

Dạ Ngưng Tịch

Contents

Dạ Ngưng Tịch	2
1. Chương 1: Máu Đông	2
2. Chương 2: Đột Kích Ban Đêm	4
3. Chương 3: Cuộc Gặp Mặt Hận Thù	6
4. Chương 4: Tình Yêu Đã Chết	8
5. Chương 5: Yêu Hận Đan Xen	11
6. Chương 6: Hồi ức	15
7. Chương 7: Đường Về	18
8. Chương 8: Xích Vũ	22
9. Chương 9: Hi Vọng	26
10. Chương 10: Thành Lũy	31
11. Chương 11: Tế	35
12. Chương 12: Hạnh Phúc	39
13. Chương 13: Nhược Bạng	43
14. Chương 14: Tình Ảnh	47
15. Chương 15: Tà Dương	50
16. Chương 16	52
17. Chương 17: Biển Cổ Sáng Sớm Ngày Hôm Sau, Tôi Dậy Rất Sớm Làm Hai Phần Bữa Sáng . .	55
18. Chương 18	59
19. Chương 19	64
20. Chương 20	67
21. Chương 21	71
22. Chương 22	74
23. Chương 23	78
24. Chương 24: Phiên Ngoại 1: Tái Sinh (1)	80
25. Chương 25	85
26. Chương 26: Phiên Ngoại 2: Tái Sinh (2)	89
27. Chương 27	97
28. Chương 28: Phiên Ngoại 3: Tái Sinh (3)	104
29. Chương 29: Phiên Ngoại 4: Tái Sinh 4	113
30. Chương 30: Phiên Ngoại 5: Tái Sinh 5	119
31. Chương 31: Pháo Hoa	130
32. Chương 32: Không Thở Cùng Tồn Tại	140
33. Chương 33: Mệnh Định	144
34. Chương 34: Cây Anh Túc	153
35. Chương 35: Anh Trai – Em Gái	158
36. Chương 36: Kyoto	166
37. Chương 37: Bảo Hồ Lột Da	173
38. Chương 38: Mất Đi	180
39. Chương 39: Mua Dây Buộc Mình	186
40. Chương 40	193
41. Chương 41: Sập Bẫy	203

42. Chương 42: Bỏ Trốn	210
43. Chương 43: Thiên Thượng Nhân Gian	221
44. Chương 44: Khoan Dung = Cuộc Sống Mới?	231
45. Chương 45: Chân Tướng	237
46. Chương 46: Đắm Máu	248
47. Chương 47: Vô Vọng	258
48. Chương 48: Vô Vọng 2	267
49. Chương 49: Hạnh Phúc Huyền Ảo	274
50. Chương 50: Quyết Liệt	282
51. Chương 51: Tử Cục	291
52. Chương 52: Bầu Trời Màu Xám	301
53. Chương 53: Phiên Ngoại: Lạc Đường	309
54. Chương 54: Thương Tận – P.1	319
55. Chương 55: Xé Mây	337
56. Chương 56: Thấy Mặt Trời	348
57. Chương 57: Chia Lìa	355
58. Chương 58: Chia Lìa (2)	365
59. Chương 59	370
60. Chương 60: Chương 60	382
61. Chương 61	391
62. Chương 62: Túy Mộng	399
63. Chương 63	405
64. Chương 64: Luân Hồi	415
65. Chương 65: Bụi Gai	424
66. Chương 66: Khúc Nhạc Buồn	442
67. Chương 67: Nếu Như Có Kiếp Sau	450

Dạ Ngưng Tịch

Giới thiệu

Tác giả Phi Yên đã giới thiệu đến với độc giả một truyện đặc sắc với nội dung có chút lạ lẫm, lôi cuốn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-ngung-tich>

1. Chương 1: Máu Đông

Những bông tuyết cô đơn lạnh lẽo, bay lả tả từ phía chân trời đen sẫm nhẹ nhàng rơi xuống giống như những vong linh khoan thai khiêu vũ trong đất trời...

“Vào trong đi, lạnh lắm...”

Tôi hít hít lỗ mũi, thực sự rất lạnh, ở trong lòng Bắc Nguyệt, tôi vẫn lạnh tới mức run lên...

Anh nhìn tôi một cái không nói gì nữa. Ôm lấy tôi bước vào trong phòng...

Trong nhà thật ấm áp, tôi bọc mình trong một cái chăn, ngồi sát cạnh lò sưởi nóng hực, ngón tay bị khí lạnh làm cho tê cả đi...

Bắc Nguyệt đưa tôi một chén trà nóng...

“Cám ơn... Ô...Hắt xì” Hắt hơi một cái, cảm lạnh rồi sao?

Một chút khí lạnh cũng không chống đỡ được, cơ thể này đúng là càng ngày càng vô dụng...

Rút ra một chiếc khăn tay, xoa cái mũi đến mức nó chuyển sang màu hồng.

Anh nhìn tôi, “Ngưng Tịch, vì sao không đi? Bây giờ chỉ có Hải Lai Nhân mới có địa vị ngang với hần...”

“Cũng vậy thôi...” Tôi nhìn chén trà, thản nhiên nói.

“Cái gì?”

“Bất quá cũng chỉ là một cái gông cùm xiềng xích khác mà thôi, ở đâu cũng thế thôi.”

Anh thở dài, “Nhưng mà Joey dù sao cũng là em nuôi lớn. Ít nhất nó sẽ không... giày vò em”.

Cơ thể tôi hơi cứng lại, “Joey, nó vẫn ổn chứ?”

Anh gật gật đầu “Rất ổn. Người quản lý Hải Lai Nhân, ‘Cha đỡ đầu’ trẻ tuổi nhất trong lịch sử của của một băng nhóm xã hội đen ở Italy, toàn bộ châu Âu đều bị nó dẫm nát dưới chân. Ngưng Tịch, đứa trẻ được em nuôi lớn quả thực là không thể khinh thường.”

Tôi cười nhạt “Đó là vì nó có bản lĩnh, không liên quan đến em.”

Bắc Nguyệt lấy chén thuốc ra, đặt lên trên bếp đun nóng.

“Lần gần đây nhất anh gặp nó, nó đã là một người đàn ông chừng chạc, không còn là thằng nhóc ngây ngô bốc đồng năm đó nữa, sống nội tâm hơn rất nhiều. Nó đồng ý với anh sẽ không làm khó em, có lẽ, em nên tin tưởng nó.”

Thuốc nóng, Bắc Nguyệt bưng lại đưa tôi, tôi nhịu mày lại, nhưng vẫn đón lấy, hơi ngửa đầu, uống hết...

Vị đắng quen thuộc bốc lên tận đỉnh đầu, dạ dày thít chặt vào, vị thuốc này thật kinh tởm...

Bịt mũi, cố gắng ép nó xuống...

Đây là tâm huyết của Bắc Nguyệt, không thể lãng phí. Nhưng tôi hiểu rõ, thuốc với tôi đã là một thứ vô dụng...

“Vẫn ổn chứ...” Anh nhẹ nhàng vỗ lên lưng tôi.

Tôi chỉ gật đầu mà không nói gì, dạ dày vẫn thít lại đau đến kịch liệt...

“Đã qua được ba năm rồi, chẳng lẽ không chịu nổi thêm mấy tháng nữa sao?” Dạ dày không còn khó chịu nữa, tôi thì thầm hỏi.

Anh dùng khăn tay khê lau thuốc dấy ra khóe môi tôi, “Anh không thể để em mạo hiểm, rơi vào tay hần sẽ có hậu quả gì, em chắc hiểu hơn anh...”

Chính xác, tôi từ năm mười hai tuổi đã quen biết hần, hần máu lạnh đến mức nào, tôi hiểu rõ hơn bất kì người nào.

Một người đàn ông như dã thú, nếu như để hần bắt được lần nữa, tôi sợ rằng tôi ngay cả một mẩu xương cũng không sót lại...

“Không muốn gặp Joey sao?”

Tôi lắc đầu, không phải không muốn gặp, chỉ là...

Joey của bây giờ đã sớm đã không còn là cậu bé bị người ta lãng nhục trên đường phố ở Rome nữa rồi.

Đứng trên đỉnh cao của quyền lực và dục vọng, rất nhiều thứ cũng đã bị biến chất...

Gập ngón trở lại cho vào miệng cắn nhẹ, nhàn cầu chăm chú nhìn vào ngọn lửa đỏ rực trong bếp kia.

“Thực ra, các người đã sớm quyết định xong rồi, đúng không?”

“...” Anh không trả lời

“Vậy cần gì phải trưng cầu ý kiến tôi nữa?”

Tôi tựa cằm lên đầu gối, cảm thấy rất mệt mỏi, lạ quá, rõ ràng chẳng làm bất cứ một việc gì cả nhưng vẫn cảm thấy rất mệt mỏi...

Anh im lặng, một lát sau đưa tay vuốt mái tóc tôi, bất đắc dĩ nói “Đừng trách anh, đây là cách tốt nhất, Hoàng gia đã không đủ mạnh để bảo vệ em nữa. Em bây giờ không có con đường nào khác cả...”

Tôi gật đầu “Em hiểu mà...”

“Ngưng Tịch...”

“Họ nói mấy giờ tới đây?”

“Ngày mai, Joey đích thân đến đón em...”

“Ừm...” Tôi mơ hồ trả lời, đôi mắt nhìn vào bếp sưởi, trong đầu lại hiện ra cặp mắt màu xanh băng lạnh đó của Joey.

Màu xanh u tối lạnh lẽo rét buốt, dường như cả bầu trời đều bị đông cứng lại trong màu xanh đó, linh hoạt kỳ ảo, trong sáng, như chỉ cần một giây không chú ý nó cũng có thể hút cả linh hồn của bạn đi...

Năm đó cũng bởi vì bị đôi mắt đó mê hoặc mà con người luôn không màng tới mọi chuyện như tôi lại nhặt nó về từ một con đường ở Rome, lúc ấy nó vẫn còn là một đứa trẻ con.

Sau này, tôi dạy nó cách đánh nhau, cánh dùng súng, hạ độc, mưu kế... Tất cả những kĩ xảo có thể giết người. Tất cả những gì học được trong đời, tôi dốc lòng dạy hết...

Tôi không phải người lương thiện, nhưng cũng được tính là một người thầy giỏi, là người mà các học sinh luôn mong mỏi có được...

Mãi cho đến một ngày, nó nói với tôi, “Chị Ngưng Tịch, làm sao mới có thể để chị nằm lên giường của em?”

Lúc đó tôi mới phát giác, có thứ gì đó đã không còn đúng nữa...

Thở dài một hơi, tựa lên vai Bắc Nguyệt, nhìn những bông tuyết bay lả tả ngoài trời, nhẹ giọng nói

“Bắc Nguyệt, thực ra, em chỉ muốn trốn vào một góc khuất bị cả thế giới lãng quên rồi yên lặng mà chết đi...”

Anh khẽ run lên, khàn giọng nói “Anh hiểu...”

Nhưng mà chúng tôi đều hiểu rõ đây là một mơ ước quá xa vời...

Nhìn sự tối tăm miên man phía trước, tôi nhắm hai mắt lại, mệt quá...

2. Chương 2: Đột Kích Ban Đêm

Đêm rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức không có một tiếng động nào. Tôi ở trong khoảng không gian yên tĩnh này đột nhiên tỉnh dậy, kinh nghiệm nhiều năm đã nói cho tôi biết, loại yên tĩnh quá mức này không hề bình thường.

Tôi yên lặng không một tiếng động đứng dậy, từ dưới gối lấy ra một con dao sắc lẹm đã gắn bó với tôi rất lâu.

Vào những tình huống thế này, dùng thứ này sẽ tốt hơn dùng sống, giết người cũng không gây ra tiếng động gì, khiến các sát thủ khác khó mà phán đoán được vị trí của mình.

Tôi nhét gối vào trong chăn, trốn ra góc tối phía sau rèm cửa.

Quả nhiên, không lâu sau, đã có một người cầm súng chậm chậm đột nhập vào phòng tôi.

Bắc Nguyệt luôn bố trí ít nhất hai mươi tên cao thủ của Hoàng gia ở đây để bảo vệ tôi, bọn người này có thể bước vào phòng ngủ của tôi, chứng tỏ hai mươi người kia đã lành ít dữ nhiều.

Hai người một trước một sau bước vào, tôi thầm nín thở.

Một người trong đó không tiếng động tiến sát về phía giường, nhấc chăn lên chỉ thấy bên dưới có một chiếc gối. Tốc độ phản ứng của hai tên này rất nhanh, nhưng mà tôi không thể cho bọn chúng cơ hội. Tôi giật rèm cửa xuống, ngăn chặn tầm nhìn của chúng, sau đó giơ tay cắt xuống, theo tiếng vải bị xé rách tôi đã cắt đứt cổ họng của hai tên này.

Đã rất lâu rồi tôi không giết người nữa, ra tay có chút không quen, tuy vậy vẫn khiến chúng mất mạng chỉ bằng một lưỡi cắt

Bây giờ phải làm gì? Đầu óc tôi bắt đầu nhanh nhẹn tính toán.

Có lẽ là bị ảnh hưởng bởi khả năng nghe, cho nên sự cảnh giác của tôi đã kém đi rất nhiều. Nếu không thì chẳng đợi đến lúc chúng xông vào phòng rồi tôi mới phát hiện ra .

Căn nhà này sợ rằng đã bị chúng bao vây cả rồi, lao ra là không thể, bây giờ tôi chỉ còn cách cố gắng kéo dài thời gian.

Có lẽ đám cao thủ vệ sĩ canh chừng ở đây đã đi báo với Bắc Nguyệt rồi, chắc anh sẽ mang người chạy tới.

Chờ cứu viện của Bắc Nguyệt là con đường sống duy nhất của tôi. Chỉ là không biết tôi có thể chờ được không?

Tôi giấu thi thể dưới gầm giường, sau đó nhờ bóng tối che giấu, tôi chui ra khỏi phòng ngủ.

Căn nhà này không tính là quá rộng, nhưng kết cấu thì lại rất phức tạp, đó cũng là một trong những nguyên nhân Bắc Nguyệt lại chọn nơi này để tôi ẩn thân.

Chúng không hiểu rõ kết cấu của nó, tuy rằng đã bao vây được thì công việc đi lục soát cả cái nhà này cũng lãng phí khá nhiều sức lực đấy.

Còn tôi thì lại nắm rõ nơi này như lòng bàn tay, đây là ưu thế duy nhất của tôi. Tôi biết, nơi này có một tầng hầm vô cùng bí ẩn. Nếu như có thể trốn được xuống chỗ đó thì sẽ không dễ bị phát hiện, có lẽ có thể chống cự được tới lúc Bắc Nguyệt tới.

Vấn đề là tôi có thể đi xuống dưới đó mà tìm may mắn hay không?

Tôi bí mật không tiếng động đi trong bóng đêm, giống như một con thú chờ cơ hội trong đêm tối, nhiều năm huấn luyện đã khiến tôi hiểu rõ, làm thế nào mới có thể lợi dụng bóng đêm để bảo vệ chính mình, như thế nào mới có thể đối mặt với nguy hiểm bất ngờ. Cho nên, từ trước tới giờ tôi cũng chưa khi nào phải hoảng hốt lo sợ, Joey luôn rất khâm phục tôi vì điểm này, càng nguy hiểm thì càng bình tĩnh!

Nhưng lần này không hiểu sao lòng tôi lại thấy hoảng loạn, giác quan thứ sáu nói cho tôi biết lần này khó mà thoát được!

Tôi chậm chậm tiến lại gần lối vào tầng hầm, nhưng trong màu đen của đêm tối lại thấy hai người đang đứng canh ở lối vào ấy. Chúng tìm đến tận đây cơ à.

Để tóm được tôi, hai người này còn lật cả thảm trải trên nền nhà để lục soát. Cẩn thận tới mức này chỉ sợ không bắt được tôi thì chúng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Nhưng tôi không thể để bọn chúng phát hiện ra tầng hầm này được, đó là con đường sống cuối cùng của tôi

Tôi cố ý hắng giọng khiến một trong hai tên đi ra chỗ khác, sau đó thừa lúc người kia chưa chuẩn bị, từ phía sau bịt miệng hắn lại, cắt đứt cổ họng, gọn gàng nhanh chóng. Hắn chỉ kịp rên rỉ vài tiếng, không kịp nói lời nào đã ngã xuống.

Quả nhiên tôi trời sinh đã phù hợp với giết người, tuy rằng đã lâu không cầm dao nhưng cảm giác dưới tay vẫn nhanh chóng tìm đến. Mùi máu tươi đã lâu không ngửi khiến mỗi tế bào trong đầu tôi hưng phấn hẳn lên, nhưng phản ứng của cơ thể đã bay xa tới mức tôi không kịp ý thức.

Một tên khác phát hiện ra sự bất thường, nhanh chóng xoay người, hòng súng nhắm thẳng vào tôi. Tôi nắm lấy bàn tay cầm khẩu súng lục của hắn, nhưng vẫn chậm một bước, tiếng súng vang lên, tôi thầm nghĩ: xong rồi!

Tiếng động bèn nhốn lập tức cắt ngang đêm lạnh yên tĩnh. Viên đạn đó tuy lệch khỏi quỹ đạo, nhưng vẫn lướt qua làn da tôi, cổ tôi đau như đang bị thiêu vậy. Tôi chẳng quan tâm đến đau đớn, dùng khuỷu tay chạm vào ma huyết dưới xương sườn của hắn, một bàn tay khác tháo súng của hắn ra. Loại súng lục này, tôi nhắm mắt lại cũng có thể tháo ra. Sau đó, tôi dùng dao rạch gân tay của hắn...

Hắn lập tức ôm lấy cổ tay kêu thảm thiết, tuy rằng đã vị trí đã bị lộ nhưng tôi vẫn không muốn hắn kêu quá nhiều, hơn nữa tiếng kêu của hắn nghe rất kinh tởm.

Tôi cầm lấy tượng thạch cao bên cạnh đập mạnh vào đầu hắn, hắn lập tức bất động nằm trên nền nhà.

Tất cả những chiêu thức tôi dùng đều rất thâm độc và tàn nhẫn. Điều đó là dĩ nhiên bởi vì trước kia tôi là sát thủ. Kỹ năng của một sát thủ giỏi chính là cách đưa người ta vào chỗ chết, vì vậy bạn không thể đạo lý để nói chuyện với một tên sát thủ được. Đây không phải là một trận đấu võ thuật, chúng tôi chỉ cần kết quả, không quan trọng quá trình.

Tôi nhanh chóng đi vào lối đi đến tầng hầm, nhưng còn chưa kịp chạm đến cánh cửa, tất cả đèn đuốc trong nhà đột nhiên sáng trưng, tôi bị mười mấy người bao vây xung quanh, đã không còn một chỗ nào để ẩn nấp nữa rồi.

Tôi cười nhìn con dao thân thuộc trong tay, lưỡi dao đã nhuộm đầy máu tươi, dưới ánh đèn tạo nên một tia sáng kì lạ, đúng là một hung khí xinh đẹp.

Tôi nắm chặt lấy nó, tuy hiểu được cơ hội đã là quá xa vời nhưng tôi không muốn ngồi đây chờ chết, cho nên chỉ có thể liều mạng...

3. Chương 3: Cuộc Gặp Mặt Hận Thù

Lưng dựa vào vách tường phía sau, tôi cố gắng điều chỉnh nhịp tim của mình, miệng vết thương không sâu, nhưng vẫn đang chảy máu...

Mồ hôi theo cảm rơi xuống mặt đất, sức lực đã kề mức giới hạn rồi...

Dưới chân chất đầy thi thể, bọn chúng vẫn đang chờ cơ hội để tiến lên...

Hắn thật xứng đáng là “thầy dạy” của cái chết, đồng bọn chết nhiều người như vậy, thế mà đôi mắt cũng không chớp lấy một cái, đúng là không phải con người...

Tầm mắt tôi đã bắt đầu mơ hồ, nếu là trước kia thì vẫn còn có thể mở đường máu, nhưng mà bây giờ nhiệm vụ này đối với tôi mà nói chắc chắn không thể hoàn thành...

Bắc Nguyệt nói không sai, loại thuốc này đang dần dần ăn mòn sinh mệnh tôi. Mấy năm nữa, có lẽ nội tạng sẽ từ từ mà bị hoại tử hết, bây giờ ngay cả thở tôi cũng cảm thấy khó khăn...

Thấy tôi có vẻ bất lực, chúng thu nhỏ vòng vây lại, nhưng cũng không nóng vội xông lên.

Nếu tôi đoán không nhầm, chúng đang đứng đây chờ mệnh lệnh của một người...

Dựa cả cơ thể vào vách tường, tôi buông con dao trong tay xuống.

Kết cục thế nào chắc đã rõ ràng, cơ thể mệt mỏi cũng chẳng muốn phản kháng nữa, đơn giản, tùy ý hấn thôi...

“Không chịu nổi nữa à? Còn tưởng rằng em có thể chống đỡ rất lâu chứ” Một giọng nói hơi biếng nhác vang lên, phá tan màn đêm yên lặng.

Đối mặt với hấn đã là điều được đoán rồi, tôi không hề kinh ngạc, với tôi hấn luôn thích thân lực thân vi... (thân lực thân vi theo nghĩa tiếng anh là Do it yourself, có nghĩa là tự tay làm lấy)

Hoàn Tư Dạ, con người ba năm nay tôi luôn trốn tránh bây giờ lại đứng ngay trước mặt tôi...

Nhìn thấy hấn, tôi cười, xem chừng hấn vẫn rất ổn...

Đôi mắt u ám, sâu không thấy đáy, ánh mắt lạnh lùng, tàn ác, thấp thoáng mùi máu tanh, ngũ quan sâu sắc, đường nét tuần tú...

Bỗng nhiên nhớ về lần đầu tiên gặp hấn, nụ cười của hấn rực rỡ giống như ánh nắng muốn xé rách bầu trời, một vẻ đẹp thả trôi trong màu đỏ tươi của máu...

Loại quyến rũ này đủ khiến người ta phải chết...

Bây giờ, nhìn thấy tôi, hấn vẫn cười như trước nhưng lại giống như một bông hoa trong đêm tối, quyến rũ đến chói mắt, nhưng chạm vào lại như băng lạnh.

Lạnh thấu xương...

Bước gần về phía tôi, nụ cười của anh càng thêm rõ ràng, nâng cằm tôi lên, đùa cợt nói “Quay đầu lại, ba năm nay em thực sự nhàn hạ quá ha...”

Mùi tanh ngọt lập tức quanh quẩn trong mũi tôi, mùi hương thuộc về hấn, mùi máu người...

Tôi khẽ mỉm cười “Vẫn tốt...”

Tiếng cảm thán đầy phiền muộn, hấn lắc đầu, “Anh thì lại không tốt tí nào. Ngưng Tịch, chúng ta xa nhau ba năm hai tháng hai mươi tám ngàn, trong hơn một nghìn ngày đêm này, không có một ngày nào anh không nghĩ đến em. Anh vẫn luôn nghĩ, khi gặp lại em, nhất định phải móc tim em ra để nghiên cứu xem rốt cục nó làm bằng cái gì...”

Túm chặt cổ áo tôi, hung dữ kéo xuống, bờ vai, xương quai xanh, bộ ngực sữa, cứ như vậy trần trụi lồ lộ hiện ra trước mắt mọi người...

Tôi im lặng, không thét chói tai, không nước mắt, không cầu xin...

Không phải không làm, mà là làm cũng vô dụng, với tôi bây giờ hấn đã không còn nửa chút thương tiếc nữa rồi.

Ngón tay thon dài phủ lên ngực tôi, rất mạnh, giống như thực sự muốn moi trái tim của tôi ra...

Đau quá, tôi nhúm mày...

Cười khẽ mấy tiếng, dường như hấn rất hài lòng với phản ứng của tôi, “Ôi chao, em vẫn xinh đẹp như vậy, anh lại xúc động rồi...”

Nụ hôn của hấn hung hăng cướp đi hơi thở của tôi, kéo xé mào xiết môi tôi, cắn đến mức chảy cả máu

Tham lam mút lấy như thương tiếc cho đôi môi tôi, hấn dường như rất hưởng thụ, tôi đổ máu càng khiến hấn thêm hưng phấn...

Gắt gao chống đỡ cơ thể tôi, tay hấn lướt xuống dưới tìm kiếm.

Con dao của tôi lập tức kề lên cổ hấn...

Quay sang, hấn hôn nhẹ lên lưỡi dao băng lạnh, “Thế nào? Muốn dùng nó cắt đứt cổ anh sao?”

Tôi cười nhẹ “Không muốn phô bày cảnh nhạy cảm...”

Hừ cười mấy tiếng, hần ngả ngón nói “Không phải em lúc nào cũng to gan lớn mật sao? Vẫn sợ mấy việc này à?”

Lưỡi dao sắc bén vẽ ra vài đường mảnh dài màu đỏ trên cổ hần, “VẬY anh có thể lý giải tại sao rồi, bởi vì tôi không muốn làm gì với anh cả... Đừng ép tôi. “

“Ồ, thì ra là như thế...” Khoa trương mở hai cánh tay ra, tao nhả lùi người về phía sau.

“Không ép em nữa... Bởi vì, anh muốn em van cầu anh “

Chỉnh lại quần áo, tôi mỉm cười “Tôi vẫn chưa đói khát tới mức đó...”

Hần nhìn tôi như cười như không, nhàn nhạt nói ra ba chữ “Hoàng Bắc Nguyệt...”

Trong tim nhất thời chấn động, bàn tay cầm dao không tự giác run lên.

Nụ cười của hần càng thêm quyến rũ “Lâu như vậy hần vẫn chưa tới cứu em, chẳng lẽ em cũng không cảm thấy kì lạ?”

Tôi đương nhiên có cảm thấy kì lạ, nhưng Bắc Nguyệt hần là không dễ dàng rơi vào tay hần như thế, người của Hoàng gia cũng không phải là bất tài.

Tôi đưa con dao sáng chói về phía hần, nhẹ nhàng nói “Thế thì sao? Anh biết rõ, tôi lúc nào cũng là con người không tim không phổi.”

Hần cười lạnh lắc lắc đầu “Anh thực sự cảm thấy buồn thay hần đấy, anh đã nói rồi em là một con sói không quen được nuôi dưỡng, nhưng mà hần lại không tin. Em không để ý tới việc hần sống chết thế nào, vậy giữ lại cũng vô dụng “

Ngón tay xẹt qua cổ, ám hiệu đổ máu...

Đúng lúc này, tôi mới nhìn thấy trên tay hần không biết từ lúc nào đã có thêm một chuỗi tràng hạt gỗ. Tôi nhận ra, đó là vật bất ly thân của Bắc Nguyệt từ trước tới giờ.

Hít một hơi thật sâu, tôi nhắm mắt lại, “Anh thắng rồi...”

Tôi buông con dao xuống...

Nhãn cầu hần lập tức trở nên băng lạnh, giơ tay vung lên tặng tôi một cái tát thật mạnh rồi ném tôi xuống nền đất...

“Thì ra, em chỉ vô tình với mình anh...” Níu chặt lấy vạt áo tôi, đôi mắt hiện lên một luồng sáng lạnh lùng, thấp thoáng màu máu hung ác.

Lau vết máu ở khóe miệng, tôi duyên dáng cười với anh một cái, “Anh muốn làm ở đây để biểu diễn trước mặt mọi người, hay là vào phòng làm...”

Hần nghiêng răng, oán hận nói “Hiên Viên Ngưng Tịch, anh thật muốn xé em ra...”

4. Chương 4: Tình Yêu Đã Chết

Ý thức của tôi rời rạc giữa tỉnh và mơ, trong không khí dường như có hương vị của nước biển, thấp thoáng còn có thể nghe thấy tiếng sóng biển, rốt cục là tôi đang ở đâu?

Cố gắng mở to mí mắt nặng nề nhưng chỉ thấy toàn một màu đen trong phòng. Ánh trăng lạnh lẽo xuyên qua nơi cao nhất trên chiếc cửa sổ chiếu vào trong phòng, giống như nước đổ xuống một miếng đất chỉ có sỏi đá, đó là nguồn sáng duy nhất ở đây.

Đôi mắt đã thích ứng được với bóng tối, tôi bắt đầu đánh giá căn phòng này, chắc là một căn phòng đá, nói chính xác hơn thì là nhà tù bằng đá. Bởi vì... Tôi đang trải qua hình phạt bị xiềng xích giống như phạm nhân trong tù.

Chỉ có điều, kế hoạch đã hỏng bét rồi. Thì ra vết thương trên cơ thể đã được bôi thuốc, hơn nữa còn được băng bó, không chảy máu nữa. Tôi hiểu, hẳn chính là không muốn tôi được chết một cách vui vẻ.

Đôi tay bị xích sắt trói rất chặt, cổ tay tinh tế gầy guộc chỉ còn là da bọc xương, máu tươi ứa trên tay tôi vài vòng rồi rớt xuống, nhỏ xuống từng giọt trên nền đá, phát ra âm thanh trong trẻo. Cổ tay đau giống như bị lửa đốt, tôi đứng thẳng, cổ tay không cần phải chống chịu toàn bộ sức nặng của cơ thể nữa, đau đớn đã dịu bớt một chút.

Đau tới như vậy, tại sao tôi tới giờ mới tỉnh? Tôi nhìn qua cánh tay, quả nhiên có lỗ kim, chắc là tôi đã bị người ta tiêm vào một lượng thuốc ngủ lớn quá rồi. Cả người tôi như không còn chút sức lực nào chính là bằng chứng tốt nhất, được tính của loại này rất mạnh, nếu không tôi đã không tê liệt thân thể mà không thể chống cự với nó thế này, hơn nữa còn chẳng có phản ứng gì.

Ồ, thuốc ngủ lại còn cả xích sắt, thế này thì coi trọng tôi quá rồi, chỉ là ngay cả Hiên Viên Ngưng Tịch của trước kia cũng khó có thể chạy ra ngoài, huống chi là bây giờ, hẳn cũng “Dụng tâm lương khổ” quá đi. (dụng tâm lương khổ: suy nghĩ một cách cực khổ để quyết định một vấn đề)

“Em cười gì thế?” Tiếng nói bằng lạnh vang lên phá tan màn đêm yên tĩnh.

Hắn tới từ lúc nào? Hoặc giả, hẳn vẫn luôn đứng ở một nơi bí mật để theo dõi tôi?

“Đây là đâu?” Tôi hỏi lại, tôi nghĩ tôi có quyền được biết nơi mình sắp chôn thân là chỗ nào, nếu như hẳn có ý định giữ lại thi thể của tôi...

“Em thực sự không nhận ra à? Anh còn tưởng rằng em có rất nhiều tình cảm với nơi này chứ?”

Sao cơ? Tôi từng đến đây? Tôi nghi hoặc nhìn bốn phía xung quanh. Chính xác, cảm giác của tôi đối với nơi này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, chẳng lẽ là...

Tôi ngạc nhiên nhìn hắn, rõ ràng hắn có cười một cái: “Không sai, đây chính là ‘Tái sinh’ “

‘Tái sinh’? Không ngờ hắn lại đem tôi về đây! Giờ phút này, tôi không còn cách nào có thể nhìn thấu suy nghĩ của hắn. Tôi vẫn nghĩ rằng, hẳn cũng giống như tôi, cùng oán hận nơi này...

‘Tái sinh’ là một hòn đảo biệt lập ở Nam Thái Bình Dương, thực ra nó không được đặt tên. Cái tên “Tái sinh” này, là chúng tôi – những người huấn luyện trên đảo này tự đặt.

Thực ra, cảnh sắc ở đây rất đẹp, biển khơi bát ngát mênh mông không thấy bờ, trời xanh, mây trắng, trời nước một màu...

Nhưng với những đứa trẻ được chúng tôi nhận về huấn luyện mà nói, nơi này chính là tầng thứ mười chín của địa ngục.

Vô số những đứa trẻ đã chết rất thảm ở đây, oan hồn của chúng cần được “tái sinh”. Những người sống ở nơi này từ lâu đã không còn là chính mình nữa, linh hồn và thể xác đều đem bán cho quỷ dữ, đó cũng là một loại “tái sinh”.

Cho nên, chúng tôi gọi hòn đảo này là “Tái sinh”, người sống ở đây cũng rất mong mỗi được tái sinh, bởi vì nếu từng sống ở đây bạn sẽ hiểu, có những khi chết còn hạnh phúc hơn là phải sống...

Hồi tưởng lại quá khứ, tôi cảm nhận được trái tim tôi đang run rẩy. Hẳn không sao chứ? Tại sao lại đưa tôi tới đây?

Tôi khó hiểu nhìn hắn, hắn nhẹ nhàng cười, từng bước tới gần tôi, ngón tay vuốt qua cổ tay tôi, chạm đến miệng vết thương, đau đớn lập tức nổ tung trên đỉnh đầu tôi, cơ thể cũng run rẩy rất khẽ, mồ hôi lạnh lập tức chảy khắp người, nhưng hắn lại không có ý định rời tay tới nơi khác.

Tôi hít sâu một hơi, ép đầu óc chính mình bỏ qua đau đớn trên cổ tay, cố gắng duy trì sự tỉnh táo. Tôi không nghĩ tôi sẽ ngất xỉu, tuy rằng cơ thể đã chịu đủ sự dày dora của tôi rất hi vọng được như vậy.

“Ồ, chỗ này vẫn chưa thay đổi gì, năng lực nhìn đau của em vẫn thật lớn.”

Tôi yếu ớt mỉm cười “Quá khen!”, tầm mắt tôi đã có chút mơ hồ, tôi không biết bản thân còn có thể chống chịu bao lâu nữa. tôi biết, tất cả những cái này mới chỉ là bắt đầu...

” Vì sao lại đưa tôi đến đây?”Tôi hỏi.

“Em thật sự không biết à?” Hắc khê than một hơi “Nơi này là nơi chúng ta đã sống cùng nhau lâu nhất. Ở đây, chúng ta đã từng cùng nhau trải qua một khoảng thời gian rất vui vẻ, không đúng à? Thì ra tới bây giờ, chỉ có một mình anh còn nhớ mà thôi” hắc nhệ nhàng vuốt ve gò má tôi, trong mắt thậm chí còn có một tia ôn nhu hiện lên.

Vui vẻ? Tôi thầm cảm thán trong lòng, nếu như hắc thực sự có thể coi khoảng thời gian đó là vui vẻ như lời hắc nói...

Tư Dạ, làm sao tôi không hiểu rõ anh chứ? Anh đem tôi về đây, không phải muốn cùng tôi nhớ lại quá khứ, mà là muốn dùng ký ức của quá khứ để lãng trì trái tim tôi...

Chỉ là, làm vậy thì trái tim anh sẽ không đau ư? Ký ức của quá khứ cũng sẽ không đối xử với anh tốt vậy đâu.

” Ngưng Tịch, ở đây không ai tìm được em đâu. Chúng ta dứt bỏ tất cả mọi người, nơi này chỉ có hai chúng ta thôi, em nói xem, có được không?”Anh ôm eo tôi, cười hỏi.

Bị hắc ôm như vậy, tôi lại cảm thấy khung cảnh trước mắt vô cùng quen thuộc. Rất lâu trước kia, hắc dường như cũng nói một câu như thế, nở một nụ cười như thế với tôi. Ký ức và hiện tại đan kết vào nhau, quá khứ là vui vẻ, bây giờ thứ còn lại chỉ là chua xót...

Tôi lắc đầu” Tư Dạ, đừng lừa mình dối người nữa. Chúng ta... không có cách nào quay lại trước kia được!”

Giữa tôi và anh từ lâu đã trải qua mấy vòng luân hồi long trời lở đất rồi, tất nhiên tình cảm trước kia cũng đã thay hình đổi dạng. Thời gian ba năm không tính là dài, nhưng lại khiến tôi và anh cách nhau cả vũ trụ mông muội, không thể chạm vào. Chúng ta không quay lại được, thực sự là không thể quay lại được.

Nghe lời tôi nói, hắc dường như tỉnh lại nhưng trong mắt chỉ có bi thương nồng đậm

” Ngưng Tịch, thực sự như vậy à? Chúng ta... không quay lại được ư?” Ngưu khí của hắc lại bắt lực như thế

“Đã không thể quay lại được nữa, vậy anh... hãy cùng tôi xuống địa ngục đi!” Hắc từng chút từng chút bóp chặt cổ tôi, ngay lập tức tôi cảm thấy hô hấp ngừng lại, ý thức dần dần cũng trở nên mơ hồ.

Tôi không giãy dụa, mỉm cười nhìn hắc, Tư Dạ, không phải chúng ta vẫn luôn ở địa ngục sao?

Giới hạn của ác mộng và hiện thực anh có thể phân định được không? Tôi thì chả phân nổi. Ban đêm mơ thấy những gì, thì ban ngày sẽ trải qua những cái đó, tạo thành một cơn ác mộng mãi mãi không thể nào thoát ra được, đó mới thực sự là địa ngục.

Nếu như sinh mạng tôi bị kết liễu dưới tay anh như vậy linh hồn tôi đã có thể được giải thoát. Từ nay về sau, tôi không còn nợ anh bất cứ thứ gì nữa.

Chỉ là, cái chết của tôi có thể khiến anh quên đi đau khổ và thù hận ư?

Cái chết của tôi có khiến anh buông tha chính bản thân mình không?

Lực đạo trên tay hắc càng lúc càng mạnh hơn, đầu óc tôi đã không thể suy nghĩ được nữa. Trước khi ý thức bị mất đi, tôi thấy trong đôi mắt bi thương nồng đậm không thể hóa giải được của hắc có nước...

Cứ như vật mà kết thúc đó, đó là niềm mong mỏi duy nhất của tôi.

5. Chương 5: Yêu Hận Đan Xen

Cảm giác được sự chói mắt của ánh mặt trời, tôi chậm chạp mở to đôi mắt ra, xuyên qua chiếc cửa sổ sắt đất cao rộng mới nhìn thấy vầng mặt trời đang từ từ nhô lên ở phía đông...

Tôi đưa hai tay che mắt lại, chúng không thể tiếp nhận nổi ánh sáng mạnh như thế. Tôi biết đó không phải vì mặt trời chói mắt, mà là dây thần kinh thị giác của tôi đang dần dần thoái hóa, có lẽ không lâu nữa, tôi sẽ không còn nhìn được thế giới này nữa, cuộc đời tôi thực sự sẽ tiến vào đêm tối mãi mãi...

Nhưng mà, như thế cũng tốt, từ nay về sau tôi sẽ không cần phải nhìn gương mặt bi phần muốn chết của người nào đó nữa, tim tôi cũng sẽ không rét lạnh như băng bởi hận thù trong mắt anh nữa, phải không?

Ánh mắt dần dần cũng thích ứng được với ánh mặt trời, tôi bỏ bàn tay xuống, đôi mắt ngóng nhìn chiếc lá mọc vòng bưng sáng dưới ánh nắng.

Từ trước đến giờ tôi chưa từng bỏ qua cảnh hoàng hôn, nhưng lại cực ít có tâm trạng thưởng thức cảnh bình minh. Có lẽ, từ trong tiềm thức tôi đã nhận định từ lâu rằng cảnh tượng đó tràn đầy sinh lực, sức sống, không nên thuộc về tôi. Bởi vì, thế giới của tôi từ trước đến giờ vẫn là một thế giới tối tăm không ánh sáng.

Mãi đến hôm nay tôi mới hiểu rõ, mặt trời mới mọc lại có thể đỏ như vậy, màu đỏ ấy gần như bị hùng, có một ý chí chiến đấu dâng trào, không chút do dự đốt lên dòng năng lực của từng sinh mạng, dòng năng lực đó là bất tận, sinh mạng không ngừng cháy, đó cũng là một loại mãnh liệt, là khát vọng đối với ánh sáng.

Nhìn thấy cảnh mặt trời mọc từ đằng đông thật đẹp đó, tôi bỗng nhiên nghĩ tới trong ký ức, Tư Dạ từng cùng tôi ngắm hoàng hôn vô số lần, nhưng chúng tôi lại chưa bao giờ cùng nhau chào đón ánh sáng mặt trời. Việc này có phải đã chứng tỏ rằng chúng tôi cuối cùng vẫn không có cách nào cùng nhau đi về phía ánh sáng? Hay đó là một loại tham vọng xa xỉ đối với chúng tôi? Thế giới của chúng tôi chỉ có thể trôi đi trong tối tăm, u mịch hay sao?

Đột nhiên cảm thấy đôi mắt có chút đau đớn, tôi từ từ nhắm chặt hai mắt lại, nhưng tôi hiểu đau mắt không phải vì ánh sáng mặt trời.

Cửa mở, tiếng bước chân truyền đến từ phía sau, nhưng tôi chẳng hề quay đầu vẫn ngồi bó gối ở đó. Tôi hiểu, dáng vẻ này trong mắt hẳn biểu hiện điều gì.

Hắn chậm rãi bước tới gần tôi, đôi tay từ phía sau lưng nhẹ nhàng xoa lên cổ tôi, xoa lên vết thương trên cổ, tôi cũng chẳng động đậy. Hắn từ phía sau ôm lấy cơ thể tôi, ôm chặt vào trong lồng ngực.

Sau đó, nụ hôn của hắn lập tức rơi xuống phía dưới, rơi xuống lọn tóc tôi, tai tôi, cổ tôi, bờ vai tôi... Như gió nhẹ mưa phùn vậy, mềm nhẹ mịn màng.

Tôi vẫn chưa động đậy, đã nghe thấy tiếng thở dài nặng nề của hắn...

“Ngưng Tịch, nói cho anh biết, đây có phải là một giấc mơ không? Nếu như đúng thì tại sao cảm giác với em lại chân thực đến như thế? Nếu như không phải thì vì sao em gần trong gang tấc lại khiến anh cảm thấy như xa tận chân trời. Ngưng Tịch, em có biết hơn một ngàn ngày đêm này anh dùng tâm trạng thế nào để nhớ về em hay không? Đôi mắt của em, nụ cười của em, mái tóc của em, tất cả tất cả của em mỗi ngày mỗi đêm đều quanh quẩn trong lòng anh, đuổi không đi, quên không được. Từ rất lâu rồi anh đã không thể nào hiểu rõ, đối với em, là yêu hay hận nữa.”

Tôi im lặng nghe không nói gì. Nhìn thấy tôi vẫn hồ hững như trước, hắn đột nhiên hung hăng xoay ngược tôi lại, nhìn thẳng vào mắt.

“Ngưng Tịch, nói anh biết, ba năm trước rốt cục là anh đã làm sai điều gì, tại sao em có thể đối xử với anh tàn nhẫn như vậy, tuyệt tình như vậy? Tất cả quá khứ có phải chỉ có một mình anh tình nguyện? Còn nước mắt của em... chúng rơi vì ai? Em vẫn thiếu anh một đáp án.”

Thấy ánh mắt rồi bởi của hắn, tôi cười “Đáp án ư? Anh hỏi tôi ba câu liên tiếp. Anh muốn tôi trả lời câu nào trước?”

“Hiên Viên Ngưng Tịch, em đừng giả vờ ngớ ngẩn với anh nữa.” Cuối cùng hắn rít lên như thế.

Đôi tay hấn mạnh mẽ siết lấy bờ vai tôi, khiến xương cốt vốn đã mềm yếu của tôi nhũn ra. Hấn đang phát tiết phần nộ của chính mình nhưng vẫn không có xúc động mãnh liệt tới mức bóp cổ tôi lần nữa, xem chừng, bây giờ hấn đã suy nghĩ nhiều hơn rồi.

Quả nhiên, hấn tự mình áp chế cảm xúc xong lạnh lẽo rét buốt cười một cái.

“Lại muốn dùng cách đó để chọc giận tôi? Em tỉnh lại đi. Tôi biết em không sợ chết nhưng tôi phải nói cho em biết, đừng có mơ mộng, tôi sẽ không để em chết đâu! Tôi phải nói cho em biết, chết đối với em cũng là một loại hy vọng quá xa vời.”

Nghe thấy lời nói băng lạnh tàn nhẫn này, trong lòng tôi lại im lặng cười to. Tư Dạ, anh sai rồi. Người đang sống, anh có thể bắt hấn đi chết. Nhưng người đã chết rồi, anh không thể nào bắt hấn sống lại được. Sinh lão bệnh tử là tự nhiên, trước sức mạnh của tự nhiên sức mạnh của con người nhỏ nhoi tới mức không đáng kể. Cho dù một người quyền thế có lớn đến mức có thể một tay che trời, nhưng đối mặt với cái chết hấn cũng hèn mọn yếu đuối đến thế thôi. Đây là quy luật của cuộc sống, bất kỳ là ai cũng không thể thay đổi được.

“Anh đang nằm mơ sao? Tư Dạ, trừ một đáp án ra, anh còn đang mơ tới cái gì nữa?” Tôi hỏi lại

Hấn chớp mắt một cái, lập tức quăng tôi lên giường, “Anh muốn em! Anh muốn em cam tâm tình nguyện nằm lên giường của anh “

Cam tâm tình nguyện? Tôi cười nhạt. Tư Dạ, thế này không giống phong cách của anh, anh lúc nào cũng chỉ cần đến kết quả mà không coi trọng quá trình, cần gì phải để ý xem tôi có cam tâm tình nguyện hay không?

Nhưng mà, thế này thực ra cũng hơi khó. Quá khứ, mục đích của tôi không trong sáng, tất nhiên sẽ không có cách nào mà cam tâm tình nguyện. còn tôi bây giờ thì không thể cam tâm tình nguyện.

Sức khỏe của tôi không thể làm tình với bất cứ người nào nữa, trái tim tôi không chịu được loại giày vò này, anh muốn tôi cam tâm tình nguyện thế nào?

Mặc dù thời gian của tôi cũng không còn nhiều nữa, tôi đang đoán xem mình sẽ chết thế nào, nhưng không bao gồm việc chết ở trên giường anh...

Nhưng bàn tay hấn đã tham lam tiến vào trong quần áo tôi, dục hỏa trông mắt đang hùng hực thiêu đốt, nhiệt độ nơi đó không khéo chạm vào có thể sẽ bị bỏng. Nhưng hấn không vội vàng kéo mở nó ra, chỉ chậm rãi gọn gàng cởi cúc áo của tôi ra, mỗi tác biểu tình trên mặt tôi hấn cũng không hề bỏ qua.

“Nếu như, tôi nói tôi không đồng ý anh sẽ dừng lại chứ?” Tôi nhìn thẳng vào mắt hấn, nói khẽ

Hấn oán hận nhìn tôi một cái, sau đó lấy ra con dao, cắm nó lên bên cạnh chiếc gối của tôi. Tôi nghi hoặc nhìn hấn.

“Con dao này là anh tặng em nhưng em đã dùng nó hai lần đâm xuyên qua ngực anh. Tôi không để ý việc nó làm tổn thương anh lần thứ ba đâu. Nếu như em không đồng ý, vậy dùng nó giết anh chết đi!”

Tôi kinh ngạc, nhìn vẻ tuyệt tình trên mặt anh, tôi chỉ có thể lắc đầu, “Tư Dạ, hà tất phải làm thế?” (anh yêu chị quá rồi)

Làm thế, anh sẽ cảm thấy vui vẻ à? Anh có thể có được loại cảm giác vẫn hằng mơ tới hay sao? Rõ ràng cũng nhìn thấy vẻ thống khổ của tôi, nhưng vì sao kể cả chết cũng không muốn buông tay?

Từ trước đến giờ, anh luôn bảo vệ mình rất tốt, vì sao lần này lại muốn trầm luân trong bể khổ này?

Hấn không nói gì, chỉ dùng đôi tay nâng mặt tôi lên, hôn tôi thật sâu. Nụ hôn này nặng nề đến thế, nặng nề tới mức khiến tôi thở cũng không có sức nữa. Ý thức của tôi đã hơi rệu rã, yên lặng đón nhận nụ hôn nặng nề hơn cả sinh mạng của hấn, lòng đau như cắt...

Có lẽ, đây chính là câu trả lời...

Hấn buông đôi môi cắn tôi ra, bắt đầu hôn lên cổ, bắt đầu mạnh mẽ chiếm đoạt...

Từng tắc da thịt bị hần hôn qua đều cảm thấy đau đớn, rõ ràng là nụ hôn, nhưng trong đó còn chứa cả liếm cắn nuốt xuống, vừa kịch liệt vừa điên cuồng. Hần hôn một đường xuống dưới, một tắc da thịt cũng không bỏ qua.

Tư Dạ, hần chưa từng như vậy. Yêu hận cùng đan vào nhau, có phải hần cũng không có cách nào khống chế được hay không?

Tôi nghiêng mặt qua, nhìn thấy con dao cắm bên gối, nó vẫn xinh đẹp như thế, lưỡi dao vẫn lạnh băng như thế. Tôi duỗi tay vuốt nhẹ lên lưỡi dao một cái, cảm nhận được cái lạnh buốt thấm tận vào trong tim.

Đối với tất cả những điều này, Tư Dạ mặc kệ coi như không thấy. Vẫn như vậy yêu cầu trên người tôi không chùng mụt.

Khoảnh khắc lúc tôi rút cao dao lên, dự vọng của hần mạnh mẽ xuyên vào người tôi, không chút thương tiếc...

Nhẫn nhịn chịu đựng luật động không ngừng không nghỉ của hần, tôi yên lặng nhắm hai mắt lại, nắm chặt con dao trong tay, từng phút từng giây cũng không hề buông ra...

Không biết trải qua bao lâu, rốt cục hần cũng phát tiết xong dự vọng, tôi lại cảm thấy hơi thở của mình càng lúc càng mong manh.

Hần không rút khỏi cơ thể tôi, vẫn phủ lên người tôi như cũ, chỉ dời cơ thể đi một chút không để tôi chịu toàn bộ sức nặng cơ thể của hần.

“Ngưng Tịch” hần khẽ gọi tên tôi, cúi đầu hôn nhẹ làn môi tôi.

“Cơ thể sao lại lạnh như vậy? Ngưng Tịch, em không đồng ý, nhưng lại không giết anh. Vì sao? Anh bị em làm ông muội rồi” Hần lẩm bẩm nói

Tôi giương mắt nhìn hần “Tư Dạ, anh có vui vẻ không?”

“Ngưng Tịch?” Hần vuốt nhẹ mặt tôi, nhìn tôi đầy nghi ngờ.

Tôi nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, lúc mở mắt ra trong đó đã có một tia sáng

“Tư Dạ, ở bên tôi anh thực sự vui vẻ à? Loại vui vẻ triệt triệt để để không chút do dự ấy, chúng ta có được sao?”

Hần nhìn vào mắt tôi, lắc đầu.

Tôi cười, nhìn thẳng vào mắt hần, nhẹ giọng nói “Đúng vậy, anh không vui vẻ. Bởi vì, anh hận tôi! Anh hận tôi tàn ác lừa gạt và phản bội vô tình, anh hận tôi hai lần đưa anh vào chỗ chết.”

Ánh mắt hần hơi đổi, ngón tay lạnh buốt của tôi xoa lên bộ ngực trắng kiêu của hần, cơ bắp rắn chắc hơn hần so với người bình thường, cơ thể hần nóng như ngọn lửa, hoàn toàn bất đồng với cơ thể lạnh lẽo của tôi. Trên làn da vừa gợi cảm lại vừa săn chắc ấy có hai vết sẹo chồng lên nhau, dữ tợn đáng sợ. Đó là tôi để lại...

Tôi khẽ vuốt lên vết thương của hần, nhẹ nhàng nói “Có phải là rất đau không?”

Cơ thể hần hơi run lên một chút...

Đó là điều tất nhiên, bản thân vết sẹo đã chính là ký ức tổn thương rồi, cơ thể còn không thể quên được thì trái tim có thể quên sao?

Môi tôi lướt nhẹ lên môi hần, dáng vẻ hần mơ màng muốn tiến sâu vào bên trong, nhưng tôi lại rút về đúng lúc, lúc môi hần truy đuổi tới tôi chỉ mỉm cười ngăn lại, ánh mắt hần nhìn tôi đã bắt đầu mơ hồ.

Tôi hiểu rõ mỉm cười, gần như rất tươi...

Tôi dùng tay mơn trớn đôi mắt hần, sau đó chăm chú nhìn vào đôi mắt đó, từng chữ từng chữ nói “Hoàn Tư Dạ, anh hận Hiên Viên Ngưng Tịch! Anh hận đến nỗi ngay cả trong mơ cũng muốn giết cô ta, anh vì sao không làm đi? Cô ta ở ngay trước mặt anh đó!”

Tôi đưa con dao đang cầm chặt trong tay cho hắn, ánh mắt hắn đã có phần tê liệt, đón nhận con dao, tốt lắm!

Tôi ở bên tai hắn, nói nhỏ rất khẽ, giống như niệm thần chú “Hoàn Tư Dạ, giết cô ta! Giết người đã làm anh đau triệt tâm can. Dùng con dao này đâm vào ngực cô ta một nhát, dùng máu của kẻ phản bội rửa sạch nỗi hận thù của anh. Sau khi giết được cô ta rồi, anh sẽ không còn đau khổ nữa, sẽ không còn bị thương nữa, không phải anh vẫn luôn mong chờ điều đó sao? Giết cô ta, quên cô ta đi, chỉ như vậy cuộc đời của anh mới có hy vọng.”

Trong lúc âm thanh ma mị của tôi mê hoặc hắn, bàn tay nắm con dao của hắn hơi giơ lên, nhắm thẳng vào lồng ngực tôi...

Tôi cười, vui quá, tất cả đã có thể kết thúc thật rồi.

Nhưng khoảnh khắc khi con dao đó sắp cắm vào ngực tôi, ánh mắt hắn đột nhiên trở nên vô cùng tỉnh táo, hắn lập tức ném con dao xuống, kinh ngạc nhìn tôi, vẻ mặt không thể tin nổi.

Quả nhiên, vẫn không được, rõ ràng chỉ còn một giây nữa là thành công rồi vậy mà lại thất bại như cũ. Tôi im lặng thở dài một hơi trong lòng.

Ai cũng nói đàn ông thời điểm này là yếu ớt nhất, khả năng phòng thủ thấp nhất, xem chừng số đó không bao gồm Hoàn Tư Dạ, ý chí của hắn mạnh hơn người thường quá nhiều.

Giờ phút này, vẻ mặt hắn vô cùng đặc sắc, kinh ngạc, sợ hãi, đau đớn, tất cả đều xuất hiện qua một lần trên mặt hắn, sau cùng là phần nộ, vô cùng phần nộ... Hắn kéo tôi lên, nhìn thẳng vào mắt tôi, nghiêng rằng nghiêng lợi nói “Em vậy mà lại dùng trò này để thôi miên tôi. Chết tiệt, sao em lại có thể thôi miên tôi để tôi giết em cơ chứ! Những việc này em cũng có thể làm sao?”

Hắn oán hận vút tôi lên giường, dùng cơ thể chế ngự tôi, nắm lấy tôi tay tôi chặt chẽ ở bên cạnh...

“Hiên Viên Ngưng Tịch, tôi rất muốn móc tim em ra để xem xem rốt cục nó làm bằng cái gì mà có thể khiến em lạnh lùng ác độc tới mức này. Sao em có thể làm như vậy? Sao em có thể đối xử tàn nhẫn với tôi như thế?”

Hai mắt hắn như hai ngọn lửa, thứ hừng hực thiêu đốt bên trong là phần nộ của hắn

Tàn nhẫn? Tôi nghĩ việc này đối với anh là một loại giải thoát. Rõ ràng đã lâm vào cảnh giới yêu hận không phân biệt nổi, tiến thoái lưỡng nan, làm sao còn muốn đau khổ dây dưa?

Tư Dạ, hận thù của anh trong quá khứ trước giờ chưa bao giờ tiêu tan, cũng không có cách nào tiêu tan nổi. Nếu không, tôi cũng không thể nào thôi miên anh được.

Việc đối diện với tôi đã trở thành một loại đau khổ, vì sao không làm vậy để tất cả được giải thoát?

“Em làm tất cả những thứ này chỉ là muốn thoát khỏi tôi sao? Tôi nói em biết, đừng hòng! Cả đời này em phải cùng tôi, có chết cũng phải chết trong lòng tôi”

Hắn lại một lần nữa mãnh liệt đâm vào người tôi, đau đớn bất ngờ khiến cơ thể tôi cong lên, tôi chỉ hít vào một hơi khí lạnh, cơ thể cũng ngừng co rút.

Trải qua vài lần bị ép buộc thế này, cơ thể tàn tạ của tôi đã gần đi tới cực hạn, lòng rất đau, hô hấp cũng trở thành một loại đau đớn, ý thức rời khỏi cơ thể...

Đột nhiên cảm thấy ngực bị chèn ép, một chút máu rỉ ra, lần này là hoàn toàn đi vào bóng đêm...

Nếu như yêu là như vậy, phải trải qua hai tầng đày đoạ của cả cơ thể và linh hồn, như vậy có phải chúng tôi sẽ không lựa chọn tình yêu hay không? Thực ra, với những người hoạt động trong bóng đêm như chúng tôi mà nói tình yêu chính là một thứ xa xỉ, bởi vì từ trước đến giờ chúng tôi vẫn không hiểu thế nào là tình yêu.

Ý thức rời rạc nhưng tất cả mọi hình ảnh của quá khứ lại lướt qua trong đầu tôi, không biết là đau khổ hay là vui vẻ...

Trước kia tôi từng nghe thấy người ta nói, người được đầu thai trước khi chết sẽ nhìn lại toàn bộ cuộc đời của mình, bởi vì sau khi đầu thai, chút kí ức ấy sẽ biến mất sạch sẽ khô ráo, chỉ như vậy mới có thể khiến con người không nhớ thương quá khứ mà trầm luân trong kiếp luân hồi.

Như vậy có phải bây giờ đã đến khoảnh khắc tôi được đầu thai hay không, bởi vì tôi đang mở ra tất cả kí ức của quá khứ, yêu hận thù oán trong đời tôi cũng đang dần hiện rõ...

Kí ức của con người thật sự vô cùng kì lạ, vốn tưởng rằng đã quên rồi, nhưng rất lâu sau mới phát hiện ra thì ra cái gọi là quên rồi, chẳng qua chỉ là khiến kí ức càng thêm rõ ràng mà thôi.

Cho nên, tất cả của năm đó đều hiện rõ trước mắt, không hề quên mất dù chỉ là một giây một phút.

Nhưng với tôi mà nói, ký ức cũng là một loại đau đớn. Nhớ lại quá khứ, máu tôi càng lạnh, lạnh đến mức ngưng tụ thành băng...

6. Chương 6: Hồi Ức

Bốn năm trước...

“Chị Ngưng Tịch, chị thật xinh đẹp. Chờ sau này khi em lớn lên, chị phải làm cô dâu của em đó nha” đây là giọng nói của ai, dễ nghe êm tai đến thế, không ngừng quanh quẩn bên tai tôi.

“Được, nhưng em phải lớn nhanh lên nhé.” Tôi nhìn thẳng vào mắt nó, cười nói.

Đôi mắt ngây thơ lập tức tràn đầy ý cười, sau đó ánh mắt trở nên nghiêm túc gật đầu thật mạnh, vô cùng kiên định nói: “Vâng, chắc chắn.”

Đôi mắt cậu ta thực sự vô cùng xinh đẹp, trong suốt long lanh, vẻ trong suốt ấy thật giống với thủy tinh. Đây là đôi mắt của ai? Vì sao tôi lại không nhìn thấy khuôn mặt chủ nhân của đôi mắt đó?

Tôi chỉ có thể nhớ lại hoàn cảnh cuối cùng lúc gặp cậu ta...

Cả người cậu ta toàn là máu, đang bị mấy con dã thú sống sờ sờ cắn xé, tiếng kêu của cậu ta thảm thiết đến mức dường như muốn đâm thủng màng nhĩ của tôi.

Tôi muốn kêu lên nhưng miệng lại không thể nào mở ra được, tôi từng nghĩ muốn cứu cậu ta, nhưng đôi chân lại như mọc rễ không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ thể non nớt trần truồng kia bị dã thú nhả tâm xé thành từng mảnh vụn.

Trong mắt tôi chỉ có màu đỏ rực của máu, giữa màu đỏ mơ hồ ấy, tôi chỉ nhìn thấy một người, nhìn thấy màn thảm kịch nhân gian này lại cười ra một tiếng lạnh lẽo rét buốt. Khóe miệng hằn cong lên tạo thành một độ cong kì dị, rõ ràng lúc đó ánh mặt trời cực kì gay gắt nhưng tôi lại chỉ thấy xung quanh buốt lạnh như rơi vào hầm băng...

Tôi đột nhiên tỉnh dậy nhưng chỉ thấy căn phòng tối tăm. Thì ra tôi đang ngủ, hơn nữa còn nằm mơ.

Dùng tay lau mồ hôi rịn ra trên trán, tôi khẽ thở dài. Chuyện đó đã qua đi bao năm rồi nhưng cơn ác mộng này vẫn cứ quanh quẩn xung quanh tôi. Vì sao? Tôi rõ ràng đã báo thù cho cậu ta, hài cốt tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện từ lâu đã không còn tồn tại nữa, nhưng tại sao linh hồn hắn từ trước đến giờ vẫn luôn không yên ổn? Hoặc giả, người vẫn không có cách nào yên ổn, chính là tôi?

Tôi khẽ lắc đầu, nhìn lướt qua đồng hồ treo trên tường, ba giờ sáng, còn vài tiếng nữa là tới giờ hẹn rồi. Tôi nhẹ nhàng đứng dậy, cố gắng không đánh thức người đang say giấc bên cạnh, sau đó đi vào phòng tắm.

Mở nước trong vòi hoa sen ra, để cho dòng nước ấm áp rửa sạch cả cơ thể, tâm tư tôi mới hơi thoải mái hơn một chút. Haiz, mỗi lần thức dậy sau cơn mơ tâm trạng tôi lập tức sẽ trở nên rối loạn. Đã bao năm qua đi nhưng tình trạng này vẫn không khá hơn chút nào.

Ai cũng nói thời gian có thể hòa tan tất cả mọi thứ, đúng là gần bảy năm trời trôi qua, rất nhiều chuyện đều đã thay đổi, thứ duy nhất không đổi... là những cơn ác mộng vẫn cứ liên tục giày vò tôi, hơn nữa lúc nào cũng là giấc mộng đó. Xem ra, ngay cả thời gian cũng không cách nào cuốn trôi cơn ác mộng của tôi bởi vì nó từ lâu đã mọc rễ trong kí ức của tôi rồi, nảy mầm, thậm chí còn ra hoa nữa. Bởi vì từ khoảnh khắc đó, tôi đã không còn tin tưởng vào trái tim của bất cứ ai nữa...

Tôi ngẩng đầu lên, để cả cơ thể chìm trong làn nước, cơ thể thì có ấm lên nhưng trái tim thì vẫn băng lạnh như cũ.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm mở ra, một thân ảnh cao ngất to lớn tiến tới, tôi còn chưa kịp quay đầu lại đã bị hắn ôm vào trong lòng.

“Là tôi làm ngài thức giấc à?” Tôi quay đầu mỉm cười nhìn hắn.

Hắn lắc đầu, “Không phải, lúc tỉnh lại không nhìn thấy em đâu thì có chút lo lắng. Anh tưởng em đi mất rồi” hắn hôn lên vành tai tôi.

Nghe thấy lời nói của hắn, ý cười của tôi càng dày: “Ngài thật thích nói đùa, tôi có thể đi đâu được chứ?”

Hắn tự giễu cười cười “ừ nhỉ, tôi lo bò trắng răng thật rồi. Bắt đầu từ hôm nay, em đã thuộc về tôi.”

Xoay người tôi lại, hắn nhìn thẳng vào mắt tôi vô cùng ôn nhu, hỏi tiếp: “Sao lại tắm rửa bây giờ?”

“Không có gì, chỉ là cảm giác tinh dịch còn dính trong người không được thoải mái cho lắm.” Tôi nói thẳng, hơn nữa mặt cũng không đỏ, tim cũng không đập mạnh.

Hắn cười đầy ái muội “Ồ, tôi thích nhất là tính thẳng thắn của em, không giả tạo chút nào. Em là người phụ nữ rất đặc biệt...”

Hắn đẩy tôi ra rồi ướm át hôn lên mặt tôi, nâng cằm tôi lên, ôn nhu nói: “Em biết không? Từ ngày đầu tiên khi em bước vào “Vô Trú” tôi đã rất có hứng thú với em. Nhưng tới hôm nay tôi mới muốn em, biết tại sao không?”

“Ngài vẫn luôn quan sát tôi, để tìm hiểu xem người có thân phận như thế nào mới có thể trèo lên được giường của ngài?” Ngờ ngác của tôi đầy khiêm tốn kính cẩn.

“Rất thông minh, vậy em có biết kết quả là gì không?” Hắn nhìn thẳng vào mắt tôi, ánh mắt đầy ám muội hỏi.

Tôi cười nhạt, “Tôi còn có thể đứng ở đây, chính là đáp án tốt nhất. Ngài thật sự không cần phải đề cao tôi như thế đâu, tôi chẳng qua chỉ là một người đàn bà vì tiền mà bán đứng chính mình. Lên giường của ngài là vì sẽ nhận được nhiều tiền hơn. Long ca là ai tôi hiểu rất rõ. Tôi sẽ không ngốc nghếch đến mức tự chui đầu vào rọ.”

Hắn nghe xong câu trả lời của tôi, vừa lòng cười cười: “Em rất thẳng thắn, so với những người phụ nữ hư hỏng dối trá đến trước mặt tôi, thì em hợp với khẩu vị của tôi hơn nhiều. Nghĩ đến càng nhiều thì càng muốn xem em có thể làm tôi vừa lòng hay không. Em có thể duy trì hứng thú của tôi với em bao nhiêu lâu đây? Người bạn giường lâu nhất của tôi chỉ có một tháng.”

Tôi nghe xong duyên dáng cười một cái, suy nghĩ một chút rồi nói “Tôi sẽ cố gắng... phá kỉ lục của cô ta”

“Ồ, vậy tôi phải mỗi mắt chờ đợi rồi... Dù sao cũng ướm rồi, chúng ta cùng nhau tắm.”

Tôi cười nhạt một tiếng, chậm rãi cởi chiếc áo ngủ đã bị ướm nhẹp của hắn. Ngón tay tôi hữu tình vô ý xẹt qua điểm hồng trước ngực hắn, có vẻ như chẳng may nhưng thực ra là cố tình. Thực sự thì đàn ông hay phụ nữ đều giống nhau, ngực đều rất nhạy cảm. Hơi thở hắn đã bắt đầu không ổn định, nhưng tôi lại không nóng lòng mong thành công, tránh khỏi nơi đó.

Hắn hơi bất mãn nhìn tôi, hai tay tôi lại tiếp tục xoa nắn bả vai hắn, ngẩng đầu lên nhìn sâu vào mắt hắn, ánh mắt có vẻ rất mơ hồ, thực ra là vô cùng quyến rũ. Bờ môi đỏ hồng không vội vàng tiến vào môi hắn, vô tình chỉ là lướt nhẹ qua mà thôi. Cả cơ thể như một con rắn quấn lấy hắn, nhẹ nhàng vuốt ve thân dưới của hắn. Tôi có thể cảm nhận được dục vọng của hắn không ngừng bành trướng, nóng bừng mà cứng rắn.

Tôi vẫn cứ tiếp tục trêu đùa dục vọng của hắn, nhưng chỉ như gần như xa, muốn đón tiếp nhưng lại chối từ. Hắn có vẻ không nhẫn nại được nữa, muốn hôn lên môi tôi, tôi lại đứng lúc tránh đi, chơi trò này với hắn khiến hai ngọn lửa dục vọng trong đôi mắt kia càng cháy hừng hực.

Đối với người đàn ông cường thế, không nên có thái độ quá sẵn đón, đôi khi hơi kháng cự lại có tác dụng lớn hơn trong việc khiêu khích dục vọng của hắn, chỉ cần nghĩ kĩ xem làm thế nào mới tốt thì tuyệt đối mọi việc đều sẽ thuận lợi.

Sự ham mê của mỗi người là khác nhau, phân tích tính nết của họ càng kĩ, thì càng có thể khống chế được tâm lý của họ tốt hơn. Nói thẳng ra, tình yêu chẳng qua cũng chỉ là một trò chơi tâm lý, khi đã hiểu rõ tính cách của người kia rồi, thì không cần phải hạ thấp bản thân cũng có thể mê hoặc được trái tim người đó. Tôi không coi mình là người giỏi nhất, nhưng cũng sẽ không như những người đàn bà vô dụng chỉ biết nằm ngửa và rên rĩ. Những người đàn ông đã từng chạm vào tôi đều bị tôi mê hoặc, hơn nữa còn muốn ngừng mà không được. Tất nhiên, bọn họ cũng thể không biết được rằng lúc tôi đang nằm trên giường cũng chính là lúc tôi suy mưu tính kế với họ.

“Cố gắng thế nào thì sẽ được đền đáp như thế” này đó là nguyên tắc sống của tôi. Đó là lí do vì sao những người đã từng chạm vào người tôi luôn trả giá rất cao, cá nhân tôi thì cho rằng như thế mới tính là công bằng.

Đám người của Joey nói sự tỉnh táo của tôi vô cùng đáng sợ. Lúc làm tỉnh vẫn còn có tâm trạng để nghĩ mưu tính kế thì đúng là bạn không thể nói cô ta bình thường được.

Những người đàn ông thích tôi đều sẽ coi tôi như một con mồi cao cấp, chỉ là bọn họ không biết rằng bản thân họ rồi sẽ có một ngày bị con mồi ăn mất.

Đương nhiên, người đàn ông trước mặt này cũng không phải ngoại lệ, chỉ là xem ra hắn cũng không tồi.

Đúng lúc tôi muốn rời khỏi cơ thể hắn, hắn lại giữ chặt lấy tôi. Ấn tôi lên vách tường lạnh lẽo của phòng tắm, hơi thở nóng bỏng phả lên mặt tôi, hai mắt đỏ sẫm, dán vào tai tôi thì thầm “Hàn Âm, em đúng là một con yêu tinh”

Tôi nhìn hắn, thản nhiên cười tươi: “Cám ơn lời khen”

Ánh mắt hắn hơi đổi, nhanh chóng hôn tôi, cơ hồ muốn nuốt tôi vào bụng.

Sau đó hắn nhấc một chân của tôi lên, vòng qua eo hắn. Thậm chí còn chưa kịp quay về phòng ngủ, đã muốn tôi như thế...

Haiz, người đàn ông cường thế hơn nữa chắc cũng không hơn người này là mấy đâu.

Hoàn Tư Dạ, có phải tôi nên cảm ơn anh hay không? Sau khi được anh dạy dỗ, tôi đã biến thành ma mất rồi. Đáng tiếc tất cả những màn này, anh lại không xem được.

Sau khi tất cả yên ổn, tôi mệt mỏi dựa vào lòng hắn, hắn ôm chặt lấy eo tôi

“Xin lỗi, làm em mệt chết rồi” Hắn thỏa mãn xong thương tiếc hôn nhẹ tôi một cái, trong lời nói còn hơi áy náy

Tôi yếu ớt mỉm cười, đôi khi tỏ ra nhu nhược trước mặt đàn ông một chút lại có thể thỏa mãn ham muốn chinh phục của họ tốt nhất.

Sáng sớm, tinh thần hắn có vẻ rất sảng khoái, tôi thì lại có vẻ chưa ngủ đủ. Khoác áo sơ mi lên rồi cài cúc vào cho hắn, vậy mà lúc đó tôi lại gục trên người hắn ngáp một cái.

Hắn mỉm cười vỗ nhẹ vào mặt tôi, ôn nhu nói “Được rồi, không cần em đi nữa. Sáng nay em cứ ngủ một giấc thật ngon, tôi sẽ bảo mọi người không được phép quấy rầy em.”

Tôi mơ màng màng gật đầu, hắn ôm tôi đặt lên giường, giúp tôi nằm xuống rồi đắp chăn lên.

“Bảo bối, ngoan ngoãn ở đây chờ tôi, tôi làm xong việc sẽ trở về với em ngay.” Hắn hôn nhẹ lên trán tôi, sau đó, tự tay đóng cúc áo, khép cửa ra ngoài.

Nghe đến tiếng hân khởi động xe ô tô, tôi ngồi dậy ánh mắt vô cùng tỉnh táo.

Tôi đi đến cửa sổ sát đất nhìn xuống dưới, thấy xe của hân và đám thủ hạ đã đi xa rồi.

Cười nhạt, nhìn đồng hồ trên tường, vẫn còn bốn tiếng nữa, thời gian khá là dư dả.

Lúc này, một cơn gió mát thổi tới, lật tung màn gió che cửa, đem vào phòng một mùi hương dịu mát. Trong bình hoa có cắm vài bông hoa hồng, hoa màu hồng đậm, rất đẹp.

Tôi rút ra một bông, vuốt ve cánh hoa trong tay, cúi đầu ngửi một chút, mùi hương nhanh chóng len vào tận trong tim. Hoa rất đẹp, đáng tiếc, lại bị người ta ngắt khỏi cành...

Tôi khẽ lắc đầu, tôi không hề thích hoa hồng, tuy đẹp nhưng lại quá yếu ớt.

Sau khi thưởng thức đủ rồi... tôi bóp nát cánh hoa, sau đó xòe bàn tay ra, cơn gió nhẹ lại thổi qua, làm cánh hoa bị vò nát phiêu tán rơi xuống mặt đất, buồn khổ thế lương. Chắc không lâu nữa đâu, chúng... cũng sẽ bị người ta giẫm nát thành bùn thối.

Một con người nào đó, xinh đẹp nhưng không có năng lực tự bảo vệ mình, thì kết cục của họ cũng không hơn bông hoa này, phải không?

7. Chương 7: Đường Về

Đêm hôm đó, trên máy bay...

Tôi cuộn tròn cơ thể vào trong chăn, chỉ để lộ ra khuôn mặt, mệt mỏi buồn ngủ...

“Mệt à?” Joey khẽ hỏi tôi. Cậu ta tóc đen, mắt xanh, da trắng, tiếng Trung của cậu ấy cũng khá dễ nghe.

Tôi gật đầu, cậu ta giúp tôi chỉnh lại chiếc chăn, sau đó yêu cầu cô tiếp viên đưa tới một chén trà nóng cho tôi.

Tôi nhận lấy chén trà, đầu tiên xoa xoa bàn tay vào chén, thật ấm áp, sau đó mới từ từ uống từng ngụm. Thực ra tôi rất chú trọng hương vị của trà, trên máy bay tất nhiên không thể có loại trà hảo hạng nhưng dù sao nó cũng khiến cả cơ thể tôi ấm hơn, đầu óc cũng thoải mái hơn chút.

Joey vẫn nhìn tôi, chờ tôi uống xong, cậu nhận lấy cái chén rồi đưa cho tiếp viên, đem một chiếc khăn mặt ấm đến cho tôi. Cậu ta thực sự rất chu đáo.

“Cám ơn, để tự tôi làm.” Tôi quyết định đón lấy chiếc khăn trên tay cậu, nhưng cậu ta cũng chẳng phản ứng gì vẫn cứ nhìn tôi như vậy.

Tôi thở dài một hơi, ngoan ngoãn để cậu lau mặt cho tôi, lúc tên nhóc này nổi máu bướng bỉnh thì không ai địch nổi.

“Cô bé, cháu thật là may mắn. Có bạn trai vừa đẹp lại vừa chiều chuộng cháu.” Bác gái ngồi cạnh cười nói như vậy.

Tôi nghe xong chỉ đáp lại bằng một nụ cười nhàn nhạt, vẻ mặt... có chút bất đắc dĩ.

Bạn trai? Cậu ta còn kém tôi năm tuổi đó, nhìn chúng tôi có chỗ nào giống bạn trai bạn gái à?

Tôi cũng biết, là vì thái độ của Joey khi đối xử với tôi khiến người khác phải mơ màng. Thực ra, trước kia tôi vẫn luôn chăm sóc cậu, nhưng không biết tại sao, từ sau khi lớn lên, cậu ta không cho tôi quản mình nữa, đối lại cậu ta còn chăm sóc cả tôi.

Nói thật, tình trạng này của chúng tôi khiến tôi vẫn không thấy quen cho lắm.

Bởi vì cậu ta ở trong mắt tôi vẫn chỉ là một cậu nhóc, cho dù bây giờ cậu ta đã cao hơn tôi rất nhiều...

Nhớ lại lần đầu tiên tôi gặp cậu ta là ở trên một con phố đen của Rome. Lúc ấy, cậu ta mới 13 tuổi.

Lúc tôi nhìn thấy cậu ta, cậu đang bị mấy tên du côn ấn mặt xuống đường...

Tôi biết, đám du côn này đang bắt nạt cậu. Ở đây những người không có năng lực tự bảo vệ mình thì phải chấp nhận bị người ta ăn hiếp, bắt nạt. Chuyện này ở nơi đây hàng ngày phải xảy ra tới mấy chục lần. Cho nên, tôi quyết định mặc kệ.

Nhưng đúng lúc tôi định bỏ đi, tôi đột nhiên nhìn thấy nhãn cầu xanh lam lạnh băng của cậu ta nhưng lúc đó thực sự nó rất trong sáng. Cậu chỉ nhìn tôi chăm chăm như vậy, thứ mà ánh mắt phản chiếu không phải là loại cầu xin hèn mọn mà là lạnh lùng và quật cường.

Một cậu bé sao lại có thể có ánh mắt đó? Tôi bị mê hoặc...

Sau đó, tôi cắt đứt cổ họng của tên du côn đang đè lên người cậu ta, máu của hắn phun cả lên mặt cậu...

Giải quyết xong mấy tên đó, thấy cậu ta vẫn còn ngồi ở một góc, tôi tưởng hành động của mình làm cậu ta hoảng sợ liền đi qua xem cậu thế nào. Ai ngờ lúc đó cậu ta cướp con dao trên tay tôi, chạy tới hung hăng làm loạn một trận trên người mấy tên đang hấp hối kia, giống như một tên điên.

Thấy dáng vẻ này của cậu, tôi cười, cậu bé này rất có tư chất...

Sau đó, tôi đem cậu ta về Xích Vũ.

Lúc mới đầu, cậu ta giống hệt một con thú hoang dã, người nào muốn sống thì chớ lại gần.

Khoảng thời gian đó tôi phải kiên trì tận ba tháng trời mới khiến cậu ta dần phá bỏ lớp bảo vệ của mình với tôi, bắt đầu dần dần tiếp nhận tôi.

Không khó hình dung cuộc sống ngày xưa của cậu ta thế nào mới khiến sự cảnh giác của cậu ta với người ngoài kinh khủng đến vậy.

Từ đó về sau, Joey vẫn luôn ở bên cạnh tôi. Chúng tôi trước giờ chưa bao giờ tách khỏi nhau, kể cả là lúc tôi phải đi nhận nhiệm vụ. Bỏ tay rồi, bởi vì trừ tôi ra, người khác khó mà có thể đến gần cậu ấy.

Cho tới tận bây giờ vẫn như thế, tuy rằng cậu ta không còn là người mà “người muốn sống chớ lại gần” như trước nữa, nhưng căn bản cậu ta vẫn chẳng đếm xỉa tới ai, cũng không muốn hợp tác với bất cứ ai. Vì thế tôi đành phải để cậu ta bên cạnh mình.

Có lúc tôi còn nghĩ, tính tình của Joey bất thường như thế, tôi sợ mình sẽ phải gánh một trách nhiệm lớn trên vai. Năm đó lúc tôi nhặt cậu ta về, tôi cũng chỉ vừa mới qua tuổi mười tám, vẫn là một đứa trẻ chưa lớn hẳn, căn bản không hiểu làm cách nào để dạy dỗ một người. Hơn nữa thế giới của tôi chỉ có một màu đỏ của máu, một đứa trẻ lớn lên trong hoàn cảnh đó, nếu nó có thể bình thường như mọi người được, hẳn cũng là một kì tích.

Nháy mắt một cái, quá khứ đó đã trôi qua hơn bốn năm rồi.

Bây giờ cậu ta đã khôn lớn trở thành một... Ừm, tôi cũng không biết phải nói thế nào mới chính xác nữa. Là đàn ông thì cậu ta còn hơi nhỏ. Là cậu trai thì cậu ta lại nội tâm và chừng chặc hơn các cậu trai khác nhiều.

Nhìn thấy khuôn mặt nhìn nghiêng tinh xảo của cậu ta, tôi đột nhiên phát hiện, Joey càng lớn càng xuất sắc quyến rũ. Cậu ta vốn là một đứa trẻ rất đẹp, mẹ là người Trung Quốc, cha lại là người Italy. Sự pha trộn của hai dòng máu khiến cậu có cái say mê quyến rũ và vẻ đẹp tinh xảo của người phương Đông, lại có cả vẻ ngoài thâm thúy và ngầu quan lập thể của người phương Tây.

Bây giờ cậu ta vẫn chưa phải là một cậu bé đã hoàn toàn lột xác, nhưng chỉ cần vài năm nữa, đến lúc cậu ta trưởng thành chín chắn hẳn, lúc đó sợ rằng... nói cậu ta làm khuynh đảo chúng sinh cũng không ngoa!

“Tại sao chị phải làm thế?” Từ nãy đến giờ không hề lên tiếng, Joey đột nhiên đặt câu hỏi.

“Hả? Cái gì?” Lúc này tôi mới hoàn hồn.

Cậu ta nhú mày, “Tôi hỏi chị, vì cái gì lần này nhất định phải tự mình đi?” Đôi mắt xanh lam đóng băng của cậu nhìn thẳng vào tôi.

“Tôi đã đồng ý với Vũ, ba tháng sau sẽ quay lại Hà Lan, tôi không muốn lãng phí thời gian.” Tôi trả lời.

“Chị không tin tưởng chúng tôi sao?” Về mặt cậu ta hơi ưu thương.

“Tên Thạch Long, hẳn chỉ thích phụ nữ, lần sau nếu như đối tượng là một người thích đàn ông, tôi nhất định sẽ để cậu đi.” Ta cười nói, đón chờ dáng vẻ quần bách của cậu.

Nhưng cậu ta vẫn bình tĩnh: “Không sao, chỉ cần không cần chị đích thân phải đi thì sao cũng được.”

Tôi bắt đầu dĩ nhún vai, tôi biết vì sao cậu ta lại không vui như thế. Vừa rồi ở biệt thự, cậu ta nhìn thấy dấu hôn trên cổ tôi, hận không thể ăn tươi nuốt sống Thạch Long.

Thực ra, tôi không hề muốn lên giường của Thạch Long. Lần đầu tiên thực sự không xảy ra chuyện gì cả, tôi làm thuật thôi miên khiến hắn sinh ra ảo giác. Chỉ là tôi không ngờ hắn có thể tỉnh lại nhanh thế.

Hành động sắp tới, tuy vẫn chưa chắc chắn sẽ phải làm những gì nhưng tôi cũng không muốn nó bị thất bại. Việc đó đối với tôi mà nói, cũng chẳng có gì đáng ngại cả. Tôi còn chẳng để tâm, cậu ta lo lắng cái gì chứ?

Nghĩ đến Thạch Long, thực ra tôi thấy hắn khá tạp nham. Vừa mới ngồi lên vị trí đại ca xã hội đen chưa được nửa năm đã trở thành mục tiêu của Xích Vũ. Điểm tựa của hắn không vững, cho nên chúng tôi chỉ cần dùng ba tháng đã có thể khiến hắn mất hết toàn bộ quyền lực rồi. Tôi bí mật xâm nhập vào đó, chính là vì cái này.

Hơi cảm thấy tiếc nuối thay hắn, thực ra hắn cũng là người rất trọng tình cảm, làm việc rất có nguyên tắc, tâm tư kín đáo, tầm nhìn khá xa, là một người lãnh đạo tốt. Nhưng bây giờ người nào cũng chỉ nhận tiền mà không nhận người, hắn xóa bỏ việc mua bán thuốc phiện trong bang khiến rất nhiều người bất mãn. Muốn mượn gió bẻ măng, e là việc này không hề khó khăn.

Còn một số người khác “thề chết cũng nguyện trung thành” mới ban nãy đã bị chúng tôi tiêu diệt hết rồi. Đương nhiên, sau khi Thạch Long chết, thì đám người đi theo hắn mà phản bội lại tổ chức của chúng tôi cũng không thể tồn tại, người tiếp nhận việc xử lý chúng đang bay từ Hà Lan tới đây. Xích Vũ sẽ không giữ lại đám người bán đứng tổ chức kia, bởi vì, phản bội có thể trở thành một thói quen xấu.

Cơ mà tôi cũng không định giết Thạch Long. Cũng chẳng cần thiết phải giết hắn làm gì bởi vì đến lúc hắn nhận ra bản thân mình không thể cứu được nữa thì cũng sẽ sụp đổ thôi.

Việc này cũng khó mà đoán được, vốn tưởng rằng tóm được một con mèo nhỏ, đến lúc đó mới biết thì ra lại là một con hổ ăn thịt người.

Trước khi hắn trở về, tôi đã giải quyết hết đám người trong biệt thự, còn việc thi thể thì Joey cũng nhanh nhẹn giúp tôi giải quyết gọn gàng.

Sau khi trở về thấy căn nhà vắng tên mới biết thì ra bản thân vì tham hoan lạc nhất thời mà mất cả “giang sơn”, mới biết mình từ thợ săn lại biến thành con mồi, chắc chẳng có người nào không sụp đổ trước hoàn cảnh ấy.

Lúc ấy hắn mời hầm hầm nhìn tôi, hận không thể dùng mắt róc từng miếng thịt của tôi ra.

Trên nguyên tắc mà nói thì hắn không nên trách tôi. Là kẻ thù, cùng làm trong ngành buôn bán vũ khí đạn dược, Xích Vũ lại có tham vọng muốn xâm nhập vào thị trường châu Á thì tất nhiên không thể để hắn điều võ giương oai được. Không thừa dịp đối cánh của hắn chưa vững chắc mà tiêu diệt hắn đi, chẳng lẽ chờ hắn lớn mạnh rồi ngồi đó ăn sạch chúng tôi sao?

Đây chính là thế giới của chúng tôi, không có cái gì gọi là thông cảm hay nhẹ tay cả. Không giết người thì sẽ bị người giết. Đây chính là

Quy luật của chúng tôi, quy luật của loài dã thú!

Nhưng mà cho dù là như vậy, tôi vẫn chưa muốn giết hắn... Người giết hắn là Joey.

Thủ pháp giết người của tên nhóc này càng lúc càng thành thạo, chắc chắn chỉ vài năm nữa, sau khi cậu ta tích lũy được một số kinh nghiệm thực tế thì rất nhanh sẽ có thể xuất sắc hơn cả người thầy là tôi. Chỉ là cậu ta còn hung ác hơn cả trong tưởng tượng của tôi, điều này khiến tôi hơi lo lắng. Khi làm việc thì thủ

đoạn phải thật độc ác, không thể lưu tình. Đó là những thứ tôi dạy cho cậu ta, nhưng tôi không nghĩ cậu ta lại áp dụng lời dạy đó triệt để tới mức này. Nghĩ đến thi thể của Thạch Long, cơ thể tôi trào lên một luồng khí lạnh...

“Người này... đáng tiếc”. Nghĩ đến đây, tôi không nhịn được lẩm bẩm thành tiếng.

“Tiếc chỗ nào? Khi nhỏ cổ phải nhỏ tận gốc đó là chị dạy tôi. Tại sao hắn có thể được tính là ngoại lệ? Chẳng lẽ chị và hắn có ân tình?” Joey nhú mày nhìn tôi

Nhìn thấy vẻ mặt đầy nghi ngờ khi chất vấn của hắn, tôi không khỏi thấy buồn cười.

Tình? Giữa chúng tôi có thể tồn tại “tình” được ư? Thực ra chúng tôi chỉ là nhu cầu của nhau thôi.

Hắn muốn cơ thể tôi, còn tôi...muốn cái mạng của hắn.

Đương nhiên, còn có một chuyện nữa còn quan trọng hơn.

Tôi lấy ra một chiếc đĩa từ (tìm hiểu thêm ở đây) nhìn chăm chú. Nếu không phải vì nó, tôi cũng sẽ không bò lên giường của Thạch Long. Giết hắn rất đơn giản nhưng để lấy được một thứ đồ gì đó từ hắn thì không đơn giản như vậy.

Trong này có chứa tư liệu về một số khách hàng ở châu Á đặt mua vũ khí, là điểm tựa của Thạch Long. Có được nó chúng tôi sẽ mở được cánh cửa của thị trường buôn bán vũ khí đạn dược ở Châu Á, Xích Vũ cũng có thể đường đường chính chính bước vào giới xã hội đen phạm vi châu Á, đó là mục tiêu bước đầu của tôi.

Thạch Long chỉ là viên đá lót chân để tôi thực hiện lý tưởng của mình thôi, hắn là con mồi của tôi, quan hệ giữa chúng tôi chỉ đơn giản thế thôi, hắn chết trong tay tôi hay trong tay người đàn ông khác thì đối với tôi chuyện đó cũng chẳng có gì khác biệt.

Lần này, tôi không muốn giết Thạch Long là bởi vì tôi biết rõ Bắc Nguyệt gần đây đang tiến hành rất nhiều thí nghiệm. Anh đang nghiên cứu một thuật thôi miên mới, có thể làm cho người ta quên đi tất cả kí ức trước kia, sau đó lại nhập kí ức mới vào não bộ của người đó.

Loại thôi miên này trước kia đã có nhiều người nghiên cứu rồi. Đáng tiếc tất cả đều không hoàn hảo, không thể xóa tan kí ức trước kia được, chỉ có thể hoán đổi từng mảng thôi. Hơn nữa thuật thôi miên này cũng chỉ áp dụng được một khoảng thời gian.

Dù sao để hắn sống cũng chẳng có tác dụng gì, dứt khoát đưa hắn đến cho Bắc Nguyệt làm thí nghiệm. Thành công, có thể khiến hắn bán mạng cho Xích Vũ. Nếu thất bại thì lúc đó giết hắn cũng chưa muộn.

Tất nhiên, nếu lúc đó đầu óc hắn còn minh mẫn...

Joey nghe thấy tôi nói, hàng mày nhú chặt cũng giãn ra một chút, tiếp theo là một tiếng thở dài: “Thạch Long phải cảm ơn tôi mới đúng!”

Tôi xoay nghiêng người nhìn cậu ta, trong lòng nghĩ: cậu có ý gì?

Cậu ta nhún vai rồi không nói gì nữa. Tôi mệt mỏi cũng lười so đo với cậu.

Lúc này, đột nhiên tôi nghĩ đến một việc, hỏi tiếp “Bên Hàn Tinh Ảnh tiến hành đến đâu rồi?”

“Đã khống chế được hết rồi. Sau này Lôi gia không còn tồn tại trong giới xã hội đen ở châu Á nữa.” Joey lạnh nhạt nói.

“Vui vẻ vậy sao?” Tôi rất ngạc nhiên, trực giác nói cho tôi khả năng này không lớn lắm.

Tuy Hàn Tinh Ảnh chính là một trong bốn sát thủ cao cấp nhất của “Ảnh đường” nhưng cũng không thể khinh thường thế lực thực sự của Lôi gia ở Châu Á. Khác với Thạch Long, điểm tựa của chúng vô cùng chắc chắn. Vừa xòe tay ra đã chạm được vào rất nhiều lĩnh vực, tiền vốn cũng rất lớn, là một đối thủ rất mạnh.

Lần này để Hàn Tinh Ảnh đi, tôi không để hắn mang theo quá nhiều người, chỉ là tìm hiểu rõ trước khi hành động. Tại sao họ lại có thể trong một thời gian ngắn như vậy đã nhổ tận gốc rễ của Lôi gia rồi?

Tôi còn tưởng rằng trận chiến giữa Xích Vũ và Lôi gia còn phải đánh rất lâu chứ? Có phải trong đó đã xảy ra vấn đề gì rồi không?

Thấy tôi nghi ngờ, Joey nói tiếp, “Nghe Nguyên Húc nói, có thể thuận lợi như vậy là vì người quản lí của Lôi gia đột nhiên mất tích “

Người quản lí đột nhiên mất tích? Ồ, tôi chưa bao giờ nghe thấy những chuyện tương tự thế này. Không phải bị giết, cũng không phải bị bắt cóc, mà là mất tích? Tại sao lại có thể không tiếng động không dấu vết mất tích trong thời khắc quan trọng như thế?

Hôm nay không phải ngày Noel, cho nên ông già Noel sẽ không tặng tôi một món quà lớn đến vậy đâu. Nhất định có vấn đề!

“Chuyện này Hàn Tĩnh Ảnh nói thế nào?”

“Nghe Nguyên Húc nói, anh ta... cũng mất tích rồi.” Joey trả lời.

“Cái gì?” Tôi sợ hãi kêu ra tiếng “Joey, cậu chắc chắn không nói đùa với tôi đó chứ?”

Cậu ta lạnh lùng lườm tôi một cái, “Từ trước đến nay tôi không nói đùa bao giờ cả.”

Tôi bị cậu ta làm cho tắc nghẹn, cậu ta đúng thật là... càng ngày càng không đáng yêu.

“Nguyên Húc thì sao?” Không phải hẳn cũng mất tích luôn rồi chứ, nhưng như thế thì có vẻ thần kì quá.

“Anh ta quay về tổng bộ rồi, đang chờ chị trở về thì sẽ báo cáo trực tiếp với chị.”

Tôi khẽ thở phào một cái, vẫn ổn...

“Chúng ta còn phải ngồi trên máy bay mấy tiếng nữa?” Tôi hỏi

Cậu ta cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay một chút, “Khoảng bốn tiếng. Trông chị rất mệt mỏi, vì sao nhất định phải đi chuyến máy bay hôm nay? Ngày mai về không phải cũng như nhau sao?”

“Tôi đã đồng ý với Vũ, nhất định phải về nhà trong vòng ba tháng, hôm nay là ngày cuối cùng.”

Lông mày cậu a lại nhíu chặt lại “Chỉ vì một câu nói của anh ta thôi à? Anh ta đúng là miệng vàng lời ngọc. “

Tôi nhíu mày, vẻ khinh bỉ trong giọng nói của cậu t khiến tôi rất không thoải mái “Joey, cậu phải có tôn trọng tối thiểu với anh ấy.” Ngực khí tôi hơi lạnh.

Joey nhìn nét mặt tôi, cúi đầu “Xin lỗi, Ngưng Tịch”

Tôi nghe xong, lông mày nhíu càng chặt. Cậu ta nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của tôi, thở dài một tiếng, nói lại: “Xin lỗi, chị Ngưng Tịch.”

Về mặt tôi lúc đó mới hòa hoãn một chút, khẽ gật đầu, không nói thêm gì với cậu ta nữa.

Tôi kéo chặt chăn hơn, cơ thể thực sự rất mệt mỏi, nhưng lại không thể ngủ nổi.

Trong đầu tôi hiện lên ra khuôn mặt lúc nào cũng ôn nhu của Vũ, hiện ra nụ cười ấm áp của anh, tất cả những điều đó khiến trái tim tôi ấm áp hơn nhiều.

Vũ, anh trai của em, em về rồi đây...

8. Chương 8: Xích Vũ

Xích Vũ, băng đảng của người Hoa đã có hơn một trăm năm lịch sử, bạn không thể nào đưa ra một định nghĩa chính xác tuyệt đối cho nó. Nó là một băng đảng nhưng lại không đơn thuần chỉ là một băng đảng dựa vào xã hội đen để tồn tại, bởi nó có tập hợp các xí nghiệp của riêng mình – tập đoàn Xích Vũ, đó là tập đoàn xí nghiệp duy nhất ở Hà Lan do con cháu của người Hoa quản lí.

Xích Vũ tập đoàn khởi nghiệp chỉ trong vài năm ngắn ngủi nhưng lại hoạt động với nhiều lĩnh vực: bất động sản, tài chính, giải trí, thời trang, thậm chí ngay cả ngành công nghiệp thực phẩm và nước giải khát cũng có động chạm tới, tuy không thể tự xưng là giàu có nhất nước nhưng khả năng kinh tế cũng tuyệt động không thể khinh thường.

Đây chính là Xích Vũ trong mắt những con người bình thường, là một tập hợp các xí nghiệp đa nguyên hóa do người Hoa quản lý, không hơn không kém.

Dưới ánh mặt trời, tất cả mọi thứ đều tốt đẹp như vậy. Tội ác và sự dơ bẩn đều được che giấu bên trong một chiếc áo khoác hoa lệ, mọi người chỉ cần thoả mãn với vẻ ngoài tinh khiết trong sáng là được rồi cho nên cũng chẳng thèm quan tâm bên trong cái vẻ ấy tan nát bẩn thỉu thế nào. Con người sống ở đời hầu hết chỉ thích ôm những ước mơ đẹp với tương lai, nhưng dần dần lại biến thành con đường chết...

Đó cũng là một cách để tiếp tục cuộc sống, nhưng phải hiểu rõ, nếu không có ước mơ, con người sẽ không thể tồn tại được.

Đó là Xích Vũ dưới ánh mặt trời, một Xích Vũ cho người ta những ước mơ tươi đẹp.

Nhưng Xích Vũ lại tồn tại dưới tư cách của một băng đảng, mặc dù điều đó đã diễn ra rất lâu rồi. Thậm chí nó còn có bề dày lịch sử hơn một trăm năm.

Nghĩ tới năm đó tổ tiên của tôi trôi nổi qua bao nhiêu đại dương, bao lần trải qua thiên tân vạn khổ (thiên tân vạn khổ: trăm cay nghìn đắng), huyết tinh vẫn vũ mới có thể lập nên một thiên hạ cho thế hệ sau như bây giờ. Cho nên, mỗi người nhà Hiên Viên đều có nhiệm vụ phải làm cho Xích Vũ hưng thịnh. Mong ước của tất cả những người nhà Hiên Viên trước đây là có thể thống nhất được giới xã hội đen của người Hoa, thôn tóm toàn bộ Châu Á trong tay. Nhưng việc này, nói dễ hơn làm rất nhiều...

Xích Vũ vốn chỉ là một băng đảng cố gắng dừng chân lại trong tầng lớp Hoa kiều xưa ở Hà Lan, thực lực và kinh tế trong số rất nhiều băng đảng ở Hà Lan không nói là mạnh nhất, nhưng cũng tính là lâu đời nhất. Cho nên, trong cuộc chiến đẫm máu giữa các băng đảng đầy hỗn loạn phức tạp thì Xích Vũ luôn giữ thái độ trung lập.

Đó cũng là điểm thông minh của những người lãnh đạo tiền nhiệm, họ hiểu được thế nào là bảo vệ chính mình trong loạn lạc, cho nên gần một trăm năm qua không biết bao nhiêu băng đảng đã đi từ hưng thịnh xuống đến sụp đổ, còn Xích Vũ thì vẫn có thể sừng sững không ngã.

Trải qua sự bảo mật của bao nhiêu thế hệ, tình hình thực tế của nó đã vượt qua những gì mà người thường nhìn thấy.

Người có thể hoàn toàn lợi dụng ưu thế của Xích Vũ đẩy nó lên vị trí bây giờ trong giới xã hội đen là ông nội tôi, người lãnh đạo thứ năm của Xích Vũ – Hiên Viên Vô Cực.

Nghe nói ông nội tôi năm đó là một nhân vật làm rung chuyển trời đất trong giới xã hội đen, tên của ông không chỉ khiến cho người lãnh đạo các băng đảng ở Hà Lan, mà còn ở toàn bộ châu Âu nghe thấy đã sợ mất mật.

Nhưng cuối cùng sự thật là gì? Ông nội tôi có hùng tài vĩ lược, nhìn người bằng nửa con mắt, bướng bỉnh lý lợm như trong truyền thuyết vậy không...?

Tất cả đều không thể kiểm chứng được nữa, bởi vì tôi chưa bao giờ được gặp ông. Tất cả những hiểu biết về ông tôi chỉ được nghe qua từ những câu chuyện phiếm của những người già trong họ. Nhưng nhìn thấy vẻ sùng kính trên mặt họ khi nói chuyện về ông nội, tôi nghĩ phong thái của ông nội năm đó chắc cũng phải giống như trong lời đồn đại đến tám chín phần.

Bất kể tình trạng thực tế của Xích Vũ năm đó ra sao thì cũng không thể phủ nhận ông nội là một truyền thuyết trong dòng họ Hiên Viên...

Nhưng dù có thêm một nhân vật truyền thuyết như thế nữa xuất hiện cũng chưa chắc cây to đã ngăn được gió. Lúc cha tôi còn chưa kịp lớn, ông bà nội tôi đã bị người ta lập mưu từ trước hại chết.

Lúc cha tôi kế nhiệm trở thành người lãnh đạo thứ sáu của Xích Vũ ông mới có mười sáu tuổi.

Người ngoài nói cha tôi là người yếu đuối. Không chỉ có người ngoài nói như vậy mà người trong gia tộc cũng luôn cho là như thế. Bởi vì, Xích Vũ từ lúc ở trên tay cha tôi đã dần dần suy sụp. Do băng đảng đứng đầu châu Âu lúc này lại phải co đầu rút cổ về Hà Lan, thậm chí còn không được như xưa.

Mọi người đều chỉ trích cha tôi nhưng ai có thể hiểu được ý kiến của ông? Có lẽ, ông từ lâu đã nhìn thấu được tất cả từ cái chết của cha mình. Danh vọng quyền lực, tiền tài của cả bắt quả chỉ là trắng trong nước, hoa trong kính mà. Như giấc mơ, như ảo ảnh, như bong bóng xà phòng, chỉ cần chạm nhẹ cũng sẽ vỡ tan tành.

Lúc đó tất cả sự phồn thịnh của chúng tôi đã tan biến hết, thứ thực sự thuộc về chúng tôi chỉ còn là tôi tăm vô biên mà thôi...

Cho nên, cha tôi rất thích ngắm hoàng hôn. Ông từng nói đó là món quà do nhất ánh sáng tặng cho chúng ta. Sau hoàng hôn, chúng ta lại phải sống trong đêm tối, đó cũng là lúc cuộc sống của chúng ta bắt đầu...

Cuộc đời của cha tôi chưa từng huy hoàng như ông nội nhưng lại có kết thúc hết như của ông bà nội tôi.

Cha tôi và vợ ông đều chết dưới tay kẻ thù, thậm chí còn không tìm được thi thể. Lúc đó, tôi mới có mười hai tuổi.

Tôi là con gái của Hiên Viên Khải, nhưng trước năm đó tôi chưa bao giờ thực sự dung nhập vào thế giới thuộc về tôi này.

Những cuộc chiến tranh đẫm máu tranh giành quyền lợi đó trong ý nghĩ non nớt của tôi chẳng qua chỉ đáng sợ hơn cảnh bắn nhau trong phim ảnh một chút thôi, cho dù có một viên đạn xuyên qua cơ thể tôi, cho dù người thân chết trước mặt tôi, cho dù những thâm kịch lần lượt xuất hiện trước mắt tôi, tôi cũng không hề rớt một giọt nước mắt.

Sau khi mưa gió lắng xuống, người kế thừa tiếp theo Hiên Viên gia là anh trai tôi Hiên Viên Ngưng Vũ. Còn tôi từ khi bị đưa đến "đảo Tái Sinh" đó mới là lúc cơn ác mộng của tôi bắt đầu...

Không có gì kì lạ cả, anh trai tôi mới là con trưởng của Hiên Viên gia, còn tôi chẳng qua chỉ là con gái riêng của cha tôi mà thôi, sự tồn tại của tôi với Hiên Viên gia có cũng được mà không cũng được, không ai lưu tâm đến sống chết của tôi, trừ Vũ – anh trai tôi ra.

Xích Vũ bây giờ đã không còn yếu đuối bất kham như trước nữa. Chỉ vài năm nó đã phát triển nhanh chóng, khổng chế được cả giới xã hội đen ở Hà Lan, hơn nữa còn đang không ngừng mở rộng tầm ảnh hưởng. Bàn tay của nó đã chạm tới phạm vi của xã hội đen Âu Mỹ, từng bước ngấm chiếm đất của các băng đảng người Hoa khác. Nhưng gần đó cũng chẳng tính là gì, mục tiêu cuối cùng của chúng tôi là Châu Á. Quay về giới xã hội đen châu Âu là ước mơ mấy đời của những người lãnh đạo Xích Vũ trước đây. Vũ là người thừa kế Hiên Viên gia, việc này anh không thể đổ trách nhiệm cho người khác.

Mọi người đều nói, vực Xích Vũ đây đúng là một kỳ tích. Nhưng người tạo ra kỳ tích này lại không phải người thừa kế Hiên Viên gia – Hiên Viên Ngưng Vũ. Mà là tôi, đứa em gái cùng cha khác mẹ của anh, Hiên Viên Ngưng Tịch.

Bởi vì sau khi tôi trở về với Xích Vũ, thực lực của nó không ngừng phát triển.

Với những lời này tôi không cho là đúng. Người ngoài chẳng ai hiểu được Vũ, ai cũng cảm thấy anh là người yếu đuối giống cha tôi.

Tôi chỉ có thể nói niềm yêu thích của Vũ chưa bao giờ đặt vào Xích Vũ cả, tài năng buôn bán của anh khó có ai sánh bằng. Tập đoàn Xích Vũ là do một tay anh lập nên, đó cũng là nguồn kinh phí hoạt động chủ yếu của tổ chức. Không có tập đoàn ủng hộ, thì sẽ không có Xích Vũ của hôm nay. Một đen một trắng, chúng tôi phối hợp may một chiếc áo tiên không lộ đường chỉ, bất quá, việc này người ngoài không ai biết được.

Chỉ có một điều, người ngoài không hề nói sai. Tôi là nhân vật thứ hai sau Hiên Viên Vô Cực khiến người lãnh đạo các băng đảng khác nghe tên đã sợ mất mật. Đó là bởi vì lúc tôi một tay vực dậy Xích Vũ thì cũng đã sáng lập ra Ánh Đường nơi tập hợp các sát thủ hàng đầu, cái tên khiến đầu rỗng của các bang phái ăn không ngon ngủ không yên.

Ảnh Đường với Xích Vũ mà nói là một sự tồn tại đặc biệt. Bề ngoài thì nó thuộc về Xích Vũ, nhưng trên thực tế nó chỉ nghe theo sự điều khiển của duy nhất một người, đó là tôi. Bởi vì, trừ tôi và Vũ ra, không có ai biết rõ thực tế Ảnh Đường có bao nhiêu người và đó là những ai. Trong mắt người ngoài, thậm chí là những người bên trong Xích Vũ, Ảnh Đường chỉ là một cái tên mơ hồ. Họ biết rõ, tên của những sát thủ Ảnh Đường chỉ là biệt hiệu.

Phải tuyệt đối giữ bí mật về thân phận của mình đó là điều kiện đầu tiên khi tôi mời họ vào Xích Vũ. Tất nhiên, tôi cũng cam đoan với họ quyết sẽ không can thiệp vào cuộc sống sau này của họ, họ có thể làm tất cả những chuyện mà mình thích, Xích Vũ sẽ toàn lực ủng hộ về mặt vật chất, tiền lương hàng năm của họ cũng rất lớn. Chỉ là, khi Xích Vũ cần tới họ thì nhất định họ phải xuất hiện ngay lập tức.

Và những người đó chính là những người được huấn luyện cùng tôi trên “Đảo Tái Sinh” năm đó.

Nguyên Húc, Thiện Nhược Băng, Đằng Tuấn, Nguyễn Linh.

Tôi không biết năm đó đám trẻ con bị đưa tới đảo Tái Sinh rốt cục có bao nhiêu đứa.

Nhưng những người còn sống sót chỉ có năm đứa chúng tôi, hơn nữa tất cả đều là người châu Á.

Với việc này, Đằng Tuấn từng nghiến ngấm nói “Xem ra khả năng chịu khổ của người châu Á chúng ta là mạnh nhất trên thế giới.”

Tuy rằng chỉ là một câu nói đùa, nhưng cũng có đạo lý của nó.

Đám trẻ con trên đảo Tái Sinh, quốc tịch nào cũng có, có nam cũng có nữ. Đứa nào cũng có một tài năng thiên bẩm trong một phương diện hoặc thể lực hoặc võ thuật, đều là bị lừa tới hoặc bị bắt cóc tới. Bị người nhà đưa tới đó chắc chỉ có tôi là một.

Trong đám trẻ con đó, trẻ con châu Á thể lực không phải là tốt nhất, nhưng sự chịu đựng thì lại khỏe nhất. Thực ra mà nói muốn sinh tồn được ở một nơi khắc nghiệt như thế, sự chịu đựng quan trọng hơn nhiều so với thể lực.

Tôi đã thấy không ít những đứa trẻ tố chất sức khỏe rất tốt, chỉ là vì không chịu nổi sự huấn luyện và dày dạn của đám người đó mà tinh thần bất thường.

Người sống sót được chẳng những phải có nhiều tài nghệ mà tố chất tâm lý cũng phải mạnh mẽ hơn nhiều so với người thường.

Năm người chúng tôi tuy rằng đều là người châu Á nhưng lại đến từ những đất nước khác nhau.

Nguyên Húc đến từ Triều Tiên, Nguyễn Linh là người Việt Nam, quê của Đằng Tuấn là Đài Loan. Còn Thiện Nhược Băng lại được sinh ra ở Nhật Bản, cậu ta là con lai, mẹ là người Nhật Bản, cha lại là người Trung Quốc.

Còn tôi, là một Hoa kiều đích thực, có quốc tịch Hà Lan, nhưng lại chỉ có một dòng máu duy nhất của người châu Á.

Chúng tôi hợp tác cùng nhau đã hơn bốn năm, sự phối hợp của chúng tôi vô cùng ăn khớp.

Ở Xích Vũ, thân phận của tôi là Đường chủ của Ảnh Đường. Công việc của họ đều do tôi trực tiếp sắp xếp và điều hành, trừ Nguyễn Linh ra, họ đều hơn tuổi tôi.

Sự gia nhập của họ đã giải quyết không ít rắc rối của Xích Vũ. Bởi vì lúc không ai nguyện ý trở thành đối tượng bị Ảnh Đường đuổi giết thì cũng là lúc khi ngủ bạn cũng phải mở to mắt. Con mồi mà Ảnh Đường nhắm trúng trước giờ chưa bao giờ thoát được. Huống hồ, giết người không phải là khả năng duy nhất của chúng tôi...

Trên Đảo Tái Sinh, chúng tôi đã thực sự phải tiếp nhận rất nhiều sự huấn luyện như trong quân ngũ.

Chạy việt dã, leo núi, bơi lội, tập bắn vũ khí hạng nhẹ, chiến đấu với nhau đó chỉ là chương trình dạy cơ bản nhất. Trừ những thứ ấy ra chúng tôi còn phải học cách sử dụng nhiều loại thiết bị trinh sát công nghệ cao, cách sử dụng nhiều loại vũ khí kỹ thuật cao, phải học nhiều thứ tiếng...

Những người huấn luyện đã dạy chúng tôi: lên trời, xuống biển, xuất quỷ nhập thần, không gì là không làm được.

Nguyên Húc từng nói thế này, “Năm người chúng ta đã có thể lập được thành một đội quân, bởi vì chúng ta tuyệt đối còn ác liệt hơn so với bộ đội đặc chủng hàng tốt nhất trên thế giới.”

Lúc ấy tôi cười nói, “Như vậy thì sẽ có một ngày chúng ta không làm nổi sát thủ nữa sẽ chuyển nghề làm gián điệp.”

Ảnh Đường trong tay chúng tôi không ngừng phát triển lớn mạnh. Chúng ta dùng thời gian bốn năm, vì Xích Vũ huấn luyện một đội quân, hoàn toàn huấn luyện theo kiểu quân đội, khiến bọn họ đánh đâu thắng đó.

Bốn năm, tôi rờn rã bốn năm trời chuẩn bị lực lượng tất cả chỉ vì để đưa Xích Vũ về với châu Á. Còn bây giờ, tất cả đều đang phát triển theo con đường đã vạch sẵn của tôi. Vũ, không lâu nữa đâu, nguyện vọng của cha sẽ có thể đạt được, và anh cũng có thể được giải thoát hoàn toàn... Đúng không?

9. Chương 9: Hi Vọng

Máy bay cuối cùng đáp tới sân bay, người tới đón tôi vẫn là Nguyên Húc.

“Tại sao chỉ có mình anh?” Tôi cười hỏi anh ta

“Này, em nói thế sẽ làm tổn thương trái tim anh đấy, Đường chủ Ngưng Tịch ạ.” Lời nói có vẻ oan ức thế nhưng trên mặt anh ta lại vô cùng thoải mái.

“Đừng trêu em nữa, anh biết rõ em hỏi gì mà?”

Mỗi lần tôi trở về, Vũ đều sẽ tự thân tới đón tôi, chỉ có lần này là ngoại lệ.

“Yên tâm, không có chuyện gì đâu. Người quản lý đến Tổng Đường họp, anh ta dặn anh tới đón em.”

Tôi nhú mày: “Muộn vậy à?”

“Mấy vị trưởng bối trong họ nói là có chuyện khẩn cấp muốn bàn bạc với anh ta vì vậy anh ta bắt buộc phải đến. Em không cần lo đâu, nhọc bằng cũng đi cùng mà.” Anh nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt tôi, cười giải thích.

Tôi khẽ gật đầu, Nguyên Húc mở cửa xe cho tôi, tôi cũng lên xe.

Joey ở phía sau lưng tôi, gặp Nguyên Húc, cậu chỉ gật nhẹ đầu thay lời chào, Nguyên Húc mỉm cười với cậu.

Tên nhóc này trước giờ vẫn vậy người khác cũng quá quen rồi.

“Hai người còn lại đâu?” Tôi hỏi tiếp.

“Đằng Tuấn bay đến Paris rồi, cậu ta bảo ngày mai có buổi trình diễn bộ sưu tập thời trang mùa xuân của cậu ta, bảo nhất định phải tới tham dự, cho nên không chờ em về được. Cậu ấy còn bảo ngày mai sẽ thông báo bắt em phải sang bên đó chúc mừng cậu ta, nếu không cậu ta sẽ bãi công ngay lập tức.” Nguyên Húc cười nói.

Tôi cũng cười: “Thật không? Anh ấy nói như vậy à? Vậy anh thay em nói với anh ấy, anh ấy thà về đó ôm người đẹp nước Pháp trong tay cũng không đến đón em, vì vậy em sẽ không tới chúc mừng anh ấy đâu. Không cần anh ấy phải bãi công, em cho anh ấy nghỉ hẵn một năm, bắt chỉ là dừng hòng lĩnh lương.”

“Ồ, chắc anh ta sẽ điên đến mức giẫm chân bùm bụp mất.”

“Nguyễn Linh thì sao?” Tôi hỏi, trong mấy người chúng tôi cô bé là ít tuổi nhất cho nên chúng tôi đều coi cô ấy như em út của mình.

“Nó nói mai có cuộc thi ở trường, nó phải quay về trường để thi. Nó nói nếu lần này nó giành được học bổng thì sẽ mời chúng ta sang Pháp ăn một bữa hoành tráng, nhưng mỗi người chúng ta đều phải tặng nó một món quà, còn phải để tự tay nó chọn.”

Tôi cười gật đầu: “Nó càng ngày càng khôn lỏi.”

Trước đây tôi đã từng đồng ý với họ, lúc nào không có nhiệm vụ gì thì có thể để bọn họ tự do chăm lo cho cuộc sống của mình. Vậy là, Đằng Tuấn chọn công việc thiết kế thời trang, Nguyễn Linh muốn học tiếp, Nguyễn Húc thì mở một nhà hàng Hàn Quốc... Nhìn bề ngoài, họ trừ xinh đẹp hơn một chút thì cũng chẳng khác gì so với người bình thường. Tôi hiểu rõ, thực ra trên đời này, ai cũng muốn có một cuộc sống bình thường như bao người.

Công việc của một sát thủ quá nặng nề, chúng tôi cũng cần những hoạt động khác để điều hòa chính mình.

Nhưng cũng có một ngoại lệ đó chính là Thiện Nhược Băng. Anh ta bảo: “Anh không nghĩ được ngoài công việc giết người thì anh còn có thể làm gì và muốn làm gì”.

Tôi đành phải sắp xếp anh ta ở bên cạnh để bảo vệ Vũ. Anh ta tuy lúc nào cũng im lặng kiệm lời nhưng làm việc thì cực kỳ ổn thỏa. Có anh ta ở đây cũng khiến tôi yên tâm hơn không ít. Dù sao từ ngày Xích Vũ lớn mạnh kẻ thù của chúng tôi cũng không phải là ít.

“Ngưng Tịch, về thẳng Thành Bảo à?” Nguyễn Húc hỏi.

“Không, chúng ta tới Tổng Đường đi.”

“Sao? Em không yên tâm à?”

“Không phải. Em biết bọn họ chẳng dám làm gì Vũ đâu. Muộn như vậy họ vẫn bắt Vũ đi em có thể đoán được là vì chuyện gì. Lần này không phải lần đầu, đúng không?” Tôi hỏi.

Nguyễn Húc hơi nhíu mày: “Ừ, ba tháng này lúc em không có ở đây, các trưởng bối năm lần bảy lượt cố tình thuyết phục anh ta. Ngại tình cảm và thể diện cho nên Vũ không thể từ chối ngay, anh ấy đành phải bảo chờ em về tham khảo ý kiến của em.”

Ngại tình cảm và thể diện? Quả là như thế. Có rất nhiều người trong số họ đã từng kề vai sát cánh cùng ông nội tôi lập nên giang sơn này, có những người còn là bậc chú bác của tôi và Vũ. Số còn lại rất nhiều người là thành viên trong họ cũng tính là trưởng bối của tôi. Vì vậy bất kể thế nào chúng tôi cũng phải nể mặt họ vài phần.

Nhưng tuyệt đối không phải vì nhượng bộ họ mà chúng tôi phải từ bỏ nguyên tắc của chính mình, đặc biệt là sự kiên trì từ trước tới giờ của cha tôi.

Tính tình Vũ quá hiền lành cho nên họ mới dám cậy già mà lên mặt với anh, không lo ngại gì. Còn lúc đối diện với tôi họ không dám làm càn như thế, bởi vì tôi đã mất hết tính người rồi...

“Vẫn là Đỗ Trọng Niên làm loạn nhiều nhất à?” Tôi hỏi

“Đúng vậy, ông ta mấy lần nói với Vũ rằng ‘Lúc ta và ông nội cháu cùng nhau tranh đấu giành thiên hạ, ông nội cháu cũng buôn bán mặt hàng này. Có thể mang về lợi nhuận vô cùng lớn, vì sao bây giờ lại không làm được?’ Có lẽ cuộc họp lần này cũng là ông ta bày trò.”

“Cùng ông nội em tranh đấu giành thiên hạ? Ha, em vẫn còn nhớ, năm đó ông ta chỉ là lái xe của ông nội em thôi. Thôi thì nhân lúc ông ta cảm thấy công lao mình to lớn quá như vậy, em cũng nên tặng một quà cho ông ta mới phải chứ nhỉ.”

Nguyễn Húc nhìn tôi một cái, cười nhạt, không hỏi thêm nữa.

Người giống Đỗ Trọng Niên như vậy, trong nội bộ xích Vũ không chỉ có một người. Địa vị thì cao nhưng thực sự chẳng làm được việc gì, tỏ rõ mình chính xác là một con mọt.

Mấy năm nay Xích Vũ bên ngoài thì hoành tráng nhưng thực ra bên trong còn tồn tại rất nhiều vấn đề, bọn người già ngồi đó kiêu ngạo kể công này chính là tai hoạ ngầm lớn nhất.

Đúng là vua nào thần nấy. Tầng lớp lãnh đạo Xích Vũ đáng lẽ phải thay đổi từ lâu rồi, tôi vẫn đang xem xét đưa những người trẻ tuổi đủ năng lực và đáng tin cậy đến thay thế họ. Hàn Tĩnh Ảnh là một ứng cử viên không tồi, chỉ là...

“Nguyên Húc, em nghe nói các anh đã hoàn toàn chiếm giữ được Lôi thị?”

“Ừ, người nhà họ Lôi đã bị giết sạch sẽ rồi, chỉ còn lại người lãnh đạo của họ – Lôi Trạ. Chắc em cũng nghe rồi, hần ta... mất tích.”

“Chuyện này thì em biết, em còn nghe nói, Hàn Tĩnh Ảnh cũng mất tích luôn rồi. Nguyên Húc, rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?”

“Ừm, chuyện này... nói ra thì hơi phức tạp.” Anh ta cúi đầu hơi trầm tư một chút, sau đó nói “Có thể hiểu đơn giản là, hai người họ khổ sở vì chữ tình, cho nên “Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản (1).” ((1) xuất xứ từ một câu trong hồi thứ 18 của “Thủy hử ký”, có nghĩa là Vương vào vòng tục lụy trai gái thì người anh hùng sẽ không còn chí khí nữa)

“Cái gì? Không phải anh định nói với em là...” Tôi không nói được nữa, nếu thực sự là như thế thì cũng buồn cười quá đi.

Nguyên Húc nhìn thấy vẻ mặt của tôi lại phá lên cười: “Ngưng Tịch, trí tưởng tượng của em bay xa quá? Họ không bỏ trốn. Chỉ là cùng yêu một cô gái, nhưng cô gái đó lại mất tích cho nên hai người họ cùng đi tìm cô gái mà thôi.”

Nghe thấy anh nói tôi cũng thấy buồn cười vì trí tưởng tượng của mình. Cơ mà việc này không thể trách tôi được. Bởi vì loại chuyện này chúng tôi đã thấy quá nhiều trên đảo Tái Sinh rồi.

Nhưng chuyện này vẫn có vẻ rất kì lạ. Bọn họ cùng yêu một cô gái, chẳng lẽ trước kia bọn họ có quen biết nhau? Quen biết thế nào?

Tôi đã từng cho người điều tra thân phận của Hàn Tĩnh Ảnh, hần trước giờ chưa từng gia nhập Lôi thị. Việc này còn có uẩn khúc gì mà tôi chưa biết đây?

Còn nữa đã diệt trừ tất cả đám người còn lại của Lôi gia, vậy tại sao Hàn Tĩnh Ảnh lại không giết Lôi Trạ? Họ không phải là tình địch của nhau sao? Nói công nói tư hần phải không thể buông tha cho Lôi Trạ mới đúng.

” Nguyên Húc, nói rõ hơn đi.”

“Anh cũng chỉ biết đại khái là Tĩnh Ảnh và cô gái đó đầu tiên là một đôi, là Lôi Trạ hoành đảo đoạt ái, Tĩnh Ảnh bị hần bức ép đến mức phải đi tha hương. Hần gia nhập Xích Vũ chính là muốn tìm Lôi Trạ báo thù, cướp lại cô ta.”

Tôi cười: “Vậy lần này là anh ta lấy việc công làm việc tư à? Chẳng trách em vẫn luôn cảm thấy, anh ta làm việc rất liêu mạng, vô cùng ác độc. Thì ra bởi vì anh ta có một sự cố vũ trong lòng.” Đáng tiếc, nguồn động lực ấy không phải vì Xích Vũ.

Tôi vẫn nhớ hoàn cảnh lúc hần gia nhập Xích Vũ lúc trước...

Một đêm, không biết anh ta tìm hiểu tin tức ở đâu, biết rõ xe của tôi và Vũ sẽ đi qua con đường đó. Hần quỳ ở chỗ ấy, hai mắt đỏ sẫm, luôn miệng liên thoắng nói muốn gặp người quản lí của Xích Vũ. Vũ là người thế nào mà hần nói muốn gặp thì được gặp chứ, súng của Nhược Băng suýt nữa thả nổ thẳng vào người hần...

Nếu không có Vũ, hần đã chết lâu rồi.

Câu nói đầu tiên sau khi hần được Vũ chính là chỉ cần để hần gia nhập Xích Vũ, hần đồng ý bán mạng.

Vũ không mua cái mạng của hần, nhưng vẫn để hần gia nhập Xích Vũ. Vũ nói, hần sẽ mang tới niềm vui cho Xích Vũ.

Và sự thực chứng minh Vũ đã đúng. Chỉ mấy tháng ngắn ngủi, hần đã nhiều lần lập được chiến công.

Hần rời đi, đối với Xích Vũ đó chính là tổn thất.

“Sau đó thì sao?” Tôi hỏi.

“Tình Ảnh vừa trở về ngay lập tức chĩa mũi nhọn vào một số nhân vật chủ chốt bên cạnh Lôi Trạ. Vốn tưởng rằng sẽ có một trận chiến ác liệt, kết quả lại thuận lợi ngoài dự tính. Anh ta chỉ muốn đòi lại cô gái kia, nhưng trận chiến giữa bọn anh và Lôi gia vẫn không hề ngừng lại, Tình Ảnh vẫn muốn trả thù Lôi Trạ. Nhưng đúng vào thời khắc quan trọng nhất, không biết vì sao, anh ta lại thả Lôi Trạ ra. Sau đó không lâu, cô gái kia không hiểu vì sao lại biến mất. Còn Lôi Trạ vì muốn đi kiếm người cho nên ném Lôi gia sang một bên, cũng mất tích luôn. Bọn anh thừa cơ đánh lại Lôi thị, không có lão đại, Lôi thị trở thành một mớ bong bóng từ lâu rồi, cho nên bọn anh không phí chút sức lực nào cả. Tiếp theo, Tình Ảnh cũng biến mất luôn. Anh nghĩ, chắc là anh ta đi tìm cô gái kia. Chuyện đã qua đại khái là như thế.”

Tôi yên lặng nghe xong, cười nhạt, “Nghe thì hơi khó tin, không ngờ, Lôi Trạ lại si tình đến thế. Cơ mà, Nguyên Húc, anh có tin Lôi Trạ sẽ từ bỏ Lôi thị như thế không? Anh một chút cũng không hoài nghi đây là một âm mưu ư?”

Tên Lôi Trạ này, tôi đã nghe danh hẵn từ lâu rồi. Tuổi còn rất trẻ đã nắm giữ cả gia tộc Lôi thị, ra tay tàn nhẫn, làm việc xảo quyệt, dã tâm cũng không nhỏ. Tôi từng cho rằng hẵn là một kẻ địch rất lớn, là trở ngại lớn nhất trong việc chúng tôi tiến quân vào thị trường Châu Á. Người như vậy, sẽ vì một cô gái mà vứt bỏ cả giang sơn của mấy đời sao?

Anh nhìn tôi một chút, nghiêm túc nói “Ngưng Tịch, em không tin có người sẽ vì phụ nữ mà từ bỏ tất cả sao?”

“Ồ, Nguyên Húc, anh hỏi khó em rồi. Anh biết mà, em... không hiểu tình yêu.”

Nghe thấy câu trả lời của tôi, Nguyên Húc dường như nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng buồn khổ, sau đó thở dài một hơi nói tiếp: “Ngưng Tịch, đó là sự thật. Tất cả địa bàn của Lôi thị đều bị chúng ta tiếp quản rồi, kể cả bây giờ Lôi Trạ có trở về thì cũng không còn bất kì tác dụng nào nữa. Còn nữa, cô gái đó, anh đã thấy rồi. Cô ấy xứng đáng để Lôi Trạ từ bỏ tất cả vì mình...”

“Ồ? Đây là lần đầu tiên em nghe thấy anh đánh giá một người cao như thế đấy.” Tôi rất hứng thú hỏi, “Cô ấy rất xinh đẹp à?”

Nguyên Húc cười, “Nếu xét về xinh đẹp, mấy ai có thể so với vị đang ngồi trước mặt anh đây?”

“Cám ơn, mặc dù biết anh đang nịnh bợ em, nhưng em vẫn cảm thấy rất thoải mái nha.” Tôi cười nói.

Nguyên Húc lại nhìn vào mặt tôi, vô cùng nghiêm túc nói: “Anh nói thật đấy. Cô ấy không đẹp bằng em, chỉ là trên người cô ấy có một thứ gì đó không thể nhìn thấy trên người em?”

“Là cái gì vậy?” Lời anh nói khiến tôi rất hứng thú.

“Tươi sáng, cô ấy là một cô gái lúc nào cũng có thể khiến người ta cảm thấy tươi sáng. Ở bên cạnh cô ấy, em sẽ cảm thấy thế giới này...rất ấm áp.”

Nghe lời anh nói, ý cười của tôi càng dày. Một cô gái như vậy, tôi cũng muốn gặp mặt. Tôi muốn cô ấy nói cho tôi biết, tươi sáng ở đâu? Vì sao thế giới này trong mắt tôi từ trước đến giờ chỉ có một màu xám xịt...

“Có vẻ anh rất thích cô ấy?” Tôi hơi nghiêng ngả nhìn anh.

“Đơn thuần là thưởng thức thôi. Thực ra chúng ta phải cám ơn cô ấy.” Nguyên Húc cười nói

“Vây cũng đúng, nếu không có cô ấy chúng ta không thể nào thu được món lợi lớn như thế, so với quà Noel còn lớn hơn nhiều.”

Tuy tôi chẳng hiểu gì về tình yêu, nhưng giờ phút này tôi muốn cảm ơn tình yêu. Cảm ơn tình yêu đã mang đến món lợi lớn này cho tôi và Xích Vũ, đó mới chính là điều thực tế nhất với tôi, phải không?

“Hàn Tình Ảnh trước khi mất tích có lưu lại mang mỗi nào để chúng ta đi tìm anh ta hay không?” Tôi hỏi, có thể chỉ bằng lời nói, tôi vẫn mong hẵn trở về.

Nguyên Húc hơi trầm tư một chút, trả lời: “Không có. Anh ta đột nhiên biến mất, mỗi người bọn anh đều rất ngạc nhiên. Bây giờ thì hoàn toàn không thể liên lạc với anh ta, chẳng biết anh ta ở đâu nữa.”

Tôi nghe anh nói xong, hơi nhúu mày một chút, nhìn thẳng vào mắt Nguyên Húc, nói tiếp, “Nguyên Húc, anh nói dối em.”

Anh kinh ngạc nhìn tôi, sau đó cười nhạt: “Ngưng Tịch, em đang nghi ngờ cái gì?”

“Nguyên Húc, Hàn Tĩnh Ảnh là người phụ trách hành động lần này. Các anh có thể để anh ta biến mất dưới mi mắt của bốn người hay sao? Thậm chí một chút manh mối cũng không để lại. Là anh ta giấu giếm? Hay là các anh để cho anh ta đi? Anh cảm thấy như vậy hợp lí à? Nguyên Húc, anh không nên bịa chuyện với em, bởi vì, em hiểu các anh quá rõ.”

Nguyên Húc dưới cái nhìn tròn trọc của tôi chỉ yên lặng cúi đầu, không hề nói chuyện.

Joey nhìn chúng tôi một cái cũng không nói gì, quay đầu tiếp tục thưởng thức cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Không khí trong xe có vẻ căng thẳng...

Tôi nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Nguyên Húc, thở dài một hơi.

“Em biết, anh muốn Chỉ là, Xích Vũ không phải là cái vườn nhà anh ta, có thể tùy anh ta muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. Luật lệ quy củ của chúng ta thế nào anh biết rõ, bao che cho anh ta, anh sẽ phải chịu những gì chứ?”

Đặc biệt là bây giờ dưới tình thế này, các trưởng bối đang chỉ trích Ảnh Đường, nói chúng ta làm việc quá ngang ngạnh, không coi ai ra gì, lần này nhất định sẽ mượn cớ gây khó dễ. Tuy rằng Ảnh Đường và bọn họ đã có mâu thuẫn từ lâu, nhưng tôi không muốn vì Ảnh Đường mà trở mặt với họ.

Nguyên Húc ngẩng đầu lên, nhìn tôi nói: “Ngưng Tịch, thực ra là anh để anh ta đi. Nhìn dáng vẻ hồn bay phách lạc của anh ta lúc đó, anh vẫn không thể cầm lòng nổi. Lúc nghĩ cách ép anh ta quay về anh ta vẫn luôn muốn rời khỏi. Luật lệ của tổ chức sẽ xử phạt người tự ý rời khỏi thế nào, anh biết rõ. Nếu chiếu theo Luật, anh ta nhất định trở thành phế nhân. Dù sao công lao của anh ta với Xích Vũ cũng không nhỏ cũng đổ máu không ít vì Xích Vũ. Còn nữa, anh ta từng cứu mạng anh... Nói dối em, anh rất xin lỗi, nhưng anh không còn lựa chọn nào cả.”

Nhìn thấy nhân thân kiên định đó của Nguyên Húc, tôi thở dài một hơi thật sâu.

“Nguyên Húc, anh đang làm khó em đấy à?” Nếu chỉ là Hàn Tĩnh Ảnh, tôi có thể mặc kệ, nhưng bây giờ có liên quan đến Nguyên Húc, tôi làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

“Ngưng Tịch, giúp anh ta đi, anh biết em không hề ghét bỏ anh ta, một khi đã dùng đến luật của tổ chức, nửa đời sau của anh ta sẽ bị hủy mất.”

Chuyện này tôi hiểu rõ, nhưng đây là bang hội? Bang hội là thế nào? Hắn không phải là người của Ảnh Đường, tôi có lập trường gì mà giải vây giúp hắn khi hắn đã bỏ trốn? Hơn nữa nếu thực sự hắn muốn đi, tốt xấu gì thì cũng phải về đây báo cáo. Cứ như vậy mà mất tích, hắn nghĩ tổ tình báo của Xích Vũ là loại ăn không ngồi rồi ư?

Chắc chắn, cách giải quyết của hắn và Nguyên Húc khiến tôi rất bị động...

” Nguyên Húc, gọi anh ta về đây, em biết anh chắc chắn có cách liên lạc với anh ta.” Hàn Tĩnh Ảnh không phải là một người vô tình vô nghĩa, ném lại cái cục diện rắc rối này cho Nguyên Húc, hắn làm sao mà yên lòng được?

Nguyên Húc có vẻ thất vọng nhìn tôi nói: “Ngưng Tịch, em giữ được cơ thể anh ta thì cũng không thể giữ lại trái tim anh ta.”

Tôi cười, lời anh sao lại có vẻ ái muội như thế, không biết rõ còn tưởng rằng tôi muốn ép người kết hôn với mình sao?

Tôi có chút bất đắc dĩ nói: “Nếu anh ta về đây thông báo một tiếng, thì sẽ được đi ngay thôi, nhưng không thể dùng loại phương pháp ngớ ngẩn này được.”

Mất tích ư? Không biết chủ ý này là ai trong số hai bọn họ nghĩ ra nữa.

“Ngưng Tịch, em bằng lòng giúp anh ta ư?” Ánh mắt Nguyên Húc rực rỡ sáng rõ.

“Anh cũng đã làm đến mức này rồi, em sao dám không giúp? Em không muốn anh bị mắc vào đây. Thừa dịp bây giờ tin tức vẫn chưa truyền tới tai mấy ông già kia, nhanh nhanh bảo anh ta về đây, em sẽ nghĩ cách giúp anh ta.”

“Ngưng Tịch, cảm ơn em. Anh biết, chỉ cần em chịu giúp, anh ta nhất định có hy vọng.” Nguyên Húc cười nói

Hi vọng? Lời của Nguyên Húc làm tim tôi đập nhanh. Rời khỏi Xích Vũ, cuộc đời mới có hy vọng ư?... Nguyên Húc, anh luôn nghĩ như vậy à?

Tôi yên lặng thở dài trong lòng một hơi, hi vọng của Hàn Tĩnh Ảnh là tình yêu, vì người yêu, hắn có thể quên cả sống chết đối mặt với mọi thương đau, hắn có thể không hề sợ hãi, có lẽ, chính là tình cảm đó đã làm Nguyên Húc cảm động.

Nói thật, tôi không tin, Hàn Tĩnh Ảnh thực sự từng cứu mạng Nguyên Húc. Tôi biết, Nguyên Húc sở dĩ nói như vậy là muốn để tôi giúp hắn, cho nên anh cam tâm tình nguyện vướng vào. Bởi vì, anh biết, một khi đã liên quan đến người của Ảnh Đường, tôi sẽ không mặc kệ mà ngồi xem. Bởi vậy, mới yên tâm to gan để Hàn Tĩnh Ảnh bắt đầu trò chơi “mất tích”.

Anh đương nhiên cũng hiểu, tất cả những điều này anh không thể giấu tôi được. Bất quá, anh càng hiểu rõ hơn, nếu biết anh rơi vào đường cùng, tôi sẽ giúp anh.

Bởi vì, bọn họ hiểu rõ tôi cũng giống như tôi hiểu rõ bọn họ vậy.

Nguyên Húc, anh vì hắn làm nhiều chuyện như vậy, không chỉ là vì thông cảm chứ. Anh nhìn thấy trên người hắn có cái gì? Là cái gì khiến con người luôn lí trí như anh cam tâm tình nguyện bị liên lụy?

Nếu tình yêu là hi vọng của Hàn Tĩnh Ảnh. Vậy thì, Nguyên Húc, hi vọng của anh là gì? Nhược Băng, Đằng Tuấn, Nguyễn Linh, hi vọng của các người là gì?

Tôi thì sao? Tôi có hi vọng sao?

Chúng tôi đều là những người bò lên từ địa ngục, chúng tôi sẽ có hi vọng của riêng mình ư?

10. Chương 10: Thành Lũy

Xe chạy một mạch tới tòa cao ốc ở vùng ngoại ô này. Tôi kéo cửa kính xe xuống, bên ngoài chẳng biết từ lúc nào mưa đã rơi tí tách rả rích, gương mắt nhìn lên, bên đường là rừng bạch dương mịt mờ trong bóng đêm, có một loại lạnh lẽo, thê lương không nói nên lời...

Tốc độ xe chậm dần, đầu xe chậm rãi quẹo vào lối rẽ chính giữa hầm tầng sau đám cành lá xum xuê. Vừa đến đây, xuyên qua kính chắn gió của xe đã nhìn thấy một tấm bia đá tạo thành một khối màu đen nằm ven đường, trên mặt có khắc vật tổ màu trắng là một hình rồng, đó chính là con dấu của Hiên Viên gia...

Khối bia đá này tương đương với một đường ranh giới, nói cho những người tới đây biết rừng rậm và ruộng nương ở hai bên của con đường phía trước, tất cả đều thuộc về chủ nhân của nơi này – người thừa kế của Hiên Viên gia, anh trai tôi, Hiên Viên Ngưng Vũ.

Xe đi khoảng nửa tiếng, rẽ vào một khúc ngoặt nửa cây cối xum xuê hai bên đột nhiên tách ra, đột nhiên có một luồng ánh sáng, một tòa kiến trúc khổng lồ hoàn toàn mang phong cách Trung Quốc xuất hiện ngay trước mặt.

Tại một quốc gia châu Âu toàn là các công trình kiến trúc theo lối phương Tây, lại có một tòa nhà to như thế mang kiểu kiến trúc Trung Quốc, đó chính là kì tích.

Đây chính là nơi ở của các đời chủ nhân Hiên Viên gia, là sản nghiệp tổ tông để lại cho tôi và Vũ, là gốc rễ của Hiên Viên gia.

Tòa nhà này đã trải qua bao năm mưa gió vùi dập, đã được tu sửa làm mới không biết bao nhiêu lần, nhưng mà phong cách đặc trưng của nó thì vẫn y hệt như cũ.

Hiên Viên gia đã nhiều lần trải qua vinh nhục hưng suy, nó là chứng nhân tốt nhất, phảng phất giống như một bậc tiền bối kể ra câu chuyện tang thương trăm năm. Nhìn thấy nó, bạn sẽ có ảo giác dường như đất trời đang luân chuyển...

Tòa thành này, trước đây thuộc về cha tôi, còn bây giờ, nó thuộc về Vũ.

Xe chúng tôi chạy đến hết con đường trong rừng cây, dừng lại trước cánh cửa lớn của tòa nhà, một cánh cửa sắt chạm khắc hoa văn màu đen, mọi người có thể đưa tầm mắt xuyên qua đó sẽ nhìn thấy tòa kiến trúc rộng hàng hecta với phong vị cổ xưa.

Xe chờ một lát, cửa sắt mở ra lộ ra một luồng sáng laser vô hình quét qua chiếc Peugeot của chúng tôi, một phút sau cánh cửa chậm rãi mở ra, xe trượt vào trong.

Nửa phía trước của tòa nhà này là nơi lão đại xử lý mọi việc trong bang hội, gồm có Tổng đường, Hình đường, hầm giam, nhóm vũ khí... tất cả đều được đặt ở đây. Đó là cơ quan đầu não của Xích Vũ, vũ khí tối tân nhất, nhân tài ưu tú nhất đều được tập trung ở đây, ở ngoài không thể tìm được chỗ nào có thể an toàn hơn đây.

Nửa phía sau của tòa nhà mới là phòng ở. Là nơi lão đại các đời và gia đình cùng ở, hiện nay, tôi và Vũ cùng ở đó, còn có cả Joey – tên nhóc dính lấy tôi như hình với bóng.

Xe chúng tôi chạy qua một biển hoa, hoa hồng vàng là loài hoa mẹ Vũ thích nhất. Trải qua nhiều năm như vậy nhưng nơi này vẫn không hề thay đổi chút nào.

Xe đi qua vườn hoa, tới Tổng đường.

“Nguyên Húc, cảm ơn anh đã tới đón em, anh về trước đi.”

Bọn Nguyên Húc có nơi ở riêng của họ, trừ khi có tình huống đặc biệt nếu không tôi sẽ không để những người khác trong Xích Vũ nhìn thấy họ.

Nguyên Húc gật gật đầu, quay đầu xe đi ra, còn tôi và Joey thì đi vào trong...

Đây là một trong những kiến trúc chủ đạo của tòa nhà, căn nhà rất cao, đại sảnh có lập 4 cái cột cứng khắc hình rồng vàng, vừa mạnh mẽ lại vừa không mất đi tính thanh nhã.

Chúng tôi đi tới phòng nghị sự, còn chưa bước vào cửa đã nghe thấy giọng nói đông dặc hùng hồn của Đỗ Trọng Niên từ phía bên trong lọt ra ngoài: “Vũ thiếu gia, hiện tại cậu là lão đại của Xích Vũ, có gì mà cậu không thể quyết định chứ? Đám người Thái Lan đó rất có thành ý mà, họ đồng ý lấy thấp hơn giá thị trường hẳn 10% để bán số hàng đó cho chúng ta. Hơn nữa, nếu ông nội cậu còn sống, ông ấy tuyệt đối sẽ không từ bỏ cơ hội kiếm tiền dễ dàng như vậy, còn còn do dự gì nữa...”

Tôi nghe xong lắc lắc đầu, đám người này vẫn chưa từ bỏ ý định cơ đấy, mấy người đứng canh ngoài cửa phòng nhìn thấy tôi có chút kinh ngạc: “Nhị tiểu thư”. Tôi gật gật đầu, họ mở cửa cho tôi, tôi bước vào trong, Joey đứng lại bên ngoài cánh cửa, Đỗ Trọng Niên vừa rồi còn tranh cãi mặt đỏ tía tai, dậm tay dậm chân thoảng nhìn thấy tôi thì cứng đờ, lập tức ngồi xuống, không khí đột nhiên đông đặc lại...

Tôi hiểu rõ cười một cái, gật đầu thay lời chào với các vị trưởng bối, mấy người vừa nãy còn ăm ỉ kia lúc này sợ hãi gật đầu lại với tôi, ánh mắt nhìn tôi tràn đầy bất ngờ, sợ hãi và... khinh thường, lúc nào cũng là như thế, tôi không hề ngạc nhiên.

“Ngưng Tịch, cuối cùng em cũng về rồi.” Một giọng nói trầm ổn mà dịu dàng vang lên từ vị trí lãnh đạo trong bàn nghị sự, Vũ đứng lên cười chào đón tôi. Ở đây, cũng chỉ có một mình Vũ là thực sự hy vọng tôi trở về.

“Đã hứa là ba tháng, lần này em không thất hứa đâu nhé!” Đáp lại nụ cười của tôi là cái nhíu mày của anh, vén lên một nhúm tóc trên đầu tôi, anh hỏi: “Tại sao tóc lại biến thành cái màu này?”

Tooi vừa mới nhớ ra, để chui được vào “Vô Trú”, tôi phải nhuộm mái tóc dài của mình thành màu rêu vàng, lúc về vội quá, quên mất đi nhuộm lại, tôi mỉm cười “Cho em thấp hương rồi hãy nói!”. Trên cách

tường phía nam của phòng nghị sự có khắc vật tổ là một con rồng rất lớn bằng vàng, dưới vật tổ là bài vị của các đời lão đại, bài vị thứ sáu chính là của cha tôi – Hiên Viên Khải, tôi vòng qua người Vũ đi đến trước bài vị, châm ba nén hương, cúi đầu thật sâu, sau đó đưa tay cầm hương vào bát.

Làm xong tất thấy việc này, tôi ngồi xuống chiếc ghế đầu tiên bên trái của ghế lãnh đạo, đó là chỗ của tôi, Joey đứng im sau lưng tôi.

“Vừa nãy lúc còn chưa bước vào cửa đã nghe thấy các chú các bác tranh luận rất ác liệt, cuối cùng là có chuyện gì vậy?” Tôi cười hỏi mấy người đó, ông nhìn tôi, tôi nhìn ông, tất cả đều không dám lên tiếng. Sau cùng vẫn là Đỗ Trọng Niên không nhịn được: “Nhị tiểu thư, chúng tôi đang bàn bạc với đại thiếu gia chuyện hợp tác với người Thái. Đại thiếu gia nói muốn trưng cầu ý kiến của cô, cô thấy chuyện này...”

“Hợp tác với người Thái ư? Đương nhiên có thể.” Tôi cười nói vậy, Vũ nhú mày nhìn tôi, “Ngưng Tịch...”

“Tôi đã nói rồi mà, Nhị tiểu thư là người thông minh hoạt bát như thế làm sao mà thấy tiền không kiếm chứ? Vậy chúng ta tiếp tục bán hàng ra thôi.” Nụ cười trên mặt Đỗ Trọng Niên rạng rỡ như hoa mới nở, “Đương nhiên có thể tiếp tục, Xích Vũ của chúng ta có việc gì mà làm không được? Buôn lậu, sủng ống đạn được, buôn người, sòng bạc ngầm... Dùng thực lực và tài chính hiện nay của Xích Vũ mà nói nếu mấy vị chú bác đây có hứng thú, chúng ta tiến hành thảo chính cũng còn được nữa là.”

Biết tôi đang nói đùa, mọi người đều nhìn nhau cười, không khí hòa hoãn đi không ít, Đỗ Trọng Niên nhìn tôi gật đầu đồng tình càng lúc càng nhiều: “Nhưng chỉ có một mặt hàng là không thể – ma túy. Cha tôi đã từng nói, Xích Vũ không thể dính vào thuốc độc được!” Lời tôi nói quay ngoắt một trăm tám mươi độ, cả căn phòng lại im lặng.

Đỗ Trọng Niên lập tức thay đổi sắc mặt, tôi dịu dàng cười nhìn thẳng vào ông ta: “Bác Đỗ, bác nói ‘bán’... không phải thực sự là ma túy đấy chứ?”

“Nhị tiểu thư, cô đang đùa tôi sao?”

Hiểu được ý của tôi, khuôn mặt già nua của ông ta có vẻ không nhịn được giận, ngữ khí cực kỳ bất mãn: “Là cô tự rước lấy nhục!”. Tôi dù bận nhưng vẫn ung dung theo dõi ông ta, chậm rãi nói, “Xích Vũ tuyệt đối sẽ không dính vào thuốc độc, đó là quy định lúc cha tôi còn sống đã lập nên. Bây giờ ông bắt Vũ phải đồng ý với ông chuyện này, chính là muốn anh ấy bất hiếu mà phản lại mong muốn của cha anh ấy, anh ấy không đồng ý là đúng, ông lại còn bất mãn gì nữa, tóm lại ông có coi người nhà Hiên Viên ra gì không? Ông vẫn tự xưng mình là ‘Trưởng bối ba đời’, chẳng lẽ loại đạo lý dễ hiểu đó cũng phải chờ tôi đến dạy ông hay sao?”. Mấy câu nói của tôi khiến ông ta á khẩu, không nói được gì, ở trước mặt bao người như vậy, tôi hoàn toàn không nể mặt ông ta, “Hừ, cô mà cũng dám tự xưng là người nhà Hiên Viên sao? Cùng lắm chỉ là đứa con gái riêng không danh không phận, tả tơi đến mức ai cũng có thể lên giường.” Vừa nói ra lời này, căn phòng lập tức rơi vào trạng thái đóng băng. Người bên cạnh kéo kéo ông ta, ra hiệu cho ông ta đừng làm loạn nữa, nhưng mà bây giờ Đỗ Trọng Niên đang thẹn quá hóa giận cắn bừa.

“Sao? Chẳng lẽ tôi nói sai à? Khả năng đặc biệt nhất của Ảnh Đường là gì trong lòng mọi người chúng tôi đều hiểu rõ. Không phải là bàn chuyện ở trên giường sao? Hiên Viên Ngưng Tịch, cô kiêu ngạo cái gì chứ?” Đối diện với cái miệng thối tha, hùng hổ dọa người của ông ta, sắc mặt Vũ đã thay đổi. Tôi lại giống như chẳng nghe thấy gì, cúi đầu nghịch móng tay mình. Để hợp với khẩu vị của Thạch Long, trên mỗi móng tay tôi đều phải vẽ một bông hồng màu đỏ, họ vẽ rất đẹp, đáng tiếc, tôi không thích...

Tôi còn đang nghĩ có nên xóa đi hay không, tiếng kêu thảm thiết của Đỗ Trọng Niên đã vang lên, Joey... chặt đứt bốn ngón tay của ông ta, tất cả mọi người đều cứng đờ, bao gồm cả Vũ.

Tôi nhìn Đỗ Trọng Niên quỳ trên mặt đất bàn tay đầm đìa máu, mỉm cười tao nhã, ngữ khí cực kỳ bình thản nói, “Tôi cho phép mọi người khinh thường tôi, nhưng đừng có biểu hiện ra ngoài.” Mấy người khác cuối cùng cũng khôi phục lại trạng thái, mấy ông già bình thường đều có cùng những suy nghĩ xấu xa với Đỗ Trọng Niên đập bàn đứng lên, “Nhị tiểu thư, như vậy có phần quá đáng. Cho dù lời nói của ông ta mạo phạm đến cô thật nhưng dù sao ông ta cũng bán mạng cho Hiên Viên gia các người bao năm rồi, không có công lao thì cũng có khổ lao mà, tại sao lại có thể làm như thế?”, “Muốn phạt thì phạt, nhưng cũng phải trải qua Hình Đường đã (Hình đường: nơi tổ chức và thi hành các hình phạt của Xích Vũ), sao có thể trước bài vị của mấy đời lão đại mà xử phạt như vậy?”, “Đúng thế, như vậy là không coi mấy vị trưởng bối như

chúng tôi ra gì, cô nhất định phải đưa cho chúng tôi lời giải thích thỏa đáng.” Tiếng phản đối bắt đầu ầm ỹ, lông mày Vũ nhíu chặt, tất nhiên, anh cũng cảm thấy hơi quá đáng.

“Joey, lần này là cậu không đúng rồi.” Tôi nói vậy rồi chậm rãi nói tiếp, “Đã chặt xuống rồi, vì sao lại quăng ở đó phung phí của trời vậy? Ném cho chó ăn!” Tất cả mọi người đều cứng đờ, chắc họ đang nghĩ sao tôi có thể hồn xược nói ra những lời đó, Joey đưa cho tôi hai cuốn sổ màu đen, sau đó nhặt mấy ngón tay đang chảy máu đầm đìa trên bàn lên, đi ra ngoài. Tôi nghĩ, cậu ta thực sự ném cho chó ăn đấy, cậu ta với mệnh lệnh của tôi luôn hoàn thành triệt để.

Tôi ném hai quyển sổ lên bàn, nhìn Đỗ Trọng Niên đang quỳ trên mặt đất, đầu đến sắp ngất xỉu, nói tiếp: “Có thấy quen không, đây là sổ sách của cá nhân ông. Không ngờ chỉ có hai năm, ông đã nuốt trọn số tiền bằng bốn lần quỹ của Xích Vũ.”

“Bác Đỗ, ông cũng thông minh nhanh nhẹn quá đi. Người đi theo ông đều bị ông cắt lưỡi, chọc điếc tai, mù hai mắt, chặt đứt hai bàn tay. Ông cũng độc ác quá đi, chỉ là trên đời này không có bức tường nào là chắn được gió. Vì sao ông không thẳng tay giết chết họ đi? Chẳng lẽ ông không biết trên đời này chỉ có người chết mới bảo vệ được bí mật sao? À, đúng rồi. Bởi vì thầy bói đã từng nói qua, trong đời ông giết nhiều người quá rồi, nếu còn tạo nghiệt sát nhân nữa, chắc chắn sẽ có tai ương đổ máu, phải không? Cậu ấy làm vậy vẫn chưa là gì, ông hôm nay chỉ bị mất bốn ngón tay thôi sao? Ông đã đoán xem hôm nay ông có ra khỏi đây được hay không chưa?”

Đỗ Trọng Niên nánh má đầy kinh sợ và hãi hùng, người khác cũng trợn mắt há mồm, “Nhị... nhị tiểu thư, niệm tình ông ấy từng đi theo ông nội cô, dù sao cũng là bậc cha chú của cô, cô không nên lấy mạng ông ấy.” Vẫn còn người muốn cầu xin cho ông ta sao? Tôi cười nói, “Ai nói muốn cái mạng của ông ta? Bác Đỗ, ông không phải từng cùng ông nội tôi giành thiên hạ sao, vậy ông ấy xử lí người biến thủ công quỹ thế nào, chắc ông còn nhớ chứ?”

Đỗ Trọng Niên đã thê thảm đến mức mặt không còn màu máu, ông nội tôi đương niên tàn nhẫn độc ác không ai sánh bằng.

“Ngưng Tịch, bỏ đi. Người cũng đã tàn phế rồi, tha cho ông ta một lần này đi.” Vũ mở miệng, tôi yên lặng lắng đầu trong lòng, Vũ, trái tim anh quá yếu mềm. Em biết anh muốn giữ lại chút tình cảm và thể diện cho ông ta, nhưng loại người như ông ta, anh càng hiền ông ta càng lấn tới.

Nhưng Vũ đã có lời, tôi không thể phớt lờ được: “Lão đại thương hại ông, hôm nay tha cái mạng già cho ông. Ông nuốt của Xích Vũ bao nhiêu, toàn bộ phải phun ra hết!” Tôi lạnh lẽo rét buốt quăng lời: “Còn nữa, xích vũ không dính vào thuốc độc, đây là lệnh cấm. Đừng cậy già lên mặt mình là trưởng bối của Xích Vũ, người của Ảnh Đường chẳng có bản lĩnh gì, nhưng chuyện giết người thì có đấy!” Những lời này là nói cho Đỗ Trọng Niên cũng là nói ấy vị trưởng bối khác nữa.

“Được rồi, Được rồi, ông ấy không dám nữa, không dám nữa đâu!” Mấy người khác nơm nớp lo sợ đỡ lời, nâng Đỗ Trọng Niên đã chết ngất dậy, nghiêng ngả lao đi ra...

Đuổi hết được đám người đó, tôi thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Vũ từ phía sau vỗ nhẹ vai tôi, tôi quay đầu nở một nụ cười vô cùng mệt mỏi với anh, “Ngưng Tịch, có phải anh... lại phá hỏng kết hoạch của em rồi không?” Vũ hơi ngần ngại, tôi thở dài một hơi, nói tiếp “Vũ, anh quá khoan dung, người ta sẽ cảm thấy anh yếu đuối đấy.”

“Ngưng Tịch, anh biết em làm đúng, nhưng dù sao ông ta cũng là bậc chú bác, anh... Thực sự không nhẫn tâm.” Trên mặt Vũ tràn ngập áy náy day dứt, tôi yên lặng lắng đầu, đây chính là Vũ, lúc nào cũng dịu dàng lương thiện như vậy, trong thế giới tràn đầy máu tanh của chúng tôi, sao lại có người như thế chứ?

“Vũ, không cần cảm thấy day dứt đâu. Mục đích giết một người để răn trăm người khác em đã đạt được rồi. Giết ông ta hay không cũng không quan trọng, để ông ta sống cũng được, gần đây em gây nhiều mối thù quá, coi như làm việc thiện đi.” Tôi lên tiếng an ủi anh, dáng vẻ của Vũ làm tôi cảm thấy không yên tâm, “Ngưng Tịch, xin lỗi. Vì Xích Vũ, cho nên em lại biến thành mục tiêu bị công kích rồi... Trách nhiệm và áp lực đó, đúng ra là anh gánh vác.”

Tôi cười, “Vũ, đừng so đo mấy chuyện đó, chỉ cần nhanh chóng hoàn thành nguyện vọng của cha, ai làm

cũng thế thôi. Nếu anh thấy có lỗi, vậy đêm nay ngủ cùng em đi”. Tôi cười ôm lấy cổ anh, Vũ nhần nại mỉm cười, đưa tay yêu chiều bóp mũi tôi một cái: “Thật hết cách với em!”. Tôi cười chui vào ngực anh, ngửi thấy hơi thở tươi mát của Vũ, mùi hương này thuộc về một mình Vũ. Loại hương vị ấy không biết tại sao lại khiến tôi yên lòng, từ nhỏ đã là như thế.

Đêm nay, cuối cùng không bị ác mộng đe dọa nữa.

Lúc ra ngoài, nhìn thấy Joey, “Em vừa nhìn thấy Đỗ Trọng Niên bước ra, là em hoa mắt à?” Cậu ta hỏi, “cậu không hoa mắt, là tôi thả ông ta đi.” “Vì sao?” Cậu ta có vẻ ngạc nhiên. “Sợ cậu đêm dài nhàm chán.” Cậu ta nhìn tôi một cái, “Hiểu rồi.” Sau đó xoay người rời đi, được vài bước thì dừng lại, “Chị Ngưng Tịch, hôm nay chị không về nhà ngủ à?”. Cậu ta không thèm quay đầu. “Cậu không phải trẻ con, còn chờ tôi lừa cậu ngủ rồi mới đi sao?” Về u uất trong lời nói của cậu ta khiến tôi buồn cười, cậu ta đang làm nũng sao?

“Hiểu rồi” Cậu ta nói xong liền biến mất trong bóng đêm, tôi biết, ngày mai trên thế giới này sẽ không còn tồn tại người tên Đỗ Trọng Niên đó nữa.

Gây thù chuốc oán nhiều quá thì sao? Trở thành mục tiêu công kích lại thế nào? Vũ, vì anh, dù có phải nhảy xuống địa ngục, em cũng sẽ không một chút nhú mày. Cho dù phải giết hết người trên thế giới này, em cũng không tiếc...

11. Chương 11: Tế

Lúc trong lòng Vũ thức dậy, trời đã sáng bảnh mắt.

Đã rất lâu tôi không có một giấc ngủ ngon như vậy, mỗi đêm luôn là ác mộng không ngừng, chỉ khi ngủ bên cạnh Vũ mới có thể ngủ một giấc ngon lành tới tận sáng.

“Ngưng Tịch, chào buổi sáng, ngủ ngon không?” Vũ nằm bên cạnh khẽ hôn lên trán tôi.

Tôi mơ mơ hồ hồ gật đầu rất nhẹ sau đó lại vùi đầu vào lòng anh, hưởng thụ cảm giác ấm áp này, không muốn thức dậy.

“Haha”, tiếng cười của Vũ vang lên phía trên đỉnh đầu, “Em nha, từ nhỏ đã thích ngủ nướng rồi, đây là điểm duy nhất không hề thay đổi.”

Lòng tôi đau đớn chỉ vì một câu nói vô tình của anh.

“Vũ, anh cảm thấy em thay đổi à?” Tôi ngửa mặt lên nhìn anh.

“Ngưng Tịch, anh không có ý này, em giận sao?” Vũ phất vạt vài sợi tóc rơi trên trán tôi, nhẹ giọng nói.

Tôi lắc đầu: “Em không giận.”

Tôi cầm lấy tay Vũ, để tay anh xoa lên gò má mình, “Vũ, mặc kệ em có biến thành dạng nào thì trước mặt anh, em mãi mãi là đứa em gái được anh yêu thương, là con bé Ngưng Tịch thích chui vào lồng ngực anh làm nũng.” Tôi nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêm túc nói.

Vũ, cho dù em lập mưu tính kế với tất cả mọi người trên thế gian này cũng sẽ tuyệt đối không tính kế với anh. Bởi vì anh là anh trai của em, là người thân duy nhất trên thế giới này của em, tất nhiên cũng là người duy nhất trong em sự ấm áp trong cái nhà này, là người không bao giờ bỏ rơi em.

Cho nên, em tin tưởng anh cũng giống như anh tin tưởng em vậy.

Tôi biết, trong Xích Vũ từ lâu đã có người nói tôi kiêu ngạo, ngang ngược, vượt quá chức phận, có dã tâm soán quyền đoạt vị. Nhưng, trước giờ anh chưa bao giờ tin điều đó. Đã bao năm như vậy, hai người chúng tôi tương trợ nhau trong lúc hoạn nạn, sống chết có nhau. Trải qua bao trận đổ máu mới có được một phần đất trời như bây giờ.

Loại tình nghĩa này từ lâu đã vượt qua mọi loại tình cảm khác trên thế gian, thậm chí còn vượt qua cả giới hạn giữa sống và chết.

Vũ, anh là người duy nhất em gửi gắm, duy nhất nhớ thương, duy nhất tin tưởng...

“Ngưng Tịch, ý của em, anh hiểu. Từ trước đến giờ anh đều chưa từng hoài nghi, chỉ là...”. Anh ngừng lại một lát, tay xoa lên cổ tôi rồi nói đầy cay đắng: “Em đừng tiếp tục hy sinh bản thân nữa, con gái phải trân trọng bản thân một chút. Em như vậy, anh thấy rất day dứt...”

Dấu hôn trên cổ vẫn rõ ràng như thế, nhưng vẫn không thể rõ bằng đau đớn và bi thương thật sâu trong mắt Vũ...

Tôi thở dài một hơi, Vũ, chỉ là một cơ thể thôi mà, em cái gì cũng không quan tâm, anh cần gì phải chú ý như thế?

“Em đồng ý với anh, việc anh không thích em nhất định không làm nữa.” Tôi cũng hy vọng mình nói được thì làm được, nhưng mà...

Vũ cười: “Em có thể đổi ý sao?”

Tôi cũng cười: “Chuyện em đồng ý với anh, em đã từng nuốt lời chưa?”

Nghe thấy câu nói này của tôi, Vũ đột nhiên thu nụ cười lại, nhìn vào mắt tôi, nghiêm túc nói: “Ngưng Tịch, trước kia em cùng nói sẽ ở bên anh, em sẽ không nuốt lời chứ?”

“Đương nhiên, Vũ. Sau này sẽ không còn ai có thể khiến chúng ta xa rời nhau nữa.” Tôi cũng vô cùng nghiêm túc trả lời anh.

Tôi biết, thời gian sáu năm đó đã hằn sâu một vết sợ hãi trong lòng anh, thực ra tôi cũng vậy.

Thời gian sáu năm đó như ở trong địa ngục. Còn tôi thì giống như ác quỷ bò lên từ dưới địa ngục, chỉ vì một người, một hơi thở...

Tôi sẽ không đồng ý rời xa Vũ thêm bất cứ lần nào nữa, anh cũng sẽ không đồng ý để cho bất cứ người nào mang tôi ở bên cạnh anh đi. Vì vậy, chúng tôi phải mạnh mẽ! Chỉ có như vậy mới không để ai tới thay đổi vận mệnh của chúng tôi được.

Một lần sáu năm là đủ rồi. Chúng tôi không chịu được một lần rời xa nhau nữa đâu, một lần cũng không được!

“Ngưng Tịch, hôm nay em định làm gì?”

“Hôm nay, Nguyên Húc muốn đến nói chuyện với em. Nếu anh có việc, trước tiên em có thể cùng anh.” Tôi cười nói.

“Ngưng Tịch, hôm nay... Là phụ thân sinh kị “

Nụ cười của tôi bỗng chốc cứng đờ, cười khổ một cái: “Vũ, anh muốn em trong vòng ba tháng nhất định phải trở về, chính là vì chuyện này sao?”

“Ngưng Tịch, em đã mấy năm không đi thắp hương rồi, ông ấy dù sao cũng là cha em mà.”

Tôi nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, “Em biết rồi, hôm nay em đi với anh.”

Vũ cười: “Vậy chúng ta đi chuẩn bị”. Anh kéo tôi ra khỏi chiếc giường ấm áp.

Anh vội vã như thế vì sợ tôi đổi ý sao? Tôi bất đắc dĩ mỉm cười.

“Em giúp anh chọn quần áo!” Tôi nhảy từ trên giường xuống, hưng phấn đi về phía tủ quần áo.

Từ trước đến giờ tôi vẫn luôn thích việc chọn quần áo cho anh, nếu anh không mặc, tôi sẽ không khoan dung tha cho anh, mãi đến khi anh mặc vào mới thôi. Lớn rồi, tôi tin chắc con mắt thẩm mỹ của mình khá hơn trước đây nhiều, nhưng bây giờ lại rất ít có cơ hội chọn quần áo cho anh.

Vũ nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn của tôi, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, vẻ mặt như đang đợi bị làm thịt. Sao vậy, mắt thẩm mỹ của tôi kém quá à?

Trong rất nhiều quần áo của anh, tôi chọn lấy thứ mình ưa thích nhất, áo sơ mi, cravat, áo khoác, quần dài... Tất cả đều lấy cái đẹp nhất cho anh.

“Em mặc giúp anh nhé!” Tôi ôm nhất đồng quần áo đi về phía Vũ.

Vũ xoa đầu tôi, cười nói: “Con bé ngốc, em nghĩ anh là trẻ con à? Đừng chăm sóc anh như chăm sóc Joey vậy chứ, anh là anh trai em đó.”

Tôi cười, Vũ đang xấu hổ, cũng đúng, bây giờ chúng tôi không còn là trẻ con nữa.

“Vậy anh tự mặc đi, em cũng muốn về chuẩn bị một chút.” Chẳng lẽ lại đi thấp hươu bằng cái bộ dạng này ư?

Vũ gật gật đầu.

Lúc đi đến cửa, tôi quay đầu nhìn lướt qua Vũ đang thay quần áo, ánh mặt trời sáng sớm chiếu lên cơ thể cao ngất của anh, xung quanh anh chỗ nào cũng có một vầng sáng nhân nhật, phản chiếu lên người anh, có vẻ không được chân thật cho lắm. Nhưng hình xăm phía sau lưng anh lại chói mắt khác thường, đó là một con rồng màu vàng đang bay lượn, trong nắng sớm sinh động như thật. Đáng vẻ tùy tiện đó và Vũ tuần tú diu dàng hoàn toàn trái ngược.

Hình đó được xăm lên trong lễ kế nhiệm của Vũ, mỗi người làm lão đại đều có một hình.

Tôi vẫn nhớ, lúc Vũ xăm hình con rồng này lên người, sắc mặt tái mét. Loại xăm mình này phải dùng một nguyên liệu đặc trưng của nó cho nên lúc xăm còn đau hơn gấp bội so với xăm hình bình thường, vì vậy chịu đựng để nó được hoàn thành, trình độ đó có thể hình dung được.

Lúc Vũ kế nhiệm còn chưa đầy mười tám tuổi. Từ lúc đó cây thánh giá của số phận đã cắm trên lưng anh, không cần biết anh có đồng ý hay không. Bởi vì, anh là Hiên Viên Ngưng Vũ, con trai duy nhất của Hiên Viên Khải.

“Ngưng Tịch, sao em vẫn chưa đi? Ngậy ngốc nhìn gì ở đó?” Vũ đã phát hiện ra tôi.

Tôi đột ngột hoàn hồn, mỉm cười với anh: “Anh trai, anh đẹp trai quá. Bị anh quyến rũ mất rồi.”

“Nha đầu thối, còn trêu anh nữa. Còn không đi đi, đừng nhìn trộm thế à?”

Tôi cười khoát tay với anh, còn không đi nữa, anh sẽ phát điên mất.

Lúc ra ngoài, tôi cảm thấy mắt mình vô cùng nhức nhối, có lẽ do ánh mặt trời chói mắt quá...

Tôi về nơi ở của chính mình, nói một cách chính xác, là nơi ở của tôi và Joey, cũng ở trong tòa nhà này, nhưng lại là một khu riêng biệt. Bởi vì quan hệ của anh, cho nên tôi và Vũ không thể ở cùng một chỗ.

Tôi không nhìn thấy Joey, cả đêm nó không hề về đây. Tôi không lo lắng nó gặp chuyện, bởi vì khả năng của nó muốn giết Đỗ Trọng Niên thực sự dễ như trở bàn tay. Nhưng, vì sao nó không về? Nó chưa bao giờ như thế. Gần đây, hành tung của nó có vẻ khác thường.

Ai cũng nói trong thời gian dậy thì của một đứa trẻ, giáo dục của gia đình là rất quan trọng. Xem ra sự giáo dục của tôi quá thất bại, nếu không nó cũng không phản nghịch bất thường như thế.

Tôi thở dài một hơi, có thời gian phải nói nói chuyện rõ ràng với nó mới được. Động tí đã đi cả đêm không về nhà ngủ, việc đó cũng không hay ho gì, sớm muộn biết đâu sẽ náo loạn bỏ nhà đi thì sao. Tôi cũng không có nhiều sức lực đi quản lý nó như vậy.

Không nghĩ nữa, tắt cả đèn nó về hãy nói đi. Vũ vẫn đang chờ tôi...

Tôi đi vào phòng tắm, dùng dầu gội sạch đầu, chà xát làm bay hết màu thuốc nhuộm, để mái tóc lộ ra màu sắc vốn có của nó. Sau đó, tôi dùng kính áp tròng đặt vào mắt, kính 0 số, tôi đeo vào chỉ là thay đổi màu mắt mình thôi.

Tôi mở vòi hoa sen, tắm nước nóng, sau đó đứng trước gương trong nhà tắm, nhìn bản thân thật kĩ, nhìn con người tên là Hiên Viên Ngưng Tịch khi không nguy trang thật kĩ...

Không thể phủ nhận, đeo kính áp tròng phụ nữ sẽ có một khuôn mặt mỹ miều khác hẳn. Nếu cô ta không phải là một con người lúc nào cũng cười lạnh, hoặc giả ánh mắt lúc nào cũng lộ lên vẻ tính toán thì chắc chắn cô ta sẽ rất quyến rũ. Điều này phải cảm ơn dòng máu tốt đẹp của Hiên Viên gia, khiến bề ngoài của cả tôi và Vũ đều có cái vẻ kiêu ngạo của kẻ lắm tiền.

Tôi và Vũ tuy có cùng một người cha, nhưng chúng tôi chẳng hề giống nhau. Đặc biệt là màu tóc và màu đôi con ngươi...

Màu tóc và màu con ngươi trong mắt tôi, từ nhỏ đã khác hẳn với người thường. Đó là màu sắc chuyển tiếp giữa xanh lam đậm và tím, màu sắc kì lạ đó là bẩm sinh, là nguồn gốc của mọi tai họa...

Tôi vuốt ve hai mắt của người trong gương, đột nhiên cười lên. Thì ra, từ lúc tôi vừa ra đời đã bị khắc lên dấu vết cầu tội ác. Sự tồn tại của tôi chính là một sự sỉ nhục, sự sỉ nhục của Hiên Viên gia. Tôi đã định trước là một sinh vật không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Cho nên, bất kể gương mặt này có xinh đẹp đến đâu đều khiến tôi cảm thấy ghét, ghét tới cực điểm.

Không muốn nhìn chính mình trong gương nữa, tôi ra khỏi phòng tắm.

Bất ngờ, Joey lại đứng ở bên ngoài. Nó về từ lúc nào? Tại sao tôi không phát hiện ra...

Tôi nhanh chóng tháo áo choàng tắm trên người xuống: “Về từ lúc nào thế?”, Tôi hỏi.

“Vừa về, nghe tiếng chị đang tắm nên không quấy rầy.” Joey nhàn nhạt nói, thần sắc bình tĩnh, giống như cái gì cũng không nhìn thấy.

Tôi gật gật đầu: “Thuận lợi chứ?”

“Sắp xếp thành một vụ đột tử, ai cũng biết là chúng ta làm nên cũng chẳng tìm chứng cứ làm gì.”

“Được lắm!” Joey làm việc luôn sạch sẽ lưu loát.

“Hôm nay cho cậu nghỉ một ngày, cậu có thể đi làm việc cậu thích, không cần đi theo tôi.”

“vậy còn chị?”

“Tôi và Vũ đi tới một nơi, không thể mang cậu theo.”

“Em ở nhà chờ chị, em cũng chẳng muốn đi đâu.”

Tôi cười “Không đâu, không phải hôm qua cả đêm cậu không về sao?”

Joey nhìn tôi một cái, nhẹ giọng nói một câu: “Không có chị ban đêm em không ngủ được.”

Tôi liếc mắt nhìn nó, nói tiếp: “Cậu thành thói quen rồi!”

Dù sao nó cũng không thể theo tôi cả đời, sớm muộn nó cũng phải tự lập. Joey là người chúng tôi bồi dưỡng ngay từ đầu, tư chất tốt nhất. Năng lực của nó không có gì phải bàn cãi, chỉ là quá ỷ lại vào tôi, kiêu ngạo quá mức. Nhất định phải cho nó một cú đả kích vào lúc thích hợp, khiến sự kiêu ngạo ấy giảm bớt đi, nếu không sau này sẽ rất khó khống chế, đặc biệt là trừ tôi ra, nó cơ hồ chẳng để người nào vào mắt, gồm cả Vũ nữa.

“Em biết.” Nói xong câu đó, nó xoay người rời đi.

Tôi nhìn theo bóng lưng nó, lắc đầu bất lực. Nó nói biết, rốt cục là biết cái gì?

Nếu nó biết tôi khổ tâm thì sẽ không giận dữ với tôi.

Joey từ nhỏ đã là đứa trẻ thông minh, sức khỏe cũng tốt. Đầu óc và khả năng ứng biến của nó thậm chí còn vượt qua bốn người bọn Nguyên Húc, vì vậy tôi có ý định bồi dưỡng nó thành người thay thế tôi.

Nhưng tính cách của nó... Kiêu ngạo bướng bỉnh, vô cùng cao ngạo, thích làm theo ý mình không ai có thể chấp nhận được. Loại tính nết ấy làm sao có thể làm một người lãnh đạo tốt?

Nó cần phải lịch sự hơn chút nữa, đặc biệt là, nhất quyết phải ép nó thay đổi thái độ với Vũ. Xem ra đây là một trận chiến lâu dài đây...

12. Chương 12: Hạnh Phúc

Nhìn thấy tôi, có vẻ thất thần.

“Ngưng Tịch, em... Dáng vẻ bây giờ của em giống hệt với của cô..”

Không ngờ Vũ vẫn còn nhớ dáng vẻ của mẹ tôi năm đó. Nếu tôi nhớ không nhầm, lúc mẹ tôi rời khỏi Hiên Viên gia, Vũ mới có sáu tuổi thôi. Không ngờ ấn tượng về mẹ tôi trong anh lại khắc sâu đến thế!

Tôi mỉm cười nhẹ với anh, “Có xinh không?”

Vũ nặng nề gật đầu, “Xinh lắm, có phong thái của cô năm đó!”

“Vậy nếu cha mà nhìn thấy dáng vẻ này của em nhất định sẽ rất vui, đúng không?” Tôi cười hỏi anh.

“Ngưng Tịch...”

“Chúng ta đi thôi.”

Xe chúng tôi chạy về phía nghĩa địa riêng của Hiên Viên gia...

Mưa suốt từ tối đến tận đêm hôm qua, không khí buổi sáng sớm vẫn còn mang theo mùi ngai ngái của nước mưa và bùn đất, có một cảm giác lạnh lạnh khó miêu tả.

Tôi kéo cửa kính xe xuống, để làn gió mát lạnh buổi sáng thổi tung mái tóc dài của tôi. Hít sâu một hơi, tôi nhắm hai mắt lại...

Bắt đầu từ lúc lên xe, chúng tôi đã không còn nói với nhau câu nào nữa, Vũ thì cố gắng chuyên tâm lái xe, nhìn khuôn mặt quay nghiêng của anh, tôi không biết lúc này anh đang nghĩ gì.

Suy nghĩ của chúng tôi đều phiêu diêu về quá khứ đã rất xa ấy, hiện tại, tâm trạng của cả hai chúng tôi đều vô cùng nặng nề...

Vì phải đi thấp hương cho cha cho nên hôm nay tôi cố ý mặc một bộ sườn xám màu xanh nhạt, kiểu dáng đơn giản, phong cách cổ xưa, đó là kiểu mẹ tôi thích nhất.

Trong trí nhớ vẫn còn hình ảnh lúc mẹ mặc sườn xám, thon cặp đùi thon dài, eo nhỏ tinh tế, cần cổ xinh đẹp, quyến rũ đến mức khiến người ta quên cả hít thở...

Khuôn mặt này của tôi hoàn toàn được thừa hưởng từ mẹ. Từ nhỏ, tôi đã biết, vẻ ngoài của tôi và mẹ rất giống nhau. Bởi vì, ánh mắt lúc cha nhìn tôi thường mang theo một loại đau đớn mà khó dùng lời miêu tả được, tôi biết, từ trên mặt tôi ông đang thấy dáng vẻ của người phụ nữ ông yêu thương nhất...

Mẹ tôi, nghe nói là người có dung mạo xuất sắc nhất trong số rất nhiều con gái của Hiên Viên gia. Có lẽ, chính vì điều đó mới khiến cha tôi tình nguyện bất chấp cả thiên hạ mà làm ra chuyện vô cùng sai lầm không quan tâm đến đạo nghĩa mà yêu thương bà.

Nhưng, từ xưa đến nay, hồng nhan thì thường bạc mệnh. Mẹ tôi cũng không thoát khỏi cái vận mệnh đó, lúc tôi tám tuổi, bà đã “hương tiêu ngọc tổn” (hương tiêu ngọc tổn: 1 cách nói hoa mỹ, có nghĩa là tạ thế). Sau rồi cũng không được nhập vào phần mộ của tổ tiên dòng họ Hiên Viên.

Đúng, mẹ của tôi, Hiên Viên Minh Tuệ, là em gái ruột của Hiên Viên Khải, cô ruột của Hiên Viên Ngưng Vũ.

Còn tôi, Hiên Viên Ngưng Tịch chính là sản phẩm của tình yêu cam lụy giữa hai người họ, là chứng nhân cho tình yêu bị người đời kinh bỉ của họ, cũng là nguồn gốc khiến họ phải sinh ly tử biệt...

Nếu không phải vì đã có thai tôi, mẹ tôi cũng sẽ không rời khỏi Hiên Viên gia, bà cũng sẽ không vì nhớ thương cha tôi mà đau buồn đến lúc chết.

Mẹ, cuối cùng việc con được sinh ra có phải là một việc sai lầm không? Vì sao mẹ lại vì một đứa con còn chưa thành hình mà cam tâm rời bỏ người đàn ông mẹ dùng cả tính mạng của mình để yêu? Vì con mà bỏ qua tình yêu của mẹ, có đáng không?

Người ấy đã mất rồi, tôi cũng không tìm được đáp án nữa...

“Ngưng Tịch, nào!”

Tôi mở hai mắt, phần mộ của dòng họ Hiền lập tức xuất hiện ngay trước mắt...

Nơi này bốn bề u tĩnh, trống trải mà tĩnh mịch, rời xa khỏi thế giới ồn ào nhộn nháo ngoài kia, đây là chốn thiên đường khó mà tìm được, đây là mảnh đất giành cho tất cả những người đã khuất trong Hiền Viên gia.

Mỗi lần tôi đến đây đều sẽ nghĩ rốt cuộc con người sau khi chết đi có linh hồn không?

Nếu có thì ở nơi an nghỉ này linh hồn của họ có thực sự được ngủ yên thay không?

Giống như ông nội tôi, từ lúc còn trung niên đã bị người ta chôn dưới lớp đất lạnh lẽo này, ông có hài lòng không?

Còn nữa, cha tôi thấy tôi đang đứng ở đây, đứng bên cạnh Vũ, cha... sẽ cười chứ?

Nụ cười của cha có an nhàn thư thái như nụ cười trong bức ảnh trên bia mộ không?

Trong kí ức của con, cha chưa bao giờ cười với con như thế.

Nụ cười của cha với con lúc nào cũng mang theo nỗi cay đắng khó tả, ánh mắt lúc nhìn con lúc nào cũng thống khổ, cuối cùng là cha thống khổ vì cái gì? Khuôn mặt con hay sự tồn tại của con?

Nhìn thấy nụ cười trên bia mộ của ông, không ngờ tôi lại cảm thấy hô hấp thật khó khăn, lòng tôi có quá nhiều nghi vấn nhưng không thể hỏi, mà có hỏi thì cũng chẳng có đáp án...

Cha, cha có từng yêu thương con không?

Coi con là một thực thể độc lập, yêu thương con giống như tình yêu của cha giành cho con gái?

Con nhớ, mẹ từng nói với con, tên của con là Ngưng Tịch sở dĩ là vì mẹ biết cha thích ngắm bầu trời lúc hoàng hôn.

Mẹ còn nói với con, mẹ thường ở bên cha để ngắm cảnh hoàng hôn.

Cha từng nói với mẹ, “Loại người như chúng ta định sẵn là không thể sống dưới ánh nắng mặt trời, và hoàng hôn là món quà duy nhất mà ánh sáng ban tặng cho chúng ta, sau hoàng hôn trời sẽ tối tăm và lúc đó cuộc sống của chúng ta mới bắt đầu. Cho nên, cảnh hoàng hôn, trước giờ anh chưa từng bỏ qua. Minh Tuệ, yêu anh cũng chính là yêu bóng tối, tình yêu của chúng ta cũng chỉ có thể buông thả trong đêm tối. Trừ trái tim này ra, anh không thể cho em bất cứ điều gì được. em sẽ không hối hận chứ?”

Mẹ nghe xong, mỉm cười nói với ông, “Khải, nếu như chỉ có thể yêu anh trong tầm tối, em tình nguyện... mãi mãi là đêm tối.”

Trong câu chuyện xưa, nụ cười của cha sâu sắc như thế, thoải mái như thế, ở đó có sự ảm áp mà con chưa bao giờ nhìn thấy...

Lúc ấy, cha ôm con rất chặt trong lồng ngực mình, không ngừng gọi tên con, cơ thể cha lúc đó cũng run lên, khoảnh khắc đó, con cứ ngỡ cha có yêu thương con, chỉ là... chính bàn tay cha đã đẩy con vào địa ngục.

Là oán hận đến mức nào mới có thể khiến cha đối xử với một con bé mười hai tuổi tàn nhẫn đến thế?

Lúc cha hấp hối, đặt tất cả mọi thứ trong Hiền Viên gia vào tay Vũ, nhưng lại phai người bí mật đưa con tới đảo Tái Sinh.

Vũ còn tưởng con vì trốn tránh mâu thuẫn của gia tộc mà bị tống ra nước ngoài du học, nhưng anh ấy đâu có biết, đứa em gái anh ấy nâng niu như báu vật bị chính cha đẻ của anh đưa vào địa ngục trần gian, chịu đựng đủ loại chà đạp, không còn là một con người nữa...

Rốt cục là vì sao, cha lại có thể đối xử tàn nhẫn với chính con gái mình như thế?

Cha lo con cướp hết mọi thứ trong tay Vũ sao?

Con trước giờ chưa từng yêu thích bất cứ cái gì trong Hiên Viên gia, nếu có thể, con còn muốn chấm dứt tất cả mọi quan hệ với dòng họ này, bởi vì gia tộc đó đã khiến mẹ con oán hận sâu sắc cuối cùng đơn độc đi tha hương, chết ở nơi đất khách quê người...

Con chỉ muốn ở bên cạnh Vũ, chỉ vậy mà thôi.

Một cô bé con mười hai tuổi có thể uy hiếp gì tới Vũ chứ? Rốt cục là vì sao mà sự tồn tại của con lại khiến cha bất an đến thế?

Nếu cha thực sự yêu thương Vũ đến thế thì vì sao đã quyết định toàn bộ cuộc sống của anh ấy từ sớm như thế?

Xích Vũ, Ngưng Vũ... Cha, có phải bắt đầu từ ngày Vũ được sinh ra, cha đã quyết tâm để anh ấy hoàn thành tâm nguyện của cha, muốn anh ấy thay cha làm tròn những trách nhiệm mà cha chưa làm tròn?

Nhưng ngay cả cha còn không muốn gánh vác những việc đó, vì sao lại áp đặt lên người anh ấy tất cả, vậy là công bằng ư?

Cha có thể không yêu con, nhưng cha không thể không yêu Vũ, bởi vì trên người anh ấy không có tội lỗi.

Tôi thường suy nghĩ, trong một thế giới chỉ có âm mưu, lạnh lẽo, máu me và sự phản bội như thế này, tại sao lại có thể tạo ra một con người như Vũ?

Thuần khiết giống như bông tuyết đầu đông, trong sạch như không khí buổi ban mai...

Anh dịu dàng lương thiện như vậy...

Bắc Nguyệt cũng rất dịu dàng, nhưng anh chẳng hề lương thiện. Nếu anh lương thiện thì gia tộc họ Hoàng sẽ không thể đứng vững vững trong cả hai giới hắc đạo, bạch đạo của Nhật bản được.

Nhưng Vũ không giống thế, anh dịu dàng mà khoan dung, vì vậy cho nên đám trưởng bối kia không ai coi anh ra gì.

Nhớ lúc tôi vừa mới quay lại Xích Vũ, Vũ bị bọn họ đè ép đến mức không thể kháng nghị, phòng nghị sự chia ra làm năm bảy phe, ai cũng thích làm theo ý mình.

Thực sự tôi không thể ngờ, mấy vị trưởng bối năm đó đi theo ông nội tôi và cả mấy vị chú bác trong họ lại có thể ngang ngược đến mức đó, rốt cục mấy năm nay Vũ đã phải chịu bao nhiêu áp lực?

Tôi phải giết một ông già làm gương mới làm đi đáng vẻ kiêu ngạo bề ngoài của họ.

Trong Xích Vũ có rất nhiều người sợ tôi, nhưng tôi biết, số người hận tôi còn nhiều hơn, thậm chí có người còn lấy việc giết tôi để làm thú vui...

Tôi cũng chẳng thêm để ý tới mấy việc đó, nhưng lần đầu tiên khi Vũ nhìn thấy tôi giết người, loại vẻ mặt hoảng hốt và đau đớn ấy khiến tôi suốt đời khó quên...

Nếu có thể tôi cũng không muốn giết người trước mặt Vũ, chỉ là nếu không làm vậy, Xích Vũ của chúng tôi khó mà có chỗ đứng được.

Chúng tôi còn quá trẻ, năm tôi trở về từ Đảo Tái Sinh mới chỉ có 18 tuổi, còn Vũ cũng chỉ mới 24 mà thôi...

Chỉ có đao kiếm, không nói chuyện đạo lý. Đó chính là cuộc sống của chúng tôi, ở đó chỉ có một quy tắc duy nhất, quy tắc của loài dã thú.

Hoàn Tư Dạ từng nói tôi là một con sói không thể thuần dưỡng nổi. Có lẽ, điều đó đúng. Bởi vậy tôi mới có thể tồn tại trong thế giới lạnh lẽo này.

Hai bàn tay tôi đã nhúng đầy máu, tôi cũng chẳng để ý trên lưng mình gánh bao nhiêu mạng người. Nhưng Vũ thì không được, từ người trở thành thú, đó là bao nhiêu thống khổ, đầy dẫy cơ chứ, tôi không thể để Vũ trải qua thêm một lần nào nữa.

Vì vậy cha à, những trách nhiệm cha giao cho Vũ, con sẽ gánh vác thay anh ấy. Nguyên vọng phục hồi Xích Vũ của cha, con sẽ thay anh ấy hoàn thành.

Con cũng là con gái của cha, là một thành viên trong Hiên Viên gia, cho dù cha có hận con thì cũng không thể thay đổi được sự thật này, đúng không?

“Vũ, cha nhìn thấy em... có vui không? Sao em cảm thấy ánh mắt của cha trên bia mộ giống như đang hận em vậy.” Đứng lặng trước nấm mộ rất lâu, tôi mới chậm chậm hỏi người bên cạnh.

“Ngưng Tịch, đừng nói thế. Cha... sao lại hận em chứ?”

Tôi cười, Vũ, câu nói này sợ rằng chính anh còn không tin ấy chứ.

“Nếu không vì em, mẹ em sẽ không rời khỏi Hiên Viên gia, đúng không?”

“Ngưng Tịch, năm đó cô bỏ đi là vì không chịu nổi áp lực từ nhiều phía, sao có thể trách em? Hơn nữa, cô vẫn luôn cảm thấy có lỗi với mẹ con anh, muốn trách thì anh cũng có trách nhiệm, phải không?”

Tôi thở dài một hơi, Vũ, anh cần gì phải nói như thế, nếu nói ai là vô tội thì anh và bác Tổ Tuyết mới là người vô tội.

Liên Tổ Tuyết – mẹ của Vũ là một người phụ nữ vô cùng dịu dàng tinh tế, bà có một trái tim khoan dung và tính tình nhân hậu. Tôi nghĩ, sự lương thiên dịu dàng của Vũ chắc là được di truyền từ mẹ anh.

Mẹ từng nói với tôi, yêu cha, bà không oán trách, không hối hận, chỉ là bà cảm thấy rất có lỗi với mẹ con hai người. Mẹ của Vũ là người bà cảm thấy có lỗi nhất trên đời.

Bà và mẹ tôi vốn là bạn cùng phòng, bà vẫn luôn yêu thầm cha tôi, mẹ tôi đều biết cả.

Cha tôi lấy bà chỉ là để che mắt người đời mà thôi...

Chồng mình yêu em gái của ông ta, lại còn là bạn thân của mình. Đối với một người phụ nữ mà nói, chuyện đó tàn nhẫn đến mức nào cơ chứ?

Nhưng bà lại dùng trái tim nhân hậu của mình để che giấu cho tình yêu của họ không lộ ra ngoài ánh sáng.

Nói thật, tôi không thể nào tưởng tượng ra tình cảnh lúc đó...

Bác Tổ Tuyết, khi đối mặt với họ bác có tâm trạng gì, khi đối mặt với cháu bác lại có tâm trạng gì?

Một người tinh tế nhạy cảm như vậy, làm sao mà không đoán được tôi là con gái của ai cơ chứ?

Chỉ là ánh mắt bà nhìn tôi chưa bao giờ có chút hận thù nào. Lúc thấy tôi, vẻ mặt vẫn luôn dịu dàng như thế, nhưng đáy mắt lại là vẻ bi thương nồng đậm. Tôi biết, bà không phải cảm thấy bản thân bị thương, mà là bi thương vì tôi.

Lúc đối diện với ánh mắt đó, tôi thậm chí còn cảm thấy một loại áp lực khó tả. Dưới hoàn cảnh đó, bị oán hận một chút còn tốt hơn!

Sự nhân hậu của bà ngược lại khiến tôi cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Từ lúc đó tôi đã hiểu ra, tại sao khi mẹ tôi phải đối diện với hàng loạt chất vấn của các vị trưởng bối mà vẫn không hề kinh sợ, nhưng mẹ lại không có dũng khí để đối diện với bà.

Nghĩ đến đó, lòng tôi yên lặng than dài một hơi: “Vũ, anh biết không? Lúc mẹ em đi chẳng hề thanh thản.”

Vũ nghi ngờ nhìn tôi: “Vì cha à?”

Tôi lắc đầu: “Là vì anh và bác Tổ Tuyết. Mẹ em nói, một tay bà đã phá hủy hạnh phúc vốn nên có của gia đình anh, mẹ thiếu mẹ con anh cả đời, bà chết cũng không nhắm mắt...”

Vũ nặng nề thở dài một hơi: “Cô cần gì phải thế? Mẹ anh trước giờ chưa từng trách cô, chỉ là do tạo hóa trêu người mà thôi “

Tôi nhìn thấy ánh nắng chói chang phía chân trời, cười nhạt: “Vũ, em không hiểu. Rõ ràng nội tâm bị sự hổ thẹn và đạo đức luân lý giày vò đến thế vì sao họ vẫn lựa chọn tiếp tục tình yêu? Chẳng lẽ họ không

biết, tình yêu của mình cũng giống như nắng hoàng hôn, tuy đẹp nhưng cũng chỉ là một dạng hạnh phúc bong bóng hay sao? Bất kể tình yêu sâu đậm đến nhường nào, cuối cùng cũng chỉ có thể bốc hơi tại nơi tối tăm nhất. Làm tổn thương nhiều người như vậy để đổi lấy một khoảnh khắc yêu đương, có đáng không?”

“Ngưng Tịch...”

Tôi quay đầu lại nhìn Vũ bị ai mỉm cười, “Em chỉ cảm thấy tình yêu của họ giống như huyết hồng trên bầu trời. Trời chiều vô cùng đẹp, nhưng khi đến hoàng hôn... Họ đều rất đáng thương đúng không? Chỉ là...cũng ích kỉ quá mức. Vũ, mỗi lần nghĩ đến đó em đều cảm thấy nơi nào trên thế giới này cũng đều lạnh giá...”

Trên nghĩa trang trống trải, từng cơn gió nhẹ thổi qua, tôi đưa hai cánh tay ôm chặt chính mình. Gió chẳng hề lạnh, nơi lạnh là trái tim...

“Ngưng Tịch, nào!”

Vũ cởi áo khoác, kéo tôi vào trong ngực anh, ôm tôi...

Tôi rúc vào lòng anh, dán chặt khuôn mặt vào ngực anh, nhắm mắt lại, hưởng thụ sự an bình trong chốc lát này, khoảnh khắc đó dường như toàn bộ thế giới đã không còn tồn tại nữa, chỉ còn chúng tôi...

Rất lâu sau, anh nhẹ giọng hỏi tôi: “Ngưng Tịch, nghe được không?”

Tôi gật đầu, “Nghe được!”

“Nghe được gì?”

“Em nghe thấy... tiếng trái tim anh đập vô cùng mạnh mẽ. Vũ, trái tim anh đang gọi em. Tiếng gọi đó... ấm áp hơn bất kể thứ gì trên đời...”

“Ngưng Tịch, em biết không? Anh chỉ nghĩ làm sao có thể ôm em trong tay cả đời như vậy, để em tránh xa khỏi đau khổ và tổn thương...”

Giọng nói anh tràn đầy đau đớn, vì sao vậy?

“Vũ...” Tôi không hiểu nữa mặt lên nhìn anh, Vũ khẽ hôn lên trán tôi, cánh tay ôm tôi siết chặt hơn một chút, nhẹ nhàng trầm thấp:

“Ngưng Tịch, Ngưng Tịch đáng thương... Rốt cuộc đến khi nào em mới được hưởng hạnh phúc đây?”

Hạnh phúc? Hai chữ thật đẹp, đáng tiếc trong tự điển của em không có hai chữ này.

Vũ, chỉ cần anh hạnh phúc là đủ rồi...

Rúc vào lòng anh, tôi yên lặng nghĩ

13. Chương 13: Nhược Bằng

Lúc từ nghĩa địa trở về đã là gần trưa, tập đoàn có việc cần xử lý cho nên Vũ không kịp cùng ăn với tôi bữa cơm trưa đã vội đi mất rồi.

Tôi về tòa nhà đó một mình, người làm hỏi tôi có muốn ăn cơm trưa không, bình thường đều là cùng Joey ăn cơm, một mình tôi cũng chẳng muốn ăn gì, liền bảo họ tôi đi nghỉ ngơi một chút cơm trưa đợi lát nữa mới nói.

Một mình nằm trên ghế dựa ngoài hoa viên, phơi mình dưới ánh nắng giữa trưa, chiếc bàn thấp bên cạnh có đặt một chén trà Earl Grey chính hiệu.

Vẫn là người pha trà trong tòa nhà này mới có thể làm ra chén trà hợp khẩu vị của tôi đến thế, chỉ là một chén trà nhỏ cũng rất đáng tin cậy.

Vũ biết rõ tôi thích uống trà đen, đặc biệt là cốc trà do chính người thợ đến từ Anh pha chế.

Tôi là một người coi trà như sinh mệnh, cơm có thể không ăn, nhưng trà thì không thể không uống, thậm chí còn có những hôm dùng trà thay cho bữa sáng.

Trong tất cả các loại trà, tôi thích nhất là trà đen, đặc biệt là trà đen của Anh.

Lịch sử uống trà của người Anh đã ba trăm năm rồi ban đầu là do người Trung Quốc truyền bá...

Quá trình Trung Quốc truyền bá lá trà cho các nước phương Tây có rất nhiều quốc gia chỉ như chuyển lá trà sang đó, chỉ có ở Anh mới hình thành được cả một nền văn hóa, việc này có lẽ do nền văn hóa đặc trưng riêng có của Nước Anh và phẩm vị đầy tính quý tộc của người Anh.

Người Anh uống trà đen đều vô cùng tao nhã, đặc biệt là giai cấp quý tộc.

Trà cụ tinh xảo (trà cụ: dụng cụ pha trà), bánh ngọt ngon lành, không khí tao nhã... Họ thậm chí còn trải một tấm lụa mỏng lên khay bưng trà điều đó khiến cả cái khay trà cũng trở nên lịch sự, chỉ cần một chi tiết nhỏ như thế cũng khiến bạn đủ hiểu phẩm vị người Anh tao nhã đến mức nào.

Trà đen có tác dụng làm ấm dạ dày, kiện tỳ, càng tốt hơn với người có bệnh dạ dày bị lạnh. Mấy năm tôi ở đảo Tái Sinh ấy, dạ dày trở nên rất yếu, cho nên mặc kệ thời tiết dù có nóng thế nào trước giờ tôi cũng chưa từng động vào thức uống có đá nào, trà đen là món thức uống phù hợp với tôi nhất.

Nhưng mà, dù có phù hợp thì cũng không thể để bụng rỗng mà uống trà. Vũ đã nói với tôi rất nhiều lần, chỉ là thói quen đó tôi vẫn chưa sửa được.

Tôi cầm chén trà làm bằng bạc lên, loại chén tinh tế này khiến trà giữ được hương vị tốt hơn. Chẳng mấy khi được yên tĩnh thế này, rất có cảm giác “Trộm được nửa ngày nhàn rồi trên mặt nước”.

Không biết lúc này Joey đang làm gì nhỉ? Bình thường bị nó theo đuôi đã quen rồi, bây giờ đuổi nó đi, lại có chút cảm giác không quen.

Mỗi lần tôi uống trà, nó đều ngồi bên cạnh tôi, nhưng tôi biết nó chẳng hề thích uống trà, Joey không thích bất cứ thứ gì có vị đắng, cho nên ngay cả coffee nó cũng chẳng động...

Hỏi nó vì sao? Nó lại khép miệng không chịu nói. Tôi đoán, hẳn là do và mảnh hồi ức không vui về gì trước đây tạo thành. Đến giờ nó đã không còn là một đứa trẻ chấp nhận đứng dưới háng của người khác nữa, nhưng một khi trong lòng có chút tổn thương thì cả đời cũng không thể quên đi được...

Đặc biệt là loại người giống nó, kiêu ngạo như thế...

Tôi tiếp tục uống trà, một cơn gió nhẹ thổi qua làm mái tóc dài của tôi tung lên, một vài sợi tóc dính lên miêng bơ trên chiếc bánh.

Tôi hơi nhíu mày đứng dậy bước vào trong nhà, bảo người làm lấy một chiếc kéo ra, ngồi trước gương trong phòng khách quyết định cắt hết đi.

Nói thật, tôi không thích để tóc dài, lúc hành động rất bất tiện, lúc đánh áp sát kịch liệt lại có thể trở thành nhược điểm để đối phương dễ dàng công kích lại. Nhưng vì Vũ thích, cho nên tôi mới để lại, nhưng cũng chỉ để lại mái tóc dài ngang vai. Ba tháng đi xa này vẫn chưa cắt lần nào, không ngờ nó dài nhanh đến vậy.

Đúng lúc tôi đang định nhắc kéo cắt hết một loạt, một giọng nói đã ngăn tôi lại: “Em làm gì thế?”

Tôi quay đầu nhìn vị “khách không mời mà đến” đứng ở ngưỡng cửa, thì ra là Nhược Băng...

Tôi mỉm cười, quơ quơ cái kéo trong tay về phía anh: “anh không thấy sao?”

Anh không câu cũng không nói, tiến lên đón lấy chiếc kéo trong tay tôi, “Anh giúp em”. Tôi khẽ gật đầu, “Sao anh lại về đây một mình?”

“Vũ nói em mà ở một mình thì nhất định sẽ không ăn cơm trưa, muốn anh về với em. Ở bên đó anh đã sắp xếp cẩn thận rồi, em đừng lo.” Anh vừa cắt vừa nói với tôi, Vũ là người rất cẩn thận, cái gì cũng không lừa được anh.

“Vừa đúng lúc, từ lúc em về đây chúng ta vẫn chưa có cơ hội nói chuyện. Nhược Băng, anh muốn ăn gì? Em gọi người chuẩn bị.”

Anh nhìn tôi một cái, nhàn nhạt nói ra ba chữ: “Không gì cả.”

Sau đó chuyên tâm cắt tóc cho tôi và không nói thêm gì nữa.

Đây chính là Thiện Nhược Băng, lúc nào cũng lời ít ý nhiều, một câu dư thừa cũng không nói.

Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng mà chuyên tâm của anh, tôi không thể không nhớ đến bắt đầu từ ngày tôi quen biết anh, vẻ mặt anh đã thế này rồi, mười năm trời không hề thay đổi, thật bá khí phục anh.

Joey rất lạnh lùng, nhưng kiểu lạnh lùng của nó là do ký ức đau khổ lúc nhỏ và bản tính kiêu ngạo, nó là người ngoài lạnh trong nóng.

Nhưng Nhược Băng, bạn chỉ cần sống với anh ấy một đoạn thời gian ngắn thôi thì sẽ biết anh thực sự cũng giống như cái tên của mình, từ trong ra ngoài đều là lạnh, loại lạnh lùng đó từ trong phát ra ngoài, bất cứ ai cũng không sánh bằng...

Vì vậy chỉ có thể nói, sự lạnh lùng của Nhược Băng là bẩm sinh rồi.

Từ nhỏ, anh đã chẳng có hứng thú với bất kì người nào, bất kì thứ gì. Nhưng không biết vì sao lại đặc biệt thích cắt tóc cho tôi, lúc ở đảo Tái Sinh đã là như thế, đến bây giờ vẫn như vậy.

Nói thật tôi cũng chẳng biết tại sao đâu. Có thể do Nhược Băng chưa bao giờ nói với tôi mấy chuyện này, theo tính cách của anh chắc chẳng bao giờ suy xét qua mấy vấn đề thế này...

Nhưng mặc kệ thế nào khó lắm mới có được đặc ân của anh như thế, vì vậy trước giờ tôi chưa bao giờ cự tuyệt “ý tốt” của anh cả, mỗi lần đều giao mái tóc của mình cho anh xử lí, dù sao tự tôi cắt cũng chẳng khá khẩm hơn.

Nhớ lại lần đầu tiên Nhược Băng cắt tóc cho tôi, lúc ấy tôi rất nghi ngờ có phải tôi đã từng đắc tội gì với anh hay không cho nên anh mới nhân cơ hội đó trút cảm phần lên mái tóc tôi. Mái tóc anh cắt, thực sự là... thê thảm không muốn nhìn.

Tôi thấy mình trong gương lập tức trợn mắt há mồm, nhưng vẻ mặt anh vẫn vô cùng nghiêm túc hỏi tôi: “Không đẹp sao?” Tôi sao dám nói là xấu chứ, đành cố gắng tĩnh lại trong cơn chấn động, nở một nụ cười mang tính động viên với anh: “Không! Rất đẹp, rất...nghệ thuật.” Đó là từ duy nhất tôi có thể dùng để “khen ngợi” nó. Nghe thấy lời khen rất miễn cưỡng của tôi, Nhược Băng chỉ khẽ gật đầu, sau đó có lẽ cũng khá hài lòng. Chỉ để lại một mình tôi đứng ngây ngốc ở đó, yên lặng thương tiếc mái tóc của mình...

Đến tận bây giờ tôi vẫn còn hoài nghi, lúc đó có phải do anh muốn nhìn thấy vẻ mặt thất thố của tôi không nhưng dùng sự am hiểu của tôi về anh thì không giống lắm. Bởi vì, anh sẽ không bao giờ nói đùa với một người nào, càng không nói đến chuyện trêu chọc. Nếu nói đến trêu chọc thì chỉ có thể là Đằng Tuấn, con người này luôn không đứng đắn...

“Đẹp!”

Tôi ngẩng đầu nhìn mình trong gương, cười “Cám ơn, Nhược Băng kĩ thuật của anh càng lúc càng tốt.” Câu khen ngợi này là thật lòng, trải qua vài năm rèn luyện, kĩ thuật của Nhược Băng tuy không thể sánh với những nhà tạo mẫu chuyên nghiệp, nhưng cũng có thể cắt linh tinh lấy cảm hứng, ngược lại còn hình thành nên phong cách riêng có của anh. Gió nhẹ thổi bay mái tóc của tôi, từng tầng từng tầng tóc tung bay rất có cảm giác. Tóm lại, so với lúc đầu anh cắt đã đẹp hơn rất nhiều. Đúng lúc này, người làm tóc nói với tôi: “Nhị tiểu thư, cơm trưa chuẩn bị xong rồi”.

Nhìn thấy Nhược Băng ngồi đối diện im hơi lặng tiếng ăn cơm trưa, tôi không khỏi đánh giá anh thật kĩ. Nhược Băng rất đẹp, có lẽ dùng từ đẹp để miêu tả một người đàn ông thì không thích hợp lắm, nhưng tôi lại không tìm thấy từ khác để hình dung. Làn da anh rất trắng, một nốt tàn nhang cũng không có, dường như có thể xuyên qua làn da nhìn thấy mạch máu màu xanh phía dưới, đó là loại trắng nõn tinh tế đặc trưng của người phương Đông khác hẳn với kiểu trắng bợt sữa của người phương Tây. Hàng mi dài tạo thành một bóng râm nhỏ nhỏ trước mắt, đôi mắt trong bóng râm lạnh lùng gần như trong suốt...

Đôi môi mỏng nói rằng chủ nhân bạc tình...

Tất cả những nét đó đều làm nên vẻ tinh xảo mà sinh động của Nhược Băng. Nhắc tới đẹp, tôi lại không thể không nghĩ đến Joey. Nét đẹp của Joey khác hẳn so với Nhược Băng, nét đẹp của Joey vô cùng cao quý, dường như giống ánh sao trên trời, đó là kiểu đẹp khiến người khác không thể coi thường, muốn có mà không được. Còn nét đẹp của Nhược Băng lại hết sức mơ hồ, sinh động kỳ ảo đến mức dường như không có cảm giác chân thực. Giống như bây giờ, nếu không phải thực sự ở phía đối diện có người, tôi sẽ tưởng rằng mình đang ăn cơm trưa với không khí.

“Trên mặt anh có gì à?” Nhược Băng nghi ngờ nhìn tôi.

“Ồ, không.” Tôi đột ngột hoàn hồn.

”Cơm ngon chứ?”

”Ăn được.” Anh hơi gật đầu.

”Nhược Băng, anh...”. Tôi hơi chần chừ.

“Cái gì?”

”Anh có bao giờ nghĩ đến việc rời khỏi Xích Vũ không?”. Tôi nhìn anh, nhàn nhạt hỏi.

”Không.” Đang ăn canh, anh không thèm ngẩng đầu, ngắn gọn mạnh mẽ trả lời tôi.

”Nhược Băng, anh thích ở bên cạnh Vũ à?”

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, “Ngưng Tịch, rốt cuộc là em đang nghĩ cái gì?”

Tôi mỉm cười: “Nhược Băng, anh còn nhớ lúc từ đảo Tái Sinh về đây em đã từng nói với các anh điều gì không ? Em đồng ý với nhóm mình, nếu có một ngày các anh muốn rời khỏi Xích Vũ, em tuyệt đối không ngăn cản các anh.”

“Nhớ. Em cho rằng anh muốn rời đi sao?”

Tôi lắc đầu, “Em chỉ là hi vọng anh có thể thẳng thắn nói với em suy nghĩ của anh, nếu Xích Vũ khiến anh cảm thấy không vui vẻ, anh có thể lựa chọn rời khỏi, không cần kiêng dè bất cứ ai cả.”

Người khác thì tôi không muốn quản, nhưng người của Ảnh Đường thì tôi không thể không quan tâm bởi vì đó là lời tôi hứa hẹn với họ. Nhược Băng nhìn tôi, nhàn nhạt nói “Ngưng Tịch, thế nào là vui vẻ?”

Tôi ngăn người, anh hỏi khó tôi rồi, vấn đề này tôi chưa bao giờ nghĩ tới cả, anh hơi nhú mào, nói tiếp: “Ngưng Tịch, mỗi người có cách định nghĩa vui vẻ khác nhau. Đừng dùng tiêu chuẩn của người khác đặt lên người anh.”

Tôi cười một cái “Xin lỗi, em hiểu rồi.”

Sự rời đi của Tĩnh Ảnh khiến tôi nghĩ đến bốn người bọn họ. Lúc trước mời họ gia nhập Xích Vũ là vì tôi tin rằng, xích vũ có thể khiến cho họ kiếm được rất nhiều tiền, có thể cho họ nhiều tự do và an toàn... Vì vậy, năm đó tôi khẳng định cho rằng, gia nhập xích vũ là lựa chọn tốt nhất với họ. Nhưng chuyện của Tĩnh Ảnh khiến tôi ý thức được, trên thế giới này có lẽ còn tồn tại một thứ so với tiền tài, quyền lợi hay tính mạng còn quan trọng hơn nhiều. Rốt cuộc nó là cái gì? Tôi cũng không thể rõ ràng nhưng tôi biết nó có thể khiến đám ác quỷ bò từ dưới địa ngục như chúng tôi lên có được một cảm giác mà bất kể thứ gì cũng không mang tới được cảm giác hạnh phúc đó thật tuyệt. Chính chuyện đó đã khiến tôi hoài nghi, có phải từ trước đến nay xích vũ đã trở thành gông xiềng mà tôi đeo lên cổ họ rồi không?

“Nhược Băng, có chuyện muốn nhờ anh.”

”Chuyện gì?”

”Là Joey, em muốn nhờ anh dạy nó kỹ thuật chiến đấu áp sát.”

Anh nghi ngờ nhìn tôi, “Nó có em dạy vẫn chưa đủ ư, em là người có kỹ thuật chiến đấu gần tốt nhất rồi mà.”

Tôi lắc đầu: “Cách chiến đấu của em và các anh khác nhau. Tổ chất sức khỏe của em không tốt, sức mạnh cũng không đủ, chủ yếu là dùng tốc độ để chiến thắng. Nhưng tổ chất sức khỏe của Joey rất tốt, nó thích hợp với việc sử dụng những đòn đánh mạnh, trên phương diện này anh là người giỏi nhất.”

Tuy khả năng của tôi đã luyện đến mức chỉ cần dùng tay cũng có thể bẻ gãy cổ, nhưng thế thì vẫn chưa đủ. Đừng nhìn bề ngoài nhả nhần của Nhược Băng mà đánh giá, cách ra tay của anh vừa hung ác vừa chuẩn xác...

Anh nhìn tôi một cái, nói “Dạy nó thì không có vấn đề gì, chỉ là em không sợ nó học được ưu điểm của mọi người thì sớm muộn sẽ có một ngày...” Anh không nói tiếp.

“Anh lo nó sẽ phản bội Xích Vũ ư?” Tôi hỏi nhưng anh lại lắc đầu, “Không phải vì chuyện đó... Bỏ đi, em cảm thấy không sao là được rồi.”

Rốt cuộc anh đang lo cái gì? Tôi cảm thấy rất kì lạ.

“Vậy em giao nó cho anh, nó không nghe lời thì thay em dạy bảo nó.”

Nhược Băng gật đầu “Hiểu rồi!”

Đúng lúc này, người làm đứng ở phía đối diện, vô cùng cung kính nói: “Nhị tiểu thư, có điện thoại!”

Tôi gật gật đầu, nhận điện: “Ngưng Tịch, Tĩnh Ảnh về rồi!”. Thì ra là Nguyên Húc.

“Vâng, bảo hắn đến đây gặp em ngay.”

14. Chương 14: Tĩnh Ảnh

“Tĩnh Ảnh, tôi còn tưởng cậu đã bốc hơi khỏi thế giới này rồi chứ!” Tôi ngồi trên ghế dựa ở thư phòng, bận rộn nhưng vẫn ung dung nhìn người đang đứng ở phía đối diện, vẻ mặt hẩn mang vẻ vô cùng ân hận.

“Xin lỗi, Đường chủ Ngưng Tịch, đã làm cho cô gặp phiền phức rồi.” Tôi mỉm cười, “Không cần phải nói xin lỗi với tôi... Mấy câu đó giữ lại nói với đám người trong Hình đường đi (Hình đường: có thể hiểu là tòa án của Xích Vũ). Là tôi nói dối Lưu Phong rằng sẽ để cậu đi, thực ra... tôi căn bản đã quyết định không giúp cậu, chút nữa, tôi sẽ giao cậu cho đám người bên Hình đường.”

Lưu Phong là biệt hiệu của Nguyên Húc, bốn người bọn họ không cần thiết phải nói tên thật với những người không thuộc Ảnh Đường.

Tôi vốn chỉ định dọa唬 chút thôi, ai ngờ tên này lại tin lời tôi, ngay cả lông mày cũng không nhíu chút nào, “Không sao. Lần này tôi về đây là để chịu tội, quy tắc của Xích Vũ tôi hiểu rõ, tôi đã quyết sẽ không để liên lụy tới bất kì ai.”

Tôi cười, con người này rất có trách nhiệm, không uổng công Nguyên Húc làm nhiều việc như thế vì hắn...

“Cậu có thể lựa chọn ở lại. Những việc giao cho cậu, cậu đều làm rất tốt, mấy cuộc giao dịch buôn bán vũ khí cũng làm rất tốt, năng lực của cậu mọi người đều hiểu rõ, vì sao lại khẳng khái kiên quyết phải rời đi?”

“Đường chủ Ngưng Tịch, ý tốt của cô tôi xin nhận trong lòng. Nhưng tôi nhất định phải rời khỏi đây. Bởi vì, cô ấy không thích việc chém giết.”

Lúc nói đến hai từ “cô ấy”, có một tia sáng vô cùng dịu dàng hiện lên từ đáy mắt hắn. Tôi lắc đầu, đúng là nhi nữ tình trường, anh hùng lập tức khí đoản.

“Tìm được cô ấy rồi sao?”

“Đúng.”

“Tại sao không đưa cô ấy về đây?” Thực sự tôi cảm thấy rất hứng thú với cô gái này.

Tuy cô ấy lấy đi của tôi một vị đại tướng nhưng cũng giúp tôi lấy được địa bàn của Lôi thị. Tôi đang cố nghĩ xem một cô gái có thể khiến cả Hàn Tĩnh Ảnh và Lôi Trạh tình nguyện từ bỏ tất cả rồi cuộc là người như thế nào?

“Bên này mọi việc vẫn chưa được rõ ràng, tôi không muốn cô ấy mạo hiểm. Hơn nữa, bên cạnh cô ấy đã có người khác rồi.”

Ngữ khí của Tĩnh Ảnh có một chút cay đắng “Người khác? Ồ, chẳng lẽ lại là Lôi Trạh?”

Không phải chứ, sao oan hồn lại không tan biến vậy? Như vậy, Tĩnh Ảnh cũng quá xui xẻo rồi

“Chính là hắn.” Hắn từ kẽ răng rít ra mấy chữ này.

Nhìn thấy vẻ mặt vừa không cam lòng vừa phẫn hận của hắn, tôi cười nhạt, hai tay đặt lên nhau, suy nghĩ một chút rồi mới nói: “Nếu thực sự cậu ra tay không tiện, tôi có thể giúp cậu. Yên tâm, không phải trả ơn gì cả.”

Lôi Trạh vẫn còn sống chính là một tai họa, giết hắn thuận tiện còn có thể lấy lại người yêu cho cậu ta, có lỗi đây.

Tôi còn tưởng rằng hắn sẽ cảm động đến rơi nước mắt, không ngờ hắn nghe xong, đầu tiên là ngăn người, sau đó yên lặng lắc đầu, bất đắc dĩ nói “Đừng, nếu như hắn chết, có người...sẽ đau lòng.”

Tôi nghe xong ngăn người sau đó lạnh lùng nói, “Tĩnh Ảnh, là tiếng Trung của tôi lạc hậu hay là cách biểu đạt của cậu có vấn đề? Cậu đang nói với tôi, cậu vì một người phụ nữ có thể đã thay lòng đổi dạ mà từ bỏ tất cả, thậm chí còn chấp nhận chịu phạt của Hình đường, có phải như vậy không? Tôi có hiểu sai không?”

Đối diện với chất vấn của tôi, hắn nhìn thẳng vào mắt tôi, vô cùng kiên định nói “Đúng là như thế, không sai!”

“Ha” tôi cười lạnh, “Hàn Tĩnh Ảnh, cậu bị điên rồi. Nói cho tôi biết, cậu muốn gì?”

Vì không muốn để một người đã thay lòng đổi dạ đau lòng mà buông tha cho tình địch của mình, thậm chí chấp nhận có thể mất đi nửa đời sau của mình. Đây là logic gì thế? Thực sự, tôi không thể hiểu nổi

“Đường chủ Ngưng Tịch, có phải... từ trước đến giờ cô chưa từng yêu ai?” Hắn nghiêm túc nói ra những lời này

Tôi không ngờ hắn lại có thể hỏi tôi câu đó, lúc ấy cổ họng tôi bị hắn làm cho nghẹn lại, tắc ứ ở nơi đó.

“Haha...” Nguyên Húc từ nãy đến giờ vẫn im lặng bỗng nhiên bật cười. “Được rồi, Ngưng Tịch, em đừng làm khó cậu ta nữa, cậu ta đã quyết tâm muốn đi rồi, em nghĩ cách gì giúp cậu ấy đi.”

Tôi hừ lạnh một tiếng “Anh nói thật dễ dàng, đó là quy định của ông nội em lập ra, em vi phạm còn bị chịu phạt nữa là. Thế nào gọi là bang hội?”

“Anh biết là đang làm khó em, nhưng em không phải là không biết, mấy người trong Hình đường đều rất ác độc, cả đám người đó đều mất hết nhân tính rồi. Tĩnh Ảnh nếu phải vào trong đó, không chết thì cũng bị tàn phế nửa người, nửa đời sau này của cậu ta coi như đi tong. Em suy nghĩ một chút thành toàn cho cậu ta đi.” Nguyên Húc cười nói vậy, anh lại đang thể hiện lòng tốt rồi.

“Trừ phi...” Tôi như cười như không nhìn Tĩnh Ảnh, sau đó lạnh lẽo nói ra mấy chữ: “Cậu ta chết!”

Tĩnh Ảnh đi rồi, Nguyên Húc vẫn không đi. Vẫn ngồi yên đó nhìn tôi, cười không dứt.

“Anh cười cái gì?” Tôi không nhìn được mở miệng hỏi anh, trước giờ tôi chưa hề phát hiện ra nụ cười nhơ nhĩ của anh cũng có thể đáng ghét đến thế. “Ồ, không ngờ Đường chủ Ngưng Tịch mồm mép luôn sắc bén, thấy biến không sợ hãi, cũng có lúc bị một câu hỏi của người ta làm cho á khẩu.”

Về mặt và ngữ khí của anh trăm phần trăm là sự vui sướng khi người khác gặp họa, tôi cũng lười chẳng thèm phản ứng lại. “Nhưng đó cũng chính là nét dễ thương của Tĩnh Ảnh, em nói xem, có đúng không?”

anh cười hỏi tôi. “Em không biết, logic tình yêu của cậu ta em không hiểu. Em chỉ biết, ai làm chuyện có lỗi với em, em sẽ cắt cổ hắn.” Tôi nhàn nhạt nói vậy.

Tôi dùng khăn tay của mình lau sạch con dao – vật bất ly thân của tôi, đúng là một con dao xinh đẹp, dưới ánh đèn lưỡi dao mờ mờ nổi lên một vầng sáng màu lam. Tôi khẽ mỉm cười, nhớ lại đã có người nói, con dao này có linh tính. Mỗi khi nó phát ra loại ánh sáng kì lạ ấy tức là nó đang nói với em, nó khát và muốn uống máu người...

Nghe lời tôi nói, ánh mắt Nguyên Húc tối sầm lại: “Cho nên, năm đó em mới đối xử với Hoàn Tư Dạ như vậy?”

Bất ngờ nghe thấy cái tên này, lòng tôi đông cứng, trừng mắt nhìn Nguyên Húc đang ngồi phía đối diện, hỏi: “Anh cho rằng em làm sai à?”

“Không phải, chỉ là năm đó tất cả mọi người đều thấy rất bất ngờ. Bao năm rồi, hai người vẫn dính nhau như hình với bóng, buổi tối hôm trước mọi người còn nhìn thấy hai người khăng khít đứng cùng một nơi, kết quả ngày hôm sau em đã... Thực ra mọi người vẫn luôn cảm thấy hai người rất đẹp đôi. Cả hai đều xuất sắc như thế, chói mắt như thế, lúc thấy hai người đứng cạnh nhau, bọn anh đều biết, trên thế giới này có vài người định sẵn đã là người được người ta ngưỡng mộ...”

“Nguyên Húc” Tôi thô bạo chặn ngang lời anh, ngón tay cầm con dao trở nên trắng bệch

“Anh biết không? Em mười hai tuổi đã đi theo hắn, nghe theo sự chỉ dạy của hắn, mười sáu tuổi thì đã nằm dưới thân hắn rồi. Hai năm nằm dưới thân hắn, không một ngày nào em không muốn giết hắn...” Tôi hung hăng từ trong kẽ răng nói ra những lời đó. “Ngưng Tịch, em vì Trình Chân sao? Thì ra, em vẫn không hề từ bỏ “

“Nguyên Húc, nó mới mười hai tuổi.” Tôi nhắm mắt lại, bộ dạng lúc Trình Chân bị phanh thay thành từng mảnh nhỏ lại hiện lên trước mắt tôi, đuổi đi không được.

Nguyên Húc thở dài một tiếng: “Ngưng Tịch, em đã từng nghĩ qua điều này chưa, kể cả không xảy ra chuyện đó, Trình Chân cũng không thể nào tồn tại được trên đảo Tái Sinh, nó quá yếu ớt.”

“Nhưng ít nhất nó cũng sẽ không chết thảm đến thế. Anh biết không? Bao năm rồi, khi em cứ vừa nhắm mắt lại, tiếng kêu thảm thiết của nó lập tức vang lên bên tai, trong đầu toàn bộ chỉ có hình ảnh nó bị đâm thủng đứt đó phanh thây, nó vẫn không ngừng gọi tên em.”

Nhớ lại một màn bi thảm đó, trái tim tôi lại không thể đập nổi, bàn tay cầm con dao cũng không còn lực.

“Nó chỉ là một đứa trẻ, nó đã làm sai cái gì? Dựa vào đâu hắn phải đối xử với nó như thế?” Tâm trạng tôi càng ngày càng kích động, không ngờ đã bao năm như thế nhưng khi nhắc tới chuyện này, tôi vẫn không thể khống chế được bản thân

“Ngưng Tịch, bình tĩnh nào. Điều đã qua rồi, Hoàn Tư Dạ hắn đã chết rồi, hắn bị chính tay em giết chết.” Nguyên Húc đề hai vai tôi xuống, nhẹ giọng an ủi tôi.

“Đúng vậy, hắn đã chết rồi. Chính tay em đã giết hắn, nhưng vẫn không đổi được mạng của Trình Chân.” Tôi buông bàn tay nắm con dao ra, máu đã nhuộm đỏ khăn tay màu trắng.

Nguyên Húc nhìn tôi một cái, thở dài một hơi thật sâu, lấy ra một chiếc khăn sạch băng vết thương lại cho tôi: “Ngưng Tịch, đủ rồi. Đã bao năm như thế, em hận thế cũng đủ rồi, quên đi.”

Tôi lắc lắc đầu, nhìn vào đôi mắt nghi hoặc mà mờ mờ của anh: “Em không quên được... em cũng muốn quên, nhưng không thể quên được. Em cũng không hiểu tại sao lại thế? Nếu như máu của hắn không thể nào rửa sạch nỗi oán hận của Trình Chân, cũng không thể nào khiến linh hồn của Trình Chân ngủ yên thì em phải làm sao đây, Nguyên Húc? Nói cho em, em phải làm sao? Em không biết, em thực sự không biết...”

Nhìn thấy tôi thế này, Nguyên Húc bất đắc dĩ nói: “Ngưng Tịch, em có từng nghĩ qua một điều không, thực ra bao năm đã qua, người không thể nào ngủ yên... không phải là Trình Chân, mà chính là em đó.”

“...”

Tôi yên lặng nhìn anh, không nói gì

“Từ trước đến nay em vẫn chưa thể tha thứ cho chính mình, em vẫn quy tội giết Trình Chân lên người mình. Ngưng Tịch, đó không phải lỗi của em, buông tha cho bản thân đi. Trình Chân là một cậu bé lương thiện như thế, nó cũng không hi vọng em sẽ vì nó mà day dứt cả đời đâu. Nó từng nói, nó hy vọng em có thể vui vẻ mà sống tiếp. Em quên rồi sao?”

Tôi không quên, làm sao tôi có thể quên được? Một cái nhú mày, một nụ cười của Trình Chân đều lưu lại rõ ràng trong trí nhớ của tôi, có lẽ do nụ cười của nó quá trong sáng cho nên vẻ mặt thống khổ của nó mới không ngừng hiện lên, không ngừng dằn vặt tôi...

“Nguyên Húc, anh muốn em buông tha cho bản thân thế nào? Nếu không phải vì em, chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra với nó. Anh biết không? Trừ Vũ ra, trước giờ em chưa từng tin tưởng một người nào như thế. Nhưng người em tin tưởng lại lấy mạng của Trình Chân. Từ lúc đó trở đi, em không thể nào hoàn toàn tin tưởng một người nào nữa nữa.” Tôi buồn bã nói

Nguyên Húc đang băng bó vết thương cho tôi, nhìn tôi một cái thật sâu, nói: “Ngưng Tịch, em cũng không thể nào tin tưởng bọn anh sao?” Tôi nhìn thẳng vào mắt anh, nhàn nhạt nói: “Các anh có thể lựa chọn rời đi, nhưng tuyệt đối không thể phản bội. Nếu không, em sẽ không tha cho các anh đâu.”

Nghe thấy tôi nói vậy, Nguyên Húc lắc lắc đầu, “Ngưng Tịch, đến lúc nào em mới có thể đối xử với bản thân tốt hơn một chút? Dáng vẻ này của em khiến anh đau lòng...”

Sự chua xót trong lời nói của anh khiến tim tôi đập nhanh, Vũ, Nguyên Húc, vì sao các anh lại nói giống nhau như thế? Dáng vẻ bây giờ của em...rất khó coi ư?

15. Chương 15: Tà Dương

Tà dương như máu, thần bí đến kì lạ...

Một người cô đơn ngồi trên ghế dựa bằng da màu đen, xuyên qua cửa sổ sát đất rộng lớn nhìn ánh tà dương đỏ như máu...

Ánh mặt trời hoàng hôn chiếu lên người hắn, mái tóc đen tuyền bị nhuộm lên một lớp vàng nhạt.

Hắn im lặng ngồi yên ở đó, ngồi dưới ánh nắng mặt trời ấm áp, dáng vẻ tuấn lãng, độc nhất vô nhị...

Haiz, hắn nhìn ngắm hoàng hôn nặng nề thở dài, xung quanh rất ấm áp nhưng vẻ âm trầm trong đáy mắt còn tỏa hơi cả bóng đêm...

“Minh chủ?” Người đứng cạnh do dự mở miệng.

Hắn vẫn không phản ứng lại, vẫn chỉ phóng tầm mắt nhìn ngắm ánh hoàng hôn ở phía chân trời xa, mãi cho đến khi mặt trời hoàn toàn lặn dưới đường chân trời.

“Nói đi.” Rất lâu sau hắn mới mở miệng.

“Tất cả đều được chuẩn bị rất tốt rồi, ngày mai chúng ta mới hành động sao?”

Cúi đầu suy nghĩ một lúc, hắn hỏi: “Chắc chắn không có chút sơ hở nào chứ?”

“Vâng” Người bên cạnh nói rất chắc chắn

“Ngày mai bắt đầu hành động!”

“Vâng, thuộc hạ lập tức đi xử lý!”

“Na la” Hắn gọi cô lại

“Nói với họ, phải cẩn thận một chút, cô ta rất thông minh, ngàn vạn lần đừng để cô ta nắm được sơ hở của chúng ta. Nếu không một người cũng đừng mong còn sống mà trở về!”

Cô hơi chấn động một chút, lập tức lễ độ cung kính nói: “Vâng, thuộc hạ biết rồi.”

Cô quay người lại nhìn hần, cả người hần đã hoàn toàn nhập vào màn đêm đen kịt, trong đêm tối, hơi thở lạnh lẽo khiến vẻ âm trầm vốn có của hần càng nồng đậm hơn...

Cô yên lặng lắng đầu, cô biết hần lại đang nhớ người đó. Mỗi lần nhìn thấy cảnh này, cô đều cảm thấy... hần thật cô đơn.

Haiz, thở dài một hơi, cổ găng bỏ qua nỗi đau đớn giằng xé trong lòng, đứng thẳng người đi ra ngoài.

Hần vẫn ngồi đó, trong tay chẳng biết từ lúc nào đã có một sợi dây chuyền ngọc thạch. Dây chuyền bằng bạc, trên mặt dây chuyền bằng ngọc thạch không hề có hoa văn gì, chỉ khắc một chữ “Tịch” duy nhất và một vết cắt rất sâu. Sợi dây này chẳng đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng hần biết, cái này là cái cô ấy thích nhất...

Vừa nghĩ đến đó, ánh mắt hần càng thêm tăm tối, nắm chặt sợi dây chuyền trong tay. Đường như, thứ hần cầm trong tay không phải chỉ là một chiếc dây chuyền...

“Cái gì? Ngày mai đi, sao lại nhanh như vậy? Em vừa mới về mà” Vũ ngạc nhiên nhìn tôi “Xin lỗi, Vũ. Em cũng muốn ở với anh thêm mấy ngày nữa, nhưng chuyện bên kia em phải trực tiếp xử lý. Quan hệ với mấy bang xã hội đen bên châu Á vốn đã cực kỳ phức tạp, mấy năm gần đây lại còn hình thành thêm một hệ thống toàn vẹn, các bang đều phân định rõ ranh giới với nhau. Lực lượng mới xuất hiện của chúng ta chắc chắn đã phá vỡ sự thăng bằng của họ, sợ rằng đã tạo thành một nỗi hoang mang với họ. Nếu như họ liên kết lại để chiến đấu với chúng ta thì quả thực sẽ rất khó chống đỡ, cho nên em nhất định phải sang đó càng sớm càng tốt.”

“Lần này phải đi trong bao lâu?” Vũ cúi đầu nghĩ ngợi một chút mới hỏi.

“Không biết, có lẽ sẽ lâu hơn mọi khi.”

Nghe thấy tôi nói vậy, Vũ thở dài một hơi, nói: “Lần nào cũng vậy, chúng ta gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều. Từ lúc em về đây đến giờ, thời gian chúng ta thực sự ở bên nhau được bao nhiêu chứ?”

“Vũ, đừng như vậy. Chờ đến khi chúng ta vững vàng đứng trên thị trường châu Á, thì sẽ có thể hoàn toàn lấy được Tổng đường. Đó không phải vẫn luôn là hy vọng của chúng ta sao? Đến lúc đó, chúng ta sẽ không phải xa nhau nữa.” Tôi nhẹ nhàng an ủi anh

“Ngưng Tịch, điều đó không quan trọng. Anh lo cho em, em làm việc lúc nào cũng chỉ quan trọng tốc độ, em ra tay trước giờ đều không lưu tình, chẳng bao giờ cho người ta một con đường sống. Maays năm nay gây thù chuốc oán với không ít người, anh biết, có mấy bang phái đã ra lệnh đuổi giết em, em như vậy sao anh có thể yên tâm được?”

Tôi cười, “Vũ, anh đừng lo, mấy người đó em cũng chẳng quan tâm đâu.”

Nếu nói về kỹ thuật giết người, Ảnh Đường mà nhận thứ hai, thì chẳng có ai dám nhận thứ nhất.

Vũ nghe xong lắc lắc đầu, “Ngưng Tịch, anh sợ em “cây to đón gió. Dù sao thì đó cũng là địa bàn của người ta, hoàn cảnh nơi đó em không quen thuộc, mọi chuyện đều cần phải lưu ý.”

“Vũ, yên tâm đi. Bọn em đâu phải chỉ biết giết người, em cũng biết suy mưu tính kế mà, anh biết đấy, em rất thích những người chưa đánh mà đã đầu hàng”

“Biết là em lợi hại rồi, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút.” Vũ cười nói

“Còn nữa, đừng quên, em đã đồng ý với anh điều gì nhé.” Anh thu nụ cười lại, nghiêm túc nhìn tôi. Dưới ánh mắt chăm chú của anh, tôi lại cảm thấy có một loại áp lực không tên.

“Em biết, chuyện đã đồng ý với anh, em sẽ không nuốt lời đâu.”

Anh gật đầu.

“Vũ, lần này em sẽ để Joey ở đâu, chỉ có Nguyên Húc, Nguyễn Linh và Đặng Tuấn đi thôi.” Tôi đã thông báo cho Đặng Tuấn và Nguyễn Linh rồi, ngày mai họ sẽ quay lại.

“Tại sao? Trước giờ hai người chưa từng tách ra mà.” Vũ hơi ngạc nhiên.

“Nó cần học hỏi thêm nữa, em đã nhờ Nhược Băng dạy nó kỹ thuật chiến đấu áp sát rồi. Bây giờ đang loạn lạc, có hai người họ bảo vệ anh, em cũng yên tâm hơn.”

Vũ gật gù đầu “Em quyết định thì được rồi. À, tiền trợ cấp cho Tình Ảnh em đã đưa chưa?”

“Rồi, anh ta không có người thân, cho nên đành phải giao cho bạn gái của anh ta, Nguyên Húc và anh ta quan hệ rất tốt, đã giao cho anh ấy xử lý rồi.”

Vũ nhìn tôi, ý vị sâu xa nói “Một người giỏi giang như thế, sao nói chết là chết vậy, thật không thể tin nổi.”

“Đúng vậy, thật không thể tin nổi. Nhưng anh cũng không cần áy náy quá, cái chết cũng có ý nghĩa nhất định của nó, có lẽ đó mới chính là một khởi đầu mới, đúng không?” Tôi như cười như không nhìn anh.

“Đúng!” Anh mỉm cười nhìn tôi

“Cho nên chúng ta cũng không nên buồn quá!”

Chỉ cần một câu như vậy, chúng tôi nhìn nhau hiểu ý mỉm cười...

16. Chương 16

Dục niệm Về nhà, Joey vẫn chưa trở về, từ ngày tôi bảo nó đi đã hai ngày hai đêm trôi qua rồi, tôi biết nó đang giận đối tôi.

Tôi hết cách, chỉ biết lắc đầu.

Gần đây, nó không để tôi chăm sóc cho nó từ bữa ăn đến giấc ngủ nữa, tôi biết nó đang cố gắng chứng minh một điều, chứng minh nó đã trưởng thành, thực sự trưởng thành.

Nhưng tôi đang nghi ngờ, rốt cuộc nó có hiểu thế nào mới là thực sự trưởng thành không?

Đừng nhìn vẻ ngoài giống người lớn của nó, thực ra bên trong nó vẫn hết như một đứa trẻ, ấu trĩ vô cùng. Nhưng nghĩ kỹ càng một chút, nó vẫn chưa đến mười tám tuổi, nếu như là một đứa trẻ bình thường, không chừng bây giờ vẫn còn đứng sau lưng không nhéo với mẹ.

Nhưng, nó không phải là một đứa trẻ bình thường, điều đó thực sự không thể nào thay đổi được. Chính vì vậy, nó phải nhanh chóng trưởng thành hơn nữa.

Ở một mình cũng thật nhàm chán, vô tình tôi phát hiện ra một chiếc đàn thụ cầm thủy tinh bị ném vào trong góc, nó đã bị tôi cho vào trong quên lãng bao năm rồi.

Dưới ánh trăng sáng rõ, những dây đàn trong suốt trở nên rất quyến rũ cộng với từng ngôi sao sáng rực trên bầu trời tạo nên một luồng sáng màu trắng bạc lay động lòng người.

Tôi không kiềm chế được mà tiến lại gần, đưa tay vuốt nhẹ lên đường cong tuyệt vời trên thân đàn. Đã rất lâu tôi không chạm vào nó, nhưng ngay cả một hạt bụi cũng không có, tôi biết, Vũ vẫn luôn quan tâm đến nó.

Ngày xưa học đánh đàn là vì thấy chiếc đàn rất đẹp, càng ngạc nhiên hơn khi nó phát ra những giai điệu khiến người ta rất cảm động, những giai điệu đó cứ quanh quẩn bên tai như âm thanh của tự nhiên vậy. Vì thế, tôi đã bỏ ra rất nhiều năm để học đánh loại đàn này.

Giả sử tôi không bị đưa đến đảo Tái sinh thì chắc chắn tôi sẽ tiếp tục học. Nếu điều đó xảy ra thì cuộc sống của tôi bây giờ sẽ như thế nào nhỉ?

Tuy tôi không tin tưởng vào số mệnh, nhưng lúc này lại cảm thấy không thể điều khiển được cuộc đời của mình.

Những nốt nhạc trong ký ức của tôi lại hiện lên, khiến tôi có một loại xúc động muốn gảy lên dây đàn.

Tôi ngồi xuống trước đàn, ngón tay khẽ chạm lên những dây đàn rất nhỏ, ánh sáng của dây đàn dường như đang quanh quẩn trên ngón tay tôi, bật lên từng luồng ánh sáng.

Âm thanh trong trẻo, kỳ ảo đổ ra từ cây đàn, nhẹ nhàng khiêu vũ trong bóng đêm mê mang u tối...

Ánh trăng sáng rõ chiếu lên chiếc áo màu tuyết trắng của tôi, gió đêm thổi nhẹ thổi tung tấm rèm cửa màu trắng, thổi tung mái tóc của tôi và thổi tung cả mép áo của tôi...

Một căn phòng yên tĩnh vắng lặng giờ phút này lại phát ra tiếng đàn có một không hai của tôi...

Giai điệu du dương dễ nghe cùng hương thơm của hoa tử đinh hương hòa vào nhau phiêu tán trong không khí, tôi ngẩng đầu nhìn lên kia ngàn vạn ngôi sao sáng rõ trong bầu trời đêm đen kịt trong lòng chỉ có cảm giác u tịch...

Vì sao? Là ánh trăng quá lạnh lẽo hay tiếng đàn của tôi quá ai oán? Sao khoảnh khắc này lòng tôi lại trĩu nặng như thế.

Haiz, như vậy thật không giống với tôi của ngày thường. Lặng im nhắm hai mắt lại làm tan biến vầng trăng lung linh trước mắt, chỉ còn tiếng thở dài nặng nề phiêu tán trong gió đêm trong trẻo nhưng lạnh lẽo...

Đánh xong một khúc, chậm rãi đứng dậy, thấp giọng cất tiếng hỏi trong căn phòng tối đen: “Nhìn đủ chưa?”

Joey yên lặng đi ra từ màn đêm u tối, hình ảnh của nó dần sáng lên trong màn đêm mông lung, ánh trăng màu bạc chiếu thẳng lên gương mặt nó, đôi nhãn cầu màu lam lạnh lùng giờ phút này thật xinh đẹp, khoảnh khắc này, cậu ta xinh đẹp đầy quyến rũ ...

“Chịu về nhà rồi hả?” Tôi thờ ơ hỏi, ngữ khí bình thản không nghe ra mang theo cảm xúc gì.

“Xin lỗi!” Nó trầm giọng nói xin lỗi.

“Bả vai làm sao thế?” Tôi phát hiện bên vai trái của nó đang chảy máu.

Nó đưa tay phải lên che miệng vết thương đi, không nói gì.

Haiz, tôi im lặng thở dài trong lòng. Nếu nó không muốn nói thì dù có dí súng vào mang tai nó cũng vô dụng.

Tôi mở hộp thuốc ra, để nó ngồi trên thảm, kiểm tra vết thương cho nó.

May là chỉ bị thương ngoài da, không ảnh hưởng đến gân cốt, bôi chút thuốc lên là được rồi. Nhưng ai có thể có khả năng làm nó bị thương chứ?

Tôi nhìn nó đầy nghi ngờ nhưng nó không hề nhìn tôi, chỉ chuyên tâm chăm chú nhìn vào vết thương của mình. Theo góc độ quan sát của tôi, nó nhất định đang muốn trốn tránh tôi.

Tôi lắc lắc đầu, để không chạm vào miệng vết thương, tôi dùng Lưu quang (Lưu quang là tên con dao mà chị thường hay mang theo bên mình, mấy chap trước chỉ gọi là con dao, nhưng xem ra như thế không đủ nhấn mạnh sự quan trọng của nó nên từ giờ tớ sẽ gọi là Lưu quang, đúng cái tên của nó) xé rách áo ra.

Đầu tiên dùng nước sát khuẩn khử trùng miệng vết thương, sau đó tôi lấy ra một lọ thuốc nhỏ từ trong hộp thuốc.

“Thuốc này được tính rất mạnh, đau thì kêu lên nhé!” Tôi thản nhiên nói.

Loại thuốc này là Bắc Nguyệt đặc biệt điều chế cho tôi, rất hiệu quả với các vết thương bên ngoài.

“Không sao!”

Tôi khẽ gật đầu, im lặng bôi thuốc cho nó, sau đó dùng gạc băng bó bên ngoài.

“Xong rồi, mấy ngày nữa đừng để dính vào nước” Tôi nói xong chuẩn bị đứng dậy.

“Chị Ngưng Tịch, chị đang giận em?” Nó giơ tay nắm chặt tay tôi.

“Không” Tôi nhìn lướt qua nó một cái, thản nhiên nói, sau đó tránh ra khỏi tay nó.

“Chị Ngưng Tịch, xin lỗi” Nó vội nói, sau đó lại kéo tôi một lần nữa.

Tôi quay đầu nhìn thẳng vào nó, cặp mắt lạnh lẽo màu lam kia vội vàng nhìn tôi, lúc bốn mắt chạm nhau trái tim tôi mềm hẳn đi. Hết cách rồi, tôi hoàn toàn không có khả năng miễn dịch với ánh mắt của nó.

“Ăn tối chưa?” Giọng nói tôi đã quan tâm hơn một chút.

Nó yên lặng lắc đầu.

“Muốn ăn gì không? Nhưng đừng phức tạp quá!”

“Pasta”

Chỗ của chúng tôi có một phòng bếp riêng biệt, tôi đứng chuẩn bị nguyên liệu trên bệ bếp, Joey ngồi lên mép bàn ăn nhìn tôi.

Hoàn cảnh này khiến tôi nhớ tới lúc trước khi Joey vừa mới đến Xích Vũ, chúng tôi cũng như thế này.

Nó không chịu ăn cơm với người khác, cũng không cùng người khác làm bất cứ việc gì. Tôi không hiểu rốt cuộc là nó đang đề phòng cái gì?

Hết cách tôi đành phải tự tay làm tất cả. Bây giờ nhớ lại, thực ra, nuôi nó lớn đến ngần này thật sự chẳng dễ dàng gì...

Đột nhiên cảm giác mắt cay xè, thì ra là hành tây. Chết tiệt, quên mất trước khi thái hành tây phải rửa qua nước. Kết quả là bây giờ, mắt tôi khó chịu chỉ muốn rơi nước mắt.

“Sao thế?” Joey nhìn thấy vẻ không bình thường của tôi

“Hành tây...cay mắt” Tôi khó chịu không muốn lên tiếng.

“Chị Ngưng Tịch, để em xem nào!” Nó đưa hai tay nâng mặt tôi lên.

“Đỏ hết lên rồi!” Nó lấy ra một chiếc khăn sạch, đắp nước lau lên hai mắt tôi.

Cảm giác được sự mát lạnh trong hai mắt, thoải mái quá, tôi nhắm hai mắt lại...

“Chị Ngưng Tịch?” Động tác của nó đột nhiên dừng lại

“Cái gì?” Tôi nghi hoặc mở mắt ra, lại thấy trong đôi mắt màu lam kia bùng cháy hai đốm lửa dục vọng.

Lòng tôi tràn đầy sợ hãi, nhanh chóng lùi lại, nhưng chậm mất rồi.

Môi nó phủ lên môi tôi mềm nhẹ như một chiếc lông vũ bình thường.

Tôi định đẩy nó ra, lại bị hai tay nó áp chặt sau lưng, một tay thì ép chặt vào gáy khiến tôi không thể lùi lại cũng khiến nụ hôn này xâm nhập càng sâu và thêm vẻ triền miên trần trọc...

Tôi nhú mào, nhưng không giãy dụa nữa, mặc kệ cho nó ôm vào ngực.

Không biết đã qua bao lâu, rốt cuộc nó cũng buông tha cho đôi môi của tôi.

“Điên cuồng đủ rồi thì buông ra” Tôi lạnh lùng nó, nó lập tức buông lỏng tôi.

Xoa xoa hai tay bị nó kim kẹp phát đau, tôi liếc nhìn đám nguyên liệu trên bệ bếp “Chắc cậu cũng chẳng muốn ăn tiếp nữa, đi ngủ đi.”

Tôi sờ nhẹ đôi môi bị đau bởi nụ hôn ban nãy, coi như không có chuyện gì xảy ra vòng qua người nó.

“Chị Ngưng Tịch, vì sao chị không giận?” Nó nặng nề đặt câu hỏi

Tôi liếc nó một cái, thờ ơ nói “Tôi chẳng thèm chấp nhặt với một đứa trẻ nít.”

Cơ thể nó hơi run, thấp giọng nói “Em không phải trẻ nít!”

Tôi nhú mào nhìn nó “Vậy dùng hành động chứng minh cho tôi xem nào. Sau này đừng có làm ra mấy cái hành động trẻ con này nữa. Nếu thực sự muốn phát tiết dục vọng, tôi không cấm cậu đi tìm gái đi.”

Tôi xoay người định rời đi.

“Ngưng Tịch, tôi ở trong mắt chị có phải mãi mãi cũng thua kém hẳn?” Ngữ khí tràn đầy băng lạnh, tôi biết “hắn” ở đây là Vũ.

Tôi quay đầu nhìn nó, vết thương trên vai lại nứt ra rồi, màu đỏ của máu thấm qua lớp băng gạc.

“Joey, hai người không thể so sánh với nhau được!” Tôi thản nhiên nói

Cơ thể nó lung lay sắp gục, không biết là vì vết thương trên vai hay là câu nói của tôi...

“Vậy nếu có một ngày, hẳn muốn chị giết tôi chị cũng làm sao?” Ngữ điệu mềm nhẹ, ánh mắt cũng rất thờ ơ.

“Nhảm nhí!” Tôi lạnh lùng lườm nó, “Có thời gian để nghĩ đến mấy việc vợ vắn đó tại sao không nghĩ xem sau này mình sẽ phải làm gì?”

Sau khi nói xong, tôi rời khỏi nơi đó.

Hôm nay bị đả kích nhiều quá, cả tôi và nó đều vậy...

17. Chương 17: Biến Cố Sáng Sớm Ngày Hôm Sau, Tôi Dậy Rất Sớm Làm Hai Phần Bữa Sáng

Pha một tách hồng trà ỉnh, chuẩn bị sữa cho Joey. Tôi biết nó chẳng thích uống thứ gì nhưng mỗi buổi sáng tôi vẫn bắt nó uống sữa, tôi cảm thấy nó vẫn còn có thể phát triển chiều cao cho nên thức uống này rất hữu ích cho cơ thể.

Quả nhiên, nó nhìn thấy cốc sữa trên bàn lập tức nhú mày, nhưng vẫn ngồi xuống.

Chúng tôi cùng ăn bữa sáng như chưa có chuyện gì xảy ra, dường như hôm qua không hề xảy ra bất cứ chuyện gì. Nhưng từ lúc đó đến giờ, đôi mắt nó không thêm liếc về tôi một lần nào, chúng tôi chẳng ai nói câu gì, trong phòng im ắng đến độ tiếng một chiếc kim rơi xuống nền cũng có thể nghe rõ.

“Joey” vẫn là tôi phá tan sự im lặng trước “Hôm nay tôi trở về châu Á, cậu ở lại đây.”

Leng keng! Đó là tiếng dao nĩa chạm vào đĩa lót. Tôi trừng mắt nhìn nó, nhìn thấy vẻ nóng vội và bất an trong mắt nó.

“Tại sao?” Giọng nói của nó hơi run rẩy.

“Tôi đã nhờ Nhược Băng dạy cậu kỹ năng chiến đấu áp sát, cách dạy của anh ấy và tôi khác nhau cậu nhớ phải học cho tốt.” Nó không nói gì nhưng ngón tay cầm dao lại trở nên trắng bệch...

“Chị Ngưng Tịch, trước đây... vì sao chị lại đưa em về Xích Vũ? Thông cảm với em? Thương hại em? Hay là chỉ muốn bồi dưỡng em trở thành công cụ giết người của chị?”

Giọng nó nghe qua rất nhẹ nhàng dường như đó chỉ là câu hỏi vu vơ nhưng tôi lại có thể phát hiện ra vẻ đau đớn bên trong từng câu chữ...

Tôi hơi nhú mày nói “Chỉ bằng cậu nói cho tôi biết, rốt cuộc bây giờ cậu coi tôi là cái gì? Thầy giáo? Người thân? Hay là... một người đàn bà cậu có thể ôm lên giường?” Tôi nhìn thẳng vào mắt nó, nó cũng nhìn tôi, đôi môi mấp máy nhưng lại không nói gì.

Ánh mắt của tôi trở nên lạnh lẽo: “Joey, đừng coi tôi là người đàn bà của cậu. Nếu muốn đem tôi lên giường của cậu vậy thì cậu đã định sẵn chỉ có thể là công cụ để tôi lợi dụng.”

“Ha”, nghe xong lời tôi nói nó lạnh lùng nở nụ cười, gần từng chữ nói “Có khác gì đâu? Mặc kệ tôi có muốn đem chị lên giường hay không thì tôi vẫn cứ là công cụ để chị lợi dụng cơ mà. Mấy con người ngốc nghếch kia cũng vậy, bề ngoài thì chị đối xử với chúng tôi rất tốt nhưng thực ra chị vẫn đang lợi dụng chúng tôi đó

thôi... Chị bẩm sinh đã là loài động vật máu lạnh rồi. Để đạt được mục đích, chị có thể lên giường cùng bất cứ ai...”

Tôi giương mắt nhìn Joey, nụ cười của nó thực sự rất đẹp vô cùng mê hoặc, tựa như một đóa anh túc nở rộ. Cặp mắt màu lam kia so với bầu trời còn trong trẻo hơn, lúc này lại lóe lên những tia sáng động lòng người. Nhưng hẳn những lời nó nói ra còn sắc bén hơn dao, dường như muốn đâm thẳng vào tim bạn...

Kiều ngạo chậm chậm nâng chén trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó cười nhẹ với nó, nói “Thế thì sao? Cậu không phải mới ngày đầu tiên quen biết tôi. Đối với tôi mà nói, trên thế giới này trừ Vũ ra chỉ tồn tại hai loại người: một là người có thể lợi dụng được, hai là kẻ thù. Còn cậu bây giờ...”

Nụ cười của tôi càng thêm động lòng: “Ngay cả tư cách đem tôi lên giường cậu cũng không có.” Tôi buông chén trà, đứng dậy rời khỏi bàn ăn, đề tài này thực sự nhàm chán quá mức.

“Ngưng Tịch” Nó gọi tôi từ phía sau “Đối với chị mà nói, phải là người như thế nào mới có tư cách đó?” Lời nó nói ra không chứa đựng chút tình cảm nào, tôi dừng một lát, sau đó thản nhiên nói “Chờ đến lúc cậu mạnh mẽ đến độ... có thể để tôi phải cúi đầu trước cậu. Còn nữa, nếu cậu không hài lòng với sự sắp xếp lần này của tôi, cậu có thể rời khỏi Xích Vũ tôi sẽ không ngăn cản. Nhưng nếu cậu chọn ở lại thì phải làm theo mệnh lệnh. Muốn thế nào tự cậu quyết định lấy.”

Tôi nói xong lập tức đi ra ngoài, tôi biết nó sẽ không chọn rời đi...

Lúc này, điện thoại trong nhà đột ngột đổ chuông, tôi đi qua đó, cầm điện thoại “Ngưng Tịch?” Là giọng nói của Vũ.”Vâng, sao vậy?” Giọng nói của anh có vẻ vội vã bất thường “Đến tổng đường đi, xảy ra chuyện rồi...”

Tôi thấy có mười ba thi thể nằm trên mặt đất, huyết Thái Dương cứ rần rần đập nhẹ. Đau đầu quá! Không phải vì mấy thi thể kia mà là vì tạp âm bên tai từ lúc tôi đến đây, đám tạp âm đó vẫn réo lên không ngừng nghỉ khiến đầu tôi đau như muốn nứt ra.

Xích vũ tổng cộng có hai mươi tám người phụ trách các phân đường, trên mặt đất lúc này có mười ba thi thể, tính cả Hàn Tinh Ảnh nữa, những người phụ trách các phân đường vừa vạ chết một nửa...

“Nhị tiểu thư, trong cùng một đêm có đến mười ba người phụ trách các phân đường bị ám sát, vậy mà chúng ta đến cả hung thủ là người như thế nào cũng không biết, phải làm sao bây giờ? Cô mau nghĩ cách đi”

“Đúng vậy, đúng vậy... Đã có mười ba người bị chết rồi, ai biết lượt tiếp theo sẽ đến ai đây. Nhị tiểu thư, mấy vị trưởng bối chúng tôi có công lao thành lập Xích Vũ, cô không thể mặc kệ chúng tôi được!”

“Phải đó, phải đó, tôi nghe nói đám sát thủ này giống như ma quỷ vậy, chưa kịp nhìn xem mặt mũi chúng như thế nào chúng đã ra tay rồi, người thì cũng chết rồi, nhưng thủ đoạn ra tay còn khủng bố hơn. Có người trong nháy mắt đã bị chặt mất đầu, có người không hiểu sao lại bị trúng độc khiến cả cơ thể thối rữa ngay tức khắc, có giống như bị ăn bùa mê thuốc lú của quỷ vậy, tự mình rạch bụng mình ra ...”

“Trời ơi, không hiểu bọn chúng có tà thuật gì nữa? Nhị tiểu thư, lần này cô nhất định phải bảo vệ cho chúng tôi. Chúng tôi đều được coi là bậc chú bác của tôi, chứng kiến cô lớn lên từ bé đến giờ ...”

“Đúng vậy cô hãy phái người bảo vệ chúng tôi đi. Nếu không chúng tôi sẽ đây mãi không đi ra ngoài đâu ...”

“Thôi đi!” Tôi lớn tiếng quát, một ánh mắt lạnh thấu xương quét qua toàn bộ căn phòng những người này mới im lặng.

Tôi lạnh lẽo đánh giá mấy vị “Trưởng lão” đó, bình thường thì ngạo nghệ lắm cơ mà, thế mà vừa gặp nguy hiểm đã sợ hãi như con chuột chui xuống cống rồi.

“Đó không phải tà thuật gì cả, là một loại Nhân thuật có tên là Đông Doanh. Người giết họ cũng không phải là ma quỷ, mà là người so với ma quỷ còn đáng sợ hơn – Nhân giả.”

” Ngưng Tịch, em chắc chắn?” Vũ mở miệng hỏi. Tôi gật nhẹ đầu “Em vừa xem qua mấy thi thể kia rồi, bọn họ chết kiểu này thực sự rất kì lạ, hơn nữa nghe mấy tên thuộc hạ của họ miêu tả lại, mấy tên sát thủ này hành động nhanh như chớp, thậm chí còn có thể biến mất như chưa từng tồn tại, thủ đoạn rất thâm độc, chỉ có các nhân giả được huấn luyện đặc biệt mới có thể làm được chuyện này.”

“Không ngờ Nhẫn giả thực sự tồn tại, anh vẫn nghĩ họ là do con người tự nghĩ ra cơ” Vũ dường như vẫn còn nghi ngờ.

Tôi mỉm cười “Nhẫn giả đương nhiên là thực sự tồn tại, trên thực tế bọn họ đã có lịch sử hơn ba trăm năm, nhưng họ không muốn để người ngoài biết đến sự tồn tại của mình. Họ được sinh ra trong thời chiến tranh phong kiến của Nhật Bản, đó là sản phẩm đặc biệt của thời đại. Bọn họ nghe theo mệnh lệnh của các lãnh chủ phong kiến khác nhau, chuyên làm nhiệm vụ theo dõi, điều tra, gián điệp, ám sát. Theo một góc độ nào đó, trong thời kì đó, lịch sử của Nhật Bản chính là do họ thúc đẩy.”

“Như vậy Nhẫn giả vẫn còn tồn tại rất nhiều?” Sắc mặt Vũ có vẻ nghiêm trọng

“Không, trên thực tế rất nhiều gia tộc Nhẫn giả đã bị thất truyền. Bây giờ, gia tộc Nhẫn giả có thể có được Nhẫn thuật cao siêu như thế cũng không nhiều... Joey, lấy mấy vũ khí ngăm giấu trong thi thể ra, cẩn thận một chút trên mấy thi thể thối rữa đó đều có độc đấy...” Tôi cẩn thận xem xét mấy vũ khí ngăm này lại phát hiện ra một chuyện rất kì lạ hơi nhú mào “Lạ quá...”

“Ngưng Tịch, phát hiện ra điều gì?” Vũ vội vàng hỏi, tôi không trả lời, mà là xoay người hỏi Nhược Băng từ nãy đến giờ vẫn không nói gì “Nhược Băng, giữa phái Iga và phái Koga, gia tộc nào nhẫn thuật cao nhất?”

“Chính là hai dòng họ Hattori và Mochizuki, ‘Iga là Hattori, Koga là Mochizuki’ nổi tiếng từ rất lâu rồi” Nhược Băng thuận miệng đáp lời.

“Quan hệ của hai nhà thế nào?”

“Thủy hỏa bất dung! Iga và Koga vốn là kẻ thù truyền kiếp, đã tranh đấu hơn trăm năm rồi.”

“Hai nhà có khả năng hợp tác với nhau không?” Nhược Băng nhìn tôi, lắc lắc đầu “Tuyệt đối không thể, trừ phi kỳ tích xuất hiện” Tôi cười nhẹ: “Bây giờ đã có người sáng tạo được kỳ tích này rồi” Anh kinh ngạc: “Sao có thể?”

“Anh lại đây mà xem”

Tôi chỉ vào đám vũ khí trên bàn “Vũ khí của mỗi nhẫn giả đều do tự tay nhẫn giả đó làm, cho nên hung khí của mỗi dòng họ đều không giống nhau. Vũ khí giết chết 13 người đều nằm trên bàn, 7 cái thuộc về Hattori, 8 cái khác thuộc về Mochizuki”

Anh lắc lắc đầu “Không thể tin được, ai có bản lĩnh lớn như vậy, có thể làm cho hai dòng họ như nước với lửa này cùng hợp tác với mình?”

“Em cũng muốn biết.” Ánh mắt của tôi có vẻ ảm đạm...

“Nhị tiểu thư, còn chúng tôi...” Mấy ông già vẫn không dám xen mồm ngập ngừng nói, tôi liếc mắt với họ một cái, “Mời các vị đi về trước, tôi sẽ phái người theo sau các vị.”

“cám ơn nhị tiểu thư, chúng tôi biết cô nghĩa hiệp nhất mà ...”

“Đúng thế, nhị tiểu thư luôn rất quan tâm tới mấy bậc trưởng bối chúng tôi, lần này hoàn toàn nhờ vào cô ...”

“Tôi đã nói rồi mà, nhị tiểu thư vừa nhân nghĩa lại vừa xinh đẹp lại có bản lĩnh, thực sự là niềm kiêu hãnh của Xích Vũ chúng ta...”

...

Nghe những lời nịnh nọt màu mè của bọn họ, tôi hơi nhếch môi, như cười như không nhìn về lấy lòng của đám người đó.

Ha, mấy hôm trước không biết ai đó còn nói tôi không ra gì, kiêu ngạo bướng bỉnh bọn họ thay đổi nhanh quá đi...

“Các vị chú bác, lúc này là thời điểm nguy cấp, chúng ta tuyệt đối không thể làm loạn chính mình, nếu không sẽ khiến kẻ thù thừa dịp lợi dụng. Họ thành lập kế hoạch mưu sát lớn thế này mục đích chính là như vậy. Cho nên, mời các vị chú bác sau khi trở về ủng hộ cổ vũ mọi người nhiều hơn, tuyệt đối không được làm ọi người chán nản”

“Vâng, vâng, nhị tiểu thư, chúng tôi nhất định dốc lòng với Xích Vũ” Cuối cùng cũng đuổi được họ đi, tại tôi đỡ đau hơn nhiều.

“Chị Ngưng Tịch, chị nói sẽ phái người đi bảo vệ bọn họ, nhưng chị đã phái gần hết người của Ảnh Đường đến châu Á rồi, chúng ta sao có đủ người để bảo vệ họ?” Joey nghi hoặc nói, tôi cười nhẹ “Tôi thuận miệng nói vậy cậu cũng tin sao?”

Bên trong Ảnh Đường còn được chia ra thành các tổ nhỏ hơn, tổ 36 người và tổ 28 người đều được tôi phái đến châu Á đến đóng quân ở những địa bàn mới chiếm được của Thạch long và Lôi Trạ, bây giờ, tại đây chỉ còn một tổ nhỏ 12 người...

“Ngưng Tịch, tình huống bây giờ như vậy không thể để cho trưởng bối nào bị giết nữa, nếu không lòng người sẽ đại loạn”

“Yên tâm đi, Vũ, mục tiêu ám sát của đối phương đều là nhằm vào những người có khả năng hành sự, bọn họ không có hứng thú với đám sâu gạo đó đâu. Điều mà mấy ông già đó giỏi nhất chỉ là ‘Cao đàm khoáng luận’ (ba hoa khoát lác) mà thôi, một đám người công phu mồm mép rất cao, tuy nhiên họ cũng giúp trấn an lòng người khá tốt, lúc này em vẫn chưa thể để bọn họ chết được.”

Ngược lại điều tôi lo lắng nhất lúc này là bọn Nguyên Húc, theo lý thì họ đã phải trở về rồi chứ, có phải đã xảy ra chuyện gì bất ngờ hay không?

Nhưng mà người ngoài hẳn là không biết tới thân phận của họ, hơn nữa, tài năng của mỗi người họ đều rất cao...

“Joey, vẫn chưa có tin tức gì của ba người đó hả?” Tôi hỏi, nó lắc lắc đầu “Chưa có, có cần em dẫn theo nhóm nhỏ đi điều tra không?”

“Không cần, lát nữa nói sau” tình huống bây giờ vẫn chưa được rõ ràng, chúng tôi không thể hành động tùy tiện được.

Kẻ thù ở trong bóng tối, chúng tôi ở ngoài chỗ sáng, nhất cử nhất động của chúng tôi có lẽ đều bị người ta giám sát, tình thế này thực sự khiến chúng tôi rất bất lợi.

Rốt cuộc là ai mới có thể cùng lúc điều động cả hai gia tộc nhần giả đó, người có thể có được khả năng này... điểm này tôi nghĩ vẫn chưa ra...

Đúng lúc này, một thuộc hạ chạy vào báo cáo “Đại thiếu gia, nhị tiểu thư, Hàn Liệt xin gặp” Tôi và Vũ nhìn nhau một chút, chúng tôi đều có một loại dự cảm không rõ ràng, “Để anh ta vào” Vũ nói

Dự cảm của chúng tôi hoàn toàn chính xác, Hàn Liệt cả người là đều là vết thương quỳ xuống trước mặt tôi và Vũ, vẻ mặt áy náy “Thuộc hạ đáng chết, xin lão đại trách phạt.”

“Có chuyện gì đứng lên mới nói đi” Vũ nói

“Không, thuộc hạ không làm được việc, quỳ xuống vẫn hơn”

“Vậy cậu nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?” Tôi nhíu mày nhìn hắn

” Dạ... Lần giao dịch vũ khí với người Italy này, hàng của chúng ta đã bị cướp, toàn bộ anh em đi giao dịch cũng chết cả rồi”

“Cái gì?” Tuy rằng đã có sự chuẩn bị trước nhưng tôi vẫn bị bất ngờ

“Lô hàng vũ khí lần này trị giá ba triệu, cậu làm việc kiểu gì vậy?” Tôi tức giận

“Thuộc hạ đáng chết, xin nhị tiểu thư trách phạt”

” Là đối phương trộm hàng sao?” Vũ hỏi, sắc mặt anh cũng xấu đi. Đúng lúc này lại gặp chuyện xui xẻo đó, không thể tin được chỉ là ngẫu nhiên...

“Không giống lắm, tiền của họ cũng bị cướp đi, hơn nữa... thuộc hạ cũng bị giết hết “

“Vậy người phụ trách của họ đâu?” Tôi vội hỏi

“Cũng chết rồi...”

Xong rồi, lòng tôi khê lên tiếng. Người phụ trách của đối phương trong lần giao dịch này là em trai của lão đại bên đó. Hai bên chúng tôi đã qua lại mua bán với nhau nhiều năm rồi, bây giờ lại xảy ra chuyện này, chúng tôi phải làm sao đây? Cho dù là đối phương có không truy cứu đi chăng nữa thì từ nay về sau có ai còn dám buôn bán với chúng tôi nữa?

“Thuộc hạ của cậu cũng là những người có khả năng, họ cũng là nhân cường mã tráng, làm sao có thể xảy ra chuyện này được?”

“Đám người lần này tấn công chúng ta căn bản không giống con người, vũ khí của họ có thể ngăn được đường đi của đạn, bọn họ giống như ma quỷ thoát ẩn thoát hiện khiến chúng tôi không thể đề phòng, bọn họ còn thổi khói độc có thể khiến chúng ta mất mạng ngay lập tức, rất nhiều người vì trúng độc mà chết. Lúc tôi phát hiện có điều không ổn lập tức không thở nữa, sau lại giả chết mới thoát ra được đó. Thuộc hạ không phải là người sợ chết, thuộc hạ chỉ sợ không có người thông báo chuyện xảy ra lần này cho hai vị”

“Ngưng Tịch, là bọn họ sao?” Vũ hỏi tôi, tôi nhìn anh gật gật đầu “Đầu tiên là ám sát quy mô lớn làm tan rã lòng người, sau đó phá hỏng cuộc giao dịch buôn bán vũ khí làm hỏng mạch máu kinh tế của chúng ta, mỗi bước đi đối phương đều cẩn thận tỉ mỉ nghĩ kế sách, mục đích... muốn Xích Vũ của chúng ta phải chết.”

“Chị Ngưng Tịch, em cảm thấy... Cách làm việc của người đứng sau thao túng mọi chuyện rất giống chị” Joey nhìn tôi nói vậy. Tôi nghe xong trong lòng lập tức chấn động. Giống tôi? Trên thế giới này người có cách tư duy giống tôi chỉ có một, nhưng hắn đã chết rồi, chẳng lẽ chỉ là trùng hợp?

“Ngưng Tịch, xử lí cậu ta thế nào?” Vũ nhìn Hàn Liệt đang quỳ trên mặt đất hỏi tôi, từ trên ghế chầm chậm đứng lên, đi qua phía hắn, kéo hắn từ dưới đất lên “Trách nhiệm lần này không thuộc về cậu, có thể trốn về đây cũng không phải là chuyện dễ dàng, vất vả rồi, trở về nghỉ ngơi cho tốt đi” Tôi thản nhiên cười với hắn, “Cám ơn nhị tiểu thư, thuộc hạ sau này nhất định dốc lòng làm việc cho Xích Vũ, cám ơn lão đại, cám ơn” Hắn ngàn ân vạn tạ tôi và Vũ, sau đó xoay người định rời đi “Đợi chút” tôi ở sau lưng hắn gọi.

“Hàn Liệt, biết vì sao giao dịch lần này của cậu thất bại không?” Hắn lập tức xoay người, vô cùng cung kính nói “thuộc hạ không biết, xin nhị tiểu thư dạy bảo”

Tôi đi qua đó, như cười như không nhìn vào mắt hắn “Bởi vì, trong nhóm của cậu có gian tế” Hắn lập tức trở nên sợ hãi “Vâng, là lỗi của thuộc hạ, tôi trở về nhất định sẽ điều tra rõ ràng, bắt tên gian tế đó đến trước mắt cho Nhị tiểu thư xử trí”

“Không cần điều tra, tôi biết hắn là ai rồi” Tôi đưa tay lấy súng đặt lên mi tâm hắn...

18. Chương 18

Tranh đấu “Nhị tiểu thư, thuộc hạ không hiểu rõ ý của cô” Về mặt hắn đầy sợ hãi nhìn tôi “Thật sự không rõ sao?” Tôi mỉm cười nhìn hắn, hòng súng chạm hắn vào trán hắn, hắn lập tức quỳ xuống “Nhị tiểu thư, không phải tôi, thật sự không phải tôi...”

“Biết vì sao tôi không thích dùng súng bắn chết người không?” Tôi hỏi hắn thoáng ngần người.

” ... Thuộc hạ không biết “

” Bởi vì tôi thích hưởng thụ cảm giác sinh mệnh trôi qua tay mình, cho nên tôi vẫn thích dùng dao hơn. Chỉ cần nhẹ nhàng cửa một cái, máu tươi sẽ mạnh mẽ phun ra, so với bông hoa nở còn đẹp hơn nhiều, đó mới là nghệ thuật chân chính”

Đồng tử của hắn trợn lên đầy vẻ sợ hãi, ở trong mắt hắn tôi nhìn thấy một khuôn mặt máu lạnh, chủ nhân của khuôn mặt đang mỉm cười kì dị, nụ cười đó khiến mọi người sởn tóc gáy...

“Nhưng hiện tại tôi lại muốn dùng súng, bởi vì, tôi muốn biết... cuối cùng là viên đạn của tôi cứng hơn hay là cái đầu của đám nhăn giả các người cứng hơn. Các người thực sự bất tử sao?”

“Nhị tiểu thư, đừng, tôi không phải nhăn giả, thực sự không phải”

“Ồ, thật sao? Thử thì sẽ biết thôi” Tôi khởi động nòng súng, viên đạn đã lên nòng rồi. Trong một làn khói, Hàn Liệt đã biến mất...

“Hừ, thuật ẩn giấu nhờ sương khói” Tôi quét qua bốn phía, sương khói tràn ngập xung quanh, thân hình của mọi người đều trở nên mơ hồ quanh làn khói, nhìn cũng không rõ nữa, “Ngưng Tịch” Là giọng của Vũ, tôi nhú mày, Nhăn giả có thể nhận định vị trí của một người thông qua tiếng nói của người đó...

” Nhược Băng, bảo vệ Vũ” Lời tôi vừa dứt, đã thấy một luồng sáng xẹt qua chỗ tôi, thì ra, mục tiêu của hắn là tôi. Tôi hơi nghiêng người, luồng ánh sáng kia xẹt qua mặt tôi, lướt qua cổ tôi, tôi thuận thể ngã ra sau, tránh được cú phi tiêu này, đồng thời lưu quang (Lưu quang là tên của con dao nhé) trong tay tôi cũng lướt trên cổ tay hắn.

Leng keng! Tiếng con dao của hắn rơi xuống đất, gân tay có lẽ bị đứt rồi, hắn lập tức lại biến mất trong làn khói, “Mọi người cẩn thận” Tôi lên tiếng nhắc nhở, nhưng đã muộn rồi, hai tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, có lẽ là tiếng kêu của hai người đứng bảo vệ ngoài cửa, làn khói tan biến rất nhanh, trước sau chỉ trong vòng 1 phút...

Hàn Liệt đã biến mất không thấy tăm hơi, trên mi tâm của hai người bảo vệ đứng ở cửa vẫn còn cắm nguyên phi tiêu, cửa đã bị mở toang .

” Hắn không chạy được xa đâu, em đuổi theo” Joey dẫn người đuổi theo, con dao của tên võ sĩ kia bị vứt dưới nền đất, bên cạnh là vết máu...

” Ngưng Tịch, em bị thương rồi?” Vũ căng thẳng kéo tôi, ngó trên nhìn dưới nhìn miệng vết thương “Không, vết máu kia là của hắn” Tôi cười nhẹ, Vũ không sao thì tốt rồi, tôi cúi đầu nhìn cao dao của tên võ sĩ, bên cạnh nó còn có mấy đoạn tóc, đó mới là của tôi.

Con dao này phi nhanh thật! Tôi cảm thán trong lòng. Nếu không phải là tôi phản ứng nhanh, chắc chắn nó đã cắt đứt cổ tôi rồi...

“Chị Ngưng Tịch, tiếc quá, hắn chạy mất rồi” Về mặt Joey có vẻ không cam lòng

“Nhanh vậy sao? Đám người bên ngoài đứng đó làm gì?” Nhược Băng nghe hoặc hỏi “Họ nói chẳng nhìn thấy gì cả, gặp quỷ rồi. Chẳng lẽ, Nhăn giả thực sự có thể biến mất sao? Đúng là không thể tin được” Joey khẽ lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt.

Tôi xem xét căn phòng này thật cẩn thận, cuối cùng cố định ánh mắt trên chùm đèn thủy tinh trên trần nhà, nhẹ nhàng cong khóe miệng: “Đối với Nhăn giả mà nói, lúc họ còn sống, mọi người đều nghĩ họ là quỷ, chỉ khi họ chết rồi, mọi người mới có thể biết được họ là quỷ hay là người, cậu nói đúng không?”

Tôi giơ súng lên cao bắn thẳng vào chùm đèn, cùng với tiếng kêu, có một bóng người rơi xuống cùng chùm đèn, là Hàn Liệt.

“Xem ra, lần này cậu không thể làm quỷ rồi, chỉ có thể làm người thôi” Súng của tôi lại đặt lên trán hắn...

Hắn ngửa mặt lên nhìn tôi, “Tại sao cô có thể nhìn thấu thuật ẩn thân của tôi?”

“Người thì làm sao có thể biến mất bốc hơi hoàn toàn được? Người bên ngoài của tôi nói không nhìn thấy cậu, vậy nhất định cậu vẫn còn ở trong phòng này. Thực ra thuật ẩn thân cũng chỉ là một loại thủ thuật nhằm che mắt thôi, cậu lợi dụng vùng tối của mắt, đáng lẽ tôi rất khó mới phát hiện ra cậu. Nhưng mà thật đáng tiếc, cậu lại bị thương, đèn thủy tinh chiếu ra một màu đỏ nhàn nhạt của máu tươi, cho nên phát hiện ra cậu cũng không phải là việc khó lắm.”

“Ồ, là tôi quá khinh địch rồi. Chủ quân nói cô trí tuệ hơn người, bảo chúng tôi phải đặc biệt đề phòng cô. Tôi hối hận vì đã không nghe lời anh ấy” Tôi nhú mày “Nói, chủ nhân của các cậu là ai?”

“Haha, Hiên Viên Ngưng Tịch, nếu cô biết đến Nhăn thuật thì nên biết một điều Nhăn giả sẽ không bao giờ phản bội chủ quân” Hắn nở nụ cười gằn dở, tôi cũng nở nụ cười lạnh lùng “Thật sao? Xem cái miệng của

cậu cứng hay xương cốt của cậu cứng hơn. Hình đường của chúng tôi có 32 loại khổ hình, đủ để cậu hưởng thụ” Nghe xong lời tôi nói, cơ thể hắn thoáng giật lên một cái, ánh mắt lập tức thay đổi, miệng cắn một cái, tôi phát hiện ra có điều không đúng, nắm chặt lấy cằm hắn: “Muốn chết sao? Không dễ dàng như vậy đâu” Tôi lấy ra một gói thuốc độc trong miệng hắn, đó là thứ họ dùng để tự sát khi hành động thất bại.

“Đưa hắn đến Hình đường, bảo đám người ở đó đón tiếp hắn thật tốt vào!” Tôi lạnh lùng giao việc, bọn họ giết chết 13 Đường chủ của chúng tôi, bây giờ làm khổ da thịt hắn một chút, vẫn chưa đủ đền bù đâu.

“À, Hiên Viên Ngưng Tịch, chủ quân có một câu muốn tôi nói với cô, để tôi nói hết rồi đi cũng không muộn.” Ánh mắt hắn không hề thay đổi.

“Không hổ là nhân giả phải Koga, dưới hoàn cảnh này mà vẫn có thể bình tĩnh đến thế. Có câu gì nói đi.”

Chân của hắn bị thương, quỳ một gối xuống nền đất, tôi đứng nhìn hắn từ phía trên, “Chủ quân bảo tôi nói với cô, sự chấm dứt của cô cũng là sự bắt đầu của anh ấy, anh ấy sẽ luôn đứng trong bóng tối dõi theo cô...”

Khoảnh khắc nghe thấy câu nói đó, tôi cảm thấy... có thứ gì đó đang âm ỉ nổ tung trên đầu tôi ...

Khoảng không gian trước mắt tôi nhất thời trở nên mờ mịt, tai ong ong, ngay cả yết hầu cũng bị nghẹn lại.

Giờ phút này cái gì tôi cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe thấy, chỉ còn một tiếng nói cứ vang vọng mãi trong đầu tôi “Tịch dương chấm dứt, hắc dạ sẽ bắt đầu, điều đó có nghĩa là sự chấm dứt của em cũng chính là sự bắt đầu của anh phải không? ... Đừng sợ, Ngưng Tịch, anh sẽ luôn đứng trong bóng tối dõi theo em, không rời không bỏ...”

Là hắn! Thật sự là hắn! Vì sao? Hắn đáng lẽ phải chết từ lâu rồi chứ, là tự tay tôi giết hắn cơ mà. Hắn bây giờ không phải đang chịu đày đoạ dưới mười tám tầng địa ngục không thể siêu thoát sao? Vì sao lại sống sót trở về? Chẳng lẽ, hắn thực sự có thể từ địa ngục đi lên sao?

Cơ thể tôi có vẻ không ổn lắm...

“A, Hiên Viên Ngưng Tịch, cô đang sợ hãi kìa!” Hàn Liệt cười lạnh, tôi cúi đầu nhìn hắn một cái, chỉ cảm thấy lưu quang trong tay không nghe theo sự sai bảo của lý trí nữa, không đợi tôi ý thức xem mình đang làm gì thì đã ra tay rồi.

Lưu quang rạch trên cổ hắn một đường cong tuyệt đẹp, máu vẫn chưa thấm đủ vào thân đao xanh lam, “A” hắn kêu lên một tiếng, cúi đầu nhìn xuống cổ mình, dưới đó là một dải máu màu đỏ đậm, sau đó hắn nhìn thấy chân mình... Đầu hắn rơi từ trên cổ xuống.

Về mất hắn... Là vô cùng bất ngờ.

Máu hắn văng cả lên mặt tôi, người xung quanh nhìn thấy một màn như vậy đều cảm thấy sồn da gà, nhưng tôi lại không hề có cảm giác gì.

Tôi hơi giật mình hắn một cái, sau đó tay cầm chặt lấy lưu quang chạy thẳng ra ngoài...

“Ngưng Tịch, em định làm gì?” Dường như tôi nghe thấy có tiếng ai đó gọi mình, dường như có ai đó đang cố gắng kéo tôi lại, nhưng tôi lại không thể khống chế được cơ thể của chính mình.

Máu của Hàn Liệt bịt kín hai mắt tôi, tôi nhìn vật gì cũng chỉ thấy một màu đỏ, bây giờ tôi không còn lý trí, không còn suy nghĩ, cũng không thể tự hỏi, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất: Hắn không chết! Hắn không chết! Tôi phải đi, phải đi tìm hắn! Sau đó giết hắn một lần nữa!

“Ngưng Tịch” Không biết giọng nói của ai lại nặng nề đến thế, đồng thời tôi cảm thấy bên má phải của mình đau rát, nhưng cảm giác đau đớn đó lại khiến tôi hoàn toàn tỉnh táo.

Tôi nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Nhược Băng vì hoảng sợ mà đã thay hình đổi dạng, anh mạnh mẽ đè lên hai vai tôi, chống đỡ cơ thể loạng choạng của tôi “Ngưng Tịch, em bình tĩnh một chút!” anh gầm lên với tôi như vậy.

“Nhược Băng...”

Nghe thấy tôi gọi tên mình, anh dường như vô cùng mừng rỡ, cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ nhìn thấy nhiều vẻ mặt của anh đến thế, tôi vẫn nghĩ anh là một núi băng ngàn năm không tan, thì ra không phải...

“Ngưng Tịch, cuối cùng em cũng tỉnh rồi” Anh thở phào nhẹ nhõm

“Em làm sao thế?”

” Em xem đi...” Anh chỉ chỉ lên thi thể, tôi nhú mày, “Em làm sao? Tại sao em hoàn toàn chẳng có ấn tượng gì?”

“Em giết Hàn Liệt, rồi đi thẳng ra ngoài, bọn anh gọi em lại nhưng dường như em không nghe thấy gì. Muốn giữ em lại ai ngờ em khỏe đến thế, giống như bị ma nhập ấy. May mà có Nhược Băng... Ngưng Tịch, em rốt cuộc làm sao thế?”

Về mặt Vũ cũng đầy hoảng sợ, chắc đáng vẽ vừa rồi của tôi khiến anh sợ hãi.

“Em không sao, Nhược Băng, bỏ tay ra, anh đè em đau quá” Nhược Băng buông lỏng tay ra, tôi xoa xoa bả vai bị anh đè lên vô cùng đau đớn, nhìn ánh mắt vẫn đầy vẻ phòng bị như cũ của họ ” Em thực sự không sao cả, có lẽ vừa rồi bị trúng thuật thôi miên của hắn, hắn không hoàn thành nhiệm vụ, không muốn chịu khổ hình cho nên một lòng muốn chết...”

“Không ngờ, Hàn Liệt lại là nhân giả” Joey nhìn thi thể nói.

Tôi lắc lắc đầu, “Hắn không phải Hàn Liệt”, nói xong rồi đi qua, kéo lớp mặt nạ bên ngoài trên khuôn mặt đó ra.

Bên trong lớp mặt nạ là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ...

“Đây là thuật dịch dung của phái Koga, thuật dịch dung của họ là thủ thuật kì diệu và tuyệt vời nhất trong các thủ thuật, khó trách mọi người không phát hiện ra.”

“Vậy Hàn Liệt thật đâu?” Vũ hỏi

“Có lẽ chết rồi...”

“Chị Ngưng Tịch, làm sao chị có thể phát hiện ra hắn không phải là Hàn Liệt thật ?”

“Một người có thể bắt chước được khuôn mặt của người khác nhưng rất khó có thể bắt chước tính cách của người ta. Hàn Liệt, người này tôi đã gặp qua vài lần, ấn tượng của tôi về hắn là một người tục tằn qua quýt, không câu nệ tiểu tiết, đã ai nhìn thấy vẻ khiêm tốn của hắn bao giờ chưa? Còn đám nhân giả thì việc khiêm tốn đã trở thành thói quen rồi.”

“Chỉ thế thôi ư?”

“Tôi cũng không hoàn toàn chắc chắn, cho nên tôi đi tới bên cạnh hắn. Lại có thêm một chuyện nữa bị tôi phát hiện ra, hơi thở của hắn sạch sẽ quá mức. Trên người của đám đàn ông bình thường đều có mùi thuốc lá hoặc mùi rượu, nhưng người trong nhân giả thì khác, bọn họ không hút thuốc, không uống rượu, không ăn thịt, như vậy mới dễ dàng thực hiện thuật ẩn thân. Khoảnh khắc đó tôi có thể chắc chắn một điều, hắn chính là một nhân giả”

Joey liếc mắt nhìn thi thể một cái “Đụng tới chị, hắn chết cũng không oan” tôi không có tâm trạng đi tìm hiểu ẩn hàm trong lời nói này của nó rốt cuộc là nói móc hay là ca ngợi, nhìn bốn phía xung quanh, thi thể ngổn ngang, trong phòng vô cùng bừa bãi.

“Vũ, hôm nay mệt quá rồi, trở về nghỉ ngơi đi” Tôi có thể nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên mặt anh, anh chỉ thở dài “Ngưng Tịch, bây giờ tình trạng thế này, anh làm sao ngủ được?”

“Lúc này việc nghỉ ngơi dưỡng sức là vô cùng quan trọng, Vũ, hành động của họ có thể còn tiến thêm một bước nữa, không có sức khỏe tốt làm sao đối phó được đây?”

“Vậy em...”

“Em và Nhược Băng thu dọn nơi này một chút, để Joey cùng anh về trước”

“Ngưng Tịch...”

“Vũ, tin em, em sẽ không để kẻ nào đánh gục Xích Vũ đâu” anh nhìn tôi một cái thật sâu, “Vậy được rồi, nơi này giao cho hai người” Nói xong, anh đi ra ngoài ngay...

“Chị thực sự không sao chứ?” Joey nhìn tôi chăm chăm, tôi lắc đầu: “Không sao, Joey bảo vệ Vũ thật cẩn thận, còn nữa... cậu cũng phải cẩn thận nhé” Khoảng thời gian này chúng tôi có chút xa cách, nhưng vào thời điểm như thế này vẫn không thể không quan tâm đến nhau được, dù sao đã bốn năm trời ở bên nhau từ sáng tới tối, tình cảm đó không thể cứ thế mà biến mất được.

“Chị Ngưng Tịch, một câu hấn nói với chị trước lúc chết kia có ý gì? Hình như chị vì câu nói đó mới không thể khống chế được bản thân.” Tôi nhìn nó một cái, nói: “Không có gì cả, đó chỉ là một câu ám chỉ thôi. Đừng suy nghĩ nhiều làm gì, đi làm việc cậu nên làm đi.” Nó nhìn tôi không nói gì nữa, rời khỏi đó...

Tôi ngồi phịch lên ghế, thở dài một cái thật mạnh, “Thằng nhóc kia rất thông minh, nó đã nhìn thấy, em không khống chế được bản thân không phải là vì thuật thôi miên của tên nhân giả kia”

“anh không phải cũng nhìn ra đó sao!”

Những lời này không phải nghi vấn mà là khẳng định, tôi biết tôi không thể gạt được Nhược Băng, “Đương nhiên, em chính là một cao thủ thôi miên, ai cũng thể trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà thôi miên em chứ.”

Tôi nở nụ cười “Cao thủ thì không dám nhận, thực ra chỉ cần là một người có lý trí vững chắc thì cũng không dễ để người ta thôi miên mình”

“Em cố ý đuổi họ đi, là vì có việc muốn nói với anh?”

“Vâng. Nhược Băng, hấn... có lẽ vẫn chưa chết” Về mặt Nhược Băng đầy ngạc nhiên “Vì sao em lại nói vậy? Chỉ bằng một câu, có võ đoán quá không?”

Tôi lắc đầu, “Không có ai nói thì Nhược Băng, em vẫn có thể cảm nhận được là hấn, chỉ hấn mới có thể làm cho Xích Vũ gặp một cú đả kích lớn đến thế. Hấn không chết, thảo nào mà mấy năm nay ác mộng không ngừng xảy ra với em, thì ra hấn luôn đứng trong bóng tối theo dõi em. Nhược Băng, hấn luôn theo dõi em...”

“Ngưng Tịch, bình tĩnh một chút!” Nhược Băng nhìn tôi thở dài “Mỗi lần nhắc tới hấn, em sẽ không thể khống chế được cảm xúc của mình. Ngưng Tịch, em không thể như vậy mãi được, điều đó sẽ khiến em làm mất đi năng lực phán đoán của mình. Hiện tại mọi người đã hoảng sợ lắm rồi, nếu cả em cũng rối loạn, như vậy xích vũ làm phải làm sao đây? Bọn anh... lại phải làm thế nào bây giờ? Đừng quên, bọn anh đều là người đi sau lưng em, bọn anh còn cần sự lãnh đạo của em đó.”

“Em hiểu...” Tôi cố gắng bình phục cảm xúc của mình “Giống như ban nãy, em không nên giết hấn!” Anh nhìn thi thể kia.

“Thực sự không nên, bây giờ tất cả manh mối đã mất rồi. Kẻ thù ở trong bóng tối, chúng ta ở ngoài ánh sáng, chúng ta vẫn hoàn toàn trong trạng thái bị động” Tôi nhìn chăm chăm vào thi thể nói, nếu không mất lý trí, tôi sẽ không giết hấn. Mặc kệ người đứng sau có phải Hoàn Tư Dạ hay không, tên Hàn Liệt giả kia vẫn là con đường điều tra duy nhất của tôi, nhưng bây giờ... Chúng tôi không thể chuyển từ thế bị động sang chủ động được nữa rồi.

“Bây giờ em có dự định gì không?” Nhược Băng hỏi “Đám nhân giả này thực sự rất lợi hại, chúng ta chỉ có thể dùng cách ‘Gậy ông đập lưng ông’ thôi “

“Em muốn gọi Bắc Nguyệt đến trợ giúp?”

“Thuộc hạ của Bắc Nguyệt trung nhân và hạ nhân đều là cao thủ đứng đầu, so với đám người này chỉ có hơn chứ không có kém.”

Nhược Băng gật đầu “Đúng thế, có bọn họ đến hỗ trợ, chuyện phòng thủ đã không còn là vấn đề nữa. Em dự đoán bước tiếp theo sẽ làm gì?” Tôi trầm tư, bước tiếp theo sẽ làm cái gì? Nếu thủ lĩnh của đối thủ thực sự là Hoàn Tư Dạ, vậy bước tiếp hấn sẽ làm cái gì?

Tôi và hấn có cùng một cách tư duy, cho nên hấn có thể nghĩ ra thì tôi cũng có thể dự đoán được.

Nếu là tôi, bước tiếp theo tôi sẽ làm như thế nào?

Ám sát, đánh bất ngờ, kế tiếp là cái gì?

Đúng lúc này tôi đột nhiên ý thức được điều gì đó, thét lên “Nhược Băng, gọi Joey tới đây. Còn nữa phải một nhóm điều tra xem hành tung của bọn Nguyên Húc thế nào rồi”

“Ừ, anh biết” Nhược Băng đi ngay lập tức, hy vọng là vẫn kịp... Tôi không ngờ thủ lĩnh của đối phương lại là Hoàn Tư Dạ. Người khác không biết nhiều về họ, nhưng Hoàn Tư Dạ lại biết rõ...

Nếu sau lưng đám người đó thực sự là Hoàn Tư Dạ, vậy họ... tôi không dám nghĩ tiếp.

” Chị Ngưng Tịch...”

” Joey lập tức đi châu Á. Người của nhóm “Tật phong” và “Phi vân” cậu đều biết cả, cho cậu làm chủ những người đó cậu tùy ý ra lệnh “

” ...”

” Kiều Y, châu Á giao cho cậu, nhất định cậu phải bảo vệ thật tốt!”

“Em hiểu...” Nhìn bóng dáng nó rời đi, vẻ mặt Nhược Băng giương như chứa đựng rất nhiều suy nghĩ...

” Anh đang lo lắng nó có thể thắng hay không sao?” Tôi hỏi

“Không, trên thực tế có lẽ Joey còn thông minh hơn cả sự tưởng tượng của chúng ta. Anh chỉ cảm thấy nó càng ngày càng giống một người...”

”Ồ, giống ai?” Tôi có chút tò mò

” Giống em... em của năm đó” Anh nhìn tôi nói

“Giống em?” Tôi nở nụ cười “Năm đó em có cái vẻ kiêu ngạo không khiêm tốn, không coi ai ra gì sao?”

Anh nhìn tôi, gần từng chữ nói: “Chỉ có hơn chứ không kém. Em năm đó kiêu ngạo giống một con sói cô đơn, còn bây giờ lại xảo quyệt như một con hồ ly tinh”

Tôi mỉm cười “Nhược Băng, vì kiêu ngạo của em năm đó, em đã phải trả giá thảm đến thế nào, anh biết đó... Em không hy vọng nó giống em, dẫm lên vết xe đổ của em”

Đôi mắt Nhược Băng tối sầm lại “Ngưng Tịch...”

“Nhược Băng, đồng ý với em một chuyện”

“Em nói đi “

“Lần sau đừng có ra tay mạnh như vậy, mặt em bây giờ vẫn còn đau đây này”

” ...”

19. Chương 19

Sóng đôi Nhìn hấn đang ngồi trên chiếc ghế dựa nhắm mắt dưỡng thần, cô hơi do dự, cô biết từ lúc bắt đầu hành động, hấn chưa từng có một giấc ngủ ngon.....

Đang định xoa người rời đi.....

“Na La” Cảm nhận được hơi thở của cô, hấn gọi cô lại.

“Dạ” Cô cúi đầu, khiêm tốn cung kính đáp lời.

Hai mắt hấn đã mở ra, đôi mắt trong trẻo dường như được những ngôi sao rọi sáng, không thấy vẻ mệt mỏi, ủ rũ gì cả.

Hấn nhìn cô, nhưng cô lại càng cúi đầu sâu hơn.

Cứ bị hắn nhìn như vậy, cô cũng có thể cảm nhận được một loại áp lực vô hình, người kia là loại người nào mà lại có đủ dũng khí để chiến đấu với hắn, thậm chí còn có thể ép hắn đi vào con đường chết?

Cô không hiểu, trên đời này chẳng lẽ lại có loại người liều lĩnh đến thế sao? Ngay cả hắn cũng dám phản bội, mà cũng...cam lòng phản bội hắn sao?

“Tiến hành đến đâu rồi?” Hắn hỏi

“Đã ám sát được mười ba Đường chủ của họ thành công, cũng đã phá hỏng được lần giao dịch Vũ khí này của họ, nhưng mà..... một người bên nhà Hattori đã bị lộ thân phận, đã..... chết rồi” Cô thầm quan sát vẻ mặt hắn.

Miệng hắn hơi nhếch lên lộ ra một nụ cười vô cùng bí hiểm, một chút xúy kinh ngạc khi nghe được câu chuyện này cũng không có, dường như tất cả mọi thứ đều nằm trong dự liệu của hắn, sau đó giọng nói có vẻ hơi nuối tiếc: “Đã nói với các người là lúc hành sự thì phải cẩn thận rồi cơ mà, cậu ta chính là vì khinh địch quá.”

“Là do thuộc hạ không biết cách, nhưng không thể ngờ được cô ta lại thông thạo nhẫn thuật đến thế.”

“Cô ta lớn lên ở Hoàng gia, thiếu gia của nhà họ Hoàng cũng chính là anh họ cô ta, cô ta thông thạo nhẫn thuật cũng không phải là việc quá bất ngờ.”

Một nhẫn giả phái Koga kinh nghiệm chiến đấu đầy mình lại chết trong tay một người đàn bà như cô ta, đó chưa được tính là một việc bất ngờ sao? Vậy thế nào mới là việc bất ngờ? Na La thầm nghĩ.

” Tình hình bên châu Á thế nào?”

“Thuộc hạ đang định xin chỉ thị của ngài, chúng ta vấp phải sự chống đỡ rất ngoan cường, tạm thời rất khó có thể nắm được bên đó, Minh chủ, có thể tăng số người lên được không?”

“Ha, có vẻ thú vị đấy nhỉ, người phụ trách bên họ là ai?” Hắn đặt câu hỏi với vẻ đầy hứng thú.

“Nghe nói đó là một cậu thanh niên khoảng mười bảy mười tám tuổi.....”

“Hừ, Joey, một thằng nhóc được cô ta nuôi nấng, ngay cả thằng nhóc đó cũng không giải quyết được, các người thật đúng là vô dụng!”

Hắn lạnh lùng liếc cô một cái, cô lập tức quỳ một chân xuống đất, thấp giọng nói: “Là thuộc hạ vô dụng, xin Minh chủ.....”

“Bỏ đi...” hắn chặn lời cô, “Tăng số người lên, nhất định phải bắt được cho tôi.”

“Vâng! Minh chủ, còn nữa... ngài ra lệnh cho chúng tôi đi phục kích ba người kia, hai người bị thương đã chạy thoát rồi, chúng tôi..... chỉ bắt được một người thôi, là một cô gái.”

Liên tục là những thất bại, cứ tưởng hắn sẽ nổi giận cho nên Na La quỳ trên mặt đất thở cũng không dám thở mạnh, ai cũng chống mắt lên nhìn.

Nhưng khóe miệng hắn vẫn cong lên tạo thành một độ cong kì lạ, thoả mãn gật đầu: “Vậy là đủ rồi, chăm sóc cô ấy cho tốt, ngàn vạn lần..... đừng để cô ấy chết. Cô đứng lên đi!”

” Vâng. Nhưng Minh chủ lợi dụng cô gái đó thật sự có thể dụ cô ta tới sao? Anh em con chú con bác của cô ấy đều bị giết hết rồi.....”

“Tất nhiên là có thể, tôi hiểu rất rõ cô ta.”

” Na La” hắn nhìn bóng đêm dày đặc ngoài cửa sổ, ngẫm nghĩ một chút mới nói: “Mấy hôm nay tôi vẫn thường nghĩ đối lập với đen tối là ánh sáng, đối lập với chính nghĩa là gian ác, vậy đối lập với yêu...là gì?”

Hắn nhìn thẳng vào mắt cô chờ đợi đáp án của cô. Dưới ánh mắt sắc nhọn như dao của hắn, cô đột nhiên cảm thấy cổ họng khô khốc, trong lòng bàn tay rịn mồ hôi, muốn nói gì đó nhưng mãi vẫn không biết phải lên tiếng thế nào...

Hắn lắc đầu, ” Đi theo tôi lâu vậy rồi sao vẫn cứ sợ tôi như thế? Cô ấy sẽ không như vậy đâu.....”

Cô thăm mắng bản thân vô dụng, mãi mới đủ dũng khí nói: “Có lẽ là...hận!”

“Là thâm hiểm và tuyệt vọng...” Ánh mắt hắn so với bóng đêm còn tối tăm hơn.

*** Cuối cùng Nguyên Húc đã trở về, nhóm người trong “Tấn lôi” (tên một nhóm nhỏ thuộc Xích Vũ) nói nhìn thấy anh trên đường về tòa thành. Lúc trở về đây, anh đã hôn mê bất tỉnh rồi, tuy vết thương trên người rất nặng nhưng nguyên nhân dẫn đến việc anh bị hôn mê bất tỉnh là... anh bị trúng độc.

Đằng Tuấn cũng đã trở về, cùng một lúc với Nguyên Húc, anh cũng bị người ta bắt cóc. Tuy nhiên anh có vẻ may mắn hơn, ... ít nhất ... ý thức vẫn còn tỉnh táo.

Còn Nguyễn Linh... vẫn không biết rõ tung tích.

Về mặt mỗi người đều rất nặng nề, không chỉ vì Nguyễn Linh, mà còn vì Nguyên Húc, loại độc anh trúng phải khiến các bác sĩ cũng bó tay.....”Loại độc gì mà lợi hại vậy?” Đằng Tuấn hỏi. Trên đầu, trên tay anh đều bị quấn băng, hình ảnh bây giờ của một con người luôn coi trọng bề ngoài như anh đều khiến người ta buồn cười. Nếu như là trước đây, tôi nhất định sẽ trêu chọc anh thật nhiều, nhưng bây giờ chẳng ai còn tâm trạng mà làm việc đó nữa...”Cậu ấy bị trúng loại độc gia truyền bôi trên Vũ khí của dòng họ Mochizuki, phần thịt bị thối rữa đó là do chất độc gia truyền của dòng họ này, người bình thường rất khó giải độc.”

Tôi lấy từ trong hộp thuốc ra một chiếc kim bằng bạc, châm lên dây thần kinh toàn thân của anh, như vậy có thể ngăn được chất độc phát tán ra toàn bộ cơ thể.”Ngưng Tịch, độc của cậu ấy em có thể giải sao?” Nhược Băng hỏi.

Tôi lắc đầu “Không thể, đối với kỹ thuật giải độc, em chỉ biết sơ sơ, Bắc Nguyệt mới là cao thủ giải độc, có lẽ chúng ta phải nhanh chóng chuyển anh ấy đến Hoàng gia.”

Đúng lúc này, điện thoại đột nhiên đổ chuông, Nhược Băng nhận điện. “Ngưng Tịch, Vũ muốn chúng ta đến trung tâm giám sát, có người xâm nhập vào hệ thống máy tính phòng bị trong tòa nhà.....”

Tôi hơi nhú mào, bắt đầu tổng tiến công nhanh như vậy sao?

Chúng tôi đi tới trung tâm giám sát, nơi này có các loại thiết bị, máy tính hiện đại bậc nhất trên thế giới.

Bởi vì hệ thống máy tính phòng bị trong tòa nhà đều được vận hành tự động, cho nên lúc đó chúng tôi đã bỏ ra một khoản tiền rất lớn mời các chuyên gia máy tính hàng đầu thế giới, yêu cầu họ thiết kế ột hệ thống bảo mật máy tính, bản thân hệ thống phòng bị và bảo mật đã có được lắp đặt khả năng ngăn chặn hacker rất tốt, người bình thường tuyệt đối không thể xâm nhập được vào hệ thống này, ngoại trừ.....”Vũ, mọi chuyện thế nào?” Tôi hỏi.

“Đối phương xâm nhập được vào hệ thống firewall của chúng ta, nhưng không tiến hành phá hủy, không rõ ý đồ của chúng là gì.....”

Lúc này trên màn hình máy tính xuất hiện những hình ảnh rất kì lạ.

“Ngưng Tịch, đối phương gửi tin gì đó đến cho chúng ta.....” Vũ nói

“Nhận đi”

“Đối phương nói, bây giờ tối nay, mời một người đến giáo đường ở vùng ngoại ô phía tây..... đối Nguyễn Linh về.”

Tiếp theo đó là một không gian im phăng phắc, mọi người đều chăm chú nhìn tôi , họ đang đợi câu trả lời của tôi.

“Trả lời họ, em không đến, người kia..... tùy bọn họ xử lí” Trong giọng nói của tôi không có một chút tình cảm nào.

Vũ liếc mắt nhìn tôi, gửi lời tôi đã nói cho họ.

“Đối phương nói, em nhất định sẽ tới, nếu em đến chậm một tiếng, họ sẽ cắt từng miếng thịt trên người cô ấy ra.”

“Khốn nạn.....” Đằng Tuấn chửi.

” Ngưng Tịch, làm sao bây giờ?” Nhược Bằng nhìn tôi

Tôi cúi đầu trầm ngâm một chút, “Vũ, hệ thống phòng bị trong tòa nhà cần phải đổi cái khác, phải hủy hết các chương trình hiện tại đi.”

” anh biết rồi, lập tức cho người đi làm.”

” Nhược Bằng, ời ba chuyên gia máy tính kia đến!”

” Em nghi ngờ họ là người tiết lộ thông tin bảo mật của chúng ta?”

” mặc kệ có đúng hay không giữ lại đều là tai họa, bọn chúng biết quá nhiều thứ.....”

” Hiểu rồi”

” Ngưng Tịch, vậy Tiểu Linh.....” Ngữ khí Đằng Tuấn có vẻ nóng vội.

Tôi nhìn anh một cái, dặn một người: “Mang bản đồ vùng ngoại ô phía tây ra đây.....”

” Xung quanh giáo đường đều là đất trống, nhìn địa hình này..... phòng thủ thì dễ mà tấn công thì khó. Hơn nữa nhìn kết quả của tổ tấn lôi mang về, bốn phía xung quanh giáo đường đối phương đều thiết kế quân mai phục rồi, như vậy..... căn bản là không thể đi thăm dò được.” Nhược Bằng thuyết

” Tôi dẫn người đi đánh bắt ngờ.....” Đằng Tuấn cấp thiết đích thuyết

Tôi hơi lườm anh, “Được, anh thuận tiện mang luôn thi thể Nguyễn Linh về đây.”

” Vậy chúng ta làm một đường hầm từ nơi này đi ” Đằng Tuấn chỉ vào một vị trí trên bản đồ nói

Nhược Bằng lắc đầu “Không được, khoảng cách quá xa. Đào xong thì thịt trên người Nguyễn Linh cũng bị người ta cắt gần hết rồi”

“Vậy làm sao bây giờ?” Trong giọng nói Đằng Tuấn tràn ngập sự sốt ruột

” Ngưng Tịch, có phải em không có ý định cứu cô ấy ra phải không?” Anh trợn mắt nhìn tôi.

Tôi nhìn sắc mặt anh, nhướn mày nói “Anh có chắc mình không sao không?”

Anh nghe xong lời tôi nói thoáng ngẩn người “Anh không sao, Ngưng Tịch, Tiểu Linh.....”

” Anh ngồi xuống trước đi đã” Tôi hét lên với anh, Tôi thấy mặt anh tái mét, môi tím tái, vậy mà còn nói không sao?

Tôi bắt mạch cho anh, ” Đằng Tuấn, anh trúng độc rồi.....”

Về mặt anh đầy kinh ngạc nhìn tôi, “Sao có thể, khụ khụ.....”

Anh ho kịch liệt, sau đó phụt một ngụm máu lên trên tấm bản đồ.

” Nhược Bằng, đưa anh ấy và Nguyên Húc tới Hoàng gia, ngay bây giờ!” Tôi hét lên

” Ngưng Tịch, vậy ở đây.....” Anh có vẻ do dự

“Giao cho em, yên tâm, em nhất định sẽ sống sót..... mang Nguyễn Linh về đây”

Nhìn ngụm máu của Đằng Tuấn phun lên bản đồ, em thấy hai mắt mình cay cay, nóng rực.....

20. Chương 20

Kết cục tàn sát Ánh mắt Nhược Bằng tối sầm lại: “Em không nên làm vậy, thực sự muốn dùng bản thân mình để đổi cô ấy về sao?”

” Anh có biện pháp gì tốt hơn à?” Tôi cười nhìn anh

” Ngưng Tịch, nếu không được thì bỏ đi. Lúc bọn anh gia nhập Xích Vũ đã biết trước sớm muộn gì cũng có một ngày như thế, mọi người hiểu cho em mà.....”

Tôi lắc đầu, “nhưng điều đó chưa thể xảy ra lúc này, chỉ cần em còn có thể thì nhất định sẽ bảo vệ mọi người cẩn thận, đây là lời hứa lúc đầu của em với các anh. Yên tâm đi, đối phương làm nhiều chuyện như vậy đơn giản chỉ là muốn bắt em đi thôi, chúng sẽ không giết em đâu”

” Ừ, thực sự hần sẽ không giết em đâu, hần chỉ khiến em..... sống không bằng chết mà thôi. nếu thủ lĩnh của đối phương thực sự là Hoàn Tư dạ, hần sẽ đối xử với em thế nào, em đã nghĩ tới chưa?”

“Đỉnh” Chiếc đồng hồ kiểu cổ nằm trong góc phòng vang lên, tiếng vang nặng nề mà đơn điệu, năm giờ đúng, chỉ còn có vài tiếng nữa.....” Nhược Băng, em không còn thời gian nghỉ ngơi nhiều nữa cũng không còn thời gian lo lắng cho chính mình, mạng của Nguyễn Linh đang nằm trên người em, còn mạng của Nguyên Húc và Đằng Tuấn..... em giao lại cho anh, đừng trì hoãn nữa, nếu không thực sự sẽ chẳng có biện pháp nào có thể xoay trời chuyển đất đâu. Yên tâm, em sẽ hành sự theo hoàn cảnh mà.”

Anh nhìn tôi, lắc đầu”Hành sự theo hoàn cảnh? Em ngoài miệng thì nói vậy, sau cùng chắc chắn sẽ dùng tính mạng mình để đổi. Anh không đi, bây giờ chỉ anh mới có thể giúp em!”

Tôi nhú mày “Nhược Băng, anh đang kháng lệnh đấy!”

“Chờ sau khi cứu được Nguyễn Linh về, anh sẽ đích thân đến Hình đường chịu phạt!”

Tôi thở dài ”Bỏ đi, anh ở lại đây. Em sẽ phái tổ ‘Tấn lôi’ đưa họ đi.”

Máy bay đã mang Nguyên Húc và Đằng Tuấn đi rồi, ở đây chỉ còn lại tôi, Nhược Băng và khoảng mười người trong tổ “Tấn lôi”.

” Chỉ còn hai tiếng nữa thôi, hay là chúng ta làm gì đó đi.....” Tôi cười nói với Nhược Băng

.....

Nghe xong kế hoạch của tôi, Nhược Băng nhú hàng mày xinh đẹp: “Anh cứ có một ý nghĩ em đang đưa đề vào miệng cọp thì phải?”

Tôi mỉm cười ” Vậy còn phải xem chúng có nuốt trôi được không.....”

Một mình tôi đi tới giáo đường ở vùng ngoại ô phía tây, giáo đường này nằm sát trên đường ranh giới với nội thành, bị bỏ hoang từ lâu bốn phía đều rất hoang vắng, không có người ở.....

Tôi đẩy cánh cửa của giáo đường ra, cánh cửa nặng nề trải qua bao năm phong ba bão táp đã trở thành một đồng sắt vụn, tạo ra tiếng kêu rắc tai.....

Bóng đêm bên ngoài dày đặc, bên trong đèn đuốc sáng trưng.

Đứng từ cánh cửa liếc mắt nhìn bốn phía, mỗi ngõ ngách ngoằn ngoèo trong giáo đường đều được đốt những ngọn nến màu trắng, dường như tại đây một vài phút nữa không phải sẽ xảy ra trận chiến báo thù của các băng đảng xã hội đen, mà là thánh lễ Misa của giáo đường vậy.....

Ánh nến vụt sáng mạnh hơn, nơi này ngoài bầu không khí nặng nề và tĩnh mịch ra còn có một chút kì quái.....

Đang có một người bị treo trên cây thánh giá trong đại sảnh của giáo đường, khiến cho không khí thêm phần kì lạ, người kia đúng là Nguyễn Linh rồi? Tại sao lại không nhìn thấy một bóng người nào nữa nhỉ.

Tôi liếc nhìn bốn phía xung quanh, trong không khí tràn ngập hơi thở của sự xơ xác tiêu điều, kích thích các cơ quan cảm giác của tôi. Nhưng tôi vẫn chậm chậm bước vào, bốn phía quanh phòng khách trống trải vang lên tiếng bước chân của tôi.

Nghe được tiếng bước chân của tôi, Nguyễn Linh mở to hai mắt, ngạc nhiên gọi “Chị Ngưng Tịch.....”

Tôi nhàn nhạt cười với cô ấy, dùng lưu quang cắt đứt sợi dây, đỡ cô ấy từ trên cây thánh giá xuống, nói “Chúng ta đi thôi.....”

“Đã muốn đi rồi sao, như vậy là làm hao phí công sức sắp xếp mọi việc của tôi đó!” Giọng nói quen thuộc của một người vang lên bên tai tôi.

Tôi đột ngột xoay người, nhìn thấy một khuôn mặt như cười như không quen thuộc, khóe miệng đó nhếch lên tạo nên một độ cong kì lạ, khuôn mặt ấy từng vô số lần xuất hiện trong giấc mơ của tôi.....

Tuy đã có chuẩn bị từ trước nhưng khoảnh khắc tận mắt nhìn thấy hân tôi vẫn cảm thấy sợ hãi không nói lên lời, chỉ cảm thấy từng bộ phận trên cơ thể không ngừng trở nên lạnh buốt, cứng đờ, cảm giác đó lan đến từng tế bào trong cơ thể tôi.

“Thế nào? Sợ rồi sao? Yên tâm, tôi là người, không phải ma đâu!” Giọng nói mang theo vẻ đùa cợt.

Tôi hít hai mắt lại, ánh mắt sắc bén dường như đã mạnh mẽ đâm thủng khuôn mặt mỉm cười của hân.

” Hoàn Tư Dạ, thì ra..... anh không chết” Tôi từ hàm răng rít ra những lời này. Ý cười trên môi hân càng đậm: “Xin lỗi, khiến em thất vọng rồi. Một nhát dao của em tàn nhẫn đến thế, may nhờ có nó nếu không tôi làm gì còn mạng sống mà đứng ở đây nữa.” Hân từ trong ngực lấy ra một chiếc dây chuyền bằng ngọc thạch

Tôi ngạc nhiên, đó là món quà sinh nhật đầu tiên Vũ tặng tôi, chữ trên miếng ngọc cũng là do tự tay Vũ khắc lên.

Tôi mang theo nó tới đảo Tái Sinh, mỗi lần tôi rơi vào trạng thái tuyệt vọng đều là nó cho tôi nghị lực để sống tiếp.

Sau đó không biết đã đánh mất nó từ lúc nào, tôi tìm khắp nơi cũng không thấy, tại sao nó lại ở trong tay hân ta?

” Tại sao anh lại có chiếc dây chuyền này?” Tôi hỏi

” Lần đầu tiên của chúng ta, tôi lấy nó từ trên người em, lúc đó em bất tỉnh mà, làm sao mà biết được?” Nụ cười mờ ám của hân khiến tôi có một loại xúc động muốn đập vỡ nó.....” Trả lại cho tôi!” Tôi bất ngờ tiến lên nhưng hân dễ dàng tránh được, hân đã nhìn thấu ý đồ của tôi từ lâu rồi.....” Ha” hân cười nhạt ” Em nghĩ không yêu thích mấy thứ này sao? Trả lại cho em”

Hân ném chiếc dây chuyền lên không trung, tôi đang định đón lấy nhưng hân lại giơ khẩu súng lục lên, một viên đạn khiến nó nát tan.....

Mảnh ngọc vỡ bay lả tả xuống rải lên người tôi, giống như những ngôi sao chầy xuống, cuối cùng tôi..... cái gì cũng không lấy lại được “Anh.....” Móng tay tôi cắm sâu trong da thịt ” Hiền Viên Ngưng Tịch, em còn quý trọng thứ gì nữa không?” Nụ cười hân đột nhiên thay đổi, ánh mắt lạnh thấu xương

Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng duy trì sự lạnh lùng và bình tĩnh: “Hoàn Tư Dạ, anh muốn tôi đến đổi lấy Nguyễn Linh. Bây giờ tôi đã tới đây rồi, thả cô ấy đi”

“Cửa ở đằng kia, miễn là...các người ra được ngoài đó.”

Hân truyền đi một ánh mắt, lập tức có bốn nhắt giả mặc đồ đen từ góc tối lao ra, tạo thành một vòng tròn vây quanh tôi và Nguyễn Linh, ” Nguyễn Linh, lát nữa chị sẽ mở một đường máu, em chớp lấy thời cơ chạy ra ngoài nhé”

“Vậy có được không, chị Ngưng Tịch, em.....” Lời còn chưa dứt, cô ấy đột nhiên đưa tay ra với tôi, tôi bị bất ngờ cũng chỉ biết chìa bàn tay ra nhất thời lòng bàn tay bị đâm một nhát, cơ thể cũng bắt đầu tê liệt.

Tôi quỳ một chân xuống đất, cúi đầu nhìn, trong lòng bàn tay có một lỗ thủng đang chảy máu, thì ra, trong tay cô ấy có cất giấu một chiếc kim như kim dùng để châm cứu: “Nguyễn Linh, em.....” Tôi ngạc nhiên nhìn cô.

Nhưng cô lại xoay người bày ra một nụ cười rất xinh đẹp với tôi, hai tay kéo mặt nạ đeo ngoài mặt ra, đó là một gương mặt xa lạ, lạnh lùng đến cực điểm.

” Có phải cả cơ thể đang tê liệt rồi không? Cô đã trúng độc của phái Iga chúng tôi. Tôi chỉ mặc thêm một bộ quần áo nữa thôi, vậy mà, cô cũng chẳng nhận ra.” Cô ta đứng nhìn tôi từ trên cao.

” Xem ra tôi đã sơ suất quá rồi.” Tôi buồn chán nói.

“Độc được của phái Iga rất lợi hại, đáng tiếc.....” Tôi đột nhiên đứng dậy, cô ta không ngờ tôi vẫn có thể đứng lên được, trở tay không kịp bị tôi dễ dàng nắm lấy cổ tay, lưu quang của tôi kề sát lên yết hầu của cô ta “Chẳng có tác dụng gì với tôi cả!”

“Giỏi lắm! Xem ra vài năm gần đây người của Hoàng gia dùng không ít thuốc trên người em rồi, chính vì thế nên độc được phái Iga cũng không thể hạ gục được em.”

Với lời khen ngợi của hắn, tôi chẳng còn tâm trạng nào mà cảm kích, “Nguyễn Linh đâu?”

“Ngưng Tịch, có phải em đã nhìn ra từ trước người này không phải là Nguyễn Linh?” Hắn nhìn tôi như cười như không: “Hừ, tới bây giờ tôi vẫn không nghĩ rằng, một người thâm hiểm như anh sẽ dễ dàng để tôi mang người đi.”

“Ha, xem ra em cũng hiểu rõ tôi quá nhỉ, giống như tôi cũng hiểu rõ em vậy. Ngưng Tịch, chúng ta là cùng một loại người.....” Hắn cười nhạt

“Trả Nguyễn Linh lại cho tôi, bằng không tôi và cô ta sẽ cùng chết!” Tôi ấn mạnh lưu quang lên cổ cô ta hơn

“Em nghĩ tôi lưu tâm sao?” Giọng nói hắn bình thản nghe không ra chút tình cảm nào trong đó.

Tôi cảm thấy người trong tay tôi hơi run rẩy một chút, tôi cười nhạt “Một mạng đổi một mạng, thế cũng là công bằng với Nguyễn Linh rồi.”

Hắn lắc đầu, nói ”Ngưng Tịch, chúng ta thực sự cùng một loại người nhưng có một số việc tôi có thể làm được nhưng mãi mãi em cũng không bao giờ làm được.” Ánh mắt lập tức tối sầm lại “Na La.....”

Theo lệnh hắn, người trong tay tôi lập tức ấn mạnh cổ..... vào con dao trong tay tôi.

Lòng tôi đầy sợ hãi, vô thức đưa mũi nhọn của con dao ra chỗ khác, cô ta không bị thương chỗ hiểm nhưng khí quản đã bị đứt hai phần ba rồi.

Cô ta ngã xuống trong vũng máu, hít vào nhiều mà chẳng thở ra được nhưng mắt vẫn luôn chăm chú nhìn vào người đàn ông ngay cả mày cũng không nhú chút nào, hắn vẫn không thèm liếc nhìn cô ta lấy một cái.

Đây là Hoàn Tư Dạ, đối với người không có giá trị để hắn lợi dụng ngay cả liếc mắt một cái cũng đã là dư thừa.....

Tôi thoáng nhìn người nằm trên mặt đất, từ trong túi quần lấy ra một chiếc khăn tay bịt vết thương lại cho cô ta, đôi mắt đỏ hồng của cô ta nhìn tôi chằm chằm, tôi im lặng đích lắc đầu, “Cô...thật không đáng. Hắn là người máu lạnh..... lẽ nào cô không biết?”

Nghe thấy lời tôi nói, hắn cười khê hai tiếng. Chậm chậm đi về sau lưng tôi, dùng một cánh tay nắm chặt lấy vai tôi, tôi có thể cảm giác được hơi thở nóng bỏng của hắn vờn quanh lỗ tai mình.

Khoảnh khắc bị hắn ôm lấy, cơ thể tôi cứng đờ.

Ý thức được sự chống cự của tôi, hắn nắm chặt lấy cổ tay tôi, nhẹ giọng nói nhỏ bên tai tôi “Đừng có làm bộ làm tịch nữa, máu của em nóng hơn tôi sao? Một độ? Hay là hai độ? Trừ mấy người em để tâm kia, em còn có thể động lòng vì ai nữa không? Có thời gian ở đây tiếc hận cho cô ấy chi bằng em nghĩ cho chính mình đi. Em thiếu tôi một nhát dao, em định trả thế nào đây?”

Giọng nói hắn du dương dễ nghe, như lời thì thầm dịu dàng triền miên của đôi tình nhân. Nhưng tôi biết, đây là dấu hiệu báo trước mưa bão sắp tới.

Trong trí nhớ của tôi, từ trước đến nay hắn vui hay buồn đều không biểu hiện ra ngoài mặt, lúc phần nộ có lẽ sẽ cười, còn lúc muốn cười thì lại chẳng có biểu hiện gì. Còn bây giờ nhu tình tràn đầy thế này, thì có nghĩa là nguy hiểm sắp tới.....”Anh thiếu nợ tôi, anh định trả thế nào?” Tôi xoay người nhìn thẳng vào mắt hắn.

Nghe thấy những lời này của tôi, tay hắn đi qua mái tóc khê vuốt nhẹ lên khuôn mặt tôi, ánh mắt không còn sự bén nhọn ban nãy nữa, có một loại đau thương ngập tràn trong đó.

Loại đau thương đó khiến tôi nhớ tới buổi hoàng hôn đáng sợ hôm đó..... lúc đó tôi từ trong cơn hôn mê tỉnh dậy cũng nhìn thấy ánh mắt hiện ra trước mắt mình.....

Tại sao vậy? Rõ ràng là anh làm tổn thương tôi, nhưng sao vẻ mặt lại còn thống khổ hơn cả tôi?

“Ngưng Tịch, em đang trách tôi nằm đó ở trước mặt mọi người cường bức em? Thì ra em chưa bao giờ bỏ qua chuyện này. Em vì chuyện này mới hận tôi đến mức muốn giết chết tôi?”

Haha, tôi nở nụ cười, tiếng cười càn rỡ mà rõ ràng đóng vang vọng trong đại sảnh vắng vẻ của giáo đường.

Nhìn thấy đôi mắt dần lạnh đi của hắn, tôi lắc đầu “Mọi người? nơi đó có người sao? Không có ai cả, chỉ có một đám dã thú thôi, bao gồm cả anh nữa, chúng ta đều không phải là người. Cho đến bây giờ, anh vẫn nghĩ tôi để tâm tới chuyện này?”

“Vậy vì sao em..... không ép tôi vào chỗ chết thì chưa buông tay?”

Tôi nheo mắt lại “Vì sao ư? Hoàn Tư Dạ, anh muốn cái gì tôi cũng cho anh! Nhưng, anh vì sao lại muốn hại Trình Chân? Nó mới mười hai tuổi thôi!” Tôi túm lấy áo hắn, phần hận hết lên.

“Hừ”, hắn lạnh lùng đẩy tôi ra, “Thì ra là vì nó. Hiên Viên Ngưng Tịch, em nghĩ mình là ai? Em có thể cứu được ai chứ? Em muốn nguyên linh phải không? Được, tôi sẽ chống mắt nhìn xem hôm nay em có cứu được cô ta ra khỏi chỗ này không?”

Nói xong, hắn làm một động tác tay, tấm màn che thật lớn rút xuống.....

Khoảnh khắc đó tôi sợ đến mức cứng đờ, thực sự không còn tin vào mắt mình nữa.....”Nguyễn Linh.....”

21. Chương 21

Đường cùng “Đây là.....” Tôi không tìm được giọng nói của chính bản thân mình

Bốn sợi dây sắt rất dài xuyên qua hai bên xương quai xanh và bàn tay của Nguyễn Linh, máu tươi từ vết thương chỗ bị dây sắt xuyên qua chảy ra, chảy dọc theo cơ thể cô, ngưng tụ thành một vùng dưới chân cô.....

Cô cứ như vậy bị treo giữa không trung, giống một con bướm tắm trong biển máu.....

Cảnh tượng trước mắt khiến tôi khiếp sợ đến mức quên cả hô hấp.....

Không phải chưa từng chứng kiến những màn cực hình mất nhân tính hơn thế này nhưng lần này người bị thụ hình lại là Nguyễn Linh, Nguyễn Linh cùng chung sống với tôi hơn mười năm trời.....

“Đây là điệp hình, gần giống với cực hình ‘lồng thú’ của đảo Tái Sinh, chắc em vẫn còn nhớ chứ!”

Tất nhiên tôi còn nhớ, loại hình pháp này không lập tức lấy đi mạng sống con người, nhưng lại khiến người ta chịu sự hành hạ đau đớn tới mấy tiếng đồng hồ cho đến khi nào giọt máu cuối cùng chảy ra khỏi cơ thể.

Tôi cảm thấy có một dòng máu nóng rực xông thẳng lên đỉnh đầu giống hệt dòng nham thạch nóng rực nung chảy từng dây thần kinh của tôi, trái tim đập loạn xạ, rất nhanh khiến tôi không thể hít thở nổi.

“Bị dọa rồi sao? Không thể nào, em còn chui vào cả lồng thú rồi cơ mà, còn có thể sợ cái này sao?”

Bên tai vang vọng tiếng trêu trọc đùa bỡn của hắn, nhưng tôi không có cách nào đáp trả, hô hấp càng ngày càng trở nên gấp gáp, trái tim không ngừng hoảng sợ.....

Hắn từ phía sau đi tới, kéo tôi vào lòng, bàn tay tham lam tiến vào áo tôi, mạnh mẽ chiếm đoạt.

“Woa, thực sự bị dọa rồi, trái tim đập mạnh thế này cơ mà. Cái này cũng không chịu nổi sao?” Khẽ cắn lên vành tai tôi, hắn thì thầm nhỏ nhẹ.

“Không phải em đã nói người này tùy tôi xử lý sao? Em nói xem tôi sẽ xử lý cô ta thế nào đây?” Hắn cúi đầu nở nụ cười.

Nghe thấy tiếng cười bên tai, bàn tay nắm Lưu quang của tôi không ngừng siết chặt, không ngừng tăng thêm lực.....

“Hoàn Tư Dạ, anh nên xuống địa ngục đi!” Đột ngột xoay người, dùng lưỡi Lưu quang đưa vào cổ hắn.

Hắn lùi thật nhanh về phía sau, trên cổ xuất hiện một vết máu.....

Một nụ cười nhạt nhẽo, hắn dùng ngón tay thon dài sờ sờ vết thương trên cổ ”Có tiến bộ, nhanh nhẹn hơn bốn năm trước nhiều.”

“Sớm đã đoán được chuyện này sẽ xảy ra, mạnh mẽ nhưng quá vô tình. Ngưng Tịch, đừng chơi trò hung ác với tôi. Bởi vì, em không hung ác bằng tôi đâu!”

Hắn nhìn tôi, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, đầy khinh miệt..... Hắn thực sự không nói sai, sự lãnh khốc của tôi là do hắn dạy dỗ cho nên không thể vượt qua giới hạn của hắn. Tôi chẳng hung ác bằng hắn, tôi công nhận điều đó. Cũng chẳng muốn hung ác hơn hắn bởi vì hắn căn bản không phải là người.....”Dù sao thì cô ấy cũng được coi là đệ tử của tôi, sao anh có thể đối xử với cô ấy như vậy?” Hai mắt tôi đã sung huyết, chuyện tôi muốn làm nhất bây giờ là chế hắn thành từng mảnh nhỏ.

” Vậy thì phải hỏi chính em. Ngưng Tịch, em còn trân trọng cái gì nữa không? Tôi sẽ hủy diệt toàn bộ những thứ đó.....”

“Hoàn Tư Dạ, anh điên rồi!” Tôi hung tợn cắn ra những lời này.

“Tôi sẽ coi nó là một lời khen ngợi. Muốn cứu cô ấy phải không? Giết hết được bốn người họ thì em có thể mang người đi. Có điều.....” Hắn liếc mắt nhìn Nguyễn Linh, lạnh lùng cười “Tôi thấy cô ấy cũng chẳng chống cự được lâu nữa đâu!”

Máu của Nguyễn Linh đang chậm chậm chảy, từng giọt rơi xuống mặt đất tạo thành âm hưởng làm chói mắt tai tôi. Thấy vũng máu dưới chân cô, tôi hơi mờ mịt, cái gai cắm vào mắt tôi hệt như năm đó trong kí ức.....

“Chị Ngưng Tịch, cứu em.....” Bên tai vang vọng tiếng kêu tâm tê phế liệt của Trình Chân.

Không, Nguyễn Linh, tôi phải cứu cô ấy, dù có mất mạng cũng phải cứu bằng được cô ấy, tôi quyết không để lịch sử tái diễn!

Tôi nóng lòng tiến lên, bốn tên nhẩn giả mặc đồ đen vẫn dần thành vòng tròn theo mỗi bước tiến của tôi không thể nào tiến gần về phía Nguyễn Linh nữa bước. Xem ra, Hoàn Tư Dạ thực sự muốn tôi phải vượt qua cửa ải của bốn tên nhẩn giả này.

Tôi dùng lưu quang đâm thẳng vào yết hầu của người trước mặt, vừa nhanh vừa mạnh. Nhưng hình ảnh của hắn chợt nhòe đi..... sau đó, trước mắt tôi xuất hiện vô số ảo ảnh khác, tôi bị những ảo ảnh này vây quanh, dường như số người đang tấn công tôi không phải là bốn mà là bốn mươi.

“Thuật phân thân.....” tôi kinh ngạc, bọn họ lại có thể sử dụng được thuật phân thân, một thủ thuật xa xưa như thế tôi còn tưởng nó đã bị thất truyền từ lâu rồi chứ.

” Ha, đây là kỹ thuật giết người của bốn người thuộc dòng họ Mochizuki. Ngưng Tịch, cẩn thận một chút, cẩn thận bị họ lột da đấy.....”

Giọng nói của hắn khi vào tai nghe thấy vẻ vui sướng rất rõ, tôi biết, hắn thích xem tình cảnh tôi bị ép vào đường cùng.....

Nhìn Nguyễn Linh chảy máu lòng tôi nóng như lửa đốt nhưng một bước cũng không thể nào tiến lên được bởi vì tất cả các đòn tấn công của tôi đều trở thành vô dụng. Tôi bị bốn người Mochizuki này dùng thuật phân thân vây quanh.....

Quanh người đã bị chém thành vô số vết thương, trái tim khó chịu khiến tôi ngay cả việc hít thở đơn giản nhất cũng cảm thấy vô cùng khó khăn, thể lực bị tiêu hao rất nhanh, sau cùng tôi cũng không thể chống đỡ được nữa, quỳ rạp xuống đất.....

Cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình, tôi giương mắt nhìn Nguyễn Linh toàn thân đầm máu, cơ thể mỏng manh yếu đuối của cô ấy giống như chiếc lá bị cơ cuồng phong quật ngã.

Dường như cô ấy cũng cảm nhận được ánh mắt chăm chú của tôi, mở mắt yếu ớt nhìn tôi, ánh mắt mê luyến mà tuyệt vọng, sau đó cô ấy nói một câu, tôi không nghe thấy chỉ có thể nhìn khẩu hình miệng, cô ấy nói: “Chị Ngưng Tịch, chạy đi”

Tất cả cảnh tượng trước mắt làm yết hầu tôi bồng rớt.....

” Không chống đỡ được nữa à? Ngưng Tịch, em mười sáu tuổi kỹ thuật chiến đấu đã không hề thua kém tôi, nếu luận trí tuệ không chừng em còn cao hơn tôi một bậc nhưng mà em vĩnh viễn cũng không thoát khỏi lòng bàn tay tôi. Em có biết lý do vì sao không?” Hắc cười lạnh nhìn tôi.

Tôi hơi đánh mắt nhìn hắc, không nói gì, “Bởi vì em luôn khiến những người bên cạnh em trở thành gánh nặng của em, lúc nào cũng thế. Em sớm muộn gì cũng tự mình ép mình vào đường chết...”

Gánh nặng? Không sai, máu của Nguyễn Linh khiến tôi mất đi sự lạnh lùng và bình tĩnh, hắc hiểu rất rõ điểm này ở tôi cho nên mới đối xử như vậy với Nguyễn Linh.

Tôi cần sự bình tĩnh, nhất định phải tỉnh táo lại, chỉ có bình tĩnh ứng phó, tôi mới có thể cứu được cô ấy.

Tôi đứng lên nhắm hai mắt lại, tập trung tinh thần, tất cả mọi âm thanh đều biến mất, chỉ nghe được tiếng trái tim tôi đập thình thịch, thình thịch, càng lúc càng chậm.....

Tập trung nghĩ cách phá giải thuật phân thân, nhất định có thể nghĩ ra được.....

Thuật phân thân lợi dụng điểm mù trong mắt mỗi người, dùng tốc độ thật nhanh để thay hình đổi vị cho nên mới tạo ra vô số ảo ảnh trước mắt, thật giả khó phân biệt. Như vậy có thể nói là đôi mắt lừa gạt con người, vậy chỉ bằng không cần dùng đến nó nữa.....

Tôi xé một miếng vải trên áo xuống bịt kín hai mắt lại.

Đôi mắt bị che đi những giác quan khác lại trở nên mẫn cảm hơn nhiều. Gió thổi bên tai, không khí chuyển động xung quanh..... Bắc Nguyệt đã dạy tôi, tâm pháp của nhãn thuật Hoàng gia chủ yếu là hợp nhất giữa vật và người, đem vạn vật trong trời đất hòa vào làm một, chỉ cần học được kỹ thuật đó thì óc thể đánh đâu thắng đó, nhanh chóng chặt chẽ!

Một luồng khí lạnh thấu xương từ phía sau tiến đến, tôi nghiêng người tránh né, nhanh chóng nắm lấy cổ tay hắc, lưu quang cắt đứt yết hầu hắc, tôi nghe được âm thanh da thịt vỡ tan.....

Một người.....

Một đồng đội đã chết, bọn họ không dám tùy tiện tiến lên nữa, tôi cũng phải lấy tĩnh chế động.

Đột nhiên, bên tai trái của tôi có tiếng động.

Tôi mỉm cười, tránh đòn tấn công từ phía bên phải, lưu quang đã cắm sâu trong người tên nhãn giả kia.

Chiều giương động kích tây này của họ cũng không được nhuần nhuyễn cho lắm.

Hai người.....

Bỏ mảnh vải che mắt xuống, tôi lạnh lùng cười, đánh giá hai tên nhãn giả Mochizuki còn lại. Dù tốc độ có nhanh thế nào thì hai người cũng không thể dùng thuật phân thân mà chiến thắng tôi được.

Nhìn thấy nụ cười của tôi, họ vô thức lùi về phía sau. Không thể sử dụng thuật phân thân được nữa, họ căn bản không phải là đối thủ của tôi.....

22. Chương 22

Từ Nhìn bốn thi thể nằm trên mặt đất, tôi khẽ thở phào nhẹ nhõm. Bọn chúng không lột được da tôi lại bị tôi lấy mạng, thắng bại bất quá chỉ là chuyện trong chớp mắt.....”Trở Nguyễn Linh lại cho tôi” Bất chấp vết thương vẫn đang chảy máu trên người tôi miễn cưỡng chống đỡ cơ thể lung lay sắp đổ của mình.....

Hắn nhìn vết thương trên người tôi chăm chú không chớp mắt, ánh mắt lạnh lẽo, “Thả ra!” Hắn phất tay một cái, trong giọng nói mơ hồ có một chút tức giận.

Ồ, tôi cười nhạt, Hoàn Tư Dạ, anh đang tức giận cái gì?

Giận tôi giết chết bốn người bọn chúng? Hay là giận chúng làm tôi bị thương?

Chúng tôi giống như dã thú đứng đây chém giết nhau, không phải anh muốn xem tiết mục này chứ?

Nguyễn Linh được thả xuống, tôi đi qua đó, dùng Lưu quang cắt đứt sợi dây sắt xuyên qua cơ thể cô. “Chị Ngưng Tịch.....” Bởi vì mất máu quá nhiều, khuôn mặt Nguyễn Linh hết như tro tàn nguội lạnh.

Lòng tôi đau đớn nhìn cô: “Nguyễn Linh, đừng sợ, chị đưa em về nhà.....”

“Tôi chỉ nói thả cô ấy ra, chứ chưa nói là để em mang người đi.” Giọng nói của Hoàn Tư Dạ phiêu diêu vang vọng trong không khí, loại âm thanh lạnh băng ấy khiến người ta buốt rét.”Chị Ngưng Tịch, em tìm cơ hội chạy đi, đừng ... lo cho em nữa.” Nguyễn Linh yếu ớt nói.

Tôi lắc đầu, “Yên tâm, hắn không giữ được chúng ta đâu.”

Lúc này, phía bên ngoài giáo đường truyền đến âm thanh của trận đánh nhau, là Nhược Băng và người trong “Tấn lôi”, tôi không ngờ đến độ thực sự một mình đi vào đầm rồng hang hổ nguy hiểm này.

Hoàn Tư Dạ nhú mày: “Ra ngoài xem”.

Mấy tên nhãi nhép đứng nấp trong phòng phi thân nhảy xuống, quỳ một gối xuống mặt đất, cung kính nói: “Vâng, chủ quân”

Hắn bài bố nhiều người ở bên trong như vậy xem ra có lẽ hắn không định thả chúng tôi đi.

“Chỉ mình Nhược Băng thì không thể cứu được các người ra đâu, em biết xung quanh đây tôi bố trí bao nhiêu người không? Hắn căn bản là không thể bước được vào trong này đâu, em đừng hy vọng vô ích!”

Tôi cười lạnh, “Đã biết trước là không thể tin được anh mà, nếu thực sự chỉ có mình tôi đến đây đổi Nguyễn Linh về, anh cũng không để cho cô ấy đi. Đúng không?”

Hắn nhìn tôi từ trên xuống dưới, xác xược mà gian ác: “Đương nhiên, có được cô ấy trong tay, em mới ngoan ngoãn nghe lời.....” Sau cùng hắn nở nụ cười.

Quần áo của tôi vừa trải qua một trận chiến đấu kịch liệt, nhiều chỗ bị thủng chỉ có thể miễn cưỡng che đậy cơ thể, không cần nghĩ cũng biết ý đồ của hắn là gì.....

Một cảm giác buồn nôn tấn công từ phía sau lưng, tôi lạnh lùng nói: “Anh nằm mơ!”

Tôi móc ra một quả bom mù, ném lên trước mặt hắn, khói bụi lập tức tỏa ra bốn phía tầm nhìn của hắn đã bị chặn đứng.

Tôi vội vàng nâng Nguyễn Linh dậy, trốn vào nhà kho của giáo đường

” Chị Ngưng Tịch, trong này không có đường!”

“Không có đường, nhưng..... có lối đi bí mật.”

Chỉ là, không biết đã đào xong chưa?.....

Tôi đẩy cánh tử ra, quả nhiên ở trong đó có một cánh cửa bí mật.

“Chị Ngưng Tịch, đây là.....”

” Nguyễn Linh, nghe chị nói này. Lối đi bí mật này vừa mới được đào xong, thời gian có hạn nên không thể thông được đến nơi xa quá, sau khi thoát được ra ngoài thì chạy về hướng nam của khu rừng, Vũ sẽ dẫn người đến đó tiếp ứng cho em.”

“VẬY NHƯỚC BĂNG, HỌ.....”

“Việc họ tấn công vào đây chỉ là đánh lạc hướng để chuyển sự chú ý của đối phương vào nơi khác thôi, sẽ rút quân ngay ấy mà, họ sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu. Em đi nhanh lên!”

“Chị Ngưng Tịch, vì sao chị không đi?” Cô lo lắng nói

“Chị phải ngăn cản hấn, hai người chúng ta không thể chạy cả hai được.”

Chắc chắn hấn sẽ không tha, chắc chắn hấn sẽ dùng nhiều người mai phục sẵn, nhưng hấn sẽ không đối xử với Nguyễn Linh như thế đâu.

Đánh giá sai uy lực của hấn đó là cái sai lớn nhất của tôi.

Hoàn Tư Dạ, hấn lãnh huyết vô tình còn hơn cả bốn năm trước..... thậm chí ngay cả sự phẫn nộ của người khác cũng là điều hấn suy tính được từ trước.”Không, em đi đối phó với hấn, chị Ngưng Tịch.....”

“Im miệng!” Tôi thấp giọng quát cô, vẻ mặt nghiêm nghị “Chị biến thành như vậy là vì sao? ‘Tấn lôi’ chiến đấu hăng hái như vậy lại là vì cái gì? Mạng sống..... đừng khiến nỗ lực của bọn chị biến thành vô nghĩa.”

“Chị Ngưng Tịch, hấn..... rất đáng sợ, hấn sẽ giết chị mất.” Cơ thể Nguyễn Linh run rẩy.

Tôi mỉm cười “Yên tâm, hấn sẽ không giết chị đâu!” Hấn chấp nhận với tôi như thế, gần như hấn đã biến thành một tên điên rồi. Đúng như lời Nhượng Băng nó, hấn chỉ khiến chị sống không bằng chết mà thôi.....

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Tôi lôi kéo Nguyễn Linh trốn vào phía sau tủ.

” Chị sẽ nghĩ cách dụ hấn ra ngoài, em tìm cơ hội trốn đi nhờ lối đi bí mật đó. Nhớ kỹ, lát nữa, mặc kệ là em nhìn thấy chuyện gì cũng không được lên tiếng.”

“Chị Ngưng Tịch.....”

“Đây là mệnh lệnh!”

“.....Vâng”

Chúng tôi vừa dứt lời, Hoàn Tư Dạ đi tới.

” Ngưng Tịch, ra ngoài đi, ở đây không có lối ra đâu. Em còn định trốn trong đó cả đời hả?” Hấn cười khê.

Dứt ra khỏi bàn tay của Nguyễn Linh, tôi từ phía sau tủ đi ra.

“Tôi ở đây!”

Hấn liếc mắt nhìn tôi, ” Nguyễn Linh đâu? Đem cô ấy đi cất rồi hả? Không phải là nhét vào trong tủ đấy chứ” Hấn đi tới.

Tôi chặn đường hấn, đặt Lưu quang vào khoảng cách giữa tôi và hấn.

Cười nhạt nói ” Muốn tìm cô ấy thì vượt qua cửa ải của tôi trước đã.”

Hấn nhìn tôi từ trên xuống dưới, nở một nụ cười nhạt nhẽo mà băng lạnh.

“Thành cái dạng này mà vẫn còn muốn đấu với tôi, em luôn tự đánh giá cao bản thân.”

Ngón tay thon dài đẩy mũi dao của tôi ra, ngả ngón nâng cằm tôi lên.

“Đừng quên, kĩ thuật đánh nhau của em.....là do tôi dạy đấy! “

Hấn như cười như không, tiến thêm một bước dướn sát người vào, động tác hơi chậm lại, cúi đầu xuống tai tôi dụi dụi nói :

” Ngưng Tịch, đừng ... chống đối nữa, hay là theo anh đi, anh không muốn làm tổn thương em.....”

Giống như bị giọng nói đó mê hoặc, bàn tay nắm Lưu quang chậm chậm buông lỏng, tôi cúi đầu, dáng vẻ phục tùng, đã nhận lệnh, cuối cùng là như thế.....

Nụ cười thỏa mãn đi ra từ đáy mắt hắn, chậm chậm chìa tay ra với tôi “Đến đây, Ngưng Tịch, theo anh.....”

Bàn tay nắm Lưu quang vừa chạm vào lòng bàn tay hắn lập tức bị bàn tay to lớn của hắn siết chặt, mạnh đến nỗi khiến xương cốt tôi sắp nứt ra.

“Anh làm em đau” Nhíu mày nói khẽ, trong giọng nói có một chút nũng nịu.

Nhưng hắn lại thuận thế kéo tôi vào lòng, bàn tay kia nâng cằm tôi lên, ánh mắt u tối thâm thúy như nước, cười nhạt.

“Cái này còn không chịu đựng được, vậy sau này em phải làm thế nào đây?”

Tôi cắn răng chịu đựng đau đớn, không nói gì.

Thỏa mãn khi nhìn thấy vẻ chịu đựng của tôi, ánh mắt hắn vui vẻ nhìn tôi một lượt. Lúc nó xẹt qua cổ tôi đột nhiên trở nên thâm sâu hơn cả bóng đêm, “Ồ, chảy máu rồi!”

Trong giọng nói có chút yêu thương luyến tiếc, vùi đầu vào cổ tôi, khẽ chạm môi lên vết thương trên cổ tôi.

Hắn cúi đầu xuống cho nên tôi không thể nhìn thấy ánh mắt hắn, chẳng biết trong giọng nói yêu thương luyến tiếc của hắn có mấy phần thật lòng.

Tôi hơi nghiêng đầu đi, nhìn động mạch trên cổ hắn, cười lạnh, móc ra lưỡi dao bằng bạc như cánh ve giấu trong miệng, nhắm thẳng vào động mạch kia, đang định cứa một cái.....

Đột nhiên hắn ngừng đầu, ánh mắt hung dữ, hung hăng bóp mạnh vào cằm tôi. Bàn tay hắn nắm lấy tay và lưu quang của tôi bỗng nhiên siết mạnh...tôi mơ hồ nghe được tiếng máu chảy.....

Đám mạnh Lưu quang vào vai tôi, mạnh mẽ ấn tôi chặt vào bờ tường, máu tràn xuống lưỡi dao.....

Tôi đột nhiên thấy trước mắt tối om, ngoài đau đớn ra thì cái gì cũng nhìn thấy được, đôi mắt mất đi tiêu cự, chỉ muốn ngất đi.

thế nhưng, bàn tay lạnh lẽo kia không cho tôi ngất đi

Tay tôi còn bị ép chặt trùm lên trên Lưu quang đầy máu, hắn kéo tôi khẽ chuyển động, tôi bị cái đau làm cho tỉnh hẳn.

Nhìn thẳng vào mắt tôi, ánh mắt hắn vô cùng độc ác, lạnh lùng cười “Thế nào? Hương vị của Lưu quang vẫn rất tốt đấy nhỉ, cuối cùng em cũng được cảm nhận nó rồi.”

Ý thức của tôi vẫn đang mơ hồ, giọng nói hắn lại lơ lửng bên tai khi xa khi gần, như bùa chú ma quỷ.....

Buông lỏng Lưu quang, hắn nhẹ nhàng đặt tay lên má tôi, dường như tiếc nuối, nói: “Anh không phải đã nói rồi sao? Nghe lời một chút, đừng ... chống cự nữa! Anh không muốn làm em tổn thương, sao em cứ ép anh vậy?”

Nghe câu đó tôi thực sự rất muốn cười. Thì ra sự tàn khốc của anh là do tôi ép buộc, tôi ép anh làm tổn thương tôi, là tôi tự băm mình ra thành từng mảnh nhỏ, thê thảm vô cùng..... trên đời còn có chuyện gì buồn cười hơn không?

Nhưng tôi cười không nổi. Cằm tôi vẫn bị hắn siết chặt, ngay cả một tiếng kêu đau tôi cũng không thể bật ra khỏi miệng.....

Thu lại ánh mắt hung dữ của mình, hắn cúi đầu, ngậm lấy lưỡi dao trong miệng tôi, nhổ xuống đất.

“Từ lần đó, em luôn thích giấu lưỡi dao trong miệng, em tưởng anh không biết sao? Ngưng Tịch, em giống như một con rắn ngủ đông vậy, người nào chỉ cần sơ sẩy một chút thôi sẽ bị em cắn ột miếng. Với em thực sự không thể nhân từ, dù chỉ một chút”

Hai mắt mơ hồ nhìn hần, mồ hôi lạnh của tôi đã làm ẩm cả bức tường phía sau, máu trên miệng vết thương mạnh mẽ chảy ra ngoài, thậm chí tôi còn có thể nghe rõ tiếng máu chảy. Cơ thể càng ngày càng lạnh, hơi thở càng ngày càng yếu.....

Cố gắng cười nhạt một cái, tôi yếu đuối nói: " Hoàn Tư Dạ..... anh đã bao giờ đối xử với tôi nhân từ dù chỉ một chút?"

Đối diện với hần, tôi phần nộ nhưng vẫn không thể tránh được.

Giống như hần đã nói, tôi là do hần dạy dỗ mỗi lần tôi nghĩ ra cách thức nào đó, đều không thể thoát khỏi con mắt của hần.

Từ đó tới bây giờ vẫn luôn là như thế, lúc hần mạnh mẽ kiềm chế tôi lại chẳng có sức lực nào mà tránh khỏi. Mỗi lần đều liều mạng chống cự, đối lấy cũng chỉ là tự mình khoắc gông cùm lên người mình.....

Nghĩ tới đây, hơi thở của tôi dường như ngừng lại hoàn toàn, hai tay yếu ớt buông thõng xuống hai bên hông, lần này tôi thực sự cam chịu số phận rồi.....

Tôi nhắm hai mắt lại, mặc dù đã tới nông nổi như vậy rồi nhưng vẫn không muốn cảnh thê lương tuyệt vọng của mình bị hần nhấn tâm thu vào đáy mắt.....

Muốn thế nào.....tùy anh.

" Ngưng Tịch....." Hần vẫn luôn gọi tôi, đã bốn năm nay rồi nhưng không còn sự vui vẻ và dịu dàng hồi đó nữa. Lưỡi hần bá đạo bừa bãi tàn sát khoang miệng tôi, khiến hơi thở của tôi càng ngày càng yếu đi.

Dần dần, trong miệng tôi xuất hiện vị tanh.

Lần đầu tiên gặp hần, tôi thậm chí còn ngửi được cả một hương thơm tanh nồng trên người hần, vẫn luôn nghi hoặc, không biết đó là mùi gì?

Nhiều năm sau, tôi mới biết, thì ra đó là mùi của máu.....

Tôi ghét cái mùi đó, nó khiến tôi nghĩ tới thân thể bé nhỏ bị mãnh thú xé ra huyết nhục mơ hồ kia.....

Người khởi xướng ra tất cả những này chính là người đứng trước mặt tùy ý cướp đoạt mọi thứ thuộc về tôi, tôi bất lực đến nỗi chỉ có thể nắm chặt tay thành nắm đấm.....

Một chút sức lực đã bị hao tổn tôi lại bị hần ấn lên tường.

Hần khe cong khóe môi, tựa tiểu phi tiểu, không nhanh không chậm ngửa đầu, vẻ tuấn mỹ tà ác, đáy mắt sâu thẳm, thỏa mãn chế nhạo..... chế nhạo tôi không biết tự lượng sức mình.

Tôi bây giờ với hần mà nói, yếu ớt như một đứa trẻ, cho dù bị tôi đánh trúng thì cũng chẳng hơn gãi ngứa là mấy.

Từ lâu đã hiểu rõ tất cả rồi, thế nhưng tôi vẫn không cam lòng, thực sự không cam lòng!

Vì sao mỗi lần tôi đều bị hần chiếm đoạt? Mãnh liệt cướp đoạt, tuyệt đối cường thế, tôi trời sinh chính là mục tiêu hay là khắc tinh của người đàn ông này đây.....

Siết chặt cầm tôi, ngón cái phác họa hình đôi môi tôi, hơi thở của hần lại đi xuống, không còn sự xâm phạm bá đạo nữa mà vô cùng mềm mại.

Nhưng bàn tay siết cánh tay tôi thì vẫn rất mạnh, nghiêm khắc trừng phạt sự tùy ý lỗ mãng của tôi.....

Đột nhiên, đồng tử tôi bỗng nhiên tròng lớn, đau đớn trên vai ầm ầm nổ tung, hần không hề báo trước rút Lưu quang kiếm trên đó ra, máu tôi còn phun lên cả người hần....."A" những tiếng kêu đau đớn của tôi bị hần nuốt vào, những tiếng rên rỉ đều bị cướp lấy.

Cơ thể bị hần chăm chú chèn ép trên vách tường, vết thương chảy máu, cõi lòng đau đớn tan nát..... mãi đến khi hần thỏa mãn buông tôi ra, tôi mới giãy ra khỏi vòng ôm của hần..... rơi xuống mặt đất.....

Khoảnh khắc tôi, tôi mơ hồ nghe được từ phía tử truyền đến tiếng hít thở khe khẽ, là Nguyễn Linh! Cô ấy vẫn chưa đi....."Được rồi, Ngưng Tịch" kéo lấy cơ thể tàn tạ không chịu nổi của tôi, ôm chặt lấy tôi,

“anh...định làm gì?” Đau đớn từ cõi lòng khiến tim tôi đập rất nhanh, tôi kịch liệt thở dốc “Đương nhiên là mang em đi”

“Ồ, vẫn dám để tôi ở bên cạnh sao. Anh đã quên tôi thích cắn chủ sao?” Tôi dùng dư quang khoe mắt quét một chút về phía tử, tôi thực sự rất lo Nguyễn Linh sẽ chịu không nổi mà lao ra.

Hắn cong môi cười, suy nghĩ rồi mới nói: “Anh cũng sẽ không giữ lại con một con rắn ngủ đông bên mình đâu. Lần này mang em đi sẽ đánh gãy tay gãy chân em, trói chặt em lên giường,em có chịu không?”

Lòng tôi tràn đầy sợ hãi, cắn răng nói: ” Hoàn Tư Dạ, anh thật không phải là người!”

Nghe vậy, hắn nhẹ giọng hừ hừ, nói “Nếu như anh lại thương em như cũ thì mới thật sự không phải người. Ngưng Tịch, em nên vui vẻ đi! Anh đối xử với em đâu có tàn nhẫn. Đừng ... thử thách tính nhẫn nại của anh lần nữa.....”

Hai tay ôm chặt lấy tôi, máu của tôi không ngừng tràn ra trên ngón tay hắn, dọc theo đường cong mỹ lệ trên cánh tay trắng kiêu của hắn từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất.....

Thì ra, một người lại có thể có nhiều máu như thế, nóng bỏng như thế.....

Anh không tàn nhẫn tôi còn đến nông nổi này. Vậy nếu anh tàn nhẫn, tôi sẽ thành cái dạng gì đây?

Ý thức bắt đầu tan biến, cho dù vết thương trên vai hành hạ khiến tôi đau đớn không chịu nổi, tôi vẫn không thể nào duy trì được sự tỉnh táo.

Chiến đấu liên tục, mất đi quá nhiều thứ, thể lực tiêu hao tới cực điểm, thực sự không thể chịu nổi nữa.....

Thấy tôi nửa tỉnh nửa mê, hắn khẽ cong môi, cúi đầu bên tai giọng nói trầm ấm mà nhẹ nhàng, mỗi chữ mỗi câu đều giống như cảnh trong mơ, ” Ngưng Tịch, ngủ đi.Lúc tỉnh dậy, tất cả mọi chuyện đều ổn thỏa thôi mà.”

Ý thức tôi đã rơi vào trạng thái mơ hồ, nhưng nhớ lại nhiều năm trước, khi tôi vẫn còn là một cô bé ngây thơ trong sáng, khi tôi giết người và liên tục nằm mơ thấy ác mộng, lúc tôi trần trọc khó ngủ, mỗi lúc ấy câu nói này lại quanh quẩn bên tai tôi.....

Tôi cũng nhớ buổi tối trầm lặng đến sâu thẳm ấy, tất cả, bao phủ lên tất cả là ánh mắt của anh luôn dừng lại trên người tôi.

“Khi Tịch dương kết thúc thì hắc dạ mới có thể bắt đầu..... Ngưng Tịch, hãy tiến về phía trước, đừng sợ, ánh mắt anh sẽ luôn dõi theo em trong đêm tối, không rời không bỏ.....”

Hoàn Tư Dạ, anh rốt cuộc là ma quỷ..... hay là thần thánh ?

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, tôi nghe thấy tiếng nói của hắn

” Nguyễn Linh, về nói cho Hiên Viên Ngưng Vũ biết, em gái ngoan của hắn đã bị tôi mang đi rồi!”

23. Chương 23

Số mệnh Đêm tối vắng lặng, tiếng gió thổi lạnh buốt, bóng tôi miên man vô tận.....

Tôi buồn bã ngồi cô đơn trong đêm tối, không tìm thấy bất cứ một tia ánh sáng le lói nào.

Trái tim đầy sợ hãi, cơ thể run rẩy, tuyệt vọng tràn trề trong suy nghĩ.

Sắp không thể hô hấp được nữa rồi, không ngờ trước mặt lại xuất hiện một bàn tay đầy máu, không nhìn thấy được chủ nhân của bàn tay ấy chỉ có thể nghe thấy tiếng nói của hắn.

Hắn nói với tôi “Đừng sợ, Ngưng Tịch, đi theo anh.....” Dịu dàng mà quyến rũ.

Bàn tay dần dần bị nắm lấy, mạnh mẽ mà mơ hồ. Hắn nắm rất chặt.....

Thoát khỏi đêm tối, nhìn thấy ánh rạng đông từ thiên đường, nhưng trước mắt lại là một biển máu, bên trong chỉ có những mảnh xương trắng mờ mờ "Đây là nơi nào?" "Địa ngục Atula, không nhìn thấy sao?" "Vì sao lại mang tôi đến đây?" "Bởi vì, em là của tôi....."

Đột ngột mở mắt, thứ tôi nhìn thấy chính là một trần nhà xa lạ, đèn chùm bằng thủy tinh.....

Tấm rèm màu trắng khẽ chạm lên mặt bàn, nó bị gió thổi tung bay...

Bình hoa bằng thủy tinh cắm đầy những cành hoa tử đinh hương, tung bay lay động...

Hương thơm trong trẻo nhưng lạnh lẽo lấp đầy cả căn phòng.....

Lén lút thở phào một hơi, đưa tay muốn lau đi mồ hôi trên trán nhưng lại phát hiện ra hai tay đã bị một sợi dây da trói chặt vào hai bên sườn.....

Thở giãy dụa nhưng sợi dây càng thít chặt hơn, hơn nữa còn làm ảnh hưởng đến vết thương.

Nặng nề thở dài một hơi, cuối cùng cũng quyết định từ bỏ.

Tất cả những động tác này cũng không làm cho người đang ngủ say vùi đầu vào cổ tôi thức giấc.....

Thực sự ngủ say đến thế sao? Tôi cúi đầu nhìn hắn, có chút nghi hoặc.

Nhưng tôi lại nghe được hơi thở của hắn, trầm ổn đều đều không giống như đang giả vờ.

Tư thế ngủ vẫn quen thuộc như thế, một bàn tay đặt lên lưng tôi, ôm chặt, thảo nào tôi lại cảm thấy khó thở.

Giương mắt quét quanh bốn phía, cách bài trí trong phòng ngủ này giống hệt với căn phòng của hắn ở đảo Tái Sinh trước đây, không khác dù chỉ là một chi tiết nhỏ.

Hoàn Tư Dạ, rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì?

Vẫn luôn tưởng mình rất hiểu hắn nhưng lúc này lại không thể nào lý giải được cách làm của hắn.

Cúi đầu chăm chú nhìn vẻ mặt hắn khi ngủ.

Nghĩ kĩ, cho tới tận bây giờ tôi vẫn chưa từng nhìn thấy dáng vẻ hắn lúc ngủ, người thiếp đi trước lần nào cũng là tôi. Nhưng hắn lúc nào cũng là người tỉnh dậy trước.....

Âm mắt u tối được mi mắt che đi, hàng mi thẳng dài rất hiếm khi có được độ cong dịu dàng này.

Một miếng ngọc màu đen được hắn đeo trên cổ, khi được ánh sáng chiếu vào nó hiện lên một tia sáng nhàn nhạt

Đôi môi mỏng lạnh lùng hơi cong, cơ thể khỏe khoắn mà đẹp đẽ dễ chịu mà thả lỏng ra.

Tôi vẫn không biết, gương mặt hắn khi ngủ say lại có thể yên ổn bình thản mà gợi cảm đến thế

Không thể không nhớ tới hoàn cảnh khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn.....

Khoảnh khắc mới gặp gỡ đó tôi có chút hoảng hốt...

Chưa từng thấy một con người như vậy.....

Đôi mắt sáng như có cả dải Ngân Hà hội tụ bên trong đó, nhưng nơi sâu nhất trong đó lại lạnh lùng, sâu thẳm hơn cả đêm tối. Đôi môi mỏng lạnh lùng cong lên một cách kì lạ, khuôn mặt tuấn mỹ mang vẻ đẹp tà ác, cơ thể cao lớn.....

Tôi biết, hai anh trai của tôi, Vũ và Bắc Nguyệt họ đều có vẻ ngoài vô cùng ưu tú đẹp đẽ.

Nhưng, hắn lại khác hẳn với họ...

Một vẻ đẹp tà ác, mùi máu tanh phảng phất, quyến rũ muốn lấy mạng.....

Vẻ đẹp của hắn khiến người ta sợ hãi, đó là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Nhưng tất cả những điều đó đều không thể ngăn cản tôi, ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại đi tới trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn hắn “Xin hãy làm thầy giáo của tôi!” Giọng nói đầy vẻ kiên định, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Nghe vậy, hắn hơi ngẩn người, sâu thẳm trong đáy mắt xuất hiện một nỗi ngạc nhiên.

Hắn đi tới, cúi xuống nhìn tôi mỉm cười.

Một giây đó, dáng vẻ tươi cười của hắn dường như muốn xé tan cả ánh nắng mặt trời, huyết sắc mà rực rỡ.....

Trong giây phút hắn cúi đầu xuống, tôi ngửi thấy mùi tanh tanh ngòn ngọtmùi vị của máu người.” Vì sao muốn tôi làm thầy giáo của em?” Cơ thể hắn tiến sát vào tôi, hơi thở ấm nóng lướt qua lỗ tai tôi “Bởi vì, họ nói anh là người giỏi nhất ở đây!” “Ồ, vậy em dựa vào đâu mà khẳng định tôi sẽ nhận em?” Hắn hỏi một câu rất hù vị “Bởi vì.....” tôi liếc nhìn cậu bé đứng sau lưng hắn, “Tôi sẽ trở thành người giỏi nhất ở đây” “Ha ha.....” Hắn bật cười thành tiếng “Rất thú vị!”

Một vòng tay ôm lấy tôi, đặt đầu tôi tựa lên vai hắn, “Cô bé này, tôi nhận em” Ngực khí không hề mang vẻ nghi vấn, càn rỡ mà bá đạo.

“Nghe đây, nếu em không thể đạt được yêu cầu tôi đặt ra, tôi sẽ đem em nhét vào miệng cá mập dưới biển. Người vô dụng, tôi sẽ không giữ lại ở bên mình.”

Tôi nhìn hắn, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng: “Người anh sẽ đưa vào miệng cá mập..... chắc chắn không phải tôi.”

Luôn biết rõ hắn là ma quỷ nhưng tôi vẫn quyết tâm tiến lên thêm một bước nữa.

Bởi vì, Vũ muốn tôi sống, anh vẫn đang chờ đợi tôi về nhà.

Cho nên tôi không ngừng nói với bản thân mình, mặc kệ đau khổ đến đâu, mặc kệ phải cố gắng nhiều đến mức nào, tôi vẫn phải sống, nhất định phải sống!

Năm đó, tôi mới chỉ có mười hai tuổi, Hoàn Tư Dạ hai mươi tuổi, hắn trở thành thầy giáo của tôi.

Kỹ thuật đánh nhau, Kỹ thuật bắn súng..... và cả bản lĩnh giết người đều là hắn dạy cho tôi. Hắn giết chết Hiên Viên Ngưng Tịch trước đây, khiến tôi hoàn toàn thay đổi.....

Khẽ thở dài, có phải từ lúc bắt đầu tôi đã sai rồi, phải không? Hoặc giả có thể từ giây phút bắt đầu đó, tất cả..... đều đã được định trước.....

24. Chương 24: Phiên Ngoại 1: Tái Sinh (1)

Ấn tượng đầu tiên chính dáng vẻ tươi cười dường như muốn xé tan cả ánh nắng mặt trời.....

Nhiều năm sau, vô số lần gặp ác mộng khiến tôi bật dậy, cứ ngồi miên man như vậy đến tận sáng.

Lúc này tôi mới thực sự hiểu rõ, máu của anh không thể nào cứu nổi tôi, dáng vẻ tươi cười của anh trở thành vết thương vĩnh viễn trong đời tôi.....

“Bắt đầu từ hôm nay em là của anh.....”

Nhìn vào đôi mắt đen kịt thâm thúy của hắn, tôi khẽ gật đầu, nhưng không hề nghe thấy tiếng cánh cửa của bánh xe số phận mở ra, từ thời khắc đó tất cả mọi thứ trong cuộc sống của tôi đều thay hình đổi dạng.....

Trên đảo Tái Sinh có tổng cộng là bao nhiêu đứa trẻ sinh sống? Không ai biết cũng không có ai quan tâm đến điều này.

Bởi vì, căn bản là không thể tính toán được.

Trong một khoảng thời gian rất ngắn, sẽ có một vài đứa trẻ bị ném xuống biển, cũng sẽ có một vài đứa mới bị đưa tới.

Ở đây, sinh mệnh của con người không quý hơn một con vật, thậm chí chúng tôi được đối xử còn không bằng một con vật.

Bọn họ chai chúng tôi thành các tổ các nhau, mỗi tổ đều có một thầy giáo riêng, thầy giáo của tôi chính là Hoàn Tư Dạ.

Những đứa trẻ cùng thuộc tổ tôi, tuổi đời đều lớn hơn tôi, thời gian bị huấn luyện ở đây cũng dài hơn tôi, có người hai năm, có người đã ở đây tới ba bốn năm trời.....

Tôi nhỏ tuổi, thời gian ở đây cũng ngắn nhưng chưa bao giờ tôi được chăm sóc đặc biệt.

Hắn để tôi và đám trẻ con này ở cùng một chỗ, mỗi lần tự do đánh nhau, khi tôi còn chưa biết đến cái gì gọi là kỹ thuật kỹ xảo thì chắc chắn sẽ bị đám trẻ con này đánh ỉnh đầy thương tích, nghiêm trọng nhất là một lần bị thùng ruột, nôn ra máu cả nửa tháng trời.

Trên đảo cũng có bác sĩ, nhưng không bao giờ có chuyện bác sĩ đến khám bệnh cho chúng tôi. Sức khỏe tốt thì được giữ lại, thể lực kém, bệnh tật đầy mình thì sẽ bị ném xuống biển.

Cũng may lúc ở Hoàng gia tôi có học qua vài món y thuật, tôi cũng có thể hái ỉnh một vài cây thuốc ở trên đảo.

Tôi cứ như vậy, cố gắng để sống, liều mạng để sống.....

Tôi nói với chính mình, tạm bợ thế nào, thống khổ thế nào cũng đừng lo lắng, tôi sẽ sống sót, tôi sẽ sống sót để rời khỏi đây.

Mấy đứa trẻ cùng trong một tổ chúng tôi, bất kể là nam nữ đều phải ở trong một căn phòng lớn, oi bức ẩm ướt, dơ bẩn lộn xộn, buổi tối sau khi ngủ say, còn có cả chuột ngồi trên bụng bạn gặm nhấm.....

Ngủ cùng giường với tôi là một cô bé, cũng là một người châu Á. Cô có một khuôn mặt rất xinh xắn thanh tú, có vẻ sống nội tâm, không thích nói chuyện. Nhưng mỗi lần nhìn thấy tôi, cô sẽ mỉm cười.

So với những khuôn mặt lạnh nhạt u ám của những người khác, nụ cười của cô giống như một tia nắng đầu hạ, chiếu sáng toàn bộ trái tim tôi.....

Cứ như vậy, nửa năm trôi qua, một buổi giữa đêm.....

“Ngưng tịch, thức dậy đi.....” Mơ hồ nghe thấy có tiếng gọi nhưng sự tập luyện ban ngày đã lấy hết sức lực của tôi rồi, thực sự không mở được mắt ra, mãi đến khi có một bàn tay dứt tóc tôi mới tỉnh được.

Tôi nhìn thấy thầy giáo đứng trước giường tôi, tối quá không nhìn thấy vẻ mặt hắn, trong lòng không ngừng nghi hoặc, hắn tới đây làm gì?

Đã nửa năm trôi qua, ngoài việc huấn luyện, hắn chưa từng liếc mắt nhìn tôi lần nào, tôi còn tưởng hắn đã cho tôi vào quên lãng rồi.

“Đi theo tôi” Hắn nói khẽ.

Tôi đi theo ra ngoài.....

Chúng tôi đi tới bãi cát bên bờ biển.....

Gió mùa hạ thổi tới mang theo hơi lạnh nhẹ nhàng, bầu trời đêm cao ngất, rất nhiều sao tạo thành cả một dòng sông sao, đó là một buổi đêm rất đẹp.....

Tôi nhắm mắt đi theo phía sau lưng hắn, thầm nghĩ, không phải hắn không ngủ được đến tìm tôi đi tản bộ chứ?

” ngưng tịch.....” hắn đột nhiên dừng lại.

“Dạ.....”

“Đánh tôi đi” Hắn ra lệnh.

“Sao ạ?” Tôi một lúc vẫn không thể tiếp nhận mệnh lệnh của hắn.

“Ngày mai, sẽ phải thi đấu với nhau...”

Cái đó thì có gì lạ, mỗi ngày đều thi đấu mà, tôi nghĩ thầm trong lòng.

“Không phải giống ngày thường, sáng ngày mai, em phải giết chết đối thủ của mình thì mới có thể sống sót” Tiếng nói của hắn so với gió biển còn lạnh lẽo hơn. “Vì sao?” Tôi kinh ngạc

“Đây là quy định, cách nửa năm sẽ có một lần, khôn sống mỏng chết, chỉ có người có thể lực thì mới có thể tiếp tục sống sót. Em không muốn ngày mai sẽ bị biến thành xác chết bị người ta quăng xuống biển cho sóng đánh thì đêm nay phải cùng tôi luyện tập cho tốt.”

“Vâng.....”

Cứ như vậy, cứ mỗi lần tôi tấn công hắn thì sẽ bị hắn ném lên mặt đất.....

Tôi làm sao có thể là đối thủ của hắn, căn bản ngay cả vạt áo hắn còn không túm được, nếu còn tiếp tục thế này, không cần đến cuộc thi đấu sáng ngày mai tôi sẽ chết ở đây bây giờ mất.

Lại một lần nữa bị hắn đánh ngã xuống mặt đất, lần này tôi thực sự không đứng dậy nổi, mỗi té bào trên người đều đang khấn thiết kêu gào, khớp xương trong người giống như bị người ta rút đi vậy.

“hiên viên ngưng tịch, đứng lên!” Hắn lớn tiếng ra lệnh

Tôi giãy dụa cố gắng đứng lên, thế nhưng thất bại rồi, tôi lại ngã xuống mặt đất thở không ra hơi.

Hắn cúi người xuống, nhìn tôi, nhẹ giọng chế giễu “Vây mà cũng không được, xem ra tôi thực sự đánh giá em quá cao rồi. Chờ đến ngày mai bị người ta hành hạ đến chết, tôi thấy em nên nhảy xuống biển tự sát ngay bây giờ thì tốt hơn đấy.”

Chết? Muốn chết cũng không phải là bây giờ.....

Tôi khẽ cong môi, tự giấu cười “Thầy, em cái gì cũng không sợ, chỉ sợ chết thôi!”

Cố gắng đứng dậy, tích lũy sức lực để có thể chiến đấu tiếp.....

“Nhớ kỹ, ngưng tịch, nói về thể lực thì em không thể thắng nổi, chỉ có dùng tốc độ mới có thể chiến thắng được. Tốc độ chính là thứ then chốt để em bảo toàn mạng sống.....”

“Hiểu rõ.....”

“Quá chậm, làm lại!”

“Vâng.....”

“Vẫn chậm quá, làm lại!”

“Vâng!”

.....

Cứ như vậy không ngừng một lần rồi lại một lần, làm lại rồi lại làm lại, mãi đến khi tôi quỳ rạp xuống đất một lần nữa.....

Mồ hôi theo gương mặt tôi từng giọt từng giọt chảy xuống nền cát, hai tay không kiềm chế được mà run lập cập.

Tôi ngẩng khuôn mặt đầy mồ hôi lên nhìn hắn, chẳng biết hắn còn muốn tiếp tục hay không.

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi, nói “Được rồi, đêm nay dừng lại ở đây!”

Nghe vậy, tôi như trút được gánh nặng, cả người lập tức ngã xuống bờ cát.....

Trong cơn buồn ngủ mơ màng, tôi cảm thấy cơ thể mình được người ta nhẹ nhàng nâng lên, rơi vào một vòng ôm ấm áp mà rắn chắc, mùi tanh ngọt quanh quẩn trên chóp mũi, tiếng tim đập thành thịch quanh quẩn bên tai, nhanh mà mạnh mẽ.....

Nhất thời tôi quên mất bản thân đang ở đâu.....

Úp mặt vào trong khuôn ngực người đó, giống như con mèo nhỏ dựa sát vào lòng hân, thì thào nói nhỏ:

“Vũ, em rất nhớ anh.....”

“.....”

Ngày hôm sau, đối thủ của tôi là cô bé ngủ chung giường đó.

Nhìn thấy khuôn mặt cô, tôi hơi hoảng hốt.....

Chúng tôi bị nhốt vào trong một chiếc lồng sắt rất lớn, cửa lồng sắt bị khóa chặt, trừ khi có một người bị chết thì cánh cửa đó mới được mở ra.

Cô nhìn tôi, nụ cười vẫn nhợt nhạt như vậy, nhưng khoảnh khắc đó lại khiến tôi buồn bã đến tận xương tủy.

Đột nhiên cô giơ tay ra, xuất chiêu tàn nhẫn trí mạng, không chút lưu tình.....

Đối mặt với sự sống chết, tôi vẫn hốt hoảng như cũ...

Trong đầu không ngừng hiện lên nụ cười còn trong sáng hơn cả ánh nắng đầu hạ của cô

Tôi..... không ra tay được.....

Không ngừng né tránh, thậm chí tôi còn quên mất trên tay mình cũng có dao.

Mãi đến khi có một tiếng quát: “Ngưng tịch, xuất chiêu đi! Em quên tất cả rồi sao?”

Tôi bỗng nhiên tỉnh táo, đúng vậy, tôi nói rồi, tôi phải sống sót!

Một đòn tấn công hung mãnh, dao găm trong tay cô áp sát yết hầu của tôi.

Nhanh chóng nghiêng người, tóm lấy con dao ác độc trong tay cô, dùng lực kéo về, con dao trong tay đâm thẳng vào tim cô từ phía sau..... sạch sẽ lưu loát.

Kết thúc tính mạng của một con người hóa ra lại là một chuyện đơn giản như vậy, cô ngã trên mặt đất nằm bất động.

Xung quanh vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi, tôi chỉ cảm thấy đầu mình choáng váng đau đớn.

Tôi cúi người xuống, ôm lấy cơ thể cô, dùng tay bịt vào miệng vết thương của cô, nhưng vô dụng, mặc kệ ấn chặt tới mức nào, máu cô vẫn không ngừng mãnh liệt chảy ra ngoài.....

Nhìn dòng máu đỏ tươi của cô không ngừng chảy ra từ cơ thể nhỏ bé, đầu tôi đau đớn, tôi không biết phải làm gì bây giờ nữa.

“Xin lỗi, xin lỗi.....” tôi ghen ngào, nước mắt vẫn quần quanh trong viền mắt, dường như muốn chảy ra ngoài.

” ngưng tịch..... đừng buồn nữa. Với tôi mà nói đó là lỗi thoát tốt nhất. Là bạn giúp tôi.....” Máu từ trong miệng cô trào ra, ướt đầm cả ngực áo tôi.

“Không, không.....” Tôi liều mạng lắc đầu, tôi không nên giết cô ấy.

” ngưng tịch, bạn là người thứ ba..... bạn là đối thủ thứ ba của tôi. Hai người trước đây đều là bạn của tôi, hai cô ấy đều bị tôi giết chết, mỗi đêm tôi đều gặp ác mộng, cuộc sống còn đau khổ hơn cả cái chết, tôi thực sự không chịu nổi nữa.”

” ngưng tịch, bạn phải kiên cường hơn tôi, đã sống thì phải sống thật tốt nhé..... sống cả phần của tôi nữa.....”

Cô ngã vào lòng tôi, cuối cùng bất động.

Vì sao? Những người như chúng tôi có quyền gì mà cướp đoạt đi mạng sống của cô, sinh mạng một người là một thứ quý giá như vậy, thế mà lại bị cướp đi một cách vô ích ở một nơi như thế này.

Tôi cứ như vậy, ôm thi thể của cô ngơ ngác ngồi ở đó.....

Mãi đến khi có một cánh tay mạnh mẽ kéo tôi lên.

Tôi giãy ra khỏi tay hắn, giật mình nhìn hai bàn tay của chính mình, hai bàn tay đầy máu, máu của một cô gái lương thiện vô tội.....

Một khắc đó, tôi nghĩ thật dơ bẩn.

Tôi liều mạng chạy đến bờ biển, thả hai tay vào làn nước lạnh băng, cọ rửa thật mạnh hai tay mình, nhưng không thể, hai bàn tay tôi vẫn nhuộm màu đỏ của máu, tôi không thể rửa sạch được!

Để bản thân chìm vào trong đáy biển yên tĩnh, tôi không muốn đi ra.

Tôi không quan tâm tới điều gì nữa, cái gì cũng không muốn nữa, cứ như vậy mà trốn tránh ở đây, ở đây rất yên tĩnh, rất thoải mái, không có máu tanh, không có chết chóc, không có âm mưu, không có nước mắt của mẹ, không có căm hận của cha, không có..... Vũ.....

Vũ, anh ở đâu? Em rất nhớ anh.....

hàng nước mắt cuộn trào mãnh liệt cuối cùng cũng rời khỏi mắt, từng hạt từng hạt còn trong suốt và ấm nóng hơn cả nước biển.

” Ngưng tịch, đồng ý với anh, nhất định phải trở về. Anh mỗi ngày sẽ đứng trên ban công cao nhất của tòa nhà chờ em trở về.”

“Vũ, em đồng ý với anh.....”

Vũ, anh trai.....

Bỗng nhiên bật dậy từ trong nước biển, từng ngum từng ngum thở dốc, thiếu chút nữa thì không thể thở nổi.

” Tôi còn tưởng em sẽ không trở về chứ” Âm điệu trầm khàn, không hề che giấu vẻ trêu chọc.

Tôi quay đầu lạnh lùng nhìn hắn.

Khẽ dựa người vào một tảng đá trên bờ biển, khoe môi hơi cong, tựa tiểu phi tiểu. Nhìn thấy vẻ mặt băng đá lạnh lùng của tôi ánh mắt lập tức tối sầm lại, một giây sau tay đã bị hắn mạnh mẽ tóm lấy, kéo tôi ngã xuống mặt đất, hung hăng đè lên người tôi.....

Cúi đầu xuống, bóp mạnh cằm tôi, ánh mắt âm u lạnh lẽo nói “Thu lại ngay cái vẻ mặt ban nãy của em lại cho tôi người giết cô ấy là em, không phải là tôi! Nơi đây chính là như thế, không có cái gì gọi là nương tay và thông cảm. Nếu không phải ăn thịt người thì sẽ là bị người ăn thịt, đây là nguyên tắc sinh tồn trên đảo Tái Sinh. Em muốn sống sót thì phải dẫm đạp lên thi thể đã chết của những người khác!”

Cằm bị hắn nắm chặt phát đau, tôi nghiêng mặt muốn trốn thoát khỏi sự đau đớn đó. Nhưng lại bị hắn ép xoay lại, buộc tôi phải đối diện với hắn.

Tôi bị đau nhúu mày nhìn hắn.

Thấy vẻ mặt đang cố nhịn đau của tôi, hắn nhẹ giọng chế giễu, buông lỏng bàn tay nắm chặt lấy tôi ra, vỗ nhẹ lên mặt tôi, suy nghĩ rồi nói: “Phải hung ác thêm một chút nữa..... Nghe rõ muốn sống được thì phải nghe lời. Nếu một ngày nào đó em không chống đỡ nổi nữa, tôi có thể giúp em.”

Nghiêng người, áp sát xuống cúi đầu xuống sát tai tôi, nhẹ giọng nói: “Một dao là đủ chết, đảm bảo không đau đớn một chút nào. Nhưng em phải nhớ thật kỹ, người giỏi giang thì không được phép làm như thế.....”

“Yên tâm đi, không bao giờ tôi làm việc đó đâu!” Tôi nghiêng mặt đi, nhưng bên tai lại vang lên tiếng cười khê của hắn. “Được, tôi mỗi mắt chờ mong!”

ấ w) P sự tùy ý lỗ mãng của tôi.....

Đột nhiên, đồng tử tôi bỗng nhiên tròng lớn, đau đớn trên vai ầm ầm nổ tung, hắn không hề báo trước rút Lưu quang cắm trên đó ra, máu tôi còn phun lên cả người hắn.....”A” những tiếng kêu đau đớn của tôi bị hắn nuốt vào, những tiếng rên rỉ đều bị cướp lấy.

Cơ thể bị hấn chằm chú chèn ép trên vách tường, vết thương chảy máu, côi lòng đau đớn tan nát..... mãi đến khi hấn thỏa mãn buông tôi ra, tôi mới gãy ra khỏi vòng ôm của hấn..... rơi xuống mặt đất.....

Khoảnh khắc tôi, tôi mơ hồ nghe được từ phía tử truyền đến tiếng hít thở khe khẽ, là Nguyễn Linh! Cô ấy vẫn chưa đi.....”Được rồi, Ngưng Tịch” kéo lấy cơ thể tàn tạ không chịu nổi của tôi, ôm chặt lấy tôi, “anh...định làm gì?” Đau đớn từ côi lòng khiến tim tôi đập rất nhanh, tôi kịch liệt thở dốc “Đương nhiên là mang em đi”

“Ồ, vẫn dám để tôi ở bên cạnh sao. Anh đã quên tôi thích cắn cổ sao?” Tôi dùng dư quang khóe mắt quét một chút về phía tử, tôi thực sự rất lo Nguyễn Linh sẽ chịu không nổi mà lao ra.

Hấn cong môi cười, suy nghĩ rồi mới nói: “Anh cũng sẽ không giữ lại con một con rắn ngủ đông bên mình đâu. Lần này mang em đi sẽ đánh gãy tay gãy chân em, trói chặt em lên giường,em có chịu không?”

Lòng tôi tràn đầy sợ hãi, cắn răng nói: ” Hoàn Tư Dạ, anh thật không phải là người!”

Nghe vậy, hấn nhẹ giọng hừ hừ, nói “Nếu như anh lại thương em như cũ thì mới thật sự không phải người. Ngưng Tịch, em nên vui vẻ đi! Anh đối xử với em đâu có tàn nhẫn. Đừng ... thử thách tính nhẫn nại của anh lần nữa.....”

Hai tay ôm chặt lấy tôi, máu của tôi không ngừng tràn ra trên ngón tay hấn, dọc theo đường cong mỹ lệ trên cánh tay trắng kiêu của hấn từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất.....

Thì ra, một người lại có thể có nhiều máu như thế, nóng bỏng như thế.....

Anh không tàn nhẫn tôi còn đến nông nỗi này. Vậy nếu anh tàn nhẫn, tôi sẽ thành cái dạng gì đây?

Ý thức bắt đầu tan biến, cho dù vết thương trên vai hành hạ khiến tôi đau đớn không chịu nổi, tôi vẫn không thể nào duy trì được sự tỉnh táo.

Chiến đấu liên tục, mất đi quá nhiều thứ, thể lực tiêu hao tới cực điểm, thực sự không thể chịu nổi nữa.....

Thấy tôi nửa tỉnh nửa mê, hấn khẽ cong môi, cúi đầu bên tai giọng nói trầm ấm mà nhẹ nhàng, mỗi chữ mỗi câu đều giống như cảnh trong mơ, ” Ngưng Tịch, ngủ đi.Lúc tỉnh dậy, tất cả mọi chuyện đều ổn thỏa thôi mà.”

Ý thức tôi đã rơi vào trạng thái mơ hồ, nhưng nhớ lại nhiều năm trước, khi tôi vẫn còn là một cô bé ngây thơ trong sáng, khi tôi giết người và liên tục nằm mơ thấy ác mộng, lúc tôi trần trọc khó ngủ, mỗi lúc ấy câu nói này lại quanh quẩn bên tai tôi.....

Tôi cũng nhớ buổi tối trầm lặng đến sâu thẳm ấy, tất cả, bao phủ lên tất cả là ánh mắt của anh luôn dừng lại trên người tôi.

“Khi Tịch đương kết thúc thì hắc dạ mới có thể bắt đầu..... Ngưng Tịch, hãy tiến về phía trước, đừng sợ, ánh mắt anh sẽ luôn dõi theo em trong đêm tối, không rời không bỏ.....”

Hoàn Tư Dạ, anh rốt cuộc là ma quỷ..... hay là thần thánh ?

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, tôi nghe thấy tiếng nói của hấn

” Nguyễn Linh, về nói cho Hiên Viên Ngưng Vũ biết, em gái ngoan của hấn đã bị tôi mang đi rồi!”

25. Chương 25

Dần vật Hơi thở ấm áp, cánh tay bị nắm chặt, bốn chân quăn lấy nhau, hai cơ thể trần trụi ôm chặt nhau.....

Tất cả những điều đó đã từng vô cùng quen thuộc, nhưng lúc này nó lại diễn ra ở một căn phòng xa lạ.

Bắt đầu từ lúc tôi mười sáu tuổi thì đã cùng hấn quăn lấy nhau mỗi đêm, hai năm tròn.....

Không chỉ mình hấn cần mà tôi cũng cần. Sau khi việc của Trình Chân xảy ra, một đêm không kích tình chắc chắn tôi sẽ không ngủ được.

Nhưng khi nằm trên giường của hấn, gặp mộng thì vẫn cứ là gặp ác mộng.

Khoảng cách giữa hiện thực và ác mộng bạn có thể phân biệt được không? Tôi thì không thể phân biệt nổi.

Những gì nhìn thấy trong ác mộng chính là những gì tôi tận mắt thấy ngoài hiện thực, đó mới thực sự là địa ngục.....” Ngưng Tịch.....” Tiếng gọi khê khàng của người đàn ông nằm bên cạnh kéo ý thức đang bay tự do của tôi trở về chỗ cũ.

Bàn tay xoa lên cổ, khuôn ngực trần đề lên nơi mềm mại trước ngực tôi, ánh mắt sâu thẳm, đáy mắt tinh tế lúc này còn vẻ âm lạnh như bình thường, tất cả chỉ có sự âm dịu ấm áp, ý cười ngập tràn, thần sắc dường như rất vui vẻ.

Vừa nhẹ nhàng hôn lên môi tôi vừa dịu dàng hỏi: “Tôi qua em ngủ ngon chứ?”

Tôi giương mắt nhìn hấn, rõ ràng hấn đang cười nhưng vì sao tôi lại cảm thấy lạnh buốt đến tận xương tủy?

“Không, một đêm toàn gặp ác mộng”

“Sao cơ?” Hấn nhẹ giọng cười, nhưng khi lọt vào tai tôi lại như tiếng lẩm bẩm đầy oan ức, hấn nói nhỏ: “Nhưng đêm qua anh lại có giấc ngủ ngon nhất trong bốn năm trở lại đây.....”

Nghe vậy tôi không khỏi kinh ngạc, hít sâu một hơi nói “Buông ra đi” “Cái gì?” Vẻ mặt hấn không hiểu gì nhìn tôi. “.....” Biết rồi còn giả vờ, “Tay anh giữ tôi chặt quá!” “Ồ” Âm điệu khoa trương, đáng vẻ như bình tĩnh đại ngộ, cong mày cười cười, bàn tay ôm chặt phần eo của tôi dần thả lỏng nhưng ngón tay lại không ngừng trượt dọc theo đường cong xinh đẹp đó, ngón tay thon dài còn cố tình xẹt qua khu vực bí ẩn mềm mại, tiếng thở bên tai dần trở nên nặng nề, đậm mùi nhục dục.....

Tôi nhú mày lạnh lùng nhìn hấn. Đôi đồng tử sâu thẳm không thấy đáy, so với đêm tối còn u ám hơn nhưng lại vô cùng tĩnh lặng. Trong đôi mắt đó là vẻ âm trầm trí mạng, còn có cả vẻ càn rỡ tàn ác.....

Một bàn tay giữ chặt cái cổ mảnh khảnh của tôi, thô bạo lướt nhanh trên vai tôi, mạnh mẽ tới mức làm tôi ngay cả hô hấp cũng thấy khó khăn, một tay còn lại chà sát nơi mềm mại của tôi, khuôn ngực cường tráng kề sát lên ngực tôi.

Hai tay tôi bị hấn cố định từ trước, cho nên tôi chỉ có thể miễn cưỡng dùng khuỷu tay chống đỡ phần vai, nhưng động tác đó lại tác động đến miệng vết thương tiếng da thịt bị xé rách giáng một đòn thật mạnh và đau đớn vào trái tim.

Đau khổ quá độ khiến tôi dùng hết sức lực cắn, một lúc sau đã có vị gỉ sắt trong miệng.

Hấn bị đau buông lỏng bàn tay, cái cổ của tôi cuối cùng cũng được trở lại trên giường, máu thấm hết ra ngoài lớp băng gạc trên vai, đau đớn khiến tôi chảy cả mồ hôi lạnh, thở dốc từng hơi, phần hận nhìn hấn.

Nheo hai mắt lại, ngón tay cái nhẹ nhàng lau đi vết máu trên miệng, cười xấu xa, tiếng nói khàn khàn mang vẻ ngả ngón không giấu diếm, “Sao thế, không thích à?”

Chẳng ai thích bị người khác ăn cả, mỗi lần hấn kích tình tôi đều phải cố gắng kiềm chế đến cực hạn. Cái loại ác độc không kể xiết, mùi máu tanh mơ hồ đều muốn làm tôi điên lên.

Tôi lạnh lẽo nhìn hấn một cái, cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình, trả giá với người điên thật là một việc làm ngu ngốc.

“Ý của anh như này là gì?” tôi bắt đầu hỏi hấn, ” sợ tôi chạy mất, hay là sợ tôi động thủ giết anh?”

Người nằm bên cạnh tôi nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, hơi liếc mắt rồi cong môi cười, không nhanh không chậm nói: “Sợ em lộn xộn làm tổn thương chính mình. Trừ vết thương trên vai, trên người em tổng cộng có 28 vết thương, có vài vết thương còn sâu tận vào trong xương.....”

Một tay khê vuốt ve bên sườn tôi...

Vỗ nhẹ lên khuôn mặt tôi như muốn trấn an, trong mắt vạm vỡ phần yêu thương, dịu dàng nói : “Nếu biết trước là như thế..... anh sẽ nhắc bọn họ nhẹ tay một chút.”

Chậm rãi vươn cổ lên sát tai tôi, mờ ám cười: “Không, vậy cũng không được, phải là tuyệt đối không làm em bị thương”

Tôi nhú mày, loại hơi thở đầy ám muội này kích thích khiến lưng tôi run rẩy, nghiêng mặt đi không muốn nhìn thấy dáng vẻ mèo khóc chuột của hắn.

Nhưng lại bị hắn xoay mặt lại, ánh mắt u ám lạnh lẽo, nhướn mi nhìn tôi: “Đừng có bày ra cái vẻ mặt khinh thường đó với anh, nếu bây giờ anh đặt em dưới thân mình có thể sẽ làm em chết vì đau đớn đấy, em hẳn là phải cảm ơn anh mới đúng.....”

Nghe vậy tôi cong môi cười, châm chọc nói: “Cũng đúng, tôi đáng lẽ phải cảm ơn anh. Tôi cảm ơn anh đã hại chết Trình Chân, cảm ơn anh đã hành hạ Nguyễn Linh, cảm ơn anh đã đẩy Xích Vũ vào đường cùng, cảm ơn tất cả những gì anh đã làm với tôi.....”

” Hiên Viên Ngưng Tịch, em nghe cho rõ đây!” Hắn lớn tiếng quát lên với tôi, hai tay siết mạnh bờ vai ép tôi đối diện với hắn.

“Anh thừa nhận lần đó bản thân có chút hơi quá đáng, nhưng em đừng có đem cái chết của Trình Chân đổ lên đầu anh, anh không hại nó, cũng đừng đem chuyện của tất cả những người kia đổ hết lên đầu anh.”

Tôi cười nhạt “Anh không hại nó? Nếu các người không lợi dụng nó để ép tôi vâng lời thì làm sao Trình Chân lại chết được chứ. Năm đó, trong mắt của mọi người, người bắt ép tôi là anh! Tôi đã từng van xin anh, anh muốn cái gì tôi cũng cho! Tôi chỉ xin anh cứu Trình Chân, nhưng anh có dừng tay hay không?”

Mấy chữ cuối cùng, giọng nói của tôi đầy vẻ chua chát.....

Động đến đoạn chuyện cũ ấy, trái tim lại chảy máu, đau thấu xương tủy.

Nếu nói vết thương trên thân thể là đau đớn thì vết thương trong lòng lại là trầm bi. Loại đau đớn này tựa như muốn xé tan cả cõi lòng ra. Tôi khoanh tay tự hỏi chính mình rốt cuộc là vì sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Tôi chưa bao giờ có lỗi với anh, chưa bao giờ làm hại anh? Vì sao tôi lại có kết quả đó?

Cụp mắt xuống, đau khổ khó mà kìm nén được. Cơ thể run lên bần bật, không biết là do phần hận không thể xóa nhòa hay là đau đớn tuyệt vọng nữa.....

Ngón tay chậm chậm vuốt ve viền mắt chua xót của tôi, cả người chậm chậm cúi xuống, trán khẽ chạm vào trán tôi, giọng nói nhỏ nhẹ mà chậm rãi, yếu ớt nói: ” Ngưng Tịch, cho dù em có tin hay không anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lợi dụng nó để bắt ép em nghe theo. Năm đó làm như vậy cũng là vì bất đắc dĩ thôi. Em có biết lần đó em đã giết chết bao nhiêu người không? Em đã khiến rất nhiều người phẫn nộ nếu anh không giáo huấn em một chút thì em nhất định sẽ bị đưa vào phòng Điều giáo, nơi đó... ít nhất ... cũng có mười mấy người đàn ông đang chờ em..... anh cứ nghĩ là em sẽ hiểu cho anh.....”

Tôi nhẹ giọng cười nhạt, “Tất nhiên là tôi hiểu chứ, vì thế tôi cảm ơn anh.....”

Một lực đạo rất mạnh hung hăng đập thẳng vào tai tôi, chấn động khiến tai tôi cứ ong ong ù ù...

Siết tay thật chặt làm nổi lên cả những đường gân xanh lè, toàn thân căng cứng, tiếng hít thở đó có một sự hung dữ mơ hồ, loại không khí lạnh lẽo hung ác cán lướt toàn thân tôi, lòng tôi bỗng nhiên trở nên căng thẳng.....

Chậm chậm cúi đầu, hai mắt sâu thẳm nhìn tôi đầy chăm chú, khóe môi khẽ nhếch, lạnh lùng cười “Anh đúng là luôn làm việc thừa thãi, em cần bản là sẽ chẳng thêm tin tưởng anh. Thương xót cho em đối lại chỉ là sự khinh thường của em, anh đây cần gì phải uống công làm người tốt nữa?”

Ánh mắt thâm trầm, nụ cười gợt tình: “Bị đau cũng đừng kêu lên nhé.....”

Nói xong, cánh tay hươu lực ép chặt lấy thắt lưng tôi, sự giam cầm thô bạo khiến tôi chẳng thể nhúc nhích, vùi đầu vào cổ tôi, kích tình mãnh liệt dường như muốn cán lướt tôi vào bụng hắn, cơ thể trắng kiết gắt mạnh mẽ đè lên cơ thể mềm mại của tôi, dùng lực rất mạnh, xâm nhập không hề kiêng dè, vết thương trên toàn thân dường như sắp nổ tung.....

“A.....” Nghiền nát tất cả những tiếng gào thét không thể chịu đựng được bên môi tôi, sức chịu đựng của tôi đã tới cực hạn, tay bắt giắc nắm thành quyền, gắng sức giãy dụa, hai cổ tay bị trói đều chảy máu be bét.....

Nắm chặt lấy cổ tay tôi, không nhanh không chậm ngửa đầu lên tựa như vô cùng thương xót, lắc đầu “Đừng ... giãy nữa, em không thoát được đâu. Sợ em bị thương cho nên anh đã dùng tay bằng da rồi, vậy mà em còn có thể làm bản thân bị thương tới mức này, em thật giỏi quá.”

Lau hết mồ hôi chảy ra trên trán tôi, thương xót nói: “Ôi, vừa mới bắt đầu đã đau đến mức này. Lát nữa em làm sao có thể chịu đựng được đây? Còn chưa làm được một nửa mà.....”

Tôi quay mặt đi, nặng nề thở dốc, ý thức đã bắt đầu tan biến.

Không thấy tôi đáp lời, hắn tà ác cong cong khoe môi đầy vẻ tự đắc, tựa tiểu phi tiểu, môi chậm rãi phủ lên tai tôi thấp giọng nói: “Nếu em có dũng khí giả vờ ngất, anh sẽ lấy mạng anh trai tốt của em!”

Nghe vậy, lòng tôi tràn ngập sợ hãi, ánh mắt cũng trở nên tỉnh táo, “Anh dám!” Tôi nghiêng răng nói. “Em nghĩ anh có dám không?” Hắn nhẹ giọng cười hỏi dường như đó chỉ là lời nói trong lúc vui đùa không kiêng nể gì cả, một loại cảm giác lạnh lẽo hung dữ không tiếng động khuếch tán ra xung quanh, ép tôi đến mức không thể hô hấp nổi.

Tôi mạnh mẽ quay mặt nhìn thẳng vào hắn, giọng nói lạnh lẽo, từng chữ từng chữ vô cùng rõ ràng: “Hoàn Tư Dạ, anh mà dám động vào Vũ, tôi thành ma cũng không tha cho anh!”

Nghe vậy, hắn nhẹ giọng cười nhạo, nắm chặt lấy vai tôi hung hăng đè xuống, châm biếm nói: “Em làm cách nào để không tha cho anh? Ở trên giường sao? Ồ, anh quên mất, vì năm nay em còn trở nên quyến rũ hơn trước nhiều.”

Ánh mắt thay đổi đột ngột, sắc mặt trầm xuống, lãnh đạm nói: “Lên giường cùng bao nhiêu đàn ông như thế, em còn sạch sẽ không? Anh trai tốt của em đối xử với em thế này sao, đem cơ nghiệp của Xích Vũ phết lên cơ thể của em gái ruột à?”

Tôi cong mày nhìn hắn cười “Kiểu gì đây? Đừng quên, kỹ thuật trên giường là người nào dạy tôi. Anh có tư cách gì mà nói anh ấy?”

Mi mắt hơi sụp xuống, cơ thể hơi lùi lại, bàn tay buông vai tôi ra lại lập tức ôm lấy cổ tôi, sắc mặt u ám, cười lạnh nói “Em trung thành đến thế ư? Em không sợ sớm muộn gì cũng có một ngày, có mối nối cũ, được chim quên nà, được cá quên nơm sao? Đến lúc đó cẩn thận anh ta nuốt em vào bụng, khiến em khóc cũng không tìm được nơi về đâu.” “Haha” tôi cười khế “Đừng nghĩ người khác cũng xấu xa như mình, chúng tôi đồng cam cộng khổ, sinh tử có nhau, anh cho là chỉ bằng mấy câu nói của anh là có thể chia rẽ chúng tôi ư?”

Hắn nhìn tôi chằm chằm một lúc, đột nhiên cười thành tiếng, dáng vẻ không thêm tin, chẳng thêm sợ: “Đồng cam cộng khổ, sinh tử có nhau ư? Haha, đây là thứ buồn cười nhất tôi nghe thấy trên đời đấy!”

Bỗng nhiên nắm chặt lấy vai tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi, ánh mắt chăm chú, sâu không thấy đáy, “Lúc em ăn đồi mặc rách, lúc em ăn cả chuột đồng cho đỡ đói thì anh ta đang làm gì? Ấm áp trong giường cao chẵn ấm, rượu ngon người đẹp? người Lúc em bị phạt phải vào trong lồng thú anh ta lại đang làm gì? Chơi đùa với chó mèo ?”

Nụ cười tà ác kẻ sát bên tai tôi, không nhanh không chậm nói tiếp: “Lúc em bị tôi đặt dưới thân, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay thì người anh trai tốt của em lại đang ở đâu? Đang ve vãn với mỹ nhân ư? Thì ra, cái gọi là đồng cam cộng khổ, sinh tử có nhau của các người là như vậy. Thật là cảm động.....”

“Anh.....” Tôi trừng mắt nhìn lại, hận hắn tới cực điểm, hận nụ cười châm biếm của hắn vô cùng nhưng lại không thể phản bác một câu, tại sao lại như thế?

Tất nhiên tôi không thể phản bác lại hắn.....

Khoảnh khắc đó tôi chỉ cảm thấy chỗ nào trong tim cũng nát vụn, những thứ tôi vẫn luôn quý trọng cũng đang bị nghiền nát thành từng mảnh nhỏ.

Trái tim, như bị một lưỡi dao sắc cứa vào, máu chảy be bét, đau đến mức không thể thở nổi.....

Tại sao? Trái tim tại sao lại đau đến vậy.....

Nhìn thần sắc đầy hoảng sợ, ánh mắt dần mờ hồ của tôi, hần khẽ cười nhưng vẫn không chịu buông tha “Khiến chỗ này của em đau lắm đúng không? Có biết ba ngày nay trong lúc em hôn mê hoàn toàn mất ý thức, em đã nói gì không? Em không ngừng nói, ‘Vũ, cứu em.....’. Ngưng Tịch, suy nghĩ của em sao lại không kiên cường như vậy.....”

Nghe thấy thế tôi yên lặng nhắm hai mắt lại.....

Bàn tay nắm thành quyền dần rời lỏng, tim đập rất nhanh, từng chút từng chút nhiệt độ ấm áp của cơ thể cứ dần mất đi, bỗng chốc trở nên lạnh lẽo.....

Đau đớn đang cuộn cuộn trong lòng cũng bị áp chế xuống, giây phút đó cuối cùng tôi cũng hiểu được, cảm giác dần vật, đau đớn trong trái tim còn đau hơn vạn lần vết thương trên người, loại trầm bi đó đủ lấy mạng tôi.....

Khẽ mở miệng, giọng nói chậm chậm mà nhẹ nhàng, “Được rồi, Tư Dạ, anh khiến tôi rất mệt mỏi, anh muốn làm gì thì làm đi, làm xong thì buông tha cho tôi.....”

Tham lam cướp lấy môi tôi, hơi thở nóng bỏng, nhịp tim cuồng loạn, vòng ôm mạnh mẽ, nhưng không đổi lại cho tôi một độ C ấm áp nào cả, bỗng nhiên cơ thể bị đâm thủng khiến tôi đau đớn hít sâu một hơi, cơ thể chưa kịp chuẩn bị phải chịu đựng nỗi đau đớn như bị xé rách.....

Cơ thể run lên nhẹ nhẹ, kiềm chế đau đớn âm ỉ trong lòng, chiếm đoạt không ngừng không nghỉ, u tối đến sâu thẳm vô hạn.....

Nhẹ nhàng hôn lên mi mắt tôi, thở dốc nặng nhọc, nồng đậm nhục dục, giọng nói trầm khàn quanh quẩn bên tai, ôn nhu không kể xiết, mê hoặc trí mạng, ” Ngưng Tịch, nói anh biết, em còn trân quý thứ gì nữa không? Anh sẽ hủy diệt toàn bộ..... Thế giới của em, chỉ cần có anh là đủ rồi.”

Nghe vậy, tôi mở to hai mắt, đối diện với ánh mắt so với đêm tối còn u ám hơn, giọng nói đầy ác độc khê thì thầm:

” Hoàn Tư Dạ, anh khiến tôi nhìn thấy địa ngục.....”

26. Chương 26: Phiên Ngoại 2: Tái Sinh (2)

Luôn nhớ nụ cười dịu dàng như gió của Vũ, sạch sẽ mà xinh đẹp, giống như ánh sáng mặt trời rực rỡ làm tan biến những giọt sương nhỏ bé trên từng cánh hoa, rồi lại mang chúng bài trí trên khuôn mặt anh.....

Trong ký ức, anh luôn thích kéo tôi đến khu rừng rậm ở vùng ngoại ô, nhìn trời, nhìn mây, nhìn ánh sáng mặt trời chiếu lên lùm cây tạo thành các khoảng sáng loang lổ, nhìn những đàn chim bay qua tán lá, tiếng kêu buồn bã giòn tan vẽ nên bầu trời trong xanh những vết thương dài.....

Nhìn những chú chim hoảng hốt bay đi, anh luôn hỏi tôi, Ngưng Tịch, có muốn giống như chim bay lên cao nhìn bầu trời một lát không? Tôi rất muốn biết đằng sau những đám mây kia là cái gì? Có phải là thiên đường nở đầy hoa như người ta vẫn nói không?

Nhìn dáng vẻ tươi cười của anh, tôi từng cố chấp tin một điều, một thiên đường nhất định được cất giấu đằng sau những đám mây, một thiên đường đầy hoa thơm trái ngọt, nơi không có đau khổ, không có tổn thương, không có mưu kế.....

Những ký ức lúc còn nhỏ đã trở nên rất xa, nhẹ nhàng và xa xôi như thế, rồi lại tươi đẹp như vậy, mang theo màu vàng óng ánh, mang theo cả sự ưu thương mơ hồ.....

Khoảng cách giữa thiên đường và địa ngục..... thật ra có xa lắm không?.....

Hay là chỉ cách một vùng biển thôi.....

Nằm ngửa trên tảng đá bên bờ biển, từng cơn sóng biển, gió biển thổi vù vù phá tan giấc mơ xinh đẹp của tôi.

Mở hai mắt ra nhìn về một phía xa vời, ánh nắng chiều xinh đẹp, mặt trời nhanh chóng lặn xuống đầy vẻ bi tráng trước khi tan biến.....

Khẽ thở dài, Vũ, anh có biết không? Thì ra phía sau những đám mây không phải là thiên đường đầy hoa tươi, mà là địa ngục với đầy linh hồn sống trong đó.....

Những người đã bị tôi giết chết bọn họ đang ở trên đó nhìn tôi, tôi có thể nghe tiếng bước chân của những linh hồn đi đi lại lại trên những đám mây.

Màu vàng óng ánh xinh đẹp đó cũng không phải là ánh mặt trời nơi thiên đường mà là ngọn lửa của địa ngục.....

Khoảng cách giữa thiên đường và địa ngục..... thật ra có xa lắm không?

“Em nằm ngơ ngẩn ở đây làm gì? Vô đài bên kia náo nhiệt như thế em không đi xem sao?” Giọng nói ngả ngớn chứa vẻ hưng phấn khó nén nổi.

Tôi nâng nửa trên người dậy, lạnh lùng nhìn người quấy rầy sự yên bình này giờ của tôi, Jason, một ... thầy giáo của tổ khác.

Tóc vàng mắt xanh, thân hình trắng kiện cao lớn, có thể coi là đẹp trai..... nhưng lại khiến tôi chán ghét vô cùng.

Trên đảo Tái Sinh, một nơi chỉ dựa vào vũ lực để nói chuyện, địa vị của hắn cũng gần bằng Hoàn Tư Dạ. Nhưng cách hành sự của hắn so với Hoàn Tư Dạ lại khiến người khác vô cùng phẫn nộ.....

Đám trẻ con làm thuộc hạ của hắn phần lớn đều bị hắn chà đạp, có mấy người còn bị hắn chà đạp cho đến chết, đây là một tên quỷ dữ có tiếng.

Hoàn Tư Dạ tuy là máu lạnh, nhưng hắn chưa bao giờ dùng đám thuộc hạ của mình làm công cụ phát tiết, bản tính ấy ở một nơi ngập tràn máu tanh và bạo lực thế này thực ra cũng chẳng mấy ai có được.

Chậm chạp đứng dậy, phỉu nhẹ cát đất bám lên người, lạnh nhạt đi qua hắn, một câu cũng không nói.....

Bàn tay siết chặt lấy cổ tay tôi, hai mắt màu xanh âm u đầy vẻ nguy hiểm, cười nhạt: ” không hổ là học trò của Hoàn Tư Dạ, lão xược, bất cần giống hệt hắn, không coi ai ra gì.....”

Nghe vậy tôi cong môi cười, ” Đừng đem sự nhẵn nhụi đối với anh ta đổ hết lên đầu tôi, tôi thật ra đã vô cùng kính trọng ngài rồi.”

“Em.....” Bị lời nói cung kính nhưng cũng đầy châm biếm của tôi làm cho tức giận tím mặt nhưng hắn cũng chẳng nói gì chỉ hung hăng nhìn tôi chằm chằm.

Nhìn vẻ mặt của hắn, khóe môi tôi hơi nhếch lên gật đầu nói “Nếu ngài không còn chuyện gì nữa, tôi đi về đây, không khéo lại làm mất nhã hứng chiêm ngưỡng cảnh biển của ngài mất.”

TRánh khỏi tay hắn, tôi đi về hướng vô đài.....

Trên vô đài đang có tiết mục biểu diễn gì đó, không sai, chỉ nhìn sơ qua vẻ hưng phấn trên mặt Jason là biết, hắn đúng là đồ biến thái!

Lòng thú, đó là cực hình dã man nhất trên đảo Tái Sinh.

Ở đây có rất nhiều loại cực hình, những cực hình đó đều dùng để trừng phạt những đứa trẻ phạm sai lầm hoặc không nghe lời. Trong đó, kinh khủng nhất, tàn nhẫn nhất, mất hết nhân tính chính là hình phạt lồng thú.....

Tôi hít một hơi thật sâu, nhớ lại lần đầu tiên tôi nhìn thấy người ta chịu hình, nửa tháng liền, tôi không ngừng gặp ác mộng, trong đầu không ngừng diễn đi diễn lại tiết mục đáng sợ đó.....

Bọn họ ột đứa trẻ... và một con sư tử đực vào cùng một cái lồng, cho cả hai uống một loại thuốc kích thích, sau đó..... để cả hai tự cào cấu cắn xé nhau.....

Dã thú nào cũng có những móng vuốt sắc nhọn như thế, người nào có thể chịu đựng nổi, huống chi chỉ là một đứa trẻ.

Đầu tiên là khiến hạ thân của người đó huyết nhục mơ hồ, uống loại thuốc đó vào một chút năng lực chiến đấu cũng không có. Tiếng kêu thảm thiết thê lương của người đó phát ra khiến tai người khác vô cùng đau đớn, đứng từ vị trí cách đó mười dặm cũng có thể nghe thấy.

Sau rồi ngay cả tiếng kêu cũng không thể phát ra được nữa..... cuối cùng chính là dã thú ăn tươi nuốt sống, xé thịt người đó ra mà ngấu nghiến.....

Đây là thế giới điên cuồng nhất của con người, là thế giới mà con người không nói đạo lý, trong thế giới này không có dịu dàng, không có thông cảm, không có nhân tính, chỉ có bạo lực, máu thịt và dục vọng nguyên thủy của con người.....

Lúc đó tôi đang bị ốm. Buổi tối không thể nào ngủ được, ban ngày còn phải chịu những kiểu huấn luyện dưới địa ngục trần gian này nữa, sức lực đã tiến sát tới giới hạn biến mất rồi, bất luận là ai cũng không thể chịu nổi.

Đúng lúc tôi sắp không chống đỡ nổi nữa, đêm hôm ấy thầy giáo của tôi không tiếng động đi tới bên giường tôi, bế bổng tôi lên, đưa tôi ra ngoài bờ biển.....

Tôi vốn tưởng rằng hắn muốn ném tôi vào trong biển cho cá mập ăn. Ai ngờ hắn chỉ ôm tôi, ngồi trên tảng đá bên bờ biển, ngắm những ngôi sao sáng trưng trên bầu trời đen kịt, nghe tiếng gió thổi ù ù trên biển.....

” Ngưng Tịch, em nhìn xem biển cả rộng tới mức nào, bóng đêm yên lặng tới mức nào, bao dung tất cả, bao phủ tất cả. Chúng có thể khiến em quên hết mọi đau khổ, hết mọi ưu thương.....”

Âm thanh trầm khàn, phiêu du trong gió đêm, khi xa, khi gần, tựa như một cảnh trong giấc mơ.

Dưới sự trấn an của hắn, tất nhiên tôi đã ngủ mất.....

Sau đó nửa tháng trời, hắn đều làm như vậy ôm tôi ra ngắm biển, đến tận khi nào tôi ngủ say.....

Hoàn Tư Dạ, tôi đã theo hắn ba năm, bằng sự thô bạo quái dị của hắn, thói quen thay đổi thất thường của hắn, tôi mơ hồ nghĩ, có thể nội tâm của hắn..... không giống với vẻ tà ác bên ngoài.

... Ít nhất ..., hắn còn hơn tên Jason cầm thú kia, hắn coi như cũng có chút nhân tính.....

Ba năm, rốt cuộc sao lại khiến một người thay đổi nhiều đến vậy?

Nhìn tôi thì biết.....

Máu tôi càng ngày càng lạnh, với tất cả mọi thứ xung quanh ngày càng thờ ơ hững hờ không quan tâm, đối với việc giết người..... cũng ngày càng mất cảm giác, giản đơn bình thường như việc làm vỡ một cái bát, nhưng ở đây thực ra mạng người cũng chẳng hơn gì một cái bát.

Ba năm, đã khiến tôi từ một tiểu cô nương khóc thét khi bị đánh đòn biến thành một tên đao phủ giết người không chớp mắt.

Bây giờ, phần lớn đám trẻ con ở đây đều rất sợ tôi. Bởi vì tôi hung ác hơn họ, máu lạnh hơn họ, cũng mạnh mẽ hơn họ.

Để có được tất cả những cái đó đều phải cảm ơn thầy giáo của tôi, là hắn dạy tôi cách sinh tồn trên đảo Tái Sinh – cách sinh tồn của loài dã thú.

Nhưng tôi cũng không hề khiến hắn thất vọng, tôi đã nói rồi, tôi sẽ trở thành người giỏi nhất, mà thực tế thì tôi cũng đã làm được.....

Nhưng tôi vẫn không chịu nổi loại cực hình lòng thú mất nhân tính này. Ở đây, có những người coi những màn đồ máu là trò tiêu khiển, ví dụ như Jason.

Nhưng tôi thì không. Tôi biết, tôi là người chứ không phải là dã thú. Tôi chỉ muốn sống sót, chỉ muốn về nhà thôi.

Tôi không muốn thay đổi bản chất của mình, không muốn lúc ngửi được mùi máu tươi thì sẽ trở lên hưng phấn.....

Rời khỏi bờ biển, tôi định đi về phòng ngủ một chút.

Đi qua một khu rừng tối tăm, đột nhiên bị người từ phía sau bịt kín miệng.....

Đang định xoay người đánh trả lại bị đối phương nắm chặt lấy hai cổ tay, đè người tôi lên một thân cây to. Lực đạo rất mạnh mẽ, thủ pháp áp chế thành thạo trơn tru, sự hung ác mơ hồ..... tất cả những điều đó đều quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, “Thầy?” ngoài hắt ra, không ai có thể khiến tôi cảm cảm giác lạnh lẽo đến cực điểm thế này.

“Nếu tôi là kẻ thù của em, thì bây giờ em đã chết rồi!” Hơi thở ấm vờn quanh cổ tôi, nhưng bàn tay nắm cổ tay tôi thì không hề buông lỏng.

“Vâng, em sai rồi. Xin thầy buông ra.....” Tư thế này gần kề quá mức, mờ ám quá mức, khiến tôi vô cùng vô cùng khó chịu.

Nghe vậy, hắt cười nhẹ “Ôi, người khinh địch thế này lại biết nhận sai, khó tin quá.....” Hơi nhích người ra buông lỏng cổ tay tôi.

Tôi thở dài một hơi, xoay người lại, đang định rời khỏi sự kìm kẹp của hắt, lại bị hắt đột ngột đè vai lại, cơ thể trắng kiện đè lên trên, cơ thể tôi dán chặt vào thân cây.....

“Thầy.....” tôi nghi hoặc ngẩng đầu lên,

Bóng cây rực rỡ rơi vào trong đôi đồng tử trong suốt của hắt, lưu lại sự thâm trầm đầy ám ảnh khiến đôi mắt vốn đã u tối của hắt càng trở nên quỷ dị, càng thêm sâu thẳm..... điều đó khiến tôi vô cùng sợ hãi.....

“Ồ” Hắt cong môi cười, châm biếm: “Em đang sợ?”

Sợ! Tôi thực sự là sợ.....

Mỗi gần chỉ cần hắt tiến tới gần tôi là một cảm giác lạnh lẽo độc ác lập tức không tiếng động mà khuếch tán trong không khí, vô tình quấn chặt lấy tôi, cường thế mà bá đạo..... không ai là không sợ hãi cả.

“Dáng vẻ không yên lòng, em đang suy nghĩ cái gì?” Hắt nhẹ giọng cười hỏi.

Tôi khẽ lắc đầu, ” Không nghĩ gì hết.”

Cúi đầu, ngón tay thon dài nâng cằm tôi lên, cong môi cười: “Ngưng Tịch, đừng nói dối tôi, em chưa đủ trình độ đó đâu!”

Tôi thở dài một hơi, từ trước đến giờ vẫn là như thế, hắt nhất định phải làm cho tất cả những gì hắt có biến thành trong suốt hắt mới thoả mãn.

“Tôi không muốn nhìn cảnh tượng trong lồng thú”

Nghe vậy, hắt cười khẽ vài tiếng, vỗ vỗ lên má tôi như trấn, môi dán xuống tai tôi nói nhỏ “Vậy chúng ta làm chuyện khác đi.....”

Tôi ngẩng đầu về mặt không hiểu gì nhìn hắt, làm chuyện gì?

Nhìn về mặt ngờ nghệch không hiểu gì của tôi, đôi mắt đen láy nồng đậm ý cười, hơi nhếch môi một cái ... khóe môi cong vút, ngả ngớn nói “Không hiểu sao? Chuyện này.....”

Bóp mạnh cằm tôi, hơi thở của hắt lập tức xộc vào.....

Lòng tôi hoảng hốt, ra sức chống cự thế nhưng lại bị đôi tay hữu lực kia mạnh mẽ bóp chặt, khuôn ngực trắng kiện đè mạnh vào tôi, cả người tôi đều bị hắt ép chặt vào lồng ngực. Không ngừng lắc đầu né tránh, nhưng làm thế nào cũng không thể thoát khỏi hơi thở của hắt,

Cố gắng kiềm chế, loại cường thế này tôi không thể trốn tránh được.....”Hoàn Tư Dạ, anh buông ra đi!” Tôi gầm lên.

Nghe vậy hấn đột ngột cúi xuống ánh mắt sáng quắc nhìn tôi chằm chằm, ngay sau đó lại cong môi cười, chằm chằm lùi lại, hai tay cũng buông lỏng tôi dần dần.....

Dựa vào thân cây, thở dốc từng ngụm lớn phần hấn nhìn người đàn ông mặt mũi đầu vẻ trêu chọc đứng ở kia.

Tên điên! Tôi thầm mắng trong lòng.

Hấn chậm rãi tiến đến, ngón tay thon dài nâng cằm tôi lên, ngả ngón nói: “Sao, giận rồi à?”

“Đừng chạm vào tôi!” Tôi nhích người thoát khỏi bàn tay hấn.

“Hấn ta thì có thể chạm vào em sao? Vũ? Hấn là ai? Em thích hấn à?” Hấn rất có hứng thú hỏi liên mấy câu.

Tôi lạnh lùng lườm hấn ta, tôi không hiểu vì sao hấn lại biết Vũ.....

“Nếu thầy không còn chuyện gì khác nữa, vậy xin ngài cho tôi về nghỉ ngơi.....”

“Ồ, giận thật rồi. Trêu em chút thôi, tôi tuy đói bụng nhưng cũng chưa đến mức phải ăn quàng..... Nhưng, vẻ tức giận của em rất đáng yêu, đáng yêu hơn nhiều so với cái vẻ trầm lặng ngày thường.”

Nghe vậy lòng tôi sợ hãi, trầm lặng? Tôi có sao?

Tôi quay đầu lại nhìn hấn.

Hơi dựa người lên thân cây, mái tóc đen nhánh bị gió rừng thổi tung trở nên hơi lộn xộn hai mắt sâu thẳm, vẻ tuấn mỹ chứa đựng nét ác độc.....

Cặp mắt đen lấy tâm thúy kia thực sự có thể xuyên qua cơ thể mà nhìn thấu suy nghĩ trong lòng tôi ư?

Tôi hơi lắc đầu, làm sao có thể như vậy được? Là do tôi suy nghĩ quá lên thôi “Bỏ đi, về thôi, màn lồng thú hôm nay tôi cũng không muốn xem, dù sao cũng là học sinh của mình.....” Hấn tự động thoái.

Học sinh của hấn vậy là người cùng tổ với tôi rồi, là ai nhỉ? Tìm tôi dường như lạnh đi “Ai thế?” Tôi hỏi “Thiện Nhược Bằng” Hấn xoay người định bỏ đi “Sao cơ?” Tôi hét lên đầy sợ hãi “Sao lại là anh ấy được? Anh ấy làm sai điều gì chứ?” “Chuyện bỏ trốn tập thể lần trước, có người nói chủ mưu là cậu ta. Nhưng theo tôi thấy thì đến tám phần là cậu ta bị người ta hại. Nếu hấn muốn bỏ trốn thì cũng sẽ không đợi tới tận bây giờ, nghe nói là Jason phát hiện ra..... bỏ đi, em về đi, nghỉ ngơi cho tốt.”

Hấn vỗ vỗ vai tôi như trấn an rồi xoay người định bỏ đi.

Tôi níu hấn lại, khẩn cấp nói: “Nếu thầy biết anh ấy bị người ta hãm hại thì vì sao thầy lại không cứu anh ấy, dù sao anh ấy cũng là học trò của thầy mà.”

Sắc mặt hấn trầm xuống, gỡ bàn tay của tôi xuống khó chịu nói “Vậy thì sao? Tôi không chỉ có mình cậu ta là học trò.”

Tôi biết nói với hấn căn bản là chẳng có tác dụng gì, người này bẩm sinh đã là loại động vật máu lạnh rồi. Tôi xoay người chạy về phía võ đài.....

“Chờ chút” Tôi gấp gấp quát lên với người đưa bát thuốc cho Nhược Bằng, bước vài bậc lên phía bên trái võ đài, quì một gối xuống.

Người gồi ở chiếc ghế cao nhất trên võ đài chính là người phụ trách trên đảo Tái Sinh – sắc vi phu nhân.

Không ai biết tên thật của bà, bởi vì trên quần áo của bà luôn có một cây kim có khắc hình hoa tường vai cắm trên ngực áo bên trái cho nên mọi người ở đây đều gọi là bà là sắc vi phu nhân.

Bà phụ trách tất cả mọi chuyện trên đảo Tái Sinh, đương nhiên cũng là người có quyền sinh quyền sát to lớn nhất ở đây.

Một người phụ nữ trên dưới bốn mươi tuổi vẫn còn vẻ xinh đẹp diễm lệ, thướt tha duyên dáng, nhưng cũng là một người ác độc hơn cả loài rắn.....

Những loại cực hình ở đây đều do bà ta nghĩ ra.

“Phu nhân, xin bà hãy thả Nhược Băng ra anh ấy là người vô tội. Chủ mưu là một người khác” tôi hơi cúi đầu

“Ồ, là ai? Nói cho ta nghe xem nào. Nếu cô nói ra một lí do hợp lí, ta sẽ thả hắn ra” Giọng nói mang vẻ biếng nhác, ngữ điệu lạnh băng, cố gắng tỏ ra dịu dàng nhưng lại tỏa ra một sự uy hiếp không thể chống cự nổi.....

Hừ, tôi cười nhạt trong lòng. Còn cần đến lí do hợp lí gì nữa?

Lần chạy trốn tập thể lần trước đều là những đứa trẻ vừa mới bị đem tới đây, chúng không hiểu rõ nơi này nên mới mạo hiểm làm như vậy.

Còn Nhược Băng, thời gian anh ta ở đây còn dài hơn cả tôi, anh ấy làm sao mà không biết hải đảo gần nơi này nhất cũng cách xa đây tới mười ngàn hải lý, căn bản không thể trốn thoát, chẳng lẽ anh ấy muốn tự tìm đường chết sao?

Một đạo lí dễ hiểu như vậy mà ai cũng không hiểu ư!

Tên Jason này, hẳn thích nhất là làm hại người khác, điểm này người trên đảo ai cũng biết.....

Là hắn cố tình làm hại Nhược Băng, còn Sắc vi phu nhân lại cố tình bao che cho hắn.

Bọn họ hai tay che trời còn có thể nói đạo lí gì chứ?

“Nói đi, phu nhân đang chờ cô, cầm điếu rồi sao?” vẻ mặt Jason vô cùng đắc ý.

Tôi rất nhanh siết chặt bàn tay lại, hít sâu một hơi, nói “Là tôi!”

Không khí xung quanh ngưng đọng lại.....

” Cái gì?” Phu nhân dường như vẫn chưa hiểu ý tôi.

“Là tôi, tất cả đều do tôi bày ra, tôi mới là chủ mưu” tôi ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn người phụ nữ cao cao tại thượng kia

Đôi mắt phượng hút hồn của bà mở to, không thể tin được nhìn tôi, lập tức nở nụ cười, âm điệu sắc nhọn, nụ cười khiến người ta run rẩy.

“Haha, thú vị lắm. Tiểu nha đầu, cô biết cô sẽ phải nhận hình phạt gì không?”

“Tôi biết.....”

“Được đưa cô ta vào!” Bà ra lệnh.

“Không cần, tôi có thể tự vào” Tôi đứng lên, đi tới bên cạnh lồng thú.

Sức sinh bên trong đã động dục từ lâu, khó chịu đi qua đi lại liên tục, thỉnh thoảng lại gầm rú lên một tiếng.

Ánh mắt hung hãn của loài thú vật từ lâu đã đầy tia máu, hàm răng sắc nhọn, lạnh lẽo vây quanh.....

Tôi nhận lấy bát thuốc, ngửa đầu uống hết, ngay lập tức bị người ta đẩy vào trong.

Con thú bên trong gầm rú lên một hồi, thật đỉnh tai nhức óc.....

Người đứng ngoài đều trở nên hưng phấn, bọn họ vô cùng mong chờ nhìn thấy hình ảnh máu tanh vô nhân tính ấy, kích thích khiến dây thần kinh họ cũng tê liệt luôn, ai cũng nín thở chờ mong.

Con thú kia gào thét nhảy chồm về phía tôi, tôi nhanh nhẹn lộn người một vòng, đứng sang một bên.

Người đứng bên ngoài vô cùng kinh ngạc, không ai có thể ngờ được tôi đã uống bát thuốc ấy rồi mà vẫn có thể hoạt động như thường.....

Đầu con vật húc vào khoảng không, lập tức quay đầu, chân sau làm trụ, giơ hai chân trước lên, móng vuốt sắc nhọn hướng thẳng về phía cổ tôi.

Khẽ nghiêng người, may mắn thoát được nhưng móng vuốt sắc nhọn của nó đã cào rách vai tôi.

Hai lần vồ hụt, con mắt hung hãn của con thú nhìn tôi chằm chằm, chạy đi chạy lại, đột ngột tiến lên.

Không gian trong lồng thú hữu hạn, tôi có thể trốn được ở đâu đây?

Tôi không có vũ khí, nó thì có răng lợi sắc nhọn, một người thi đấu với một con thú, tôi sẽ thua dường như chỉ là chuyện trong sớm muộn mà thôi.

Người bên ngoài đều chờ xem tiết mục tôi bị con thú xé xác.....

“Ngưng Tịch.....” giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, không còn vẻ lãnh lùng châm chọc như bình thường nữa mà có vẻ gấp gáp.

Mắt tôi hơi sáng lên, con thú kia mãnh liệt nhào tới tôi bị nó vật ngã xuống nền đất, móng vuốt sắc nhọn đâm vào trong da thịt tôi, vai gần như cũng bị xé rách rồi da tróc thịt bong ngay lập tức.....

Hàm răng sắc nhọn nhai vào họng tôi mà cắn, đúng lúc này, tôi nhanh như chớp đưa tay ra, cầm chiếc kim bằng bạc chọc thẳng vào mắt con vật.....

Ngay lập tức dã thú tuyệt mệnh rống lên tiếng kêu gần như vang đến tận chín tầng mây xanh, nỗi đau trong con mắt càng khiến nó điên cuồng hơn.....

Vốn định mượn cơ hội để thoát ra khỏi móng vuốt của nó, nhưng hàng móng vuốt sắc nhọn kia vẫn không hề tha cho tôi, răng nanh sắc nhọn hướng thẳng về phía cổ tôi.

Tình trạng đã là ngàn cân treo sợi tóc...

“Ngưng Tịch, nhận lấy!” Theo tiếng hét, một con dao được ném vào ngay sát người tôi, lưỡi dao có màu xanh kì lạ.

Tôi không rảnh suy nghĩ nhiều ngay lập tức cầm lấy con dao đâm thẳng vào yết hầu con vật..... máu nó văng cả lên mặt tôi, tanh hôi.....

Ú! bên tai vang lên tiếng gầm rú của con vật dường như màng nhĩ trong tôi sắp rách ra rồi xung quanh vang lên tiếng gầm rống của con vật và tiếng khen ngợi của mọi người.....

Móng vuốt áp trên người tôi trở nên vô lực, rút con dao đó ra tôi nhanh nhẹn cuộn người lại, quay hẳn mũi dao và chọc thêm vào phất nữa vào thân nó, mãi đến khi nó vật xuống mặt đất, bất động mới thôi.....

Thở nặng nề, dựa vào cái thanh sắt dần dần đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng quét qua nhìn những con người đang hò reo đứng bên ngoài, hai mắt nhú lại, sau cùng ánh mắt sắc bén gắn chặt vào người phụ nữ xinh đẹp ngồi ngay ngắn tại trên đài cao đích kia, cong môi cười.

“Được rồi, các người không phải muốn xem tiết mục này sao?”

“Hay lắm!” Ưu nhĩ vỗ hai bàn tay vào nhau, sắc vi phu nhân mỉm cười nhìn tôi, nhưng ánh mắt lại lộ ra nét lạnh lẽo.

“Nó là học trò của cậu phải không? Tư Dạ” hơi khom người, cười hỏi người đàn ông đứng thẳng bên cạnh.

Hoàn Tư Dạ ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi chằm chằm, nhếch môi cười nói, “ Vâng, cô bé là học sinh bướng bỉnh nhất của tôi.”

Nghe vậy, sắc vi phu nhân cười khẽ vài tiếng, châm chọc nói: “Ồ, vậy cậu cần phải giám sát chặt chẽ con mèo hoang nhỏ này.....” “Tối nay dừng lại ở đây thôi, giải tán đi!” Ra lệnh xong, bà chậm chậm đứng lên, chẳng còn vẻ hứng thú xoay người rời đi.

Người xung quanh đi hết rồi, tôi mới được thả ra khỏi lồng sắt, vai vẫn đang chảy máu, da thịt đều nứt toác, mơ hồ.....

Nhược Băng đi tới đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của tôi, đôi mắt xinh đẹp nhìn tôi chăm chú, “Vì sao cô lại giúp tôi?” Âm điệu bình thản, không nghe ra có chút tình cảm nào.....

Tôi cười khẽ, Thiện Nhược Băng, tên gọi này không hề sai, vĩnh viễn lạnh bạc như băng.....”Bởi vì anh từng cứu tôi.” “Sao cơ?” Anh ta không hiểu gì “Anh quên rồi sao? hai năm trước, vào một buổi đêm, một tên con trai cùng tổ ép tôi lên giường với hắn..... là anh đã cứu tôi.”

Nhìn vẻ vẫn không hiểu gì trên mặt anh ta, tôi mỉm cười nói tiếp “Anh lúc đó nói với hắn là ‘Đừng có quấy rầy giấc ngủ của tôi’”

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh đại ngộ của anh, tôi khẽ lắc đầu, có lẽ anh ta quên thật rồi.

Lúc anh ta nói ra câu kia khiến lòng tôi rét run.

Nhưng ở đây lâu rồi mới hiểu, nơi đây là một thế giới không có tình cảm, lần đó anh ta lại ra tay cứu giúp, thật sự là rất hiếm thấy.....”Thiện Nhược Băng, cậu về đi!”

Nhược Băng liếc mắt nhìn tôi, buông lỏng tay.....

Võ đài rộng lớn như vậy chỉ còn lại có tôi và Hoàn Tư Dạ, “Qua đây” giọng nói bình tĩnh không có chút tình cảm nào.

Tôi cúi đầu, đi quá đó, bước đi tập tễnh.....

Hắn giơ tay lên, một cái bạt tai hung ác khiến tôi ngã thẳng xuống nền đất.

Chậm rãi lau vết máu trên khóe môi, tôi ngẩng đầu, nhìn hắn

Trong sâu thẳm nơi đáy mắt, chỉ có sự lạnh lẽo, hung dữ, độc ác, tức giận xung quanh không tiếng động mà bay đi hết.....

Chậm chậm cúi người xuống, đưa tay, nắm vào chiếc cổ mảnh khảnh của tôi, siết mạnh vào yết hầu tôi, hung hăng nói: “Cô giỏi thật! Cánh đã cứng rồi phải không? Ngay cả sắc vi phu nhân cũng dám đắc tội, cô có mấy cái mạng?”

Không sai, ngày hôm nay tôi đã khiêu chiến người phụ nữ uy lực kia nhưng tôi không thể thấy chết mà không cứu.....

Khi còn nhỏ, ở Hoàng gia đã thử qua rất nhiều loại thuốc, cơ thể đặc biệt của tôi có lẽ sẽ chống lại được bất thuốc tăng lực đó nhưng anh ta thì không thể.

Lòng thú kia tôi tiến vào là lành ít dữ nhiều, nhưng Nhược Băng mà tiến vào một trăm phần trăm là chết.....”Anh ấy từng giúp tôi.....” Tôi khó nhọc nói. “Vậy thì thế nào?” Lực trên tay hắn càng mạnh mẽ hơn, hơi thở của tôi gần như biến mất rồi.

Nhìn vẻ mặt hít thở không nổi của tôi, cuối cùng hắn cũng buông lỏng bàn tay, tôi nằm trên mặt đất ho khan kịch liệt, hắn gần như cắt đứt cổ họng của tôi”Nghe đây, muốn sống được thì ngoan ngoãn một chút cho tôi, đừng ... gây thêm phiền phức cho tôi nữa. Tôi cứu được em một lần, nhưng không đảm bảo có lần thứ hai đâu.”

Hung dữ bỏ lại mấy câu đó, hắn xoay người định đi “Thầy tôi khẽ gọi hắn, ý thức bắt đầu không rõ ràng “Cảm ơn.....” Nếu không có con dao đó, tôi sớm đã thành món ngon của con sư tử rồi Nói xong câu đó, tôi nặng nề ngã xuống mặt đất.....

Cơ thể được người ta nhẹ nhàng ôm lấy, bên tai lại vang lên tiếng trái tim đập quen thuộc kia, nhanh mà có lực, lồng ngực tráng kiện, vòng ôm ấm áp, hơi thở tanh ngọt, tất cả những cái đó không hiểu tại sao lại khiến tôi vô cùng an tâm.....

Nằm trong lòng hắn, đầu vùi vào ngực hắn, tôi nặng nề ngủ.....”Haiz, rốt cuộc phải làm sao với em bây giờ.....” Tiếng thở dài bất đắc dĩ phiêu tán tại trong gió đêm, nhẹ nhàng, nhạt nhòa, giống như cảnh trong mơ.....

27. Chương 27

Ác mộng Kí ức nhuộm bằng máu, sống mãi trong ác mộng.....”Chị Ngưng Tịch, em đau quá, cứu em với.....” Tiếng kêu đau đớn của Trình Chân, tê tâm liệt phế.....

Hai mắt tôi từ lâu chỉ còn lại một màu đỏ, “Trình Chân.....”

Tôi muốn cứu nó nhưng..... lại bị một đôi tay lạnh lẽo kéo mạnh đi “Cứu nó, cầu xin anh, thay em cứu nó.....” Lần đầu tiên trong đời đau khổ cầu xin, nhưng lại chẳng được đáp lại một chút nào.....

Một giây đó, ánh mắt băng lạnh của hắn hoàn mỹ như một pho tượng được điêu khắc.....

“Hoàn Tư Dạ, anh nói sao?” Thanh âm biếng nhác, ngữ khí ‘dù gấp mà vẫn ung dung’

“Thực sự phải phạt.....” Bình tĩnh như thường, không nghe ra có bất cứ chút cảm xúc nào “Được rồi, đưa cô ấy đi.....” “Chờ chút! Cô ấy là người của tôi, nếu phải phạt..... cũng phải do tôi thi hành.” Vẫn vô cùng bình tĩnh.

Tôi chưa bao giờ biết, giọng nói của hắn..... thì ra lại có thể băng lạnh đến thế, vô tình đến thế.....

Thân thể nặng nề bị đặt trên mặt đất cứng rắn, hai tay mạnh mẽ bị nắm chặt, hai cánh tay đó đã từng dịu dàng ôm lấy tôi giờ đây lại vô tình xé rách quần áo tôi.....

Sợ quá khiến tôi đánh mất tất cả phản ứng.....

Vòng ôm mạnh mẽ đó bây giờ lại trở nên lạnh lẽo, đồng tử đen sâu thẳm ấy giờ cũng trở nên vô tình.....

Trong cả quá trình, tôi cố gắng nhìn vào khuôn mặt không đàng hoàng tùy tiện nhưng tuần tú đó, muốn tìm vẻ dịu dàng và thương tiếc giống như trước đây, những điều đó từng khiến tôi cảm động, khiến tôi yên lòng với cảm giác được người ta che chở, nhưng tôi không tìm thấy, cái gì cũng không tìm thấy.....

Trừ lạnh băng thì vẫn là lạnh băng.....

Khoảnh khắc đó, tôi mới cảm nhận được rõ ràng, hóa ra thế giới lại có thể lạnh đến thế.....

Tại sao? Rốt cuộc em đã làm sai điều gì? Sao anh lại đối xử với em như vậy?

“Ngưng Tịch.....” tiếng gọi khê khàng quanh quẩn bên tai tôi, như gần như xa, dịu dàng như tiếng mèo kêu.....

Trong không gian không còn vẻ lạnh lẽo trong trẻo như ban đầu nữa mà lại nồng đậm mùi hoan lạc, mùi máu tanh mơ hồ tràn ngập trong đó, phóng túng thối nát khôn kể, quyến rũ vô cùng.....

Chậm chậm mở hai mi mắt mệt mỏi rã rời, lông mi ẩm ướt khê run rẩy, tầm mắt mơ hồ hướng về phía người tùy tiện cướp đoạt kia, đau đớn trong hiện thực và trong mơ cùng hội tụ tại một nơi, trong vài giây ngắn ngủi, không thể phân biệt rõ.....

Ai có thể nói cho tôi biết rốt cuộc cái gì là hiện thực? Cái gì mới là ác mộng?

“Haiz, thực sự bị đau đến hôn mê rồi.....” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng khuôn mặt ẩm ướt vì mồ hôi của tôi lên, ánh mắt sâu thẳm, u ám, vẻ yêu thương trong mắt vô cùng rõ ràng, hơi gật đầu, cúi thấp người xuống, yêu thương vô hạn nhu tình hàng vạn hàng ngàn.....

Bàn tay dịu dàng, ánh mắt thương yêu, nụ hôn nồng nàn, ôm ấp ấm áp.....

Tình cảm mãnh liệt phủ lên, mạnh mẽ đâm vào, cố gắng dùng lực, màn hoan ái như một hình phạt.....

Vì sao? Hắn vừa có thể vừa dịu dàng vừa tàn ác, vừa thương tiếc vừa lạnh lùng, hai tính cách trái ngược cùng tồn tại trong một con người, thăng thấn như vậy.....

Một giây trước là dịu dàng chở che, một giây sau đã biến thành lãnh khốc vô tình.

Sự thay đổi thất thường của hắn khiến tôi rơi xuống vực sâu, như đứng trên màng băng mỏng.....

“Ngưng Tịch..... vẫn đau sao?” Đầu áp sát vào tai tôi nhẹ giọng hỏi, vành tai và tóc mai cùng chạm vào nhau, cần cổ giao triền, day dưa như những người yêu thương nhau thực sự, nhưng với chúng tôi, khoảnh khắc đó lúc nào cũng có mùi tanh của máu.....

Ánh mắt vẫn mơ màng như trước, tôi vẫn không thể phân biệt được con người trước mặt. Đôi môi không có chút huyết sắc hé mở, lòng đau tê tái, không nói ra lời chỉ thở dốc nặng nề, trầm thống mà bi thương.

“Vì sao?” Tôi thấp giọng nói “Tôi chưa từng nghi ngờ anh, toàn tâm toàn ý dựa cả vào anh, vì sao anh lại có thể đối xử với tôi như thế?”

Tôi hỏi ai mới thực sự là hắn? Hắn trong giấc mơ hay là hắn lúc này? Cảnh trong mơ và hiện thực cứ quần lại với nhau, không thể phân biệt.....

Cơ thể hơi cứng lại, dục vọng nóng rực vẫn ở trong cơ thể tôi, gật đầu, con mắt sâu thẳm khóa chặt vẻ mơ màng của tôi, đáy mắt sáng rõ và thâm thúy, nguy hiểm mà kiên quyết.....

Một lát sau, ngón tay nhẹ nhàng chạm lên mi mắt tôi, thở dài nặng nề “Ngưng Tịch, biết không? Lúc em thương tâm, con mắt sẽ chuyển thành màu xanh tím.....”

Vuốt ve lên trán tôi, khổ não nói “Lại nghĩ tới chuyện đó à? Chuyện đau khổ như thế quên đi không được sao?”

Tôi im lặng nhìn đáy mắt đen kịt, thâm thúy của hắn, cặp mắt đó so với dải ngân hà còn sáng hơn..... thực sự rất đẹp, ánh mắt đó đang chờ mong ánh mắt tôi, dừng trên người tôi

Quên?..... Quên được sao?

Tư Dạ, biết không? Vết thương trên cơ thể là đau đớn, nhưng vết thương trong lòng lại là trầm bi!

Đoạn ký ức nhuộm đầy máu ấy giống như giấc mộng bị ma ám, mấy năm qua đều luôn dần vặt em, mỗi đêm sau khi thức dậy từ giấc mộng trái tim sẽ đau như bị phá tan, đau nhức không ngừng đến.....

“Khoảng cách giữa hiện thực và ác mộng, anh phân biệt được không? Em thì không phân nổi. Bắt đầu từ năm mười sáu tuổi, với em mà nói, đêm nào cũng là địa ngục.....”

“.....” Cụp mắt lại, ngón tay thon dài chậm chậm lau vài giọt mồ hôi trên tóc tôi, chậm chậm vuốt ve khuôn mặt tôi, sau đó dần mạnh hơn, “Không , là anh làm em đau khổ..... nếu ông trời cho anh chọn lại một lần nữa..... anh vẫn sẽ làm như trước!”

Nghe vậy, cơ thể tôi không khỏi run lên một trận..... vẻ kiên định trong mắt hắn khiến tôi cảm thấy sợ hãi.....

Ánh mắt sâu thẳm khóa chặt tôi, lực đạo trên tay ngay lập tức nói lỏng, “Ngưng Tịch, vết đau thương trong mắt em khiến anh đau đớn..... nhưng anh không thể buông tay em, không thể.....”

Chuyển động lưng mạnh mẽ đâm vào một lần nữa “Ồi.....” tiếng ngậm nga không thể áp chế bật ra từ môi tôi, rướn cong người lên, hai tay nắm chặt, đau đớn vô cùng.

Bàn tay đặt lên người tôi, yêu thương lau đi mồ hôi trên tóc mai, hàng mi thẳng tắp nhú lại, trong mắt vạm vỡ che chở “..... Khiến em đau khổ cũng vẫn muốn cơ thể của em nằm trong kí ức của anh..... cả đời này cũng không thể quên.....”

Lời nói lạnh khốc ích kỉ, ngữ khí vô cùng kiên định...

Trước đây tôi chỉ biết là số phận luôn thay đổi và vô cùng tàn nhẫn, nhưng lại không biết một người máu lạnh vô tình cũng có thể khiến số phận của một người khác thay đổi và đau khổ.....

Cơ thể không còn nhiều máu dần dần lạnh như khối băng, nhưng dục vọng trong cơ thể vẫn nóng bỏng như thể.

Vùi đầu vào vai tôi khẽ hôn lên da thịt tôi , nụ hôn dần tiến lên trên mặt, thỏa thích ngậm lấy vành tai non mềm của tôi, dịu dàng hỏi “Ngưng Tịch, cảm nhận được không? Cảm giác anh ở trong cơ thể em.....”

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu, vết thương trên người đau đớn tê tâm liệt phế, ngoài đau đớn..... lúc này cái gì tôi cũng không cảm nhận được.....

Thở dài một hơi, hai tay nâng mặt tôi lên, khàn khàn nói “Ngưng Tịch, đừng ... chống cự nữa, cảm nhận anh, đón nhận anh.....”

Chầm chậm cúi đầu, chầm chậm hôn lên môi tôi, ” Từ khoảnh khắc gặp nhau lần đầu tiên, số phận đã định trước, em và anh phải kết hợp cùng một nơi..... anh quyết không để em chạy thoát.....”

Luật động trên lưng dần mạnh mẽ hơn, lần nào cũng đâm rất sâu vào cơ thể tôi.....

“Ồ.....” tiếng rên rỉ bị hấn nghiền nát nuốt hết vào miệng, đôi mắt sâu thẳm nhìn tôi chăm chú kiên quyết mà dứt khoát.

Cúi xuống bên tai, nói nhỏ “Đó là số mệnh của chúng ta, chúng ta ai cũng không thể chạy thoát.....”

Nghe vậy tôi hơi chấn động. Đây là giọng nói của hấn sao? Tại sao trong đó lại có vẻ trầm thống bi thương mà tôi chưa bao giờ nghe thấy?

Cố gắng mở đôi mắt đã rệu rã, tôi muốn khoảnh khắc này nhìn người ở phía trên một cách thật rõ ràng.....

Con người biếng nhác đen đậm, đây là thứ duy nhất tôi có thể nhìn rõ.....những thứ còn lại vẫn như cũ, không thể nhìn rõ được...

Khoảnh khắc đó, lòng tôi tê lương như cảnh hoàng hôn, có màu sắc nhưng cuối cùng vẫn tuyệt vọng chìm vào đêm tối mãi mãi

Tôi mơ màng nói khẽ, bất đắc dĩ mà tê lương “Tư Dạ, biết không? Thực ra, em rất sợ bóng tối.....” “Anh biết, đừng sợ, có anh ở bên cạnh em...”

Không cách nào thoát khỏi số mệnh, bất tận tổn thương, liều chết dây dưa..... hóa ra đây là tất cả những gì bên trong mối quan hệ của chúng tôi.....

“Em vẫn đẹp như trước đây.....” nụ hôn rời rạc rơi trên vai , trên cổ tôi, cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy người tôi từ phía sau, hơi thở đầy thỏa mãn.....

Tôi nghiêng người quay lưng về phía hấn, dục vọng của hấn hành hạ tôi đến sức tàn lực kiệt nhưng không thể nào đi vào giấc ngủ, trong không khí có mùi của hoan ái trộn lẫn với tanh ngọt của máu khiến tôi cảm thấy hít thở không thông.....

Không thấy sự đáp lại của tôi, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa lên vai tôi, dọc theo cánh tay mảnh khảnh trơn láng của tôi một đường vuốt thẳng xuống dưới, dừng lại ở vết thương trên cổ tay tôi.....

“Tư.....” tôi giật mình

Hấn ở phía sau cười khẽ vài tiếng, áp người sát vào tôi, hơi thở ấm áp thổi lên gáy tôi, dịu dàng nói: “Lại làm em đau rồi?”

Đó căn bản là “biết rồi mà còn hỏi”, tôi không nói năng gì rút tay về, nhưng bị nắm rất chặt, ngón tay thon dài dây dưa cùng với tay tôi ở một chỗ.....

Tôi thở dài trong lòng, không giãy dụa nữa, mặc kệ hấn nắm.....” Lại không nói gì, giống hệt em của ngày xưa, không vui cũng không lên tiếng.....sao? giận rồi?”

Khẽ cắn cắn vành tai tôi, nhẹ nhàng hỏi.

Tôi thở dài một tiếng, nhàn nhạt nói “Không dám, anh quan tâm đến tôi, tôi nên cảm động đến rơi nước mắt chứ!”

Nghe vậy, hấn cười khẽ vài tiếng, lật người tôi lại, mỉm cười nhìn tôi, ” Nói đùa sao, vẫn là em đó chứ? Anh làm sao mà bỏ được.....”

Nói xong, cúi đầu hôn tôi.....

Mãnh liệt đến nỗi khiến tôi không thể hô hấp, đúng lúc tôi nghĩ là mình sắp tắt thở đến nơi hấn cuối cùng cũng buông tha cho đôi môi bị hành hạ của tôi, nhưng lại cúi đầu hôn lên hai đỉnh nhọn trước ngực tôi,

ngâm lấy đỉnh ngực non mềm của tôi, há miệng cắn, không mạnh, nhưng cũng không nhẹ.....”Ồi” tôi ngâm nga một tiếng, hét lên “Vẫn chưa đủ sao?!”

Nghe vậy, không nhanh không chậm ngừng đầu, chậm rãi giương mắt nhìn tôi, ánh mắt âm u, tối như mực không thấy đáy, hơi nhếch môi, tà ác cười “Với em anh không bao giờ thấy đủ.....”

“.....” Biết ngay là như vậy mà, tôi thở dài, hai tay đặt lên khuôn ngực trần trắng kiện của hắn, bất đắc dĩ nói “Nếu không muốn thấy tôi chết trên giường thì buông ra đi”

Ngày hôm nay chịu đựng thế là đủ rồi, thực sự không chịu được thêm một lần kích tình nào của hắn nữa.....

Chăm chú trong giây lát, nhướn mày cười cười, dần dần cũng buông tha cho cánh tay bị ép chặt của tôi.....

Tôi thở phào thành tiếng, đẩy hắn ra, ngồi dậy hỏi “Quần áo tôi đâu?”

Tiếng nói lười biếng phát ra từ một góc giường, hơi vút cao “Kia.....”

Tôi nhìn thoáng qua đồng vải nát ở góc phòng, khẽ thở dài “Lấy áo của anh ra đây cho tôi mặc tạm.....”

Dựa lên đầu giường, cong môi cười nói “Trong tủ quần áo ấy.....”

Đứng dậy bước xuống giường, nhưng hai chân giống như bông hoa bị giẫm nát, không thể trụ vững, không ổn định ngã về phía sau.....

Không cần nhìn cũng biết, người đằng sau đang mở rộng hai tay đợi tôi, cứ như vậy, tất nhiên là ngã vào vòng ôm của hắn.....

Ánh mắt đen láy thỏa mãn đầy ý cười, ngón tay nâng cằm tôi lên, khẽ cười nói

“Lần này là em chủ động muốn anh ôm đấy nhé.....”

Rất lười tranh cãi với hắn, than nhẹ một tiếng nói ” Tôi không đi được, lấy quần áo cho tôi đi.....”

Đôi mắt đầy ý cười, mơ hồ còn có cả vẻ yêu chiều, chậm rãi cúi đầu xuống cạnh tai, trêu chọc nói “Thực ra, em không mặc gì cũng khá đẹp.....”

Thuận tay kéo đám chăn bên cạnh phủ lên người tôi, đứng dậy mặc thêm bộ đồ ngủ màu đen, chậm rãi đi đến trước tủ kéo ra.....

Đúng như dự đoán, bên trong là một màu đen kịt, màu sắc làm cho người ta hít thở không thông, nhưng hắn mặc lên người lại vô cùng thích hợp, đó là một loại tuần mỹ không từ ngữ nào có thể miêu tả được, càn rỡ mà liêu lĩnh.....

Người đàn ông này trời sinh đã thuộc về bóng tối.....

Lấy ra một chiếc áo sơ mi sợi bông, xoay người lại, khoác lên người tôi, tất nhiên là không vừa rồi, rộng thùng thình dài đến gần đầu gối.....

“Đây là cái gì?” Nhẹ nhàng xoa mát cá chân tôi, hắn hiểu kì hỏi ” trước đây không thấy em đeo bao giờ.”

Đó là một chiếc lắc chân bằng bạc hình rồng, mắt con rồng bùng cháy, thân vòng mặc dù rất mỏng, nhưng được chạm trổ rất tinh xảo cho nên con rồng bay liệng trở nên vô cùng sống động, vô cùng liêu lĩnh.

Nhìn cái vòng đó, tôi hơi nhú mày, nói “Bốn năm trước, sau khi tôi từ đảo Tái Sinh trở về mới bắt đầu đeo nó, anh tất nhiên là không thể biết được.” ” Ồ, bằng bạc sao?” Hắn tỉ mỉ xem xét, cố gắng tháo ra nhưng cũng chỉ là tốn công vô dụng, không nói nên lời Sao lại không tháo được nhỉ?” ” Nó đã được khóa chết lại rồi, không có chìa khóa không mở được đâu.....” Nếu có thể mở tôi đã mở ra từ lâu rồi.

Nghe vậy hắn nhú mày, khẽ cười nói “Nghe nói, chiếc vòng là kỉ vật đính ước của những người yêu nhau để sau khi chết đi thì kiếp sau mới nhận được ra nhau, ý là duyên phận sẽ mãi gắn bó, vĩnh viễn không chia lìa.....”

Tôi cong môi cười, “Thật sao? Tôi cũng không biết ngay cả một cái vòng nhỏ như vậy cũng có điển cố của nó”. Đang định đứng lên lại bị hắn đẩy một cái, ngã ngồi xuống giường “Không biết ư?” Ánh mắt hắn trầm xuống, thô lỗ đưa tay ra nắm chặt lấy hai vai tôi, ép chặt tôi lên giường,

Hắn quì một gối xuống giường, chậm chậm tiến lại gần hơi nhếch môi, tựa tiểu phi tiểu, “Nói cho anh biết, là ai tặng nó cho em? Là người anh trai tốt của em sao?”

Giọng nói vẫn bình thản như thường nhưng ánh mắt lại sắc bén khác thường.

Tôi sợ hãi, trầm giọng nói “Không phải là Vũ” “Vậy sao?” ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên, dịu dàng hỏi “Vậy là ai? Nói cho anh biết” “Là ai?.....” Tôi thoáng dừng lại rồi lập tức cười lạnh “Tôi nghĩ..... anh không muốn biết đâu.....”

Chiếc vòng đó thực sự không phải do Vũ tặng, về còn rốt cuộc nó từ đâu mà tới thì giờ này khắc này tôi thực sự không muốn nó, hẳn cũng sẽ không muốn nghe đâu.

Nhưng mà nhìn vẻ mặt kia thì chắc là hẳn không tin tôi rồi “Sao? Sợ anh gây phiền phức cho anh trai em à?” Vỗ nhẹ lên má tôi, châm chọc nói: “Yên tâm đi, anh không có nhầm chán vậy đâu..... chỉ là một chiếc vòng chân thôi, nếu nó có thể buộc được chân em thì bây giờ em đã không ở đây rồi.....”

Dùng tay xáo trộn mái tóc đen của tôi, cầm tóc trong lòng bàn tay đùa giỡn, hơi hột nói ” Nhưng mà anh trai đó của em cũng rất thương em nha, hẳn thích em sao?”

Ngữ điệu nhẹ nhàng nhưng mơ hồ lại chứa sự nguy hiểm trong đó.

Tôi nhẹ giọng cười “Trí tưởng tượng của anh phong phú quá đấy.....”

“Thật sao?” Hắn cúi đầu, đôi mắt sáng rực khóa chặt tôi, trầm giọng nói ” ngừng tịch, nói anh biết, em muốn gì?” “sao cơ?” tôi nhất thời không hiểu ý tứ của hắn là gì.

Chậm chậm vùi đầu vào hõm vai tôi, nói nhỏ ” Chỉ cần là thứ em muốn, anh sẽ mang hết đến cho em..... nói cho anh biết, em muốn gì?”

Tôi nghiêng mặt, im lặng không nói gì.....

Hắn ngừng đầu xoay mặt tôi lại, “Sao không nói gì?” “Giá cả là gì?” Hắn không thể nào tốt bụng như thế được, một lần dạy dỗ là quá đủ rồi.

“Em nói gì?” Ánh mắt tham lam xẹt qua phần da để trần trên cổ tôi, khoe môi tà ác dương dương tự đắc nhếch lên, cười quyến rũ.

Nhìn ánh mắt của hắn, tôi hơi nhếch môi, hừ hừ nói “Muốn tôi lên giường với anh sao? Được! Đưa đại bàn ở Châu Á cho tôi.....”

Ánh mắt trầm xuống nhìn tôi chăm chú, hỏi “Thứ em muốn chỉ có Xích Vũ thôi ư?”

Tôi nhún mày “Có gì khác nhau sao?”

hắn nhún mày, kiên quyết nói “Đương nhiên. Nếu em thích, anh có thể để cả châu Á xuống dưới bàn chân cho em giẫm nát. Còn nếu như là Xích Vũ..... vậy thì không được.”

Tôi lạnh lùng cười “Chúng ta không thích hợp nói chuyện với nhau đâu.”

” Em thật đúng là trung thành! ” Hắn cười lạnh, bàn tay nắm cổ tay tôi không còn dùng lực quá mạnh nữa, ngữ khí trở nên lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén”Hiên Viên gia đối xử với em như vậy, em vẫn liều sống liều chết vì hắn, cam tâm tình nguyện vì hắn bán đứng chính mình hết lần này đến lần khác, tóm lại là vì sao vậy ?”

” Lời hứa với một người” Bình tĩnh nhìn thẳng vào hắn, tôi biết nếu không nói hẳn sẽ không buông tha.

“Sao cơ?”

” Tôi đồng ý với Vũ, nhất định sẽ giúp anh ấy hoàn thành ước nguyện của cha, sau đó..... cho anh ấy tự do.....” Ánh mắt tôi phiêu du mà mơ hồ, tôi đang nghĩ đến anh trai tôi, Vũ.

Anh ấy vẫn luôn sống một cách chịu đựng, thuận theo số phận, đau khổ mà ưu thương.

Đáng lẽ anh ấy phải là người có tư cách đáng được hưởng hạnh phúc hơn bất cứ người nào, anh ấy là người tốt như vậy mà.

Thuần khiết hết như hoa tuyết đầu đông nhưng lúc nào cũng ẩn chứa một vết thương vô hình, giống như vết thương của hoa anh đào cuối xuân.

Sự ưu thương của anh luôn khiến tôi rất đau lòng.....

Dừng lại trên mặt tôi, người đàn ông phía bên trên đột nhiên nở nụ cười, tôi không cách nào phân biệt hàm nghĩa ẩn chứa trong nụ cười ấy, chỉ là trong nụ cười không nghe ra có vẻ gì là vui vẻ.....

Nắm lấy cổ tôi, quay mặt tôi đi, tham lam cắn mạnh vào gáy tôi, giọng nói trầm thấp, có vẻ phần hân mơn hồ “Biết không? Khi em nhớ đến hắn thì sẽ có vẻ mặt này, đáng ghét..... khiến anh chỉ muốn xé nó ra.....”

Tiếng vải rách vang lên, thứ bị hắn xé chính là chiếc áo sơ mi của hắn.....

Vết thương trần trụi lộ ra, bị không khí thổi vào lạnh lẽo khiến tôi rùng mình.....

Nhìn khuôn mặt điên cuồng của người đàn ông phía bên trên, tôi không khỏi suy nghĩ

Nếu tôi nó, thứ tôi muốn nhất ...chính là mạng của anh, anh sẽ cho chứ?

số :) P i.

Người bên ngoài đều chờ xem tiết mục tôi bị con thú xé xác.....

“Ngưng Tịch.....” giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, không còn vẻ lãnh lùng châm chọc như bình thường nữa mà có vẻ gấp gáp.

Mắt tôi hơi sáng lên, con thú kia mãnh liệt nhào tới tôi bị nó vật ngã xuống nền đất, móng vuốt sắc nhọn đâm vào trong da thịt tôi, vai gần như cũng bị xé rách rồi da tróc thịt bong ngay lập tức.....

Hàm răng sắc nhọn nhai vào họng tôi mà cắn, đúng lúc này, tôi nhanh như chớp đưa tay ra, cầm chiếc kim bằng bạc chọc thẳng vào mắt con vật.....

Ngay lập tức dã thú tuyệt mệnh rống lên tiếng kêu gần như vang đến tận chín tầng mây xanh, nỗi đau trong con mắt càng khiến nó điên cuồng hơn.....

Vốn định mượn cơ hội để thoát ra khỏi móng vuốt của nó, nhưng hàng móng vuốt sắc nhọn kia vẫn không hề tha cho tôi, răng nanh sắc nhọn hướng thẳng về phía cổ tôi.

Tình trạng đã là ngàn cân treo sợi tóc...

“Ngưng Tịch, nhận lấy!” Theo tiếng hét, một con dao được ném vào ngay sát người tôi, lưỡi dao có màu xanh kì lạ.

Tôi không rảnh suy nghĩ nhiều ngay lập tức cầm lấy con dao đâm thẳng vào yết hầu con vật..... máu nó văng cả lên mặt tôi, tanh hôi.....

Ú! bên tai vang lên tiếng gầm rú của con vật dường như màng nhĩ trong tôi sắp rách ra rồi xung quanh vang lên tiếng gầm rống của con vật và tiếng khen ngợi của mọi người.....

Móng vuốt áp trên người tôi trở nên vô lực, rút con dao đó ra tôi nhanh nhẹn cuộn người lại, quay hẳn mũi dao và chọc thêm vào phát nữa vào thân nó, mãi đến khi nó vật xuống mặt đất, bất động mới thôi.....

Thở nặng nề, dựa vào cái thanh sắt dần dần đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng quét qua nhìn những con người đang hò reo đứng bên ngoài, hai mắt nhắm lại, sau cùng ánh mắt sắc bén gắn chặt vào người phụ nữ xinh đẹp ngồi ngay ngắn tại trên đài cao đích kia, cong môi cười.

“Được rồi, các người không phải muốn xem tiết mục này sao?”

“Hay lắm!” Ưu nhã vỗ hai bàn tay vào nhau, sắc vi phu nhân mỉm cười nhìn tôi, nhưng ánh mắt lại lộ ra nét lạnh lẽo.

“Nó là học trò của cậu phải không? Tư Dạ” hơi khom người, cười hỏi người đàn ông đứng thẳng bên cạnh.

Hoàn Tư Dạ ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi chằm chằm, nhếch môi cười nói, “ Vâng, cô bé là học sinh trường binh nhất của tôi.”

Nghe vậy, sắc vi phu nhân cười khẽ vài tiếng, châm chọc nói: “Ồ, vậy cậu cần phải giám sát chặt chẽ con mèo hoang nhỏ này.....” “Tối nay dừng lại ở đây thôi, giải tán đi!” Ra lệnh xong, bà chậm chậm đứng lên, chẳng còn vẻ hứng thú xoay người rồi đi.

Người xung quanh đi hết rồi, tôi mới được thả ra khỏi lồng sắt, vai vẫn đang chảy máu, da thịt đều nứt toác, mơ hồ.....

Nhược Băng đi tới đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của tôi, đôi mắt xinh đẹp nhìn tôi chăm chú, “Vì sao cô lại giúp tôi?” Âm điệu bình thản, không nghe ra có chút tình cảm nào.....

Tôi cười khẽ, Thiện Nhược Băng, tên gọi này không hề sai, vĩnh viễn lạnh bạc như băng.....”Bởi vì anh từng cứu tôi.” “Sao cơ?” Anh ta không hiểu gì “Anh quên rồi sao? hai năm trước, vào một buổi đêm, một tên con trai cùng tổ ép tôi lên giường với hắn..... là anh đã cứu tôi.”

Nhìn vẻ vẫn không hiểu gì trên mặt anh ta, tôi mỉm cười nói tiếp “Anh lúc đó nói với hắn là ‘Đừng có quấy rầy giấc ngủ của tôi’”

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh đại ngộ của anh, tôi khẽ lắc đầu, có lẽ anh ta quên thật rồi.

Lúc anh ta nói ra câu kia khiến lòng tôi rét run.

Nhưng ở đây lâu rồi mới hiểu, nơi đây là một thế giới không có tình cảm, lần đó anh ta lại ra tay cứu giúp, thật sự là rất hiếm thấy.....”Thiện Nhược Băng, cậu về đi!”

Nhược Băng liếc mắt nhìn tôi, buông lỏng tay.....

Võ đài rộng lớn như vậy chỉ còn lại có tôi và Hoàn Tư Dạ, “Qua đây” giọng nói bình tĩnh không có chút tình cảm nào.

Tôi cúi đầu, đi quá đó, bước đi tập tễnh.....

Hắn giơ tay lên, một cái bạt tai hung ác khiến tôi ngã thẳng xuống nền đất.

Chậm rãi lau vết máu trên khóe môi, tôi ngẩng đầu, nhìn hắn

Trong sâu thẳm nơi đáy mắt, chỉ có sự lạnh lẽo, hung dữ, độc ác, tức giận xung quanh không tiếng động mà bay đi hết.....

Chậm chậm cúi người xuống, đưa tay, nắm vào chiếc cổ mảnh khảnh của tôi, siết mạnh vào yết hầu tôi, hung hăng nói: “Cô giỏi thật! Cánh đã cứng rồi phải không? Ngay cả sắc vi phu nhân cũng dám đắc tội, cô có mấy cái mạng?”

Không sai, ngày hôm nay tôi đã khiêu chiến người phụ nữ uy lực kia nhưng tôi không thể thấy chết mà không cứu.....

Khi còn nhỏ, ở Hoàng gia đã thử qua rất nhiều loại thuốc, cơ thể đặc biệt của tôi có lẽ sẽ chống lại được bất thuốc tăng lực đó nhưng anh ta thì không thể.

Lòng thú kia tôi tiến vào là lành ít dữ nhiều, nhưng Nhược Băng mà tiến vào một trăm phần trăm là chết.....”Anh ấy từng giúp tôi.....” Tôi khó nhọc nói. “Vậy thì thế nào?” Lực trên tay hắn càng mạnh mẽ hơn, hơi thở của tôi gần như biến mất rồi.

Nhìn vẻ mặt hít thở không nổi của tôi, cuối cùng hắn cũng buông lỏng bàn tay, tôi nằm trên mặt đất ho khan kịch liệt, hắn gần như cắt đứt cổ họng của tôi”Nghe đây, muốn sống được thì ngoan ngoãn một chút cho tôi, đừng ... gây thêm phiền phức cho tôi nữa. Tôi cứu được em một lần, nhưng không đảm bảo có lần thứ hai đâu.”

Hung dữ bỏ lại mấy câu đó, hắn xoay người định đi “Thật là khê gọi hắn, ý thức bắt đầu không rõ ràng “Cảm ơn.....” Nếu không có con dao đó, tôi sớm đã thành món ngon của con sư tử rồi

Nói xong câu đó, tôi nặng nề ngã xuống mặt đất.....

Cơ thể được người ta nhẹ nhàng ôm lấy, bên tai lại vang lên tiếng trái tim đập quen thuộc kia, nhanh mà có lực, lồng ngực trắng kiện, vòng ôm ấm áp, hơi thở tanh ngọt, tất cả những cái đó không hiểu tại sao lại khiến tôi vô cùng an tâm.....

Nằm trong lòng hắn, đầu vùi vào ngực hắn, tôi nặng nề ngủ.....”Haiz, rốt cuộc phải làm sao với em bây giờ.....” Tiếng thở dài bất đắc dĩ phiêu tán tại trong gió đêm, nhẹ nhàng, nhạt nhòa, giống như cảnh trong mơ.....

28. Chương 28: Phiên Ngoại 3: Tái Sinh (3)

Nhìn chính mình trong gương, tôi đứng lặng mất mấy phút đồng hồ.

“Đây là.....”

“Thế nào? Không đẹp sao?” Nhược Băng cầm kéo đứng bên cạnh ánh mắt nhìn tôi vô cùng lạnh lẽo

“Không, đẹp lắm, rất..... nghệ thuật” Đây là lời khen ngợi tôi vừa mới nghĩ ra, nhìn dáng vẻ kia của anh tôi làm sao mà dám nói không đẹp.....

Anh gạt đầu bỏ kéo xuống. Để lại một mình tôi dờ ra trước gương.....

Khẽ thở dài một hơi, bỏ đi, mái tóc tôi tự cắt cũng đâu có đẹp hơn thế này, bây giờ mái tóc chỉ là hơi ngắn một chút thôi, cũng không đến mức không giống người, tôi tự an ủi bản thân như thế.....

Kể từ lúc xảy ra chuyện “Lồng thú”, thực ra Nhược Băng cũng thân thiết hơn với tôi một chút, nhưng bản tính trời sinh của anh đã là lãnh đạm, nói là thân thiết nhưng thật ra cũng chỉ là không còn giống như người xa lạ lúc trước, khi gặp mặt cũng có gật đầu chào hỏi vài câu.....

Hôm nay anh chủ động đến đề nghị được cắt tóc cho tôi khiến tôi hơi bất ngờ..... nhưng thực sự kĩ thuật của anh không đáng được khen thưởng một chút nào.

Thấm thoát tôi đã ở đây đến bốn năm trời rồi. Kiểu huấn luyện ở nơi này càng lúc càng tàn khốc, đặc biệt kiểu huấn luyện “dã ngoại mưu sinh”, đúng là muốn chúng tôi chết mà, hơn mười ngày không có rau cỏ gì chỉ có một chút nước, sau đó coi chúng tôi như những con thú ném vào trong rừng nhiệt đới nguyên sinh.

Chúng tôi không chỉ phải chiến đấu với rắn độc, côn trùng độc trong rừng mà còn phải đề phòng những con thú dữ..... sau khi huấn luyện kết thúc người sống chẳng còn là bao.

Lúc đó vì đói quá, ngay cả chuột đồng tôi cũng đem bỏ vào bụng, trong khoảng thời gian đó muốn sống sót thì phải quên hết cái tôi bản thân.....

Bạn bè xung quanh càng ngày càng ít dần đi, thậm chí còn có một tổ không còn một người nào. Tôi không biết loại huấn luyện này còn phải kéo dài đến bao giờ? Nhưng nghe Hoàn Tư Dạ nói, có lẽ nó sẽ kéo dài đến khi nào chỉ còn duy nhất một người sống sót và đó là người xuất sắc nhất.....

Tôi không khỏi sợ hãi, bao nhiêu người như vậy mà cuối cùng chỉ còn một người, chứng tỏ nó tàn khốc vô cùng.

Đối với sự kinh ngạc của tôi hắn không đồng ý, hắn nói ở nơi này thường có một tổ chức bí mật làm nhiệm vụ đào tạo các sát thủ, sáu năm là một vòng tuần hoàn chỉ giữ lại một người tinh anh nhất.

Tôi nghĩ: Dùng phương thức này để đào tạo lại chỉ giữ lại người tinh anh nhất ư.....

Nhưng có những chuyện tôi vẫn cảm thấy rất kì lạ, các huấn luyện viên ở đây đều là bộ đội đặc chủng được mời đến từ các quốc gia, cho nên nếp sinh hoạt trên đây cũng theo nề nếp quân sự.

Nhưng, Hoàn Tư Dạ, lúc bắt đầu dạy tôi hắn mới có hai mươi tuổi là huấn luyện viên trẻ nhất trên đảo.

Với độ tuổi ấy mà nói, hắn không thể nào từng tham gia quân đội?!

Vậy một thân tài nghệ của hần học từ đâu mà ra? Hần dường như vô cùng quen thuộc nơi này, giống như đã ở đây từ lâu lắm rồi.....

Còn nữa, thái độ của Sắc vi phu nhân đối với hần cũng hơi kì lạ. Chuyện lòng thú lần đó, tôi biết là vì do hần nói đỡ cho nên sắc vi phu nhân mới bỏ qua.

Nhưng, vì sao Sắc vi phu nhân lại cố tình nể mặt hần? Hần rốt cuộc là ai?

Rất nhiều câu hỏi cứ tồn tại mãi ở trong lòng, trăm suy tư không được giải đáp lòng cũng hơi khó chịu, cho nên tôi muốn đi ra bờ biển một chút.....

Mấy năm nay, mỗi ngày sau khi tập luyện xong, chỉ cần tôi còn sống thì ngày nào tôi cũng sẽ ra bờ biển, nhìn ngoài khơi xa mênh mông vô tận kia, tôi biết ở bờ biển bên kia cũng có một người đang chờ tôi.....

Mỗi lần đều chờ tới khi mặt trời đau buồn lặn xuống, sao sáng rải khắp bầu trời tôi mới bằng lòng quay về.....

Một mình đi ngang qua nơi đóng quân ở gần rừng cây, đột nhiên nghe thấy bên trong đó có âm thanh kì lạ, giống như là tiếng kêu rên cực kì thống khổ, hỗn loạn và cả tiếng nước mắt chứa trong đó.

Nghĩ thấy có chút kì lạ, tôi tiến đến gần vừa vặn nhìn thấy

Hóa ra là tên Jason kia đang bộc lộ thú tính....

Người hần đang đè dưới thân là một cậu bé vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, cậu bé đó nhìn thoáng qua thì cũng chỉ tầm mười một, mười hai tuổi, có lẽ là một trong số những cậu bé được đưa đến đây vài ngày trước.

Một cậu bé nhỏ như vậy mà hần cũng có thể hạ thủ được, thực sự hần đã biến thái đến cực điểm rồi!

Thân dưới của cậu bé đã chuyển thành màu đỏ sẫm nhưng hần vẫn không ngừng không nghỉ xâm phạm nó, cậu bé ngay cả một tiếng rên rỉ cũng không dám bật ra khỏi miệng.

Chuyện mất nhân tính như thế vốn là phải đứng ra ngăn cản, nhưng Hoàn Tư Dạ đã cảnh cáo tôi muốn tôi dừng ... trêu chọc Jason nữa, hơn nữa loại chuyện này ngày nào cũng xảy ra, tôi liệu có thể cứu được mấy người đây?.....

Cảm thán một tiếng, đang định xoay người rời đi, nhưng cậu bé kia lại nhìn thấy tôi, hai mắt tròn to nhìn tôi đầy tội nghiệp, ánh mắt đó giống như muốn nói với tôi không tiếng động cầu cứu tôi.....

Trong lòng tôi chấn động, lại thêm thở dài một hơi bệnh thích lo chuyện bao đồng của tôi đúng là không thay đổi được.....

“Thầy Jason, ngài thật là có nhã hứng” nghiêng thân dựa vào thân cây, tôi ung dung nói.

Đúng lúc cao trào lại bị tôi cắt đứt đột ngột, hần ngẩng đầu, nhìn tôi cười lạnh “Thì ra là mèo hoang nhỏ của Hoàn Tư Dạ!”

Nói xong đẩy cậu bé kia ra, lưu loát mặc quần, chậm chậm đi về phía tôi.

“Sao, có người thích nhìn trộm à?” Đôi mắt xanh ngả ngón nhìn tôi.

Tôi cong môi cười, châm chọc nói “Ban ngày ban mặt phải đã ngoại ở một nơi hoang vu thế này, còn phải đi nhìn trộm ư? Thầy thật to gan đấy.....”

Nghe vậy, hần cười khê vài tiếng, một tay lập tức nắm lấy eo tôi cơ thể trắng kiện ép chặt vào tôi, cười lạnh nói

“Sao? Em và Hoàn Tư Dạ chưa từng thử qua sao? Vậy để tôi dạy em, đảm bảo em sẽ vô cùng sung sướng.....”

Nói xong, cánh tay hữu lực ép chặt vào thắt lưng tôi, cúi đầu khê liếm vành tai tôi.

” Nếu em không bị Hoàn Tư Dạ cướp đoạt, tôi đã sớm nuốt em vào bụng rồi.”

Nghe vậy, tôi nhướn mày cười nói “Tôi có móng vuốt, chỉ sợ thầy không nuốt được thôi.....” “Ồ!” hần khê kêu một tiếng, thả tôi ra, tay sờ lên cổ, lập tức trên ngón tay xuất hiện một vết máu nhỏ, “Cô làm gì đây?” Trong đôi mắt xanh chỉ có giận dữ nhìn tôi.

Tôi nhìn cây kim bạc trong tay cong môi cười nói “Không có gì, chỉ là chọc một nhát mà thôi. Không phải thầy đã nói sao, tôi có móng vuốt mà” “Hôm nay tôi sẽ cắt trụi móng vuốt của em.....” hấn hung hăng nói.

Giơ tay lên, nắm tay siết chặt lao thẳng tới, đằng đằng sát khí.....

Tôi khẽ cong khoe môi, cơ thể không hề di chuyển chỉ hơi nghiêng đầu, tránh thoát khỏi quả đấm của hấn, lợi dụng tóm được cổ tay của hấn, nắm đấm của hấn giờ ra quá mạnh nhưng lại không thể tiếp cận vào cơ thể đối phương cho nên cơ thể lão đảo, đầu gối của tôi đặt trực tiếp nên ma huyết của hấn.....

Người đàn ông này lập tức than thở rồi ngã lên mặt đất, nghìn tôi kinh ngạc, vẻ mặt không thể tin nổi “Cô, cô.....”

Chậm rãi bước lại gần, chậm rãi cong người, cúi đầu mỉm cười nhìn hấn ” Không ngờ chỉ bằng một chiêu đã bị tôi hạ gục. Nói cho thầy biết, cây mạnh chỉ có vô dụng thôi..... Nếu nơi tôi vừa đâm vào chính là ổ bụng của thầy, vậy có lẽ bây giờ nó đã nát ra rồi đấy.”

Hai mắt hấn lộ ra vẻ sợ hãi, ánh mắt nhìn tôi như nhìn một con quái vật.....

Đối với hiệu quả đó thật ra tôi rất thỏa mãn. Chậm chậm đến gần, cúi đầu xuống sát tai người đàn ông, nhẹ giọng nói “Sau này chỉ cần thấy tôi, thầy sẽ chỉ giống như chuột nhìn thấy mèo thôi..... Không muốn bị tôi ăn thịt thì rút ra xa một chút!”

Thấy người đàn ông không đáp lại, tôi đưa tay nắm lấy yết hầu hấn, hai mắt híp lại, vẻ sắc lạnh hiện ra “Nghe thấy chưa?” “Vâng, vâng, tôi hiểu rồi.....” Hấn hoảng hốt gật đầu, “Cút!” Chỉ một chữ thôi nhưng lời ít ý nhiều “Vâng.....” người đàn ông lập tức xoay người đứng lên, chật vật cực kì, đứng dậy bỏ chạy.....

Đã từng trải qua sự huấn luyện của Hoàn Tư Dạ cho nên những động tác chiêu thức của Jason ở trong mắt tôi chỉ giống như một thước phim quay chậm, trăm ngàn sai sót.....

Thật không hiểu, loại phé vật này dựa vào đâu lại có thể diễn võ giương oai ở một nơi thế này.....

nét cười nhạt trên khoe môi vẫn chưa bay hết, bên tai lại vang lên một tiếng nói xen lẫn tiếng khóc, cậu bé kia vẫn đang khóc.....

Khẽ lắc đầu, đi qua đó, định an ủi nó một chút.

Ai ngờ tay còn chưa chạm vào nó, nó đã lùi lại mấy bước liền.

Việc này như một đả kích lớn với tôi, tôi đáng sợ đến thế sao?

Có lẽ vẻ vừa rồi của tôi đã làm nó sợ, vài năm đi theo Hoàn Tư Dạ, ngoài sự cẩn thận khi giết người, sự âm lạnh bất thường của hấn cũng khiến tôi học được bảy tám điều.

Cái gọi là “gần mực thì đen gần đèn thì rạng” xem ra cũng không đúng lắm.

Nó không cho tôi chạm vào, nhưng lại không thể để mặc kệ nó, hết cách rồi, tôi không thể làm gì khác hơn là chậm chậm ngồi xuống cạnh nó, nhìn nó.....

Ai ngờ tận đến khi mặt trời xuống núi, rừng cây trở nên tăm tối, tiếng khóc của hấn vẫn chưa ngưng lại càng ngày tiếng khóc càng lớn.

” Được rồi!” tôi quát bắt nó ngừng lại, thực sự là không chịu nổi nữa, cơ thể nhỏ bé như vậy tại sao lại có nhiều nước mắt đến thế.....

Nó bị tôi dọa đến ngẩn người, cũng dừng việc khóc lại một đôi mắt to tròn nhìn tôi, vẻ mặt đầy oan ức.....

Haiz, tôi thở dài, cúi người tiến đến gần nó, lấy ra một chiếc khăn tay nhỏ thay nó lau khuôn mặt đầy nước mắt.

Cậu bé mê man nhìn tôi, đôi mắt to xinh đẹp, lông mi cong dài, giống như một lá lộc non trên cành mai khiến người ta yêu mến.....

Thực sự là một đứa trẻ rất đẹp! Tôi cảm thán trong lòng, trách không được tên súc sinh lại nổi thú tính với nó.....

“Nhớ này, sau này phải kiên cường hơn một chút, đừng có hơi một tí là khóc. Ở nơi này thứ rẻ mạt nhất chính là nước mắt.....” Tôi mỉm cười nhìn nó, nhẹ giọng cảnh cáo.

“Vâng!” Nó nhìn tôi, khẽ gật đầu

“Được rồi, chị đi, em cũng về đi!” Thấy hấn không sao nữa, tôi đứng dậy định rời đi ” Chị.....” Nó kéo tay tôi lại sợ hãi nói “Chị dẫn em đi nhé, em không dám trở lại đó đâu, ta sợ thầy giáo, ông ấy.....”

Nói xong hai mắt lại trở nên đăm lẹ.....”Em không sợ chị sao?” Tôi khom người nhìn nó “Sợ..... nhưng em nghĩ chị là người tốt”

Người tốt? Nghe vậy, tôi cong môi cười khẽ, tôi cũng không biết bây giờ tôi có còn là một con người không.....

Bỏ đi, người thì cũng đã cứu rồi, quản thêm một chút cũng chẳng sao.”Vậy theo chị đi.” Tôi ôm lấy cậu bé, đi ra khỏi rừng cây.....” Cái gì đây” Hoàn tư Dạ nhú mày nhìn tôi, còn chưa về đến nơi đã gặp phải hấn, “cậu bé” có thể gọi là cái gì sao? Hấn sẽ không nghĩ rằng, đây là người cá tôi tìm được ở dưới biển đấy chứ?

Hấn tà ác liếc mắt nhìn tôi, nói “Tôi đang hỏi nó từ đâu đến?”

“Chắc là..... ở tổ của Jason” tôi đang do dự không biết có nên nói sự thật cho hấn không, nhưng tôi biết không thể gạt được hấn.

Nghe vậy, hấn nhướn mày mỉm cười “Thảo nào, tôi vừa thấy Jason vẽ mặt hoảng hốt chạy ra từ rừng cây, thì ra là bị em dọa.....”

Nói xong yêu chiều vuốt lên gương mặt tôi, nói ” Sao lại thích xen vào chuyện của người khác thế? Đúng là chỉ thích gây họa thôi.....” “Vậy nó.....” “Bỏ đi, em thích..... thì giữ lại đi.”

Không ngờ hấn lại nói vậy, tôi khẽ nhếch môi vui vẻ cười, ” Cảm ơn anh, thầy giáo.”

Hấn hơi ngẩn người, sau đó chậm rãi giơ tay lên, vuốt vuốt mấy sợi tóc rơi trên trán tôi, nhẹ giọng nói “Em nên cười nhiều hơn một chút.....”

Sau đó cẩn thận nhìn tôi một lúc, nở nụ cười mở miệng ” Sao mái tóc dài lại bị cắt thế này?”

Hấn để ý sao?!

Tôi bất đắc dĩ nhún nhún vai nói ” Nhược Băng cắt cho em.”

“Ồ?” hấn nghe xong nhướn mày

“Rất..... xấu sao?” Ngập ngừng hỏi một câu, thực sự không tin tưởng.

” Không.....” hấn mỉm cười nhìn tôi, sau đó cúi đầu xuống tai tôi nói “Là vô cùng xấu!”

Nhất thời bị đá kích.....

“Ồ, tóc của em không xấu lắm, chỉ là hơi hoang dã.....” Bàn tay phất qua mái tóc của tôi, rồi nhẹ nhàng vuốt lên mặt tôi dịu dàng ” Giống hệt như một con mèo hoang.....”

Tôi thoáng ngẩn người, vô thức lùi về phía sau từng bước một..... tay hấn vẫn dừng lại trong không trung, vẽ mặt... dường như có vẻ xấu hổ.

Chẳng biết vì sao, gần đây khi chúng tôi ở cạnh nhau trông có vẻ rất lạ..... nhưng lại không biết là do nguyên cớ gì.....

Một loại kì lạ tràn ngập trong không khí.....

Im lặng một khoảng thời gian dài vẫn là đánh vỡ cục diện trước tiên ” Sắp xếp xong cho nó thì tới bờ biển gặp tôi, tôi có chuyện muốn nói với em” ” vâng.....” tôi gật đầu.

Sắp xếp xong cho cậu bé kia thì trời đã rất khuya rồi, tôi đi ra khỏi phòng, một mình đi bộ tới bờ biển.....

Hôm nay màn đêm rất đậm, mây đen che khuất cả bầu trời, không nhìn thấy trăng, ngay cả một ngôi sao cũng không có, bầu trời cao rộng đen kịt giống như bị đổ một bát mực tàu khổng lồ lên, xung quanh vô

cùng yên lặng thỉnh thoảng truyền đến tiếng nước đập lên mỏm đá, trừ cái đó ra không còn nghe được âm thanh nào nữa.....

Gió trên biển vẫn nhẹ nhàng khoan khoái như thế, mang đến mùi vị mặn mặn của biển, còn có một vài giọt mưa.

Một mình đi tới nơi đã hẹn trước không khỏi đoán xem hần muốn nói với tôi cái gì?

Hoàn Tư Dạ..... lạnh lùng thô bạo, hành sự kì quái, hỉ nộ vô thường, có lẽ đó là lời nhận xét chung của tất cả những người ở trên đảo Tái Sinh.

Nhưng trong tim tôi lại vô cùng cảm kích hần, dù sao hần cũng là người dạy cho tôi cách sinh tồn trên đảo này.

Hơn nữa mấy năm nay hần cũng giúp tôi thoát khỏi không ít phiền phức.

Theo hần bốn năm, tự nhận là hiểu hần hơn so với những người khác, nhưng vẫn có những lúc không nhìn thấu được hần.....

Cứ suy nghĩ miên man như vậy, đột nhiên tiếng súng nổ chọt vang lên bên tai, bên vai vô cùng đau đớn, cúi đầu nhìn vừa vịn thấy một cây kim gây mê vô cùng bé nhỏ.....

Lòng kinh sợ, nguy rồi, bị người ta ám sát rồi.....

Tôi ngay lập tức rút nó ra, nhưng đã chậm mất rồi, dịch thuốc đã truyền vào trong cơ thể rồi không thể ngờ được dịch thuốc ấy lại có màu xanh lục, đó là thuốc gây mê không hề phổ biến!

Loại thuốc mê không hề phổ biến này cơ thể tôi cũng có thể chống lại được, tôi nghĩ như vậy, nhưng..... mọi chuyện lại không hề giống như tôi nghĩ.

Chầm chậm ngã xuống bờ cát, bốn tay chân bải hoải, toàn thân không thể nhúc nhích nổi.....

Sao lại thế? Cơ thể này ngay cả thuốc kích thích ở trên đảo cũng không làm khó được tôi vậy mà chỉ một cây kim gây mê nho nhỏ này cũng có thể hạ gục được tôi!

” Ha ha.....” tiếng cười chói tai vang lên ngay bên cạnh, chủ nhân của tiếng cười chầm chậm đi tới phía tôi.

Tôi ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn người có vẻ mặt đang vô cùng đắc ý kia, Jason.

” Đây là thuốc mê mà bác sĩ trên đảo vừa mới điều chế được – lục yêu. Tôi cầm đi dùng thử một lần, không ngờ hiệu quả lại tốt đến vậy.....”

Nhìn vẻ mặt đắc ý của hần, tôi cười lạn, châm chọc nói ” Thầy đúng là vô sỉ! Dùng thủ đoạn hạ lưu như thế để ám toán tôi, dã thú cũng còn trân quý hơn thầy.” ha ha” hần cười khê hai tiếng, chậm rãi cúi người xuống, đôi đồng tử xanh biếc nổi bật trong đêm tối, lộ ra một tia sáng kì lạ, cười nhạt ” Vậy thì sao? Tôi thừa nhận, mấy năm nay, Hoàn Tư Dạ dạy cô rất tốt. Đáng tiếc, tính cảnh giác của cô lại quá kém! thế nào, hần không dạy cô cái gì gọi là “ám toán” sao?”

” Thầy ấy không vô sỉ bằng thầy đâu!” tôi lạnh lùng nói

Nghe vậy, hần thoáng ngẩn ra, vẻ mặt là không thể tin nổi, sau đó lên tiếng nở nụ cười, ”Ồ, vẫn còn trung thành cơ à? Xem ra cô vẫn chưa biết hần thực ra là loại người thế nào.....”

” Biết không? Trên đảo Tái Sinh, ngoài Sắc vi phu nhân không có ai là không sợ hần. Đắc tội với tôi cùng lắm chỉ là đau khổ chút thôi. Nhưng nếu như đắc tội với hần, làm hần giận, hần sẽ khiến em..... muốn sống không được, muốn chết chẳng xong.....”

Nghe vậy, lòng tôi chấn động, một cảm giác lạnh lẽo dọc từ lưng tôi lan tỏa ra toàn thân. Thật sự là như vậy sao?

” Thế nào, sợ rồi à? Kì lạ, em theo hần lâu như vậy, tại sao cái gì cũng không biết chứ?”

Tôi đáng lẽ phải biết cái gì? Đang định hỏi hần, thì cơ thể lại thay đổi đột ngột.....

Một loại cảm giác kì lạ từ trong mỗi bộ phận của cơ thể tôi bắt đầu xuất hiện, rất nhanh đã lan ra toàn thân.

Tôi biết, là được lực của ‘lực yêu’ bắt đầu phát tác.

Cơ thể trở nên nóng bỏng khác thường, ý thức bắt đầu không rõ ràng

Cả người tôi cuộn tròn nằm trên bờ cát, không ngừng co giật, đau đớn không chịu nổi.....

Chuyện gì vậy? Rõ ràng chỉ là một chút dịch thuốc thôi nhưng lại có thể tạo ra ảnh hưởng lớn đến thể trong cơ thể tôi. Không giống như thuốc kích thích, cơ thể của tôi không chống cự được một chút nào.....

”Ồ, không ngờ được tính của loại thuốc này lại mạnh đến thế. Rất khó chịu đúng không?” Jason tà ác cười vui vẻ bên tai tôi.

“Nào, bảo bối, để tôi giúp em” hắn giang hai cánh tay ôm lấy tôi.

“Cút.....” Tôi quát lớn, dùng hết sức để tránh khỏi hắn nhưng vô ích, toàn thân trên dưới đều mềm nhũn, một chút khí lực cũng không có, chỉ cảm thấy cơ thể càng ngày càng lớn, mồ hôi vã ra làm ướt cả quần áo.....

hắn không hờn giận tiếp tục cười, ngả ngón nói ”Đừng ... cự tuyệt nữa, yên tâm, tôi sẽ nhẹ nhàng, đảm bảo làm cho em thỏa mãn hơn cả Hoàn Tư Dạ.....”

Nói xong, ngay lập tức đặt tôi dưới thân, hai tay cố sức xé, bộ quần áo trở nên tan nát, da thịt tôi dần lộ ra trần trụi bên ngoài.....

Hắn tham lam liếm láp giống như một con thú bị bỏ đói.

“Súc sinh.....” tôi cảm phẫn đến cực điểm, nhưng không có sức lực để giãy dụa lúc đó tôi cảm thấy tuyệt vọng.....

”Cậu mạnh về mặt này hơn tôi sao? Sao tôi lại không biết nhỉ.....” Giọng nói biếng nhác ngữ khí lạnh băng, hai mắt sáng rực. Tàn ác lạnh lẽo.....

Nhìn hắn lúc này, cực kỳ giống trong thần thoại Bắc Âu, giống như ác ma ở dưới đáy biển.....

Nhưng đứng ra mà nói hắn hiện tại so với thiên sứ còn đáng yêu hơn, nếu hắn có thể cứu tôi ra khỏi tình cảnh này.....

”Ồ, Hoàn Tư Dạ” Jason khẽ kêu lên một tiếng, vẫn chưa phản ứng lại được.

Con dao kề sát vào yết hầu hắn, hắn bị đè lên mặt đất.....

”Sao cậu biết cậu mạnh hơn tôi về mặt này? Nói đi” Ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào người có vẻ mặt kinh khủng kia, hơi nhếch môi, cong lên tạo ra một độ cong kì quặc, tôi biết, đây là điềm báo của việc hắn đang khát máu.....

”Không, không.....” Jason dường như biến thành một người khác.

“Nhớ kỹ việc tôi đã từng nói với cậu đừng có cái ý định muốn động vào cô ấy, cậu đem lời nói của tôi vào tai này ra tai kia đúng không?” Ngữ khí lạnh lẽo khiến người ta vô cùng sợ hãi, lực đạo trên tay cũng mạnh thêm một chút.

“.....” Jason lần này ngay cả một tiếng rõ ràng cũng không thể thốt ra, mặt đỏ bừng, hai mắt chứa đầy tơ máu, dường như ngay cả hít thở cũng khó khăn.

“Thầy, tha cho hắn, đừng làm chết người.” Tôi yếu ớt ngăn cản.

Sắc vi phu nhân rất bênh vực cho Jason, nếu như giết hắn tôi cũng không biết Hoàn Tư Dạ sẽ bị xử lý thế nào nhưng chắc chắn sẽ không thể sống những ngày yên bình.

Hắn liếc mắt nhìn tôi, hai tay cũng buông lỏng.....

“Cút!” một tiếng quát lạnh lẽo.

Jason lập tức xoay người ngồi dậy vừa chạy vừa ngã.

Tôi khó nhọc thở phào một hơi, chẳng còn tí sức lực nào ngã xuống bờ cát.....

Hắn cúi người xuống khẽ nâng người tôi lên, ôm lấy tôi, vỗ nhẹ lên má tôi.

“Ngưng Tịch, sao thế?”

Tôi mở to hai mắt mê man nhìn hắn, cố gắng để bản thân tỉnh táo một chút nhưng cũng chỉ là tổn công vô ích.

” Em bị hắn bỏ thuốc.”

“Sao cơ? Em không phải là có thể chống lại tác dụng của thuốc sao? Tại sao lại có thể ra bộ dạng này?”
Hắn kinh ngạc nhìn tôi

Tôi khẽ lắc đầu “Em cũng không biết.....”

Cơ thể tôi càng lúc càng khô nóng, dường như trong cơ thể có một ngọn lửa đang thiêu cháy từng bộ phận trên người tôi, tôi cuộn người không ngừng co giật trong lòng hắn, hận không thể chết ngay lập tức: “Ngưng Tịch.....”

Hắn gọi tên tôi nhưng tôi không cách nào đáp lại một lời, chỉ biết nắm chặt lấy vạt áo của hắn, cắn răng cố chịu đựng.

Haiz, hắn nặng nề thở dài một hơi, đặt tôi xuống bờ cát.....

“Ngưng Tịch.....” hắn khẽ chạm vào mặt tôi, sau đó từng chút từng chút cởi quần áo của tôi ra.

Ý thức của tôi vẫn hỗn loạn như trước, tôi không biết hắn định làm gì chỉ nghĩ đến cảm giác mát mẻ thoải mái không nói nên lời khi bàn tay hắn chạm vào da thịt tôi.

” Ngưng Tịch, nghe thấy không?” Chậm chậm cúi đầu xuống tai tôi khẽ hỏi.

Tôi mơ mơ màng màng gật đầu, khẽ mở đôi mắt, mông mông lung lung nhìn hắn.....

Đôi mắt sáng rực giống như sao trên trời, lông mi thẳng tắp, tóc mai bay bay, vẻ tuấn mỹ tà ác của hắn trong bóng đêm vô cùng quen thuộc.....

Khoảnh khắc đó, tôi hơi hoảng sợ, không khỏi nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, nụ cười sán lạn dường như muốn xé rách cả mặt trời của hắn.....

Tôi quay lại nhìn hắn chậm rãi vươn tay nhẹ nhàng chạm đến khuôn mặt đã bị gió biển làm cho lạnh lạnh của hắn.

Không kìm lòng được mà thở dài nói “Thầy thật là đẹp” , tôi không biết từ đẹp này dùng có phù hợp hay không.....

Nghe vậy, hắn kéo tay tôi lại cúi đầu nở nụ cười, ánh sáng trong mắt chuyển động như ánh sao sáng.

Tôi chưa từng biết nụ cười của hắn cũng có thể sáng sủa như vậy, ngây thơ mà thẳng thắn.....

Ý cười tràn trong mắt, hắn nhẹ nhàng nâng khuôn mặt đang cúi xuống của tôi, dịu dàng nói “Ngưng Tịch, em đang quyến rũ tôi.....”

Quyến rũ hắn? Tôi có sao? Tôi mơ mơ hồ hồ nghĩ

Hơi nhếch môi, mỉm cười đầy tà ác, chậm rãi cúi đầu hôn tôi.

Ý thức của tôi càng ngày càng không rõ ràng, chỉ cảm thấy xúc cảm trên môi giống như một làn khí trong lành, áp chế dòng nhiệt nóng bỏng trong người tôi, cảm giác của tôi chính là càng lúc càng muốn nhiều hơn.....

Tôi dùng hai tay ôm chặt lấy cổ hắn khiến nụ hôn ấy càng lúc càng sâu, tôi không biết rốt cuộc mình bị sao nữa, chỉ cảm thấy được cơ thể của mình tựa hồ đang khao khát điều gì đó... Hắn rời khỏi môi tôi thở dốc nặng nhọc, hơi thở nóng bỏng phả lên gáy tôi, đôi mắt sâu thẳm càng trở nên không thấy đáy.

“Nếu bây giờ em nói dừng lại thì cũng không kịp nữa rồi.....”

Hắn nhanh chóng cởi áo, bờ ngực trần trắng kiêu kãnh sát lên người tôi, tham lam hôn lên xương quai xanh mảnh khảnh của tôi.

Ý thức của tôi vừa không rõ ràng lại vừa hỗn loạn, sự đụng chạm của hắn lại khiến đau đớn trong người tôi giảm đi không ít, một loại cảm giác sung sướng từ một nơi nào đó trong cơ thể tỏa ra, dần trở nên mạnh mẽ lan tràn ra toàn thân.....

” Ôi.....” Tôi khó chịu rên khẽ.....

Như một loại độc dược, tiếng rên khẽ của tôi lại khiến vòng ôm của hắn càng lúc càng mãnh liệt.

Mãi đến lúc tay hắn dọc theo thắt lưng thăm dò xuống phía dưới của tôi, dục vọng sôi trào của hắn chèn ép tôi, lúc đó tôi mới tỉnh táo được một chút.....

Ý thức được việc hắn sắp làm tiếp theo, tôi cố gắng giãy dụa.....

“Dừng..... thầy” tôi dùng sức mạnh toàn cơ thể chống lại hắn, nhưng căn bản là không có tác dụng, người đàn ông phía trên vẫn vững như thạch bàn. Dễ dàng làm tan biến sự chống cự của tôi, hắn dịu dàng nói “Ngưng Tịch, đừng sợ..... nhắm mắt lại, giao tất cả cho anh là được rồi.”

“Dừng..... buông ra đi” Tôi vẫn cố gắng giãy dụa.

Loại sung sướng kì lạ khiến hắn vừa mâu thuẫn vừa cuồng liệt hơn, tôi chỉ có thể cố gắng duy trì một chút lí trí còn sót lại không để bản thân chìm đắm trong dục vọng.....

Hắn dễ dàng nắm lấy hai tay tôi, tình ý sâu xa nói:

“Ngưng Tịch, đừng từ chối nữa, nói về sức lực thì sao em có thể so với tôi được?”

Nói vậy cũng đúng, tôi bình thường còn không phải là đối thủ của hắn huống chi là bây giờ lại còn bị người khác bỏ thuốc.....

Tôi vô cùng tuyệt vọng không muốn phản kháng nữa.

hắn thỏa mãn thả lỏng sự chèn ép với tôi, nằm trên người tôi nói nhỏ: “Anh sẽ nhẹ nhàng, đừng sợ. Giao tất cả lại cho anh.....”

Sau đó chậm rãi cúi đầu, triu mến hôn nhẹ lên trán tôi, trong mắt là sự thương yêu rất rõ ràng, trong đó còn có cả vẻ ôn nhu mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy, tất cả những thứ đó khiến tôi giống như bị mê hoặc thật sâu.....

Đúng lúc này, tôi mò được con dao bị hắn làm rơi xuống bên cạnh, không ngờ hắn lại chuyên tâm đến mức không hề phát hiện ra.

Tôi cầm lấy con dao, dùng hết sức lực toàn thân quay mũi dao vào hắn, đâm mạnh.....

“A.....” cơ thể hắn ngừng lại, vạn phần kinh ngạc nhìn tôi, vẻ mặt là không thể tin nổi.

Tôi cả kinh, thuận thế rút con dao ra, lập tức nghe được tiếng da thịt tan vỡ. Máu hắn chảy ròng từ trên lưng xuống “Xin lỗi, em biết.....thầy muốn giúp em nhưng..... em không muốn như vậy!”

Tôi không thích loại cảm giác vô lực bị người ta điều khiển như thế này, kể cả là cho thì cũng phải do tôi can tâm tình nguyện mới được.....

Nghe vậy, hắn khẽ thở dài một hơi, không quan tâm đến con dao phía sau, ôm tôi đứng lên, đi về phía bờ biển.....

Chúng tôi cùng ngâm mình trong làn nước biển lạnh giá, máu hắn chảy từ trên lưng xuống khiến nước biển bị nhuộm một màu đỏ tươi.

Ý thức của tôi từ từ hồi phục lại, suy nghĩ cũng tỉnh táo hơn nhiều, ánh mắt hắn cũng trở nên trong sáng hơn.

Nước biển lạnh lẽo cuối cùng cũng xua tan cuồng nhiệt ban đầu của hai chúng tôi.....

Chúng tôi dựa lưng vào nhau, cùng nhau ngồi xuống bờ cát hoang vắng, mây đen bay đi, ánh trăng cuối cùng cũng lộ mặt, sao trên bầu trời nháy mắt một cái, tối hôm nay..... vẫn xinh đẹp như trước... “Thầy, vết thương của thầy...” “Không sao..... may mà lúc đó em không dùng sức nhiều lắm, nếu không tôi đã đi đời nhà ma rồi!” Hấn nói đùa.

Sau đó nặng nề thở dài một hơi, vừa trải qua một cuộc giày vò, hai người chúng tôi đều mất hết sức lực, chật vật kinh khủng.....

“Sao? Vẫn khó chịu à?” Hấn thấp giọng dò hỏi

“Em không sao..... cảm ơn”

Nghe vậy, hấn cười khê vài tiếng, chậm rãi xoay người, ánh mắt đen láy nhìn thẳng vào tôi “Không cần cảm ơn, suýt nữa em cũng bị tôi ăn tươi nuốt sống rồi.”

Tôi khê cười “Mặc kệ là thế nào, cuối cùng thầy vẫn tha cho em mà, cũng không phải lợi dụng lúc người ta khó khăn mà làm càn..... ở nơi này, đức tính như thế chẳng mấy ai có được...”

Nhìn vào mắt tôi hấn thoáng ngẩn người, nhẹ giọng nói “ngừng tịch, em nên cười nhiều hơn..... Biết không? Lúc em vui vẻ, trong con mắt sẽ có một luồng sáng chuyển động..... màu xanh đậm còn có cả màu tím mơ màng,tôi bây giờ tôi cũng chưa bao giờ nhìn thấy ai có đôi đồng tử màu sắc này...”

Tay hấn khê xoa lên đôi mắt tôi, tôi hơi bất ngờ nhưng không hề giận dữ.....

“Màu mắt và mái tóc của em từ nhỏ đã không giống người bình thường.....”

“Đúng vậy, tóc em dưới ánh mặt trời cũng sẽ tỏa ra một ánh sáng màu xanh tím, vì sao có thể như vậy?” Vuốt nhẹ mấy sợi tóc vương trên trán tôi, hấn rất hứng thú hỏi.

“Bởi vì dòng máu chảy trong người em là dòng máu tội lỗi, những cái đó chính là..... dấu vết của tội ác khắc trên người em...”

Vào một đêm trời quang mây tạnh, trên bờ biển gió thổi vù vù, nghe từng cơn sóng biển tôi đã nói với hấn rất nhiều chuyện, có cả chuyện khi tôi ở cùng với Vũ, có cả chuyện khi tôi sống ở Hoàng gia,tôi không biết tại sao lại nói với hấn những chuyện ấy nữa ...?

Có lẽ là do ánh trăng quyến rũ, vô cùng xinh đẹp khiến tôi buông lỏng sự cảnh giác và đề phòng.....

“em nói em phải sống tốt chính là để về gặp Vũ, anh trai của em?” Lời nói bình tĩnh không nghe ra bất cứ tình cảm gì, giống như đó chỉ là một câu hỏi rất bình thường.

“vâng.....” tôi dựa lên vai hấn có chút ỷ rỗi “Vũ, anh ấy chắc chắn vẫn đang đứng ở bờ biển bên kia đợi em trở về.....”

“Được rồi, thầy, thầy định nói với em điều gì?” Tôi suýt nữa đã quên mất mục đích của cuộc hẹn này.

“Không có gì, chỉ là muốn tặng cái này cho em” Hấn lấy ra một con dao.

“Đây là.....” Tôi nhìn có vẻ rất quen thuộc.

“Lần trước trong lòng thú em đã dùng nó để giết chết con sư tử kia. Nhớ không?”

“Vâng, có chút ấn tượng, em nhớ thân dao phát ra một ánh sáng màu lam.....”

Nghe vậy, hấn khê cười một tiếng “Đó chính là do điểm đặc biệt của chuôi dao, em xem.....”

Nói xong hấn đưa lưỡi dao lên cánh tay, máu đỏ tươi dọc theo lưỡi dao chảy xuống...

“Thầy.....” việc hấn làm khiến tôi rất kinh ngạc

“Em xem.....”

Dưới ánh trăng sáng tỏ tôi nhìn thấy lưỡi dao dính đầy máu tươi phẳng phất giống như một sinh mệnh, màu lam tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, màu xanh lam ấy bị nhuộm thêm màu đỏ tươi của máu xinh đẹp đến kì lạ “Đây là.....” Tôi líu lưỡi kêu lên sợ hãi chưa từng thấy qua con dao như vậy.

Hắn cúi đầu xuống tai tôi, thần bí nói nhỏ “Lưu quang này của anh, chuỗi giao cũng giống như bàn tay con người, mỗi khi nó phát ra ánh sáng màu lam thì chính là lúc nó nói với em, nó đang khát máu muốn uống máu người.....”

Nghe vậy tôi hoảng sợ nhìn hắn, nụ cười của hắn quỷ dị mà tà ác, ánh mắt đen láy phảng phất giống như bùa mê, khát vọng máu tanh trong đêm tối.

Người đàn ông trước mắt đột nhiên khiến tôi cảm thấy xa lạ.....”Đừng sợ, nào, để nó uống máu của em, em chính là chủ nhân của nó.....” hắn nhẹ giọng dụ dỗ

Dưới động tác đầy ma mị của hắn, tôi mờ mịt đích vươn cánh tay ra..... lưỡi dao lướt qua hơi đau một chút, máu của tôi lại càng khiến lưu quang sáng lên một cách kì dị.....”Em xem, nó thật đẹp!” hắn nhẹ giọng khen ngợi, chớp mũi dường như vô ý xẹt qua môi tôi, thở dài nói “Giống như em vậy.....” “Thầy.....” tôi mơ hồ gọi hắn, tôi chưa từng thấy hắn như vậy bao giờ.....

Tôi muốn chăm chú nhìn hắn nhưng cơ thể mệt mỏi đến cực điểm đã không còn nghe theo lí trí nữa, ý thức từng chút từng chút trở nên mơ hồ, mi mắt càng lúc càng nặng nhọc.....”Mệt quá.....” đem tôi ôm vào ngực, nhẹ giọng hỏi “Sao cơ?.....” tôi mơ màng gật đầu “Vây ngủ đi.....” hắn dịu dàng nói, “Thầy, thực ra, em rất sợ bóng tối.....” “Đừng sợ, có anh bên cạnh em, anh vẫn sẽ dõi theo em trong bóng tối..... không rời không bỏ.....”

Giọng nói dịu dàng, ánh mắt đầy yêu thương.....

Ham muốn vừa nảy biến mất hoàn toàn, là ảo giác của tôi sao?

Lần sau, nhất định phải nhìn hắn kĩ hơn một chút..... tôi nghĩ như vậy.

Dựa sát vào lòng hắn, nặng nề ngủ mất.....

29. Chương 29: Phiên Ngoại 4: Tái Sinh 4

“Chị Ngưng Tịch, chị mau đến xem đẹp lắm!” Cậu nhóc kéo tay tôi vui vẻ cười, tiếng cười của nó hết như tiếng chuông bạc thay thụy, êm tai, đôi mắt to tròn xinh đẹp trong suốt phảng phất giống như thủy tinh.

“Trình Chân, em định kéo chị đi đâu!” Tôi mỉm cười nhìn cậu bé đang kéo tay tôi đi, đã đi rất xa rồi, rốt cuộc nó định kéo tôi đi đến nơi nào đây?

“Chị nhìn đi...” Nó chỉ tay về phía trước.

“Ồ!” cảnh tượng phía trước khiến tôi hơi ngạc nhiên.

Đó là một loại hoa tôi chưa bao giờ nhìn thấy, cánh hoa lớn, đỏ thắm như máu, dưới ánh nắng mặt trời nở bung ra hết cỡ, không hề có một chút kín đáo, không một chút ngại ngùng, cố gắng khoe hết vẻ đẹp của bản thân, màu sắc sáng chói rực rỡ đó dường như cũng khiến ánh nắng cảm thấy hơi xấu hổ.

Cảnh đẹp này khiến những người chiêm ngưỡng nó ngạc nhiên, nhưng tôi lại nhú mày: “Đây là?”

“Đẹp lắm đúng không?” Trình Chân nở một nụ cười ngây thơ với tôi lộ ra hàm răng đều đặn trắng như tuyết.

Tôi cúi xuống nhìn nó, vẻ mặt đầy nghiêm nghị: “Trình Chân, nói thật cho chị biết, tại sao em lại phát hiện ra nơi này?”

Thấy vẻ mặt của tôi khác lạ, nó không còn cười nữa, thì thào nói: “Có một hôm em nhìn thấy một con bướm rất đẹp, em đuổi theo nó, sau đó thì phát hiện ra nơi này... Chị Ngưng Tịch, chị giận em à?”

Nó e dè hỏi, lông mi thật dài chớp động chớp động, đôi mắt to trắng đen rõ ràng tràn ngập sự khó hiểu.

Tôi nhìn nó, mỉm cười: “Chị không giận, Trình Chân, đồng ý với chị sau này không được phép tới nơi này nữa, cũng đừng nói với người khác là em đã từng tới đây, hiểu không?”

“Vâng, em biết rồi!” Nó gật đầu lia lịa.

“Ngoan lắm!” Tôi khẽ véo lên chóp mũi xinh xắn của nó, sau đó kéo bàn tay của nó, nói: “Đi thôi, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây!”

“Vâng, chị Ngưng Tịch, tối nay chị có thể ngủ chung với em không? Em muốn nghe chị kể truyện cổ tích...”

“Được, chỉ cần em đừng có dấy nước miếng lên quần áo chị là được.”

“Chị nói vậy, em nào có như vậy.”

“Này, đừng cong cái miệng lên nữa, giống hệt như chú heo con ấy!”

“Chị Ngưng Tịch...” Giọng nói trẻ con, âm cuối còn cố ý kéo dài ra biểu đạt sự không vừa lòng của nó.

“Haha...”

“Chị Ngưng Tịch, đó là loại hoa gì, làm sao nó lại có thể đẹp đến vậy?”

Tôi thu lại nụ cười, cúi đầu nhìn nó, “Đó là loại hoa có thể làm chết người, sau này nhớ kỹ, phải tránh xa nó ra, biết không?”

“Vâng, dù nó rất đẹp, nhưng lời chị Ngưng Tịch nói em nhất định sẽ nghe theo...” Trên khuôn mặt trẻ con non nớt là sự tin tưởng tràn đầy.

Tôi gật đầu, “Đi thôi...Chúng ta về phòng”

Có lẽ mỗi người đối với các loài hoa có độc đều tồn tại một loại cảm giác thôi thúc không thể khống chế được mà tiến gần về những bông hoa đó!

Đó gần như là một loại khát khao sinh ra từ bản năng!

Tựa như cây cối khao khát ánh nắng mặt trời, động vật khao khát thức ăn, con người...cũng vậy, luôn khao khát tình yêu...

Dẫu biết là thiêu thân lao đầu vào lửa nhưng vẫn không oán không hối...Có lẽ khát khao đó cũng chính là một loại bi ai, bi ai của cả sinh mệnh và dục vọng...

Tôi lắc lắc đầu, sao tự nhiên tôi lại nghĩ đến những chuyện như vậy chứ? Điều này khiến tôi vô cùng bất ngờ...

Nhưng điều làm tôi bất ngờ hơn chính là, với điều kiện trên đảo Tái Sinh này mà loại hoa anh túc kia cũng có thể phát triển được...

Tôi sẽ không ngây thơ cho rằng sự phát triển đó là kết quả của tự nhiên...

Trên đảo này cuối cùng là còn bao nhiêu bí mật nữa đang tồn tại?

Tôi mơ hồ nghĩ thấy một hơi thở đầy nguy hiểm bao phủ bốn phía...

Phải rời khỏi nơi này nhanh lên một chút, tôi kéo Trình Chân đi nhanh hơn...

Ở bên ngoài khu vực phòng ở, tôi đụng phải Hoàn Tư Dạ, dường như hắn đã đứng đây chờ tôi rất lâu rồi...

“Ở đâu cũng không tìm được em, đi đâu thế?” Về mặt hắn vô cùng bình lặng nhìn tôi.

“...”Tôi hơi do dự, tôi lưỡng lự không biết có nên đem chuyện vừa rồi kể lại cho hắn nghe không?

Trình Chân hệt như con mèo nhỏ nấp vào phía sau lưng tôi, nó rất sợ Hoàn Tư Dạ...

Tôi liếc mắt nhìn Trình Chân một cái... Sau cùng vẫn quyết định không nói ra...

“Không đi đâu cả, cùng Trình Chân đi dạo ở bên ngoài một chút thôi...”

Hắn nhìn tôi chăm chú một lát rồi trầm giọng nói: “Đi theo anh...”

“Vâng...” Tôi gật đầu

Kéo Trình Chân đang nấp ở phía sau lên, khẽ dỗ nó: “Ngoan, chị đi một lúc sẽ quay lại ngay!”

Đi theo phía sau hắn, chậm chậm bước đi trên bãi cát bờ biển, gió lạnh làm vạt áo của chúng tôi bay lên...

Nhìn xem

Hắn đi trước tôi, tôi không cách nào đoán được rốt cuộc trong lòng hắn lúc này đang suy nghĩ điều gì...

Sau việc lần trước, chúng tôi chưa từng đi riêng với nhau như thế này lần nào, kể cả nói cũng chưa nói được câu nào...

Mỗi lần nhìn thấy tôi, dáng vẻ của hắn lúc nào cũng như đang suy nghĩ điều gì đó, sau đó sẽ gắng sức thoát ra khỏi tầm mắt của tôi, tại sao lại như vậy?

Tôi vẫn chưa thể lý giải được...

Đêm đó sau khi xảy ra chuyện kia, rất nhiều thứ vẫn luôn tồn tại trong ý nghĩ của tôi. Bàn tay dịu dàng đó, ánh nhìn đầy thương yêu, vẻ mặt yêu tha thiết...Nói không cảm động thì không phải...

Nhưng trong lòng tôi lúc nào cũng tồn tại một cảm giác bất an mơ hồ, cảm giác hoảng sợ khó hiểu này giống như cỏ dại mùa hè mọc rễ trong lòng, chậm chậm, âm thầm nhưng lại không cách nào ngăn chặn được sự sinh trưởng của nó.

Loại cảm giác khó hiểu này tâm trạng tôi lúc nào cũng sốt sắng giống như kiến bò trong chảo nóng...

Nặng nề thở dài, khẽ lắc đầu nhưng vẫn không làm phiền muộn trong lòng biến mất...

“Ngưng Tịch...” Hắn đột ngột dừng bước, xoay người lại nhìn tôi, trên gương mặt có một loại thống khổ mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy, ưu thương hoảng loạn trong mắt dường như ánh mặt trời khi tịch dương.

Hắn đi tới nắm lấy bờ vai tôi, cúi đầu nhìn tôi nói: “Ngưng Tịch, anh muốn đưa em rời khỏi đây...”

“Rời khỏi đây?” Nhẹ giọng lặp lại nhìn lời này, vẻ mặt tôi đầy nghi hoặc ngược lên nhìn hắn hỏi: “Đi đâu?”

“Đâu cũng được. Chúng ta có thể tìm một nơi, một nơi đẹp nhất để ngắm nhìn ánh trời tịch dương...Chỉ có hai người chúng ta, em có đồng ý rời khỏi đây không?” Giọng nói mềm nhẹ mang theo vẻ run rẩy hỗn loạn, đôi mắt đen láy tràn đầy mong chờ.

Tôi im lặng nhìn hắn, sâu thẳm trong đáy mắt mơ hồ ẩn chứa đầy tơ máu, vẻ thống khổ trên gương mặt giống như một vết sẹo khắc sâu trên khuôn mặt...Tôi cảm thấy trong lòng mình mơ hồ có cảm giác đau đớn.

Dừng lại trên gương mặt hắn, tôi nhẹ giọng hỏi: “Thầy...Chúng ta, đi được sao?”

Việc canh phòng ở đảo Tái sinh rất nghiêm ngặt, mỗi cửa biển đều có lực lượng hùng hậu trấn giữ, sao có thể đi được? Cho dù địa vị của Hoàn Tư Dạ ở đây có chút đặc biệt, nhưng phép tắc là phép tắc, không thể tùy ý phá vỡ nó được...

Hắn trầm mặc, chậm rãi vùi mặt lên cổ tôi, biểu cảm trên mặt mù mịt nặng nề dường như vô cùng bị thương...

Về bị thương ấy rõ ràng như thế, đau đớn không chút nào che giấu kết hợp với vẻ tà ác lạnh lẽo, so với vẻ ngang ngược, tùy tiện mọi ngày tựa hồ như là hai người khác nhau vậy...

Chưa từng thấy hắn như thế bao giờ, yếu đuối giống như một cậu bé, vẻ mong manh dễ vỡ ấy...khiến người ta xót xa...

Tôi thở dài một hơi, nói thầm: “Thầy, thầy biết không, em thích xem cảnh hoàng hôn là bởi vì cảnh tượng xinh đẹp ấy làm cho em nhớ tới Vũ...Anh ấy vẫn đang chờ em về nhà, cho nên kể cả chúng ta có thể rời khỏi đây...thì em cũng không thể đi theo thầy...”

Cơ thể hắn khẽ chấn động, sau đó cười nhạt một tiếng, lẩm bẩm nói: “Đúng vậy, em đã từng nói,em tiếp tục sống là vì anh ta...”

Sau đó chậm rãi tiến về phía trước, tôi bị hắn mạnh mẽ đặt dưới thân...

“Thầy...” Hơi thở nóng bỏng, trống ngực cuồn cuộn khiến tôi không hiểu sao lại cảm thấy sợ hãi...

“Đừng cử động, Ngưng Tịch...” Giọng nói khàn khàn, phảng phất như đang phải chịu đựng điều gì đó

“Thầy, thả em ra...” Tôi cố sức đẩy hẳn ra.

“Đừng cử động, nếu không anh không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì đâu...”

“...” Lần này tôi thật sự không dám động đậy

“Cứ như vậy đi, để anh ôm em một lát là được rồi...”

Ngữ khí mang vẻ cầu xin mơ hồ khiến tôi cảm thấy rất khó chịu...

Tôi khẽ thở dài, thầm nghĩ, thực sự chỉ một lát là được sao?

Con chim biển đậu trên phiến đá hoảng sợ bay đi, tiếng xé không khí rất lớn hết như tiếng xé rách miệng vết thương...

“Hắt xì...” Tôi không biết hôm nay đã là ngày thứ mấy tôi bị hắt xì liên tục, đầu vầng vất, trong người cũng không có một chút sức lực nào...

“Em giống như bị cảm lạnh vậy...” Nhược Băng nhìn tôi nói.

Tôi gật đầu, cả đêm hôm qua tôi ngủ trên bờ biển...

“Không sao chứ...” Anh hỏi, bình thản nhạt nhòa như nước lã vậy.

Tôi lắc đầu, “Không sao, chúng ta tiếp tục đi...”

Chúng tôi vẫn còn đang trong giờ tập luyện, hôm nay là đánh tự do...

“Thôi đi, em bây giờ chẳng có chút sức sống nào cả, nghỉ ngơi một chút đi!”

“Như vậy sao được?” Tôi không có cái lòng can đảm đó.

Anh hơi nghiêng đầu nhìn tôi, nói: “Không sao đâu, thầy sẽ không nói gì đâu, tình huống của em khá là đặc biệt...”

Ngữ khí của Nhược Băng vẫn xa cách mà bình thản như trước, tôi còn có thể nhận ra trong lời nói đó có vài phần trào phúng.

Nhược Băng ngồi xuống mặt đất, giương mắt nhìn tôi, tôi nhìn thoáng qua Hoàn Tư Dạ ở bên kia, hẳn không nhìn tôi chuyên tâm nhìn những người khác.

Khẽ thở dài một hơi, ngồi xuống bên cạnh Nhược Băng...

“Nghe nói ngày mai có đợt huấn luyện dã ngoại” Nhược Băng không hề nhìn tôi, tùy tiện nói một câu.

“Thật không? Sắc vi phu nhân lại muốn ăn thịt thú rồi sao?” Tôi tùy ý đáp lời, đối với việc ấy tôi hồ hững đến mức một chút cảm giác cũng không có.

“Tất cả mọi người đều phải tham gia...”

“Sao cơ? Nhưng bọn Trình Chân mới đến đây nửa năm thôi mà...” Tôi vô cùng ngạc nhiên.

“Vậy thì sao? Lúc em vừa tới đây không phải cũng cùng bọn anh đi huấn luyện luôn hay sao?” Nhược Băng không đồng ý nói.

Tôi biết, sự lạnh lùng của anh là do trời sinh nhưng sự hồ hững của anh lúc này lại khiến tôi cảm thấy hít thở không thông...

“Ngưng Tịch, em đúng là vô cùng quan tâm tới Trình Chân...” Nhược Băng nhìn tôi nói.

Tôi thở dài, tôi cũng biết ý thức bảo vệ của tôi đối với Trình Chân là quá mạnh mẽ, nhưng đứa bé đó thực sự rất đáng yêu khiến người ta kìm lòng không được mà muốn bảo vệ, che chở cho nó, không muốn để nó phải chịu chút tổn thương nào, dù là một chút...

Mấy hôm nay, vẻ xinh đẹp của nó, sự tinh quái của nó, sự ngây thơ của nó đã mang đến cho tôi không ít vui vẻ...Nụ cười của nó chạm thẳng vào nơi yếu mềm nhất trong lòng tôi, khiến tôi đã tìm được một chút cảm giác làm người.

Một sinh mạng vừa tốt đẹp lại vừa thuần khiết như thế chẳng lẽ không đáng được bảo vệ sao?

“Ngưng Tịch, đôi khi bảo vệ quá chặt chẽ cũng không phải là chuyện tốt. Đặc biệt là em, đừng để đến cuối cùng yêu thương nó lại biến thành làm hại nó.”

“Nhược Băng, rốt cuộc anh có ý nghĩ gì?” Tôi thấy dường như trong lời nói của anh có một ý nghĩa khác.

“Ngưng Tịch, đừng quá để tâm đến thứ gì, đặc biệt là ở trên đảo Tái sinh này, nó sẽ trở thành nhược điểm của em.”

Nghe xong lời Nhược Băng nói, chẳng hiểu sao những lời ấy lại khiến tôi vô cùng khó chịu, đó giống như một dự cảm chẳng lành...

Ngày hôm sau là ngày bắt đầu chiến dịch huấn luyện, chúng tôi bị ném cả vào trong một khu rừng nguyên sinh, sống hay chết đều thác nhờ vào số phận.

“Chị Ngưng Tịch, em sợ lắm...” Trình Chân nín lấy góc áo tôi, run lên bần bật.

Trong rừng cây rậm rạp, lúc nào cũng có tiếng gào thét của dã thú truyền vào lỗ tai, còn có cả tiếng kêu của con người, còn có... tiếng dã thú xé xác, gặm nhấm mồi ngon. Những tiếng động đó người trưởng thành con sợ, huống chi là một đứa bé như nó...

“Đừng sợ, Trình Chân, đi sát theo chị, một bước cũng không được rời khỏi chị hiểu không?” Tôi khom người căn dặn nó.

“Vâng...À, chị Ngưng Tịch, thầy giáo bảo em đưa cái này cho chị!” Nói xong từ trong ngực móc ra một thứ gì đó đưa cho tôi.

Tôi cúi đầu nhìn nhìn, thì ra là một chiếc dây buộc tóc, lúc tập luyện tôi thường dùng nó buộc mấy sợi tóc vướng víu trước trán, tìm mấy ngày cũng không thấy, thì ra là ở chỗ hần...

Nhưng đây cũng chẳng phải là thứ gì quan trọng, không đáng để bắt Trình Chân cảm về đưa tận tay cho tôi nha.

Đột nhiên tôi ngửi thấy mùi vị rất khác thường...

“Trình Chân, cái này là thầy giáo bảo em đưa chị sao? Chị nói là Hoàn Tư Dạ ấy...” Thanh âm của tôi có vẻ rất gấp gáp và còn có một chút sắc nhọn

“Đúng rồi!” Trình Chân liên tục gật đầu.

Tôi nhú mày, lập tức ném cái dây buộc tóc trên tay xuống, kéo tay nó, quát lên “Chạy đi, chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức!”

“Chị Ngưng Tịch, sao thế?” Nó nghi ngờ hỏi.

“Cái dây buộc tóc đó có dính chất lỏng trong cơ thể thú vật, mùa này ở đây, thú dữ mà ngửi thấy mùi này sẽ trở nên điên loạn, Trình Chân, chạy nhanh lên nào!”

Tại sao hần lại đưa vật này cho Trình Chân? Tôi không rảnh để suy nghĩ mấy việc này, chỉ biết nắm chặt lấy tay Trình Chân chạy nhanh hơn.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi, hai người chúng tôi rất nhanh đã bị mấy con thú bao vây bốn phía...

“Chị Ngưng Tịch, làm sao bây giờ?” Trình Chân sợ đến phát khóc.

“Đừng khóc, sẽ không sao đâu.” Tôi cúi đầu hôn lên trán nó một cái, khẽ nói.

Sau đó tôi rút Lưu quang ra, trên lưỡi dao phản chiếu khuôn mặt không chút huyết sắc của tôi, ánh nắng mặt trời chiếu vào lại khiến nó trở nên sắc bén.

Tôi khẽ hôn lên lưỡi dao mồ hôi lạnh hai bên trán chảy xuống ròng ròng làm ướt cả khuôn mặt, chăm chú nhìn mấy con dã thú kia, thầm thì: “Nếu mày thực sự thông minh thì hôm nay hãy cứu sống chúng tao...”

Ngã xuống mặt đất hết lần này đến lần khác, máu tươi tràn trề trên người, thể lực đã tiêu hao đến cực độ, trái tim đau đốn vô cùng, ngay cả hít thở cũng là một công việc thật khó khăn...

“Chị Ngưng Tịch, cứu em...” Trình Chân liều mạng gào thét, nó đã bị dã thú đẩy ngã xuống mặt đất.

Trên người nó có dính chất lỏng trong cơ thể được bôi trên chiếc dây buộc tóc kia cho nên mấy con thú mới chỉ tấn công nó.

“Trình Chân...” Tôi giãy dụa muốn đứng lên nhưng lại bị một đôi tay đè chặt xuống mặt đất.

“Jason, tên súc sinh này, thả tôi ra!” Tôi phản nộ.

“Ồ, đau đến thế vẫn còn sức mắng chửi tôi, sao, tiết mục hôm nay rất đáng để xem đúng không?”

“Tất cả những chuyện này đều là ông sắp xếp sao?”

“Tôi nào có bản lĩnh đó! Người sắp xếp chuyện này là một người khác, cô đoán xem hắn là ai?” Hắn ngả ngớn cười cợt.

Nghe vậy lòng tôi sợ hãi, lập tức nghiêng rằng nói: “Tôi không tin!”

Đúng thế, tôi không tin người đó sẽ đối xử với tôi như thế này! Đánh chết tôi cũng không tin!

“Haha, cô thật đáng yêu. Cô cũng không nghĩ xem, ngoài hắn ta ra, ai có thể hiểu rõ thói quen sinh hoạt của cô đến thế, ai có thể biết ngoài giờ tập luyện, cô luôn mang theo Trình Chân bên mình?”

Đúng thế, có lẽ người biết rõ tất cả những việc này chỉ có mình hắn, nhưng tôi vẫn không tin, trừ phi chính miệng hắn nói cho tôi biết...

“Tôi không tin, anh ấy vì sao phải làm vậy?”

“A, không có được thì sẽ đập đổ đạo lý đơn giản như vậy cô cũng không hiểu sao? Thật không ngờ, hắn như vậy mà vẫn chưa ở trên người cô lần nào?”

Cái gì? Jason ngay cả việc này cũng biết sao?

Tôi đột nhiên cảm thấy những tín nhiệm và tin tưởng mà tôi đã giao cho hắn, đang bị người ta phá hủy, từng chút từng chút sụp đổ...

Không, hắn sẽ không đối xử với tôi như thế đâu!

Buổi tối mê loạn đó, sự dịu dàng của hắn, yêu thương của hắn...những cái đó đều không phải là giả...

Lúc ôm nhau trên bờ biển, bi thương của hắn, thống khổ của hắn, đó cũng không phải là giả...

Còn nữa, mấy năm nay hắn đều dốc lòng dạy dỗ tôi, thâm tình che chở bảo vệ cho tôi, đó cũng không phải là giả...

Nếu như những điều này là giả thì tôi chính là có mắt như mù!

Kết quả của tôi như thế này là đáng đời tôi!

“Đã sớm nói với cô rồi, nếu như sự hung tàn của hắn phát tác...haha, nó có thể khiến cô ngay cả chính mình chết như thế nào cũng không biết!” Về mặt hắn đầy đắc ý nhìn tôi.

Tôi nghĩ đến hôm đó trên bờ biển, nụ cười tà ác quỷ dị của hắn, khát vọng đen tối kia và có cả đôi mắt tràn đầy máu tanh đó...

Tôi đột nhiên cảm thấy rất lạnh, cả người run lên, đó là sự sợ hãi phát ra từ sâu thẳm trong tâm hồn...

“Chị Ngưng Tịch, cứu em...” cánh tay và bả vai Trình Chân đã bị dã thú xé tan, huyết nhục mơ hồ...

“Jason, buông tôi ra, để tôi đi cứu nó...” Tôi lớn tiếng gào thét, còn như vậy nữa, Trình Chân thực sự sẽ bị muông thú xé xác mất...

“Buông cô ra, được thôi...” Hắc nhếch môi cười mờ ám “Trước tiên cô hãy thỏa mãn chúng tôi đã, con người tôi chưa bao giờ ăn mảnh, cho nên ngày hôm nay tôi có dẫn thêm mấy người đến chăm sóc cô đây!”

Hắn tàn ác nở nụ cười, từ sau lưng hắn xuất hiện bốn năm người đàn ông.

Những người này nhìn tôi bị đè ép trên mặt đất không còn sức lực mà gãy dựa, nhìn Trình Chân đang bị dã thú cắn xé, sung sướng cười ồ lên, vẻ cười vui của chúng giống như tất cả chúng tôi đang đóng một vở hài kịch trước mặt chúng vậy...

“Jason, cứu nó, các anh muốn làm gì tôi cũng được...” Tôi nghiêng răng nói.

Nghe vyaaj, hắc cao giọng cười cợt: “Haha, Hiên Viên Ngưng Tịch, nhìn dáng vẻ bây giờ của cô này, cô dựa vào cái gì mà trao đổi điều kiện với tôi?”

Tôi phẫn uất nhìn hắn, hai mắt dường như sắp phun ra lửa...

“Ôi chào, nhìn cô kìa, giống như sắp ăn thịt người ấy...” Hắc giả vờ thương xót nâng mặt tôi lên, tấm tắc ngợi khen: “Bảo bối, em đẹp lắm, cả người tắm trong máu tươi còn đẹp hơn nữa... Trách không được Hoàn Tư Dạ trần trở trăm phương ngàn kế để đoạt lấy em về tay mình, cho dù dùng thủ đoạn nào cũng phải có được em... Yên tâm, hắc không muốn để chúng tôi làm em bị thương, chúng tôi sẽ dịu dàng một chút...”

Xung quanh vang lên tiếng cười khoái chí của chúng...

Hắn cúi xuống tham lam hôn tôi...Mạnh mẽ siết chặt cánh tay tôi...

Đúng lúc này, “A, chị Ngưng Tịch...” Trình Chân thảm thiết kêu lên một tiếng, một con thú rõ ràng kéo cánh tay của nó ra.

Trong mắt tôi chỉ còn một màu đỏ rực rỡ đáng sợ của máu me, những tiếng cười điên loạn kia chói tai hơn bao giờ hết...

Súc sinh! Không! Đám người này căn bản...ngay cả cầm thú cũng không bằng.

30. Chương 30: Phiên Ngoại 5: Tái Sinh 5

Tay tôi dần nắm chặt thành quyền, móng tay đâm sâu vào da thịt, hai bàn tay chảy máu đầm đìa nhưng tôi cũng không hề cảm thấy đau đớn.....

“A...” Jason đột nhiên rú lên một tiếng rất thảm thiết, hai mắt trợn trừng kinh hoàng nhìn tôi, máu ào ạt chảy ra từ vết cắt rất mảnh trên cổ.

Sau đó hắn ngã xuống người tôi, tắt thở...

Tôi đã dùng lưỡi dao giấu trong miệng cắt đứt cổ họng hắn.

Máu của hắn bắn cả lên mặt tôi, mũi tôi cũng ngửi thấy mùi máu tanh nồng đậm...

Nhả lưỡi dao ra khỏi miệng, tôi thở dài một hơi rất sâu, hai mắt híp lại, vẻ mặt mê luyến, tôi không ngờ mùi vị của máu người lại cuốn hút đến thế...

Tiếng than thở mơ hồ quanh quẩn trong cổ họng, tôi đẩy thi thể nằm trên người mình ra, chậm chậm đứng lên, đi về phía mấy người đàn ông bị dọa đến ngốc nghếch kia, hơi nhếch môi lộ ra nét cười kinh khủng quen thuộc...

Mấy người kia lập tức bị dọa, hoảng loạn lùi về phía sau từng bước một, biểu cảm trên mặt giống như đang đối diện với ma quỷ vậy...

“Chị Ngưng Tịch, chị Ngưng Tịch, em đau quá!”

A, tiếng kêu gào của Trình Chân khiến tôi đột nhiên tỉnh táo trở lại, đang định chạy đến cứu nó lại bị những bàn tay kia hung hăng kéo lại...

“Jason chết rồi, mang cô ta đến gặp Sắc vi phu nhân đi...”

“Đúng vậy, nhanh báo cáo cho phu nhân biết, chết người đó...”

Mấy người đó đã bắt được tôi rồi lại còn giữ tôi rất chặt, tôi làm sao có thể giãy dụa mà thoát ra được đây, nhìn Trình Chân bị dã thú xé xác, trên người đầy máu me, tôi lớn tiếng hét lên: “Buông tôi ra, để tôi cứu nó trước đã...”

Nhưng mấy tên đó vẫn cứ mạnh mẽ kéo tôi lại, một mình tôi căn bản là không thể giãy dụa mà thoát khỏi bàn tay của chúng được, nghe tiếng kêu thê thảm của Trình Chân, tôi dường như sắp điên lên rồi..!

“Đủ rồi, buông cô ấy ra!” Một tiếng quát rất lớn, tất cả mọi người đều bị chấn động.

Tôi nhìn về phía phát ra tiếng quát, Hoàn Tư Dạ...

Mấy tên kia sợ hãi đến mức buông tôi ra ngay lập tức, một cánh tay hần đỡ lấy cơ thể lung lay sắp đổ của tôi, thân thiết hỏi: “Vẫn ổn chứ?”

Tôi siết chặt bàn tay hần, giống như một người sắp chế ngự vớ được cây cọc vậy, lớn tiếng nói: “Thầy...Trình Chân nó... Mau cứu nó, em xin thầy...”

Hần lạnh lùng nhìn thoáng qua nói: “Ngưng Tịch, nghe anh nôi, nó không thể cứ được nữa rồi!”

“Không, xin anh, van xin anh, cứu nó, giúp em cứu nó, sau này anh nói gì em cũng nghe theo, chỉ cần anh bằng lòng chịu cứu nó...” Tôi đau đớn van nài, đây là mong muốn duy nhất của tôi, chỉ cần hần chịu ra tay cứu Trình Chân, hần muốn cái gì tôi cũng có thể cho hần...

Nghe vậy, hần dùng ánh mắt chất đầy đau thương nhìn tôi, sau đó cười lạnh lùng nói: “Ngưng Tịch, thì ra trong lòng em, nó còn quan trọng hơn cả anh...”

“Thầy...” Tôi sững sờ, tôi thực sự không ngờ hần lại nói ra những lời như vậy...

“Chị Ngưng Tịch, chị Ngưng Tịch...” Dù đã thoi thóp nhưng Trình Chân vẫn không ngừng kêu tên tôi.

“Trình Chân...” Tôi giãy dụa muốn thoát ra, muốn đi qua đó nhưng lại bị hần gặt sgao ôm vào lòng.

“Buông tôi ra, buông ra!” Tôi lạnh lùng quát.

“Ngưng Tịch, bình tĩnh một chút, đám dã thú đó đã điên cuồng đến mức không thể khống chế được nữa rồi, là ai cũng không thể lại gần, hơn nữa, kể cả bây giờ em có cứu nó...cũng vô dụng thôi. Nó đã tắt thở rồi...”

“Không, không đâu...” Tôi không thể tin những gì đang xảy ra trước mắt mình, tôi đã từng hứa sẽ bảo vệ chăm sóc cho nó, nó tin tưởng tôi như vậy, kết quả tôi lại đứng đó trơ mắt nhìn nó bị đám thú dữ kia xé xác...

Đôi mắt nó vẫn đang nhìn tôi, bên tai tôi vẫn văng vẳng tiếng thú dữ nhai xương nó...

Mùi ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm, ý thức của tôi bắt đầu trở nên hốt hoảng...

Nhìn cảnh tượng như trong ác mộng trước mắt, tôi...nở nụ cười.

“Hoàn Tư Dạ, buông tôi ra...” Giọng nói tôi vô cùng bình lặng, không hề có một chút gợn sóng.

Người phía sau hơi chấn động, lập tức nới lỏng cánh tay...

Ngạo mạn tiến về phía đó, nhặt Lưu quang lên, nghiêng đầu nhìn mấy tên đàn ông ngay cả cầm thú cũng không bằng kia, thì thầm: “Lưu quang, mày có muốn nếm thử hương vị của máu không?”

....

Máu...Chỗ nào cũng là máu...

Tiếng gào thét vang lên bốn phía, thê thảm không gì sánh bằng, tiếng thét vang trời...

Tôi đã hoàn toàn đánh mất lý trí, suy nghĩ cũng biến mất, giống như con quỷ Dạ Xoa dưới địa ngục, điên cuồng, khát máu...

Tôi không biết rốt cuộc bàn tay tôi đã giết chết bao nhiêu người... Còn phải giết bao nhiêu người nữa, tôi chỉ biết bản thân mình không thể dừng lại được nữa, chính là khi giết được một người cơ thể này càng thêm hưng phấn, nó đòi hỏi máu tươi để làm bình ổn sự phấn nộ trong đầu..."

"Ngừng Tịch, đủ rồi, ngừng lại đi" Hai cánh tay mạnh mẽ hữu lực từ phía sau cố gắng kéo tôi lại.

Nhưng tôi vẫn như cũ, tôi không thể ngừng lại được...

Mãi cho đến khi người đằng sau đập mạnh vào người tôi một cái, tôi lúc đó mới quỳ rạp xuống mặt đất...

"Ngừng Tịch..."

"Thầy..." Tôi ngẩng đầu nhìn hấn, nhưng trên khuôn mặt quen thuộc ấy vẻ khiếp sợ mà tôi chưa từng thấy bao giờ...

Đến khi tôi nhìn thấy tất cả những gì hiện lên trước mặt, tôi cũng sợ hãi đến ngất người... toàn bộ những cái này... là tôi làm ra sao?

Thi thể ngổn ngang dưới đất, không ai còn động đậy, từng cơ thể bị xả thành từng mảnh nhỏ, tứ phân ngũ liệt, máu chảy thành sông...

Tôi không ngờ bản thân mình lại có thể phát điên đến mức đó, chính mình lại có một bộ mặt mất nhân tính đến vậy...

Tôi đã giết cả những người không liên quan ư? Rốt cuộc tôi bị sao thế này?

"Sắc vi phu nhân, để chúng ta mang cô đến gặp bà ấy!" Một người thủ vệ nhắc tôi lên.

Trên võ đài, một mình tôi quỳ xuống giữa sân đấu, Sắc vi phu nhân thẳng lưng ngồi trên ghế cao, xung quanh là tiếng xì xào bàn tán, hành động ngày hôm nay của tôi có lẽ đã khiến tất cả những người ở đây chấn động...

"Sáu huấn luyện viên, năm thủ vệ, tổng cộng là mười một mạng người, cô cũng thật có bản lĩnh nha..." Sắc vi phu nhân ung dung nhìn tôi, người phụ nữ này, từ trước tới giờ tôi chưa từng thấy qua dáng vẻ hoảng hốt lo sợ của bà...

"Chuyện đã xảy ra như thế, cô ta đã giết quá nhiều người như vậy, Tư Dạ, cô ta là người của cậu, cậu nói xem?"

"Thực sự nên phạt."

"Nhưng phải phạt thế nào đây? Cô ta ngay cả 'Lòng thú' còn không sợ, khó nghĩ quá đi. À, có rồi, đưa cô ta vào phòng điều giáo đi, để cho cô ta cảm thụ được mùi vị khi bị một người đàn ông đè lên trên người mình, cắt hết móng vuốt đáng sợ của cô ta đi, sau này...đừng có tùy tiện như thế nữa..." Mắt phượng hút hồn bắn ra tia sáng sắc lẹm.

Thủ vệ hai bên đi tới, kéo hai cánh tay tôi lên...

"Khoan đã, cô ấy là người của tôi, có phạt thì cũng phải để tôi phạt!"

"Ồ, cậu không nở sao?" Sắc vi phu nhân mỉm cười nhìn hấn.

Hấn không trả lời, chỉ chăm chú nhìn tôi sau đó mặt không đổi sắc tiến tới...

Tôi ngẩng mặt lên, đột nhiên tôi rất muốn nhìn người này thật kĩ, có lẽ từ trước đến giờ tôi chưa một lần nhìn hấn cẩn thận...

Hấn cúi đầu, chậm chậm phủ môi lên tai tôi, nhẹ giọng nói: "Đừng sợ, nhắm mắt lại đi, sẽ qua nhanh thôi!"

Tôi nhìn thẳng vào mắt hấn, khẽ cười: "Em muốn anh giết em chết đi!"

Nghe vậy, nơi sâu nhất trong đáy mắt hắn hiện lên vẻ đau đớn, sau đó lắc đầu thì thầm: “Em đã từng nói, em cái gì cũng không sợ...chỉ sợ chết thôi mà...”

Tôi mỉm cười, mỗi bước đi anh đều suy nghĩ kĩ càng như thế, thực sự làm khó anh rồi, đúng, em sẽ không chết, vì thế anh không việc gì phải lo lắng cả...

Cơ thể bị hắn chặn lại, vết thương trên người đau đến tận xương tủy, tôi không thể chết, tôi thực sự rất muốn để mấy người này nhìn rõ một lần nữa...

Hắn nhìn tôi, khẽ thở dài một hơi, xé một mảnh vải trên áo của tôi xuống, che ngang tầm mắt tôi...

Tôi đưa tay ra, định giật miếng vải xuống, tôi vô cùng muốn nhìn xem người đang ở phía trên tôi, rốt cuộc biểu cảm trên mặt hắn sẽ là dạng gì?

Nhưng hai tay lại bị hắn đè xuống...

Khoảnh khắc quần áo bị xé rách đó, tôi nghe thấy tiếng cười tỏa ra từ bốn phía...

Cũng khó trách, tôi nhỏ bé và vô cùng yếu ớt, mệt mỏi vô cùng, cả người chỗ nào cũng có máu còn hằn lại trắng kiện, sưng mẩn, lạnh lùng, tà ác như thế...

Dưới ánh nắng mặt trời, tôi bị bao nhiêu con mắt chiếu vào...

Kích thích như thế... hình ảnh khiến kẻ khác huyết mạch sôi trào, quả thực làm gì có cảnh nào đẹp hơn cảnh tượng khi đàn ông và đàn bà giao hợp...

Hắn thực sự rất tin tưởng khả năng chịu đựng của tôi...

Khoảnh khắc cơ thể bị đâm thủng đó, tôi nghe thấy tiếng có vật gì đó bị người ta tàn nhẫn đập nát, là trái tim của tôi sao?

Nếu thực sự anh muốn làm chuyện này, anh cần gì phải hao tâm tổn trí lập nên kế hoạch hoàn hảo ấy, nếu em biết chỉ vì thế mà phải hy sinh tính mạng của Trình Chân thì anh muốn gì em cũng cho...

Lòng anh rốt cuộc tàn ác đến mức nào? Ngay cả một cậu bé mười hai tuổi đầu mà cũng không buông tha...

Trước kia tôi chỉ nghĩ đã thú đáng sợ, không ngờ còn có một loại người đáng sợ hơn cả dã thú, hắn để một lưỡi dao trong tim bạn nhưng lại giả vờ tươi cười với bạn...Đó mới là độc ác thực sự...

Thì ra đúng là không có thứ gì có thể tin được, càng không có người nào có thể nương tựa được, trừ con dao trong chính lòng bàn tay mình...

Tôi vẫn luôn muốn sống sót nhưng mãi đến hôm nay tôi mới hiểu rõ thực ra Hiên Viên Ngưng Tịch đã chết từ lâu rồi.

Người sống ở đây chỉ là một con thú hoang...

Tất cả những kết quả này, có phải đều là thứ anh mong muốn hay không...

Tỉnh lại lần nữa tôi cảm nhận được mình đang ngủ trên một chiếc giường xa lạ, còn mơ hồ nghe thấy tiếng người nói chuyện bên cạnh.

“Cô ấy đã hôn mê ba ngày nay rồi tại sao vẫn chưa tỉnh lại?” Giọng nói đầy vẻ nôn nóng, hình như là của Hoàn Tư Dạ.

“Cô ấy có thể sống sót đã là vô cùng may mắn rồi. Từ trước tới giờ tôi chưa từng gặp người nào kiên cường đến thế, bị thương nặng thế mà vẫn chịu đựng được...” Giọng nam xa lạ, dường như chủ nhân của tiếng nói là người đàn ông còn rất trẻ.

“Cô ấy bao lâu nữa mới tỉnh?”

“Vậy phải xem khả năng hồi phục của cơ thể cô ấy thế nào... Nhưng trên người cô ấy tôi đã phát hiện được một chuyện rất kì lạ, thể chất cô ấy tương đối đặc biệt, thuốc thang đối với cô ấy cơ hồ không có tác dụng

gì, khả năng tự phục hồi của cơ thể rất mạnh, mạnh hơn gấp bội lần so với người bình thường, vì sao lại như vậy nhỉ? Thật kì lạ.”

“Cô ấy lớn lên ở Hoàng gia, nghe nói sau khi cô ấy sinh ra không bao lâu, người của Hoàng gia dùng cô ấy để thử nghiệm thuốc mới, cho nên những thuốc thang bình thường với cô ấy không có tác dụng gì hết...” Hình như cái này là tôi nói cho hắn.

“Ra là thế, kĩ thuật chế tạo thuốc của Hoàng gia vẫn rất siêu đẳng...”

“Cô ấy đã chịu kích thích quá lớn, tâm tình không khống chế được có phải cũng liên quan đến việc này không?”

“Có thể! Có thể một thành phần trong một vị thuốc nào đó đã ảnh hưởng đến tác dụng thần kinh của bộ não cô ấy, bình thường thì chẳng làm sao, chỉ khi nào phải chịu một kích thích gì đó quá lớn thì sẽ thất thường, giống hệt như quả bom nổ chậm ấy, không biết lúc nào sẽ nổ tung... Chuyện lần này chính là một ví dụ, cậu cũng nên cẩn thận một chút.”

“ ... ”

“À này, Tư Dạ, lúc nào cậu chơi xong rồi, có thể đưa cô ấy cho tôi không? Cô gái này có thể xem là một vật thí nghiệm rất tốt nha.”

“ ... ”

“Này, đừng nhìn tôi như vậy, tôi chỉ nói đùa thôi... Tôi đi đây, chăm sóc cô ấy cẩn thận, mấy ngày nay đừng... với cô ấy. Chắc cậu hiểu nhỉ...”

Giọng nói đáng ghét đó rốt cục cũng biến mất, hắn đi tới, vuốt ve gò má tôi, thăm thì độc thoại: “Tại sao em vẫn chưa tỉnh? Đã ba ngày rồi...”

Sau đó, hơi thở của hắn lập tức phả xuống rất gần, tôi đột ngột mở to hai mắt, bốn mắt của tôi và hắn nhìn nhau, môi hắn cũng ngừng lại luôn.

“Tỉnh rồi à...”Hắn mừng rỡ nhìn tôi, đáy mắt có vài tơ máu.

Tôi gật gật đầu, muốn chống tay để ngồi dậy, ngón tay khẽ chạm vào giường, đau quá...

Nhúu mày, nhìn thấy mười ngón tay mình bị băng gạc quấn quanh kĩ càng liền hỏi “Tay em bị sao vậy?”

Hắn liếc nhìn tôi một cái, nói “Lúc đó, em bám chặt móng tay vào mặt đất dùng lực mạnh quá, móng tay bị tróc hết cả ra rồi...”

Tôi mỉm cười, nhẹ giọng nói “Thế à? Vậy mà em chẳng nhớ gì cả...” Lúc ấy cũng chả cảm thấy đau đớn gì...

“... Ngưng Tịch, muốn ăn chút gì không?...” Hắn dừng lại một chút dụ dằng hỏi.

“Không cần, em không đói, đây là đâu thế?”

“Phòng của anh...”

Tôi cười, thế này không phải là “biết rồi còn hỏi” sao?

Chỉ có điều đãi ngộ của hắn so với chúng tôi đúng là cách biệt một trời...

Căn phòng này nằm ở phía bên kia đảo giống như một căn biệt thự mini, đầy đủ tiện nghi, thậm chí còn có một khu vườn ở đằng sau, ngoài phòng ngủ có một ban công rộng rãi...

Điều này khiến tôi không khỏi nghi ngờ, không phải tất cả mọi huấn luyện viên trên đảo đều được ở trong một nơi thế này chứ? Chắc không đâu.

Tôi đứng dậy, ra vẻ muốn xuống giường.

“Ngưng Tịch, em làm gì thế?” Hắn đè vai tôi xuống, sắc mặt có vẻ căng thẳng.

Tôi bình tĩnh nhìn hắn, nhàn nhạt nói hai chữ “Về phòng...”

“Sau này em không cần ở nơi đó nữa... Anh đã nói với phu nhân rồi.”

“Thế à? Hóa ra là như vậy...” Tôi quay lại ngồi lên giường, mắt dán chặt vào sàn nhà.

“Ngưng Tịch...” Hắn khom người ngồi xổm xuống trước mặt tôi, cẩn thận nhìn sắc mặt tôi, dè dặt hỏi “Em...không sao đấy chứ?”

Tôi nhìn hắn, lắc đầu, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, sờ lên cổ mình, dây chuyền của Vũ tặng tôi đâu mất rồi? Sao lại không thấy?

Tôi vội vàng muốn đứng lên lần nữa, nhưng lại bị ấn xuống.

“Em định làm gì? Anh giúp em, sức khỏe hiện giờ của em rất yếu, bác sĩ nói em không thể xuống giường.”

Tôi dờ dẫm nhìn hắn, sau đó nói ba chữ với hắn “Em đói bụng...”

...

Lần bị bệnh này của tôi rất đáng sợ, sức khỏe phục hồi rất chậm, giống hệt như cây cối bị gió thu làm rụng lá, điêu linh, suy tàn...

Hoàn Tư Dạ vẫn luôn ở bên cạnh tôi, tỉ mỉ chu đáo chăm sóc nhìn vẻ cẩn thận dè dặt trên mặt hắn, tôi biết hắn đang sợ tôi nhất thời nghĩ quẩn muốn tự sát, cho nên, hắn phải phòng bị...

Đối với suy nghĩ này của hắn, tôi cảm thấy thật buồn cười, tôi thừa nhận, bản thân tôi không có cái cốt khí đó đâu...

Vẫn là câu nói đó, tôi phải sống tiếp cho dù có bị phanh thây thành từng mảnh nhỏ, biến thành một con người khác hoàn toàn đi nữa tôi cũng phải dùng chút hơn sức tàn tạ của mình mà tiếp tục công việc, bởi vì... tôi còn rất nhiều việc chưa làm, tôi không muốn chết, cũng không thể chết...

Chuyện hôm đó tôi không nói gì hắn cũng chẳng đề cập tới, chuyện đó là điều cấm trong mối quan hệ giữa hai người chúng tôi, nó bị chúng tôi dùng vẻ mặt lạnh nhạt giả dối bao bọc lại bằng hàng trăm lớp vỏ...

Vì sao lại giữ tôi lại bên mình, tôi hiểu hắn đang tuyên cáo quyền sở hữu của mình. Với tôi cũng như với tất cả mọi người ở đây, bắt đầu từ ngày tôi vào đây ở, tôi đã chính thức trở thành vật cưng của hắn...

Người trên đảo đều nói, Hoàn Tư Dạ là người thuần hóa thú dữ giỏi nhất, cắt trụi móng vuốt của tôi, nhổ hàm răng sắc nhọn của tôi, thuần hóa con thú dữ cao ngạo không thể chấp nhận được thành một cô mèo nhỏ vô cùng ngoan ngoãn.

Với điều này tôi chẳng có ý kiến gì, những thứ kiểu như như lòng tự trọng gì gì đó, nếu như tôi không thể mang nó ra ăn được thì tôi cũng có thể nghiền nát nó ra, sau đó dùng hai chân giẫm lên...

Thực ra, có sự che chở của hắn, cuộc sống của tôi trên đảo này ngày càng tốt hơn nhiều...

Nhưng hắn vẫn không chạm vào tôi lần nữa, rõ ràng rất nhiều lần đã thấy dục vọng tối mịt nơi đáy mắt hắn, nhưng hắn cái gì cũng không làm, vì sao thế? Là ngại vết thương của tôi ư?

Cũng phiền hắn chăm sóc ỉn nhiều cho nên nếu hắn muốn tôi lúc này, tôi sẽ không cự tuyệt, kết quả của một lần cự tuyệt hắn tôi đã được lĩnh giáo rồi...

Nhưng tôi vẫn cảm thấy ghê tởm...

Đêm tối tĩnh mịch, gió biển vẫn nhẹ nhàng khoan khoái như trước, bầu trời đêm cao xa sao trắng vẫn dày đặc như trước...

Một mình nhìn mặt biển bao la, mới phát hiện thì ra bóng tối là vô biên vô hạn, bóng tối đó khiến tôi thấy lạnh buốt thấu xương tủy...

Ngâm toàn thân vào nước biển lạnh buốt, vết thương chưa khỏi hắn trên người lại đau nhức, nhưng tôi vẫn thích loại cảm giác này. Nước biển làm nguội lạnh mọi dòng cảm xúc trong tôi, cuốn hết những hoang mang của tôi đi, tôi cảm thấy trước giờ bản thân chưa bao giờ tỉnh táo đến thế...

“Chị Ngưng Tịch, mau đến đây xem này, đẹp quá...” Bên tai lại vang lên tiếng gọi trong trẻo dễ nghe của Trình Chân...

Từ sau khi nó chết, âm thanh của nó không ngừng xuất hiện bên tai tôi, hình ảnh về cái chết thảm thương của nó lặp đi lặp lại trong đầu tôi không biết bao nhiêu lần...

Sau khi tỉnh mộng đêm khuya, ruột gan sẽ đứt thành từng đoạn, tôi biết, nó đã chính thức trở thành ác mộng của cuộc đời tôi...

Trình Chân, xin lỗi, là chị đã hại em. Em tin tưởng chị như thế, dựa dẫm vào chị như thế nhưng chị lại khiến em phải chết thảm như vậy, ngay cả thi thể của em cũng không thể tìm về nữa... Chị thật vô dụng quá!

Trái tim đau đớn vô cùng, nhưng lần này tôi lại không khóc...

Đột nhiên, một đôi tay mạnh mẽ kéo tôi ra khỏi làn nước biển, ngay lập tức tôi rơi vào một khuôn ngực trắng kiện...

Sự thay đổi bất ngờ khiến tôi bị sặc nước, ho hắng không ngừng, ngửa mặt lên lại nhìn thấy một bộ mặt âm lạnh đầy phần nộ...

Lên bờ, hấn hung dữ ném bịch tôi xuống đất, tôi ngửa mặt lên nhìn hấn khó hiểu, rốt cuộc cơn tức giận của hấn là đến từ đâu thế?

Hấn chậm chậm cúi người, đôi mắt nhìn tôi chăm chú, hai tay nín chặt lấy vạt áo tôi nghiêng rằng nói “Em muốn chết?”

Sao cơ? Chết? Hấn tưởng mình nhìn thấy cái gì? Hấn tưởng tôi lao đầu xuống biển tự tử sao?

Nhưng vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt ẩn chứa nỗi đau trong tim, tôi biết, hấn đang nghĩ như thế...

Haha, thoát ra khỏi tay hấn, tôi nằm trên mặt đất cười thành tiếng...

Anh không phải luôn chắc chắn em sẽ không chết sao? Bây giờ lại đang sợ hãi điều gì?

“Ngưng Tịch, đừng như vậy...”

Tôi lắc lắc đầu mỉm cười, chậm rãi ngẩng mặt lên nhìn hấn, hấn trong bóng đêm vẫn là cứ quuyền rũ như vậy, khuôn mặt tuấn mỹ, vẻ mặt thống khổ không hề giấu giếm, xinh đẹp... khiến người ta động lòng...

Tôi dùng ngón tay lạnh lẽo của mình vuốt ve đôi mắt hấn, nhẹ nhàng đưa lời khen: “Đôi mắt anh... thật đẹp.”

Tiếp theo, hôn rướn người lên hôn vào khóe miệng hấn...

“Ngưng Tịch...” Ánh mắt lập tức biến từ thống khổ thành kinh ngạc...

“Em làm gì thế?”

Tôi dùng đầu lưỡi phác họa bóng dáng đôi môi hấn, thì thầm: “Sao? Không muốn em à?”

“Vết thương của em?” Hơi thở hấn không còn bình thường, nhưng vẫn hơi lo lắng.

“Không chết được...” Ngón tay lạnh buốt của tôi dò xét trong vạt áo hấn, da thịt dưới đầu ngón tay cứng rắn nóng rực hết như một chiếc bàn là...

Từng chút từng chút thăm dò đường nét rắn chắc của người đàn ông này, tôi hôn dọc theo đường cong cơ thể hấn, đi tới bắp vai dẻo dai của hấn, phủ môi lên tai hấn thì thào: “Thật sự không muốn à?”

“...”

Thấy hấn có vẻ lưỡng lự, tôi giả vờ lùi người về lại bị hấn một tay kéo xuống phía dưới cơ thể mình.

“Ngưng Tịch...” Người đàn ông bên trên nhú hai mắt lại, vẻ mặt nhìn tôi đầy khao khát, tất cả lý trí đều tan biến hết cả rồi...

Ngón tay thon dài xoa lên làn da nơi cổ tôi, chậm rãi đi xuống, dùng lực kéo kéo chiếc áo sơ mi của tôi, cúc áo từng chiếc bị mở ra, rơi xuống bãi cát...

Tôi cười nhạt, nghĩ thầm, da thịt dán sát vào nhau như thế rồi, cần gì phải vội vàng chứ?

Cúi đầu mạnh mẽ hôn lên môi tôi, ngang ngược mà thô bạo, triền miên mà cuồng nhiệt, phẳng phất như muốn nghiền tôi ra nát vụn rồi nuốt vào bụng...

Ngón tay thon dài không ngừng du ngoạn trên cơ thể tôi, thăm dò, mạnh mẽ chà xát đỉnh ngực tôi...

Mãnh liệt hôn thẳng một đường xuống phía dưới, dần dần biến thành liếm cắn điên cuồng, hần tham lam cắn xé da thịt tôi, gấp gáp như thú dữ bị bỏ đói lâu ngày lưu lại từng chuỗi xanh tím đậm nét trên người tôi...

Chạm vào cơ thể tôi hần lại có thể hưng phấn đến mức đó, vậy mấy ngày nay tôi luôn ngủ trước mặt hần, hần khắc chế dục vọng của mình thế nào được nhỉ?

“A...” Đau đớn bất ngờ khiến tôi bật kêu lên thành tiếng, tôi không thể nào nghĩ lung tung nữa, dục vọng của hần vội vàng đâm vào nơi sâu thẳm trong người tôi...

Trán đã rịn mồ hôi, tôi nhú mày, hần không thể nhẹ nhàng hơn một chút sao?

“Làm em đau à?” Bàn tay nâng mặt tôi lên, môi phủ lên lông mày tôi, vẽ xốt xa ẩn trong lời nói...

Nhưng tiếng thở dốc nặng nề đó, trái tim đập cuồng loạn đó, ánh mắt u ám chứa dục vọng sôi trào đó, tất cả đều nói cho tôi biết, chuyện người đàn ông này muốn làm nhất bây giờ là chiếm đoạt, chiếm đoạt không chút lưu tình ...

Tôi cười nhẹ, nâng vai liếm lên cổ hần, sau đó, mở miệng cắn...

Hần rên rỉ một tiếng, một dấu răng màu đỏ chói, chảy máu rồi...

Khẽ liếm sạch vết máu trên môi, tôi nhìn thấy ánh mắt của hần đầy yêu mị, nhướn mày cười “Hòa nhé...”

Đáy mắt sâu thẳm càng tối tăm hơn, bàn tay trắng kiện mạnh mẽ bóp chặt thắt lưng thanh mảnh của tôi, khàn khàn nói nhỏ, cường chế dục vọng “Em đang đùa với lửa...”

Nói xong cúi đầu ngậm lấy đỉnh ngực tôi, cắn nhẹ, trần trọc, mút vào, luật động chậm chậm càng lúc càng tăng tốc, càng lúc càng mạnh mẽ...

Tôi nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu, đêm nay đã định trước là một buổi đêm điên cuồng...

Thật ra, cơ thể cũng đau, nhưng nơi đau nhất là trái tim...

Nhưng qua tối nay, nó... sẽ không còn đau nữa...

Ôm chặt cả người tôi vào lồng ngực, mồ hôi của hần thấm ướt cả làn da tôi, tôi nặng nhọc thở dốc, tim đập hơi nhanh, không ngờ, thỏa mãn dục vọng của hần lại là một chuyện khổ sở đến cực điểm như vậy, tôi kiệt sức rồi...

Hần vẫn nằm trên người tôi, hơi thở nóng bỏng phả vào tai tôi đôi mắt sáng rực nhìn tôi chăm chú, dục vọng trong mắt vẫn bùng cháy như trước...

Tôi cười khổ, người đàn ông này tại sao vẫn chưa no bụng?

Dường như chỉ nhìn tôi là chưa đủ, người đàn ông phía trên cười khẽ một tiếng, cúi đầu lưu luyến mút mạnh môi tôi vào miệng mình, sau đó lật người một cái, nằm nghiêng phía sau tôi, bao vây tôi trong ngực mình...

Tôi lén lút thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng xong rồi, mi mắt nặng nề vô cùng, mệt mỏi và buồn ngủ quá...

Nhưng người đàn ông phía sau một giây cũng không rảnh rỗi, ngón tay thon dài xoa nắn bờ vai tôi, không ngừng rải những nụ hôn của mình lên vai tôi, khiến tôi không thể chìm vào giấc ngủ...

“Em thật đẹp...” Hần trầm giọng khen ngợi.

Nghe vậy, cơ thể tôi khẽ khàng run lên, nói khiến tôi nghĩ đến một câu Jason từng nói...

“Em thật đẹp... Trách không được Hoàn Tư Dạ bày ra trăm phương ngàn kế để có được em, cho dù dùng thủ đoạn nào cũng muốn giữ em bên cạnh...”

“Em đang run lên này, sao thế? Lạnh quá à?” Cánh tay ôm tôi của hắn siết chặt hơn một chút, cơ thể nóng bỏng dính sát vào cơ thể lạnh băng của tôi...

Tôi không nói gì, yên lặng lắc đầu, cơ thể không lạnh, nơi lạnh lẽo là trái tim...

Đem khuya thanh vắng, gió biển mát lạnh, biển khơi mênh mông, đen tối vô cùng...

Tôi trước giờ không hề biết bản thân lại sợ bóng tối đến thế...

“Ngưng Tịch, em run rẩy mạnh quá, thật sự là lạnh quá à? Anh bế em về nhé.” Hắn nói xong lập tức định đứng lên.

“Không, em không lạnh, chỉ là hơi sợ...” Tôi nhẹ giọng nói

“Ồ, em sợ cái gì?” Hắn nhẹ nhàng dán môi lên mặt tôi, khẽ khàng hỏi.

“Bóng tối, bóng tối vô biên vô hạn, cứ cảm thấy như nó sắp nuốt chửng em vào bụng ấy...”

“Đừng sợ, anh sẽ luôn đứng trong bóng tối dõi theo em, không rời không bỏ...”

Hắn ôm tôi rất chặt, nhưng hắn càng ôm chặt tôi lại càng run lên nhiều hơn...

“Ngưng Tịch, chưa từng thấy em khóc...”

“Anh muốn xem sao?”

“Không, ngày em tỉnh lại đó, anh cứ ngỡ em sẽ khóc, nhưng em lại cười với anh em có biết không? Nụ cười ấy của em còn làm anh khó chịu hơn cả nước mắt của em...”

Tôi không nói gì, im lặng một lúc, tôi hỏi:

“Tư Dạ, anh nói xem con người sau khi chết đi có linh hồn không?”

“Vì sao lại hỏi anh thế?”

“Từ sau khi Trình Chân chết, nó thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của em, em có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của nó, nhìn thấy dáng vẻ nó trước lúc chết, có phải linh hồn nó không chịu yên nghỉ, nó vẫn đang trách móc em phải không? Nó trách em hại chết nó, nó đang trách em...”

Tâm trạng tôi đột nhiên trở lên kích động, người đàn ông bên cạnh ôm chặt lấy tôi, “Ngưng Tịch, tỉnh táo một chút, đó không phải lỗi của em, đừng hành hạ bản thân như thế, em như vậy khiến anh rất đau lòng...”

Tôi xoay người lại mờ mịt nhìn hắn, “Thực sự không phải lỗi của em à?”

“Tất nhiên là không phải rồi! Ngưng Tịch, xin lỗi, anh không ngờ chuyện này lại làm em đau lòng đến mức ấy...” Hắn thống khổ rên rỉ, vùi đầu lên bờ vai tôi.

Nghe vậy, khóe môi tôi khẽ nhếch lên lộ ra một nụ cười lạnh băng kì lạ...

Thật không? Anh đang xin lỗi em sao, chỉ cần... chỉ cần anh thừa nhận là được rồi...

Bắt đầu từ đó, trong hai năm liền, tôi trở thành bạn trên giường của hắn, cũng có người gọi tôi là thú cưng của hắn, nói thế nào cũng được. Tóm lại, từ đó về sau, tôi luôn nằm dưới cơ thể hắn... Hai năm ròng rã...

Hoàn Tư Dạ thực sự rất tốt với tôi, quan tâm, tỉ mỉ chu đáo, dốc sức dạy tôi rất nhiều thứ, gần như là hoàn hảo nếu mỗi đêm hắn không đòi hỏi tôi nhiều như thế có lẽ cảm giác của tôi sẽ còn tốt hơn nữa...

Tôi giống như một khối bọt biển hấp thụ hết tất cả những kĩ năng hắn truyền dạy, hắn rất khen ngợi biểu hiện của tôi, rất hay mỉm cười nói với tôi, có lẽ không lâu nữa, hắn cũng không phải đối thủ của tôi...

Nghe thấy câu này, tôi chỉ cười nhạt một cái, trong lòng lại hy vọng ngày đó đến nhanh một chút...

Người được dạy dỗ trên đảo Tái Sinh ngày càng ít đi, cuối cùng chỉ còn lại năm người tính cả tôi...

Tôi biết, trong năm người chúng tôi cuối cùng chỉ có một người có thể sống sót...

Một hôm...

“Gần đây anh phát hiện ra em rất thích chơi với bộ cặp, nó có độc, em không sợ sao?” Hấn vòng tay ôm thắt lưng tôi từ phía sau, ngửi ngửi mùi hương trên mái tóc tôi...

Tôi cho con bộ cặp đó vào trong một chiếc lọ xoay xoay người nhìn hấn, cười khê “Sao phải sợ nó chứ, nó có hại người đâu. Có một loại người còn đáng sợ hơn cả nó, bày nụ cười ngoài mặt nhưng lại đem nọc độc giấu vào bên trong...”

“Haha...” Hấn cười khê vài tiếng, cúi đầu chuyên tâm nhìn tôi “Vậy em thì sao, em có thuộc loại người đó không?”

Tôi hơi nhếch môi, trêu chọc nói “Em thuộc cung bộ cặp mà...” (hehe, giống mình)

“Haha, vậy thì để anh nhìn xem em có độc không nào...” hấn bế bồng tôi lên, ném lên trên giường

Vuốt ve xong hấn hơi dựa vào đầu giường, xới tung mái tóc của tôi, để trong tay vuốt ve...

“Ngày mai sẽ có một trận quyết đấu, quyết định trong năm người các em ai mới có thể sống sót cuối cùng.”

“Thế à?” Nghe vậy, tôi xoay người nhìn hấn “Nhanh vậy sao?”

“Không nhanh lắm, sáu năm đủ để tạo ra một cỗ máy giết người...”

Tôi im lặng một chút, vẻ mặt như đang nghĩ ngợi...

Hấn cúi đầu hôn nhẹ tôi, khê nói “Đừng sợ, tất cả họ đều không phải đối thủ của em...”

Tôi ngửa mặt nhìn hấn, hỏi “Tư Dạ, có bao giờ anh muốn rời khỏi đây không?”

Hấn nhíu mày “Rời khỏi? Việc canh phòng trên đảo rất cẩn thận, chỉ sợ hai người chúng ta thì không đủ...”

Tôi cười nhẹ nói “Không phải hai người, mà là sáu người... Chúng ta có cả bốn người bọn Nhược Băng nữa...”

“Em muốn làm phản?” Trong mắt hấn hiện lên một tia kinh ngạc.

“Vâng, chẳng lẽ anh không muốn đưa em rời khỏi đây, anh từng nói muốn cùng em đến một nơi có thể ngắm được bầu trời tịch dương rất đẹp mà...”

Nghe vậy, mu bàn tay hấn khê lướt trên gò má tôi, “Thì ra, em vẫn nhớ...”

Tôi cười, tôi tất nhiên là nhớ rồi, chuyện đã qua trước giờ tôi chưa bao giờ quên...

“Bọn họ dám sao?” Hấn có chút nghi ngờ hỏi

Tôi cười nói “Giống như anh đã nói đấy, họ không phải là đối thủ của em. Không trốn thì ngày mai sẽ phải chết, vì mạng sống, anh nói xem họ có dám không?”

Hấn nghĩ một chút, vẫn lắc lắc đầu “Không được, quá mạo hiểm, họ có đông người, vũ khí lại tối tân, còn chúng ta cái gì cũng không có...”

Tôi cười nhẹ một tiếng, nói “Anh xem này...” Sau đó tôi lấy ra một tấm bản đồ.

“Đây là sơ đồ phân bố canh phòng trên đảo, có nó chúng ta có thể tập kích được... Đừng quên, đó là khả năng tốt nhất của chúng ta...”

Hấn xem bản đồ thật kĩ, nói “Rất chính xác, ngay cả bảng giờ giao ca cũng có, em lấy ở đâu ra vậy?”

“em vẽ, mấy năm nay, em vẫn thầm theo dõi giờ giấc của họ mà...”

Hấn hơi sững sốt, “Nói như vậy tức là kế hoạch này em đã nung nấu từ lâu?”

“Anh giận em giấu anh sao?” Tôi áp mặt vào ngực hấn, dịu dàng nói “Em chỉ muốn cùng anh rời khỏi đây thôi...”

Hấn thở dài một hơi, “Nhưng ngay cả có được nó rồi, chúng ta vẫn không đủ người...”

Tôi ngẩng mặt, dán môi vào tai hấn nói thầm “Em dùng nhựa cây anh tước trộn với nọc độc của bộ cặp, nghiền cứu chế tạo ra một thứ độc được, không màu không vị, ngay lập tức sẽ làm bỏng rất cổ họng. Chúng ta có thể trộn nó vào trong thức ăn của họ, sau đó...”

Nghe xong kế hoạch tất cả của tôi, hần nhẹ giọng tán thưởng “Tuyệt vời!”

Sau đó đôi mắt đen lầy khóa chặt tôi, bên trong ánh mắt dò xét như đang nghiên cứu gì đó, “Thật không ngờ, tâm tư của em lại có thể kín đáo đến thế, Ngưng Tịch, em là một nhà mưu mẹo trời sinh...”

“Sao, anh sợ?” Tôi châm chọc.

Hần cười thành tiếng “Dù em có lợi hại hơn nữa thì cũng không thể thoát khỏi bàn tay anh... sau khi chúng ta thành công, người trên đảo...”

“Một người cũng không giữ lại! Nếu không hậu họa rất lớn...” Tôi chém đinh chặt sắt nói

Hần khẽ gật đầu, nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc vương trên trán tôi ra “Chúng ta đúng là trời sinh một đôi! Không sai, làm gì cũng phải sạch sẽ, nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc...”

“Anh sẽ hối hận chứ?”

“Chỉ cần em vui vẻ... Bắt anh xuống địa ngục cũng được...” Nói xong, hôn lên môi tôi.

Tôi cười nhẹ không nói gì nữa...

Kế hoạch tiến hành vô cùng thuận lợi, rất nhanh chúng ta đã hoàn toàn khống chế được hòn đảo này...

Tôi dùng thời gian hai năm thành lập kế hoạch này, lúc làm thật, còn chưa đến hai tiếng đồng hồ...

Lúc chúng tôi tiến công vào phòng điều khiển, về mặt khi Sắc vi phu nhân nhìn thấy chúng tôi đầy vẻ hoảng sợ, cuối cùng tôi cũng đã nhìn thấy vẻ khủng hoảng thất thố của bà ta rồi...

Tôi dùng lưu quang cắt đứt cổ họng của người đàn bà độc ác hung tàn này. Hoàn Tư Dạ đứng cạnh nhìn tôi, cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm, chỉ là ánh mắt hần có vẻ rất phức tạp...

Tất cả đã kết thúc rồi, mấy người chúng tôi đứng trên tảng đá lớn ở bờ biển, chào đón gọi gió biển vào, ngược nhìn bầu trời xanh đậm, tâm trạng chưa bao giờ thoải mái như thế, cảm giác tự do thì ra lại tốt đẹp như vậy...

Hoàn Tư Dạ ôm tôi, môi dán lên tai tôi nói khẽ “Bây giờ vừa lòng rồi thì thực hiện lời hứa của em đi...”

Tôi xoay người nhìn hần, ý cười tràn đầy trong mắt ánh lên một tia sáng kì lạ, “Đúng rồi, em rất hài lòng, chỉ thiếu một chuyện...”

Nói xong, tôi hôn lên môi hần, cuồng nhiệt triền miên...

“Còn thiếu gì nữa?” Hần rời khỏi môi tôi, trần trọc ngậm chặt vành tai mịn màng của tôi, nói nhỏ

“Còn thiếu anh...” Tôi đột nhiên gơ tay, lưu quang đâm thẳng vào ngực hần không có một chút do dự...

“Em...” Hần trợn trừng đôi mắt, đầy những tơ máu đỏ hồng, vẻ mặt hoảng sợ, có lẽ trong mơ hần cũng không ngờ tôi có thể làm thế.

“Vì sao?” Hần níu chặt vạt áo tôi hỏi, đôi mắt đỏ vằn nhìn kĩ khuôn mặt tôi.

“Haha...” Tôi vui vẻ cười to, đây là khoảnh khắc vui nhất trong hai năm qua của tôi, thật lòng nhất.

“Vì sao à? Vì làm thế tôi sẽ rất vui, cho nên bây giờ anh hãy xuống địa ngục đi...”

“Hiên Viên Ngưng Tịch, tối hôm nay anh mới hiểu, thì ra... Em là một con sói không thể thuần dưỡng, nọc độc của bộ cặp cũng không đáng sợ bằng em... Đừng rời khỏi vòng tay anh, nếu không...”

Nói xong, hần níu chặt tóc tôi, hung hăng cắn lên môi tôi một cái, sau đó lùi mạnh người về phía sau, thuận thể rút lưu quang ra, máu hần còn phun lên cả mặt tôi...

Không ngờ hần lại hành động như thế, tôi kinh ngạc nhìn hần...

Đôi mắt xinh đẹp nhưng ánh nhìn lạnh lẽo, khoe môi hơi cong lộ ra một nụ cười của ác ma, sau đó hai cánh tay mở rộng ra, giống như một con đại bàng sắp cất cánh, ngửa đầu nghiêng về phía sau ngã xuống mặt biển...

Tôi chạy tới, cơ thể hần đã bị sóng nuốt trọn rồi...

Tôi mỉm cười với những đám mây trên trời, Trình Chân, thấy chưa, lần này em cơ thể an nghỉ rồi...

Tôi quay người đi, sau lưng là ánh rạng động đang lên, ta tôi đứng trong vầng sáng rực rỡ đó, hăng hái nói với bốn người đang há hốc miệng kia

“Muốn cùng tôi về Xích Vũ không? Chúng ta có thể bước sang một thế giới khác... Một thế giới thuộc về chúng ta...”

Tôi biết nụ cười lúc này của tôi rực rỡ hơn bất kì thứ gì, cơ thể này vô cùng hưng phấn vì đã lấy lại được tự do, chỉ là trong tim luôn cảm thấy đau đớn mơ hồ, nhức nhối...Tôi cố gắng bỏ quên cảm giác đó...

31. Chương 31: Pháo Hoa

Gió biển thổi vù vù, sóng biển cuộn tròn, đôi mắt sáng rực xúc động lên tiếng:

“Ngưng Tịch, anh tình nguyện đứng trong bóng tối dõi theo em... Không rời không bỏ...”

Khoảnh khắc đó nụ cười của hần vô cùng rực rỡ... dường như muốn xé tan cả mặt trời.

Chầm chậm mở mắt nhưng chỉ nhìn thấy dây truyền nước được treo lên ở đầu giường, thì ra là mơ...

Trong nhà không có người, tôi thuận tay rút cây kim truyền nước ở tay mình ra từ từ ngồi dậy, cả người đau đớn vô cùng rốt cục tôi đã ngủ bao lâu rồi?

Xoay xoay vai cổ một lúc, thử vận động bờ vai một chút, vai trái vừa bị đâm tiếp tục đau vô cùng

Nhưng cũng may là vết thương không làm tổn hại xương cốt, cho nên cũng không ảnh hưởng đến cử động linh hoạt của cánh tay...

Cười nhẹ một cái, trong lòng nghĩ hần xuống tay vẫn rất có chừng mực, chỉ khiến bạn đau nhưng không làm bạn tàn phế...

Chậm rãi đứng lên bước xuống giường, từ trong tủ quần áo lấy ra một chiếc áo sơ mi khoác lên người, may là trong tủ này có nhiều quần áo, bị xé một cái vẫn còn có những cái khác lành lặn để mặc.

Vết thương trên người lại được băng bó lại một lần nữa, bốn tên nhả giả Mochizuki kia cũng ra tay ác độc quá đi, mỗi vết thương đều rất sâu, một lần khê cử động nhẹ làm vết thương đau muốn chết...

Vén tấm lụa trắng gió thổi bay phất phơ ra, đi ra ngoài ban công rộng rãi ngay bên ngoài phòng ngủ, tôi hơi tò mò không biết bên ngoài trời mây đẹp thế nào?

Một khắc đó tôi vô cùng kinh ngạc...

Ngay trước mắt là một kiến trúc cao lớn đồ sộ, nếu tôi không bị hoa mắt thì đó chắc chắn là tòa nhà của Hiên Viên gia...

Hần cách tôi gần như vậy nhưng tôi lại không hề phát hiện ra...

Nhưng cũng khó mà trách được, Hiên Viên gia dù có thể lực thế nào đi nữa thì cũng không thể hoàn toàn một tay che trời...

Hơn nữa ngôi biệt thự này ẩn sâu trong rừng nhìn bên ngoài chẳng khác nào một nhà nghỉ bình thường, cùng lắm chỉ là quy mô hơi lớn, nhưng dù thế cũng không đủ để người ta quá chú ý đến nó...

Nơi này hần là nơi hần ở trên đất nước Hà Lan, như vậy những vũ khí mà hần cướp được trong chuyến giao dịch thất bại của Xích Vũ đó cũng đang được cất giấu ở đây...

Nhưng rốt cuộc hắn là người như thế, chẳng những có thể khiến hai phái nhẵn giả là Iga và Koga cùng lúc nghe theo mình, còn có thể tránh được khỏi tai mắt của Hiên Viên gia có thể xây nên một tòa biệt thự lớn như vậy ở chỗ này...

Tuy rằng, tôi đứng ở đây chỉ có thể nhìn thấy một góc biệt thự nhưng tôi đã nhìn thấy hệ thống canh phòng ở đây vô cùng tối tân và cẩn mật, không có lực lượng lớn hòa và vốn liếng nhiều căn bản là không thể làm được những chuyện này...

Nghĩ kĩ lại tuy rằng tôi đã từng là người thân cận nhất với hắn, nhưng hắn vẫn chưa từng một lần kể với tôi về thân thế của mình.

Còn nữa, tại sao hắn lại sống trên đảo Tái Sinh? Vì sao ở đó hắn lại được đãi ngộ đặc biệt như thế?

Chỉ là nơi đó cũng giống như một nhà tù, dường như có người cố tình giam lỏng hắn trên đảo đó...

Trước kia tôi chỉ một lòng muốn giết hắn cho nên hắn không nói tôi cũng chẳng hỏi.

Nhưng bây giờ trực giác của tôi mách bảo: đó là một chuyện rất quan trọng...

Lúc này, cửa bật mở, một người đi tới, nghe tiếng bước chân này thì không phải là Hoàn Tư Dạ rồi...

Tôi nghiêng người tựa vào lan can, nhìn thấy cô ta xuyên qua tấm lụa trắng, nếu tôi nhớ không nhầm thì tên của cô ấy là Na La, là cô gái Hoàn Tư Dạ ra lệnh bắt phải tự sát...

Hình như trên tay cô ấy có vài bộ quần áo, không nhìn thấy có người nằm trên giường đầu tiên là ngây người sau đó lập tức xoay người dường như muốn chạy đi...

“Tôi ở đây...” Tôi vén tấm lụa trắng lên rồi bước vào, mỉm cười nhìn cô ta, vội vã cái gì chứ? Tôi không phải đang đứng ở đây sao?

Nhìn thấy tôi cô ta lại ngây người lần nữa, sau đó hơi cúp mặt lại gật nhẹ đầu, rất cung kính nói “Hiên Viên tiểu thư, Minh chủ bảo tôi mang quần áo tới cho cô, nếu cô không hài lòng với mấy bộ này, tôi sẽ mang đổi bộ khác...”

Tôi nghe xong cười thầm không thành tiếng, lắc lắc đầu, nói “Không cần phiền phức như vậy đâu, mặc được là được rồi, hơn nữa bắt cô đem quần áo đến cho tôi đã là oan ức cho cô rồi...”

Lời tôi nói là thật lòng, đường đường là một nhẵn giả của dòng họ nổi tiếng Mochizuki lại bị sai đi hầu hạ người ta, đúng là lãng phí nhân tài...

Cô ta muốn đi theo tôi tôi tuyệt đối sẽ không để cô ta làm loại chuyện đó, thật sự rất muốn khuyên cô ta cải tà quy chính...

Nhưng tôi chắc chắn mình sẽ thất bại, từ ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết đó, thái độ lễ phép đầy xa cách đó, tôi có thể nhìn ra, cô ta... rất ghét tôi...

Quả nhiên sự bất bình của tôi không hề khiến cô ta cảm động, ngữ điệu khi mở miệng vẫn băng lạnh như cũ “Minh chủ có việc phải ra ngoài, sai bảo chúng tôi chăm sóc cô cẩn thận, nếu cô không còn việc gì nữa, vậy tôi đi ra ngoài đây.” Nói xong xoay người định đi

“Na La” tôi nhẹ giọng gọi cô ta lại, từng bước tiến về phía giường chậm rãi ngồi xuống, mỉm cười hỏi.

“Vì sao cô vẫn ở lại bên cạnh hắn? Bán mạng vì một người đàn ông không hề quan tâm đến mình có đáng không?”

Nghe vậy cô ta xoay người nhìn tôi, cười khổ “Không phải ai cũng được may mắn như cô, sau khi phản bội anh ấy vẫn có thể sống sót...”

“Ồ” Tôi khẽ nhíu mày, châm chọc nói “Nói vậy thì tôi phải đi cảm tạ hắn rồi vì hắn đã cho tôi một loại vinh hạnh đặc biệt như thế.”

Cô ta hơi nhíu mày, lạnh lùng nói “Hiên Viên tiểu thư, tôi không biết vì lí do gì mà cô hận anh ấy như vậy nhưng tôi biết rõ mấy năm này Minh chủ không có ngày nào là không nhớ tới cô. Mỗi khi đến hoàng hôn,

anh ấy thường ngồi thất thần một mình, không cho bất kì ai quấy rầy một mình ngồi thương nhớ cô. Anh ấy thực sự rất yếu cô, vì sao cô mãi vẫn không hiểu?”

Nghe xong câu nói của cô ta, tôi cười thầm, đúng là một cô gái đáng yêu...

Tôi chậm rãi đứng lên từng bước từng bước tiến gần đến cô ấy, đôi mắt trong sáng, vẻ mặt vui mừng nhưng vẻ mặt đó cực kì không phù hợp để nói ra mấy lời này:

“Cô từng hưởng thụ cảm giác bị người ta cưỡng bức trong phòng ngủ chưa? Cô từng hưởng thụ cảm giác bị một con dao nhọn đâm xuyên qua vai chưa? Cô đã từng bị người ta khóa chặt trên giường vài ngày đêm, bị dục vọng của anh ta đẩy đến mức muốn sống không được muốn chết chẳng xong chưa? Yêu ư? Nếu những cái đó là để thể hiện tình yêu của hân thì tôi hân hạnh được nói với cô: tình yêu của hân còn lạnh lẽo hơn cả cái chết...” Cô ta bị tôi ép sát vào vách tường, đôi mắt xinh đẹp đầy vẻ hoảng hốt, thấy thế tôi hơi nhếch mép, thể hiện vẻ châm chọc rõ ràng, dẫn cúi thấp xuống tai cô ta, nói nhỏ:

“Loại tình yêu đó...cô có muốn không?”

“Không...” Trong lúc bối rối, cô nhanh chóng lùi lại phía sau, không thể lùi được nữa liền ngã xuống...

Tôi đưa tay đỡ cô ta, khẽ mỉm cười, gạt mấy sợi tóc rơi trên má cô ta ra nhẹ nhàng giắt vào đằng sau mang tai, đùa giỡn nói “Sợ gì chứ? Tôi cũng không có ý định ăn thịt cô...”

Nói xong dùng ngón tay xoa khẽ lên gò má cô ta, dịu dàng nhỏ nhẹ “Sau này đứng ở trước mặt chúng tôi nói chuyện tình yêu nữa, bởi vì trò chơi trước giờ của chúng tôi... không phải chơi như thế!”

Cô ta giẫy ra khỏi cánh tay tôi, vội vàng lùi lại phía sau từng bước, cách tôi một khoảng không gian, dùng ánh mắt sợ hãi đánh giá tôi...

Tôi chậm rãi ngồi xuống giường, ung dung đối diện với cô ta.

“Hai người chẳng khác gì nhau...” Nửa ngày sau cô ta phun ra một câu như thế.

Tôi nhẹ giọng cười, “Tôi là do một tay hân dạy dỗ...”

Nghe vậy, cô ta khẽ lắc đầu nói “Tôi cũng đã theo anh ấy bốn năm rồi, nhưng loại hung dữ tà ác, bá đạo vô thường đó tôi vẫn không thể nào học nổi... Trên cơ thể hai người có một loại hương vị khiến người đối diện cảm thấy căng thẳng... Thứ hương vị đó là thiên bẩm...”

Trong đôi mắt ánh lên vẻ cô đơn không nén nổi, nhưng chỉ một giây sau cô ta đã có thể khôi phục trạng thái bình thường, gạt đầu cung kính nói “Nếu cô không còn chuyện gì nữa vậy tôi cũng không quấy rầy cô nghỉ ngơi nữa...”

“Chờ một chút, tôi muốn biết, tôi có thể đi ra khỏi căn phòng này không?” Tôi hỏi

“Minh chủ không nói là không, nhưng cô đi đâu cũng phải có người giám sát, còn nữa, cô không thể đi ra ngoài phạm vi căn biệt thự này...”

“Được tôi hiểu rồi, cô ra ngoài đi” Tôi nói.

“Được...” Nói xong, xoay người rời đi.

Tôi đứng sau lưng cô ta suy nghĩ một lát rồi mỉm cười...

Ồ, môi đỏ hồng như một đốm lửa nhỏ, mịn màng thơm mát, đáng vẻ xinh đẹp, vô cùng quyến rũ, đôi mắt xinh đẹp càng khiến người ta hồn xiêu phách lạc, bảo bối trời sinh...

Một cô gái như vậy có lẽ người đàn ông nào cũng muốn đem cô ta lên giường, không hiểu sao Hoàn Tư Dạ lại có thể bắt cô ta chết đi nhỉ?

Cầm lấy bộ đồ cô ta đem tới, nhìn kĩ một chút, cỡ nội y rất chuẩn, còn bộ đồ mặc ngoài... là một chiếc váy dài có thắt lưng màu trắng ở giữa, kiểu dáng đơn giản, xinh đẹp nho nhã, thuần khiết vô ngần...

Tôi khẽ cười một tiếng, loại váy mang đầy phong cách của thực nữ thế này đã bao năm rồi tôi không mặc nữa...

Thay xong quần áo, tôi quyết định đi ra ngoài, nhốt mình trong phòng thể này người sẽ mốc lên mất...

Trời càng lúc càng sẫm lại, xung quanh người là ánh tịch dương vàng óng, gió cũng rất ảm áp, ẩn chứa mùi đình hương nhẹ dịu, tôi hít một hơi thật sâu hơi nhứ hai mắt lại, nhìn về phía mặt trời, ông ta sắp xuống núi rồi, bóng tối lại sắp tới...

Nằm trên chiếc ghế ngoài ban công, biếng nhác phơi nắng, một ngày đã trôi qua rồi, tôi đoán không sai ngôi biệt thự này bên ngoài nhìn rất bình thường nhưng bên trong thì có rất nhiều phòng, lực lượng của hắn ở Hà Lan chủ yếu đều sống ở đây, vũ khí tối tân, bảo vệ chặt chẽ...

Điều đó chứng tỏ hắn đang cất giấu một thứ rất quan trọng ở đây, cái gì nhỉ? Là đám vũ khí trị giá ba mươi vạn của Xích Vũ sao? Hay là một thứ quan trọng hơn?

Hôm nay đã dạo qua gần hết tất cả mọi nơi trong biệt thự này, chỉ còn một nơi, Na La dù thế nào cũng không cho tôi tiến lại gần, nói là nhà kho, bảo vật gì gì đó được cất giấu ở đây sao?

Tôi đang nhắm mắt suy nghĩ đột nhiên bị một đôi tay mạnh mẽ bế lên, không cần nhìn cũng biết là ai...

Tôi hơi mở mắt, bất mãn nói “Anh quấy rầy giấc ngủ của em...”

Đối với sự xuất hiện đột ngột của hắn, tôi một chút cũng không ngạc nhiên, cách huấn luyện dành cho sát thủ đã dạy chúng tôi cách săn mồi của loài thú dữ, im lặng tiếp cận con mồi, tấn công một cách bất ngờ và không gây tiếng động...

“Em ngủ mấy ngày trời rồi vẫn không đủ sao?” Hắn trêu chọc, ôm tôi rồi ngồi xuống chiếc ghế.

“Em nghỉ ngơi dưỡng sức để chuẩn bị cho đêm nay...” Tôi dán mặt lên bờ vai dẻo dai của hắn, lại tiếp tục nhắm mắt.

Hắn nhìn thấy dáng vẻ này của tôi có vẻ buồn cười “Em nói như kiểu anh là dã thú không bằng, có đến mức đó không?”

Tôi lườm hắn một cái, thầm nghĩ anh nghĩ anh không giống sao?

Hắn lắc đầu cười cười, nhẹ nhàng nâng mặt tôi lên đột nhiên nghiêm túc nói “Ngưng Tịch, em có biết không? Anh đã từng hận em vô cùng. Anh làm tất cả mọi chuyện vì em, em lại có thể đối xử với anh như thế, anh đã từng nghĩ ra rất nhiều cách khiến em sống không bằng chết...”

Người tôi cứng đờ, đờ đẫn nhìn hắn: ánh mắt sắc bén, lạnh lẽo, rét buốt

“Nhưng chỉ cần nhìn thấy em, anh lại quên hết tất cả, chỉ muốn ôm em, để em không thể nào rời khỏi anh...”

Hắn than thở một tiếng rồi ôm tôi vào ngực mình, vuốt nhẹ mái tóc dài của tôi, phiến muộn nói “Anh nghĩ em thực sự là một con bọ cạp, anh đã trúng độc của em rồi không thể nào kiềm chế được...”

Tôi tựa đầu lên vai hắn, không nói gì, lời hắn nói khiến tôi cảm thấy hơi bất lực...

“Nhưng sau này chỉ cần em không thích anh sẽ không chạm vào em nữa...” Hắn trịnh trọng nói

Điều này khiến tôi rất ngạc nhiên, ngồi ngay ngắn dậy, nhìn thẳng vào mắt hắn, vẻ mặt nghi ngờ

Hắn đưa ngón tay xoa nhẹ gò má tôi, dịu dàng nói “Thực sự là không muốn nhìn vẻ mặt chịu đựng đau đớn, bị thương mà lại tuyệt vọng của em nữa, mỗi lần chiếm đoạt em cơ thể rất thỏa mãn nhưng nơi này vẫn trống rỗng, hơn nữa còn đau muốn chết...” Hắn kéo tay tôi chà chà lồng ngực hắn...

Tôi cười khổ, hai người chúng tôi, xót xa...khiến người khác chẳng biết làm sao...

Tôi khẽ thở dài một hơi, không muốn nói tiếp đề tài này nữa, bần khoản hỏi “Vì sao lại xây biệt thự ở đây?”

Nơi này cách Hiên Viên gia rất gần, nếu như bị phát hiện vậy tất cả kế hoạch của hắn không phải là “kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ” sao? Hắn làm việc luôn chặt chẽ cẩn thận, một chút sơ suất cũng không có, thế này không giống tác phong của hắn...

Hắn cười khê “Em tới đây...”

Kéo tôi đi đến trước kính viễn vọng, “Em xem này...”

Tôi cúi người xuống, “Đây là...”

Tôi lại ngạc nhiên một lần nữa...

Đây là chiếc kính viễn vọng cao cấp có thể nhìn được rất xa, từ chiếc kính viễn vọng này có thể rõ ràng nhìn thấy nơi ở của tôi và Joey, bên trong có bức tường ngăn cách không nhìn được, nhưng ngoài vườn có thể nhìn rất rõ, không sót một phân đất nào...

Hắn ôm lấy tôi từ phía sau thấp giọng nói “Mấy năm nay chỉ cần em ở Hà Lan thì anh sẽ ở đây nhìn em, anh đã đồng ý với em rằng tuyệt đối sẽ không để em cô đơn trong bóng đêm cho nên anh vẫn luôn ở trong bóng tối dõi theo em, không rời không bỏ, em đã quên rồi ư?”

“...” Tôi không trả lời câu hỏi của hắn.

“Có một cậu con trai ở cùng nhà với em, tên là Joey, em nhặt nó về từ phố đen ở Rome, mấy năm nay hai người vẫn luôn ở cùng nhau...”

“Đến cả cái này anh cũng biết ư?”

Hắn cong môi cười nhẹ “Anh còn có thể đoán được sở dĩ em cứu nó là bởi vì nó khiến em nhớ tới Trình Chân, anh nói không sai chứ?”

Tôi cảm thán một câu, “Nói rất đúng...” Tình cảnh lúc đó quá quen thuộc nên tay tôi mới không chịu nghe lời mà xuất chiêu.

“Anh thấy em ở trong vườn dạy nó kỹ thuật đánh nhau, cách thức sử dụng súng, thấy em lau mồ hôi cho nó, mỉm cười với nó, thấy em ngồi dưới gốc đình hương đánh đàn cho nó nghe... Ngưng Tịch, anh trước giờ không hề biết thì ra em có thể chơi được thụ cầm, nghĩ đến những việc đó em chưa bao giờ làm cho anh, anh ghen tỵ đến mức sắp điên lên rồi...” Cánh tay ôm tôi hơi siết chặt.

Khóe miệng cong lên tạo thành một nụ cười yếu ớt, tôi đùa cợt nói: “Nó chỉ là một đứa trẻ, anh tính toán với nó làm gì chứ...”

Nghe vậy hắn hừ một tiếng “Đứa trẻ? Em không thể coi thường nó, ta anh phái bốn tên nhẵn giả nhà Hattori đến mai phục đánh nó nhưng nó lại dễ dàng thoát được, một tên trong số bốn tên còn bị nó giết... Em chỉ dạy nó trong bốn năm, vậy mà năng lực của nó còn hơn cả bốn người bọn Nguyên Húc nữa...” (Joey bị đánh nằm trong chương 16)

“Thì ra lần trước nó bị thương, là do anh phái người hạ thủ?” Tôi xoay người nhìn hắn, ánh mắt lạnh lẽo, sâu thẳm khó hiểu.

Hắn khẽ nâng cằm tôi lên, trêu chọc nói “Sao? Đau lòng à?”

Tôi nhún nhún vai từ chối cho ý kiến, chỉ là cảm thấy hơi kì lạ, Joey vì sao sống chết cũng không nói ra chuyện mình bị mai phục? Là cố gắng giấu giếm? Hay là vẫn còn những nguyên nhân khác?

“Ngưng Tịch, đừng quá tin tưởng nó, sâu thẳm trong con người nó không đơn thuần đâu...”

Nghe vậy tôi mở mắt to nhìn hắn, trầm giọng nói “Anh còn biết gì nữa?”

Hắn lắc lắc đầu “Chẳng điều tra được gì...”

Mày tôi nhíu lại, chẳng điều tra được gì ư? Có phải năm đó hắn cũng điều tra tôi như thế này. Lí lịch hoặc là tuyệt đối trong sạch, hoặc là thân thể có điều gì đó không bình thường, là một bí mật được cất giấu. Joey, rốt cuộc nó là loại người thế nào?

“Nó còn rất trẻ, nhưng cách ra tay lại độc ác như thế, âm hiểm giả dối, khiến người của anh ở châu Á gặp không ít phiền toái... Nhưng tóm được nó cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi, đấu với anh, nó vẫn còn thiếu một chút thông minh nữa...”

“...” Cúi đầu trầm tư một lúc, tôi trừng mắt nhìn hắn “Tư Dạ, anh đối đầu với Xích Vũ chỉ là vì muốn đem em đi thôi sao?”

Hắn cong môi cười, gian xảo nói “Em nghĩ sao?”

Dùng một câu hỏi để trả lời một câu hỏi, hấn đang đùa giỡn với tôi...

Nhưng lúc này tôi lại thích đi thẳng vào vấn đề, tôi quả quyết nói “Em cảm thấy mục đích không chỉ đơn giản như vậy, nếu như chỉ đơn thuần là muốn đưa em đi, anh không cần phải phí công tốn sức như thế, hấn là anh còn mục đích khác nữa. Nếu em đoán không nhầm, anh là muốn Xích Vũ không còn thời gian để lo đến chuyện khác, không có cách nào quản chuyện mở rộng địa bàn sang châu Á, vì vậy mục đích của anh là châu Á...”

Hấn khẽ vỗ tay, khen ngợi nói: “Vẫn rất thông minh, anh còn chưa rõ em đã hiểu kĩ càng rồi.”

Hấn kéo tay tôi đặt lên môi mình hôn nhẹ một cái, “Em đoán đúng gần hết rồi, nhưng vẫn còn một điểm này em chưa biết, châu Á đã là thiên hạ của anh từ lâu rồi...”

“Sao cơ?” Tôi sợ hãi kêu thành tiếng, sao có thể như thế được?

Đối với vẻ kinh ngạc của tôi, thần thái của hấn lại vô cùng bình tĩnh...

“Anh biết mấy năm nay, em đặc biệt quan tâm đến tình thế ở châu Á, cho nên rất nhiều chuyện anh đều phải tiến hành bí mật, đừng nói đến bang Xích Vũ ở mãi Hà Lan xa xôi của các em, rất nhiều bang phái ở châu Á đều bị bọn anh tiêu diệt xong rồi mới hiểu tại sao mình lại chết.”

Thì ra mấy năm nay hấn vẫn im hơi lặng tiếng, từng chút từng chút, chậm rãi như tầm ăn rồi nuốt luôn cả mấy bang phái ở châu Á, người này không phải hạt vi mô nhưng lại có thể nhiều năm bí mật như vậy, một giọt tin tức cũng không để lộ ra ngoài...

“Như vậy, Lôi thị với các người mà nói là một chuyện ngoài ý muốn, các người không ngờ chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như thế bọn em đã có thể khống chế được Lôi thị...” Tôi phân tích (Chuyện của Lôi thị nằm trong chương 9)

“Đúng vậy, có thể chiếm được Lôi thị một cách dễ dàng, chính em cũng không ngờ được phải không. Nếu không bị các em nắm tay trên, nó đã sớm trở thành vật trong túi anh rồi...”

Tôi không nói gì, thực lực của hấn đã vượt quá sự tưởng tượng của tôi, thì ra đã bao năm trôi qua như vậy mặc kệ tôi tung bay trên dưới thế nào, với hấn mà nói đó chỉ nằm trong bàn tay...

Vậy phải làm sao đây? Từ bỏ châu Á? Từ bỏ mơ ước của cha? Từ bỏ mộng tưởng của các đời lão đại Hiên Viên gia? Để Vũ phải áy náy cả đời ư?

Thấy tôi im lặng không nói gì, hấn khẽ thở dài một hơi kéo tôi vào lòng, an ủi

“Ngưng Tịch, anh biết mấy năm nay em vẫn đang tận lực để khôi phục lại Xích Vũ, hưng em phải hiểu rõ, hệ thống quản lý trong nội bộ Xích Vũ đang tồn tại rất nhiều vấn đề, có được thành tựu ngày hôm nay đã là một kì tích rồi. Từ bỏ đi, đi theo anh...”

“Đi đâu?” Đột nhiên khiến tôi cảm thấy mở mịt

“Về châu Á, anh đã vì em mà sáng tạo ra một thế giới của riêng chúng ta, chỉ cần em đồng ý thì giới hắc đạo ở châu Á tùy em hô mưa gọi gió...”

Tùy tôi hô mưa gọi gió? Có tác dụng gì đâu, Xích Vũ vẫn không thể đặt chân lên châu Á, Vũ vẫn không thể hoàn thành được tâm nguyện của cha, anh ấy vẫn không thể có được tự do...

Đã bao năm trôi qua nỗ lực của tôi vẫn luôn trôi theo dòng nước, mà người tạo ra tất cả những chuyện này chính là người đàn ông trước mặt...

“Anh có thể đảm bảo chỉ cần em ở bên anh, anh tuyệt đối sẽ không gây phiền toái gì cho Xích Vũ nữa...” hấn buông lời thề...

“Nhưng Xích Vũ một bước cũng không thể đặt chân lên châu Á phải không?” Tôi nhú mày hỏi

“Đó là đương nhiên...” Hấn quả quyết nói

“Nếu em không đi cùng anh, vậy sẽ thế nào?”

Nghe vậy sắc mặt hắn tối đi, giơ tay nâng cằm tôi lên cười lạnh “Vậy anh đảm bảo anh sẽ khiến Xích Vũ trên dưới không một người nào được yên ổn, anh trai tốt của em cũng không có một ngày sống vui vẻ...”

Tôi hơi nhếch môi, không nói gì cũng không tỏ thái độ, chỉ là trêu đùa nói “Anh cũng thật bá đạo!”

Tránh ra khỏi tay hắn, hai cánh tay bám lấy lan can khắc hoa của ban công, hơi nheo hai mắt lại trầm giọng hỏi “Hoàn Tư Dạ, nói em biết rốt cuộc anh là người thế nào?”

Không có bất kì bài trí gì, kể cả năng lực của hắn có giỏi đến thế nào đi nữa cũng không thể làm ra những chuyện thế này...

Hắn khẽ cười một tiếng, vui vẻ nói “Anh là kẻ thù trời sinh của em...”

Kẻ thù trời sinh? Tôi cười, dùng từ rất tốt...

Nói không chừng kiếp trước chúng tôi chính là kẻ thù không đội trời chung, cho nên này cuộc đời này mới dây dưa không rõ như vậy...

“Vì sao nhất định phải giữ em lại bên cạnh anh, anh không hận em sao?”

Tôi biết, thực ra con người hắn thù rất dai..., hơn nữa tuyệt đối là có thù tất báo...

Nghe vậy, ánh mắt hắn đầy lạnh lẽo, nghiêng răng nói “Đương nhiên là hận!”

Nói xong bóp chặt lấy bờ eo mềm mại của tôi, tàn ác nói “Mỗi lần nghĩ đến em vô tình với anh như vậy, anh chỉ hận không thể xé xác em ra...”

Tôi bị bàn tay hắn làm cho khó thở...

“Nhưng không được gấp càng lại càng cảm thấy khó chịu hơn... Đó là bùa chú... đã định trước là bị em cướp mất trái tim...”

Khóe miệng chậm chậm hiện lên nét cười, hơi gượng ép, hơi mất kiên nhẫn,

Bùa chú? Có lẽ đúng là như thế thật, em muốn Xích Vũ quay lại châu Á, nhưng lại đụng phải chướng ngại vật sừng sững giữa trời là anh...

Nếu như, không thể vượt qua vật cản cách dời nó đi chỗ khác...

Nếu đó thực sự là số mạng, như vậy số mệnh đã định trước, anh và em... không thể nào cùng tồn tại...

“Anh còn bóp thêm chút nữa là eo em đứt làm đôi đấy!” Tôi lên tiếng nhắc nhở

Hắn hơi ngẩn người, buông lỏng tay ra một chút...

Tôi xoay người sang chỗ khác, hai tay chống vào lan can, nhìn tịch dương như đóa hoa sen hồng nơi chân trời, ánh nắng chiều rực rỡ đó, mây dày đặc trong ánh hoàng hôn, kim lòng không được tán thưởng nói “Đẹp quá!”

Hắn nhẹ nhàng ôm lấy tôi từ phía sau, thở dài nói “Cuối cùng đã có thể cùng em ngắm tịch dương rồi, Ngưng Tịch, em biết không? Anh đã chờ đợi ngày này bốn năm trời rồi...”

“Vì sao không tới tìm em sớm hơn?”

“Anh phải chuẩn bị lực lượng, anh biết chỉ đến lúc mạnh mẽ hơn em khiến em không thể kháng cự nổi, em mới có thể trở lại bên anh...”

Nghe vậy, tôi cười nhàn nhạt “Anh thật sùng bái vũ lực...”

“...” Hắn trầm mặc

“Tịch dương đẹp vô cùng, nhất là lúc gần hoàng hôn. Em chỉ cảm thấy hình như trong đó còn ẩn chứa gì đó, có lẽ đây là một phép ẩn dụ...”

“Ồ, phép ẩn dụ gì chứ?” Hắn hít ngửi mái tóc dài của tôi.

“Có phải sinh mệnh của em cũng nhuộm máu giống như tịch dương này, sau khi giũo khắc đẹp nhất qua đi, tất cả đều biến mất...”

“Sao thế được? Đừng nói lung tung!” Hần khẽ trách móc, cơ thể khẽ run lên.

“Trước đây mỗi lần em nói như vậy, Vũ cũng mắng em như thế nhưng tóm lại thì mặt trời vẫn có lúc phải xuống núi, đó là quy luật của tự nhiên là ai thì cũng không thể thay đổi được. Vũ vì muốn khiến em vui cho nên nói với em anh ấy có thể làm cho đêm tối còn rực rỡ hơn cả ban ngày...”

“Thế à, vậy anh ta làm thế nào?” Hần trầm giọng hỏi

“Đêm đó, anh ấy vì em mà đốt rất nhiều pháo hoa, pháo hoa có đến năm sáu màu, chói lọi rực rỡ, chiếu rọi cho bầu trời đêm còn rực sáng hơn cả ban ngày... Đêm đó cả đời này em cũng không thể quên được...”

“Em thích không?” Hần dịu dàng hỏi

Tôi khẽ gật gật đầu “Thích...”

“Anh cũng có thể làm cho em...”

Đêm hôn đó pháo hoa rực rỡ chiếu rọi cả bầu trời đêm...

Cả bầu trời đều là pháo hoa, sáng ngời, đẹp đẽ, ấm áp, giống như từng bông hoa bung nở, rực rỡ vô cùng nhưng lại biến mất trong giây lát.

Hần ở phía sau tôi, đặt bàn tay nắm lấy bờ vai tôi, chúng tôi cùng nhau nhìn những bông pháo hoa xinh đẹp mỹ lệ đó, nở rộ trong trời đêm, dần dần bị tắt đi trong gió, dần dần yên lặng, dần dần trôi đi biến thành một vệt sáng...

“Thích không?” Hần nhẹ nhàng hôn lên tóc tôi, ôn nhu hỏi

“Có...” Tôi khẽ gật gật đầu, tất cả tâm tư đều bị những bông pháo hoa xinh đẹp đó mang đi mất rồi.

Thực ra đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy pháo hoa... Không ngờ lại đẹp đến như vậy...

“Không cảm ơn anh sao?” Trong tiếng nói trầm trầm còn mang theo vẻ bất mãn.

“Cảm ơn” Tôi xoay người lại, ý cười đọng đầy nhìn hần, trân trọng cảm ơn.

Màu pháo hoa rực rỡ ánh lên trong đôi đồng tử trong suốt của hần, trong phút chốc đôi mắt hần cũng sáng rực hết như ánh sáng của pháo hoa...

“Chỉ vậy thôi à?” Nụ cười trên mặt hần còn mang theo vẻ hài hước, trong đôi mắt có một chút mong đợi, đôi tay ôm quanh bờ eo tôi.

Tôi mỉm cười nhìn hần “Không như vậy anh còn muốn thế nào nữa?”

“Anh muốn tiền thù lao của anh...” Nói xong cúi đầu xuống không giải thích thêm nữa hôn tôi.

“Có thể không?” Nụ hôn nóng rực trần trọc xuống gáy, hơi thở của hần vừa mạnh mẽ lại vừa nóng hừng hực.

Tôi cười nhẹ mĩa mai bên tai hần “Nếu em nói không anh sẽ dừng lại sao? Anh đúng là đối trá...”

Hần ngẩng đầu đôi mắt sáng rực đan vào đôi mắt giễu cợt của tôi, nghiêm túc nói “Em nói không anh sẽ buông em ra ngay lập tức...”

Tôi cười tựa đầu vào cổ hần, dịu dàng nói “Nhẹ một chút, vết thương vẫn đau...”

Nghe vậy, hần khàn khàn giọng cười vài tiếng, sau đó bế bổng người tôi lên đặt lên vách tường, kéo mép váy của tôi lên, nâng hai chân tôi vòng quanh hông mình.

Hiểu được ý đồ của hần, tôi cười nhẹ lên tiếng nhắc nhở “Làm kiểu đó anh sẽ rất mệt...”

“Nhưng lại không ảnh hưởng đến vết thương của em, em có thể tiếp tục thưởng thức pháo hoa, anh đã bảo họ bắn suốt đêm, em có hề xem thoải mái...”

Tôi cười một tiếng, trêu chọc “Nghĩ chu đáo quá.”

Hắn ngửa đầu, đôi mắt đen láy, ánh mắt đầy khao khát, giống như một tín đồ vốc đáng tiều tụy khẩn cầu xin được ban ơn bình thường...

Người đàn ông trước mắt khiến tôi cảm thấy bị mê hoặc...

Tư Dạ, thật sự say đắm cảm giác có được em như vậy sao? Biết rõ em có độc anh cũng không chịu từ bỏ ư?

Ngón tay tôi khẽ khàng vuốt ve gò má hắn, phác họa hình dáng tuần mỹ đó, không tìm lòng được mà than thầm trong lòng, hắn đúng là một kiệt tác hoàn mỹ nhất mà tạo hóa ban tặng...

Cúi đầu, khẽ chạm trán lên trán hắn, mười ngón tay thon dài dọc theo bờ vai dẻo dai của hắn thăm dò xuống dưới, hơi dùng lực kéo chiếc sơ mi của hắn ra, hàng cúc áo rơi xuống, rơi xuống đất tạo nên một tiếng vang vọng nhỏ nhỏ...

Hắn cùng lúc bắt được cánh tay tôi, đôi mắt đen láy nhưu chặt nhìn tôi chăm chú, nơi đáy mắt sâu thẳm dường như còn có hai ngọn lửa đang thiêu đốt, “Em đang khiêu khích anh?”

Khóe miệng chậm rãi cong lên tạo thành một nụ cười gợi tình, móng tay sắc nhọn cố ý xẹt qua ngực hắn, “sao, anh không thích à?”

Nghe vậy, hắn tà ác nở nụ cười, cơ thể trắng kiêu kẻ sát vào tôi, cách một lớp vải tôi cũng có thể cảm nhận được cơ thể nóng rực của hắn

“Sợ em không chịu nổi...” Nói xong bàn tay thô lỗ xé tan, rẹt rẹt, miếng vải rách ra cùng với tiếng trả lời, áo bị tuột xuống tận eo...

Woa, woa, tôi ngẩng đầu lên, pháo hoa xinh đẹp nổ rộ trên đỉnh đầu chúng tôi, trong phút chốc buổi đêm sáng rực như ban ngày...

Cả đêm kích tình, hai cơ thể trần trụi quấn chặt lấy nhau, có lẽ tôi có thể khiến cảnh tượng này diễn cuồng hơn nữa...

“Lưu quang đâu rồi?” Tôi nhẹ giọng hỏi

Hắn hơi khựng lại nhìn tôi đầy ngờ vực, sau cái cười nhạt rút con dao sắc lẹm bên hông ra...

Bàn tay tôi đón lấy, nụ cười vẫn đọng trên môi, dùng lưỡi dao lạnh băng phác họa khuôn ngực của hắn, hắn một chút cũng không động đậy, chỉ nhìn tôi như thế rồi mỉm cười, bàn tay kéo cổ tôi xuống môi đặt lên đó...

Lưỡi hắn tàn sát trong khoang miệng tôi, mút lấy, quấn quanh...

Tôi không hẹp hòi mà đáp trả hắn, sau đó không nhanh không chậm trước ngực hắn tạo ra một đường máu dài...

Nụ hôn của hắn vẫn triền miên và nóng rực như trước, một giây cũng không ngừng lại sau đó lướt sang vành tai thì thầm “Vui lắm sao?”

Tôi chỉ cười mà không nói gì, quay mũi dao lại vẽ lên trước ngực của chính mình...

Mũi dao lướt qua, trên da thịt tuyết trắng dường như có một đóa hồng đag từ từ nở rộ...

Hắn nắm chặt lấy cổ tay tôi, mày nhíu chặt trầm giọng nói “Đùa kiểu gì thế? “

Khóe môi nhẹ nhàng vẽ lên một nụ cười yếu ớt, hai mắt tôi hơi nheo lại, chăm chú nhìn lưu quang, tán thưởng “Anh xem, dính máu của cả hai chúng ta, nó càng đẹp hơn...”

Nói xong gơ tay lên, nhẹ nhàng liếm sạch dòng máu trên thân dao, màu xanh lam u tịch của chiếc dao ánh vào trong đôi mắt tôi, ánh mắt tôi càng trở nên kì lạ, tôi gương mặt nhìn kĩ người đàn ông trước mặt, nhếch môi cười, quyến rũ vô cùng...

Hắn hơi bần thần, cơ thể cường tráng lập tức dán sát vào người tôi, hai vết thương trùng khít lên nhau, máu chảy cùng một nơi...

“Hiên Viên Ngưng Tịch, em là một con yêu tinh...”

Nghe vậy, tôi nhú mồm cười nhẹ, câu này quen quen...

Cúi đầu cùng môi hân triền miên một chỗ, mùi máu tươi nồng đậm khuếch tán trong miệng cả hai chúng tôi, hương vị máu tươi của cả hai...

Cơ thể trần trụi của chúng tôi quấn chặt vào nhau, liếm cắn mãnh liệt điên cuồng, kiểu hoan ái nhuốm máu này khiến chúng tôi càng trở nên điên cuồng hưng phấn hơn...

Giống như bị trúng một lời nguyền của ma quỷ, hai người chúng tôi đều khát vọng được hủy diệt trong bóng tối, tan nát và tanh tưởi...

Phía sau lưng chạm lên vách tường lạnh băng, cơ thể phía trước lại nóng rực như lửa, cảm giác kì lạ khi nằm giữa băng và hỏa khiến tôi vô thức nhắm hai mắt lại...

Ngửa mặt nhìn lên bầu trời đêm xanh đậm, trong đêm pháo hoa rực rỡ vẫn được bắn lên liên tục, từng bông từng bông không ngần ngại mà nở bung ra, ánh sáng đỏ sáng rực và chói mắt, khiến sao giăng đầy trời cũng rơi vào sắc đêm ...

“Thiên đường? Địa ngục?” Tôi thì thầm tự vấn.

“Có khác nhau sao?” Tiếng nói khàn và nhỏ pha lẫn tiếng thở gấp kích tình.

“Không khác...” Tôi dùng ngón tay xoa lên khuôn ngực ướt đẫm mồ hôi của hắn, tư thế đó khiến hắn không thể thoải mái được

“Vào trong đi, em nhìn đủ rồi...”

Cánh tay mạnh mẽ nhắc bổng tôi lên, nằm trong vòng ôm của hắn, nhìn thấy rất rõ vết thương trước ngực vết thương ấy giống hệt vết thương của tôi...

Không thể không thở dài, có lẽ, có vài người số mệnh đã định trước là sống kiếp lang bạt kì hồ (đầu đường xó chợ) rồi, lúc nào trên người cũng có vết thương...

Vết thương nhỏ bé chỉ có tâm hồn là trôi nổi giống nhau cùng trôi giạt khắp nơi.

Chính là lúc gặp nhau trước kia, chúng tôi đã từng thử nhiệt độ trên người đối phương.

Ai ngờ vết thương có thể trùng kít với nhau, đêm tối trùng khít với đêm tối...

Tình cảm này quá mỏng manh, dễ bị tổn thương, cô đơn nhưng không thể tìm lại được bản thân mình, cũng không biết nên đi theo ai...

Cái chết đẹp nhất chính là cái chết của pháo hoa , bị đốt lên, lên trời, tỏa sáng, vụt tắt, chỉ trong phút chốc...

Vì vậy có phải từ giây phút gặp nhau đầu tiên đã định trước... kết cục sẽ là thế này...

A, pháo hoa, nghe đã cảm thấy cô đơn...

Tư Dạ, chúng ta đều là người dễ tan biến nhất...

Trong lòng chứa đựng tối tăm và dã tính khiến chúng tôi không còn tin tưởng vào tình yêu nữa...

Chúng tôi giống như pháo hoa xinh đẹp trên bầu trời, sáng ngời là thế, ầm ập là thế, chói lọi là thế, nhưng cuối cùng vẫn bị gió dập tắt trở thành khói bụi lạnh lẽo...

Vì vậy em không thể nào dây dưa, trầm luân với anh được...

Thực tế Vũ chưa bao giờ đốt pháo hoa cho tôi xem...

Thực ra, hoàng hôn còn có một loại ẩn dụ khác, chính không thể nào kháng cự số mệnh...

Tịch dương kết thúc hắc dạ mới giá lâm, cho nên, số mệnh đã định trước, em và anh... không thể nào cùng tồn tại! (trong tên chị có chữ “Tịch” trong tên anh có chữ “Dạ”, cho nên dùng từ “Tịch dương” và “Hắc dạ” để nhấn mạnh anh và chị không thể cùng tồn tại)

32. Chương 32: Không Thể Cùng Tồn Tại

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống nhân gian...

Tấm màn gió che cửa sổ màu trắng bay phấp phật vì bị gió thổi tung màu trắng phất qua phất lại lúc có lúc không, cánh hoa đình hương cũng bị thổi tung theo gió, bay lên không gian, hương thơm thanh nhã lan tỏa trong không khí...

Cơ thể trắng kiêu ếp chặt trên cơ thể mềm mại, làn da nâu khỏe mạnh giao triền trên làn da trắng óng ánh, tiếng rên rỉ mơ hồ, thở gấp nặng nhọc, cơ thể nhấp nhô lên xuống tạo thành giai điệu cử động hoàn mỹ...

Gió đêm khiến căn phòng mát mẻ hơn, nhưng ngọn lửa kích tình trên giường vẫn đủ để thiêu cháy cả căn phòng...

Mãi cho đến khi một tia sáng hiện lên trên bầu trời đêm...

“Cháy rồi...” Một tiếng gọi gấp gấp vang lên, bên ngoài chỉ có tiếng ồn ào

Người đàn ông phía trên đột nhiên cứng đờ, dục vọng dâng trào vẫn chôn sâu trong cơ thể tôi, hơi thở nóng hực đột ngột trở nên lạnh băng...

“Minh chủ, chúng tôi bị người tôi tập kích rồi...” Cách cánh cửa phòng, người nói là Na La

“Biết rồi...” Hắc bình thần đáp lại, động động nửa người trên nhìn tôi, ánh mắt âm u khó dò...

Tôi quay mặt nhìn ra bên ngoài, lửa bốc lên cao ngất ánh sáng của ngọn lửa đã làm rực sáng cả nửa bầu trời, soi rõ nụ cười nhạt nhẽo của hắc.

“Không ra xem sao? Hay là...” Tôi dùng nơi non mềm trắng mịn của mình cọ cọ vào bắp đùi cường tráng của hắc, khiêu khích “Anh muốn tiếp tục...”

“Đừng để anh biết chuyện này có liên quan đến em...” Quăng một câu nói lạnh lẽo rét cuốt này lại hắc xoay người ngồi dậy, khoác thêm một chiếc áo ngủ rồi đi ra ngoài.

“Trông chừng cô ấy kĩ càng!” Hắc dặn dò bên ngoài

“Vâng...”

Tôi đứng dậy mặc áo ngủ, đi ra ngoài ban công, bên ngoài nơi nào cũng chỉ thấy lửa, ở đây cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ đốt người của lửa, thế lửa này sợ rằng không thể khống chế nổi...

Tin tức hôm qua mới truyền đi không ngờ bọn Nhược Băng lại hành động nhanh đến thế...

“Tiểu thư...” Là tiếng nhật, hình bóng một người từ trên cành cây nhảy vọt xuống ban công, cả người lả bộ đồ màu đen có thể lẫn trong màu đen của bóng đêm, phía sau có cài thanh kiếm của các võ sĩ samurai, nhìn thấy tôi lập tức quỳ một chân xuống...

“Chú Takeda, lâu rồi không gặp...” Tôi khẽ mỉm cười, dùng tiếng Nhật chào hỏi người đang quỳ dưới đất.

Takeda Katsuyori, người có vai vế nhất trong tầng lớp nô lão của Hoàng gia, người có nhãn thuật cao nhất trong số các nhãn giả...

Ông gật nhẹ đầu, cung kính nói “Đúng rồi, cô đã một năm chưa quay về Kyoto. Thiếu chủ dặn dò tôi mang theo nhãn giả ngũ hành tới cứu cô, mời đi theo tôi...”

Tôi gật gật đầu, thì ra người tập kích là nhãn giả ngũ hành của Hoàng gia, thảo nào lại có thể hành động nhanh chóng đến thế, một cú đã trúng rồi...

Đang định cùng ông rời khỏi đây, cửa đột nhiên bị người ta đẩy mạnh ra...

“Trốn đi trước đã...” Tôi nhẹ giọng dặn dò

Ông lập tức ẩn mình đằng sau tấm màn gió trắng...

Tôi còn chưa kịp đi vào phòng ngủ đã bị một đôi cánh tay cứng rắn ôm chặt lấy, nắm chặt cổ tôi ấn xuống giường...

Ánh mắt nhìn thẳng vào người đối diện, đón nhận ánh mắt hung hãn đầy tức giận, tôi nhếch môi cười, dịu dàng hỏi “Sao? Lừa lớn lắm hả?”

Người đàn ông cúi thấp xuống, vô cùng tàn ác cắn bốn phía xung quanh khiến tôi hít phải một luồng khí lạnh...

“Ba trăm triệu vũ khí đã bị mất cắp, người trong kho cũng bị thiêu hết...”

“Ồ, tiếc quá, đám hàng đó rất giá trị sao?”

“Là heroin... Nói đi, sao họ có thể đuổi tới đây được?”

Tôi cười nhạt, không lừa được hắn cho nên quyết định nói thẳng “Trước khi tới đây, tôi đã cấy vào trong người mình một con chip định vị rất nhỏ”

Hắn lập tức kích động “Từ lúc mới bắt đầu em đã lập kế hoạch này rồi?”

Khóe miệng vẽ nên nét cười lạnh lùng, tôi mỉa mai nói “Anh lợi dụng Nguyễn Linh dụ tôi ra chẳng lẽ không nghĩ tôi sẽ tương kế tựu kế sao? Anh thật tự tin quá đấy...”

Ánh mắt hắn chấn động, cười lạnh “Thì ra mấy ngày nay, đau khổ của em, bi thương của em, tuyệt vọng của em tất cả chỉ là giả dối, Hiên Viên Ngưng Tịch, em nên đi làm diễn viên đi, trình độ diễn xuất của em quá tốt, lại bị em lừa giỡn xoay vần rồi!”

Tôi hừ cười một tiếng, “Đừng nói như vậy, mấy ngày nay không phải anh cũng rất thỏa mãn sao? Chúng ta cũng chỉ là theo nhu cầu thôi...”

“Theo nhu cầu? Nói hay lắm, tôi thiếu chút nữa đã quên mất, mấy năm nay, em chính là hoạt động thế này.”

Hắn bóp cằm tôi, nghiêng rằng nghiêng lợi nói “Hiên Viên Ngưng Tịch, em còn đề tiện hơn cả kỹ nữ nữa...”

Nghe vậy, tôi cười nhẹ, thần sắc bình tĩnh không nhanh không chậm nói “Tôi chỉ nhớ có người từng dạy tôi, cách giết một người dễ dàng nhất chính là ở trên giường. Nếu việc tôi lên giường với người ta có thể thực hiện được mong muốn của tôi thì vì sao lại không làm? Đúng là kế này chẳng hề thông minh hay mới mẻ nhưng vẫn có thể dùng nó để lừa anh, anh và những người đàn ông kia có gì khác nhau đâu?”

“Em... nói tôi biết, làm sao mà em truyền tin được ra ngoài?”

“Anh đoán coi?”

“Pháo hoa đêm qua?”

“...” Tôi chỉ cười không nói, đáp án không cần nói cũng biết

“Chết tiệt!” Hắn hung hăng bóp chặt cổ tôi điên cuồng như một con thú dữ lên cơn, ánh mắt hung ác dường như muốn xé xác tôi ra...

Đúng lúc này Takeda Katsuyori đang trốn ngoài ban công đột nhiên ra tay, ba cái phi tiêu lao tới thẳng lưng hắn...

Hắn một tay kéo eo tôi, một tay ôm lấy tôi, ba cái phi tiêu cắm phập lên giường...

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn tôi một cái, đẩy tôi ngã hẳn lên giường, lập tức đứng dậy đón lấy thanh kiếm của Takeda...

Nhìn thấy hai người này tôi có chút thất vọng, Takeda tuy có kiếm nhưng thực sự ông vẫn không phải là đối thủ của Hoàn Tư Dạ

Người này căn bản chính là quỷ Dạ Xoa đi từ dưới địa ngục lên, chiêu thức hắn sử dụng đều rất tàn nhẫn sắc bén, hung ác mãnh liệt vô cùng, toàn thân tỏa ra mùi vị của thú hoang, giống như một con báo đen bị người ta chọc giận, yên lặng gờ răng nanh sắc nhọn của mình ra chiến đấu...

Nếu lúc này tôi tấn công hắn từ phía sau...

Tôi nhìn thấy Lưu quang nằm trên đầu giường, thân dao vẫn lạnh lẽo như trước ánh sáng màu lam quỷ dị khác thường...

Nhìn thấy con dao đó, tôi hơi hoảng hốt...

Lúc này, theo tiếng hét thảm thiết, tôi nghe thấy tiếng xương cốt gãy vụn...

Hoàn Tư Dạ bẻ gãy cánh tay của Takeda, chuyển cánh tay một cái, thanh kiếm đã nằm gọn trong tay hắn...

Khóe miệng chậm rãi vẽ nên một nụ cười yếu ớt, đôi mắt sáng rực, vẻ lạnh lẽo chợt lóe lên.

“Dừng tay!” Tôi gấp gáp quát lên

Vô dụng! Takeda bị hắn chém thành hai nửa, máu phun lên bức tường trắng phía trước

Tôi cảm thấy mình không thể thở nổi, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào...

Hắn chậm rãi xoay người, khuôn mặt đầy máu, nhìn tôi, cười nhẹ, nụ cười khiến tôi nổi da gà...

Tôi hít vào một hơi không khí lạnh lẽo, ý thức mách bảo lùi từng bước về phía sau.

Hắn cầm kiếm chậm rãi đi tới, từng bước từng bước sát vào tôi, tượng giống như một con thú của hoang dã đang chờ dịp xé xác con mồi.

Tôi bị hắn bức đến góc chết, lưng đập mạnh vào bức tường lạnh lẽo phía sau không khỏi rung mình một cái

Trong lòng bàn tay tôi toàn mồ hôi lạnh, đối mặt với hắn, từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ sợ hãi đến thế...

Hắn chống hai tay lên bức tường phía sau, cả người tôi bị hắn bao vây, mùi máu tươi nồng đậm khiến từng dây thần kinh của tôi căng cả lên...

Không tự giác mà cắn chặt môi dưới, ngửa mặt lên nhìn thẳng vào mắt hắn, đôi mắt u ám, mờ mịt mơ hồ, không có sát khí, nhưng vẫn khiến tôi rất sợ...

Tôi biết giờ phút này tâm trí hắn đã bị khoái cảm chết chóc mê hoặc, đây mới là điều đáng sợ nhất...

Hắn giơ tay lên, dùng bàn tay nhuốm đầy máu đỏ nhẹ nhàng xoa lên mặt tôi, xúc cảm va chạm này khiến da đầu tôi run lên...

“Dừng sợ...” Thấp giọng nói, giống như rượu ngon năm xưa khiến người ta say mê.

“Nào, nhắm mắt lại...” Hắn nhẹ nhàng dụ dỗ

Tôi vẫn trợn to đôi mắt sợ hãi nhìn hắn, thấy thế, hắn cười nhẹ, cúi đầu, đôi môi ấm áp phủ lên đôi môi mềm mại của tôi, đầu lưỡi linh hoạt dễ dàng cạy mở hàm răng tôi, trượt vào khoang miệng tôi, mút chặt, triển miên, nhẹ nhàng hết sức.

Trước giờ chưa từng cảm nhận nụ hôn dịu dàng đó của hắn, tôi chậm rãi nhắm hai mắt lại...

Đột nhiên, tay trái ở phía sau bị hắn dùng lực, hiểu rõ ý đồ của hắn, lòng tôi sợ hãi...

Răng rắc, trước mắt tối om...

Tiếng xương cốt vỡ vụn, lần này là của tôi, hắn bẻ gãy cổ tay tôi, sau đó ném tôi xuống đất...

Tôi ngã xuống mặt đất, tay phải nâng cổ tay trái lên, mồ hôi lạnh túa ra cả người...

Hắn cúi người xuống, ung dung nhìn tôi, sau đó thô bạo nắm chặt lấy cổ tay trái tôi, “Nếu không nhìn thấy em ở phía sau có ý định tấn công tôi, tôi sẽ không bẻ gãy nó đơn giản như thế...”

Nghe vậy, tôi lắc đầu cười vài tiếng, “Trên người tôi có vết thương, nếu vừa rồi tấn công anh chắc chắn cũng sẽ thất bại, việc không nắm chắc tôi sẽ không làm...”

“Ra vậy, Hiên Viên Ngưng Tịch, vô tình của em làm băng lạnh trái tim người khác...”

Nụ cười của tôi có chút vội vã, “Còn chưa so được với dòng máu lạnh lẽo chảy trong người anh, chúng ta thực chất là cùng một loại người, chính là có thù tất báo...”

“Minh chủ, không thể không chế được ngọn lửa nữa, người chết rất nhiều, người bên ngoài đã tới rồi, chúng tôi định rời khỏi đây...” Na La ở ngoài cửa sốt ruột nói.

“Tôi phải xử lý em thế nào nhỉ?” Nhíu mày, đáng vẻ giống như vô cùng khổ tâm

Sau đó, nâng eo tôi bế dậy...

“Còn dám mang tôi đi?” Trên người tôi có con chip định vị, hẳn không sợ bị Xích Vũ ‘chưa chết không tha’ sao? Dù sao nơi này cũng là Hà Lan, là địa bàn của Xích Vũ.

Hắn lạnh lùng lườm tôi một cái “Lần này, dù có phải lột da em ra tôi cũng phải tìm được con chip đó...”

Hắn ôm tôi đi vào địa đạo phía sau biệt thự, Na La và mấy nhân giả khác đi sau chúng tôi...

Cửa địa đạo mở ra, bên cạnh là một con đường, tôi biết con đường này đi dọc nó theo hướng đông là có thể trở lại tòa thành của Hiên Viên gia...

Một lát sau người tiếp ứng đã tới...

Hắn ôm tôi ngồi vào trong xe, một bàn tay cứng rắn ôm chặt tôi vào lồng ngực mình, xe lăn bánh, là hướng tây...

Tôi quay đầu nhìn con đường, nhà ở ngay phía trước rồi...

Hắn nhìn theo mắt tôi, ấn đầu tôi chặt vào ngực hắn, một tay ôm lấy vai tôi...

Nghe được tiếng tim đập thành thịch bên tai, tôi thở một hơi rất dài...

Xe chạy khoảng nửa giờ, hơi thở tôi dần bình ổn lại, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi trong lòng hắn, nhưng với tư thế này thì không thể nào ngủ yên được, cổ tay bị bẻ gãy cũng không tìm được vị trí thích hợp, tôi nhíu mày, vẻ mặt rất không thoải mái...

Hắn nhìn tôi một lúc lâu, dần dần buông lỏng ra, đỡ lấy người tôi, để tôi nằm nghiêng xuống ghế...

Có cơ hội rồi! Tôi nhanh chóng mở mắt, nhanh nhẹn mở cửa xe, nhảy ra ngoài...

“Ngưng Tịch...” Người bên cạnh không ngừng muốn giữ chặt tôi lại nhưng cũng chỉ chạm tới mép áo tôi mà thôi

Cơ thể tôi lăn xuống theo triền núi, biến mất trong bóng đêm mờ mịt...

Đau, ngoài đau thì vẫn là đau...

Vết thương trên vai lại nứt miệng rồi, trên người nhiều chỗ trầy da, vết nào cũng chảy máu, áo ngủ trên người cũng bị mài sát sắp rách rồi, chỉ có thể miễn cưỡng che lên người...

Toàn thân trên dưới, từng ngón tay, từng bắp thịt, từng phân da đều đang kêu gào.

Hơi thở mang theo mùi máu, hẳn là vừa nãy lúc lăn từ trên xe xuống va đập làm nội tạng bị thương đâu đó rồi

Một mình tôi đi trong rừng sâu, xung quanh chỉ có bóng đêm đen kịt, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng kêu thê lương của chim chóc trong rừng

Hình như có một chiếc xương sườn nào đó bị gãy rồi, sợ xương gãy cắm vào phổi cho nên không dám đi nhanh quá.

Nhưng không thể ở đây lâu được, Hoàn Tư Dạ nhất định sẽ đi cả khu rừng này tìm tôi, trừ phi nhìn thấy người hay thi thể của tôi, nếu không hẳn sẽ không ngừng tìm kiếm...

Bước đi nhất ngừng, cơ thể lưng lay sắp đổ, tôi chỉ hi vọng nhanh chóng tìm ra con đường đó, hoặc là được bọn Nhược Băng tìm thấy, nếu Hoàn Tư Dạ nhanh chân hơn vậy cú nhảy từ xe ra của tôi thật chẳng có tác dụng gì...

Cuối cùng cũng tìm được, đi dọc theo hướng đông của con đường này là có thể về nhà, nhưng ý thức tôi bắt đầu mơ hồ, sức chịu đựng của cơ thể đã đến bờ vực cực hạn rồi...

Tôi thất tha thất thểu đi về phía trước, tầm mắt càng lúc càng mờ, nhưng tôi không thể ngã gục được... Đúng lúc này, tôi thấy phía trước xuất hiện hai luồng sáng mờ mờ, là đèn pha trước của xe ...

Lòng tôi chấn kinh, không phải chứ...

Cơ thể chịu hành hạ cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, trước mắt tối om, lao đảo ngã xuống đường...

Chiếc xe kia dừng lại trước người tôi

“Vì sao dừng xe?” Giọng nam đậm đà, giọng nói có vẻ dịu dàng nhưng lại có một loại uy hiếp khó tả

Giọng nói này... hình như đã nghe thấy ở đâu rồi ấy nhỉ?

“Truyền tiên sinh, phía trước có người bị ngất...”

“Đi xuống xem thế nào...”

Tiếng bước chân, sau đó có người tiến lại gần, nhìn thấy tôi, hít một hơi, sau đó dùng chân đá nhẹ vào bắp đùi tôi...

Lòng tôi đầy chán nản, cử động nhẹ nhàng, đang định đứng dậy, người bên cạnh cả kinh chưa kịp chờ tôi ngồi dậy, nòng súng lạnh băng đã ấn chặt lên mi tâm tôi rồi...

“Truyền tiên sinh, cẩn thận, có thể là một tên sát thủ...”

Nghe vậy, tôi cong môi cười một cái, chậm rãi mở mắt, “Anh từng gặp sát thủ nằm dưới đất chưa?”

Người nọ ngẩn người, khẩu súng áp vào tôi càng chặt hơn...

“Dừng tay!” Một tiếng quát nhẹ, người trong xe đi xuống

“Ngưng Tịch?!” Ngữ khí vô cùng ngạc nhiên, còn mang theo một chút hưng phấn...

Quen tôi, ai nhỉ?

Tôi nghiêng mặt nhìn lướt qua hắn, cười nhẹ, đúng là có quen...

Người mới tới cúi người xuống, ôm tôi vào lòng, khẽ cười nói “Chà chà, mới bốn năm không gặp, sao em lại tự biến mình thành cái dạng này?”

Ngữ khí vui vẻ khi thấy người gặp nạn không hề che giấu...

Tôi cũng muốn biết, số mệnh của mình hôm nay làm sao thế này, mới ra khỏi hang ổ ngay lập tức đã ngã vào ổ sói...

“Sao không nói gì? Không nhớ tôi sao?” Thấy vẻ mặt mỗi buồn ngủ của tôi, người đàn ông đưa tay vuốt nhẹ lên trán tôi, dịu dàng hỏi han.

“Nhớ, Truyền Chi, bốn năm trước...” Tôi chỉ chỉ chiếc vòng bằng bạc trắng chân cổ chân “Người đeo cái này vào cho tôi...”

Nói xong câu đó, tôi hoàn toàn ngất lịm trong lòng hắn...

33. Chương 33: Mệnh Định

Trầm mình trong chiếc ghế được đặt trong vườn, lười biếng nằm phơi dưới ánh nắng mặt trời giữa trưa, nếu lúc này được uống một cốc trà đen do sự phụ trong tòa nhà của Hiên Viên gia đặc chế, đó là một loại hưởng thụ sung sướng cực điểm, trên nhân gian này còn điều gì vui vẻ hơn nữa?

Nhưng đó cũng chỉ là một ước vọng xa vời...

Bởi vì bây giờ tôi đâu có được ở trong tòa thành ấy...

Ngày hôm đó sau khi Truyền cứu tôi, lấy lí do là vết thương của tôi rất nghiêm trọng bắt tôi không được cử động linh tinh sau đó mang tôi đến đây, một tòa biệt thự ngay sát bờ biển...

Hơn nữa còn tự chủ động liên lạc với Vũ, nói tôi muốn ở lại trong biệt thự của hắn mấy ngày, bảo anh không cần lo lắng.

Tôi không cần nghĩ cũng có thể hiểu được, lúc Vũ nghe được tin tức này biểu cảm trên mặt anh sẽ như thế này...

Anh sắp phát điên rồi, nhất định bắt Truyền trả người, sau cùng vẫn là nhờ cuộc điện thoại của tôi anh mới bình tĩnh lại được...

Tôi không lo lắng cho an toàn của mình, tôi và Truyền không coi là bạn bè, nhưng cũng không phải kẻ thù...

Tôi ở lại đây là đã có kế hoạch của riêng mình, một mặt đúng là tôi cần một nơi an toàn để dưỡng thương, nếu không Vũ mà nhìn thấy dáng vẻ tàn tạ này của tôi thì tôi đừng nghĩ đến chuyện được yên ổn.

Còn mặt kia chính là tôi muốn biết rõ tại sao Truyền lại quay về Hà Lan? Hắn đang ở nước Mỹ muốn gió có gió, muốn mưa được mưa cơ mà, về đây bất ngờ thế này, hắn đang có mục đích gì nhỉ?

Tất nhiên cảnh sắc nơi này thực sự cũng rất đẹp, ánh mặt trời rực rỡ, bờ biển xinh đẹp, bờ cát vàng óng,

Tôi rất thoải mái khi ở đây, lâu lắm rồi chưa có cảm giác đó...

Mấy ngày nay tôi đều ở đây, không ngủ thì ăn, người làm hầu hạ tôi rất chu đáo, bác sĩ riêng của hắn ngày nào cũng thấy xuất hiện ở đây, nhưng chính hắn thì lại chẳng thấy mặt mũi đâu cả, chỉ thỉnh thoảng gọi điện về hỏi thăm qua loa mà thôi.

Hơn nữa có dặn bảo người làm ở đây phải chú ý chăm sóc tôi nhưng hắn tuyệt nhiên không hỏi tại sao tôi lại bị thương nặng như vậy, hắn đang có ý định gì đây?

Không phải muốn vỗ béo tôi giống như một con heo chứ?

Nhíu hai mắt lại, ánh mắt nhìn vào bồn hoa khổng lồ màu trắng phía đối diện, bên trong chỉ trồng một loại hoa duy nhất ...hoa anh túc, màu đỏ tím xinh đẹp, chắc hẳn là mới được trồng ở đây không lâu...

Gió nhẹ thổi qua khiến bồn hoa đung đưa gợn sóng, bồn hoa cực lớn dưới ánh nắng mặt trời, đẹp mê hoặc, đẹp ngổ ngộc, đẹp cuồng dã, đẹp liêu linh...

Nhưng trong mắt tôi những bông hoa này vẫn thật đáng ghét, khẩu vị của chủ nhân căn nhà này cũng thật đặc biệt...

Truyền Chi, thành viên trong gia tộc Gambino – băng đảng mafia đứng đầu tại nước Mỹ, cháu ngoại ruột của Carlo Gambino (cha đỡ đầu của băng đảng xã hội đen tối cao vĩ đại nhất nước Mỹ), bất kể là hắc đạo hay bạch đạo, gia thế của hắn đều hiển hách đến mức khiến người ta phải sợ hãi...

Ông ngoại hắn – người đứng đầu gia tộc Gambino chỉ có một cô con gái là mẹ hắn cho nên rất yêu quý hắn, bản thân hắn cũng là một nhân vật rất lợi hại.

Nếu không phải cha hắn là người Trung Quốc, như vậy người đứng đầu gia tộc Gambino hiện tại dù không phải hắn thì hắn cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh ‘có tiếng mà không có miếng’ như bây giờ...

Hiện tại người đứng đầu gia tộc Gambino là anh họ của hắn, nhưng từ năm đó khi tôi đi thu thập tài liệu về hắn tôi cũng đã biết được người anh họ này bản tính yếu đuối, cho nên bây giờ người nắm thực quyền trong gia tộc đó thực ra vẫn là hắn, còn có cả em ruột của hắn là Truyền Việt.

Nhớ lại màn kịch vui năm đó khiến hai chúng tôi quen nhau, nụ cười nhạt của tôi chậm rãi xuất hiện trên khóe môi...

Lúc đó, tôi vừa mới trở lại xích vĩ, đó cũng là lần đầu tiên Vũ đưa tôi đi đàm phán, đối phương chính là Truyền Chi...

Khoảnh khắc nhìn thấy hắn, tôi dù sao cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, không ngờ nhân vật có thể hô phong hoán vũ trong giới xã hội đen của nước Mỹ lại là một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai, dịu dàng lịch sự như thế...

Ngữ khí lời nói của hắn rất mềm nhẹ, lúc nào khuôn mặt cũng mỉm cười nhưng ánh mắt cũng sắc bén kì lạ, trong lời nói ôn hòa cũng lộ ra một vẻ uy hiếp khó tả...

Thấy tôi, hắn bị giật mình nửa giây, sau đó cười rất lịch sự, đôi mắt hẹp dài đánh giá tôi từ trên xuống dưới, ánh mắt đầy ý vị sâu xa...

Khẽ gật đầu chào, tôi lập tức ngồi xuống cạnh Vũ mới có thể không nhìn hắn nữa...

Trong cả quá trình đàm phán nhìn tôi không hề tập trung, chỉ là yên lặng ngồi đó, một lời cũng không lên tiếng...

Thực ra từ khoảnh khắc nhìn thấy hắn tôi đã hiểu rõ Xích Vũ không thể kiếm được nửa phần lợi nhuận nào trên người hắn được...

Quả nhiên, không ngoài dự đoán, xích vũ bị hắn áp bức đến mức không còn kháng cự nổi, hết cách rồi, tình huống lúc đó là chúng tôi chủ động muốn hợp tác với người ta, người ta chưa hẳn đã muốn chọn chúng tôi, loại quan hệ này ngay từ lúc bắt đầu hai bên đã không bình đẳng rồi...

Nếu chấp nhận điều kiện của hắn, xích vũ chắc chắn là thay người làm áo cưới, không có được chút lợi nào...

Nhưng nếu không chấp nhận, tặng lại cho những bang phái khác, về sau muốn tiến vào thị trường buôn bán vũ khí Châu Âu xem ra còn khó khăn hơn nhiều...

Tôi lúc này đang thầm tính toán trong lòng...

Đúng lúc này, Truyền Chi đột nhiên đưa ra ý kiến có thể trích hai mươi phần trăm lợi nhuận cho Xích Vũ, tuy nhiên, có một điều kiện...

Chính là muốn tôi cùng hắn một đêm...

Vũ lập tức đập bàn đứng lên, tâm trạng hơi kích động..

Còn tôi vẫn nhàn nhã ngồi trên ghế như cũ, nhìn hắn một cái, tôi đang suy tính...

Nhìn thấy ánh mắt tôi hắn thoáng ngẩn người, sau đó cười nhạt, nụ cười đó ngược lại khiến người khác cảm thấy thoải mái...

“Truyền tiên sinh, xem ra chúng ta không thể nào hợp tác với nhau được rồi, đi trước...” Vũ kéo tôi đi luôn, sự phần nộ khiến anh có phần bất lịch sự...

“Không sao, hi vọng lần sau có cơ hội hợp tác...” Vẫn là thái độ nho nhã lịch sự đó, hắn mỉm cười

Một giây khi tôi bước ra khỏi cửa, tôi quay đầu lại, nhìn hắn, khóe môi tràn ra một nụ cười rất nhạt, rất nhạt...

Đêm đó, tôi đã nằm trên giường hắn...

Một đêm có thể đổi lấy cơ hội chuyển mình cho Xích Vũ, tôi không nghĩ ra lí do để từ chối.

Động tác trên giường của hắn cũng dịu dàng hết như nụ cười của hắn.

“Em gầy quá, tôi sợ sẽ bẻ eo em gãy làm đôi mất “

Lúc mới đầu động tác rất nhẹ, nhưng càng về sau dục vọng càng chôn sâu, càng cuồng dã...

Người đàn ông này, không tùy tiện giống Hoàn Tư Dạ, sự hung hãn của hắn được che giấu bên trong.

Giống như trong lò luyện linh đan, mạnh mà không vội, mãnh liệt mà không gắt gao ...

Hoàn Tư Dạ đáng sợ nhưng ít nhất tôi cũng hiểu hắn, còn người đàn ông trước mặt này...

Làm xong lần này giao dịch, nếu được tôi sẽ tránh người đàn ông này càng xa càng tốt...

Lúc đó nằm trên giường hần, ý nghĩ của tôi chính là như vậy

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, hần đã không còn ở đó nữa, người hầu cung cung kính kính đưa tờ giấy chính tay hần viết giao cho tôi

Hần nói, đột nhiên có việc gấp phải bay về Mỹ ngay, xảy ra chuyện này hần rất xin lỗi. Chuyện ở đây hần đã giao cho em trai xử lý rồi, vì cảm thấy áy náy nên hần đồng ý trích thêm mười phần trăm nữa, còn để lại cho tôi một món quà làm kỉ niệm...

Đọc xong giấy tôi cười nhạt, người đàn ông này khách sáo đến mức khiến người ta buồn cười...

Nhưng đến lúc tôi nhìn thấy quà kỉ niệm của hần, rốt cuộc tôi không cười nổi nữa...

Một chiếc vòng bạc đã bị khóa chết đang nằm chễm chệ trên cổ chân tôi...

Tôi đã từng thử rất nhiều cách nhưng không có cách nào không làm cổ chân bị thương mà có thể lấy được nó ra cả...

Sau rồi quyết định mặc kệ nó đi...

Từ đó về sau tôi không còn gặp lại hần nữa, giao dịch cùng Xích Vũ tất cả đều do em trai hần xử lý...

Sau có tin truyền tới, cha đỡ đầu của gia tộc Gambino qua đời, người kế vị là anh họ của Truyền Chi...

Để tiện trợ giúp cho anh họ mình, từ đó tới giờ hần vẫn luôn ở Mỹ...

Nhưng tôi nghĩ, trợ giúp chỉ là cái cớ, thừa cơ cướp quyền mới là sự thật...

Anh họ hần chẳng qua chỉ là bù nhìn thôi...

Nhưng thực sự hần đã thực hiện lời hứa của mình, xích vũ chẳng những lấy được một khoản lợi nhuận khổng lồ từ lần giao dịch này mà còn chính thức tiến chân được vào thị trường buôn bán vũ khí của châu Âu...

Sau rồi Truyền Việt cũng quay về Mỹ luôn, bọn họ dần dần không còn buôn bán vũ khí ở châu Âu nữa, đó là một cơ hội tuyệt vời dành cho Xích Vũ chúng tôi thừa cơ đánh một tiếng trống thanh trường khí thế, lung đoạn thị trường buôn bán vũ khí ở Hà Lan, dần dần củng cố sức mạnh bản thân...

Tôi biết rõ, gia tộc Gambino sở dĩ chuyển mục tiêu đi nơi khác cũng chỉ là vì lợi nhuận buôn bán mà thôi...

Sắp bỏ đi rồi còn mượn cơ hội mua của tôi một đêm tình, người đàn ông này thật tinh quái!

Nhưng dù thế nào, tóm lại Xích Vũ vẫn rất cần cơ hội đó, còn hơn để hần đem cơ hội này tặng cho các bang phái khác...

Tôi tin Xích Vũ trước sau gì cũng có thể đạt được vị trí của ngày hôm nay, tuy nhiên sẽ mất nhiều thời gian hơn...

Nhưng trên đời không có bữa ăn nào là miễn phí cả, đạo lý này sao tôi lại không hiểu cơ chứ? Tôi mơ hồ cảm thấy sớm muộn thế nào rồi cũng sẽ có một ngày, hần sẽ cướp tất cả mọi thứ của tôi về tay hần...

Lần này hần lại quay về Hà Lan...

Tôi đang nghĩ hay là...

“Ngưng Tịch?!” Một giọng nam trong vắt phá tan dòng suy nghĩ của tôi, ngữ khí đầy ngạc nhiên...

Tôi ngẩng đầu, nhìn về phía giọng nói, cười nhẹ, “Lâu rồi không gặp, Truyền Việt...”

Trái ngược với sự bình tĩnh của tôi, người vừa xuất hiện đi rất nhanh đến trước mặt tôi, kéo tôi lên ôm chặt, đôi tay còn khoa trương vuốt nhẹ sau lưng tôi

“Ngưng Tịch, thật không ngờ là cô, chúng ta bốn năm rồi không gặp nhau nhỉ?”

“Ồ, hình như thế...” Trời ơi, xương sắp gãy ra rồi.

“Anh trai nói kiếm được một con mèo bị thương, tôi nhất thời tò mò đến đây xem, không ngờ con mèo trong lời anh ấy chính là cô, haha...”

Nụ cười vui vẻ mà rõ ràng...

“Này, cậu có thể buông tôi ra trước được không, đau quá đi...”

Phản ứng của cậu ta không khỏi có chút khoa trương, tôi không nhớ lúc nào thì quan hệ của tôi với hai anh em cậu ta đã tốt tới mức độ này nữa...

“À, đúng rồi, trên người cô có vết thương, vậy ngồi xuống đi...”

Cậu ta kéo tôi ngồi lên ghế, cậu ta ngồi đối diện với tôi.

Tôi mỉm cười đánh giá người đàn ông đang ngồi đối diện mình... Truyền Việt.

Trong gia tộc Gambino, cậu ta là người thân duy nhất của Truyền Chi, cũng là trợ thủ đắc lực nhất của hắn...

Nhìn bên ngoài, Truyền Việt khác hẳn với ông anh trai nhả nhận của mình, cậu ta giống như một Sunny boy khỏe mạnh đẹp trai, trên mặt lúc nào là nụ cười trong suốt sáng ngời, nhưng đó chỉ là bề ngoài...

Tôi từng nhìn thấy cậu ta giết người, lúc hắn giết người nụ cười càng rực rỡ hơn nhưng khiến người nào nhìn thấy nó không rét mà run...

Trên người cậu ta và anh trai cậu ta có một thứ rất giống nhau, chính là trong ngoài bất đồng. (về ngoài và nội tâm khác hẳn nhau)

Lúc nào cũng tỏ ra là người vô hại, nhưng trong xương tủy lại vô cùng tàn nhẫn...

“Ngưng Tịch, sao lại bị thương thế? Tôi nhớ thân thủ cô tốt lắm mà.” Cậu ta vừa hỏi vừa bảo người làm đem trà bánh tới.

“À, nhất thời không cẩn thận, bị kẻ thù đuổi giết, cũng may anh trai cậu tới cứu tôi.” Tôi nói hết sức hời hợt

Cậu ta không nhìn tôi, nâng chén lên chậm chậm uống một ngụm, có vẻ không để ý hỏi “Kẻ thù? Hoàn Tư Dạ sao?”

Lòng tôi chấn động, nhưng bên ngoài thì mặt không biến sắc, hỏi lại “Cậu biết người này sao?”

“À, cũng có thể coi là có. Khi còn nhỏ cũng gặp qua mấy lần, trước khi hắn rời khỏi Thiên Nhất Minh...”

Thiên Nhất Minh?! Bàn tay bưng trà của tôi hơi khựng lại, sau đó thờ ơ hỏi “Hắn là người của Thiên Nhất Minh?”

Nghe vậy, hắn chế giễu cười một tiếng “Không phải chứ, Ngưng Tịch, cô ngay cả điều này cũng không biết ư.. Hắn là con trai Minh chủ tiền nhiệm của Thiên Nhất Minh...”

Cái gì? Hắn lại là...

Điều này thực sự khiến tôi giật mình...

“Anh là kẻ thù trời sinh của em”

Ồ, tôi nhếch môi cười, thảo nào hắn lại nói như thế, thì ra chúng tôi đúng là kẻ thù trời sinh...

Thấy tôi chỉ cười mà không nói gì, hắn hơi ngạc nhiên, đặt chén trà xuống, nhìn tôi chăm chú “Ngưng Tịch, tôi nhớ xích vũ và Thiên Nhất Minh chính là kẻ thù truyền kiếp...”

Nhấp nhẹ một ngụm trà, tôi đặt chén xuống, chậm rãi nói “Đã là chuyện của vài chục năm trước rồi...”

Năm đó tổ tông của Xích Vũ phải phiêu lưu qua bao nhiêu cái đại dương, phải đi tới Hà Lan lưu lạc, chính là do Thiên Nhất Minh ban tặng...

Năm đó, hai bang phái tranh giành địa bàn của nhau, người bị chết bị thương vô số, nhưng cuối cùng, kẻ thua trận là xích vũ, không tránh được việc bị đối phương đuổi tận giết tuyệt, cho nên bắt buộc phải đi tha hương...

Còn Thiên Nhất Minh thì ở châu Á phát triển càng lúc càng mạnh, sau này còn cùng Hải Lai Nhân của Italy, Gambino của Mỹ, Keidel của Nga tự xưng là tứ đại danh tộc (bốn gia tộc danh tiếng lớn nhất)...

Người nào trong Hiên Viên gia cũng nhớ rất rõ khoảng thời gian huyết hải thâm cừ này, tôi đương nhiên cũng được người ta kể cho từ bé...

Nhưng khi tôi còn rất nhỏ, Thiên Nhất Minh cũng vì nội chiến trong gia tộc, đã bị phân tán nhiều, thế lực nhà đó cũng không còn như trước, mấy năm nay cũng không có biến động gì lớn, cho nên, tôi chưa từng xem nó là đối thủ của mình, không ngờ...

“Tôi nhớ người trong Thiên Nhất Minh không có ai họ Hoàn...” Ngữ khí của tôi nghe vào trong tai có vẻ hồ hững, không quan tâm.

Truyền Việt nghe xong, lộ ra một nụ cười khiến người ta không thể nào thoải mái, “Họ Hoàn là họ mẹ, hần là con riêng... cũng giống cô đây “

Tôi khẽ gật đầu, ra hiệu cậu ta nói tiếp

Thấy vẻ bình tĩnh đó của tôi, ngược lại cậu ta có chút lúng túng, hắng giọng tiếp tục nói

“Hai nhà chúng tôi có giao tình, lúc đó Thiên Nhất Minh vẫn chưa bị phân tán cho nên tôi có gặp qua hần vài lần. Lúc ấy chúng tôi đều còn rất nhỏ, hần mười tuổi, anh trai tôi lớn hơn hần hai tuổi, còn tôi lúc đó mới lên bảy, cho nên ấn tượng về hần không rõ ràng lắm, chỉ nhớ lúc đó hần và anh trai tôi cùng thích một thứ đồ chơi... Anh trai tôi lần nào cũng chơi trước hần, nhưng hần rất kì lạ, đồ chơi sau khi chơi xong đều phá tan tành ra...”

Nói tới đây, cậu ta ngừng lại một chút nhìn tôi cười nhẹ, “Từ nhỏ hần đã là một thằng nhóc có bản tính chiếm hữu rất mạnh...”

“Ồ” tôi khẽ gật đầu, nâng chén trà lên thưởng thức một cách vô cùng tinh tế, trà này mùi vị không tệ, lúc mới uống thì hơi đắng, nhưng sau khi uống vào một lúc lại có cảm giác ngọt ngào vây quanh lưỡi, lúc nào về phải mang về một ít cho bọn Vũ ném thử mới được...

Phản ứng bình thản của tôi khiến cậu ta thu nụ cười lại, nhìn chằm chằm vào tôi hần nói tiếp “năm hần mười hai tuổi, trận chiến tranh giành quyền lực bên trong Thiên Nhất Minh càng lúc càng mạnh, sau cùng vẫn là phân tán, gia tộc đó cũng thất thế, còn Hoàn Tư Dạ cũng bắt đầu mất tích từ đó, cô biết hần đi đâu không?”

Câu hỏi đầy tính thăm dò khiến tôi chỉ biết nở nụ cười nhẹ, tôi khẽ lắc đầu, nói ba chữ “Không biết.”

Ánh mắt cậu ta lạnh đi, thần sắc có vẻ không vui, “Hần bị chính cha ruột mình đem đến một nơi bí mật của nhà họ, nơi đó chuyên dùng để bồi dưỡng sát thủ. Nơi này nhà họ giấu giếm rất kĩ càng, ngay cả những người khác trong Thiên Nhất Minh cũng không biết có một nơi như vậy...”

“Có thể nói mà không nói, có thể dùng mà không dùng, gần mà nói xa, mạnh mà nói yếu, nhưng lại có thể tấn công bất ngờ, hành động khi người ta không đề phòng...” Tôi phân tích, cha của Tư Dạ thì ra là một loại người thâm hiểm đến thế.

Lông mày Truyền Việt càng nhíu chặt hơn, nghi ngờ nói “Cô nói gì thế? Tại sao tôi nghe mà một câu cũng không hiểu?”

Tôi cười nhẹ, “Là binh pháp, ý tôi là tranh đấu thì không ngại chuyện lừa dối, che giấu đúng lúc thực chất chính là một phương pháp vô cùng thông minh, nhưng có thể đem con trai ruột của mình bồi dưỡng thành một cỗ máy giết người, chuyện này đúng là không có chút tính người nào...”

“Ồ” Cậu ta khẽ cười một tiếng “Cô có biết cha hần có bao nhiêu đứa con không? Ông ta căn bản là chẳng để ý đến đâu... sống thì có thể bán mạng cho nhà họ, chết rồi thì cũng chỉ có thể trách hần đầu thai nhầm nhà thôi...”

Quá ác độc! Có phải mỗi người trong giới hắc đạo này đều tuyệt tình như thế không, ngay cả sự yêu thương trời sinh của những người làm cha mẹ cũng mất cả rồi...

Tôi cảm giác như trái tim mình đang bị thứ gì đó đâm vào, hơi đau...

“Nhưng chung quy thì người tính cũng không bằng trời tính, sáu năm sau, Hoàn Tư Dạ đã trở thành một sát thủ cao cấp, cổ máy giết người không máu không nước mắt, nhưng lúc đó cha hắn lại không dám để hắn trở về...”

“Sợ không khống chế được hắn sao?” Tôi hỏi

Cậu ta gật gật đầu, “Không sai, nhưng khổ cực nuôi dưỡng sáu năm trời, giết chết thật đáng tiếc, cho nên để hắn ở lại đó, tiếp tục bồi dưỡng sát thủ cho Thiên Nhất Minh, còn hắn cũng bị lời nguyện cả đời không thể rời khỏi đó...”

Tôi không nói gì, thảo nào tôi luôn cảm thấy địa vị của Hoàn Tư Dạ trên đảo Tái Sinh rất đặc biệt, thì ra chân tướng lại là như vậy...

“Nhưng không biết vì sao, bốn năm trước, hắn đột nhiên trở lại Thiên Nhất Minh, nơi bí mật đó bị người ta thẳng tay phá hủy hoàn toàn, vì tiến hành bí mật, cho nên Thiên Nhất Minh không dám khoa trương. Còn Hoàn Tư Dạ tàn nhẫn máu lạnh của hắn, thủ đoạn biến hóa kì lạ, giả dối, rất nhanh đã khống chế được cả nhà, lúc đó cha hắn đã ‘gần đất xa trời’ rồi, đành phải đem Thiên Nhất Minh giao phó cho hắn, nhưng hắn thực sự rất giỏi, không lâu đã thống nhất được các chi nhánh khác của Thiên Nhất Minh, tập hợp lại, chỉ dùng khoảng thời gian bốn năm, trong bóng tối đã khống chế được các bang phái khác ở châu Á...”

“Còn các người, thấy Thiên Nhất Minh khôi phục lại vẻ oai hùng trước kia cho nên lại một lần nữa tạo nên địa vị tứ đại gia tộc trước kia...” Tôi giúp cậu ta nói tiếp,

Cậu ta nhìn tôi, nói “Tứ đại gia tộc vốn là cùng chung nhịp thở, chết cùng chết, sống cùng sống...”

Nghe vậy, tôi nghĩ ngợi linh tinh, ánh mắt chế giễu...

Lúc Thiên Nhất Minh thất thế, tại sao không thấy các người giơ tay ra viện trợ? Cùng nhịp thở ư? Đi lừa trẻ con đi!

Người vừa đi thì trà đã nguội, đây mới là sự thật...

Thấy hàm ý chế giễu của tôi, hắn thản nhiên nói “Đây chính là quy tắc trong trò chơi của chúng tôi, Ngưng Tịch, cô phải hiểu...”

Tôi nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến...

“Nhưng có một chuyện rất kì lạ, cùng lúc đó, tại Hà Lan xuất hiện một tổ chức sát thủ khiến các lão đại xã hội đen vừa nghe tên đã sợ mất mật, trên người họ có kỹ xảo tuyệt đỉnh, xuất quỷ nhập thần, thậm chí có thể giết người mà không hiện hình, một thời gian khiến người ta rất hoảng loạn, mỗi người bị chết ít nhiều đều có quan hệ với Xích Vũ, nhưng thực lực Xích Vũ lại cứ phát triển không ngừng, dần dần từ một bang phái co đầu rút cổ nhảy vọt trở thành bang phái mạnh nhất Hà Lan... Ngưng Tịch, cô nói xem hai chuyện này có liên quan gì không?”

Ánh mắt hắn nhìn tôi chằm chằm...

Tôi cười nhẹ, thì ra đây mới là điểm quan trọng nhất...

“Cậu nói xem?”

Nụ cười tôi vẫn nở ra như gió...

Nghe vậy, ánh mắt hắn lạnh đi, sắc mặt trầm xuống, vung tay lên gạt hết trà và bánh trên bàn xuống, toàn bộ trà cụ (dụng cụ uống trà) tinh xảo mỹ miều bị đổ hết xuống đất...

Ồ, nhanh như vậy đã không chịu nổi nữa rồi sao?

Nhìn thấy bánh rơi xuống đất bị bẩn, trà cụ nát vụn, tôi khẽ lắc đầu, thật là phí của trời...

Cậu ta chậm rãi đứng lên, hai tay chống lên tay vịn ghế của tôi, nghiêng người tiến sát lại “Tôi muốn nghe cô nói “

“Nói gì?”

Trong đôi mắt âm u lộ ra một tia hung ác, tôi biết tính kiên nhẫn của cậu ta đã nhanh chóng bị tôi làm tan biến hết...

Cậu ta nhìn tôi chăm chú, khóe miệng chậm rãi vẽ ra nụ cười lạnh lẽo, “Không ngờ cô ngoài công phu trên giường ra, công phu giả ngu cũng đứng đầu luôn...”

Tôi khẽ gật đầu, cười yếu ớt “Quá khen...”

Thấy mặt tôi vẫn không đổi sắc như trước, hẳn có vẻ không nhẫn nại được nữa, ngữ khí cũng trở nên ngang ngược vô lễ “Hiên Viên Ngưng Tịch, năm đó cô bị chính người nhà mình coi như một loại hàng hóa đem bán đến nơi đó, sau đó ở nơi ấy gặp được Hoàn Tư Dạ, là một tay hắc đạo cô trở thành một tên sát thủ tuyệt đỉnh, là hắc đạo cô cách làm sao để lấy được lòng một người đàn ông trên giường, tôi nói đúng không?”

Tôi khẽ cười một tiếng, không bình luận gì “Tiếp đi...”

“Nhưng cùng lúc khi cô trở lại Xích Vũ nơi bí mật đó liền bị người ta phá hủy, tất cả người ở đó đều chết hết, bao gồm cả người phụ trách nơi đó – cô ruột của Hoàn Tư Dạ...”

Lòng tôi chấn động, không ngờ Sắc vi phu nhân lại là cô ruột của hắn...

“Tôi làm tất cả cho em, cuối cùng em đối với tôi lại vô tình đến thế...”

Thì ra là thế, lòng tôi hơi đau...

Nhìn thấy vẻ mặt của tôi, Truyền Việt đứng thẳng, chậm rãi ngồi lên ghế của mình, cười gượng nói “Cuối cùng cũng phản ứng rồi...”

Tôi liếc cậu ta một cái, không trả lời...

Thái độ không đau không ngứa của tôi thực sự đã làm cậu ta tức giận, vẻ mặt trở nên ác độc “Hừ, Hiên Viên Ngưng Tịch, năm đó cô đã làm gì trong lòng cô rõ nhất... Lần này, cô lại tính kế hắc như thế, cô nghĩ hắc sẽ buông tha cô sao? Cô lúc nào cũng nghĩ bản thân thông minh, nhưng tôi xem cô lần này có phải đang tự chuối đầu vào rọ không...”

Tôi nhìn thấy cậu đang thở gấp, nụ cười của tôi càng rực rỡ hơn, châm chọc nói “Thực ra cậu đã biết rõ người ở đây là tôi, hôm nay tới đây chính là muốn bắt tôi nói ra, đáng tiếc, cậu quá dễ kích động...”

Tôi khẽ lắc đầu, chơi cùng với tôi, cậu vẫn còn non lắm...

Không moi được câu nói nào của tôi, lại khiến tôi biết được thì ra anh em họ Truyền đang điều tra tôi, hơn nữa, dường như họ đặc biệt cảm thấy hứng thú với mối liên quan lỏng lẻo giữa tôi và Hoàn Tư Dạ...

Một người có hứng thú với một chuyện nào đó chứng tỏ hẳn được lợi từ chuyện đó. Truyền Việt, hoặc nên nói là Truyền Chi, rốt cuộc hẳn được lợi nhuận gì từ mâu thuẫn của tôi và Hoàn Tư Dạ?

Tôi ngáp một cái, mệt quá, không nghĩ nữa, đợi Truyền Chi tới rồi mới nói đi, truyền Việt chẳng qua chỉ là hòn đá dò đường, vở kịch hay thực sự còn đang chờ phía sau...

“Nếu cậu không có chuyện gì nữa, thì tùy ý đi, bác sĩ nói tôi cần nghỉ ngơi nhiều, tôi phải nghe theo...” Tôi trang nghiêm có phong thái của chủ nhà, đứng lên, xoa người muốn đi...

“Chờ một chút, tôi có một thứ muốn cho cô xem...” Truyền Việt mặt xanh mét gọi tôi lại.

Tôi có? Như vậy Truyền Chi không biết rồi. Tôi có hứng thú với cái này...

Tôi chậm rãi quay lại ngồi xuống ghế, lười biếng nhìn cậu ta “Là cái gì?”

Cậu ta lấy ra một xấp ảnh ném lên bàn, “Tự cô xem đi...”

Khoảnh khắc khi tôi chạm vào bức ảnh đó, rốt cuộc Truyền Việt cũng thấy biểu hiện kinh ngạc của tôi.

“Cái này...” Tôi cảm thấy cổ họng mình nghèn nghẹn

“Bốn năm nay, hễ là người đàn ông có quan hệ với cô nếu không bị cô giết chết thì đều ở đây...”

Có quan hệ với tôi?Ồ, những người này không đáng bị giết chết, bởi vì những người đàn ông ở đây đều đã bị thôi miên cả rồi...

Cứ coi như vì Xích Vũ đi, tôi cũng không thể lên giường với nhiều đàn ông như vậy chứ, tôi nghĩ đến sức khỏe của mình...

Trừ phi là bất đắc dĩ, đừng tới những người có ý chí mạnh mẽ, trừ Thạch Long ra, hình như còn có hai lần nữa, nhưng sau đó họ sau khi được tôi sử dụng xong thì cũng đã bị giết cả rồi, căn bản không cần tôi động thủ...

Nhưng, Truyền Chi, đây lại là vở kịch mới của hần sao?

“Cô không ngờ được phải không, tôi cũng không ngờ, anh trai tôi bốn năm nay vẫn ở trong bóng tối dõi theo cô...” Ánh mắt cậu ta nhìn tôi lạnh đến nỗi có thể đông thành băng.

Tôi thuận tay ném tấm ảnh xuống bàn, ngáp một cái, không hề quan tâm nói “Không anh trai cậu còn có loại sở thích này.”

“Hiên Viên Ngưng Tịch, đừng ở đây châm chọc nhau nữa, cô cũng đừng đắc ý...” Cậu ta hung hăng nói

Tôi khẽ cười một tiếng, đắc ý ư? Tôi có sao? Lại nói chuyện này cũng chẳng có gì đáng để kiêu ngạo cả...

“Đừng nghĩ anh trai tôi thích làm công việc này, loại đàn bà như cô... Nếu anh ấy thực sự thích cô làm sao có thể để yên cho cô dây dưa cùng những người đàn ông khác... Tuy nhiên cũng có thể biết được một điều, anh ấy thực sự có hứng thú với cô, tuy nhiên kết cục của thứ đồ mà anh trai tôi có hứng thú, tôi lại là người biết rõ nhất...”

Về mặt cậu ta có chút hưng phấn, có chút mong đợi, có chút vui sướng khi người khác gặp họa, tóm lại chính là ác ý đầy bụng...

Thấy thế, khoe miệng tôi vẽ ra một nét cười yếu ớt “Truyền Việt, cậu ghét tôi đến thế à, vì sao vậy?”

Tôi nhớ hình như mình chưa đắc tội gì với cậu ta...

Cậu ta thoáng ngẩn người, lập tức cong khoe miệng lên, hiện ra nét cười như có như không “Trên nguyên tắc mà nói tôi thích bất cứ thứ gì xinh đẹp, nhưng, Hiên Viên Ngưng Tịch, cô không phải! Cô còn độc hơn cả cây anh túc, nhớ kỹ những lời tôi nói hôm nay, cô muốn làm hại anh trai tôi, tôi nhất định khiến cô chết không có chỗ chôn...”

Tôi khẽ cười một tiếng, trong lòng nghĩ: chỉ dựa vào cậu thôi?

“Truyền thiếu gia cứ yên tâm đi, tôi đối với anh trai cậu trước giờ không hề có suy nghĩ không an phận nào, còn về phần anh trai cậu suy nghĩ thế nào đó không phải là điều tôi có thể khống chế được, có điều...” Tôi cố ý dừng một chút, nghiền ngẫm nói

“Anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Cậu cảm thấy khả năng kiềm chế của anh cậu so với Hoàn Tư Dạ thế nào? Mạnh hơn hần ư?”

“Cô cho rằng anh trai tôi giống như Hoàn Tư Dạ bị cô làm cho thần hồn điên đảo ư?”

“Chuyện này rất khó nói, nói không chừng là tôi bị anh cậu làm cho thần hồn điên đảo thì sao?”

“Cô...”

“Ồ, đừng kích động như vậy, tôi nói đùa thôi...” Tôi nhẹ nhàng ngáp một cái, biếng nhác nói

“Truyền thiếu gia, cậu đã có lòng tin đối với anh mình như vậy cần gì phải tới đây làm khó tôi chứ? Hơn nữa dù gan tôi có lớn đến đâu cũng không dám xúc phạm người có quyền có thế đâu, cậu lo lắng quá mức rồi...”

“Hừ, cô biết thì tốt rồi...”

“Trời sắp tối rồi, muốn sai người chuẩn bị bữa tối cho cậu không?”

Tôi không có suy nghĩ gì với cậu ta cả, có điều tốt xấu gì cũng nên nhượng bộ một chút, dù sao người ta mới là chủ nhà mà.

“Không cần...” Phun ra hai chữ này, cậu ta lạnh mặt bước đi...

A, mặt co rúm lại rồi, đường gân nơi Thái dương chạy rần rần như thế, xem ra chiều nay cậu ta cực kì không thoải mái...

Nhìn theo bóng lưng rời đi của cậu ta, tôi quay sang nhìn thấy tà dương màu máu nơi chân trời kia, đêm tối tiến đến nhanh quá.

Tôi cười khê một chút, thì ra chúng tôi cũng cùng có một vết thương giống nhau đang lang bạt kỳ hồ trong trò đùa của số phận...

Vết thương trời định này khiến chúng tôi không thể nói ra, không thể ngừng lại cũng không cách nào được cứu vớt...

Thì ra sự thực là như thế, từ khoảnh khắc gặp nhau đó, tất cả đã là trời định trước...

34. Chương 34: Cây Anh Túc

Đêm qua mưa phùn dai dẳng khiến không khí buổi sáng sớm mang theo vài phần mùi đất, gió sớm hơi lạnh thổi qua đưa tới sự thoải mái nhẹ nhẹ, lá cây xào xạc vang vọng, ánh nắng nhỏ vun chiếu xuyên qua bóng cây loang lổ, lốm đốm rơi xuống chiếc bàn ăn màu trắng khiến thức ăn đặt trên bàn càng thêm hấp dẫn hơn...

“Trên mặt tôi có gì à?” Tôi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn vào người đàn ông đang ngồi đối diện, vẻ mặt hẩn huc này vô cùng ôn hòa...

Ngoài miệng là đặc biệt về đây cùng tôi ăn một bữa sáng nhưng từ đầu tới giờ ngay cả một ngọn rau trong món ăn trước mặt hẩn cũng không động đũa tới, chỉ ngồi đấy chuyên tâm nhìn tôi...

Hẩn khê lắc đầu, “Không, bốn năm rồi chưa gặp cô, muốn nhìn cô nhiều hơn một chút, sao, ảnh hưởng đến khẩu vị của cô sao?”

Ánh mắt quan tâm, lời nói dịu dàng, hơn nữa nụ cười nở rộ như gió, e rằng ngay cả núi băng cũng phải tan chảy trước hẩn...

Khóe môi nhẹ nhàng vẽ ra một nụ cười yếu ớt, tôi đùa giỡn “Thế sao được, sắc đẹp của Truyền tiên sinh chỉ cần nhìn là đx no bụng rồi, với ngài, khẩu vị của tôi còn tốt hơn...”

Lời này của tôi, một nửa là đùa giỡn, một nửa là sự thật, Truyền Chi và em trai hẩn đều là con lai giữa Trung Quốc và người phương Tây, về ngoài của Truyền Việt đậm chất Tây hơn, còn tính chất phương Đông trong người Truyền Chi lại nhiều hơn một chút...

Dáng người thon dài cao lớn, khuôn mặt tinh xảo tuấn mỹ, từng cái giờ tay nhắc chân đều mang vẻ tao nhã, khí chất quý tộc trời sinh...

Nghe nói, cha của Truyền Chi là hậu duệ của hoàng thất Mãn Thanh Trung Quốc, cho nên khí chất quý tộc trên người hẩn là do bẩm sinh, hơn nữa loại khí chất này dường như chỉ có duy nhất trên người hẩn...

Duy nhất trên người hẩn là thể hiện rất rõ đặc thù của con lai, đôi mắt màu xanh thẳm của hẩn có vẻ trong suốt mà tinh khiết giống như bầu trời mùa hè, lúc hẩn dùng đôi mắt ấm áp nhìn bạn, bạn sẽ cảm thấy trên thế giới này ngoài đôi mắt đó ra cái gì cũng không tồn tại...

Còn bây giờ, hẩn chính là đang dùng ánh mắt đó, xuyên qua ánh nắng mặt trời loang lổ trên bàn, tràn đầy ý cười nhìn tôi...

“A, liên tưởng của cô rất thú vị. Ngưng Tịch, biết không? Cô là người duy nhất dám nói chuyện với tôi như vậy...”

Nghe thế, tôi cười nhạt...

“Sắc mặt cô có vẻ không tồi...” Hắc tao nhả nhấc chén trà tinh xảo lên, chậm rãi nhấp một ngụm

“Có bác sĩ và người làm chăm sóc kỹ càng, vết thương của tôi bình phục rất nhanh, phải cảm ơn anh rất nhiều...”

“Không cần khách khí với tôi như vậy làm gì, cổ tay cô còn đau không?” Trong ánh mắt dịu dàng lộ ra vẻ thương xót.

Tôi mỉm cười “Không đau nữa...”

“Thật không? Để tôi xem nào” Nói xong liền đứng dậy, vòng qua bàn ăn, tiến gần hơn, khoanh khắc hắc bước tới gần tôi ngửi được một loại hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái, nhàn nhạt, ấm áp, giống như hơi thở mùa hè...

Nhẹ nhàng nhấc cao cánh tay trái vẫn còn bó bột của tôi lên, hắc nhìn rất cẩn thận rồi thở dài nói

“Với một cô gái, hắc ra tay cũng độc ác quá đi...”

Tôi không nói gì, cũng không làm gì, yên lặng chờ hắc nói tiếp...

Không ngờ hắc đột nhiên lại cúi đầu xuống, hôn nhẹ một cái lên tay trái của tôi, tôi hơi giật mình, định rút tay lại nhưng bị hắc nhẹ nhàng nâng lên...

Hắc chậm chậm cúi người xuống, nhẹ nhàng kéo bàn tay tôi chạm lên mặt hắc, dịu dàng nói “Nếu là tôi, tôi sẽ không làm thế...”

Tôi nhợt nhạt mỉm cười, trong lòng nghĩ, hành động của hắc rất kì lạ...

Hôm qua Truyền Việt bị tôi làm cho tức giận đến tái cả mặt, hôm nay Truyền Chi xuất hiện trước mặt tôi, những tưởng hắc sẽ tiếp tục bày trò thăm dò tôi, không ngờ...

E rằng có hỏi tiếp cũng sẽ không điều tra được gì hơn, ngược lại càng khiến tôi cảnh giác hơn...

Người thực sự thông minh sẽ không làm những chuyện tốn công vô ích như thế, và Truyền Chi chính là người như vậy...

“Truyền tiên sinh đương nhiên sẽ không làm vậy, bởi vì... Anh không phải là người thích bạo lực...”

“Ồ, sao mà biết được?” Hắc dường như rất hứng thú với cách nói chuyện của tôi...

Tôi giả vờ muốn nhấc chén trà lên, không lộ liễu rút tay về...

Hắc mỉm cười, không nói gì...

“Bởi vì, ngài là một người thực sự hiểu được cách sử dụng quyền lực, bạo lực tuy có thể khiến người ta sợ hãi, nhưng đó không phải là quyền lực. Quyền lực thực sự biểu hiện ở cái gạt đầu khiến lông mày hơn giương lên và động tác không thể chống cự. Từ lời nói và cử chỉ bình thường của ngài, hiểu được điều này không khó...”

Nói xong, tôi gạt gù, nâng chén trà khẽ nhấp môi, trà ngon, lâu lắm rồi chưa được uống một tách trà ngon như vậy, loại lá trà này không nồng đậm như trà đen, mùi thơm ngát này cũng khác...

Đặt chén trà xuống, ngẩng đầu tiếp tục ngheh đón ánh mắt dò hỏi của hắc, đôi mắt kia như muốn vói vào lòng tôi tìm hiểu đến tận cùng...

“Ngưng Tịch, cô sở hữu một đôi mắt có khả năng xuyên thấu tâm tư của người khác, nhưng tâm tư của cô lại được che giấu quá kỹ. Được làm bạn cô chính là một là hạnh phúc, nhưng nếu không may trở thành kẻ thù của cô đó cũng là một chuyện rất đáng sợ...”

Nghe vậy tôi khẽ cười một tiếng, trả lời “Truyền tiên sinh quá lời rồi, điểm này làm sao tôi có thể múa rìu qua mắt thợ chứ?”

Hắn cười nhạt, từ chối cho ý kiến...

“Ngưng Tịch, cô từng nghe qua về ông ngoại tôi chưa?” Hắn đứng người lên chậm rãi ngồi xuống chỗ mình.

Tôi khẽ gật đầu, “Tất nhiên, ông ấy chính là hình mẫu mà các thủ lĩnh băng nhóm xã hội đen vẫn muốn học theo và vượt qua.”

Nhắc tới ông ngoại mình, trong con ngươi xanh thẳm của Truyền Chi lóe ra một thần thái khác thường, đó là một loại sùng bái tối thượng và nhớ thương...

“Ông ngoại tôi là bậc thầy trong việc sắp đặt thực hiện các hành vi phạm pháp, ông tin rằng người có quyền thế nhất cũng là người ít nói nhất. Cho nên trong đời ông chưa bao giờ phát động một cuộc chiến tranh nào, ông chỉ thích ngồi sau bức màn xem cảnh các gia tộc khác chật vật tranh giành cầu xé nhau, ngồi thu lợi. Lúc thủ lĩnh các băng nhóm khác không ngừng làm xảy ra các cuộc chiến tranh, ông đã lặng lẽ tập đoàn của mình thành gia tộc có thế lực nhất ở New York. Ngưng Tịch, cô biết không? Ông ấy là một thiên tài, cũng là người tôi sùng bái nhất trong đời mình, đáng vẻ tàn nhẫn vô tình chan chứa màu sắc truyền thuyết, hơi thở xảo quyệt giả dối hoang đường của ông, thậm chí ngay cả những sai lầm của ông cũng trở thành bất hủ...”

Ánh mắt Truyền Chi nhìn về chân trời xa xôi, tôi không biết hắn đang nhìn cái gì, có lẽ hắn chẳng nhìn gì cả, hắn đang đắm chìm trong giấc mơ về ông ngoại mình...

Đây đúng là một người đàn ông say mê quyền lực một cách điên cuồng, tôi thầm nghĩ trong lòng...

Loại ánh mắt say mê này tôi đã từng nhìn thấy, trong mắt của một người khác, chỉ là cái hắn say mê là chết chóc và mau tanh...

Nhưng bất luận là say mê cái gì đều có thể khiến người đó trở nên rất nguy hiểm, thậm chí là phát rồ... Huống chi, họ đều không phải là những người bình thường...

“Xin lỗi, tôi hơi chìm đắm...” Hắn bỗng nhiên hoàn hồn, thấp giọng nói xin lỗi.

Tôi cười “Tôi có thể hiểu được...”

Hắn hơi nheo đôi mắt hẹp dài lại nhìn tôi, ý vị sâu xa nói

“Ngưng Tịch, cô biết không? Trước giờ tôi chưa từng nói những điều này với ai, nhưng tôi cảm thấy cô sẽ hiểu, bởi vì cô là một người thông minh thực sự... Ngưng Tịch, có đồng ý cùng hợp tác với tôi không, chúng ta có thể tạo nên một thời đại mới, thời đại thuộc về riêng chúng ta, chúng ta thậm chí có thể rực rỡ hơn cả ông ngoại tôi...”

Tâm trạng Truyền Chi có vẻ hơi kích động, kích động một cách âm thầm.

“Hợp tác? Xích Vũ và Gambino?” Tôi ngờ vực hỏi

Hắn lắc đầu, “Là cô và tôi, chúng ta hợp tác, tôi vô cùng yêu thích cô, thực ra bốn năm nay tôi đều rất chú ý tới cô, tôi biết, Xích Vũ có được ngày hôm nay hoàn toàn là công lao của cô...”

Nghe xong, tôi mỉm cười khoát khoát tay, “Ngài quá khen rồi, xích vũ có được ngày hôm nay là kết quả của tất cả mọi người đồng tâm hiệp lực, nhất định không phải là công lao của mình tôi. Truyền tiên sinh, vô cùng cảm ơn sự ưu ái của ngài, có điều tôi không thể đồng ý được...”

Đối với sự cương quyết của tôi, hắn lại rất rộng rãi nụ cười vẫn ôn hòa như cũ “Không suy nghĩ thêm sao...”

Tôi cười lắc đầu, “Tôi dù sao cũng là người của Hiên Viên gia...”

Nghe vậy, hắn tiếc nuối thở dài, “Đúng vậy, thật tiếc quá... Tôi cảm thấy chúng ta là cặp đôi phù hợp nhất trên đời, bất kể là phương diện nào...”

Lời nói của hắn dường như còn có một ngụ ý khác, tôi nghe xong chỉ cười nhạt

“Truyền tiên sinh hình như rất thích hoa anh túc...” Tôi nhìn thấy trên bàn có một lọ hoa anh túc, giả vờ ngẫu nhiên chuyển đề tài...

“Tôi thích sự mê hoặc của nó, quyến rũ, bất kham, độc lập, không ngần ngại mà nở rộ ra, nhiệt tình mà phóng khoáng... Sao, cô không thích à?” Hấn nâng mắt nhìn tôi

Tôi khẽ lắc đầu, “Loài hoa của tội ác, thực sự khiến người ta mê mẩn, lúc nào cũng cuốn hút được ánh mắt của người xung quanh dễ như trở bàn tay, đáng tiếc, nó có độc, loại độc này có thể khiến anh vạn kiếp bất phục...”

Nói tới đây, đôi mắt sáng rực của tôi ẩn chứa ý cười, ánh mắt đan vào ánh mắt thâm thúy của hấn, ẩn chứa vẻ khiêu khích...

“Haha” hấn cười khẽ mấy tiếng, không cho là đúng, trên mặt vẫn ôn hòa như trước

“Ngưng Tịch, cô biết không? Thứ tôi thích nhất chính là độc của nó...”

“Thế sao?” Tôi hơi nhú mày, chậm rãi nâng chén trà lên, khẽ cười nói “Khẩu vị của ngài thật đặc biệt...”

Nghe vậy, hấn ngón tay thon dài tao nhã nâng cằm lên, xanh thắm song mắt, thâm thúy ánh mắt, nhìn chăm chú ta khoảng khắc, ý vị thâm trường nói

“Bản thân cây anh túc là một loại dược liệu rất tốt, chính dục vọng tham lam của con người đã biến nó thành độc. Thực ra chất độc của nó không phải là thiện hay ác, mấu chốt còn phải chú ý đến lòng người... Ngưng Tịch...” Hấn hơi ngừng lại

“Ừm...” mắt tôi từ chén trà ngẩng lên nhìn hấn, chờ hấn tiếp tục...

Khóe môi hấn cong lên, tạo nên một nụ cười thâm sâu “Cô là cây anh túc xinh đẹp nhất mà tôi từng gặp...”

Tôi hơi ngẩn người...

Ngay lập tức cười nói “Truyền tiên sinh, lần trở về này chắc không phải chỉ đơn thuần là trở về chốn cũ chứ, Xích Vũ có thể cống hiến gì cho ngài, ngàn vạn lần đừng khách khí, ngài chính là ân nhân cứu mạng tôi.”

“Ồ, cái này thì tôi không dám... Thực ra lần này tôi trở về đây cũng không phải vì việc đặc biệt gì, chỉ cảm thấy thời tiết ở đây rất tốt, rất thích hợp cho cây cối sinh trưởng...”

“Sao cơ?” Tôi nhú mày lại, “Truyền tiên sinh đang nghĩ gì thế?”

Hấn khẽ nhếch môi, lộ ra một nụ cười thâm sâu khó đoán “Một loại cây đẹp nhất trên đời, đến lúc đó cô sẽ hiểu... Có điều chưa chắc cô đã thích...”

Tôi hơi gật đầu nở một nụ cười gượng gạo, cup mắt xuống, lộ ra một chút lạnh lùng...

“Truyền tiên sinh, tôi ở đây vài ngày đã làm phiền nhiều, bây giờ vết thương của tôi đã tốt lên nhiều rồi, tôi nghĩ cũng đã đến lúc tôi phải về rồi.” Mục đích đã đạt được, tôi dịu dàng nói lời từ giã

“Ở thêm vài ngày nữa đi, vì sao phải trở về vội thế, người làm ở đây hầu hạ cô không tốt sao?” Hấn ôn nhu hỏi thăm

“Không, chỉ là tôi ở ngoài lâu như vậy, người nhà nhất định sẽ rất mong chờ, cho nên...”

“Chắc anh trai cô sốt ruột lắm rồi, hôm nay đi ngay sao?”

Tôi gật đầu “Vâng...”

“Xin lỗi, lát nữa tôi còn phải giải quyết vài việc, tôi bảo tài xế chở cô về nhé, không để ý chứ?”

Tôi nhợt nhạt cười “Không đâu...”

“Ngưng Tịch, trước khi đi không muốn nói gì với tôi sao? Ví dụ như nếu cô gặp phải chuyện gì đó không thể tự giải quyết được, chỉ cần cô mở lời, tôi nhất định bất chấp nguy nan không chối từ...”

Ám hiệu quyến rũ vô cùng, đáng tiếc tôi không thể liều lĩnh như thế, thiếu nợ hấn, tôi không thể, mà Xích Vũ thì càng không được...

Huống chi mục đích lần này hấn trở về Hà Lan là...

Tôi khẽ cười, “Đúng là có một việc, nhất định phải nhờ ngài mới có thể hoàn thành được...”

“Ồ? Là việc gì?” Ngữ điệu mang vẻ hưng phấn

Tôi chỉ chỉ chiếc vòng trên cổ chân: “Cái này, xin ngài tháo nó xuống...”

Đôi mắt xanh thăm ngay lập tức tối sầm lại: “Sao? Cô không thích à? Tôi nhớ dấu hiệu riêng của Hiên Viên gia chính là con rồng đang bay liệng, cho nên tôi mới tặng nó cho cô.”

Tôi khẽ lắc đầu: “Không phải, tôi rất thích, chỉ là dù sao đeo nó thế này vẫn cảm thấy hơi bất tiện, có thể đưa cho tôi chìa khóa được không, như vậy cổ chân tôi mới có thể thoải mái hít thở được...”

Nghe vậy sắc mặt hắn dễ coi hơn nhiều, dịu dàng nói: “Tôi cũng muốn giúp cô, nhưng nó căn bản là không có chìa khóa...”

“Vậy...” Về mặt tôi là không thể tin nổi.

Hắn nhìn tôi, bất đắc dĩ nhún vai: “Thực sự hết cách rồi, cái vòng này chính là dùng để khóa người yêu lại, làm sao mà có chìa khóa được chứ?”

Người yêu? Vậy anh dùng nó khóa tôi lại làm gì. Hình như chúng tôi không có thân thiết đến mức đó.

Nhưng chuyện đã rồi, cãi cọ với hắn thật là thừa thãi, tôi cười khổ một cái, hay rồi, lẽ nào phải đeo nó cả đời?

“Thật xin lỗi, không giúp được cô” Tên khởi xướng vẫn cười như cũ, vẻ mặt không chút chân thành, lại còn mang theo vẻ đùa cợt.

Nhìn vẻ mặt cam chịu của tôi, hắn khẽ mỉm cười, cầm khăn ăn lau lau khóe môi, sau đó đứng dậy chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng kéo tay tôi, dùng ngón tay thon dài viết một dãy số vào lòng bàn tay tôi, dịu dàng nói

“Đây là số điện thoại của tôi, có chuyện gì liên lạc trực tiếp cho tôi, đảm bảo sẽ gọi là tới liền...”

Nghe vậy, tôi nghiêng người cười một cái, không đồng ý, cũng không từ chối...

Người đàn ông vẫn tao nhã ngồi thưởng thức trà ngon, ngẩng đầu nhìn chỗ ngồi đã trống không phía đối diện, cười nhạt, đôi mắt xanh thăm, thâm sâu khó lường...

“Cô ta đi rồi?” Một thân hình cao lớn đi tới, ngồi lên chiếc ghế trống bên cạnh, người vừa tới có một đôi mắt nâu sẫm sáng người, ngũ quan xinh đẹp mà đầy khí chất, tươi cười ngây thơ mà tà khí.

Người đàn ông khẽ gật đầu, cũng không thèm nhìn người kia chỉ chuyên tâm nhìn chăm chăm vào chén trà của mình, dáng vẻ đang suy nghĩ điều gì đó...

“Cậu cảm thấy cô ta có gì khác so với bốn năm trước không?”

Người đối diện hừ nhẹ một tiếng mỉa mai nói “Bốn năm trước thì giống con hồ ly, bây giờ đã gần thành tinh rồi...”

Khóe miệng người đàn ông cong lên tạo thành nét cười nhàn nhạt, đồng tình nói “Cậu nói rất đúng...”

“Anh, anh định làm thế nào?”

“Có Hoàn Tư Dạ tới phá rối, trò chơi này càng lúc càng vui...” Trong đồng tử xanh thăm hiện lên một nét gian xảo

“Vậy cô ta thì sao?” Đôi mắt nâu sẫm ẩn chứa vẻ lo lắng

Người đàn ông nhếch môi cười mang theo vài phần ngả ngớn, vài phần ái muội, chậm rãi đặt chén trà xuống, dựa lưng vào ghế, mười ngón tay thon dài dè lên trước ngực, biếng nhác nói “Còn tùy vào tâm trạng...”

Đôi mắt xanh thăm nhìn mấy bông anh túc trong lọ hoa, ánh mắt sắc bén, màu xanh lạnh lùng, nụ cười quỷ quyệt...

Nhìn thấy tất cả những điều này người đàn ông đối diện không khỏi rùng mình...

35. Chương 35: Anh Trai – Em Gái

“Anh, em về rồi đây...” Tôi dùng nụ cười đẹp nhất của mình bày ra trước mặt người thân duy nhất trên đời đứng ở đó, chỉ có mấy ngày xa nhau nhưng đối với chúng tôi mà nói nó lại dài như cả một thế kỉ đã trôi qua vậy...

Người đối diện tiến lên một chút ôm tôi vào lòng, đôi cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy tôi, thậm chí quên luôn cả vết thương trên người tôi khê mắng “Nha đầu chết tiệt, cuối cùng em đã trở về rồi...”

“Anh, anh làm em đau...” Tôi nhẹ giọng tránh mắng

“Em còn biết đau? Anh còn tưởng em không có dây thần kinh nào tên là đau chứ, mỗi lần đều biến cả người mình thành đầy thương tích mới cam râm. Nếu anh biết em tự dùng bản thân mình để làm mỗi nhử thì có nói gì anh cũng không để em đi...” Bàn tay ôm tôi hơi thả lỏng một chút nhưng lời oán trách trên miệng thì một giây cũng chưa ngừng...

“Được rồi, Vũ, không phải em đã về rồi sao...” Tôi ngẩng mặt lên cười với anh một cái.

Vũ nhìn tôi như vậy chỉ khê thở dài một hơi “Đúng là hết cách với em, về sau đừng làm vậy nữa, em biết không, anh rất lo lắng cho em...”

“Biết rồi, biết rồi, em cái gì cũng biết...” Tôi vui mặt vào ngực anh, nghe tiếng trái tim Vũ đập thành thịch thịch thích, thỏa mãn mỉm cười...

Vũ, chỉ có vòng ôm của anh mới cho em cảm giác gia đình.

“Mệt rồi hả, anh ôm em vào trong nhé...”

“Vâng” Tôi nặng nề gật đầu, mặc dù tôi vẫn có thể đi lại được nhưng vẫn muốn được anh ôm...

Vũ ôm giữa thắt lưng tôi, Nhược Băng đứng bên cạnh, từ đầu tới giữa một câu cũng chưa nói, chỉ yên lặng nhìn chúng tôi như vậy...

“Nhược Băng, lần này vất vả cho anh rồi...” Tôi rúc vào trong vòng ôm của Vũ, mỉm cười nhìn người vẫn luôn ở bên cạnh Vũ nhưng về mặt anh lại rất trầm lặng

“Không cần cảm ơn anh, lần này tập kích thành công phần nhiều là do cách em và Vũ lập kế hoạch, anh chỉ là người nghe theo mà thôi...” Nhược Băng nhàn nhạt đáp lời, trong đôi mắt lạnh lẽo không có nửa phần tình cảm.

“Đừng nói vậy, nếu không phải cậu đem theo người của Ngũ Hành đánh bất ngờ thì kế hoạch của tôi cũng chỉ là lời viết trên giấy thôi...” Vũ khiêm tốn nói

Thì ra kế hoạch lần này là do Vũ sắp xếp... Vũ luôn không thích tham dự vào những chuyện như thế này, mặc dù anh rất thông minh nhưng anh không thích chuyện chết chóc, lần này hoàn toàn là vì cứu tôi xem ra tôi đã làm hỏng anh rồi...

“Ngưng Tịch, em biết không? Nhược Băng vì cứu em, lúc tập kích đã một mình chiến đấu với rất nhiều người, thiếu chút nữa đã mất mạng rồi...”

“Tôi sợ cậu lo lắng thôi...” Nhược Băng cắt ngang lời Vũ, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Vũ, sau đó tự thân bước thẳng về phía trước...

Vũ nhìn thấy bóng lưng anh thì hơi ngẩn người, ánh mắt cũng phức tạp khó hiểu như thế... Tại sao tôi lại cảm thấy không khí giữa hai người này có phần kì lạ nhỉ? Khoảng thời gian tôi rời khỏi đây họ đã xảy ra chuyện gì sao?

“Vũ, bọn Nguyên Húc thế nào rồi?” Tôi rất lo lắng cho vết thương của họ

“Họ đều đang nghỉ ngơi trong tòa nhà này, độc của Nguyên Húc và Đằng Tuấn đã được giải, không còn trở ngại gì nữa. Còn Nguyễn Linh...” Vũ ngừng lại một chút

“Cô ấy làm sao?” Tôi sốt ruột hỏi.

“Đừng vội, cô ấy không bị nguy hiểm tính mạng, chỉ là bàn tay thì không sử dụng được nữa...”

“...”

“Ngưng Tịch, em không sao chứ?”

Tôi lắc lắc đầu, “Vũ, đưa em đi gặp họ...”

“Ngưng Tịch, em về rồi! Tới đây để anh ôm chút nào.” Đằng Tuấn vừa nhìn thấy tôi mặt mày lập tức hớn hở, khoa trương mở hai cánh tay chạy tới...

Tôi khéo léo nháy mắt với người bên cạnh, thuận tiện giơ chân ra, anh lảo đảo lảo đảo suýt nữa ngã xuống đất, cũng may Nguyên Húc bên cạnh đưa tay ra khéo anh lại...

“Sao lần nào em cũng dùng chiêu này?” Đằng Tuấn oán trách nói

“Ai bảo cậu cứ mỗi lần nhìn thấy Ngưng Tịch liền chạy ào lên, giống như con sói ác độc ấy, dạy bảo cậu thế này vẫn còn nhẹ nhàng chán.” Nguyên Húc ở bên cạnh trêu chọc anh

“Tôi chỉ muốn cho cô ấy một cái ôm thật tiêu chuẩn, tôi ở Pháp đều chào hỏi người ta như vậy mà...” Đằng Tuấn nhướn mắt, nghiêng mắt nhìn Nguyên Húc cực kì bất mãn nói với anh như vậy.

“Thế hả? Tiếc rằng đây không phải ở Pháp nhé...” Nguyên Húc trêu chọc

“Cậu...”

“Xem ra vết thương của các anh đã bình phục nhiều, vẫn còn sức lực để cãi nhau...” Tôi trêu đùa, hai người này vừa nhìn thấy nhau đã cãi cọ rồi...

“Cũng may có anh họ em, nếu không lần này bọn anh thực sự đã gặp được Diêm Vương rồi...” Nguyên Húc cảm khái nói

“Không sai, anh ta là thiên tài, có điều hình như anh ấy rất bất mãn với em thì phải...” Đằng Tuấn cô ra vẻ thần bí nói.

“Sao cơ, anh ấy nói gì à?” Tôi không hiểu gì cả

“Anh ấy nói, nếu em không về Hoàng gia gặp anh ấy vậy thì sau này khỏi cần về đó nữa, người của Ngũ Hành anh ấy cũng đòi về...”

Ồ, xem ra Bắc Nguyệt giận thật rồi, nhưng nghĩ kĩ thì cả năm nay tôi cũng chưa về Kyoto lần nào...

“Xem ra, em phải nhanh chóng về Nhật Bản một chuyến...” Tôi lẩm bẩm

“Ngưng Tịch, nghe Nhược Băng nói Hoàn Tư Dạ chưa chết hả?” Nguyên Húc hỏi, sắc mặt anh có vẻ nghiêm trọng

Tôi gật đầu “Không sai, lần này Xích Vũ liên tiếp bị đánh lén hẳn chính là bàn tay đen ở phía sau thao túng...”

“Thật không ngờ hẳn vẫn còn sống, năm đó rõ ràng anh nhìn thấy em... Sao hẳn lại có thể sống được nhỉ...” Trên mặt Đằng Tuấn tràn đầy khó hiểu

“Em đã đâm hẳn một nhát, đáng tiếc hẳn không tất thở...” Tôi thở dài

“Ngưng Tịch, lần này hẳn trở về là để báo thù, hay là...” Nguyên Húc còn chưa nói hết câu nhưng ý tứ của anh thì tôi đã hiểu rồi

Đằng Tuấn cũng thu lại vẻ đùa giỡn cố hữu trên mặt anh, chăm chú nhìn tôi...

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng quá mức của họ, tôi cười nhạt một tiếng “Chuyện này khá phức tạp, có thời gian sẽ giải thích rõ với các anh sau, Nguyễn Linh đâu, sao không thấy nó?”

“Cô ấy ở ngoài vườn...” Đằng Tuấn nhìn ra ngoài, ánh mắt có phần ảm đạm...

Tôi đi ra vườn, từ phía xa xa đã nhìn một bóng hình mỏng manh ngồi trên ghế ẩn dưới tàng cây đình hương...

Cô bé vẫn cúi đầu, dường như đang xem cái gì đó thần sắc vô cùng chuyên tâm, ngay cả tôi tới gần cô ấy cũng không hề hay biết...

“Nguyễn Linh...”

“Ồi...” Cô giật nảy cả người lên, vội vàng giấu giếm thứ gì đó trong tay đi, ngẩng đầu, sau đó vui vẻ kêu lên

“Chị Ngưng Tịch...”

Nói xong liền chạy tới, giữ tôi lại nhìn kĩ từ trên xuống dưới...

“Được rồi, không cần xem nữa, chị không thiếu bộ phận nào, cũng không lòi thêm cái gì ra...” Thấy phản ứng khoa trương đó của cô nàng, tôi cảm thấy buồn cười...

“Nhưng tay chị...”

“Không sao, xương lành rất nhanh, tháo bột ra thì sẽ không sao nữa, nhưng em...” Tôi đau lòng nhìn cô bé,

Cô nàng cười nhẹ, “em không sao nhưng có mấy ngón tay không có cảm giác gì, cho nên sau này có lẽ không thể cầm súng nữa...”

“Xin lỗi...” Người điên đó là tôi đưa tới, cuối cùng lại khiến cô ấy chịu khổ...

“Chị Ngưng Tịch, đừng nói vậy, nếu không có chị thì lúc ở trên đảo Tái Sinh em đã chết rồi, hơn nữa lần này nếu không phải chị dùng bản thân đổi em về, em làm sao còn có thể đứng ở đây chứ?”

Haiz, tôi thở dài một hơi, lúc trước mời họ ở lại đây là bởi vì tôi tin tưởng có thể làm cho cuộc sống của họ tốt hơn...

Nếu như những người này đã định trước là không thể rời khỏi số kiếp giết người, như vậy ít nhất cũng phải tìm một chủ nhân thật tốt...

Nhưng ... Bây giờ tôi lại rất nghi ngờ cách làm trước kia của mình. Có lẽ, tôi đang đẩy họ vào một cái hang vô cùng nguy hiểm...

“Vừa rồi em đang xem gì thế?” Tôi chuyển đề tài

“Không, không có gì cả...” Cô bé ấp úng nói, gương mặt hơi hồng lên.

“Thật á?” Nhìn dáng vẻ này đã biết là nói dối rồi, Nguyễn Linh dừng vì rằng cô ấy lớn lên trên đảo Tái Sinh mà nghĩ này kia, thực ra tâm hồn cô bé rất đơn giản, cũng rất nghe lời, cô bé là người tôi yên tâm nhất trong số họ...

“Chị Ngưng Tịch, nếu em cho chị xem chị đừng nói với ai được không...”

“Yên tâm đi, chị nhất định không nói...” Tôi hứa với cô bé

“Chị xem này...” Cô chậm rãi lấy ra một bức ảnh từ phía sau

“Ồ?” Thì ra là bức ảnh cô ấy chụp chung với một cậu trai, cậu trai này vô cùng nho nhã, có nụ cười rục rịch như ánh nắng mặt trời.

Trong ảnh hai người dựa sát vào nhau, trên mặt cả hai đều là vẻ hạnh phúc...

“Cậu bé này là...” Xem ra quan hệ giữa hai người này không tầm thường

“Là một anh học khóa trên trong trường đại học của em... Anh ấy nói rất thích em...”

“Nguyễn Linh, em thích cậu ta...” Tôi chăm chú nhìn cô.

“Vâng ” Cô khẽ gật đầu

Tôi cười nhẹ, “Đằng Tuấn thích em, em biết không?”

Cô hơi ngạc nhiên nhìn tôi “Chị Ngưng Tịch, chị biết à?”

“Mới biết thôi. Lần này em bị bắt đi, anh ấy sốt ruột đến mức ngay cả bản thân trúng độc mà cũng không biết, anh ấy không tốt à?”

Đằng Tuấn tuy lúc nào cũng có vẻ cười cợt nhưng là tôi thấy anh đối với Nguyễn Linh là thật lòng, nhìn mắt anh là hiểu được, đôi mắt không bao giờ nói dối...

“Anh ấy rất tốt, nhưng em không muốn nữa kia của mình cũng là một dạng người giống mình...” Nói tới đây, Nguyễn Linh hơi cúi đầu...

Thấy thế trong lòng tôi cảm thán một tiếng, Đằng Tuấn đáng thương, xem ra anh đã bị người ta cự tuyệt rồi...

“Nguyễn Linh, rời khỏi Xích Vũ đi...”

“Chị Ngưng Tịch...” Cô bé nhìn tôi ngờ vực

“Trong mắt em hoàn toàn không còn sát khí nữa, nếu chị biết đã có người thích em sớm hơn thì chị đã để em đi lâu rồi...”

Sát thủ không thể dính vào tình cảm, một khi bị tình cảm ràng buộc năng lực sẽ giảm đi rất nhiều, rời khỏi lúc này, với cô ấy hay với Xích Vũ đều tốt...

Tối hôm đó, mấy người chúng tôi cùng ăn tối với nhau, mấy năm này chúng tôi đều là bận việc riêng, rất ít có cơ hội ngồi cùng một bàn như vậy...

Trên bàn cơm, tôi đem quan hệ của Hoàn Tư Dạ và Thiên Nhất Minh ra nói ọi người nghe, có điều quan hệ của tôi và hắn, bởi vì có Vũ ở đây, cho nên tôi chỉ nói hắn là thầy dạy của tôi.

Người khác đều biết tôi đang giấu Vũ cho nên cũng không nói gì nhiều, về mặt người nào cũng rất trầm trọng, bởi vì, ấn tượng của họ với Hoàn Tư Dạ thật sự quá khắc sâu, ai cũng biết hắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ mục đích, lần này sợ rằng hắn sẽ mang đến cho Xích Vũ đại nạn khó mà tưởng tượng nổi...

“Thầy giáo của em là người của Thiên Nhất Minh, bởi vì các em hủy đi nơi bí mật của Thiên Nhất Minh cho nên hắn mới có ý định trả thù Xích Vũ ư?” Vũ nhìn tôi hỏi

Tôi khẽ gật đầu “Vũ, em xin lỗi, lần này đã gây phiền phức cho anh rồi...”

“Đừng nói vậy, nhưng Ngưng Tịch, tất cả mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy thôi?” Đôi mắt trong trẻo của Vũ nhìn tôi chăm chú,

Chạm phải ánh mắt đầy nghi hoặc của anh, tôi thoáng ngẩn người. Vũ, anh lại có thể nghi ngờ tôi sao? Đây là chuyện trước giờ chưa từng có...

Nhất thời tôi không biết nên phản ứng thế nào...

“Này, Ngưng Tịch, em cảm thấy Hoàn Tư Dạ sắp tới có hành động gì không?” Nguyên Húc nói chen vào đúng lúc, phá tan sự lúng túng.

Tôi hơi trầm ngâm phân tích nói, “Chắc là không, lần này chúng cũng bị tổn thất nặng nề, hàng lại bị chúng ta đốt hết, có lẽ thời gian này hắn cần nghỉ ngơi dưỡng sức... Hơn nữa Ngũ Hành của Hoàng gia đang ở đây, dù sao hắn vẫn có phần kiêng dè.”

Nguyên Húc khẽ gật đầu “Đúng là như thế...”

“Bên Joey thế nào?” Tôi hỏi

Nhược Băng liếc nhìn Vũ rồi nói “Nó tìm em rất nhiều lần, bọn anh không dám nói sự thật cho nó biết, vẫn giấu nó, bên nó... tình huống không ổn lắm, chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu nữa...”

Haiz, tôi yên lặng thở dài một hơi, dùng ngón tay ấn nhẹ lên thái dương nói “bảo họ về đi, đừng hy sinh vô ích nữa, nơi đó từ lâu đã là địa bàn của hắn, dù có ở đó thêm một thời gian nữa thì chắc chắn cũng sẽ bị người ta đánh không còn lối thoát thôi...”

“Ngưng Tịch, cứ từ bỏ như thế sao? Hắn đã hại Tiểu Linh thành thế này mà...” Đằng Tuấn không phục nói.

“Đằng Tuấn, anh đừng làm khó chị Ngưng Tịch nữa” Nguyễn Linh nhú mồm cắt ngang “Hắn là người thế nào anh không phải là không biết, chị Ngưng Tịch lần này có thể trở về đã là may mắn lắm rồi, sao lại còn đi chọc hắn chứ?”

Tôi không cho là đúng khoát khoát tay “Không, Nguyễn Linh, Đằng Tuấn nói rất đúng, đương nhiên chúng ta và hắn không thể từ bỏ như vậy, tương lai sau này của chúng ta và hắn còn dài...”

Tôi sâu xa mỉm cười “Có điều hiện tại có một người khiến tôi rất lo lắng...”

Tôi nhìn Vũ, sắc mặt anh có vẻ không tốt lắm...

“Em nói Truyền Chi...” Nguyên Húc hỏi

“Đúng vậy, hắn đột nhiên về Hà Lan, tuyệt đối không phải về xem cối xay gió...” Ta Tôi dựa lưng vào thành ghế phía sau, vui đùa nói (Hà Lan nổi tiếng với cối xay gió mà)

“Lần này hắn trở về có mục đích gì...” Vũ nâng ly rượu vang lên từ từ nhấp nháp, nhưng ngón tay cầm ly lại trở nên trắng bệch...

Tôi thở dài một hơi trong lòng, Vũ, bốn năm đã qua rồi, sao anh vẫn cứ để ý mãi như vậy?

“Hắn nói với em muốn một loại cây mà em không thích, mọi người đoán xem là cái gì?”

“Cây anh túc...” Mọi người trăm miệng một lời nói

Tôi khẽ gật đầu, “Hắn đang tìm kiếm một nơi trồng cây đó ở đây ...”

Mọi người đều im lặng...

“Ngưng Tịch, chuyện này vừa lớn vừa nhỏ...” Nguyên Húc nghiêm túc nói

“Đúng vậy...” Tôi phì cười nói “Hắn ở đây trồng trọt chế biến, nếu như hắn tán bột ngay tại chỗ chắc chắn sẽ trở thành trở ngại rất lớn của Xích Vũ vì chúng ta chưa bao giờ buôn bán thứ hàng đó, nhưng nếu hắn tán bột ở nước ngoài thì cũng phải dùng tới các bến tàu, nhưng chín mươi phần trăm các bến tàu ở Hà Lan đều nằm dưới sự khống chế của Xích Vũ, mọi người nói xem hắn sẽ làm thế nào...”

“San bằng Xích Vũ, hất chân cướp đoạt...” Nhược Băng nói ra suy nghĩ của tất cả mọi người

Nhưng tôi lại lắc đầu “Nhưng trước mặt em hắn lại không hề kiêng dè mà nói ra mục đích trở về đây lần này, Truyền Chi người này thực sự khiến người ta không thể hiểu nổi...”

“Ngưng Tịch, muốn ra tay chiếm ưu thế trước không...” Đằng Tuấn ánh mắt lạnh lùng, dùng bàn tay khẽ vạch lên cổ...

Tôi lắc lắc đầu, quả quyết nói “Không được, hắn bây giờ chưa làm gì cả, chúng ta tùy tiện hành động lại khiến hắn có được cái cớ dẫn tới sự tranh đấu giữa hai gia tộc, Gambino đứng đầu trong tứ đại gia tộc, được rất nhiều người ủng hộ, xích vũ đến lúc đó sẽ trở thành tiêu điểm của mọi người. Hơn nữa, hắn cũng đâu phải một cây đèn cạn dầu, sẽ không mờ đồ như thế đâu...”

“Xem ra hiện tại chúng ta chỉ có thể lấy tĩnh chế động...” Nguyên Húc nhìn chằm chằm ly rượu trước mặt trầm giọng nói

Mọi người nghe xong đều gật đầu...

“Thời gian này tất cả mọi người đều phải ở đây chờ lệnh mới, còn nữa, cố gắng hết sức không được đi đâu đó một mình, người của Hoàn Tư Dạ có khả năng vẫn còn ở Hà Lan...” Tôi dặn dò

“Nhược Băng, anh đi dặn dò người phụ trách các Đường khẩu, khoảng thời gian này phải bày trận phòng khi địch tới, có gì khác thường phải báo cáo ngay...”

“Được...”

“Nguyên Húc, phái người của ‘Tấn lôi’ hai mươi tư giờ lúc nào cũng phải giám sát từng nhất cử nhất động của hai anh em Truyền Chi, nhất định phải báo cáo từng hoạt động của họ cho em...”

“Được...”

...

Tôi giao nhiệm vụ cho từng người, họ đều đã nhận lệnh...

Lúc kết thúc bữa tối hội nghị cũng đã xong, mọi người đều trở về phòng mình nghỉ ngơi...

“Ngưng Tịch, Joey không ở đây, hôm nay em ngủ cùng anh đi...” Vũ đi tới, nhìn tôi nói.

“Vũ, em hôm nay, hôm nay...” Tôi quanh co, không biết phải từ chối anh thế nào.

Dấu vết trên người tôi vẫn chưa biến mất, tôi không muốn để Vũ nhìn thấy dấu vết hoan ái rợn người ấy, anh nhất định chịu không nổi...

“Em hôm nay thế nào?” Vũ nhíu mày chăm chú nhìn tôi, ánh mắt hơi lạnh.

Thấy ánh mắt đó của anh trong lòng tôi cả kinh, lập tức nói “Không sao cả, em đến chỗ anh.”

Vũ khẽ gật đầu, xoay người đi trước, tôi đứng đó ngốc nghếch nhìn bóng lưng anh...

Vũ đang tức giận, hơn nữa là rất tức giận, từ nãy tôi đã nhìn ra rồi...

“Chuyện Hoàn Tư Dạ, em cảm thấy có thể lừa được Vũ sao? Em nên nói với cậu ấy sự thực đi...” Nhược Băng không biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau tôi...

Tôi cười khổ, nhìn bóng lưng dần xa của Vũ, bất đắc dĩ nói “Anh muốn em nói với anh ấy, em gái anh ấy đã bị người ta ức hiếp trước mặt mọi người, sau đó còn làm thú cưng của người ta hai năm trời, hơn nữa lần này hẳn trở về đây chính là muốn em tiếp tục làm thú cưng của hắn, nếu không đồng ý sẽ khiến Xích Vũ một người cũng không yên ổn sao...”

Tôi xoay người đi chỗ khác, nhìn đôi mắt lạnh lẽo trong suốt của Nhược Băng, lãnh đạm nói “Đây chính là sự thực, anh nghĩ anh ấy có thể tiếp nhận được sao?”

Nhược Băng nhìn bóng lưng Vũ, thở dài nói “Đúng vậy, sự thực thường rất tàn nhẫn, chỉ là...” Anh nghiêng người nhìn tôi, ánh mắt lạnh liệt “Em tưởng đến bây giờ cậu ấy vẫn chưa biết gì sao? Cậu ấy là anh trai em nhưng em lại coi cậu ấy như một thằng ngốc.”

Nhược Băng nói xong, cứ thế mà đi...

Tôi thực sự có chút mơ hồ, Nhược Băng, vừa rồi anh giống như đang thay Vũ giáo huấn tôi vậy...

Lần này trở về, tôi cảm thấy hai người họ có gì đó là lạ...

Hơn nữa Nhược Băng đối với tôi rất... Nếu cảm giác của tôi không nhầm thì chính là thái độ thù địch...

Nhưng vì sao?

Tôi vừa nghĩ vừa đi về phía trước, trong vườn lại xuất hiện hai bóng dáng quen thuộc, một là Nhược Băng, người còn lại là... Nguyên Húc

Hai người họ giống như đang nói gì đó, nhưng nhìn ánh mắt Nhược Băng, dường như anh không vui lắm...

Tôi hơi tò mò, chậm rãi lẩn đến bên cạnh muốn nghe xem rốt cuộc họ đang nói chuyện gì...

“Nhược Băng, có phải cậu nhất định phải làm như thế không...” Trong giọng nói của Nguyên Húc mang theo một chút nôn nóng.

“Hình như cái này không liên quan tới cậu...” Giọng nói Nhược Băng lạnh lẽo

“Không liên quan tới tôi nhưng cậu không thể thừa cơ mà hại Ngưng Tịch được...”

Nghe vậy, lòng tôi chấn động, Nhược Băng hại tôi?

“Tôi không hại cô ấy...”

“Cậu chỉ không thừa nhận mà thôi, lần trước rõ ràng cậu có thể đã xác định được vị trí của cô ấy sớm hơn nhưng cậu cố tình dẫn chúng tôi đi lòng vòng, cậu muốn cô ấy bị Hoàn Tư Dạ bắt đi lần nữa phải không?” Nguyên Húc phần nộ nín chặt cổ áo Nhược Băng

Nhược Băng không hề giây dụa, nhìn Nguyên Húc lạnh lùng mỉm cười “Đúng thì sao?”

“Cậu điên rồi!” Nguyên Húc nổi giận

“Yên tâm, Hoàn Tư Dạ không để cô ấy chết đâu... cùng lắm thì thành tán phé thôi, hơn nữa không phải bây giờ cô ấy đã trở về rồi sao? Cậu vội vàng gì chứ?” Ngữ điệu của Nhược Băng vẫn không đổi, giờ phút này nghe cũng thấy rét buốt thấu xương...

Tôi nghe thấy da đầu run lên, không khỏi nghĩ thầm, người này là Nhược Băng sao?

Nguyên Húc buông lỏng tay ra, kinh ngạc nhìn anh, lùi về sau mấy bước, khẽ lắc đầu, “Tôi thực sự không nhận ra cậu nữa, sao cậu lại biến thành cái dạng này?”

Nhược Băng dùng ngón tay trắng bệch của mình sửa sang lại cổ áo bị Nguyên Húc làm nhăn nhúm, vô vị nói “Nếu cậu không còn câu hỏi nào nữa tôi về phòng đây...”

“Chờ một chút!” Nguyên Húc lớn tiếng gọi anh lại, lãnh đạm nói “Thiện Nhược Băng, nếu cậu còn hành động gây rối nào nữa thì đừng trách tôi trở mặt vô tình...”

Khóe môi Nhược Băng hơi cong, tạo ra nét cười như có như không “Trở mặt vô tình? Nói vậy là cậu có tình với tôi sao...”

Nguyên Húc hơi ngẩn người, tôi nhìn thấy ánh mắt anh lộ ra vẻ đau đớn rất sâu...

“Đáng tiếc, với cậu tôi không có...” Lạnh lùng để lại mấy từ này sau đó đầu cũng không ngoảnh lại

Nguyên Húc nhìn bóng lưng anh ta, không biết làm sao cười khổ một cái cũng rồi đi...

Tôi chậm chậm từ bụi hoa đứng dậy, trong đầu trống rỗng, nhược băng muốn hại tôi, điều đó là thật sao?

Tôi thở dài một hơi thật sâu, tình yêu thường khiến người ta bị tổn thương nhiều nhất, cũng dễ khiến người ta ngốc nghếch nhất...

Tôi trở về phòng Vũ, anh vẫn chưa ngủ, đang mặc sức uống rượu trên quầy bar trong phòng...

Không sai, là mặc sức uống rượu, bởi vì tôi thấy một chai EXCELLENCE trong tay anh, cạn thấy đáy

Đó là quà tôi mua từ Pháp về tặng anh, được bán ở một cửa hiệu sản xuất rượu lâu năm, chai rượu này đã được ủ 25 năm, cả thế giới chỉ có 150 chai, bị anh uống như vậy thật là xót của quá...

Tôi lắc lắc đầu, đi tới cầm chai rượu rót ra một chén ỳnh “Vũ, sao uống rượu mà không gọi em tới? “

Anh quay đầu nhìn tôi, anh trong bóng tối ánh mắt không có vẻ trong trẻo như bình thường mà có chút mờ mịt, có chút mê ly “Ngưng Tịch, em về rồi...”

Tôi khẽ mỉm cười, đưa ly rượu lên uống cạn, hương vị chua cay từ khoang miệng truyền xuống dạ dày, nhưng lại không lưu lại trong đáy lòng mà biến mất...

Haiz, tôi khẽ thở dài, nhược băng, chúng tôi sống với nhau gần mười năm rồi, tôi không còn nhớ rõ chúng tôi đã bị thử thách bao nhiêu lần đồng sinh cộng tử nữa, không ngờ anh lại có thể...

“Ngưng Tịch...” Vũ làm gián đoạn suy nghĩ của tôi, tôi ngẩng mặt nhìn anh, anh không nhìn tôi chỉ chuyên tâm nhìn ly rượu của mình...

“Vì sao lại giấu anh?”

“Vũ?”

“Em thật sự nghĩ rằng anh dễ lừa như vậy sao? Ngưng Tịch, nói cho anh biết sự thực, anh muốn nghe em nói sự thực, đừng diễn kịch với anh nữa...” Vũ nhìn tôi, ánh mắt mang vẻ bi thương mà thống khổ...

Tôi hít một hơi thật sâu, sự thực, tôi phải mở miệng thế nào đây?

Chút tổn thương đó, vết thương hèn mọn đó, em có thể để bất kì người nào xem, có điều, em không thể để anh xem được...

Vũ, đó là phòng tuyến cuối cùng của em...

Tôi cố chấp lắc đầu, “Không, em không giấu anh gì cả...”

“Thật sao?”

“Vâng...”

“Vậy đây là cái gì?!” Vũ đột nhiên nghiêng người giữ chặt cổ áo tôi dùng sức xé một cái, phần da thịt trên vai cứ như vậy lộ ra ngoài...

“Ngưng Tịch...” Vũ kinh ngạc, lùi về sau từng bước từng bước, cảnh trước mắt đã vượt quá tưởng tượng của anh...

Tôi đau đớn quay mặt đi, đưa tay kéo áo lên, thê lương nói “Vũ, vì sao phải cố chấp làm vậy...”

Vì sao phải khiến em khó chịu như vậy? Em luôn yếu đuối trước mặt anh, trước giờ không hề ngượng trang gì cả.

Những vết thương này chỉ khiến tôi cảm thấy bản thân mình cô tịch, khiến tôi nhớ đến cảm giác vô lực khi bị người ta quản chế...

Loại cảm giác vô lực vẫn luôn trốn tránh thì ra vẫn lạnh lẽo như trước...

Vì sao anh nhất định phải bắt em đối mặt với tất cả những chuyện này trước mặt anh? Bắt em đem tất cả xấu xa và dơ bẩn của mình bộc lộ trước đôi mắt trong sạch của anh...

Trước mặt anh, em không thể ngượng trang, cho nên không thể nào kiên cường nổi...

“Ngưng Tịch, xin lỗi... anh” Vũ vội vàng tiến lên, bước chân không ổn định, sắp ngã xuống đây.

Tôi đỡ lấy người anh, dò hỏi “Vũ, say rồi à?... ”

Tôi đặt tay anh lên vai tôi, anh hơi nghiêng ngả rồi đem toàn bộ trọng lượng cơ thể đè lên người tôi, vết thương chưa khỏi hẳn trên vai hơi đau, tôi cắn răng chịu đựng...

Cuối cùng cũng mang anh đến giường, tôi vào phòng tắm lấy một chiếc khăn ẩm lau mặt cho anh

“Vũ, khá hơn chút nào không?” Tôi dịu dàng hỏi, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán anh.

Vũ không nói gì, lông mày nhíu chặt, đáng vẻ khổ sở...

Tôi quyết định đổi khăn cho anh, vừa mới đứng lên lập tức bị đôi tay mạnh mẽ của anh ấn ngã xuống giường, Vũ xoay người lại đè chặt lên người tôi...

Tôi cả kinh muốn giãy dụa nhưng lại bị bàn tay anh đè chặt, sức của Vũ không ngờ lại mạnh tới vậy!

Lực đạo mạnh mẽ, thành thạo cách áp chế người khác, đừng nói giãy dụa chạy thoát, tôi ngay cả cử động cũng không nổi...

Vũ là người thừa kế duy nhất của Hiên Viên gia, từ nhỏ cũng đã tiếp thu sự huấn luyện rất nghiêm khắc, anh không thích giết người, nhưng cái đó không chứng tỏ anh không có sức mạnh...

“Vũ, anh sao rồi, tỉnh rồi à...” Tôi thử làm thần trí anh tỉnh táo.

“Ngưng Tịch...” Vũ đau đớn gọi, hai mắt mờ mịt mê ly, mê man cầu xin, phảng phất như đã qua ngàn năm chờ đợi, trăm năm vắng vẻ, mệt mỏi mà thê lương ập xuống người tôi ...

Giờ khắc này đột nhiên tôi cảm thấy buồn, bởi vì tôi biết bắt đầu từ giây phút này, tôi không thể nào tìm được sự sạch sẽ và ấm áp trên người Vũ nữa...

Môi anh chuyển xuống dưới, dịu dàng, cẩn thận dè dặt, va chạm, mút vào, hơi thở nóng bỏng, hương thơm của rượu nguyên chất khiến người ta say mê...

Tôi nhắm hai mắt lại, yên lặng đón nhận...

Dường như được cổ vũ lưỡi anh linh hoạt đẩy hai hàm răng tôi ra, to gan thăm dò trong khoang miệng tôi, thăm dò, quần quýt, nhào nặn...

Ngón tay thon dài tinh tế thăm dò hai bên chân tôi, không ngừng vuốt dọc làn da mịn màng của tôi, mang theo một chút run rẩy, một chút sợ hãi, cổ chấp... và cả một chút đòi hỏi...

Hai mắt tôi mở to, trong căn phòng chỉ có một màu đen tối nhìn vào đôi mắt trong sáng, thâm tình của tôi...

Vũ trần trọc hôn lên gáy tôi, liếm láp xương quai xanh tinh tế, mê loạn, quên mình...

Tôi nghiêng mặt qua, khẽ thở dài một hơi nói nhỏ “Vũ, em biết anh không say...”

“...” Người đàn ông bên trên không nói gì, tham lam lưu luyến cơ thể mềm mại trong lòng, chậm rãi vùi đầu vào mái tóc tôi, luồng hơi thở ấm nóng thổi bên tai tôi, “Ngưng Tịch, anh muốn say một lần, để cho anh say một lần đi...”

Nghe vậy, trong lòng tôi vô cùng xót xa, đau lòng nói “Vũ, muốn em sao? Nếu anh nói muốn, em sẽ cho... Yêu cầu của anh trước giờ em đều không từ chối. Chỉ là...”

Tôi nâng mặt anh lên, đối diện với ánh mắt mơ màng của anh “Anh nhìn kĩ đi, em là em gái anh, dòng máu chảy trong người hai chúng ta đều giống nhau...”

Sau đó, tôi thấy đôi mắt sáng ngời của Vũ dần ảm đạm hơn, giống như bầu trời đêm đen tối vắng lặng, im ắng mà thê lương...

Anh chậm chậm buông tay ra, xoay người ngồi dậy, đưa lưng về phía tôi bị ai lắc đầu cười khẽ “Đúng vậy em là em gái anh, sao anh lại có thể quên mất điều này chứ, nhưng, em vẫn là em gái của anh... anh làm sao có thể làm như vậy, anh làm sao lại cưỡng bức em chứ? Anh và đám cầm thú đó có gì khác nhau đâu?”

“Không phải, Vũ...” Tôi từ phía sau lưng ôm lấy anh “Đừng nói bản thân mình như vậy, xin lỗi...”

Khi nhìn thấy Vũ không ngừng trách móc bản thân mình tôi cảm thấy trái tim mình đau đớn như sắp nổ tung, ý của tôi chỉ là kích thích anh một chút thôi, tôi biết, nếu tôi nói như vậy anh nhất định sẽ buông tôi ra...

“Vì sao em phải xin lỗi, người bị tổn thương sâu nhất mãi mãi là em, lần nào cũng vậy, anh chỉ có thể đứng bên nhìn mà không thể làm gì giúp em...”

Trong sáu năm nay, mỗi ngày anh đều trông mong em có thể về nhà sớm một chút, anh thậm chí còn từng oán hận tại sao em lại không viết thư cho anh, có phải cuộc sống bên ngoài quá thú vị cho nên nem đã quên mất người anh trai này rồi không, ai ngờ, em mỗi ngày đều sống không bằng chết...”

“Vũ, đừng nói nữa, qua rồi, tất cả đều qua rồi...” Tôi ôm anh thật chặt nhưng lại không nắm được nỗi bi thương của anh.

“Thật là đã qua rồi sao? Ngưng Tịch, anh rất sợ, anh rất sợ em sẽ lại biến mất trong cuộc đời anh lần nữa, đừng đến nơi đó chịu khổ nữa, anh sợ, những ngày đó anh không thể vượt qua nổi...”

Tôi cảm giác như có một cái gì đó, từng giọt từng giọt trượt trên cánh tay tôi, Vũ, anh đang khóc sao?

Trước giờ em vẫn không biết thì ra nước mắt của anh lại nóng bỏng đến thế nó dường như làm em vô cùng đau đớn...

“Vũ, em đồng ý anh, em sẽ không bao giờ rời khỏi anh nữa...”

“Thật sao? Ngưng Tịch...”

“Vâng, ai cũng không thể làm chúng ta xa nhau... Ai cũng không thể!”

36. Chương 36: Kyoto

Kyoto, Nhật Bản...

Hoàng tộc là một gia tộc thần kì trên đất Nhật Bản, người trong tộc đã tồn tại trên Kyoto trên trăm năm vẫn luôn bí mật dốc sức phò tá cho hoàng thất Nhật Bản, cho nên được người ta gọi là gia tộc “Thị thần”...

Hoàng gia là một gia tộc nhẵn giả, nhưng lại không giống với các gia tộc nhẵn giả bình thường khác bởi vì nhẵn thuật sở trường của Hoàng gia là thuật Ngũ Hành âm dương.

Tương truyền loại nhẵn thuật này rất xuất quỷ nhập thần, huyền diệu vô cùng, chẳng những có thể khiến những nhẵn giả luyện được nó trường sinh bất tử mà còn có thể khống chế quỷ thần, thậm chí có thể khiến người ta cải tử hoàn sinh...

Có điều truyền thuyết thì cũng chỉ là truyền thuyết, tôi ở trong Hoàng gia đã rất nhiều năm nhưng trước giờ chưa từng gặp tên nhẵn giả nào trong Hoàng gia có thể trường sinh bất tử, cũng chưa từng gặp ai có thể cải tử hoàn sinh...

Nếu sự thần kì đó là thật, vậy mẹ tôi cũng không phải rơi vào cảnh hồng nhan bạc mệnh, hương tiêu ngọc vẫn...

Cái gọi là quỷ thần tôi đã từng gặp rồi, bất có điều đó chỉ là một tên nhẵn giả tay chân nhanh nhẹn hành động cực nhanh mà thôi, nói toạc ra thì vẫn là con người...

Lời đồn đại bên ngoài thực sự chỉ là khuếch trương quá mức thôi...

Tuy nhiên, Y thuật và Độc thuật của Hoàng gia thực sự là độc nhất thiên hạ, có thể nói là có một không hai, không một gia tộc nhẵn giả nào có thể có được, cho nên trong thời kì cuối của Mạc phủ (cơ quan quân phiệt cầm đầu ở Nhật trước thời Minh Trị), trong khi các gia tộc nhẵn giả khác đều rơi vào tình huống ‘Có mới nới cũ, được cá quên nơm’, thì Hoàng tộc vẫn đứng sừng sững không hề ngã quỵ...

Còn Hoàng gia của ngày hôm nay trong cả giới bạch đạo và hắc đạo ở Nhật Bản đều có thể lực nhất định, chỉ là ẩn trú trong nơi tăm tối là thói quen của các nhẵn giả, cho nên Hoàng gia luôn không tranh chính sự mà trải qua những ngày sống cho chính mình, ung dung ngồi xem nhân gian gió giục mây vần, thế sự đổi thay...

Cội nguồn của mối quan hệ giữa Hoàng gia và Hiên Viên gia bắt đầu từ Hiên Viên Vô Cực, vợ của ông cũng chính là bà nội tôi là người của Hoàng gia, hơn nữa còn là một người chuyên điều chế thuốc của nhà họ Hoàng, chuyện của hai người họ, một người sống tại Hà Lan, một người ở Kyoto, cách xa như vậy họ yêu đương thế nào thì tôi không biết, tôi chỉ biết năm đó hôn sự của hai người họ làm chấn động cả hai gia tộc...

Tôi được sinh ra ở Hoàng gia, mẹ tôi – Hiên Viên Minh Tuệ, năm đó sau khi bà phát hiện có bầu tôi lập tức rời khỏi Hiên Viên gia, đi tới Nhật Bản nhờ vả Hoàng Thực Nhất, lúc đó bác đã là người đứng đầu của Hoàng gia, cũng chính là cha của Bắc Nguyệt, là bác họ của tôi...

Còn hiện tại bác tôi đã lui về, người đứng đầu Hoàng gia bây giờ là anh họ tôi, thiếu chủ của Hoàng gia — Hoàng Bắc Nguyệt

“Tiểu thư, thiếu chủ đã đợi cô rất lâu rồi, mời đi theo tôi...”

Tôi khẽ gật đầu, đi theo anh ta vào trong...

Tôi vừa mới đến Kyoto, anh đã biết rồi, thông tin đúng là nhanh nhạy quá mức...

Đây là một không gian màng phong cách và kiến trúc cổ đại, mỗi cái sân, mỗi tầng lầu, đều khiến người ta cảm thấy tĩnh lặng, thanh nhã, cảm giác rất kì lạ, mỗi lần trở về đây tôi đều có cảm giác như thời gian đang trôi ngược...

Nơi này chính là nơi tôi đã sống tám năm trời...

Tôi đã nhìn thấy Bắc Nguyệt, anh đang đứng dưới tàng hoa anh đào cao vút...

Anh nghiêng người dựa vào thân cây, ngẩng mặt nhìn trời, tôi dường như còn thấy màu xanh lam rơi từ trên trời xuống hòa vào con người trong suốt của anh...

“Bắc Nguyệt...” Tôi khẽ gọi một tiếng

Nghe thấy tiếng của tôi, anh đứng dưới tàng hoa anh đào chậm rãi quay đầu lại, dùng đôi mắt dường như trong suốt nhìn tôi, mỉm cười với tôi, một giây đó tôi phảng phất như nghe được tiếng hoa anh đào nở rộ...

Tôi vẫn tin rằng trên bộ quần áo của anh ấy có linh hồn của hoa anh đào, giống như tôi vẫn chấp nhận tin rằng trên người anh có mùi thơm ngát của hoa nở

Hương chỉ thơm trong khoảnh khắc, nhưng lại có thể chảy đi mãi mãi...

“Chào mừng em đã về, Ngưng Tịch...”

Khói trà mờ mịt, không khí ẩm ướt trong phòng cũng mờ mịt, Bắc Nguyệt mặc một bộ kimono màu trắng thuần, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt chuyên tâm pha lượt trà thứ nhất...

Ngón tay trắng trẻo linh hoạt của anh loay hoay với một đồng trà cụ phiền phức, rửa sạch, đun nước, bỏ trà vào, rót nước... Mỗi bước anh đều làm rất chu đáo và cẩn thận...

Tôi ngồi trên chiếu tatami, chuyên tâm nhìn anh...

Cuối cùng anh cũng pha xong lượt trà thứ nhất, anh bưng lên một tách trà màu đen, xoay xoay trong bàn tay ba lần, đặt hoa văn trên tách trà hướng về phía tôi, sau đó đôi tay dâng tách trà lên... (ôi, cầu kì chết được!!!!)

Tôi nhận lấy chén trà, giơ lên cao quá lông mày, hơi gật đầu, đó là đáp lễ...

Lần thứ ba uống cạn trà trong chén, tôi khẽ mỉm cười tán thưởng “Trà ngon...”

Anh liếc tôi một cái lạnh băng, không chút cảm động với lời khen của tôi “Em cũng thật khó mời, nếu lần này không có việc nhờ anh sợ rằng bây giờ vẫn chưa có điểm phúc gặp được em mất.”

“Này, Bắc Nguyệt, đừng nói em sành sỏi thế chứ, em muốn đến thăm anh từ lâu rồi, nhưng mãi vẫn không có cơ hội...” Tôi cẩn thận dè dặt còn bồi thêm một nụ cười trên môi.

“Em lúc nào cũng vội vàng như thế, em còn nhớ lúc trước đã đồng ý với anh điều gì không? Em nói muộn nhất là nửa năm em sẽ trở về đây một lần, lần này qua bao lâu rồi nhỉ?”

“Xin lỗi, xin lỗi, lần sau em không dám nữa, đừng giận mà...” Tôi biết điều chấp tay thi lễ nhận tội

Anh thở dài một hơi, ánh mắt dịu dàng hơn “Sức khỏe gần đây thế nào? Nhịp tim thất thường còn xảy ra không?”

Tôi cẩn thận nghĩ ngợi “Chỉ xuất hiện một lần thôi, có điều không nghiêm trọng lắm...”

Tôi chỉ nhớ lần đối phó với bốn tên nhả giả kia nhịp tim có phần không bình thường.

“Đưa tay đây nào...” Bắc Nguyệt hơi nhíu mày, ra lệnh

Tôi ngoan ngoãn duỗi tay đưa anh, anh bắt mạch cho tôi, nhưng sắc mặt càng lúc càng xấu...

“Như vậy mà còn nói không sao, bệnh em lại nặng lên rồi em biết không?”

Tôi líu lười “Không phải chứ, em rất cẩn thận mà...”

Bắc Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt tôi tuyệt đối không tin tưởng “anh đã nói rồi tim em đập nhanh là do bẩm sinh, không thuốc nào chữa được, không thể để mình quá mệt mỏi, mỗi nửa năm phải đến để anh kiểm tra một lần mới có thể giúp em sống thêm vài năm nữa, nhưng em vẫn coi lời anh nói như gió thoảng bên tai, em thật sự muốn chết trẻ phải không?”

Tôi lắc đầu, không biết nói gì cười cười “Em không ngờ chỉ trong một năm ngắn ngủi r bệnh lại nặng hơn...”

Anh nhíu mày chất vấn “Ngưng Tịch, rốt cuộc em đang làm gì vậy?”

“Bắc Nguyệt, anh biết mà...”

“Lại là vì Hiên Viên gia, Ngưng Tịch, em đang tiêu hao sinh mệnh của chính mình...” Bắc Nguyệt hơi đau lòng nhìn tôi.

“Em biết nhưng anh cũng đã nói rồi đó, bệnh em theo độ tuổi càng ngày càng nặng hơn, cho nên em chỉ hi vọng lúc sức khỏe mình vẫn còn tốt thì mau chóng làm xong những chuyện nên làm...”

Mấy năm nay tôi làm việc gì cũng rất nhanh là bởi vì tôi biết rồi sẽ có ngày mình phải vĩnh viễn nằm trên giường bệnh...

“Bác Nguyệt, chuyện này chỉ có mình anh biết, hứa với em, đừng nói cho Vũ!” Tôi nhỏ giọng cầu xin

“Haiz, Ngưng Tịch, mọi lúc mọi nơi em đều nghĩ cho cậu ấy... Anh cũng là anh trai em nhưng sao không thấy em đối tốt với anh như vậy nhỉ, em cũng thật thiên vị! Nếu bàn về thời gian, cũng là em sống với anh nhiều hơn mà, hơi nữa lúc em còn nhỏ, anh còn giúp dì Minh Tuệ vi thay tã cho em đấy!” Bắc Nguyệt kiêu ngạo nói

Bánh trong miệng tôi nghẹn lại, thiếu chút nữa là phun ra ngoài “Xin anh đẩy Bắc Nguyệt, anh là người đứng đầu của cả một gia tộc, loại chuyện này đáng để khoe khoang sao?”

Bác Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của tôi, cười vui vẻ, tôi cũng cười...

“Ngưng Tịch, nếu biết em có bệnh này sớm, năm đó sẽ không để cha mang em đi thử thuốc, cơ thể em cũng sẽ không sinh ra tính chất kháng thuốc, khiến cho sức khỏe càng ngày càng xấu...” Bắc Nguyệt nhìn mái tóc chuyển màu xanh tím dưới ánh mặt trời của tôi, đau lòng nói

Tôi khẽ lắc đầu, “Bác năm đó cũng có ý tốt mà, khó lắm mới có được một ‘Hợp thể tinh khiết’ đặc biệt kế thừa thể chất của bà nội là em, thử thuốc cho Hoàng gia chính em cũng có thể luyện đến trình độ trăm thứ thuốc không thể xâm phạm, sao lại không làm chứ?” (tại sao nói NT là Hợp thể tinh khiết? Vì cha mẹ chị ấy đều là do cùng một mẹ sinh ra cho nên tất nhiên sẽ là hợp thể tinh khiết của bà nội chị ấy rồi)

“Đúng vậy, năm đó mọi người ai cũng nghĩ vậy...” Bắc Nguyệt phiến muộn nói

“Tiếc là cuối cùng vẫn thất bại, thể chất em tuy là đặc biệt, nhưng bệnh trong tim lại khiến em không thể nào thích ứng với những thứ thuốc kích thích, kết quả còn làm em bị suy tim, không chỉ có thể thuốc còn phá hủy công dụng của hệ thống thần kinh, đúng là mất nhiều hơn được...”

“Lúc em vừa được sinh ra vẫn chưa có bệnh tim đó, lúc ấy mẹ em còn rất vui mừng, không ngờ con gái họ lại có thể khỏe mạnh đến vậy... Hơn nữa còn rất thông minh...” Tôi khoe khoang

“Bởi vì em là ‘Hợp thể tinh khiết’, xác suất mắc bệnh tuy rất cao nhưng nếu trí lực không có vấn đề gì thì lại vô cùng thông minh, hơn nữa, em có trong mình dòng máu tuyệt vời của Hiên Viên gia và Hoàng gia...” Bắc Nguyệt cười nói

“Chỉ là Ngưng Tịch à, anh ngược lại hi vọng em dần một chút, xấu một chút, như vậy ít nhất em cũng có được hạnh phúc của người bình thường...” Ánh mắt Bắc Nguyệt nhìn tôi lại tràn đầy bi thương

Tôi mỉm cười, Bắc Nguyệt luôn như vậy, lúc nhắc tới sự việc năm đó vẻ mặt luôn là tiếc nuối...

“Đúng rồi, Bắc Nguyệt, loại thuốc lần trước em đưa anh có kết quả chưa?” Tôi chuyển đề tài

“Em nói ‘Lục yêu’?”

“Vâng, sao rồi?”

“Nó thật sự rất đặc biệt, dịch thuốc thì màu lục, nhưng khi hòa với nước lại có thể chuyển thành không màu không vị, dường như được luyện chế từ một loại cây đặc biệt... Đáng tiếc, trong phòng thí nghiệm của anh không có bản mẫu của loại cây đó...”

“Vậy chắc đó là một loại cây riêng có trên đảo Tái sinh rồi, trên đảo có một rừng nguyên sinh rất lớn, rốt cuộc là loại nào thì em cũng không biết rõ... Nhưng nó tại sao lại có thể gây nên sức ảnh hưởng lớn đến vậy trên người em? Em vẫn không hiểu, lúc ấy, em rõ ràng chỉ hút một tí tẹo dịch thuốc thôi, kết quả toàn thân lại tê liệt...”

Từ sau chuyện năm đó, ‘Lục yêu’ vẫn là một khối tâm bệnh của tôi...

Bác Nguyệt trầm tư một chút nói, “Anh nghĩ có lẽ do em thử qua loại thuốc nào đó có thành phần tác dụng được với chất trong Lục yêu, cho nên thuốc mê với người khác là bình thường nhưng với em lại tạo ra hiệu quả rất lớn...”

“Ngưng Tịch, còn nhớ năm đó em đã thử qua những loại thuốc nào không?”

Tôi bất đắc dĩ cười cười, “năm đó em ném qua bao nhiêu loại thuốc như thế, sao mà nhớ được? Hơn nữa lúc đó cả hai chúng ta đều cùng học y thuật từ bác, chính em cũng thử qua mấy loại thuốc linh tinh nữa...”

Nghe vậy, Bác Nguyệt kinh ngạc nhìn tôi “Từ lúc đó em đã bắt đầu chế thuốc rồi sao? Anh nên nói em là thiên tài, hay nên mắng em nghịch ngợm đây?”

Tôi nhún vai, vô tâm cười nói “Tùy anh... Dù sao hai cái đó trong mắt anh cũng chẳng khác nhau là mấy “ Anh lắc đầu, “Em đó, từ nhỏ đã hư đốn như vậy rồi, trừ cái vẻ ngoài giống dì ra, còn lại cái gì cũng không giống...”

Tôi hơi ngẩn người, đúng vậy, cẩn thận nghĩ ngợi một chút mẹ tôi dịu dàng khéo léo, khiêm tốn nhã nhặn, hiền thực, còn tôi bướng bỉnh, tùy tiện, ngỗ nghịch,

Đúng là kém rất nhiều...

“Ngưng Tịch, loại thuốc này trừ chỗ em đưa anh, bên ngoài còn nữa không?”

Bác Nguyệt vừa nói vừa rửa sạch trà cụ, bắt đầu chuẩn bị pha lần thứ hai...

“Vâng... Chắc là không có, năm đó lúc bọn em rời đi đã thiêu sạch nơi đó rồi...” Tôi do dự nói, thực ra tôi cũng không chắc lắm...

Bác Nguyệt ngẩng đầu nhìn tôi, nghiêm túc nói “Ngưng Tịch, ‘Lục yêu’ với người khác mà nói chỉ là một loại thuốc mê nhưng đối với em nó lại không đơn giản như vậy chỉ một chút cũng có thể khiến cả người tê liệt hoàn toàn, nếu trúng phải một lượng lớn mà lại không được giải độc kịp thời còn có thể gây nguy hiểm tới tính mạng... Cho nên em nhất định phải nhớ kĩ, loại thuốc này em không thể bị trúng độc một lần nào nữa...”

Tôi hơi ngờ vực, “Thật sự là lợi hại vậy sao? Ngay cả anh cũng bó tay à?”

Bác Nguyệt cười cười, chậm rãi lấy trà mới ra từ một chiếc hộp gỗ tinh xảo màu đen, chậm rãi nói

“Sơn ngoại hữu sơn, không phải loại độc nào anh cũng có thể giải được, em cũng không phải là người không thể trúng loại độc nào, sau này vẫn nên cẩn thận một chút, đừng coi thường mọi thứ...” (Thành Ngữ “Sơn ngoại hữu sơn, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân” ý chỉ ngọn núi này cao thì còn có những ngọn núi khác cao hơn, cao thủ thì vẫn còn có những cao thủ khác giỏi hơn...)

Tôi nở nụ cười “Em biết rồi...”

Tôi biết, Bác Nguyệt thực sự rất lo cho tôi...

“Đúng rồi, người nghiên cứu chế tạo ra loại Lục yêu này, em biết hắn ta là ai không?”

Bác Nguyệt rót nước sôi vào, sau đó cẩn thận hót bọt trên mặt rồi hỏi tôi như vậy

Tôi lắc đầu, “Không biết, lúc bọn em tạo phản, hắn ta đã rời khỏi lâu rồi...”

Chắc là người đã khám bệnh cho tôi hôm đó. Tôi chỉ nghe qua tiếng nói của hắn, hơn nữa, cũng chỉ có một lần đó, gặp lại chưa chắc tôi đã nhận ra được...

“Đúng là cao thủ...” Anh khen, sau đó rót trà ra đưa tôi

“Ồ, rất ít khi nghe anh khen ngợi một ai đó...” Tôi nhận chén trà, chậm chậm nhấp một ngụm

“Bác Nguyệt, lần này rất cảm ơn anh đã cứu bọn Nguyên Húc, ngay cả thuốc độc nhà Iga mà anh cũng có thể dễ dàng giải được, xem ra y thuật của anh càng lúc càng tiến bộ...”

“Không có gì...” Bác Nguyệt khiêm tốn nói, “Nếu em không rời khỏi Hiên Viên gia thì y thuật của em đã vượt xa anh lâu rồi, em học cái gì cũng tiếp thu rất nhanh, từ nhỏ đã là như vậy...”

Tôi mỉm cười, đúng vậy, nếu như năm đó tôi không rời khỏi Hoàng gia vậy bây giờ Hiên Viên Ngưng Tịch sẽ như thế nào nhỉ? Dưới đôi cánh che chở của Bắc Nguyệt và bác, cô ta sẽ không biết đến những khó khăn của cuộc sống, không hiểu yêu hận tình thù, không có âm mưu tính kế, không có chết chóc máu tanh...

Bình thân mà trong sáng, dịu dàng và không tranh đoạt, trên người tôi có phải cũng sẽ có linh hồn của hoa, giống như Bắc Nguyệt, lúc mỉm cười thì sẽ xuất hiện một màn sương mù ẩm ướt, phiêu du mà tinh tế huyền ảo...

Chuyện hối hận nhất trên đời thường sẽ không tách khỏi hai chữ “nếu như” này...

Mà cuộc đời người có mấy cái nếu như?

Nếu như tôi không rời khỏi Hoàng gia thì sẽ thế nào?

Nếu như tôi không bị đưa đến đảo Tái sinh, lại sẽ thế nào?

Nếu như, tôi không tình cờ gặp Hoàn Tư Dạ...

Nếu như, hẳn không hại chết Trình Chân...

Như vậy tình cảnh giữa chúng tôi sẽ thế nào đây?

“Nếu như” chẳng qua chỉ là một loại giả thiết, một loại tham vọng không chính đáng, cuộc sống của tôi không có “nếu như” mà chỉ có hiện thực máu chảy đầm đìa...

“Ngưng Tịch, sao thế?” Bắc Nguyệt phá vỡ dòng mộng tưởng của tôi

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, nhợt nhạt cười “Không sao, hơi mệt...”

“Thật chứ?” Bắc Nguyệt mỉm cười hỏi lại, hai mắt sáng như sao

“Tối đây, anh cho em mượn đèn này, lúc nhỏ em không phải thích nhất là nằm trên người anh ngủ một giấc sao? Có một lần em ngủ luôn cả một ngày, anh không dám cử động, đèn cũng tê liệt luôn...”

Tôi mỉm cười, “Anh vẫn còn nhớ...”

“Tất nhiên, trước giờ chưa bao giờ quên, sao muốn ôn lại cảm giác một chút không...” Anh cười chớp chớp mắt với tôi

“Tất nhiên là muốn!” Tôi giống như ngày xưa, nằm trong vòng tay Bắc Nguyệt...

Haiz. Thật là vô cùng thoải mái, tôi lại ngửi được mùi hoa nở rộ, tôi biết linh hồn hoa lá đang vui mừng nhảy múa...

Chậm rãi nhắm hai mắt lại...

“Ngưng Tịch, mệt lắm sao?” Bắc Nguyệt cúi đầu nhìn tôi, nhẹ nhàng vuốt ve trán tôi

Tôi nhắm mắt khẽ gật đầu, “Đúng vậy, mệt lắm...”

“Khổ cực như vậy sao? Vì sao không cho bản thân nghỉ ngơi một chút...” Ngón tay Bắc Nguyệt nhẹ nhàng ấn lên Thái Dương tôi giúp tôi giảm bớt nỗi mệt nhọc...

Tôi thỏa mãn như một con mèo, co quắp nằm trong lòng anh, thở dài “Không được, trước khi mọi chuyện chưa xong, khổ cực nữa em cũng không thể từ bỏ...”

Bắc Nguyệt thật sâu thở dài một hơi “Bắt chính mình mệt mỏi như thế, Ngưng Tịch, có đáng không?”

Tôi cười nhẹ mở mắt nhìn anh “Bắc Nguyệt, anh biết mà, em không thể lựa chọn...”

Ánh mắt anh dần âm trầm, phiền muộn nói “Không biết quyết định của đi năm đó rốt cuộc là đúng hay sai nữa...”

“Đừng nói vậy, em dù sao cũng là người của Hiên Viên gia ...” Tôi an ủi

“Nhưng chấn hưng Hiên Viên gia không phải là nhiệm vụ của một mình em...” Bắc Nguyệt bất bình nói

Tôi thoải mái cười “Em cũng nghĩ như vậy, nhưng Bắc Nguyệt à, ta em có thể mặc kệ Hiên Viên gia, nhưng em không thể mặc kệ Vũ, em không thể khiến mẹ em chết không nhắm mắt...”

Anh không nói gì trong đôi mắt trong suốt tràn đầy đau lòng, vẻ mặt là bất đắc dĩ...

Chúng tôi đều biết đó là số mệnh của tôi, số mệnh tai kiếp khó tránh...

“Bắc Nguyệt, lát nữa em muốn đến thăm mẹ em...”

“Được, có muốn anh đi cùng không...”

“Không, em muốn một mình tâm sự với mẹ...” Tôi u ám nói

Phần mộ của mẹ tôi nằm trong vườn hoa phía sau nhà của Hoàng gia, xung quanh trồng mấy cây anh đào rất lâu năm, một cơn gió nhẹ thổi qua cánh hoa màu hồng dường như có sinh mệnh nhảy múa vòng quanh theo gió, lắc lư lắc lư

Tôi biết, đó là linh hồn của mẹ tôi, bà đang chào hỏi tôi...

Năm mẹ tôi qua đời mấy cây anh đào đột nhiên trở nên rất tươi tắn, cánh hoa màu hồng giống như ánh nắng chiều nơi chân trời, ánh sáng lung linh, rực rỡ tươi đẹp động lòng người...

Bác tôi nói với tôi đó là bởi vì linh hồn mẹ tôi đã nhập vào những cây hoa này, về sau khi nhìn thấy anh đào cũng giống như nhìn thấy mẹ...

Đúng, mẹ tôi đã mang linh hồn mình nhập vào trong những thân cây này, dòng máu đỏ tươi của bà khiến cánh hoa càng thêm quyến rũ, cơ thể mỏng manh của bà khiến cây lá thêm xanh tốt...

Thực ra tôi đã biết từ lâu, anh đào nhìn thì rất dịu dàng nhưng cũng vô cùng tàn nhẫn...

Tôi chậm rãi đi qua, quỳ xuống trước bia mộ, duỗi tay vuốt ve bức ảnh trên đó, ôn nhu hỏi “Mẹ, mẹ khỏe chứ?”

Người trong hình chỉ nhìn tôi, ảm áp cười...

Trong ấn tượng của tôi mẹ tôi còn đẹp hơn cả hoa anh đào, và bà cũng yếu đuối hơn cả loài hoa đó...

Rất nhiều đêm bà dùng nước mắt rửa mặt, tôi không biết

Rốt cuộc dày vò là như thế nào? Có thể khiến một người sống trên đời mà lại khổ đau như thế...

Lúc hấp hối, mẹ kéo tay tôi, khó nhọc nói

“Ngưng Tịch, về Hiên Viên gia đi, trở về... chăm sóc Vũ. Nó là một đứa trẻ rất đáng thương, từ nhỏ đã không có được tình thương của cha cũng không có được một gia đình hạnh phúc. Tuy nó là anh, nhưng mẹ hi vọng con có thể chăm sóc nó, bảo vệ nó, khiến nó hạnh phúc...”

“Vũ?” Đây là lần đầu tiên tôi biết đến Vũ – anh trai tôi

“Ngưng Tịch, mẹ biết con là một đứa trẻ rất kiên cường và thông minh, con chắc chắn không phải là một đứa trẻ bình thường... Khi trở về con sẽ phải đối diện với rất nhiều áp lực, thậm chí sẽ bị tổn thương. Sai lầm mẹ mắc phải lại bắt con chịu hậu quả, tha thứ cho sự ích kỷ của mẹ... Nhưng mẹ hết cách rồi, mẹ thiếu mẹ con nó quá nhiều, bây giờ mẹ có chết cũng không nhắm mắt...”

Tôi kéo kéo bàn tay tái nhợt bé nhỏ của mẹ, nhẹ nhàng đặt lên mặt mình, cười nói “Yên tâm đi mẹ, con đồng ý với mẹ, con sẽ chăm sóc Vũ, khiến anh ấy được hạnh phúc...”

Nghe thấy tôi nói vậy bà thỏa mãn mỉm cười, nụ cười đó vừa tươi tắn vừa bi thương đau đớn, cả đời này tôi cũng không thể quên được...

“Mẹ...” Tôi nói với bức ảnh trên mộ “Mẹ yên tâm, Vũ, anh ấy rất khỏe, anh ấy vẫn dịu dàng lương thiện như thế, bao nhiêu năm rồi cũng không hề thay đổi...”

Tôi mỉm cười, ngày hôm nay trước mộ mẹ, tôi kể rất nhiều chuyện của Vũ...

Mẹ yên lặng lắng nghe, điềm điềm mỉm cười, hoa anh đào nhảy múa trong gió, từng cánh hoa rơi xuống người tôi, thê thảm mà dịu dàng như một người tự sát...

Mãi đến khi trăng sáng, ngôi sao mờ hồ mà nhạt nhòa cùng nhảy múa với hoa anh đào, tôi mới dừng lại...

“Mẹ, mẹ biết không? Vì Hiên Viên gia, vì Vũ, con... sẽ cố gắng hết sức...”

37. Chương 37: Bảo Hồ Lộ Da

Ở lại Hoàng gia một đêm, sáng sớm hôm sau tôi chuẩn bị về Hà Lan...

Bắc Nguyệt đến đúng lúc tôi sắp đi, kinh ngạc nói

“Về sớm như vậy à, sao không ở thêm vài ngày nữa? Cha anh sẽ trở về rất nhanh thôi, hai người lâu lắm rồi không gặp nhau mà...”

Tôi cười áy náy “Không được, chuyện bên đó em không yên tâm, gửi lời hỏi thăm của em tới bác...”

Bắc Nguyệt thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói “Bỏ đi, anh biết là sẽ không giữ được em mà, chú ý sức khỏe bản thân, có gì bất thường lập tức tới Kyoto tìm anh...”

“Em biết rồi, tạm biệt anh, Bắc Nguyệt,保重 nhé...” Tôi dùng vòng ôm ấm áp của mình nói lời tạm biệt với anh.

“Ngưng Tịch, nhớ kỹ, cánh cửa của Hoàng gia luôn rộng mở chào đón em...” Bắc Nguyệt vuốt ve mái tóc đen của tôi, trịnh trọng hứa hẹn

Trong lòng dâng lên một cảm giác ấm áp, tôi vui mừng cười, một khắc đó tôi hiểu rõ cho dù tôi có chìm nổi phiêu bạt thế nào đi nữa thì cũng không đến nỗi phải trôi giạt khắp nơi, bởi vì, nơi này vĩnh viễn là cảng neo đậu của tôi...

Bắc Nguyệt, cảm ơn anh...

Trên máy bay, tuy lòng thì rất muốn trở về nhưng tâm trạng vẫn có chút không tốt...

Sau đêm đó, tôi quyết định một mình tới Nhật Bản, một nửa là vì bị Bắc Nguyệt thúc giục, một nửa còn lại là vì Vũ, nói thật lúc này tôi không biết nên đối mặt với anh thế nào...

Thực ra từ rất lâu trước kia, tôi cũng đã cảm giác được giữa mối quan hệ của chúng tôi có điều gì đó không ổn, tôi sợ nhất chính là khoảnh khắc khi điều không ổn ấy bị vạch trần...

Bởi vì tôi biết, kể từ giây phút bắt đầu chúng tôi sẽ không thể nào trở lại như trước...

Cuối cùng...

Haiz, không ngờ, Hiên Viên Ngưng Tịch ngay cả đứng trước thú dữ cũng chưa chùn bước, vậy mà lại không có dũng khí để đối mặt với huyết thống tình thân của chính mình...

Tình cảm của Vũ đối với tôi, không phải tôi không cảm nhận được mà là anh là anh trai tôi, người có máu mủ tình thân với tôi

Tôi đã dặn chính mình, dù có thế nào cũng không thể dẫm lên vết xe đổ của mẹ..

Còn Nhược Băng nữa, anh...

Tôi khẽ thở dài một hơi, mười ngón tay đan vào nhau đặt sau gáy, nhìn ra bầu trời bao la bên ngoài...

Hoàn Tư Dạ cộng thêm Truyền Chi đã đủ rối loạn lắm rồi, bây giờ ngay cả trong nội bộ chúng tôi còn xảy ra chuyện này nữa, ‘Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí’ câu nói này không sai tẹo nào...

Lúc trở về tòa nhà của Hiên Viên gia, đêm đã khuya nhưng mọi người đều chưa ngủ, thấy tôi trở về, mặt ai cũng rất nghiêm trọng, không khí bức bối...

“Sao thế?” Tôi vừa hỏi vừa bước vào phòng khác, có một loại cảm giác không tốt...

“Ngưng Tịch...” Vũ nhìn tôi nói “Vừa mới nhận được tin tức, chúng ta đã bị tứ đại gia tộc liên thủ với nhau cô lập...”

Tôi cứng đờ, sau đó cười nhạt, Hoàn Tư Dạ, biết ngay là anh sẽ không từ bỏ ý đồ mà, không ngờ lại nhanh đến vậy, lại còn dùng cách này nữa...

“Lý do gì?” Tôi bình tĩnh hỏi, nếu hắn đã bắt đầu trò chơi vậy thì phải có một lý do khiến người ta nể phục

“Lần trước trong cuộc mua bán vũ khí với người Italy, hắn nói chúng ta chơi xấu lại còn giết người diệt khẩu...” Vũ nói

“Hừ, đúng là cái loại vừa đánh trống vừa la làng...” Đằng Tuấn nhíu mày nói

“Biết là như vậy nhưng chúng ta vẫn không thể làm gì hắn được, bởi vì nhìn bề ngoài chúng ta thực sự là người bị tình nghi nhiều nhất, còn nữa tên Hàn Liệt giả kia đã bị Ngưng Tịch giết chết, chúng ta muốn phản kích cũng không có bằng chứng gì có lợi cả...” Nhược Bằng nhìn tôi nói

Tôi cảm thán một tiếng, đem bản thân mệt mỏi ngã xuống ghế sofa nói “Đáng lẽ em không nên kích động mà giết chết hắn, chuyện này đúng là sai lầm...”

“Bây giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm, chúng ta phải nghĩ ra sách lược đối phó nhanh chóng, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng...” Nguyên Húc liếc nhìn Nhược Bằng

“Xích Vũ đã biến thành chuột chạy qua đường người nào cũng đánh, không ai có đồng ý giao dịch với chúng ta cả, mất đi nguồn lực kinh tế chủ yếu, mọi người sẽ dễ nản lòng đến lúc đó, không cần đến cú công kích của bọn chúng, chính chúng ta đã rơi vào tình trạng đất lở ngôi tan trước rồi...” Vũ ngửa đầu thở dài nói

“Có lẽ ngay từ đầu hắn đã dựng lên âm mưu này, chiêu này quả thực thâm độc không cần đánh đã thắng lợi...” Chậm rãi nghiêng người dựa vào sofa, tôi hơi nheo mắt lại, phân tích

“Tôi không tin, hắn có thể một tay che trời sao?” Đằng Tuấn căm giận nói, dùng tay hung hăng đập xuống bàn một cái

Nghe vậy, tôi cười nhẹ, đứng thẳng dậy nhìn anh “Không cần che trời, chỉ cần che lên đỉnh đầu của chúng ta là đã đủ để chúng ta không thể thấy ánh nắng mặt trời rồi!”

Mọi người đều im lặng...

“Ngưng Tịch, giờ phải làm sao?” Ánh mắt Nguyên Húc hơi tối

Tôi lắc đầu, “Ngày mai nói tiếp, ai cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi đi đã...”

Không ngờ tôi lại nói vậy, mọi người trong phòng ngơ ngác nhìn nhau, im lặng một lúc sau đó nghe lời giải tán...

Sau cùng chỉ còn lại tôi và Vũ, một lúc im lặng, không ai nói gì, không khí hơi lúng túng...

“Ngưng Tịch, Bắc Nguyệt, anh ấy khỏe chứ?” Vẫn là Vũ phá tan im lặng trước...

“Anh ấy tốt lắm.”

“Vậy tốt rồi, em cũng mệt rồi về phòng nghỉ đi...” Vũ nói xong, xoay người đi, bóng lưng anh cô đơn mà cứng nhắc

Tôi có chút không nhẫn tâm “Vũ, em...”

Không đợi tôi nói xong, anh đột ngột ngắt lời “Đừng nói gì cả, anh hiểu mà, em là em gái anh, yên tâm đi tình cảm này sẽ không thay đổi giống như em mong đợi...”

Tôi hít vào một hơi, “Vũ, xin lỗi...”

Vũ thê lương mỉm cười “xin lỗi gì chứ? Xin lỗi vì em đã cự tuyệt lời cầu hoan của anh trai à? Em không sai, người sai là anh...”

Tôi nhất thời không biết nói gì, có lẽ cũng không nên nói gì, đó là sự thật, bây giờ nói gì cũng là dư thừa...

“Đúng rồi, chuyện em giao lại anh đã làm xong, anh đã đổi cho Nguyễn Linh một thân phận khác, từ nay về sau cô ấy có thể sống một cuộc sống mới...”

“Em biết rồi, vất vả cho anh...” Tôi cười một tiếng, Vũ đã thay tôi làm một chuyện luôn canh cánh trong lòng tôi.

Anh lắc đầu cười khở “Chuyện anh có thể làm cũng chỉ có chuyện đó mà thôi...”

“Thực ra anh biết, chuyện lần này trong lòng em đã có cách giải quyết, chỉ là em không muốn nói cho anh mà thôi...”

Anh xoay người lại, đồng tử đen láy thâm thúy nhìn tôi chăm chú, vẻ mặt đau đớn...

Chạm phải ánh mắt đó của anh, lòng tôi chợt lạnh lẽo, yên lặng nhìn anh, một giây, sau đó thở dài nói “Vũ, em hết cách rồi, trừ hấn ra, em không nghĩ ra được cách nào khác để cứu Xích Vũ...”

Bây giờ vẫn còn cơ hội, tôi không muốn đợi đến lúc Xích Vũ cùng đường rồi mới dùng đến cách này, như thế sẽ vô cùng bị động...

“Hấn là người dễ nói chuyện vậy sao? Bảo hỏ lột da, trước giờ đây không phải việc em muốn làm...”

Tôi cong môi cười, “Vì Xích Vũ, dù có là đầm rồng hang hổ, em cũng phải xông vào...”

“Ngưng Tịch, đừng đi...” Anh đau đớn nói, giọng nói đầy hi vọng

“...” Tôi im lặng không nói gì

“Chẳng lẽ thực sự không còn cách nào nữa?” Vũ vẫn chưa hết hi vọng

Tôi mỉm cười bất đắc dĩ khẽ lắc đầu “Còn một cách nữa, có điều anh sẽ không đồng ý đâu...”

“Là cách gì?”

“Hoàn Tư Dạ, để em đi cùng hấn...” Nếu tôi đồng ý chắc chắn Xích Vũ sẽ được bình an

Ánh mắt Vũ đột nhiên trầm xuống, cắn răng nói “Chỉ là suy nghĩ hấn cũng đừng hòng!”

Tôi cười, đi qua ôm lấy anh, mười ngón tay thon thon nhẹ nhàng vỗ lưng anh, vuốt vuốt hàng mày nhíu chặt của anh, đầu vùi vào cổ anh nói “Vũ, em không đi đâu”

Anh thở phào một hơi rất dài, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của tôi, thở dài nói “Nhưng anh vẫn lo lắm...”

Tôi ngửa đầu nhìn anh đùa “Vậy anh muốn em làm gì thì mới an tâm?”

Vũ cúi đầu nhìn tôi nửa ngày, sau đó ôm chặt tôi vào lồng ngực, than thở “Rất muốn thu nhỏ em lại, bỏ vào trong túi áo mình như vậy sẽ không sợ em bị rơi mất...”

Tôi không nói gì, bởi vì cơ thể Vũ đang run lên nhẹ nhàng, cánh tay tôi mạnh mẽ siết chặt, tôi cảm nhận được nỗi bất an và sợ hãi thật sâu trong anh...

Vũ, yên tâm đi, em không đi đâu cả, ai cũng không thể tách rời chúng ta...

Ánh mắt tôi vô cùng kiên định, nhưng bên trong nó còn tối tăm hơn cả bóng đêm...

Xuyên qua cửa sổ lớn sát đất tôi thấy bầu trời đêm yên lặng thâm u, sao trắng dày đặc đều yên lặng lẫn trốn đằng sau những vầng mây đen, trời âm u giống như bát mực tàu Tuyên Thành, không có một tia ánh sáng...

Báo hiệu của mưa gió sắp tới...

Ngày mai, trên bầu trời của Xích Vũ đã định trước là sẽ không có mặt trời...

Tình huống còn xấu hơn cả sự tưởng tượng của chúng tôi, dưới sự lên án công khai của tứ đại gia tộc, những mối hợp tác trước đây với chúng tôi không hện mà cùng phân rõ giới hạn với chúng tôi, các bang phái sát nhập bắt đầu rục rịch muốn ngóc đầu dậy, bô lão nhao nhao hỏi tội tôi và Vũ điều đó khiến mỗi người trong Xích Vũ đều hoảng sợ...

Bên ngoài trời mưa, tí tách rả rích không ngừng, tiếng mưa rơi thanh thúy êm tai, nhưng khi vào tai tôi lại trở thành một loại phiền lòng khó nói...

Một mình đứng trước cửa sổ sát đất, mắt không ngừng nhìn ra làn mưa không ngừng rơi ngoài cửa sổ, ánh mắt tôi lúc này còn mịt mù hơn cả trời đêm...

“Ngưng Tịch...” Đằng Tuấn cẩn thận nhìn về mặt tối tăm của tôi, chậm chạp cất tiếng

Tôi chậm chậm xoay người lại, nói với anh “Đưa điện thoại cho em...”

“Ngưng Tịch, em quyết định làm gì rồi?” Anh lo lắng hỏi

Tôi thở dài một hơi, nói “Em quyết định đi thương lượng với con hổ đó một chút, xem hắn có thể lột lớp da của mình cho em mượn không...”

Lúc này điện thoại đã được kết nối, “Truyền tiên sinh, xin chào, tôi là Hiên Viên Ngưng Tịch...”

...

Hẹn xong thời gian địa điểm với hắn, đặt điện thoại xuống, quay đầu lại bất ngờ đón nhận một ánh mắt lo lắng hờn giận

“Vũ, anh đã về...” Không phải nói tập đoàn có chuyện sao? Sao lại về nhanh vậy?

“Ngưng Tịch, thực sự phải làm vậy sao?” Vũ âm u hỏi

Tôi khẽ gật đầu “Bây giờ mới chỉ là bắt đầu thôi, Hoàn Tư Dạ, em hiểu rất rõ người này, không đuổi tận giết tuyệt chúng ta hắn sẽ không từ bỏ ý đồ đâu, chúng ta không thể ngồi đây chờ chết được...”

“Vậy em đi tìm người đó, hắn ta sẽ bắt em trả giá thế nào, em đã nghĩ tới chưa?” Vũ nắm lấy bờ vai tôi, tiếng nói đột nhiên trở lên kích động...

“Vũ, đừng như vậy, em chỉ đi tìm hắn bàn chuyện hợp tác thôi...” Câu này của tôi vừa ra khỏi miệng chẳng những Vũ không tin, mà tất cả mọi người ở đây đều không tin...

Thấy ánh mắt nghi ngờ của họ, tôi than nhẹ một tiếng “Đừng nghĩ nhiều, món hời trên tay em còn quyền rũ hơn em nhiều...”

“Vũ, Ngưng Tịch sẽ tự biết chừng mực...” Nguyên Húc đứng lúc giàn xếp cho chúng tôi...

Có điều cơ thể Vũ vẫn cứ khấn trương căng thẳng như vậy, đôi tay ấn lên vai tôi không ngừng siết chặt, vai đã có vết hồng hồng...

Tôi nhấn nại nhịu mảy...

“A, Vũ buông tay mau, vai Ngưng Tịch sắp bị cậu bẻ ra rồi...” Đằng Tuấn hoảng hốt la lên

Một vệt máu dọc theo cánh tay tôi rơi xuống tấm thảm trắng muốt dưới nền nhà...

Vũ nhìn thấy cảnh này, đột nhiên buông tay ra, hai bàn tay đã dính đầy máu đỏ...

“Xin lỗi...” Vũ giật mình nhìn đôi tay của anh, hoảng sợ quá mức khiến anh không còn đứng vững nữa, lão đảo bước về phía sau, Nhược Băng ở sau đỡ lấy anh, lạnh lẽo rét buốt lườm tôi một cái, đỡ Vũ đỡ dẫn ngồi lên sofa...

Nguyên Húc và Đằng Tuấn chạy tới đỡ tôi, luống cuống tay chân siết chặt miệng vết thương lại cho tôi, vội vã hỏi “Có đau không?”

Tôi lắc đầu, cup hai mắt xuống, thấp giọng nói “Em không sao...”

“Đằng Tuấn, mau gọi bác sĩ tới đây...” Nguyên Húc gấp giọng dặn dò

“Được...” Nói xong chạy đi như làn khói

Tôi gạt tay Nguyên Húc ra, đi đến bên cạnh Vũ, khom người ngẩng đầu nhìn anh, ôn nhu nói “Vũ, anh không tin em sao? Em đã từng thất hứa với anh bao giờ chưa?”

“Ngưng Tịch, xin lỗi, anh...” Ah không biết phải tiếp ục thế nào, trong đôi mắt trong trẻo tràn đầy hối hận

“Em hứa với anh sẽ không có chuyện gì đâu, chờ em về...” Tôi kéo tay Vũ, xoa lên gò má mình, nụ cười vẫn dịu dàng như cũ, ánh mắt chưa bao giờ kiên định như thế...

Vũ nhìn thấy ánh mắt kiên định đó của tôi, khẽ gạt đầu...

Tôi đứng thời gian đã hẹn trước đến biệt thự bờ biển của Truyền Chi, hắc đang nằm dưới chiếc ô lớn ngoài vườn hoa, nhân nhả hương thụ bữa tối...

Nhìn thấy tôi, tao nhả dùng khăn ăn lau sạch khóe môi rồi chậm rãi đứng lên, bước tới

“Ăn tối chưa? Bít tết Pháp, chín hai phần ba, hương vị vừa chín tới rất ngon, muốn thử một chút không...” Nụ cười của hắc vẫn tươi sáng mê người như cũ

Tôi nhìn vào bàn ăn xinh đẹp, đám thịt bò đỏ vẫn còn máu, lắc lắc đầu “Không cần, tôi không ăn thịt sống...” Sau khi từ đảo Tái sinh trở về, tôi chưa từng ăn thịt sống...

Khóe miệng hắc tràn ra nét cười, tiếc hận nói “Vậy thì tiếc quá, quả thực rất ngon...”

Tôi ngồi xuống đối diện hắc, hắc ra hiệu cho người làm mang lên cho tôi một tách trà nóng

“Hôm nay sao lại đến thăm tôi...” Hắc vừa tao nhả ăn cơm, vừa bày ra nụ cười biết rồi mà còn giả vờ hỏi...

“Truyền tiên sinh có lẽ đã đoán được nguyên nhân rồi...” Tôi đơn giản đi thẳng vào vấn đề

“Không biết rõ lắm, nói một chút xem nào...” Bàn tay với lấy ly rượu trên bàn, chất lỏng màu đỏ sậm ánh lên một luồng sáng màu hổ phách, khẽ cúi đầu, ngửi qua mùi rượu, sau đó mới tỉnh tể nhấp một ngụm...

Porto 82 năm, người đàn ông này cũng thật biết cách hưởng thụ...

Tôi khẽ mỉm cười, nói ra lời khác một trời một vực so với suy nghĩ của hắc.

“Không biết dân Mỹ phản ứng thế nào với việc buôn lậu heroin? Truyền tiên sinh ở nước Mỹ đã lâu, nhất định hiểu rất rõ...”

Động tác của hắc hơi chậm lại, đôi mắt màu xanh thẳm chợt lóe lên vẻ lạnh lẽo...

Nhẹ nhàng đặt chén rượu xuống, cười nói “Sao lại hỏi cái này?”

“Tôi đang lo lắng thay ngài thôi...” Về thất thường ban nãy chỉ tồn tại trong vài giây nhưng tôi vẫn nhìn thấy, xem ra dự đoán của tôi khá chính xác...

“Ồ? Sao lại nói thế?” Biết rồi mà còn hỏi...

Khả năng đóng kịch này, xem ra tôi chỉ có thể nhận thứ hai, hắc mới là thứ nhất...

Tôi nâng chén trà lên, tao nhả nhấp một ngụm chậm rãi nói

“Người dân Mỹ với việc buôn lậu heroin căm thù đến tận xương tuỷ, cho nên giới xã hội đen ở Mỹ chỉ có thể giết người, phóng hỏa, buôn lậu, cờ bạc chứ tuyệt đối không thể nhúng tay vào heroin... nếu không sẽ khiến dân chúng vô cùng căm ghét...”

“Đúng vậy, nhưng chuyện này thì liên quan gì?” hắc nhướn mày, vẻ mặt vô tội nhìn tôi

Anh vẫn còn muốn tiếp tục giả vờ! Tôi nghĩ thầm trong lòng...

“Truyền tiên sinh, chuyện kinh doanh mấy năm nay của Gambino chắc hẳn ngài rõ hơn tôi nhiều... Nếu tôi không lầm, trong gia tộc của ngài đến nay vẫn có người tham gia vào giới chính trị...”

Carlo Gambino chính là một thiên tài chính trị đầy thủ đoạn, ông ta rất am hiểu về chính trị và luật pháp, thường lợi dụng áp lực của dư luận ép đối thủ vào chỗ chết, giết người mà không cần dùng súng...

Còn Truyền Chi, kế thừa được truyền thống “tốt đẹp” này của ông ta, tuy bản thân không tham gia vào giới chính trị, nhưng lại sắp xếp một vài người thân cận nằm trong võ đài chính trị của New York...

“Ngưng Tịch, muốn nói gì thì nói thẳng ra đi.” Cuối cùng hắn cũng buông dao nĩa xuống, hơi ngả người về phía sau, đôi mắt xanh thăm nhìn tôi chằm chằm...

Cuối cùng không cần phải đi lòng vòng nữa rồi, nói chuyện với người này thật là mệt mỏi!

“Vậy tha thứ cho tôi nói thẳng, Gambino là gia tộc để ý đến dư luận xã hội nhất cho nên món tiền mà ngài kiếm được không thể đưa ra ngoài ánh sáng, không thể dùng chính sự nghiệp của gia tộc mình tẩy trắng, cũng không thể tồn tại trong nước Mỹ, cho nên ngài luôn mong muốn có thể ở nước ngoài tìm được một công ty đáng tin cậy trên thị trường có thể rửa tiền cho Gambino, có điều thật đáng tiếc ngài vẫn chưa tìm được người thích hợp...”

“Cô ngay cả điều này cũng biết?” Một tay chống lên chiếc cằm xinh đẹp của mình, trong đôi mắt u tối hiện lên một tia ngạc nhiên

Tôi nghe xong chỉ cười nhạt, chậm rãi đặt chén trà xuống “‘Ánh đường’ của Xích vũ, không phải chỉ biết giết người...”

Nghe vậy, hắn nhếch môi cười lạnh, ý cười rõ ràng chưa chạm vào đáy mắt, có chút rét buốt “Ngưng Tịch, cô đang điều tra tôi...”

Là khẳng định, không phải nghi vấn...

Tôi nhìn vào đôi mắt xanh như được tẩy sạch của hắn, không hề e ngại, cười nhạt “Giống nhau thôi, Truyền tiên sinh không phải cũng đang điều tra tôi sao?”

Ánh mắt hắn trong phút chốc trở lên lạnh thấu xương, lạnh như băng giá, “Tôi nên nói cô dừng cảm hay là không biết trời cao đất rộng đây...”

Tôi cười lắc lắc đầu, không sợ chết châm chọc “Tôi càng hy vọng ngài khen tôi thông minh... Có thể nghe hết những điều tôi muốn nói không?”

Hắn làm động tác tay xin mời, rồi lại nhắc ly rượu lên...

“Xích vũ có thể rửa tiền cho ngài, hơn nữa không cần trả công...” Vũ, xin lỗi, phải kéo tập đoàn vào vũng bùn rồi, nhưng không còn cách nào khác cả...

“Ồ?” Hắn vẫn nhíu mày, rất hứng thú hỏi “Điều kiện là gì?”

Trên đời không có bữa ăn nào là miễn phí, đạo lý này tất nhiên hắn hiểu rõ

“Chấm dứt sự cô lập với Xích Vũ “

Hắn ngửa đầu cười khê vài tiếng, vẻ mặt kì lạ, tôi lạnh mắt đối diện, không hiểu tại sao vẻ mặt hắn có thể biến đổi nhanh đến vậy...

“Biết ngay là cô tới đây vì lý do này mà... Chỉ không ngờ, cô có thể đi lòng vòng lâu đến thế...”

Hắn thu nụ cười lại, thẳng thắn nói “Ngưng Tịch, tôi khâm phục cô, cô không có người ở Mỹ nhưng lại có thể nắm rõ quy tắc ở bên kia đến thế, điều đó khiến tôi không thể không nhìn cô với con mắt khác, sao cô lại có thể mang niềm vui lớn đến thế cho tôi...”

Tôi cười nhạt “Quá khen...”

“Thực ra cô không cần phải phí công như thế, nói thẳng thì được rồi, thỉnh cầu của cô... tôi sẽ không cự tuyệt” Giọng nói thuần hậu ngữ khí thân mật, không khí xung quanh bỗng chốc trở nên ấm muội và mê hoặc...

Tôi hơi cong môi “Không phải tôi, là xích vũ hi vọng có thể hợp tác với ngài, giao dịch này đối chúng ta hai bên đều có lợi...”

Nghe vậy, hắn lắc đầu cười cười, buông ly rượu xuống, " Nếu nói vậy thì tôi chỉ có thể thẳng thắn nói cho cô biết, điều kiện của các người rất hấp dẫn, chính nhưng vẫn không đủ để tôi vì nó mà đắc tội với Hoàn Tư Dạ..."

Lòng tôi lắng xuống, cái ý gì? Chẳng lẽ vì tôi thì có thể?

"Nhưng Xích Vũ có quyền không chế một nửa số bến tàu..." Tôi không tin lần này hắn không động lòng

Quả nhiên, hắn khẽ nhướn mày, "Xích vũ không phải không buôn heroin sao?"

"Bây giờ vẫn vậy, chúng tôi chỉ bán bến tàu lại cho ngài, còn việc ngài sử dụng nó để làm gì thì đó là việc của ngài..."

Thay vì để hắn tán bột heroin ở Hà Lan, chi bằng cho hắn một con đường để hắn mang ra nước ngoài tán bột còn hơn...

"Ồ, thực sự là tôi hơi động lòng rồi, nhưng Ngưng Tịch, từng đó vẫn không đủ, Hoàn Tư Dạ đã khống chế thị trường buôn bán heroin châu Á, vì mấy thứ này mà đắc tội với hắn, tôi vẫn là mất nhiều hơn được..." Về mặt đã hết hứng thú, hắn dường như không còn hứng thú muốn tiếp tục đề tài này nữa...

Dùng khăn lau viền môi xinh đẹp, hắn kết thúc bữa cơm

"Không giúp được xích vũ, tôi thực sự xin lỗi" Về nho nhã lịch sự áy náy hoàn toàn là giả dối, hắn đứng lên, đang định rời đi

"VẬY Truyền tiên sinh cảm thấy phải có điều kiện gì mới có thể để ngài vừa lòng..." Tôi không nhịn được cắn răng nói, tình thế này khó khăn quá, không ngờ hắn lại khó ứng phó như vậy...

Nghe vậy, đôi mắt hắn tối sầm lại đi tới, hai tay chống lên tay vịn trên ghế tôi, kề sát khuôn mặt j tuần mỹ tinh xảo về phía tôi, đôi mắt màu xanh thăm thẳm tinh khiết khiến người ta ngạt thở, khiếp đảm...

"Tôi muốn gì cô rõ nhất..." Thấp giọng nói như ác ma ngâm thơ bên tai, quyến rũ mà cảm động...

Tôi nhìn hắn chằm chằm, sắc mặt không đổi...

Hắn lộ ra nụ cười tinh quái, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve gò má tôi, tiếc hận nói "Lần này gặp cô, cô trở lên lãnh đạm hơn nhiều..."

Nắm lấy vài lọn tóc rơi xuống má tôi, cúi đầu khẽ ngửi một chút, thở dài nói "Đêm của bốn năm trước, tôi đến giờ vẫn rất nhớ, còn cô dường như chẳng nhớ gì, Ngưng Tịch, cô thật khiến người ta thất vọng..."

Khóe môi tôi hơi cong, cười gượng "Truyền tiên sinh, ngài cứ đùa, địa vị thân phận đó của ngài, muốn đàn bà thế nào mà không được?..."

"Nhưng bây giờ tôi lại muốn cô!" Bàn tay cầm tóc tôi siết chặt, đôi mắt thâm thúy hiện lên tia sáng lạnh lẽo, màu xanh đó rét lạnh vô cùng...

Tôi nhúm mày, ngửa mặt nhìn hắn, đan vào ánh mắt lạnh băng của hắn...

Khoảng khắc đó hắn nhếch môi cười, ánh mắt phóng ra xa, đưa tay vỗ nhẹ bả vai tôi, môi phủ xuống tai tôi dịu dàng nói

"Nếu cô không muốn tôi cũng không ép cô, trước giờ tôi chưa bao giờ ép phụ nữ lên giường cả, tôi chỉ thích phụ nữ tình nguyện cùng mình... cầu xin tôi cùng cô ta..."

Sau đó, hắn đứng thẳng, dặn dò thuộc hạ "Tiễn Hiên Viên tiểu thư..."

Tôi vẫn ngồi đó, không cử động, hắn vô tâm nhún vai, xoay người quyết định đi vào nhà

"Truyền tiên sinh, " tôi gọi hắn lại, hắn vẫn giữ nguyên tư thế đó, không quay đầu, "Tôi đồng ý với ngài có điều, xích vũ phải có được 2% từ việc rửa tiền..."

Nghe vậy, người đàn ông phía sau cất tiếng cười, "Cô cũng thật biết tính toán..."

38. Chương 38: Mất Đi

Hắn đi tới bế bổng tôi từ trên ghế lên, đôi mắt sắc bén ép sát tôi, sau cùng dặn dò một tên thuộc hạ đứng bên cạnh “Hủy tất cả các cuộc hẹn của tối nay, truyền lệnh xuống bắt đầu từ giây phút này đến sáng mai, tôi không gặp bất cứ một ai hết...”

Chậm rãi cúi đầu xuống bên tai, dùng âm lượng chỉ tôi nghe được thì thầm “Bốn năm trước, đáng vẻ ở trên giường của em khiến tôi đến giờ nhớ mãi không quên, đêm nay, cũng đừng khiến tôi thất vọng nhé...”

Hơi động khoe môi, nụ cười của tôi vẫn gượng ép như trước...

Vũ, em thực sự hết cách rồi, chúng ta đã bị bọn chúng dồn đến chỗ chết, mọi chuyện đã vượt quá phạm vi có thể khống chế của em...

Bọn chúng là dao thót, em là cá nằm trên thớt, tình thế này em không thể không khuất phục, tất cả chỉ có thể thân bất do kỷ...

Người đàn ông ôm tôi nhíu mày, đôi mắt xanh thẳm lóe lên một tia không vui, cười khê “Đừng lộ ra vẻ mặt đó, đêm vẫn còn dài lắm, chúng ta... mới chỉ bắt đầu thôi...”

Rất nhanh đã bị hắn ôm vào phòng ngủ rộng rãi hoa lệ...

Xem ra, chủ nhân của căn phòng này rất thích màu xanh và trắng

Nội thất trong phòng đều lấy tông màu xanh và trắng làm chủ đạo, màu xanh thanh nhã, màu trắng óng ánh trong suốt, ưu nhã mà không mất đi vẻ quý phái, lãng mạn mà không kém thần bí

Đó là một sự hoa mỹ từ sâu bên trong nhưng không quá xa hoa tráng lệ...

Người đàn ông chậm rãi đến gần, chìa tay đưa tôi một ly rượu vang, tôi yên lặng đón lấy, hắn xoay người ngồi xuống chiếc ghế màu hoa lan dựng bên cạnh giường, một tay cầm ly rượu, ugn dung nhìn tôi...

“Em hôm nay xem ra có chút cứng ngắc, chắc không phải do sợ hãi chứ...” Người đàn ông trêu chọc

Sợ hãi? Tôi khê lắc đầu, không phải tôi sợ hãi, chỉ là nghĩ đến việc sau khi trở về đối diện với Vũ như thế nào thì tâm trạng lại ảm đạm

Cả đêm không về, bất cứ ai cũng có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra...

Còn người đàn ông trước mặt này tuy không giống Hoàn Tư Dạ không thể kiềm chế nhưng muốn hắn không lưu lại dấu vết hoan ái trên người tôi, có lẽ là không thể...

Giơ lên tay nhắm nháp chất lỏng ẩm ướt trong ly...

Hành động vô thức này lại khiến người đàn ông bên cạnh có chút không vui, lên tiếng nhắc nhở “Đừng uống quá nhiều, tôi không thích đàn bà ở dưới thân mình không có phản ứng gì...”

Nghe vậy, tôi cong môi cười một cái, “Tửu lượng của tôi khá lắm...”

Hai tròng mắt xanh lam thâm thúy của hắn lộ ra sự u ám, bờ môi cười nhạt như hoa trong đêm, nổi lên một tia sáng quyến rũ, bàn tay cũng lạnh buốt...

“Tôi đây...” Hắn đặt ly rượu xuống, thấp giọng ra lệnh

Tôi nhìn hắn một cái, đứng lên đặt ly rượu trong tay sang một bên, ngoan ngoãn tiến lại...

Người đàn ông giờ tay kéo tôi vào lồng ngực, ôm chặt trong lòng, hơi thở ấm nóng lập tức bao vây cơ thể nhỏ bé yếu ớt của tôi, tay hắn nắm lấy tay tôi, áp chặt bờ eo tôi, thở dài nói “Sao em vẫn cứ gầy như vậy...”

Chưa kịp chờ tôi phản ứng, hắn đã mở miệng ngậm lấy vành tai trắng trẻo của tôi...

Đèn trong phòng mờ nhạt dịu dàng, hoa anh túc trong lọ vũ mị mê hoặc...

Tôi hơi nghiêng mặt đi nghĩ tới bốn năm trước, lúc tôi rời khỏi phòng của Truyền Chi trở về nhà, ánh mắt đau đốn của Vũ khi nhìn tôi, lòng tôi từng trận đau xót...

Vũ...

Cùng đêm đó, cùng dưới bầu trời đầy sao, có một người cũng cả đêm không ngủ...

“Minh chủ?.” Na La lén quan sát khuôn mặt nhìn nghiêng lạnh như băng, không kim nổi nổi lo lắng trong lòng gọi khẽ

“Nhìn thấy rõ chứ?” Nửa ngày sau người đàn ông trầm giọng đặt câu hỏi, là chưa hết hy vọng hay là không muốn thừa nhận đáp án đó?

“...” Cô khẽ hít sâu một hơi nói “Nhìn rất rõ, là cô ấy...”

“Ra ngoài!” Ánh mắt người đàn ông đen sâu thẳm, u ám sâu thẳm, mưa rền gió dữ nổi lên, sấm vang chớp giạt sắp tới

Đáy lòng Na La đột nhiên trở lên lạnh lẽo, “Minh chủ...”

“Cút!” Người đàn ông mạnh tay bóp nát ly rượu, màu đỏ chảy ra cả bàn tay, nhìn mà ghê rợn...

“Vâng...” Cô không dám liều lĩnh, đặc biệt là lúc người đàn ông này vì cô gái đó mà phẫn nộ, na la biết rõ, hần giờ phút này là nguy hiểm nhất...

Ra khỏi phòng nhưng không dám đi quá xa, đành phải đứng ở ngoài cửa, cô biết chắc đêm nay đối với người đàn ông trong phòng gian nan đến mức nào...

Nhớ lại khuôn mặt lạnh lùng bất thường, đôi mắt vô vị kì lạ, một nụ cười khổ chợt tràn lên khóe miệng cô, hai người này rõ ràng xứng đôi như vậy, vì sao phải khiến nhau người đầy thương tích mới cam tâm...

Chẳng lẽ hận thù còn quan trọng hơn cả tình yêu ư? Cô thật không hiểu...

Nhưng cô biết rõ, yêu cũng được, hận cũng được, bọn họ có thể giới của bọn họ, đó là một thế giới mà người khác không thể nào bước chân vào...

Giống như đêm trời đầy pháo hoa đó, trong khoảnh khắc đất trời bừng sáng cô thấy họ trần trụi ôm nhau, bọn họ là nguyên thủy, mãnh liệt, quên đi tất cả, điên cuồng, thống khổ, tuyệt vọng...

Haiz, cô khẽ thở dài một hơi... Rốt cuộc hai người này là duyên hay nghiệt đây?

Không biết đã qua bao lâu, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra rất mạnh, người đàn ông lạnh lùng bước ra, trong đêm tối hần giống như một con thú dữ chưa được thuần hóa, hai tròng mắt đẹp hiện lên vẻ máu lạnh vô tình...

“Minh chủ?” cô ngỡ vực mở miệng

“Biệt thự ở đâu?” Giọng nói của hần cơ hồ khiến không khí... kết thành băng...

****...

“Em có phần không tập trung...” Người đàn ông phía sau hơi bất mãn, áp sát mặt vào mái tóc dài của tôi, hôn xuống cổ nụ hôn đầu tiên...

“Đang nghĩ gì thế?” Đầu lưỡi linh hoạt không ngừng khiêu khích, chậm chậm, cọ sát, dọc theo làn da mịn màng ở cổ xuống tới vành tai...

“Không nghĩ gì cả.” Tôi hơi nheo hai mắt, dịu dàng dựa sát vào lòng hần, mặc kệ hần muốn làm gì thì làm...

“Thật không?” Ngón tay thon dài tinh tế chậm rãi tháo mở cúc áo, áo sơ mi màu trắng bị hần kéo xuống từng chút từng chút, da thịt trắng trẻo càng lúc càng lộ ra, đầu lưỡi chuyển động dọc theo làn da mịn màng từ vai xuống phía dưới

Truyền Chi hần không giống Hoàn Tư Dạ thô bạo mãnh liệt như cuồng phong vũ bão, hần thích va chạm với người ta từng chút từng chút một, dần dần làm tan rã ý chí của bạn, khiến bạn hoàn toàn sa vào xoáy nước ôn nhu của hần, cùng trầm luân với dục vọng của hần...

“Em vẫn thích vẫn màu trắng, nhớ lần đầu tiên khi nhìn thấy em, tất cả quần áo trên người em đều là màu trắng, mặt mộc, son phấn không dùng nhưng vẫn đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt...”

Khẽ kéo dây áo lót màu trắng của tôi xuống, ngón tay thon dài vẽ theo xương quai xanh tinh tế của tôi, từng vòng, lần lượt, mỗi lần dịch xuống thêm vài phân nữa, có mưu tính, chậm rãi, khiêu khích...

“Lúc đó tôi vẫn luôn nhìn em, nhưng em ngay cả liếc cũng không thèm liếc tôi, thật là đả kích nha...”

Bàn tay nhanh chóng cởi bỏ áo lót, sự nóng ảm từ lòng bàn tay dần dần bao trùm lên đỉnh ượng mã của tôi, vết chai trên đầu ngón tay không nhanh không chậm vuốt ve nơi mềm mại, dùng lực vừa phải, không mạnh không nhẹ...

“Ngưng Tịch, biết không? Không có người phụ nữ nào dám đối xử với tôi như vậy? Em là người đầu tiên...”

“À...” Đầu đón bất ngờ khiến tiếng ngâm nga của tôi tràn ra ngoài, người đàn ông phía sau không hề báo trước cắn mạnh lên vai tôi...

“Đau không?” Dấu răng trên vai đã rướm máu, người khởi xương ra coi như không nhìn thấy, mây nhạt gió khẽ hỏi một câu mà đáp án đã rõ ràng rành rành...

Tôi nhú mày, vẻ mặt bình tĩnh quay sang nhìn hắn, nhếch môi cười, “Truyền tiên sinh từ lúc nào ngại lại thích kiểu luận điệu này?”

Bàn tay nâng cằm tôi lên, người đàn ông híp hai mắt lại giọng nói biếng nhác không nén nổi vẻ ngả ngớn “Ai bảo em lúc nào cũng bày ra dáng vẻ thất hồn lạc phách trước mắt đàn ông...”

Sau đó nhú mày “Woa, vết sẹo trên người em còn đáng sợ hơn cả bốn năm trước...”

Khuôn mặt đẹp trai dán chặt vào gò má tôi, nhẹ nhàng vuốt ve “Nói tôi biết, đó có phải do Hoàn Tư Dạ lưu lại không?”

Tôi thoáng dờ người, sau đó cười lên hài hước nói “Nhiều quá, tôi căn bản chẳng nhớ được...”

Nghe vậy khoe miệng người đàn ông chậm chậm xuất hiện nụ cười yếu ớt, “Ngưng Tịch, hôm nay em cứ khác lạ sao ấy, em đang nhớ hắn sao?”

Tôi cười nhạt “Từ trước tới giờ khi tôi ở trong lòng một người đàn ông, thì sẽ không nhớ đến người đàn ông khác...”

“Ồ? Vậy em đang nghĩ gì?”

“Tôi đang nghĩ...” Tôi dùng đầu lưỡi phác họa bờ môi nhục cảm của hắn, hai mắt như tơ mờ mịt mịt mờ, thấp giọng dụ dỗ “Làm thế nào để lấy lòng người đàn ông phía trên mình...”

“Thật không?” Ánh mắt người đó đột nhiên lạnh băng, bàn tay cử động mãnh liệt, thô bạo đặt tôi xuống phía dưới, khoe môi khẽ nhếch tạo ra nét cười như có như không, không có bất kỳ độ ảm nào...

“Hiên Viên Ngưng Tịch, tôi thực sự bội phục em vô cùng, ở trước mặt tôi mà cũng có thể nói dối đến mức mặt không đổi sắc, em coi tôi là gì chứ? Nói đi!” Hắn bóp chặt cằm tôi, nâng mặt tôi lên ép phải đối diện với hắn

Tôi yếu ớt nói “Tôi không hiểu ý ngài...”

Nghe vậy, hắn hừ lạnh một tiếng đùa cợt nói “Không hiểu? Còn nhớ lần đầu tiên lên giường với tôi không? Đêm đó biểu hiện của em vô cùng nhu thuận biết điều, dịu dàng dễ thương, tôi còn thực sự coi em là một cô gái nhỏ yếu ớt mảnh mai khiến tôi vô cùng thương tiếc... Nếu không phải thoáng nhìn thấy vẻ băng lãnh mỉa mai dưới đáy mắt em, tôi thực sự vẫn bị em lừa...” Ánh mắt đột nhiên trở nên hung tàn, mấy chữ cuối còn nghiêng răng nói ra...

“Cho nên, tôi không hề khách sáo với em, đêm đó... đau lắm nhỉ?” Hắn cười ám muội “Nói em biết, tôi có ý đây...”

Lòng tôi chấn động, hắn biết mà lại không vạch trần, hơn nữa còn kìm nén bốn năm trời ròng rã...

Tâm tư của người đàn ông này cũng quá sâu đi...

Người đàn ông bên trên chậm rãi cúi đầu khuôn mặt anh tuần từng bước áp sát vào mặt tôi, ánh mắt sắc bén cơ hồ sắp xuyên thủng tôi...

“Trước mặt tôi còn dám giả trò lừa bịp, có phải em cảm thấy tất cả mọi đàn ông trên nhân gian đều có thể để em chơi đùa trong lòng bàn tay?”

Lực của bàn tay đang không ngừng tăng lên, cảm tôi dường như sắp vỡ vụn ra...

Đây mới là Truyền Chi thực sự, sắc bén hung ác như chim dữ, nham hiểm như rắn độc, vẻ tao nhã bình thường chỉ là một loại ngụy trang mà thôi...

Hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve làn môi tôi, ung dung thưởng thức vẻ đau đớn hiện lên trên mặt tôi, “Truyền Việt đã đem mấy tấm ảnh đó cho em xem rồi chứ? Biết vì sao tôi lại muốn giết mấy người đàn ông đó không?”

Tôi cười lạnh một tiếng, châm chọc “Đương nhiên sẽ không vì ngài đặc biệt say mê tôi...” Hắn đã lựa chọn trở mặt vậy tôi cũng không cần tiếp tục giả vờ cung kính nữa...

“Ồ” hắn khẽ cười một tiếng, gật đầu khen “Cô gái thông minh, rất hiểu bản thân đấy... Có điều phụ nữ mà thông minh quá thì sẽ không đáng yêu, sẽ khiến người đàn ông có cảm giác không an toàn, chỉ muốn bẻ gãy đôi cánh của cô ta, khóa chặt cô ta trên giường... Điều này chắc em có thể lĩnh hội được chứ?”

Nghe được hàm ý khác trong câu nói của hắn, tôi nhủ mày nghiêng mặt đi, tránh ánh mắt thăm dò của hắn...

Sắc mặt hắn ta trầm xuống, một tay xáo trộn mái tóc dài của tôi khiến tôi không thể không quay sang, ánh mắt lạnh lẽo lại ép chặt vào tôi

“Tôi giết họ là bởi vì họ là một lũ ngu xuẩn, còn tôi, tôi không thích cùng người ngu xuẩn hưởng thụ bất cứ một thứ đồ gì...”

Không còn nghi ngờ gì nữa, hắn coi thứ đồ đó chính là tôi...

Ánh mắt tôi trong phút chốc lạnh như băng, hung ác mơ hồ tràn ra từ đáy lòng nhưng lại bị tôi cố gắng kìm nén...

Thầm mắng trong lòng vì lý do này mà giết chết người ta, mi đúng là người nhảm chán đến biến thái!

“Chà chà, loại ánh mắt này mới xứng đáng với em, biết tôi thích nhìn vẻ mặt thể nào của em không?” Hắn tà ác mỉm cười, giơ tay cởi áo của chính mình...

Lòng ngực rắn chắc, đường nét hoàn mỹ, làn da mười phần không hề khoa trương nhưng mỗi tác đều hàm ẩn một sức mạnh, mãnh liệt mà hung hãn...

Bốn năm trước, tôi đã dùng cơ thể chính mình trải nghiệm rồi ...

“Khẩu vị của Truyền tiên sinh luôn rất đặc biệt không phải người phạm phu tục tử như chúng tôi có thể hiểu được” Tôi lạnh lùng châm biếm, chung sống với hắn thật là mệt mỏi, tôi chỉ hi vọng lần giao dịch này mau chóng kết thúc...

“Tôi thích nhìn nhất là vẻ quật cường chịu đựng đau đớn nhưng lại không thể chống cự, dáng vẻ đó của em có thể mê hoặc người ta đến chết, so với vẻ nhu thuận giả dối của em đáng yêu hơn nhiều... Hoàn Tư Dạ có lẽ cũng như vậy chẳng?” Hắn cúi đầu, ngậm lấy đỉnh núi non mềm mại của tôi...

“Hắn không có khẩu vị... đặc biệt của ngài đâu”

“Hừ, hắn cũng là một tên ngốc lẩn nào cũng bị em đùa giỡn.” Hắn ngậm lấy nhũ hoa của tôi mơ hồ nói “Có điều giờ phút này tôi lại muốn cảm ơn hắn, nếu không phải hắn bức em vào đường cùng, em làm sao có thể lao vào vòng tay của tôi chứ?”

Hắn chậm rãi tách hai chân tôi ra, vòng đôi chân mềm mại trắng mịn của tôi quanh hông trắng kiêu của hắn, đồng tử xanh thăm nhìn tôi chằm chằm

“Thực ra tôi luôn dịu dàng với phụ nữ, nhưng em thì khác...” Hấn dừng một chút, đôi mắt xanh lam hiện lên chút hung ác, lạnh lùng nói “Tôi chính là muốn em nhớ kỹ, tôi...đang chơi đùa em”

Dục vọng khổng lồ trào dâng đột nhiên xông thẳng vào hoa huyệt, lực đạo quá lớn khiến cơ thể nhỏ bé của tôi cong lên, tôi cần môi đến mức nó trở nên trắng bệch...

Hấn nâng mặt tôi lên, chăm chú nhìn vẻ tái nhợt trên mặt tôi, duy nghĩ một lát rồi mỉm cười “Ồ, xin lỗi, chúng ta còn chưa làm màn dạo đầu mà, đau không?”

Khách sáo nhưng không hề che giấu sự giả dối, hài hước dã man, không có một tẹo thành ý...

Tôi lạnh lùng lườm hấn một cái, cắn răng nói “Không cần khách khí như vậy!”

Người đàn ông cười gượng, nghiêng ngẫm nói “Ồ, vậy tôi sẽ không khách khí nữa, em còn ngon lành hấp dẫn hơn cả bốn năm trước...”

Mạnh mẽ chuyển động eo một cái, ngang tàng chiếm đoạt càng lộ vẻ thô bạo vô lễ, lần nào hấn cũng đâm vào rất sâu rồi nhanh chóng rút ra ngoài

Cơ thể giống như tấm lụa trước gió, chỉ có thể thuận theo chuyển động của hấn mà đong đưa, tóc đen phiêu du xỏa tung ra bốn phía giống như rong biển quấn quanh người chúng tôi...

Cảnh tượng trước mắt khiến người đàn ông có chút say mê, ngừng lại, nắm lấy đám tóc trên cổ bị ướt nhẹp bởi mồ hôi của tôi tán thưởng nói “Tóc em rất đẹp, giống như một sinh mệnh ấy...”

“Ngưng Tịch, tôi nghĩ là tôi yêu... cơ thể em mất rồi, chỉ có em mới có thể cho tôi cảm giác thỏa mãn vô tận đến thế...”

Tiếng thở dài quanh quẩn trong cổ, hấn cúi đầu, kim lòng không được hôn lên môi tôi, không ngừng thay đổi góc độ nhắm nháp hương thơm ngọt ngào của tôi...

“Về nhu nhược bất lực của em có thể khiến bất kì người đàn ông nào phát điên, cuối cùng tôi cũng hiểu được vì sao Hoàn Tư Dạ lại say mê em đến thế...”

Về mặt chuyên tâm mà lãng quên của hấn, động tác của thân dưới càng lúc càng điên cuồng, hô hấp dần dần nặng nề, mồ hôi trên trán như viên trân châu chảy xuống cằm, từng giọt từng giọt rớt xuống ngực tôi...

Tôi nhắm hai mắt, cắn chặt môi dưới, sức mạnh của người đàn ông khiến tôi bất lực, cũng không có cách nào đấu tranh, vận mệnh của Xích Vũ còn đang nằm trong tay hấn...

Tôi biết xuất thân phi phàm của người đàn ông phía làm nên vẻ tự cao tự đại của hấn, muốn có được tất cả, còn tâm hồn tôi lại là thứ hấn không thể nào nhìn thấu, bản thân tôi là người hấn không thể khống chế...

Bề ngoài tôi giả vờ tài giỏi, trong xương tủy lại là kiêu ngạo ngông cuồng, kích thích vẻ kiêu căng và tự phụ của hấn...

“Woa, nắm chặt như vậy, rất không cam lòng phải không?” Hấn hừ một tiếng, kéo mười ngón tay đang siết chặt của tôi ra đan vào mười ngón tay hấn, dường như thương xót lắc đầu, ý tình sâu xa nói

“Ngưng Tịch, em đừng hận tôi, muốn hận thì phải hận người đã bức em phải lên giường tôi ấy...”

Đúng lúc này...

“Anh...” Tiếng gọi của Truyền Việt cách một lớp cửa phòng truyền đến

“Chuyện gì?” Người đàn ông đang hưởng thụ có vẻ không vui

“Hoàn Tư Dạ tới...”

Tôi lập tức dừng chờ, người đàn ông bên trên cũng rất kinh ngạc, sau đó cười thành tiếng, tiếng cười đầy vui vẻ phiêu tán trong phòng ngủ này

“Haha, thật bất ngờ, không ngờ hấn lại tìm đến đây “

Nói xong, một tay kéo cơ thể rùng rùng mồ hôi của tôi vẩy trong bộ ngực ướt đẫm của hắn, cúi đầu dịu dàng dò xét bên tai tôi “Muốn gặp hắn không? Em đoán xem có phải hắn tới cứu em hay không?” Tiếng nói đậm đà như rượu ngon ủ nghìn năm, hương thơm ngọt lành lại khiến người ta lạnh thấu xương...

Đối với câu hỏi của hắn, tôi mất điếc tai ngơ, ánh mắt tôi có chút hoảng hốt, ánh mắt phiêu tán mà mơ hồ, hắn vẫn chưa đi, vẫn còn ở Hà Lan, hơn nữa, bây giờ đang đứng ở bên ngoài...

Người đàn ông chăm chú nhìn tôi, sau đó khoe miệng hiện lên nụ cười bạc bẽo lạnh lùng, dặn người bên ngoài “Bảo hắn chờ một lát...”

“Không cần, người đã đi rồi. Hắn chỉ muốn em chuyển lời đến người đang nằm trên giường anh, hắn nói ‘Thu lại lời nói lúc trước, từ nay về sau em sống chết thế nào không liên quan đến anh, còn Xích Vũ... tình thế bất buộc, ai dám giúp em thì người đó sẽ trở thành kẻ thù không đội trời chung của anh’...”

Nghe vậy, tôi cảm thán một tiếng, không liên quan đến hắn... Khoảnh khắc đó tôi cảm thấy có thứ gì đó từ đáy lòng không ngừng cuộn cuộn trào ra, dường như muốn thoát ra khỏi cổ họng tôi...

“Được rồi, anh trai, anh chơi tiếp đi...” Người ngoài cửa đã làm xong sứ mệnh truyền lời, lười biếng ngáp một cái, đi mất...

“Ồ, câu nói cuối cùng ấy hình như là nói cho tôi nghe thì phải...” Người đàn ông dùng đầu lưỡi phác họa vành tai tôi, sau đem cả tôi ngậm vào miệng, nhẹ nhàng dùng hàm răng cọ sát “Thực sự lần này em đã chọc giận hắn rồi, Ngưng Tịch, phải làm thế nào đây...”

Phải làm thế nào? Tôi cũng muốn biết...

Vì sao giờ phút này tôi lại không nghĩ đến Xích Vũ, trong đầu óc chỉ lặp lại mấy câu nói của hắn?

Thứ đang cuộn trào trong lòng tôi là cái gì? Là bị ai hay là khó chịu?

Vì sao nghe thấy câu nói đó tôi lại cảm thấy đau lòng, thấy tiếc nuối, thấy... vô tri với mọi thứ xung quanh...

Tôi cảm giác như trong tim mất đi một thứ gì đó, dường như có một thứ gì đó chậm rãi biến mất...

Cuối cùng tôi đã đánh mất cái gì?

Tôi vô tình đã chọc giận người đàn ông đối diện, bàn tay to siết chặt vào cổ tôi, đem ép tôi xuống giường, tóc chảy xuống như suối, dọc theo giường rơi xuống đất...

Đầu mất đi điểm tựa, cổ lại bị hắn nắm chặt lấy, khó chịu khiến tôi nhanh chóng hoàn hồn, nhìn thẳng vào đôi mắt phần nộ của hắn

“Em lộ ra dáng vẻ thất hồn lạc phách đó cho ai xem hả nếu hắn không bức em đến con đường cùng thế này em làm sao ra nông nổi này chứ?”

Câu hỏi vô tình kích thích thần kinh mỗi một của tôi, tim như thể bị một tảng đá lớn đập vào, đau đớn thể lương tràn đầy trong mắt

Nhìn thấy khuôn mặt càng ngày càng trắng bệch của tôi lúc đó hắn mới vừa lòng buông lỏng tay, sắc mặt ôn hòa dần, vô vô má tôi như an ủi, khẽ dỗ dành

“Ngưng Tịch, chuyên tâm một chút, bây giờ chỉ tôi mới có thể che chở cho em, đừng khiến tôi thất vọng...”

Nói xong, một tay nâng cổ tôi kéo tôi lên giường, ôm vào lòng

“Anh đồng ý giúp sao?” Tốc độ nói của tôi rất chậm, vùi đầu vào ngực người đàn ông

Ánh mắt thống khổ, vẻ mặt bị thương khiến người đó luyến tiếc hôn nhẹ, rót mật vào tai “Đương nhiên, tôi nói rồi, chỉ cần là yêu cầu của em tôi sẽ không từ chối... Chỉ cần, biểu hiện của em có thể làm tôi vừa lòng...”

Tôi khẽ gật gật đầu “Tôi hiểu...”

Người đàn ông cười nhẹ, hài lòng ôm chặt tôi, “Ngoan ngoãn sớm một chút có phải tốt bao nhiêu không, Ngưng Tịch, tôi cũng muốn giúp em, chỉ cần em nghe lời như bây giờ, tôi nhất định sẽ...” Câu nói cuối cùng mơ hồ trong nụ hôn thâm, đục vọng không kìm nén được xuyên thẳng vào cơ thể tôi...

Ánh đèn vẫn mờ mịt ám muội như trước, hoa anh túc trong bình vẫn mê hoặc dụ tình như thế, tiếng rên rỉ vọng tình mơ hồ mông lung, hai cơ thể chồng khít lên nhau cùng cử động theo một quy luật...

Đây là cuộc chiến đẹp nhất giữa nam và nữ, hơn nữa bây giờ càng trở nên kịch liệt hơn...

Người đàn ông phía trên mồ hôi vã ra như mưa, khoái cảm chinh phục khiến hắn say sưa hưởng thụ...

Đây chính là cuộc chiến giữa chúng tôi, chinh phục và bị chinh phục, khống chế và bị khống chế...

Có điều, nếu nguyệt trang có thể dễ dàng bị vạch trần vậy thì không còn là nguyệt trang, cũng giống như nói dối mà dễ dàng bị nhìn thấu thì đã không còn là nói dối

Xé toang lớp nguyệt trang của tôi, phá nát lớp mặt nạ của tôi, sợ rằng đây mới chính là khoái cảm của người đàn ông bên trên

Chỉ là mặt nạ đeo quá lâu, nguyệt trang che phủ quá dày, lúc nào là thật, lúc nào là giả, ngay cả chính bản thân tôi cũng không thể phân biệt nổi

Cho nên, Truyền Chi, giờ phút này tôi là thật hay giả, ngài có thể phân biệt rõ ràng được sao?

39. Chương 39: Mua Dây Buộc Mình

Cho đến khi tôi thức dậy đã là chạng vạng ngày hôm sau, không khí trong phòng vẫn còn ngập tràn mùi vị hoan ái, còn người đàn ông đêm qua cuồng nhiệt cùng tôi cả một đêm chẳng biết đã đi đâu mất...

Tôi từ từ đứng dậy, hơi cử động chân tay đau nhức, tự mình xuống giường, đi vào phòng tắm...

Giờ phút này, tôi chỉ muốn thoải mái tắm nước nóng một trận, cảm giác tỉnh dịch vẫn còn ở trong người thật vô cùng khó chịu...

Hơn nữa trên người tôi vẫn còn lưu lại hương vị của Truyền Chi

Tuy chuyện xảy ra đêm qua giống như được bảo vệ trong một màn an toàn trong suốt, nhưng tôi vẫn không thích đem hơi thở của người đàn ông này về bên cạnh Vũ...

Tắm vòi sen xong tôi đứng ở trước gương, nhìn mình trong gương, người phụ nữ trong gương gò má gầy yếu, tái nhợt không chút huyết sắc, trên làn da mịn màng trắng trẻo có vài vết xanh tím thấy rợn người...

“Tôi chính là muốn em nhớ kỹ... tôi đang chơi đùa em “

Tôi cười rất nhạt rất nhạt với chính mình trong gương sau đó giơ tay lên cao, một quyền đập nát gương...

Choang! Người phụ nữ trong gương lập tức biến mất thành vô số mảnh nhỏ, toò cuí đầu, mảnh gương vụn dưới chân có vô số khuôn mặt, khuôn mặt nào cũng tái nhợt không mang cảm xúc gì...

Ngón tay bị mảnh gương vỡ cửa đứt, máu từng giọt từng giọt chảy xuống mặt đất, đường gân trên cổ tay mảnh khảnh giật lên dữ dội, đồng tử trong tròng trắng hiện lên màu tím xanh lạnh lẽo...

Đứng đó nửa ngày, tôi nhìn thấy nền đất vô cùng bừa bãi, lấy lại vẻ bình tĩnh sắc mặt như bình thường bước ra ngoài phòng tắm...

Mặc quần áo tử tế, chạy đi...

Người canh gác biệt thự nhìn cả tay tôi đầy máu đỏ chạy ra ngoài, đầu tiên là kinh sợ, sau đó gật đầu cung kính nói “Hiên Viên tiểu thư, Truyền tiên sinh vừa nãy có gọi điện thoại về mời cô ở lại ăn bữa tối, thuận tiện nói chuyện hợp tác, ngài ấy sẽ về nhanh thôi...”

Tôi cười lắc lắc đầu, “Không được, ngày mai tôi lại đến, lúc đó sẽ nói chuyện... Còn nữa nhờ anh nói lại với Truyền tiên sinh, gương trong phòng tắm tôi không cẩn thận làm vỡ rồi, bảo ngài ấy cẩn thận một chút, mảnh vụn tuy nhỏ nhưng không để ý cũng khiến người ta mất mạng đó...”

Cậu ta hơi thất thần, tôi duyên dáng cười một cái, tự ý rời đi...

Trở về nhà của Hiên Viên gia, trời đã tối, tôi không gặp bất cứ một ai, đi thẳng về phòng mình, lấy hòm thuốc ra bằng bó sơ qua ỉnh một chút xong rồi ngồi luôn ở đó, không nhúc nhích...

Tôi đang tự hỏi, tiếp theo tôi nên làm gì đây...

Trong phòng tắm người đàn ông đã nhìn thấy những mảnh vỡ của chiếc gương, trên đó có những vết máu loang lổ, rất đáng sợ...

“Anh, anh thất vọng lắm à...” Truyền Việt dựa vào cửa, chăm chú từng dáng vẻ của người đàn ông

“Em nói gì?”

“Trở về lại không thấy cô ta, hình như anh rất thất vọng...” Truyền Việt lặp lại một lần nữa, đôi mắt màu nâu sẫm nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt...

“Em nghĩ nhiều quá rồi...” Đôi mắt xanh lam thâm thúy hiện ra vẻ không vui

“Anh, anh không thấy mình tiêu phí quá nhiều tâm tư vào cô ta à?” Ngữ khí Truyền Việt có vẻ nôn nóng

Người đó nghe xong, không để tâm cười nhạt, “Cô ta chính là nhân vật quan trọng nhất của Xích Vũ, mục đích về Hà Lan của chúng ta lần này em quên rồi sao?”

“Em không quên, em sợ anh quên... Anh phải biết, phương pháp tốt nhất với cô ta chính là...” Truyền Việt đưa ngón tay khê vạch trên cổ, ám hiệu đổ máu...

Người đàn ông nhìn cậu ta chằm chằm, lắc lắc đầu, “Cô ấy là một nhân tài, đáng tiếc...”

“Nhưng anh căn bản là không đủ sức hấp dẫn với cô ấy, cô ta có bao nhiêu trung thành với người anh trai đó của mình anh không phải không biết. Hơn nữa, anh, cứ coi như cô ta thỏa hiệp đi, anh có thể khống chế được cô ta không?” Lần đầu tiên trong đời, Truyền Việt hoài nghi người anh trai không gì không làm được trước mắt, người phụ ữm đó khiến cậu ta cảm thấy vô cùng bất an...

Ánh mắt người đàn ông tối sầm lại, khóe miệng chậm rãi vẽ nên nét cười nhàn nhạt, “em đang hoài nghi năng lực của anh?”

Chạm vào ánh mắt đó của người đàn ông, Truyền Việt không tránh được cơn rùng mình, nhưng vẫn không thể không lên tiếng:

“Anh, anh là thợ săn, ngàn vạn... đừng tự biến mình thành con mồi...”

Nghe vậy, người đàn ông cười khê vài tiếng, vỗ vai em trai mình an ủi “Yên tâm, anh không phải Hoàn Tư Dạ, không đa tình như hắn đâu...”

Không bật đèn, trong phòng tối om...

Tôi bó gối ngồi trên thảm trải sàn, dựa vào ghế sofa, nhìn thấy tấm màn gió màu trắng bị gió đêm khê nâng lên, rồi lại nhẹ nhàng hạ xuống, một cánh hoa đình hương ngẫu nhiên bay vào phòng, nhẹ nhàng chuyển động dưới ánh trăng bàng bạc, hạ xuống góc đặt chiếc đàn thụ cầm, cùng nhảy múa với ánh trăng sáng rực...

Cảnh tượng trước mắt khiến tôi nhớ đến lưu quang...

Lưu quang dưới ánh trăng là đẹp nhất, ánh trăng thanh khiết lạnh lùng nhảy múa vòng quanh trên mũi dao, ánh sáng lung linh kỳ ảo, sao sáng cả đêm trên bầu trời cũng thất thế...

Nó đúng là một con dao rất đẹp, đáng tiếc lần trước lúc rời khỏi biệt thự, vội đến mức không nhớ mang nó theo, nó bị bỏ quên trong đám cháy, có lẽ đã hỏng rồi...

Tôi khê thở dài một hơi, không ngờ ngay cả nó cũng bỏ tôi mà đi, có cảm giác mất mát trong lòng hơi nhói đau...

Nhưng cảm giác mất mát đó rốt cuộc là vì lưu quang, hay là vì người đã tặng tôi lưu quang?

“Em sống chết thế nào sau này không liên quan gì đến anh...”

Lúc hẳn nói câu này trên mặt sẽ có vẻ gì nhỉ? Là phần nộ đến cực điểm, là thống khổ khó chịu, hay là vẻ thê lương tuyệt vọng với tôi...

Hoặc giả, lạnh lùng không có vẻ gì...

Tôi đột nhiên cảm thấy lòng mình giống như một cái hồ rất sâu, không chừng mực mà đi lạc xuống đáy hồ, có thứ gì đó từ cổ họng không nhìn rõ từng chút từng chút trào ra, loại cảm giác này không thể kiềm chế nổi, nó dường như khiến tôi không biết phải làm sao...

Tôi chưa từng trải qua loại cảm giác này bao giờ ngay cả ánh mắt đau đớn của Vũ cũng không khiến tôi có cảm giác đó, rốt cuộc là tôi bị sao vậy?

Tôi rất không hiểu, lần đầu tiên trong đời tôi đưa ra câu chất vấn như thế với trí tuệ của mình...

Vũ, anh biết tôi đã về chứ? Người làm chắc chắn đã đi báo cáo với anh rồi

Tôi đột nhiên rất muốn gặp anh, rất muốn trốn trong lòng anh, muốn giống như lúc bé, nếu không sợ rằng cả đêm nay tôi không thể ngủ được...

Tôi đi tới nơi ở của Vũ, phòng ngủ của anh ở trên tầng hai, từ bên ngoài nhìn vào căn phòng tối om, anh ngủ rồi sao?

Tôi đi dọc theo cầu thang chậm rãi đi tới, hành lang yên tĩnh truyền đến những âm thanh khác lạ, không rõ lắm, tầng hai trừ thư phòng ra thì chỉ có phòng ngủ của Vũ, mà âm thanh này chính là truyền ra từ phòng ngủ...

Lòng tôi đột nhiên căng thẳng bởi vì âm thanh này cực kì giống tiếng rên rỉ, Vũ bị ốm sao?

Cửa phòng ngủ khép hờ, tôi vừa định đẩy cửa tiến vào thì từ khe hở của cánh cửa lại thấy được một cảnh khiến tôi chấn động...

Vũ không bị ốm, tiếng rên rỉ đó phát ra từ người nằm dưới thân anh, và người đó, chính là Nhược Băng...

Tôi chưa từng gặp Nhược Băng như vậy bao giờ...

Đôi mắt vô hồn gần như trong suốt giờ phút này lại mê ly mờ mịt nhìn người đang nằm phía trên anh.

Đôi môi mỏng nhếch cảm phát ra tiếng rên rỉ vong tình, không biết nên nói là thống khổ hay là khoái cảm.

Cơ thể hơi cong tạo nên độ cong mê hoặc, hai chân thon dài giao thoa với bắp đùi trắng kiêu của người kia...

Tôi biết Nhược Băng rất đẹp từ lâu rồi nhưng tôi không thể ngờ anh khi ở trên giường lại mê hoặc nhếch cảm đến thế, kiều diễm cuốn hút...

Vẻ mỹ lệ của anh, quyến rũ của anh giờ phút này chỉ vì một người...

Tôi cũng chưa từng gặp Vũ như vậy

Mồ hôi làm ướt cơ thể anh như vừa mới tắm, da dẻ sôi sục rít gào

Rồng vàng sau lưng dường như cũng có sinh mệnh, liêu lĩnh ngạo mạn giằng co với ánh mắt lạnh lùng của tôi

Anh giờ phút này mạnh mẽ khiến tôi cảm thấy xa lạ...

Hai người, một người cao lớn trắng kiêu, một người thon thả bé nhỏ, một làn da bánh mật khỏe mạnh, một làn da trắng mịn tinh tế

Quả thật, đây đúng là một cảnh tượng tuyệt đẹp...

Nó thậm chí đẹp đến mức...khiến tôi quên cả hô hấp...

Tôi tựa đầu lên bức tường ngoài hành lang, trong đầu trống rỗng, tất cả ý thức dường như đã bay đi mất rồi...

“Vũ... Vũ...” Là tiếng gọi nồng đậm tình cảm của Nhược Băng

Tôi lắc đầu, cười khổ một cái, xem ra hôm nay đã định sẵn là tôi sẽ mất ngủ, sau đó xoay người ly khai...

Ở hoa viên, bất ngờ tôi gặp một người cũng đang thất thần giống tôi

Nguyễn Húc đang ngồi dưới chiếc ô lớn, một mình ngắm sao đêm gió lạnh, tự rót rượu uống một mình...

“Hôm nay sao lại có hứng thú vậy?”

Tôi ngồi xuống đối diện với anh...

Anh ngẩng đầu mỉm cười nhìn tôi, ánh mắt lại là vẻ cơ trí trong sáng “Ngưng Tịch, em về rồi...”

Tôi khẽ gật đầu hỏi “Bình rượu và chén rượu của anh đều rất đặc biệt, là rượu gì thế?”

“Đỗ Khang...” Anh nâng chén sứ tinh tế lên uống một hơi cạn sạch

“Đỗ Khang?” Trước giờ tôi chưa từng nghe đến loại rượu này

“Em chưa nghe thấy bao giờ sao? Để giải ưu chỉ có Đỗ Khang...”

“À, thú vị lắm, ở đâu ra thế?” Tôi hứng thú

“Một người bạn Trung Quốc tặng, muốn thử một chút không, có điều rượu này hơi mạnh, không biết em có thể uống được không...”

“Này, anh thật là coi thường em, tử lượng của em rất tốt đấy...” Tôi trêu đùa

Anh mỉm cười nhìn tôi, không nói gì, rót cho tôi một chén

Tôi học theo dáng vẻ của anh, đem chất lỏng trong chén sứ uống một hơi cạn sạch, một cảm giác chua cay xông thẳng vào họng tôi, dạ dày tôi bị bỏng rồi...

Tôi khẽ nhíu mày, đây là rượu gì mà còn mạnh hơn tất cả các loại rượu tôi đã từng uống thế...

“Sao, có quen không?” Nguyễn Húc hỏi

Tôi gật gù đầu, “Vẫn ổn...”

Nguyễn Húc lại rót cho tôi một chén nữa, tôi nâng chén rượu lên để ở đầu mũi người người, mùi rượu thơm ngọt thuần phác nồng nàn, thật là vô cùng đặc biệt

“Để giải ưu chỉ có Đỗ Khang... Nguyễn Húc, anh quá ưu sầu à?” Tôi nhấp nhẹ chất lỏng trong chén, phát hiện loại rượu này cần chậm chậm nhấp mới thấy ngon lành...

“Em chắc thấy rồi, anh vừa nhìn thấy em đi đến phòng của Vũ...” Ngỡ ngàng Nguyễn Húc có chút cay đắng

Tôi gật đầu “Vì sao lại như vậy?”

“Từ sau khi em đi Vũ vẫn luôn không vui, mãi đến chiều muộn hôm nay em vẫn chưa về, một mình cậu ta mượn rượu giải sầu, uống say, Nhược Băng dìu cậu ta về phòng nghỉ ngơi... Sau đó...” Giọng nói anh có phần nghẹn nghẹn

“Không trở ra nữa...” Tôi thay anh nói đoạn cuối, bất lực cười khổ

“Ngưng Tịch, em trách Nhược Băng không?” Nguyễn Húc nhìn chăm chăm vào mặt tôi hỏi

Tôi lắc đầu, “Sao có thể trách anh ấy, vị trí này sớm muộn cũng sẽ có người bước vào chỉ là, em không ngờ người đó lại là Nhược Băng...”

Vũ dù có thương tôi thế nào thì anh vẫn là anh trai tôi, sớm muộn gì anh cũng phải yêu đương, phải kết hôn, phải có được cuộc sống của riêng mình, mấy thứ này tôi đều hiểu, chỉ là trong lòng vẫn có cảm giác mất mát...

Nguyên Húc ánh mắt sáng lên “Anh hỏi em chuyện khác cơ, anh biết, những lời bọn anh nói với nhau hôm đó em có nghe được...”

Tôi giương mắt nhìn anh, cười nhạt “Nếu em trách anh ấy thì bây giờ anh ấy đã không còn ở đây nữa, chuyện anh ấy làm vẫn còn trong phạm vi em chịu đựng được...”

Dù sao anh cũng không phản bội Xích Vũ, hơn nữa anh làm như vậy cũng bởi vì anh thích Vũ, cũng xem như là có tình nên mới làm vậy đi.

“Có điều coi em là tình địch là có phần oan cho em...” Tôi mỉm cười

Nguyên Húc cũng cười “Đúng là oan, em thích Vũ nhưng em không hề yêu cậu ta...”

Tôi cười nhạt “anh ấy là anh trai em...”

Nghe vậy, Nguyên Húc lắc đầu “Em không yêu cậu ta không phải vì cậu ta là anh trai em, em có thể sống vì cậu ta, có thể chết vì cậu ta, có thể bán mạng vì cậu ta, thậm chí có thể hy sinh hạnh phúc của chính bản thân vì cậu ta, nhưng em lại không thể yêu cậu ta... Bởi vì, đối với em mà nói Vũ chỉ là một đối tượng cần được em bảo vệ, cậu ta không phải là một người có thể đứng ngang hàng với em...”

Tôi nhún mày “Anh có vẻ rất hiểu tình yêu...”

Anh khẽ cười một tiếng có chút kiêu ngạo nói “Bàn về trí tuệ anh không sánh bằng em, nhưng bàn về tình yêu, em không thể bằng anh...”

Tôi nghĩ trong lòng, người mình yêu đang nằm trên giường của người khác mà vẫn có thể ở đây vui vẻ nói chuyện cũng chỉ có những người cơ trí bình tĩnh như Nguyên Húc mới có thể làm được...

Tôi lại cầm chén rượu lên, phát hiện bản thân hình như rất thích hương vị này

“Tay em sao thế?” Nguyên Húc nhìn chăm chăm miếng băng bó trên tay tôi hỏi

“Không sao, không cần thận bị đứt thôi...” Tôi nhàn nhạt nói

“Em nha giỏi nhất là làm bản thân bị thương...” Nguyên Húc cười có vẻ bất đắc dĩ

Tôi khẽ cười một tiếng “Hình như đúng là như thế...”

Nghe vậy ánh mắt anh có vẻ phức tạp, thu nụ cười lại, nói nhỏ “Ngưng Tịch, có đáng không?”

Tôi biết anh đang hỏi điều gì...

Tôi lắc đầu cười cười, “Vì xích vũ thực sự không đáng, nhưng làm vậy vì Vũ... Em đã hứa với anh ấy sẽ thay anh ấy hoàn thành tâm nguyện của cha”

“Ngưng Tịch, em không phải một người bị quyền lợi hấp dẫn nhưng lại bị số phận ràng buộc, có lúc làm người đứng để tâm nhiều điều quá, nếu không sẽ vậy chết bản thân mình...”

“Mua dây buộc mình...” Tôi thì thầm

“Em nói gì?” Nguyên Húc không nghe rõ lời tôi vừa nói

“Không có gì. Đúng rồi, Joey bao giờ mới về...” Đôi mắt u ám, tôi đổi đề tài

“Ngày mai trở về cùng với những người khác nữa, Ảnh đường của chúng ta lần này tổn thất không ít người...” Anh tiếc nuối nói

“Đúng vậy” Tôi thở dài một tiếng “Không ngờ châu Á từ lâu đã bị người ta khống chế, chúng ta tóm lại vẫn chậm một bước...”

“Không phải em chậm mà là đối thủ của em quá mạnh, Ngưng Tịch, Hoàn Tư Dạ nếu như chuyển mục tiêu thẳng sang Xích Vũ, chúng ta có lẽ không được bình yên ngày nào...” Sắc mặt anh rất nặng nề

Mắt tôi tối sầm lại, trong lòng mờ mịt...

“Bây giờ không chỉ có Hoàn Tư Dạ, còn cả Truyền Chi nữa, Nguyên Húc, em cảm thấy hắn ta còn đáng sợ hơn cả Hoàn Tư Dạ, em không đoán được hắn có mục đích gì?”

Tôi xoa nhẹ trán, có chút choáng váng...

“Thái độ của hần thực sự khó đoán, đúng ra mà nói, mục đích của Hoàn Tư Dạ thì đơn giản hơn, ai cũng có thể nhìn ra, hần muốn có được em...”

Tôi cười nhẹ “Nhưng em không thể đi với hần...”

“Vì Vũ?” Anh hỏi

“Không chỉ như thế...” Tôi thở dài một hơi, “Nguyên Húc, anh biết không? Mỗi lần nằm dưới thân thể hần, em không tự giác được mà nhớ tới cơ thể máu chảy đầm đìa của Trình Chân, đó đã trở thành bóng ma trong lòng em, em từng cố quên, nhưng lại không quên được...”

Nguyên Húc đau lòng nhìn tôi, “Ngưng Tịch, hần đối với em là tình thế bất buộc, em trốn được sao?”

Tôi lắc lắc đầu, “Em sẽ không trốn, cũng không thể trốn, xích vũ và Thiên Nhất Minh quyết đấu là chuyện sớm muộn, chúng em đã định sẵn là kẻ thù không đội trời chung...”

Tôi uống chất lỏng trong chén vào ruột...

“Nếu chỉ là như vậy, em bây giờ có gì mà phiền lòng chứ?” Nguyên Húc nắm ly rượu, chậm rãi uống

Tôi lắc lắc đầu, cười khổ nói “Em cũng không biết nữa, có lẽ là chúng em đã faay đưa quá lâu rồi. Nguyên Húc, bắt đầu từ năm em mười hai tuổi, bọn em đã quen nhau gần mười năm rồi, có rất nhiều chuyện ngay cả chúng em cũng không phân biệt nổi... Chỉ là em không hiểu, vì sao hần lại cố chấp với em như vậy chúng em làm chính mình đây thương tích cũng không chịu buông tha...”

Nguyên Húc nhìn tôi một cái rất sâu sau đó ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm u ám, nhẹ giọng hỏi

“Ngưng Tịch, nhìn thấy sao trên trời không? Nếu có một ngày sao trên trời rơi vào bàn tay em, em sẽ làm thế nào?”

“Đường nhiên là sẽ bắt lấy và giữ thật chặt...”

“Hần cũng nghĩ như vậy...”

“A, logic gì đây?” Tôi không đồng ý

“Ngưng Tịch, em quá mạnh mẽ, quá chói mắt, bướng bỉnh trong xương tủy khiến người ta không có cảm giác an toàn, kể cả có ôm chặt em vào lòng cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng bất an... Những Đối với những người và vật mà bản thân không thể khống chế được đường nhiên sẽ sinh ra một loại dục vọng muốn phá hủy, cho nên rất nguy hiểm...”

“Thế là sao...?” Tôi nhú mày

“Đó là tật xấu của đàn ông...” Nguyên Húc nói đúng trọng tâm

Nghe vậy, tôi cười nhẹ một cái “Tất cả đàn ông đều như thế à?”

Anh lắc đầu “Không phải, nhưng Hoàn Tư Dạ và Truyền Chi đều là người như vậy...”

Tôi không nói gì...

“Đúng rồi, lần này Joey trở về em có sắp xếp gì?” Nguyên Húc lại rót đầy chén cho tôi, chuyển đề tài

“Giống như trước đây thôi, có chuyện gì à?” Tôi nghi ngờ hỏi

Anh nhìn tôi thở dài nói “Đứa trẻ đó khiến người ta có chút lo lắng...”

Tôi cười nhẹ “Anh cũng nói rồi đấy thôi, nó chỉ là đứa trẻ...”

“Ngưng Tịch, nó trong mắt em là một đứa trẻ nhưng trong mắt người khác thì không đơn giản như vậy...”

Tôi lại nhú mày “Ý gì?”

“Lúc nào ở trước mặt em nó cũng biểu hiện mình là một đứa trẻ, cố gắng giấu giếm sức mạnh nhưng lúc đối mặt với bọn anh, nó lại nhuệ khí đến bức người, lộ rõ sự liều lĩnh, là một đứa trẻ lòng dạ rất sâu...” Nguyên Húc vừa nghĩ vừa nói

Nghe vậy, khóe miệng tôi chậm rãi vẽ ra nụ cười yếu ớt, không hề ấm áp, lạnh lẽo vô cùng “Trước mặt kẻ thù phải biết che giấu sức mạnh đúng lúc, điều này là em dạy cho nó, không ngờ nó lại sử dụng với cả em...”

Có điều, trình độ của nó vẫn chưa đủ, muốn nguy trang thì nhất định phải nguy trang triệt để, nếu không một khi bị vạch trần, chắc chắn sẽ là ‘chơi với lửa có ngày chết cháy’...

“Đặc biệt là ánh mắt lúc nó nhìn Vũ càng nhìn càng khiến người ta sợ hãi... Ngưng Tịch, tốt nhất là em nên để nó cách xa Vũ một chút...”

Tôi khẽ gật đầu, cảm thán một tiếng, “Lúc trước bồi dưỡng nó là để nó thay thế em, không ngờ nó lại giống như một con ngựa hoang đứt cương không chịu khống chế như vậy... Chỉ sợ Vũ không thể khống chế được nó”

“Thay thế em? Vì sao? Em có chuyện gì à?” Nguyên Húc nghi ngờ hỏi

Giật mình vì lời nói lỗ miệng, tôi chợt dạ mỉm cười lảng tránh “Ý em là, nó là một trợ thủ rất đắc lực, có nó bên cạnh rất nhiều chuyện em không cần trực tiếp nhúng tay...”

Nguyên Húc nhìn tôi một cái, không nói gì...

“Đồ Khang của anh hương vị không tệ... Có điều, cái chén nhỏ quá” Tôi oán hận nó, cái chén lại cạnh thấy đầy rồi

Anh nhìn tôi bất đắc dĩ cười cười, “Rượu này không phải uống như vậy, nhấp nháp mới có hương vị... Ngưng Tịch, hình như em say rồi...”

Tôi gật đầu, đầu óc choáng váng, mặt có chút nóng lên, hình như say thật rồi...

“Em uống nhanh quánào, anh đỡ em, về phòng nghỉ nào...” Nguyên Húc đi tới, nâng cơ thể hơi lảo đảo của tôi dậy

Tôi dựa đầu vào vai anh, đi lại...

Ai bảo say thì có thể giải ngàn sầu? Sầu không giải được lại khiến bản thân khó chịu muốn chết...

“Nguyên Húc...” Tôi mở to đôi mắt mơ màng, quay mặt nhìn người bên cạnh, thì thào thành tiếng

“sao thế?” Anh quay sang nhìn tôi

“Anh nói xem có phải em sai rồi không?” Giọng nói của tôi có chút cay đắng

Anh nhìn vào mắt tôi, có chút kinh ngạc, “Ngưng Tịch, sao lại nói như vậy?”

Tôi cụp mắt xuống, thì thào nói “Có lẽ lúc trước em không nên dụ dỗ các anh, em quá tự tin, em tin rằng mình có thể làm cho các anh sống tốt hơn, nhưng bây giờ... hình như em lại đang kéo các anh vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục rồi...”

Anh thở dài một hơi, “Ngưng Tịch, trước kia em thường nói ‘Lâm trận tiếc binh uống làm tướng’ (1), bây giờ sao lại có ý nghĩ như vậy...”

“Nguyễn Linh nếu không vì em thì tay nó đã không...” Mỗi lần nghĩ đến chuyện này tôi đều cảm thấy rất khó chịu

“Ngưng Tịch em đã cố gắng làm mọi thứ cho cô ấy rồi, em chăm sóc mỗi người bọn anh đều rất tốt, thật đấy... Vì vậy, không ai có tư cách trách cứ em cả...”

Tôi ngẩng đầu hai mắt mơ hồ, mờ mịt nhìn anh “THật sao?”

Anh đẩy đầu tôi vào ngực mình, đau lòng nói

“Thật... Ngưng Tịch, đừng khiến bọn anh trở thành gánh nặng của em nữa, em gánh vác đã nhiều lắm rồi, một cô gái trẻ tuổi như vậy, nhỏ bé như vậy, cơ thể lại yếu đuối nữa sao có thể đảm nhận nhiều việc như vậy, lâu như vậy... khiến ai cũng đau lòng...”

“Nguyên Húc, anh tin vào số mệnh không?”

“Em tin không?” Anh hỏi ngược lại

Tôi cười nhẹ “Không tin, em là một người yêu thích thử thách, trước giờ đều không thích những gì quá bình lặng...”

Anh nhẹ giọng cười lên “Đúng vậy, từ lúc em ở trên đảo Tái Sinh đã là như thế, trước giờ không có ai dám khiêu chiến Sắc vi phu nhân đầy uy quyền, em chính là người đầu tiên, lúc đó em chói mắt đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng...”

“Nhưng Nguyên Húc à, lúc này em lại cảm thấy mình giống như bị thứ gì đó trói chặt, giống như sa chân vào tấm lưới khổng lồ, em càng giãy dụa muốn thoát thân nó càng siết chặt hơn, chặt đến mức em không thể hít thở...”

Tôi cảm thấy đầu mình đau vô cùng, chạm vào giường lập tức ngã xuống

Nguyên Húc còn nói gì nữa tôi đều không nghe rõ, chỉ nhớ hình như anh hỏi tôi

“Ngưng Tịch, em bị cái gì bủa vây? Là số mệnh, hay là... chính em?”

Đúng vậy, rốt cuộc là số mệnh đang bủa vây tôi hay là chính tôi mua dây buộc mình? Tôi cũng muốn biết...

40. Chương 40

Mưa bão nổi lên Đầu đau mơ hồ, thái dương giống như bị những tia sáng rất mảnh lần lượt chiếu vào, cảm giác đau đến cắn rứt

Tôi dùng ngón tay xoa xoa thái dương đang giật lên từng chập của mình, lông mày nhíu chặt lại...

“Sắc mặt em hình như rất không ổn, đêm qua ngủ không ngon sao?” Người đàn ông ngồi đối diện tôi vừa tao nhã bưng chén trà lên vừa hỏi

“Đúng vậy, nhức đầu quá...” Tôi rên rỉ

Sáng nay lúc soi gương thấy mặt mình tái nhợt như ma nữ, hơn nữa đầu còn đau đến mức sắp nứt ra, đó là kết quả của việc say rượu...

Người đàn ông đối diện nhìn khuôn mặt trắng bệch, trên tay quần đầy băng gạc của tôi, ánh mắt hơi tối, trầm giọng nói “Ngưng Tịch, xin lỗi, đêm hôm trước, tôi có phần hơi quá đáng...”

Tôi không nhìn hắn, cup mắt xuống, chạm rai bưng chén trà lên, nhấp nhẹ một ngụm, sau đó ngẩng mặt lên, tầm mắt giao với tầm mắt của người đối diện, thấy vẻ ặt nghiêm túc của hắn tôi dịu dàng mỉm cười

“Không sao, tôi không để ý...”

Vẻ mặt dịu dàng của tôi lại khiến sắc mặt của người đàn ông đối diện trầm xuống, vẻ mặt giống như đang bất mãn

“Ngưng Tịch, em lúc nào cũng không đau không ngứa như vậy ư?” (không đau không ngứa ý là không có cảm giác gì, lãnh đạm)

Nghe vậy, tôi khẽ cười một tiếng, chậm rãi đặt chén trà xuống, trêu chọc “Sao cơ? Chẳng lẽ, Truyền tiên sinh hi vọng nhìn thấy tôi hai mắt nhắm lệ kể kể kể với ngài những điều oan ức mà mình phải chịu đựng sao?”

Hắn có vẻ hơi lúng túng, ánh mắt mang theo vài phần phần nộ, chỉ là tất cả những điểm này không biết là thật giả bao nhiêu phần...

Tôi chẳng muốn nghiên cứu thật giả của hắn, trạng thái tinh thần hôm nay không tốt, chỉ muốn nhanh chóng đi vào chủ đề chính sau đó về nhà nghỉ ngơi...

“Truyền tiên sinh, chúng ta nói chuyện hợp tác đi...”

Hắn khẽ gật đầu...

Như đã thỏa thuận từ trước, Truyền lấy danh nghĩa là trợ giúp để rót một khoản tiền vào tập đoàn, về ngoài là đầu tư cho chúng tôi, thực tế là để chúng tôi rửa tiền cho hắn, mỗi khoản Xích Vũ đều được hưởng 2% từ phần lãi ròng của khoản tiền đó.

Đồng thời, Xích Vũ cũng mất đi quyền kiểm soát một nửa số bến tàu...

Còn Truyền Chi sẽ phụ trách việc giải trừ cô lập Xích Vũ của tứ đại gia tộc...

Không sai, toàn diện mà nói thì giao dịch lần này xích vũ chẳng hề thua thiệt, hơn nữa còn có thể sinh lợi...

“Truyền tiên sinh, bên tứ đại gia tộc kia phải giải thích thế nào...”

Muốn giải trừ cô lập thì phải có lý do chính đáng có tính thuyết phục để người ta tin tưởng...

Hắn cười bí hiểm “Không cần giải thích gì cả, sự thật thắng hùng biện, chỉ cần tìm ra hung thủ thực sự là được...”

Tôi hơi nghi ngờ, hung thủ thực sự? Không phải hắn đã tóm được Hoàn Tư Dạ rồi chứ...

“Ý tôi là tùy tiện tìm một bang phái đứng ra chịu tội thay là được...”

Tôi cười, vậy cũng đúng, dòng họ Gambino các người đứng đầu trong tứ đại gia tộc, hắn nói mặt trời màu đen thì chẳng có ai dám nói mặt trời màu đỏ...

Muốn tìm một người đứng ra chịu tội thay, quá dễ dàng, kể cả biết chắc chắn là giả cũng không ai dám lên tiếng...

Chỉ là không biết bang phái nào lại xui xẻo đến thế...

Tôi khẽ lắc đầu, thế giới này đúng là thế giới của cường quyền, không có công lý...

“Ngưng Tịch, đối với Hoàn Tư Dạ, em quyết định thế nào...”

“Tình thế không ai biết trước được, chỉ có thể đi chậm từng bước một, đi bước nào tính bước đấy thôi...” Tôi thở dài nói

Hắn nhìn tôi một cái rồi chậm rãi đặt chén trà xuống, nói “Ngưng Tịch, thị trường mua bán vũ khí ở châu Á cũng đã bị hắn khống chế, con đường về sau của các em rất khó đi, có từng nghĩ đến việc sang Mỹ phát triển không...”

“Mỹ? Nếu tôi nhớ không lầm, nơi này là nơi làm ăn của gia tộc Tập Nại La...”

Hắn nhếch môi cười nhạt, “Ngưng Tịch, gần đây em đúng là bị Hoàn Tư Dạ cuốn lấy chặt quá rồi, em không biết sao? Tập Nại La đã thất thế rồi...”

“Hả?” Tôi hơi nhíu mày, vẫn có chút giật mình “Tôi không biết chuyện này, đã bao lâu rồi?”

Hắn cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay một chút, “Ba giờ trước...”

Nụ cười của tôi cứng đờ, sợ rằng trừ đám người Gambino nhà họ ra thì tôi chính là người đầu tiên biết tin này...

“Là kiệt tác của quý gia tộc sao?”

Hắn gật gù, “Là anh họ tôi thu phục đó... Anh ấy rất tài giỏi phải không?”

Tôi không đồng ý cười cười, “Sợ rằng Truyền tiên sinh mới là người có công lớn nhất...”

Ngữ khí câu nói này của tôi khẳng định nhiều hơn là nghi vấn...

Nghe vậy, hắn cười nhạt, nghi ngờ hỏi “Nhưng tôi không ở Mỹ...”

Tôi lắc đầu, dựa người về phía sau ghế, chậm rãi nói “Tướng giỏi có thể chỉ dùng mưu lược là đã có thể chiến thắng ở ngàn dặm xa xôi, không phải chuyện gì cũng cần tự thân vận động... Và Truyền tiên sinh chính là tướng giỏi nhất trong các tướng giỏi.”

Hắn cười khê mấy tiếng, đôi mắt xanh thăm rặng rờ dưới ánh nắng, tán thưởng “Ngưng Tịch, nói chuyện với em cũng là một loại hưởng thụ...”

Tôi cười nhạt, nghĩ trong lòng cùng hắn ta nói chuyện đúng là một loại thống khổ, chỉ tính đến việc phải phán đoán ý hắn đã đủ lãng phí N neuron thần kinh rồi...

“Sao đây? Có đồng ý tiếp nhận Tạp Nại La không, em biết đấy, gia tộc chúng tôi đã không còn nhiệt huyết với thị trường vũ khí nữa rồi, nếu để các gia tộc khác có được món hời này, tôi rất hy vọng Xích Vũ có thể nhận lấy, hơn nữa điều này cũng không trái với nguyên tắc không động vào thuốc độc của các em...”

Phân tích của hắn rất có lý nhưng trên đời chẳng lẽ lại có món hời lớn như vậy sao? Địa bàn bọn họ chiếm được lại để chúng tôi ngồi mát ăn bát vàng ư?

“Xích Vũ cần phải trả giá thế nào?” Tôi gọn gàng hỏi thẳng

Nghe vậy ánh mắt hắn tối sầm lại, không vui nói “Ngưng Tịch, trong mắt em tôi thực sự gian xảo như vậy sao, chẳng lẽ em chưa từng nghĩ tôi vì lý do gì lại muốn thu phục Tạp Nại La à?”

Tôi giương mắt nhìn hắn nhưng chỉ nhìn được một khuôn mặt vừa đơn thuần lại vừa chân thành, ai biết được sau lưng hắn có giấu thuốc độc hay không, trong ngoài không giống nhau chính là sở trường của người đàn ông này...

“Tôi chỉ biết Truyền tiên sinh sẽ không làm chuyện không có lợi ỉn...”

“Nếu tôi nói tôi muốn dùng nó để đổi lấy trái tim của em thì sao?” Trong lời nói có vẻ nghiêm túc này còn mang theo vài phần hài hước, trong lúc nhất thời không biết thật giả thế nào...

Khóe miệng khê nhếch tạo nên nét cười nhàn nhạt, vui đùa nói “Vụ lần này ngài thực sự bị lỗ mất rồi, bởi vì, tôi căn bản không có trái tim...”

“Haha, thật đúng là không có trái tim” Hắn ngửa đầu cười lớn, sau đó ánh mắt trở lên lạnh lùng. Sắc mặt trầm xuống

“Ngưng Tịch, nhớ lý những gì em đã nói hôm nay, em không có trái tim! Ngàn vạn đừng để tôi phát hiện là em có, nếu không tôi sẽ cho em hiểu được... thế nào mới gọi là vạn kiếp bất phục thực sự”

Ánh mắt lạnh lẽo ác độc của hắn ta khiến đáy lòng tôi chợt thấy rét run, sau đó cười nói “Ngài có phải nghiêm túc quá rồi không...”

Hắn lạnh lùng lườm tôi một cái, nghiêm trang nói “Vốn là không nói đùa với em...”

Tôi nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến...

“Sao? Muốn hay không?” Hắn tiếp tục đề tài vừa nãy

Tôi khê gật đầu “Đúng là chúng tôi rất có lợi chẳng có lý do gì để từ chối cả, có điều các gia tộc khác sợ rằng không dễ dàng để một bang phái ngoại lai can thiệp như vậy đâu...”

Hắn cúi đầu trầm tư một chút, sau đó nói “Có thể lấy cớ là Gambino và Xích Vũ đang hợp tác, đương nhiên đó chỉ là bề ngoài thực tế vẫn là ai làm chuyện người này...”

Tôi cười khê “Ngài hao tâm tổn sức như vậy cũng khiến tôi hơi sợ hãi...”

Hắn nhìn tôi một cái, nói “Ngưng Tịch, em lúc nào cũng ngờ vực tôi vô căn cứ. Thực ra tôi chỉ là muốn cho Xích Vũ một cơ hội, bản thân tôi cũng chẳng tổn thất gì, vì sao em lại không đón nhận? Hơn nữa...đó cũng là lời hối lỗi cho đêm hôm trước “

Tôi lắc đầu cười cười, “Ngài đã nói như vậy mà tôi còn từ chối nữa thì có vẻ như không biết điều cho lắm, chỉ là chuyện này một mình tôi không thể quyết định được, dù sao, lão đại của Xích Vũ cũng không phải là tôi...”

Người đàn ông đối diện nâng chén trà lên, híp hờ hai mắt, chậm rãi nói “Không sao, em có thể trở về bàn bạc với anh trai em một chút...”

Đám phán với Truyền Chi xong cũng đã gần đến trưa, từ chối ý tốt giữ tôi lại ăn trưa của hắn, đối diện với người đàn ông này, một phút cũng khiến người ta cảm thấy mệt mỏi...

Bây giờ tôi chỉ muốn về nhà thật nhanh, cùng bọn Vũ bàn bạc thật kĩ về lời đề nghị của Truyền Chi, thực sự rất hấp dẫn, có điều, hắn ta...

Lúc đi qua vườn hoa, bất ngờ lại nhìn thấy một khuôn mặt anh tuấn bá đạo khác...

Ánh sáng giữa trưa sáng rực chói mắt, nhưng vẻ băng lạnh của người đàn ông trước mắt...

Lòng không chịu nổi mà nghĩ thầm, sao nhỉ, gần đây tôi đâu có trêu chọc gì cậu ta...

Dù sao nói với cậu ta một câu nửa lời cũng là thừa thãi chi bằng đừng mở miệng nói câu nào thì tốt hơn, đang định vòng qua người cậu ta, lại bị cậu ta áp chặt lấy vai...

Tôi quay đầu, nhú mày nhìn cậu ta...

“Cô cũng thật hay, nhanh như vậy đã nhảy vào vòng ôm của anh ấy. Sao? Chưa bị anh trai tôi chơi đủ à?” ánh mắt khinh miệt, ngữ khí ác liệt, cậu ta thực sự ghét tôi tới cực điểm rồi...

Đối diện với một người đang có ý muốn khiêu khích bạn, phương pháp đáp lễ hắn tốt nhất chính là coi như không nhìn thấy...

Tôi lười biếng ngáp một cái, thuận tiện vung khỏi tay cậu ta, sau đó tiếp tục đi về phía trước, triệt để coi cậu ta như không khí...

Còn đi chưa được mấy bước đã bị cậu ta áp chặt lấy vai ép sát lên tường...

Ánh nắng giữa trưa xuyên qua khe hở của các phiến lá, tinh tế chiếu lên người chúng tôi, mái tóc cậu ta ánh lên màu đỏ đen,

Gương mặt tuấn tú điển trai dưới bóng cây có vẻ hơi tối tăm khó đoán, cậu ta cúi đầu, nhìn chăm chăm tôi nửa ngày, tà ác mỉm cười

“Tôi nghĩ đến nát óc cũng không hiểu, rốt cuộc bản lĩnh của cô lớn tới mức nào lại có thể khiến một người đàn ông thần hồn điên đảo...”

Tôi vừa định đẩy cậu ta ra, đột nhiên xuyên qua bờ vai cậu ta nhìn thấy một đôi mắt xanh sâu thẳm đang nhìn chúng tôi từ phía xa, vẻ mặt của chủ nhân đôi mắt cực kì u ám...

Trong lòng đột nhiên có một ý nghĩ xấu xa, vậy là tôi nói tiếng đầy khiêu khích “Sao, cậu dám chạm vào người tôi không?”

Về mặt hắn nhanh chóng chuyển sang phần nộ, tà ác nói “Tôi chỉ muốn ném thử xem cô có gì đặc biệt...”

Nói xong đã man bóp chặt cằm tôi, nụ hôn bá đạo rơi xuống khóe miệng tôi, chà đạp đầy ác ý, không có chút xíu dịu dàng.

Tôi nheo hai mắt lại, dịu dàng đáp trả, cậu ta có vẻ hoảng hốt nhưng vẫn không chịu rút lui, càng hôn càng sâu, hơi thở cũng dần dần dập...

Ngón tay tôi nhẹ nhàng vuốt ve khuôn ngực đang hở ra của cậu ta, chỉ thấy được nhịp tim đập vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa càng lúc càng nhanh...

Đúng lúc này tôi bất ngờ cắn mạnh vào môi cậu ta, môi hắn tê dại lập tức đẩy tôi ra

“Mùi vị không tệ!” Tôi liếm sạch vết máu trên khóe miệng, vừa lòng nhìn cậu ta miệng đầy máu, vẻ mặt đờ đẫn ngốc nghếch...

“Cô...” Giật mình vì bị đùa giỡn, tức giận của cậu ta không kiềm nổi nữa

“Quay đầu lại...” Tôi hảo tâm lên tiếng nhắc nhở

Hắn bất ngờ quay lại, sắc mặt lập tức trắng bệch “Anh...”

“Vào nhà!” Người đàn ông vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói càng lạnh hơn nữa.

Truyền Việt giống như chú chó ngoan nghe lời, đầu cúi thấp đi vào, lúc đi còn không quên lườm tôi một cái...

Tôi dựa người vào thân cây, cười nhạt nhìn cậu ta, trong lòng nghĩ tên Truyền Việt này thú vị hơn anh trai của cậu ta nhiều...

“Em chơi vui lắm thì phải...” Truyền Chi ôm lấy eo tôi, ánh mắt tràn đầy ý cười

“Ngài thấy đó, cậu ta miễn cưỡng tôi mà, không liên quan tới tôi...” Tôi nhún vai, lập tức thanh minh

“Em không biết phản kháng sao?” Đôi mắt của người đàn ông to tròn

“Cậu ta là em trai ngài mà, chẳng lẽ muốn tôi cắt đứt cổ cậu ta sao?” Tôi nửa đùa nói

“Ha” hắn cười lạnh một tiếng, khuôn mặt đẹp càng lúc càng tiến sát tới, nghiêng răng nói “Em đúng là biết nể mặt tôi...”

Tôi vô tâm cười cười “Đúng vậy, tôi lúc nào cũng...” Lời còn chưa dứt miệng đã bị hắn bịt chặt...

Hắn thay đổi các tư thế miết sát, liếm sạch đôi môi tôi, giống như muốn lau sạch thứ gì đó bẩn thỉu trên đó

Nụ hôn vừa lâu vừa sâu khiến tôi không thở nổi, tôi dùng tay vỗ lên lưng hắn, nói năng ngắt quãng

“Ngài... Không phải muốn lấy mạng tôi chứ... Tôi thở không nổi rồi”

Nụ hôn nóng rực miết sát lên gáy, “Ngưng Tịch, ở lại đi, tôi muốn em...” Hô hấp dồn dập cùng với hơi thở của hắn khiến tôi càng lúc càng hỗn loạn.

Tôi nhếch môi cười “Lời này tính là mời mọc, hay là uy hiếp đây...”

Nghe vậy, người đàn ông khựng lại đôi mắt nhìn chằm chằm vào đôi môi tươi cười của tôi. Hỏi “Có khác nhau sao?”

Tôi yếu ớt gật đầu “Đương nhiên, nếu như là mời mọc thì tôi có quyền từ chối, còn nếu là uy hiếp...”

Tôi dán miệng vào tai hắn nói thầm “Tôi mặc kệ ngài có muốn hay không...”

Hơi thở của hắn lập tức trở nên lạnh lẽo như băng, một tay đẩy tôi ra, lạnh lùng lườm tôi một cái, phát phát tay sau đó xoay người không nói một câu nào đi mất...

Tôi hiểu rõ, hắn như vậy ý là tôi ... Có thể lẫn đi

Cây đa to lớn cô đơn, gió thổi nhẹ hây hẩy lướt qua, vài sợi tóc trượt lên má, đưa tay vuốt vuốt lại tóc tôi cười nhẹ hôm nay mới phát hiện, hai anh em họ Truyền này thực sự... Đều rất thú vị...

Quay lại Hiên Viên gia, người làm lập tức chạy tới hỏi tôi có muốn ăn cơm trưa hay không, tôi nói có, còn bảo cô ta chuẩn bị nhiều nhiều một chút, màn biểu diễn đặc biệt của anh em nhà họ Truyền hôm nay khiến tôi cũng thấy đói hơn bình thường...

Sáng nay gặp Vũ đang vô cùng vội vàng, có lẽ anh đã đi đến tập đoàn rồi, tới bây giờ vẫn chưa về nhà Nhược Băng có lẽ cũng đang ở đó cùng với anh...

Nghĩ đến ánh mắt sáng nay của Vũ, tôi có chút bất đắc dĩ, anh ngay cả liếc cũng không thèm liếc nhìn tôi một cái, có lẽ do anh không biết phải đối mặt với tôi thế nào, còn Nhược Băng, sắc mặt như thường, vô cùng điển trai hào phóng...

Đằng Tuấn và Nguyên Húc đến sân vật tập đánh nhau cho nên nhà ăn lớn như vậy chỉ còn một mình tôi ngồi đó ăn như bị chết đói, tính toán kĩ càng tôi đã hai ngày không ăn cơm tử tế rồi, rượu thì uống không ít, thảo nào lại đói như vậy...

Nghĩ trong lòng họ không ở đây cũng tốt, nếu để họ nhìn thấy tướng ăn của tôi lúc này, có thể sẽ có người bị chết vì bất ngờ mất...

Lúc này, đột nhiên rất nhớ Nguyễn Linh, nếu cô bé vẫn còn ở đây ít nhất cũng có người ăn cơm với tôi...

Biết trước như vậy thì đã giữ cô bé ở lại thêm vài ngày rồi...

Không biết bây giờ cô ấy thế nào nhỉ? Có phải đang hạnh phúc cùng với người anh khóa trên kia không?

Đột nhiên có chút hâm mộ cô ấy, không biết cuộc sống của một người bình thường như thế nào nhỉ?

Tôi nghĩ mãi cũng không ra, bởi vì từ khi tôi bắt đầu hiểu chuyện thế giới của tôi chính là rừng gươm biển lửa, rục rờ lạ lùng, tôi dường như bị ngăn cách bởi thế tục, bị nhốt trong một không gian riêng biệt, tôi không hiểu được họ, họ cũng không hiểu được cuộc sống của tôi...

Thế giới của tôi chưa bao giờ bình thường...

Cuối cùng cũng no bụng rồi tôi rất không tao nhã vươn vai một cái, để bàn ăn bữa bãi lại cho người làm thu dọn, quyết định đi ngủ trưa, chuyện khác ngủ xong rồi mới tính tiếp...

Tôi ngủ rất ngon, có trời mới biết tôi ngủ ngon giấc và thoải mái đến mức nào...

Đột nhiên, tôi cảm thấy có một sợi lông vũ lướt nhẹ trên gò má, ôn nhu, nhẹ nhàng,

Lông chim lại rơi xuống cổ, tôi cảm thấy hơi ngứa ngáy, dùng tay gãi gãi lại chạm vào một đôi tay khác, giật mình cảm thấy có gì đó không đúng, bất ngờ ngồi dậy, một tay bóp chặt cổ của người bên cạnh...

Người đó bị hành động của tôi làm cho sợ hãi nhưng không hề phản kháng, “Chị Ngưng Tịch?”

Tôi mở to đôi mắt ngái ngủ, mịt mờ mịt nhìn người trong tay, bóng tối khiến mặt mũi nó mơ hồ không được rõ ràng cho nó, nhìn chăm chăm vào nó nửa ngày trời tôi mới buông tay

“Joey, thì ra là em...”

Nó đưa tay xoa xoa cái cổ oán thán nói “Thiếu chút nữa là chị làm em nghẹn thở rồi...”

Tôi liếc nó một cái, khê trách “Ai bảo em về cứ hấp ta hấp tấp trên chị, may mà trong tay chị không có dao...”

Nó nhìn tôi một cái oan ức nói “em nào có? Em chỉ muốn đánh thức chị thôi...”

Tôi hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa, đi qua mở đèn căn phòng lập tức sáng rực...

“Tối đây, để chị nhìn em thật kĩ nào” tôi cười vầy vầy tay với nó

Đầu tiên cậu ta ngẩn người, sau đó mỉm cười bất đắc dĩ nhưng vẫn ngoan ngoãn đi tới...

Bao ngày không gặp dường như nó béo lên một chút, cũng dường như cao lên một chút, khuôn mặt cũng cuốn hút hơn một chút, hơi thở đàn ông cũng nồng đậm hơn một chút...

Về mặt tôi si mê vén mái tóc đen như nhung của nó, kim lòng không được tán thưởng “Đúng là do chị nuôi, em càng lúc càng đẹp...”

Nghe vậy, Joey nhú mày rất chặt không vui nói “Chị Ngưng Tịch, chị đừng coi em như thú cưng được không...”

Tôi mặc kệ, có điều tôi chỉ đứng ngang ngực nó cho nên phải ngửa đầu thở dài “Joey, em không thể cao hơn nữa, bây giờ chị nhìn em đã phải cố gắng lắm rồi...”

Nó đột nhiên giơ tay kéo tôi vào trong ngực, ôm chặt lấy, “Chị Ngưng Tịch, em nhớ chị lắm...”

Tôi mỉm cười giống như có một dòng nước ấm áp chảy vào lòng, ấm áp vô cùng, đưa tay khê vuốt tấm lưng nó, an ủi “Chị cũng rất nhớ em... Hoan nghênh em trở về, Joey “

Nó ôm tôi chặt hơn nữa, vuốt đặt lên trán tôi thì thầm “Chị Ngưng Tịch, xin lỗi, nhiệm vụ chị giao cho em, em...”

“Đó không phải lỗi của em...” Tôi ngắt lời nói, thở dài một hơi, an ủi “Chị biết, em đã cố gắng lắm rồi...”

“Chị Ngưng Tịch, là em vô dụng...”

Chưa từng thấy vẻ mặt chán nản như vậy của Joey, xem ra nó ở chỗ Hoàn Tư Dạ chịu không ít đau khổ...

“Được rồi, Joey, em còn ôm chặt nữa xương cốt chị sẽ gãy rời cho xem...” Tôi mỉm cười nhắc nhở

Nó hơi ngẩn người, lúc đó mới buông tay

Tôi xoa xoa cánh tay bị nó ôm phát đau, oán hận nói

“Thật không ngờ mới không gặp có vài tháng, em đã khỏe như vậy...”

Nó nhìn tôi mỉm cười, nụ cười thật thà mà thẳng thắn, đơn thuần mà ngời sáng, ngọt ngào giống như một cậu bé...

Tôi hài lòng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nó, trong lòng thở dài, năm đó, tôi trên phố đen ở Rome mang nó về nhà, nó còn nhỏ như thế vậy mà chớp mắt một cái đã biến thành một người đàn ông trưởng thành, chỉ có bốn năm...

Chỉ có bốn năm sao lại có thể khiến người ta thay đổi nhiều đến thế?

Joey, em thực sự là một cậu bé lòng dạ khó lường sao? Vậy nụ cười của em lúc nào, sự thân thiết của em lúc này rốt cuộc là thật hay giả?

Chị đã từng dạy em, với kẻ địch thì phải nguy trang thật tốt, nhưng em ở trước mặt người thân cũng đang nguy trang sao?

Lòng bàn tay nó dán chặt lên mu bàn tay tôi, đồng tử xanh lam lạnh lùng khó hiểu nhìn tôi, “Chị Ngưng Tịch, chị sao thế, sao không nói gì?”

Nhận ra sự thất thố của mình, tôi đột nhiên hoàn hồn, rút tay mình về, nói “Không sao, người bên đó về hết rồi sao?”

Nó có chút mất mát, hơi nhắm mắt lại, khẽ gật đầu “Về rồi...”

“Còn lại bao nhiêu người?”

Nó lưỡng lự một chút “... 20 người “

Tổn thất nhiều quá, tôi thở dài một hơi, hỏi “Lúc về có gặp bọn Vũ không?”

“Gặp rồi, họ bảo em tới tìm chị đi đến phòng nghị sự...”

“Vậy đi thôi...”

“Vũ, anh cảm thấy sao?” Trong phòng nghị sự, tôi nhìn người ngồi phía đối diện, hỏi thăm

Anh cúi đầu trầm tư một chút “Có thể tiếp nhận thuận lợi thì tốt, có điều...”

“Anh sợ đây chỉ là trò đùa của Truyền Chi...” Tôi hỏi

“Không phải là không có khả năng này, hắn ta luôn biến hóa kì lạ...” Nguyên Húc phân tích

“Nhưng hắn có thể đùa thế nào?” Đằng Tuấn nhíu mày hỏi

“Điều đó chỉ có hắn mới biết được... Vấn đề bây giờ là có một cục thịt mỡ đang ở trước mặt chúng ta, chúng ta có muốn hay không, Vũ, anh nói xem?” Tôi đem quyết định cuối cùng giao cho Vũ...

“Có thể thử một chút, có điều nên phái ai làm người phụ trách bên đó?” Vũ nhìn tôi nói

Tôi cúi đầu nghĩ ngợi, đúng vậy, ai mới là thích hợp đây? Tôi không đi được, Nguyên Húc và Đằng Tuấn còn phải vực dậy ‘Ánh đường’, Nhược Băng thì...

“Chị Ngưng Tịch, để em đi” Im lặng từ đầu đến cuối, Joey đột nhiên mở miệng

“Em? Nhưng em vừa mới về mà...” Tôi hơi nghi ngờ, trước kia Joey không hề muốn rời khỏi tôi mà...

Nó cúi đầu, ngữ khí có chút nặng nề “Chị Ngưng Tịch, em muốn lập công chuộc tội...”

Tôi nghĩ ngợi, Joey đúng là một người rất thích hợp, tâm tư kín đáo, thủ đoạn độc ác quan trọng nhất là nó rất giỏi giả vờ, không dễ bị người ta tính kế...

“Mọi người thấy thế nào?” Tôi hỏi mọi người

“Anh cảm thấy rất phù hợp...” Vũ khẽ gật đầu,

Người khác cũng không có ý kiến gì, đều nhất trí thông qua...

“Bên Hoàn Tư Dạ có động tĩnh gì không?” Tôi hỏi Nguyên Húc

Anh lắc đầu “Mấy ngày nay người của ‘Tấn Lôi’ vẫn theo dõi rất chặt, nhưng dù thế nào vẫn không nhìn thấy hấn ra khỏi tòa biệt thự đó...”

“Thế à?” Tôi hơi ngạc nhiên, chẳng lẽ hấn đã rời khỏi Hà Lan, không đâu, dùng hiểu biết của tôi với hấn, hấn đã quăng lại một câu nói tuyệt tình như thế, vậy không làm cho Xích Vũ trời long đất lở, hấn tuyệt đối không cam tâm...

Nhưng mấy ngày liền không có động tĩnh gì, thực sự không hề bình thường...

“Ngưng Tịch, sao em biết hấn vẫn ở xung quanh tòa nhà đó?” Nguyên Húc nghi ngờ hỏi

Lúc ấy, tôi biết Hoàn Tư Dạ chưa đi, liền để người của ‘Tấn Lôi’ theo dõi nơi ở của hấn tại Hà Lan, chúng chưa thể hành động gì được, cho nên tôi để người của mình dò tìm trong bán kính mười dặm xung quanh biệt thự của hấn, kết quả, chúng tôi thực sự đã tìm được.

Tôi cười cười “Bởi vì hấn từng nói, sẽ luôn ở trong bóng tối dõi theo em...”

Có điều hấn cũng đoán được, tôi sẽ ở trong bóng tối truy đuổi hấn, cho nên hấn cố ý lựa chọn ở lại một nơi xung quanh biệt thự đó...

Không ngờ, hai chúng tôi vẫn còn có thể ăn ý như vậy

“Ngưng Tịch, em nói xem có phải hấn đang ở trong bóng tối lập mưu kế gì đó, cho nên gần đây mới bình tĩnh như vậy?” Vũ nhìn tôi nói

Tôi chống một tay lên cằm, trầm tư một chút sau đó hỏi Joey đang ngồi bên cạnh

“Các em ở châu Á làm những gì?”

Joey nhìn tôi một cái “Lúc đi đã phá hủy hai cơ sở chế biến của hấn, tìm một đám heroin, tiêu hủy rồi...”

“Cái gì?” Tôi nhíu mày, “Có bao nhiêu?”

Hấn cúi đầu nghĩ một lúc, “Khoảng một tấn, vứt hết xuống biển rồi...”

Mọi người kinh ngạc...

Tôi cười khẽ mấy tiếng, giơ ngón tay tán thưởng: “Làm tốt lắm, khó trách gần đây hấn lại im ắng như vậy, thì ra là đã về châu Á rồi, vị Joey quấy nhiễu như vậy, hấn một phút một giây cũng không rảnh làm phiền chúng ta...”

“Chúng ta vừa vặn có thể thừa dịp này chuẩn bị lực lượng, gần đây trên dưới Xích Vũ đều bị tổn thất nghiêm trọng...” Vũ thở dài nói

“Đúng vậy, chỉ tính riêng Ảnh đường đã tổn thất 2/3 rồi, các Đường khẩu khác không cần kể đến, buôn bán vũ khí thì bị đình trệ, cũng khiến chúng ta tổn thất không ít. Chúng ta thực sự cần thời gian để ổn định mọi thứ...” Đẳng Tuấn dựa vào lưng ghế, xoa xoa trán

Gần đây anh và Nguyên Húc đang vực dậy Ảnh đường, tiêu phí không ít công sức, hơn nữa đám người đó dù sao cũng do chính tay chúng tôi bồi dưỡng, bây giờ bị thương bị chết nhiều như vậy, trong lòng khó tránh khỏi buồn bực...

Đúng vậy, gần đây xảy ra không ít chuyện, mọi người thể xác và tinh thần đều mệt mỏi...

“Vũ, vậy quyết định thế đi, ngày mai em sẽ đi trả lời Truyền Chi. Còn nữa, số tiền Gambino rót vào tập đoàn, sợ rằng phải để tập đoàn xuống nước rửa tiền cho hẵn rồi...”

“Anh hiểu mà, em đừng lo, chuyện này cứ để anh xử lý, trên phương diện này anh là chuyên gia đấy...” Vũ cười noi với tôi

Tôi gật gật đầu, đúng là như thế, trên mặt này Vũ đúng là chuyên gia, trước chúng tôi kia cũng lợi dụng tập đoàn để buôn lậu kiếm tiền, có điều làm ột gia tộc khác thì đây là lần đầu...

Bàn luận nửa ngày, mọi người đều mệt mỏi, hội nghị kết thúc mọi người đều về phòng nghỉ ngơi...

“Joey, đi nào, chúng ta về ngủ một giấc...” Tôi tao nhã ngáp một cái, biếng nhác nói, hôm nay đã ngủ cả chiều nhưng tôi vẫn thấy mệt mỏi...

Nghe thấy tôi nói vậy, khuôn mặt tuấn tú của Joey lại ửng hồng cả lên, liếc tôi một cái, không nói gì...

Tôi lúc này mới ý thức được lời nói của mình dường như còn có một ẩn ý khác, thuận tay dấm nó một cái, nghĩ thầm, tiểu tử thối, nghĩ cái gì vậy chứ...

Sau đó, kéo nó đi luôn...

“Ngưng Tịch, em chờ chút, anh có chuyện muốn nói với em...” Là giọng của Vũ

Tôi quay đầu nhìn anh một cái, thần sắc Vũ có vẻ phức tạp

Tôi lại nhìn thoáng qua Nhược Băng, ánh mắt anh vẫn cứ lạnh lùng nhạt nhẽo như thế, không có nửa chút gợn sóng...

Lông khê thở dài một hơi, dặn dò Joey “Về trước đi...”

Joey nhìn tôi cũng không nói gì xoay người ra ngoài...

Tiếp theo, Nhược Băng cũng rời khỏi, cả căn phòng chỉ còn lại hai người: tôi và Vũ...

Tôi không nhìn anh, cúi đầu nhìn sàn nhà...

Trầm mặc một lúc, Vũ mới ngáp ngừng mở miệng “Ngưng Tịch, anh và Nhược Băng...”

“Em biết, chuyện của các anh...” Đột nhiên cảm thấy lòng mình chua xót...

“Em biết?” ngữ khí anh có chút kinh ngạc

“Hôm đó các anh đóng cửa không chặt “Tôi ngửa mặt lên, mỉm cười với anh

Vũ có vẻ lúng túng...

“Anh, anh thích... anh ấy sao?” Lời nói vừa ra khỏi miệng, mới giật mình cảm thấy lỗ lù...

Vì sao tôi lại hỏi như vậy?

Vũ nhìn tôi một giây rồi cười khỏ “Nhược Băng cậu ấy đối với anh rất tốt, những ngày em không ở đây đều là cậu ta yên lặng ở bên anh, cậu ấy tuy bề ngoài lạnh lùng nhưng nội tâm rất dịu dàng, hơn nữa...”

Trong đôi mắt Vũ hiện lên nét đau đớn thoáng qua “Khí chất trên khuôn mặt cậu ấy rất giống em...”

Tôi kinh ngạc nhìn anh, nói không nên lời

“Anh...quyết định ở bên cậu ấy, đáng nhẽ phải nói cho em biết...”Lời nói của Vũ hơi tối nghĩa

Tôi hít vào một hơi, trái tim hơi đau đớn “Anh, em hiểu mà, em nhất định sẽ ủng hộ các anh, có điều chuyện này không thể nói ấy vị trưởng bối trong họ, nếu không chắc chắn sẽ tạo nên một cơn mưa to gió lớn...”

Vũ cười khỏ “Điều đó không quan trọng, anh chỉ muốn để em biết, sau này em cũng không phải kiêng dè anh nữa...”

Tôi trầm mặc một lúc, sau đó nhìn vào mắt anh, kiên định nói

“Vũ, anh nhất định phải hạnh phúc, anh và Nhược Băng hai người đều phải hạnh phúc...”

Anh thoáng ngẩn người, khóe miệng lập tức hiện lên nét cười nhạt nhòa, rất bất đắc dĩ, rất gượng gạo...

Tôi cảm thấy khóe mắt mình chưa xót như lên men, trái tim đau đớn gọi khẽ “Anh trai...”

Anh lập tức ôm chặt tôi, bàn tay mềm mại đặt lên vai tôi, giọng nói dịu dàng giờ phút này lại lộ ra nét thô lương vô cùng

“Ngưng Tịch, hạnh phúc của anh, chỉ muốn bên cạnh em... Anh chỉ muốn anh và em đều được hưởng hạnh phúc...”

Nghe vậy tôi khe khẽ thở dài một hơi, trong lòng có tiếng quát mắng, Hiên Viên Ngưng Tịch, mày thật ngu ngốc!

Về phòng đèn không bật, tối om, Joey ngủ rồi sao?

Đi vào phòng khách, mới phát hiện một bóng dáng cao ngất dựa vào cửa sổ sát đất, tối đến mức không nhìn rõ khuôn mặt nó, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng ưu mỹ của nó mà thôi...

Tôi khẽ thở một hơi, chỉ cảm thấy cậu nhóc này thật giống yêu tinh, nó dường như ý thức được vẻ đẹp của mình, cho nên càng khiến mình đẹp hơn, vẻ đẹp mãnh liệt, đẹp liêu lĩnh...

Trắng sáng như lụa, mơ hồ mờ mịt, nhìn lên bầu trời đêm đen kịt, vẻ mặt như có tâm sự, nó đang nghĩ gì?

“Joey...” Tôi khẽ gọi một tiếng

Nó đột ngột hoàn hồn “Chị Ngưng Tịch...”

“Nhìn gì thế, chăm chú như vậy...” Tôi đi qua đứng sát cạnh nó

“Ngắm sao...” Nó thăm thì

“Ngắm sao?” Tôi học theo nó ngẩng đầu nhìn trời

Ồ, sao hôm nay thực sự rất đẹp, muôn vàn ánh sao rực rỡ, chói lóa.

Tôi kìm lòng không được tán thưởng “Thực sự rất đẹp...”

“Đáng tiếc xa vời đến mức không thể chạm vào...” Giọng nói của nó có vẻ thô lương

“Joey...” Tôi nghi ngờ nhìn nó, lần này trở về tôi luôn cảm thấy nó có chút kì lạ, nhưng có nói cũng không biết miêu tả thế nào.

“Chị Ngưng Tịch, xin lỗi...”

Tôi nhú mày “Chị nói rồi, chuyện ở châu Á...”

“Không phải vì chuyện đó...” Nó lắc đầu chặn ngang lời tôi, cụp mắt xuống, nói nhỏ

“Trước khi đi, em đã nói sai nhiều... Làm sai cũng nhiều “

Tôi hơi hoảng hốt, sau đó mỉm cười “Thực ra em không nhắc tới chị cũng quên rồi, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, chị không để tâm...”

Nó ngẩng mặt lên, khuôn mặt anh tuấn nhìn thẳng vào tôi, đôi mắt màu xanh lạnh băng, sáng rực động lòng, một tia quyến rũ quanh quẩn nơi đáy mắt...

“Joey, lần này em trở về không còn giống như trước kia nữa...” Tôi duỗi tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nó, nói nhỏ

Nó khẽ nheo đôi mắt, bàn tay chạm lên mu bàn tay tôi, thì thào “Chị Ngưng Tịch, em chỉ muốn mạnh mẽ hơn, em chỉ muốn mạnh mẽ hơn tất cả mọi người, em sai sao?”

Tôi khẽ lắc đầu, đau lòng nói “Chị chỉ sợ em vì cái trước mắt mà làm tổn thương chính mình...”

Khóe môi nó hơi cong, nét cười trong sáng mà xinh đẹp, “Chị Ngưng Tịch chị đang lo lắng cho em?”

Tôi dùng ngón tay búng nhẹ lên trán nó, cười mắng “Ngốc quá, chị tất nhiên là lo cho em...”

Nó ôm trán, đôi mắt snág rục, ý cười tràn đầy nhìn tôi

“Chị Ngưng Tịch, hôm nay em có thể ngủ cùng với chị giống như hồi bé được không...”

Nó rì rầm

“Chuyện này...” Tôi hơi lưỡng lự, dù sao nó đã không còn là đứa trẻ 14 tuổi nữa

“Chị Ngưng Tịch...” Nó níu lấy tay tôi, vẻ mặt đầy hi vọng...

Tôi thở ra một hơi, nói “Được, có điều em không được chảy nước dãi lên người chị...”

Nó cười nham nhở, nhìn thấy khuôn mặt tươi tắn động lòng của nó tôi không nén nổi nghĩ nếu như Trình Chân còn sống có lẽ cũng đã lớn như thế rồi...

Nếu nó còn sống có phải cũng có cơ thể cao ngất giống Joey, xinh đẹp như vậy...

Thế sự như khói mây, mười năm thấm thoát trôi qua nhanh như một cái chớp mắt...

Giang sơn chưa đổi, cảnh sắc vẫn như trước, nhưng con người đã thay đổi từ lâu...

Trình Chân, em có nghĩ đến không? Cái chết của em rốt cuộc đã thay đổi vận mệnh của bao nhiêu người...

41. Chương 41: Sập Bẫy

Biệt thự bên bờ biển, trong phòng khách...

“Chị Ngưng Tịch, chị từng nói từ thói quen sinh hoạt và sở thích của một người có thể suy ra tính cách của người đó...” Joey thấp giọng nói

Tôi khẽ gật đầu “Đúng vậy, không sai...”

Nó hừ lạnh một tiếng “Vây khẩu vị của vị Truyền tiên sinh này thực sự đặc biệt...”

Tôi nhếch môi cười, đồng cảm nói “Đúng là đặc biệt...”

Giữa phòng khách có một bể cá rất lớn, bên trong chỉ nuôi một loại cá duy nhất là Piranha (cá Piranha còn có tên khác là cá răng đao, là một loại cá ăn thịt)...

Piranha được coi là loài “Thủy sói” (lang sói trong nước), là một loại cá cực kì hung dữ, còn phải kể đến bộ mặt nanh ác, xấu xí quái dị, tôi chưa từng gặp ai cho chúng vào nuôi như một loài cá cảnh...

Truyền Chi, sở thích của hắn đúng là khác hẳn với người bình thường...

“Xin lỗi, đã để các vị đợi lâu... có vài việc vừa mới xử lí xong” Chủ nhà ung dung bước xuống

Tôi và Joey lịch sự đứng lên, nói vài câu chào hỏi xong, tôi giới thiệu Joey với Truyền Chi...

“Joey thật không ngờ cậu còn trẻ như vậy, chính cậu ở châu Á đã đả thương bao lâu binh lực của Thiên Nhất Minh, đúng là một anh hùng trẻ tuổi xuất chúng...” Truyền Chi ôn hòa, không chút keo kiệt buông lời khen

“Truyền tiên sinh, ngài quá khen rồi...” Joey hơi gật đầu, khách khí trả lời...

Tôi dùng dư quang khóe mắt liếc nó, vẫn ổn tuy có chút khách sao nhưng thế cũng gọi là lịch sự.

“Đâu có! Cái này gọi là ‘dưới tay tướng mạnh không có binh hèn’... Joey, sau này phải nhìn cậu bằng con mắt khác rồi, Gambino nhất định sẽ cố gắng hết sức ủng hộ cậu “

Truyền Chi mỉm cười, nâng chén ra hiệu với nó

“Là tôi phải học tập ngài nhiều hơn...” Joey hào phóng nâng chén đáp lễ, thái độ cung kính, không tự ti cũng không hống hách...

Tôi mỉm cười nhìn nó, nó trưởng thành rồi, có lẽ đây là thời điểm phải buông tay nó rồi...

Trời cao đất rộng, Joey giống như một con chim ưng đã đủ sức mạnh, chỉ cần buông ra là nó có thể tự do bay lượn trên không trung...

“Đúng rồi, Ngưng Tịch, tôi có vài việc muốn nói riêng với em, có thể không...” Mỉm cười, hai mắt nhìn Joey, ý gì không cần nói cũng biết...

Joey nhú mày nhìn tôi...

Tôi khẽ mỉm cười, dặn dò “Joey, em về trước đi...”

Nó hơi lưỡng lự, Truyền nhìn thấy dáng vẻ này của nó liền trêu chọc “Yên tâm, tôi sẽ không ném sư phụ tốt của cậu cho cá ăn đâu...”

Tôi lắc đầu cười, “Ngài thích nói đùa thật...”

Sau đó liếc mắt nhìn Joey, nó chỉ nhìn tôi nhưng không nói gì, đứng dậy cáo từ...

Nhưng khoảnh khắc lúc nó xoay người rời đi, tôi lại thoáng nhìn thấy trong mắt nó có một loại âm trầm như phủ một lớp sương mù...

“Các người cũng lui xuống đi, tôi muốn cùng Hiên Viên tiểu thư một chuyện riêng một lát...” Hắn ra lệnh thủ hạ

Sau cùng trong phòng khách rộng lớn như vậy chỉ còn lại hai người chúng tôi...

“Con chó nhỏ của em vẫn chưa thỏa mãn thì phải. Một khắc trước còn tự nhiên hào phóng, nhưng tôi chỉ nói muốn giữ em lại mặt nó đã nhanh chóng đổi sắc rồi, ánh mắt như muốn ăn thịt tôi ấy...”

Người đàn ông đối diện vẫn trưng ra khuôn mặt tươi tắn vô hại, ý cười chưa đầy trong mắt, vẫn có vẻ lạnh lùng chết người...

Tôi nghĩ thầm trong lòng ánh mắt của người đàn ông này sắc bén quá mức, vẻ mặt vẫn chưa đổi, mà ánh mắt đã sắc lẹm thế rồi

“Ngài cẩn thận quá rồi, nó chỉ là một đứa trẻ thôi mà không hiểu chuyện cho lắm, sau này xin ngài dạy bảo nhiều hơn...”

Nghe vậy khóe môi hắn ta vẽ nên nét cười sâu xa

“Tất nhiên là vậy rồi, nó là học trò cưng của em tôi sẽ dạy bảo nó thật tốt...”

“...” Tôi chỉ cười không nói gì, trong lòng hiện lên sự lolắng mơ hồ, Joey lần này để em lại ở đây, người đàn ông này còn độc hơn cả rắn, còn tinh ranh hơn ma quỷ...

“Truyền tiên sinh thích nuôi cá sao?” Tôi chậm rãi đứng dậy, bước đến bể cá hai tay đặt lên thành bể, tận lực ngắm nhìn “cảnh đẹp” trong đó

Hắn lắc đầu, đứng dậy tiến sát đến, vén sợi tóc trên cổ tôi ra, khẽ ngửi nói nhỏ “Cá, tôi chỉ thích duy nhất loại này, tuy nó hơi nhỏ nhưng vô cùng dũng mãnh, hơn nữa loài cá này rất thích ngửi mùi máu...”

“Nghe nói, loại cá này phải ăn thịt người mới nhanh lớn...”

“Đúng vậy, mỗi ngày chúng đều phải ăn thịt tươi...” Người đàn ông bên cạnh cúi đầu nói nhỏ, hơi thở ấm nóng phả lên cổ tôi...

Tôi cười nhẹ, suy nghĩ một lúc “Vậy để tôi thử xem...” Nói xong bất ngờ vục tay vào bể cá...

Người đàn ông bên cạnh cả kinh, nhanh chóng giữ lấy tay tôi nhưng muộn mất rồi...

Một con Piranha đã cắn vào ngón tay tôi, máu tươi chảy ra mùi máu tươi càng hấp dẫn nhiều “Thủy sói” đến...

“Em điên rồi!” Người đàn ông bên cạnh gầm nhẹ...

Tôi nhếch môi cười lạnh, đột nhiên dùng ngón tay bóp chặt vào thân con cá, dần dần nhấc nó ra khỏi bể nước, tuột tay ném xuống mặt đất...

“Thủy sói” mới ban nãy còn hung dữ cực kì, bây giờ bị ném xuống tắm thắm nhà đẹp đẽ, chỉ cố sức giãy dụa được một lúc...

Tôi liếm nhẹ vết thương trên ngón tay sau đó chậm rãi cong người ngồi xổm xuống, ung dung thưởng thức màn “cá giãy chết”

Nó giãy dụa, lặn qua lặn lại, sau một hồi lặn lộn thì bất động hẳn

Tôi lắc lắc đầu, mười phần thương tiếc nói “Rất hung dữ, rất ác độc, đáng tiếc một khi rời khỏi nước thì cũng chỉ có thể mặc kệ để người ta cần xé mà thôi...”

Hai con mắt xanh lam kinh ngạc nhìn tôi, rất chuyên tâm, sau đó cười lên thành tiếng đi tới gần, kéo cánh tay tôi, thở dài “Ngưng Tịch, em là cô gái ngang ngạnh nhất tôi từng gặp...”

Nói xong tóm lấy ngón tay vẫn đang chảy máu của tôi, cho vào miệng mút một cái, nói nhỏ

“Trước giờ tôi chưa từng biết nụ cười của phụ nữ có thể đẹp đến thế... Ngưng Tịch, mỗi lần nhìn thấy em, cảm giác của tôi đều rất khác biệt, còn bộ mặt nào của em mà tôi chưa được ngắm nhìn nữa không...”

Tôi nhếch môi cười nhạt, chậm rãi rút tay lại, không nói gì...

Thực ra trước mắt của một người bày ra càng nhiều bộ mặt, lớp nguy trang càng dày, thì lừa gạt cũng càng nhiều, Truyền Chi, ngài kiêu căng đến mức không chấp nhận một chút lừa gạt vì vậy ngài thực sự muốn xem hết tất cả các bộ mặt của tôi phải không?

Không nhận được câu trả lời, người đàn ông đưa tay ôm tôi vào ngực, hôn lên vành tai tôi, thở dài thườn thượt “Mỗi lần nhìn thấy em cười như vậy tôi đều muốn ôm chặt em vào lồng ngực, Ngưng Tịch, bản thân em có phải cũng giống như nụ cười của em, đẹp chói mắt nhưng lại lạnh lẽo như băng...”

Trời chiều chiếu xuống một tia nắng đậm đà, hoàng hôn lại đến rồi...

Tôi nhìn qua cửa sổ thủy tinh cao rộng, nhìn ngọn đèn hoàng kim đang dần đổi màu phía chân trời, hơi thất thần

“Ở đây chỗ nào có thể ngắm mặt trời lặn đẹp nhất?” Tôi trầm giọng hỏi

Hắn ta hơi bất ngờ, trả lời “Ban công...”

Ban công của biệt thự là một sân phơi rộng rãi, trên đó có đặt một chiếc ô che nắng màu trắng khổng lồ, trong chiếc ô có kê một chiếc ghế dựa màu trắng đơn giản, từ nơi đó phóng tầm mắt nhìn ra chính là biển khơi xanh thẳm...

Tầm nhìn ở đây rất tốt, trời nước một màu, biển cả trắng lè không sót bất cứ thứ gì...

Từng cơn gió biển thổi tới mang tới một mùi tanh nồng pha thêm vài hạt mưa phùn...

“Tôi thích ngồi đây một mình thưởng thức cảnh biển, đây là lần đầu tiên tôi ngồi đây cùng với một người khác,...” Người đàn ông phía sau ôm lấy thắt lưng tôi, thấp giọng nói

“Thích ngắm tịch dương không?” Tôi nhẹ giọng hỏi người phía sau

“Cũng được, em thích ngắm tịch dương là bởi vì tên em là Ngưng Tịch sao?”

Tôi cười lắc lắc đầu, “tên tôi là Ngưng Tịch bởi vì cha tôi thích ngắm tịch dương, ông thường nói đó là món quà cuối cùng ánh sáng ban cho chúng tôi, tịch dương qua đi, chúng tôi lập tức chìm trong bóng tối, tiếp tục cuộc sống của mình...”

Người đàn ông cười khê một tiếng, nói nhỏ “Ông ấy nói rất đúng, đó là thế giới của chúng ta... đã định trước là đêm dài vị ương “

“Đúng vậy cho nên tôi rất thích thưởng thức này sự bi tráng trước khi bị phá hủy, nhìn thấy bầu trời đêm đỏ rực lãng mạn đó từng chút từng chút biến mất, đẹp nhưng rất thê lương phải không?”

Người đàn ông không nói gì, đưa tay vuốt ve khuôn mặt tôi, nhìn tôi chăm chú một lúc, sau đó kết luận “Ngưng Tịch, em hơi bi quan...”

Tôi nhàn nhạt cười, “Thế sao?” Ánh mắt quay đi tìm ánh tà dương đỏ rực màu máu, tiếp tục nói “Ngài không thấy hoàng hôn là một loại ẩn dụ sao?”

“Ồ? Loại ẩn dụ gì?” Hần hứng thú hỏi...

Tôi thất thần, cảnh sắc này rất quen thuộc...

“Ngưng Tịch?”

Tôi thì thầm “Ẩn dụ tôi và một người nữa... đã định trước là không thể cùng tồn tại”

Người đàn ông phía sau hơi sững lại, nhẹ giọng hỏi “Ngưng Tịch, em đang nhớ hần sao?”

“Nhớ hần?” Tôi hơi mờ mịt

Người đàn ông thở dài một hơi, đôi tay đặt lên bờ vai tôi, thì thầm nói nhỏ bên tai tôi

“Ngưng Tịch, hần đã đi rồi, nếu như hần trở về cũng là đến gây rắc rối cho Xích Vũ, Thiên Nhất Minh và Xích Vũ là kẻ thù truyền kiếp, em và hần chính là kẻ thù trời sinh, điểm này em không biết sao?”

Tôi im lặng, điểm này... tôi biết, nhưng mà...

Người đàn ông xoay người tôi lại, nâng mặt tôi lên, đôi mắt xanh thăm nhìn thẳng vào mắt tôi

“Ngưng Tịch, em nhu nhược, em quật cường, em bất thường, em bị thương rồi cuộc đấu mới là em thực sự, em khiến người ta không thể hiểu nổi...”

Nghe vậy tôi cười nhạt, tôi cần gì phải để ngài nhìn thấu mình chứ?

Ngài không phải cũng đang giấu mình, trên mặt đang đeo một lớp mặt nạ rất dày hay sao? Chúng ta cùng là một dạng thôi...

Tôi dựa đầu lên vai hần, nũng nịu nói “Tôi mệt...”

“Ngưng Tịch, đêm nay ở lại đây đi...” Người đàn ông âu yếm vuốt tóc tôi, giọng nói trầm thấp so với rượu ngon ngày xưa còn mê người hơn “... Là lời mời, nếu em không thích thì có thể từ chối.”

“Lời mời?” Tôi ngẩng mặt lên nhìn hần, đôi mắt xanh thăm trong vắt so với nước biển còn sạch sẽ hơn, so với bầu trời còn thâm thúy hơn, nó bao gồm tất cả các sắc thái đẹp nhất của màu lam, cơ hồ sắp nhấn chìm tôi trong đó...

Tôi dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên khóe mắt hần, xúc động nói “Mắt ngài thật đẹp...”

Sau đó tôi chủ động rướn người hôn lên đôi môi nhục cảm của hần, đáp án không cần nói cũng biết...

Đêm nay, Truyền Chi rất dịu dàng, giống như muốn dùng dịu dàng dệt thành một chiếc lưới, nhốt tôi vào trong đó...

Nhưng điều này không có bất cứ ý nghĩa gì với tôi...

Lần này lên giường với hần không liên quan gì đến lợi ích, không liên quan gì đến uy hiếp, không liên quan đến Xích Vũ, đương nhiên càng không liên quan đến tình yêu...

Tôi chỉ muốn biết trái tim có đau đớn khi làm tình với đàn ông không...

Bởi vì mỗi lần lên giường cùng người đàn ông đó, bất kể hần dịu dàng hay thô bạo, tim tôi đều rất đau, đau giống như bị rút máu ra khỏi người vậy...

Nhưng tối nay không hề ý nghĩa có kích tình lại có thể khiến tôi cảm thấy rất nhẹ nhàng

Cuối cùng tôi đã hiểu được, thì ra chỉ có hần mới có thể khiến tim tôi đau như vậy...

Sáng hôm sau, tôi tỉnh lại khi người đàn ông kia vẫn chưa thỏa mãn mà tiếp tục hôn hít, từ ánh mắt lưu luyến của hắn, tôi biết có lẽ hắn không yêu tôi, nhưng hắn ham mê cơ thể tôi là điều không thể nghi ngờ...

Đàn ông...

Từ chối bữa sáng của hắn, hôm nay Joey muốn đi Mỹ, tôi muốn về tiền nó

Nhưng đến khi tôi trở về Hiên Viên gia, Joey đã đi từ lâu rồi không hề để lại một chữ nào cho tôi...

Ngài tháng trôi đi nhanh như nước chảy, nháy mắt một tháng đã trôi qua...

Tất cả công việc của Xích Vũ lại một lần nữa trở về quỹ đạo, việc hợp tác với Gambino cũng được tiến hành rất thuận lợi

Công việc của Joey bên kia cũng rất thuận lợi, nó đã thành công tiếp nhận các cuộc giao dịch vũ khí của gia tộc Tập Nại La, có con đường hàng hóa ở Mỹ này hàng năm số tiền kiếm được của Xích Vũ có thể tăng lên gấp đôi so với trước đây...

Nhưng mỗi lần nó gọi điện về chỉ là để báo bình an, sau đó đơn giản nói qua loa về công việc, một lời thừa cũng không nói...

Khiến tôi không nhìn mà thở dài, nó đã lớn rồi, cánh đã cứng có thể bay được rồi không còn cần sự bảo vệ của tôi nữa rồi...

Quan hệ của Vũ và Nhược Băng càng lúc càng tốt, giống như hình với bóng

Nhìn thấy trên mặt Vũ nụ cười rạng rỡ càng lúc càng xuất hiện nhiều, lòng tôi có mùi vị không thể tả rõ, giống như là chua xót, giống như là mất mát, nhưng thứ nhiều nhất vẫn là vui mừng, dù sao hạnh phúc của Vũ cũng quan trọng hơn tất cả mọi thứ...

Truyền Chi gần đây rất bận rộn, tôi biết hắn là đang chuẩn bị cho việc trồng cây anh túc...

Tôi không suy nghĩ gì về việc này, chỉ cần hắn không tán bột ngay tại chỗ là được...

Xích Vũ không động vào thuốc độc, nhưng cũng không thể chặn con đường phát tài của người ta...

Có điều tôi vẫn phải người giám sát hai anh em nhà họ, đối với hắn, sự cố kỵ đã tồn tại trong tim...

Khoảng thời gian này, chỉ cần hắn có chút chút thời gian sẽ lập tức mời tôi đến biệt thự rồi cùng ăn bữa tối lãng mạn, sau đó thưởng thức tà dương...

Nhưng lại chưa từng đề xuất qua một việc gì, hắn chỉ ôm chặt tôi vào lòng mãi đến khi mặt trời lặn hắn xuống chân trời phía tây, trăng mọc lên ở phía đông, sao đầy trời, hắn mới buông tay để tôi đi

Điều này làm tôi hơi bất ngờ...

Mỗi lần ngắm mặt trời lặn ánh mắt hắn lập tức trở nên sâu thẳm ảm đạm, tỏa ra một luồng sáng lạnh lùng, khiến người ta không rét mà run...

Lúc tôi nhìn hắn, hắn lập tức sẽ thu lại ánh mắt đó, tươi cười với tôi rất bình thường, nụ cười vẫn mê hoặc như trước, dịu dàng nở rộ...

Truyền Chi, người đàn ông này, tôi vẫn không có cách nào nhìn thấu được hắn...

Tất cả mọi thứ xung quanh đều rất bình thường, duy nhất không bình thường chỉ có một người: Hoàn Tư Dạ

Suốt cả tháng, hắn không hề có động tĩnh gì, giống như hoàn toàn bốc hơi khỏi cuộc sống của tôi, giống hệt như bốn năm trước...

Nơi ẩn náu mới của hắn, tôi vẫn phải người theo dõi thật chặt nhưng nơi đó một tháng nay không có người ra vào, giống như bị chủ nhân lãng quên đích thân tôi cũng đã từng bí mật tới đó một lần, nhưng vẫn chẳng thu hoạch được gì...

Chẳng lẽ hắn thực sự từ bỏ rồi, giống như lời hắn đã từng nói, tôi sống chết thế nào không còn liên quan tới hắn nữa, hai chúng tôi từ nay trở đi sẽ trở thành người xa lạ sao?

Trực giác của tôi nói không thể, hẳn là người đã nói là làm, kể cả không muốn tôi hẳn cũng sẽ không để Xích Vũ yên ổn...

Chuyện hợp tác của Xích Vũ và Gambino, Truyền Chi rất khoa trương, chỉ còn thiếu nước đánh trống báo cho cả thế giới biết thôi, truyền Chi giải thích: như vậy dễ bề cho việc dừng chân của Xích Vũ trong lĩnh vực buôn bán vũ khí ở Mỹ sau này, lời hẳn nói không phải không có đạo lý...

Về phần này, hẳn có mục đích gì hay không, thì tôi không thể biết được, người này lòng dạ thâm sâu không kém Hoàn Tư Dạ...

Cho nên, chuyện hợp tác của chúng tôi, Hoàn Tư Dạ không thể nào không biết...

Trong mắt hẳn chỉ sợ đã coi tôi và Truyền Chi thành người cùng một cội, thậm chí càng không chịu được...

Tôi nghĩ điều này cũng chính là kết quả mà Truyền Chi muốn có được, hẳn hi vọng thấy tôi và Hoàn Tư Dạ quyết liệt hơn nữa, có điều, hẳn được hưởng lợi gì từ chuyện này sao?

Coi như hẳn mong muốn làm “ngư ông đắc lợi” đi, nhưng Hoàn Tư Dạ dễ dàng để cho hẳn tính kế như vậy sao? Hơn nữa tôi cũng đâu phải cây đèn cạn dầu...

Thái độ của Truyền Chi vẫn luôn không rõ ràng, giống như được bao phủ bằng một lớp sương dày, mơ hồ mờ lung...

Lúc nào cũng ôm cây tỉ bà che nửa gương mặt, không biết hẳn đang nghĩ gì nữa..

Còn Hoàn Tư Dạ thì có thể phỏng đoán được một chút, dù sao cũng quan hẳn mười năm trời rồi, tôi hoàn toàn có thể dùng bản thân đo với hẳn

Hẳn đang chuẩn bị lực lượng, giống như bốn năm trước sau đó im hơi lặng tiếng tặng cho bạn một cú đá trí mệnh...

Xích Vũ cũng đang chuẩn bị lực lượng, châu Á là nơi trước giờ chúng tôi chưa từng bỏ qua

Cho nên, chuyện chúng tôi phải tranh đấu với nhau chỉ là chuyện sớm muộn...

Ngày mai chính là sinh nhật của Vũ, hàng năm bất luận tôi có bận rộn thế nào, ở nơi đâu thì ngày sinh nhật của anh tôi cũng chưa từng lãng quên...

Nhưng năm nay không cần tôi nữa, đã có người khác chúc mừng anh rồi...

Nhưng, quà thì vẫn phải tặng...

Tài xế đưa tôi đến một con phố buôn bán sầm uất nhất trong thành phố, tôi bảo anh ta về trước, không cần chờ tôi

Khó có dịp rảnh rỗi thế này, tôi muốn đi dạo một vòng, chọn một món quà phù hợp cho Vũ...

Một mình đi không mục đích trên đường, vừa đi vừa nghĩ nên tặng Vũ quà gì đây?

Lúc này một bộ trang phục nam đơn giản màu trắng trong tủ kính cửa hàng hấp dẫn tôi, phong cách đơn giản nhẹ nhàng, rất thích hợp với Vũ, anh mặc vào nhất định còn đẹp trai hơn cả người mẫu...

Nhớ lại một chút, từ nhỏ tôi đã thích chọn quần áo cho anh nhưng chính bản thân mình trước giờ lại chưa từng tặng anh bộ nào...

Đang định đi vào, đột nhiên thông qua cửa kính phản quang của cửa hàng, tôi phát hiện có người đang bí mật theo dõi tôi, hơn nữa không chỉ là một người...

Tôi khẽ mỉm cười, mặt không đổi sắc đi vào cửa hàng, nói cho nhân viên size quần áo của Vũ, trả tiền, gói đồ lại...

Sau đó hỏi thăm nhân viên vị trí toilet, cầm bộ đồ đi vào...

Vào trong toilet soi gương xem lại khuôn mặt một chút, sau đó nhìn đồng hồ, tính toán thời gian...

15 phút sau, tôi lén lút trốn sau cánh cửa, một lát sau, người đàn ông đầu tiên đã bước vào...

Tôi ở phía sau hất giro tay đặt lên vai hắn, hất kính ngạc, đang định xoay người đánh trả, tôi dùng lực một chút quật hắn ngã xuống nền gạch, thuận tay rút khẩu súng lục gài bên hông hắn không nói năng gì đặt lên trán hắn...

Người đàn ông đó nhìn tôi, mở to hai mắt, vẻ mặt đầy hoảng sợ...

“Nói đi, vì sao theo dõi tôi?” Tôi đặt súng lên chóp mũi hắn, dùng tiếng Anh hỏi hắn, không biết là người nước nào thì tốt nhất nên dùng tiếng Anh...

“Tôi là người của Hải Lai Nhân, cha đỡ đầu của chúng tôi muốn gặp cô...” Tiếng Anh của người này rất kém

“Hải Lai Nhân? Hình như tôi không qua lại gì với gia tộc các người...” Tôi đổi thành tiếng Ý hỏi

Sau đó, hắn nói

“Joey...”

Lúc quay về Hiên Viên gia, trời đã tối, tôi hơi mệt mỏi nhưng vừa mới đi đến ngưỡng cửa, một tên thuộc hạ đã chạy tới nói với tôi

“Nhị tiểu thư, lão đại mời cô tới phòng nghị sự, các tiền bối đã tới rồi, mọi người đang chờ cô “

Lòng tôi trầm xuống, khẽ gật đầu “Được, tôi qua đó ngay...”

Đẩy cánh cửa của phòng nghị sự ra, ánh mắt mọi người toàn bộ quét về phía tôi, tôi nhìn qua loa, không thiếu mắt của ai cả, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sao lại khoa trương như vậy...

“Xin lỗi, tôi về hơi muộn” Khẽ cúi đầu nhận lỗi, dù sao đều là bậc chú bác, lễ nghi vẫn phải có

Sắc mặt Vũ rất nghiêm trọng, nhìn tôi nhưng không nói gì, vẫy tay ra hiệu cho tôi ngồi xuống...

Có vẻ nghiêm trọng đây, tôi nghĩ thầm trong lòng

“Nhị tiểu thư, chúng tôi chờ cô là hi vọng cô có thể cho chúng tôi lời giải thích hợp lý...” Bậc trưởng bối có tư cách nhất lên tiếng, ngữ khí không tốt lắm...

Tôi mỉm cười không nói gì, ra hiệu cho thuộc hạ mang tới một cốc trà, chiến đấu cả một ngày khát muốn chết...

“Nhị tiểu thư...” Giọng nói có vẻ gấp gáp

“Ngài nói đi, tôi nghe đây...” Tôi nâng chén trà lên, chậm rãi nói

“Cô từng nói xích vũ không thể đựng đến thuốc độc, vì sao thuộc hạ của cô lại mua bán thứ này sau lưng chúng tôi?”

Thuộc hạ của tôi? Lòng tôi cả kinh nhưng ngoài mặt vẫn rất bình thường

Tôi nghi ngờ nhìn Vũ, anh nhìn tôi khẽ gật đầu rồi nói

“Là Joey, nó bí mật buôn bán heroin ở Mỹ, có lần buôn bán nó muốn đen ăn đen, rốt cuộc lại bị đối phương vây quét, người nó mang theo toàn bộ bị giết hết...”

“Nó đâu rồi?” Tôi hỏi

“Trốn rồi, bây giờ không rõ ở đâu...” Vũ nói

“Nhị tiểu thư, cậu ta là người của cô, cô đừng bảo cô cái gì cũng không biết...”

Nghe vậy, tôi hơi nhú mày, “Sao? Mọi người nghi tôi là chủ mưu sao?”

“Chúng tôi không có ý đó, chỉ hi vọng nhị tiểu thư có thể quân pháp bắt vị thân (xét xẻ không nể tình thân), phải công bằng với mọi người...”

“Đúng đó, mấy năm này vì chuyện heroin không ít người bị phạt, trong đó còn có cả tiền bối của cô, nhị tiểu thư chưa từng nương tay, lần này cô cũng không thể bao che cho nó vì nó là người của cô “

“Sao thế được? Nhị tiểu thư luôn công chính nghiêm minh, nếu không làm sao cô ấy có tư cách làm người của Hiên Viên gia chứ?”

Haiz, càng nói càng bất thường...

“Được rồi...” Tôi lên tiếng cắt đứt họ, mắt lạnh liếc nhìn từng người

“Tôi nhất định sẽ cho các vị kết quả vừa lòng...”

Được câu trả lời họ hằng mong muốn, chắc là đều thỏa lòng rồi chứ...

Vũ ngồi đó, ánh mắt nhìn tôi có chút ảm đạm

“Ngưng Tịch, Joey lần này gây ra không ít phiền toái, bởi vì nó mưu đồ đen ăn đen (đen ăn đen: dùng vũ lực để ép các bên tham gia vào việc làm ăn phi pháp) nên rất nhiều gia tộc đã bắt đầu từ chối hợp tác với chúng ta, lần này em không chỉ phải cho Xích Vũ một câu trả lời thỏa đáng mà còn phải cho các gia tộc khác một câu trả lời thỏa đáng...”

Tôi dựa lưng vào thành ghế, hai tay khoanh trước ngực, nhìn chằm chằm vào chén trà trước mắt, một lúc lâu

Mắt nhìn về phía Vũ, thấy vẻ mặt nghiêm trọng của anh, tôi mỉm cười “Vũ, tặng anh, mai là sinh nhật anh rồi...” Tôi lấy bộ quần áo trong túi đưa anh

Anh hơi kinh ngạc “Ngưng Tịch, đừng quản mấy chuyện này nữa, em có biết tình thế rất nghiêm trọng không, nó là người của em, em thế nào cũng không tránh được liên lụy, nếu em không giao nó ra...”

“Thì mấy ông già kia sẽ có lí do đả kích em, em gây thù nhiều quá, họ sẽ nghĩ cách khiến em vĩnh viễn không đứng lên được... Vũ, chuyện này em hiểu mà...”

“Vậy em còn...”

Tôi cười nhạt, “Vũ, yên tâm đi, em không dễ bị đánh bại thế đâu...”

Sau đó đứng lên, bước từng bước đến cửa sổ nhìn bóng đêm nồng đậm ngoài cửa, trong mắt chỉ có lạnh lẽo, nói nhỏ

“Joey... Tôi có thể dạy dỗ cậu, cũng có thể phá hủy cậu”

42. Chương 42: Bỏ Trốn

Về phòng, tôi không bật đèn, cởi áo khoác ra thuận tay ném lên sofa, sau đó nặng nề ngã cả người lên sofa... Dựa lưng vào thành ghế, xoa xoa thái dương đau nhức, tôi thở dài một hơi thật sâu, sau đó nói với căn phòng tối mịt

“Ra đi, tôi biết cậu đã về...”

Trong căn phòng tối om, Joey bước lên vệt ánh sáng phản chiếu từ mặt trăng mờ mịt dưới sàn nhà im hơi lặng tiếng bước ra, nó trong bóng tối, mơ hồ không rõ chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt màu lam chiếu lên một tia sáng lạnh lùng...

“Sao chị biết em đã về rồi...”

“Tôi biết cậu sẽ về đây tìm tôi... Joey, cậu khiến tôi rất thất vọng “

Tôi đứng lên, chậm chậm bước về phía nó...

Nó không động đậy chỉ đứng yên đó nhìn tôi, sau đó cười lạnh “Tôi khiến chị thất vọng? Cho nên sao, hôm nay chị tới giết tôi à?”

Tôi nhìn nó một cái, bình thản nói “Tôi phải ọi người một câu trả lời thỏa đáng...”

Mắt nó tối sầm lại, còn chưa chờ tôi tới gần đã rướn người lên phía trước, nắm chặt lấy bờ vai tôi trước, lòng tôi sợ hãi, muốn giơ tay đánh trả lại bị nó tóm chặt lấy, xoay người ép chặt tôi lên bức tường...

Tôi sợ hãi, Joey, không ngờ tốc độ của nó lại nhanh đến thế, sức của nó lại mạnh mẽ đến thế, điều này trăm triệu lần tôi không ngờ tới...

“Buông tay...” Tôi thấp giọng nói

Người phía sau cười lạnh, rướn người lại gần hơn, hơi thở nóng ẩm thổi lên cổ tôi, cúi đầu đùa cợt bên tai “Chị đang ra lệnh cho tôi, hay là cầu xin tôi đây?”

Tôi khẽ thở dài, “Joey, đừng như vậy...”

“Vậy tôi phải thế nào, chị nói tôi biết đi!” Người phía sau gầm nhẹ một tiếng, lực trên tay đột ngột tăng thêm, xương cổ tay bị hấn nắm chặt đau đến sắp nứt ra...

“Tôi biết, người anh tốt của chị muốn chị tới giết tôi...Được tôi đưa chị mạng của tôi! Có điều trước đó, chị phải làm tôi thỏa mãn...” Nụ hôn nóng bỏng dán da thịt trên cổ tôi, dọc theo bờ vai dùng lực mút vào, những nơi bị nó hôn qua ê ẩm đau nhức...

“Joey, buông tay!” Tôi giãy dụa, người phía sau chẳng những không buông tay, trái lại còn ôm tôi chặt hơn, xoay người một cái làm tôi ngã xuống sofa...

Hai cổ tay mỏng manh bị một tay nó nắm chặt lên đỉnh đầu, một tay khác bóp chặt cằm tôi, nó dùng hết sức ép chặt tôi xuống bên dưới, nó dùng sức mạnh đến nỗi tôi ngay cả cử động cũng không nổi...

“Không phải chị thích dùng bản thân mình để giao dịch với người khác sao? Lần này tôi giao dịch với chị, dùng một đêm của chị đổi lấy mạng tôi, thế nào? Hài lòng chứ?!” Nó lạnh lùng châm chọc, dùng sức nắm chặt lấy xương hàm tôi, ánh mắt lạnh băng ép chặt tôi...

“Vì sao? Vì sao chị lại đối xử với tôi như thế? Trong mắt chị tôi nhỏ bé không đáng kể như thế sao? Chị biết không, bắt đầu từ năm mười bốn tuổi lúc nhìn thấy chị nằm trên giường những người đàn ông khác, tôi đã tự nói với bản thân tôi nhất định phải mạnh mẽ hơn, phải mạnh mẽ hơn tất cả mọi người... Bởi vì, tôi muốn đám đàn ông đó không được chết tử tế...” Hung dữ hôn lên môi tôi, nó đưa rằng điên cuồng cắn lên đôi môi mềm mại của tôi...

“Tôi không muốn để bất kì người nào chạm vào chị, một đầu ngón tay cũng không được, lúc chị nằm trên giường của người đàn ông khác, chị có từng nghĩ đến tôi không? Tôi sắp điên rồi...”

“Joey...” Ánh mắt của cậu bé khiến tôi ngạc nhiên cực kì, tôi chưa từng nhìn thấy vẻ nanh ác này bao giờ...

“Có biết bây giờ tôi muốn làm gì không?” Nó nói nhỏ bên tai tôi, giọng nói dịu dàng như nước, nhưng lại lạnh như băng khiến tôi không tránh khỏi cơn giật mình...

“Tôi muốn xé chị ra sau đó nuốt vào bụng, như vậy, chị vĩnh viễn là của tôi...”

Nói xong mãnh liệt xé toạc cổ áo tôi ra, chiếc áo lót màu trắng cứ như vậy lộ ra trước mặt nó, ánh mắt âm u, màu lam u tối đục vọng kim nén bao năm chạm vào là vỡ tung...

Dùng tay kéo mạnh chiếc áo lót xuống, mở miệng cắn lấy đỉnh nhũ hoa, trên dọc khuôn ngực lưu lại vô số dấu hôn...

Điên, nó điên thật rồi, cho dù là Hoàn Tư Dạ cũng chưa từng thô bạo với tôi như thế...

Dáng vẻ lúc này của hắn khiến lòng tôi vừa đau đớn vừa chua chát, đây đứa bé chính tay tôi chăm sóc nuôi dưỡng bốn năm trời sao? Nó khiến tôi cảm thấy thật xa lạ...

Tôi im lặng, ngoan ngoãn không giãy dụa nữa...

“Joey, em đang muốn cưỡng hiếp tôi sao?”

Người bên trên nhất thời cứng đờ...

“Tôi vẫn luôn tưởng em muốn mạnh mẽ hơn là để bảo vệ tôi... Thì ra lí do của em là thế này...” Tôi cười thê lương, nhẹ nhàng lắc đầu

“Joey, em và đám đàn ông dã thú đè lên người tôi có gì khác nhau?”

“Chị Ngưng Tịch, em...”

Tôi nhắm hai mắt lại, không muốn nhìn vào đôi mắt mê hoặc lòng người đó nữa, nếu nó khẳng khái muốn cướp đoạt và tổn thương, vậy về đau đớn trong mắt nó lúc này là ý gì?

“Em đã lớn rồi, hiện giờ mạnh mẽ hơn tôi nhiều, tôi không phản kháng được em, muốn làm gì thì làm đi, cơ thể này từ lâu đã nghìn thương trăm lỗ (nghìn thương trăm lỗ: ý là tàn tạ) rồi, thêm một lần nữa cũng chả sao...”

Bi thương đến tuyệt vọng, nếu như ngay cả Joey cũng đối xử với tôi như thế, vậy tôi còn có thể kì vọng gì vào những người khác đây?

Hơi thở cuồng loạn ngay lập tức trở nên lạnh băng, đôi bàn tay cháp sát trên người tôi trở nên run rẩy...

Tôi mở mắt to nhìn nó... Đâu khổ, giờ phút này ngoài đau khổ ra, trên gương mặt thanh niên tuấn mỹ này không còn tìm được cảm xúc gì nữa...

Nó dừng tất cả mọi động tác lại, nhưng không rút người về, vùi đầu lên cổ tôi

“Chị Ngưng Tịch, đừng như vậy, em sai rồi!” Tiếng nói nó đau đớn như nhỏ máu

“Joey...” Tôi đau lòng gọi tên nó

Thực ra, nó không sai, người sai là tôi! Tôi đã sớm nhìn ra tình cảm của đứa trẻ này với tôi đã biến đổi từ lâu, nhưng tôi lại quá coi thường...

Mấy năm nay tôi chỉ lo cho việc khuếch trương thế lực cho Xích Vũ trước giờ chưa từng ngoái đầu cần thận nhìn vào đôi mắt hồn nhiên mà trong suốt này, mãi đến khi nó ở trong bóng tối dần dần trở nên lạnh lẽo, trở nên hắc ám, trở nên lạnh lùng mà khát máu, tôi vẫn không hề phát giác...

Nghĩ kĩ càng một chút, nó nói không sai, lúc trước bồi dưỡng cho nó là vì Vũ, tôi chỉ muốn lợi dụng nó, trước giờ chưa từng xem xét đến cảm nhận của nó, là tôi lãnh khốc ích kỉ cho nên mới gây ra sự lệch lạc trong suy nghĩ của nó gây thành hậu quả hôm nay...

“Chị Ngưng Tịch, em đem mạng của em cho chị, nhưng chị ngàn vạn đừng giao em ra, dù có chết em cũng phải chết trong tay chị...”

Nó thấp giọng khấn cầu bên tai tôi...

Tôi thở dài một hơi, “Joey, về Italy đi, trở lại Hải Lai Nhân...”

Nó ngẩng đầu kinh ngạc nhìn tôi “Chị Ngưng Tịch, chị biết rồi?”

Tôi khẽ gạt đầu, ngồi dậy mặc áo lại cho tử tế “Họ tới tìm chị, họ nói cũng đã đến tìm em nhưng lại bị em từ chối...”

Ánh mắt nó tối sầm lại, nghiêng răng nói “Em không về...”

Tôi nhíu mày hỏi “Vì sao?”

Nó nhìn tôi, phần uất nói “Vì sao em phải về, dòng họ đó căn bản không có ai để tâm đến em sống chết thế nào, bởi vì em là con trai của một ả gái điếm, lần này nếu như không vì ông già đó không còn con trai nối dõi, họ sẽ nhớ đến em sao? Lúc em và mẹ bị người ta tùy ý lăng nhục giẫm đạp trên phố đen ở Rome, bọn họ ở đâu?”

Nghe vậy, tôi thở dài, “Nhưng dù sao đó cũng là ông nội em, nơi đó có tất cả những gì đáng lẽ thuộc về em...”

Khóe môi nó vẽ ra nét cười lạnh lùng “Ông nội? Ông ta chẳng qua là muốn lợi dụng em để ổn định vị trí trong dòng họ, phòng ngừa giống như nhà Gambino ấy, không muốn để các họ khác chiếm quyền, chị nghĩ ông ta sẽ nói chuyện tình thân với em sao? Ông ta muốn em trở về làm con rồi trong tay thôi...”

Tôi lắc đầu cười “Joey, nếu em chỉ có thể làm một con rối tùy người ta đứng ngoài giật dây, vậy uống công chị bốn năm dạy dỗ em...”

Nghe vậy ánh mắt nó sáng rực “Chị Ngưng Tịch, ý chị là em phải...”

“Joey, trở về đi, lấy lại tất cả những gì đáng lẽ thuộc về em, đây mới là chuyện em phải làm... Hơn nữa, em cũng chỉ còn duy nhất một con đường này, Xích Vũ không còn là nơi cho em dung thân nữa rồi...”

Nó hơi lưỡng lự, “Nhưng chuyện ở đây phải xử lý thế nào?”

“Chị sẽ xử lý, chị biết em không làm chuyện đó...”

Nó giật mình nhìn tôi “Chị Ngưng Tịch, sao chị biết?”

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc của nó, tôi bất đắc dĩ mỉm cười “Đừng quên, em là do chị dạy dỗ, em có bao nhiêu bản lĩnh sao chị lại không biết chứ, nếu em thực sự có dã tâm đen ăn đen làm sao có thể để người ta dễ dàng vây quét như thế chứ... Thật không ngờ người gian xảo như em cũng có thể mắc bẫy người ta “

Nó thở dài một hơi, chán nản nói “Chúng em đi giao dịch, đến địa điểm đã hẹn trước không thấy ai đến bàn bạc cả, chỉ có mấy xác chết, bên cạnh còn đặt cả mấy kilogam heroin, chúng em còn chưa hiểu chuyện này là thế nào đã lọt vào mai phục của người ta rồi...”

Tôi nhíu mày “Người giao dịch với em là ai?”

” Người của Lư Tây An...”

Tôi lắc đầu “Joey, em sơ suất quá, dòng họ này trước giờ chưa từng mua bán vũ khí, đột nhiên lại muốn giao dịch với em, mặt này chắc chắn là có vấn đề, sao em không điều tra rõ ràng trước khi làm việc?”

Nó cúi đầu “Bởi vì giá tiền họ đưa ra rất hấp dẫn, là em chỉ biết lợi trước mắt, chị Ngưng Tịch, em hối hận vì lúc trước đã không nghe lời chị...”

Tôi thở dài, “Thôi, bây giờ nói gì cũng vô dụng, thời gian cấp bách, chúng ta phải đi ngay thôi...”

Nó nhìn tôi, khe gật đầu...

Nhưng, chúng ta vừa rời khỏi căn phòng, rất nhanh đã thấy mấy chục người đông đảo vây quanh, đều là người của Xích Vũ, Nhược Băng, Đằng Tuấn, Nguyên Húc cũng trong số đó còn người dẫn đầu... là Vũ

Tôi ngạc nhiên, sao Vũ biết là Joey đã về?

Về mặt Vũ đầy phức tạp nhìn chúng tôi, trầm giọng nói “Ngưng Tịch, giao nó ra đây đi, chuyện này em không gánh vác nổi đâu... Anh chỉ muốn tốt cho em thôi “

“Chị Ngưng Tịch, chị đừng lo cho em...” Joey thấp giọng nói

“Em định làm gì?”

“Chỉ bằng họ có lẽ không ngăn được em đâu...” Hung hăng cắn ra mấy chữ này, đôi mắt xanh lam băng lạnh khiến người ta sợ hãi

Tôi nhíu mày chặt “Họ đều là người của Xích Vũ, em muốn tự hủy nhau sao?”

“Vậy làm thế nào?” Trong tiếng nói trầm thấp mang vẻ nôn nóng

Tôi nhìn nó bình tĩnh nói “Dao của em đâu?”

Nó thoáng ngẩn người, rút dao ra...

Tôi nắm chặt lấy tay nó, đặt ngay lưỡi dao lên cổ mình, thấp giọng nói “Siết chặt vào cổ chị...”

“Ngưng Tịch...” Giọng nói đầy khó nhọc, là Vũ, nhưng tôi không để ý tới anh

Mấy người bên đó dường như hơi lưỡng lự, đứng im không có động tĩnh gì

Tôi nhìn lướt qua nó “Không muốn chết thì nghe lời chị...”

Mắt nó tối sầm lại, ép chặt lưỡi dao vào cổ họng tôi...

“Lùi ra phía sau...” Vũ trầm giọng hạ lệnh, ánh mắt nhìn tôi đầy lo lắng và nôn nóng...

Vũ, xin lỗi, em biết anh sợ liên lụy tới em, nhưng em không thể giao nó cho Hình được, nếu giao ra toàn thân nó sẽ bị hủy diệt, so với cái chết còn khó chịu hơn, nó dù sao cũng do em một tay nuôi dưỡng...

Chúng tôi đi ra khỏi vòng vây, Joey ép tôi lên một chiếc xe, chúng tôi chạy thẳng ra khỏi cửa lớn của tòa nhà, Vũ không kêu người đuổi theo...

Dọc đường đi chỉ có im lặng, hai người chúng tôi đều không nói gì...

Xe vẫn chạy đến nơi dừng chân của Hải Lai Nhân ở Hà Lan, nơi này sáng nay tôi đã tới rồi..

Nó cho dừng xe ở ngưỡng cửa, tắt máy, mắt nhìn chằm chằm vào vô lăng, nhưng lại không xuống xe...

Nửa ngày sau, tôi thấp giọng nói “Joey, vào trong đi, trở lại nơi vốn thuộc về em...”

“Chị Ngưng Tịch, em... không muốn rời xa chị” Nó ôm chặt lấy tôi

Tôi vỗ nhẹ lên lưng nó, an ủi “Joey, em đã lớn rồi, chị không thể để em đi theo chị cả đời được, vào trong đi, biến thế giới đó thành thế giới của em, chị tin sớm muộn sẽ có một ngày em sẽ khiến tất cả người Italy cúi đầu trước em...”

Sau đó, tôi lại cười nhạt “Nói không chừng đến lúc đó em đã quên chị mất rồi...”

Nó không nói gì chỉ ôm tôi chặt hơn, cách một lớp quần áo tôi cũng có thể cảm nhận được nhịp tim đập nhanh mà mạnh của nó

“Ngưng Tịch, em muốn trở nên mạnh mẽ hơn tất cả mọi người, đến lúc đó...” Nó không nói thêm gì nữa, buông tay ra, nhìn tôi rất sâu rồi mở cửa xe đi vào trong...

Nhìn thấy bóng lưng cao ngất của nó, tôi không khỏi nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy nó đôi mắt màu lam lúc đó còn tinh tế kì ảo hơn cả thủy tinh, lúc đôi mắt ấy nhìn thẳng vào tôi, tôi liền nghĩ tới Trình Chân, nhưng tôi biết nó không phải là Trình Chân...

Ánh mắt của Trình Chân tinh khiết mà chân thành giống như một dòng nước suối, liếc mắt đã thấy đáy...

Còn cậu bé này, ánh mắt của nó giống như một hồ nước sâu hai thước, sâu thẳm không lường được...

Lúc nó túm lấy thanh lưu quang trên tay tôi đâm thẳng vào mấy tên đàn ông vũ nhục nó, tôi đã biết đứa bé này không phải là ếch ngồi trong ao...Tôi vẫn nhìn nó mãi đến khi nó bước qua cánh cổng đó, nghĩ trong lòng, có lẽ một giây khi nó bước qua cái cổng đó sẽ quay đầu, lưu luyến nhìn tôi...

Nhưng nó không hề quay lại, một lần cũng không có...

Cánh cổng sắt đó dần khép lại ngăn cách tôi khỏi thế giới của nó, từ nay về sau, gần nhau trong gang tấc mà biến trời cách mặt... (ý là ở gần nhưng lại thuộc về hai thế giới khác nhau)

Tôi biết, Joey đã trở về với thế giới của nó, có lẽ chúng tôi không còn có duyên gặp mặt nữa...

Joey, nó đã định trước là sẽ phải vượt qua một con đường cực kì gian nan, tràn đầy bụi gai, che kín bằng cạm bẫy, ngập tràn trong máu tanh...

Một mình nó phải chiến đấu trong một thế giới vô tình, cá lớn nuốt cá bé, là giết người hay là bị người giết, tất cả đều phải dựa vào thực lực của chính nó...

Haiz, trên đời không có bữa tiệc nào là không tàn, kể cả người thân cũng không thể vĩnh viễn không xa rời, sinh li tử biệt tuy là chuyện đáng tiếc trên đời nhưng cũng là quy luật của cuộc sống, hiểu rõ như vậy nhưng trong giờ phút phân ly này vẫn không thể không cảm khái...

Aiz, từ lúc nào lại trở thành đa sầu đa cảm như thế chứ...

Mỉm cười tự giễu, tôi khởi động xe...

Tôi biết, tuy rằng Joey đã đi rồi nhưng chuyện này vẫn chưa thể kết thúc...

Quay lại tòa nhà của Hiên Viên gia, trời đã sáng,

Đúng như dự đoán, các trưởng bối đã ngồi ngay ngắn theo đúng cương vị và vị trí của mình trong gia tộc, chờ tôi về...

Chuyện ngày hôm qua chấn động như một, đám trưởng bối này mũi còn nhạy hơn chó, tôi biết muốn giấu giếm họ là điều không thể...

Sắc mặt Vũ chưa bao giờ lạnh lùng đến thế, anh bằng mặt nhưng không bằng lòng với hành động của tôi, tôi lần này đúng là hơi quá đáng...

“Nhị tiểu thư, lần này cô còn muốn nói gì?” Một người trong số đó chậm rãi lên tiếng, nếu tôi nhớ không nhầm, hẳn hình như ông ta là anh em kết nghĩa với lão già Đỗ Trọng Niên (ai không nhớ ông già này thì đọc lại chương 10 nhé)...

Chậm rãi trầm mình vào ghế dựa, lưỡi biếng cử động vai cổ một chút, cả đêm không ngủ lại còn lặn qua lặn lại lúc nửa đêm, tôi mệt mỏi muốn chết...

“Nhị tiểu thư, thái độ của cô thế này là sao...” Lão già đó lửa giận bốc lên đập bàn rồi đứng thẳng dậy, từng thớ thịt trên mặt cũng không ngừng co giật

Tôi nhìn ông ta, cười nhạt “Chuyện đêm qua không phải mọi người đều thấy rồi sao? Còn muốn tôi nói gì?”

Nghe vậy ông ta hừ lạnh một tiếng “Cô thừa nhận cô thả Joey đi là được rồi, dựa theo quy định trong bang...”

“Chờ chút!” Tôi ngắt lời, chậm rãi nói

“Tôi không thừa nhận người là do tôi thả, ngày hôm qua mọi người đều tận mắt nhìn thấy là nó uy hiếp tôi, tôi còn có thể làm gì?”

Tôi nhún vai như thật...

“Nó là học trò của cô, có bản lĩnh uy hiếp cô sao?”

Tôi cười lạnh, phản bác “Chẳng lẽ ông chưa nghe câu ‘Hậu sinh khả úy’ (trò giỏi hơn thầy) sao?”

Ông ta bị tôi làm cho nghẹn lời...

“Nếu nó thực sự uy hiếp cô, tại sao bây giờ ngay cả một ngọn tóc cô cũng không bị thương tổn mà ngồi ở đây...” Một người khác không cam tâm nói tiếp

Tôi nhún mày mỉm cười “Ai nói một ngọn tóc tôi cũng không bị thương tổn, xem đây này...” Tôi vén tay áo lên, trên cánh tay là một vết máu rất dài...

Đó là trên đường về tôi tự vẽ lên đó...

Mọi người lập tức im bật, ngơ ngác nhìn nhau...

“Còn gì muốn hỏi không?” Tôi gấp, lưỡi biếng mở miệng, thật là mệt mỏi, tôi bây giờ chỉ muốn đánh một giấc, mắt cũng díp cả vào rồi...

“làm sao chúng tôi có thể xác định đây không phải là khổ nhục kế của cô, nhị tiểu thư lúc nào cũng quỷ kế đa đoan...” Một người trong đó âm ỉ nói

Lần này tôi không còn bình tĩnh nổi nữa, liếc mắt nhìn ông ta, cười lạnh nói “Vậy ông có chứng cứ gì chứng minh đây là khổ nhục kế của tôi?”

“Chuyện này...” Ấp úng nói không nên lời

“Nhị tiểu thư lần này cô đừng nghĩ mình có thể tránh khỏi liên lụy, Joey là học trò của cô, hiện tại cậu ta tạo ra một cái hồ lớn như vậy, cô phải chịu trách nhiệm...”

“Đúng đó, bây giờ các gia tộc đã nói muốn chấm dứt tất cả các mối hợp tác với chúng ta, chúng ta còn phải đưa cho họ câu trả lời thỏa đáng...”

“Lão đại, chuyện này không thể nói thôi là thôi như vậy được, nhất định phải phạt nhị tiểu thư...”

Mồm năm miệng mười trách móc, chỉ có duy nhất một mục đích, chính là muốn tôi chịu trách nhiệm việc của Joey, nếu hôm nay tôi không chịu phạt gì đó e rằng họ sẽ không từ bỏ ý đồ...

Đúng vậy, đợi nhiều năm như vậy rồi, thật không dễ mới đợi được một cơ hội báo thù rửa hận, nếu là tôi tôi cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ, nhất định phải thừa cơ ném đá xuống giếng thuận tiện còn giẫm hai chân lên nữa...

“Đủ rồi...” Vũ gầm lên một tiếng, cả phòng im lặng

Ánh mắt anh lạnh lùng, lạnh đến thấu xương khiến người ta sợ hãi...

Ai cũng không ngờ Vũ luôn bình thường ôn hòa là thế mà cũng có lúc khí thế bức người như thế, ngay cả đám trưởng bối kia cũng không dám thở mạnh...

Anh nhìn tôi một cái, lạnh lùng mở miệng

“Ngưng Tịch, lần này là em dạy người không nghiêm mới làm ra tai họa lớn như thế, em thực sự không thể chối tội được, bây giờ phạt em đến địa lao Diện Bích ở một tháng, không có lệnh của anh không được ra!”

“Vâng...” Vũ cũng đã nói như vậy, tôi chỉ có thể bằng lòng chịu phạt

“Lão đại, sao có thể làm vậy?”

“Đúng vậy, chỉ vào Diện Bích thôi chuyện này không đúng luật, dựa theo quy định của bang, nhị tiểu thư dạy học trò không nghiêm phải cách chức Đường chủ của cô ấy...”

Xem ra mấy lão già này muốn mượn chuyện tước quyền của tôi, thảo nào lại không chịu bỏ qua như vậy...

Vũ nhìn họ một cái, lạnh lùng nói “Em ấy chỉ là quản giáo không nghiêm chứ không tham gia vào vụ việc này, hơn nữa, trước kia Ngưng Tịch vì Xích Vũ lập được rất nhiều công lao, xét theo điểm này cũng nên xử phạt nhẹ nhàng...”

Sau đó anh chuyển tầm nhìn sang tôi “Lần này em phải biết rút kinh nghiệm, sau này em phải thu lại khí thế liều lĩnh của mình một chút, đừng hành sự tùy hứng như vậy nữa...”

Tôi nhìn anh một cái, cup mắt xuống, trầm giọng nói “Em biết rồi...”

Trước thái độ ương bướng đó của Vũ đám trưởng bối kia cũng không tiện nói thêm gì nữa, tuy rằng không thể tước quyền của tôi nhưng dù sao cũng làm mất đi một chút nhuệ khí của tôi, tiêu diệt đáng về kiêu ngạo của tôi, tôi bị dạy dỗ một trận, họ cũng đã nói thỏa miệng rồi, cho nên cũng coi như ngầm đồng ý...

Tôi bị thuộc hạ dẫn vào địa lý, nơi này tôi đã từng đến, chỉ là trước kia là quản người, còn bây giờ lại bị người quản...

Nơi này không ẩm ướt, rất khô ráo cũng rất sạch sẽ chỉ là quanh năm không thấy được ánh nắng mặt trời, lạnh lẽo u tối muốn chết, vừa mới bước vào vết thương mới, vết thương cũ của tôi đã bắt đầu âm ỉ đau đớn, hơn nữa càng lúc càng đau...

Khí lạnh nơi này như một chiếc kim độc áo xuyên qua vết thương đâm vào tận xương cốt tôi, đau đớn vô cùng

Phải ở lại đây một tháng, tôi không chết cũng mất đi nửa cái mạng...

Tôi im lặng nằm trên trước giường gỗ cứng cáp, đầu óc lại đang không ngừng chuyển động...

Lư Tây An trước nay đều không gây thù chuốc oán gì với Hiên Viên gia, vì sao họ lại muốn hãm hại Joey?

Nếu như mục đích chỉ là cướp đất hoàn toàn không cần phí sức bàn ra kế hoạch đó, bọn hình như họ cố tình để người ta tin rằng Joey phản bội xích vũ...

Nhưng làm vậy họ có lợi gì?

Tôi thật không hiểu lắm...

Hoặc giả Lư Tây An chỉ là một quân cờ, chủ mưu là một người khác? Vậy thì đó là ai? Có mục đích gì?

Lư Tây An, là bang phái lâu đời rất có tiếng tăm trên đất Mỹ, ai có bản lĩnh có thể sai khiến họ?
Chắc chỉ có thể là tứ đại gia tộc, nhưng là ai mới được?
Không thể là Keidel ở Nga xa xôi, xích vũ và họ không hề chung con đường làm bất cứ việc gì...
Cũng không thể là Hải Lai Nhân, họ đã có ý tiếp nhận thì sẽ không sai sót thủ hại nó...
Như vậy, chỉ còn Gambino và Thiên Nhất Minh...
Truyền Chi và Hoàn Tư Dạ, là ai đây?
Ai cũng có thể!
Nhưng không biết vì sao, tôi lại cảm thấy khả năng là Hoàn Tư Dạ lớn hơn một chút...
Có lẽ bởi vì hắn từng nói, hắn ghen tỵ với Joey...
Cho nên hắn lập mưu hại Joey, chuyện này không phải là không thể...
Nhưng tất cả chỉ là phán đoán, chân tướng rốt cuộc là thế nào?
Tôi mơ hồ có một dự cảm không rõ ràng lắm, chuyện này không đơn giản như vậy, dường như sau lưng có che giấu một âm mưu rất lớn...
Haiz, tôi khẽ thở dài một hơi, nghĩ nửa ngày trời vẫn chẳng ra một chút manh mối nào
Tất thấy như rơi vào một tầng sương mù, nhất thời thật giả khó phân, tôi bây giờ cũng chỉ có thể im lặng chờ đợi sự việc biến hóa, thích ứng với hoàn cảnh...
“Ngưng Tịch...” Có người đang gọi tôi
Mở mắt nhìn thì ra là Nguyên Húc, anh đang cầm trên tay đồ ăn và thuốc men...
Tôi ngồi dậy xoay người mỉm cười với anh “Nguyên Húc, có ai từng nói anh rất giống thiên sứ chưa?”
Anh mỉm cười “Vẫn còn nói đùa được xem ra nhốt em vào đây em vẫn còn vui vẻ...” anh len qua hàng song sắt đưa đồ vào trong...
Tôi bước tới gần nhận lấy, trêu đùa “Vâng, rất thích ạ, hay là anh cũng vào đây thử một chút xem tiện thể bầu bạn với em...”
Anh lắc đầu quầy quậy, “cảm ơn, nhưng anh đâu có phạm lỗi...”
Tôi cười nhẹ, bôi thuốc mỡ lên vết thương trên tay mình...
“Em cũng khá lắm, sao lại rạch sâu như vậy?” ánh mắt Nguyên Húc nhìn tôi có vẻ bất đắc dĩ
“Không rạch sâu một chút làm sao có thể bịt miệng mấy ông già kia...”
“Em đó, lần này cũng khiến bọn anh sợ thót tim, cũng may chỉ là ‘hữu kinh vô hiểm’ (thành ngữ, ý chỉ có kinh ngạc nhưng không nguy hiểm, chỉ sự việc khó khăn nhưng vẫn hoàn thành một cách thuận lợi)...” Anh làm bộ vỗ vỗ lên ngực mình
“Em bị nhốt ở đây một tháng trời còn gọi là không hiểm?” Tôi mỉm cười phản bác
Anh nghiêng người nháy mắt với tôi “Có được kết quả này em phải nên cười mới đúng, em biết không, đêm qua có bao nhiêu người nhìn thấy em cố tình bị nó uy hiếp? Nếu như không phải Vũ uy lực áp chế mọi người em nghĩ em chỉ bị phạt thể này thôi ư?”
“Vũ, rất giận à?”
Anh nhìn tôi một cái, jhỏi ngược lại “Em nói xem? Ngưng Tịch, em muốn cứu người, có thể. Nhưng em không nên giấu giếm cậu ấy, em làm vậy khiến cậu ấy rất khó xử?”
“Joey về tìm em sao Vũ lại biết được?” Điểm này tôi vẫn chưa hiểu

“Có người báo tin cho trưởng bối, trưởng bối nhanh chóng phái người tới, chuyện này bọn anh hoàn toàn không biết cũng không kịp thông báo cho em...”

Tôi khẽ gật đầu “Khó trách các anh lại làm vậy...”

Như vậy, người báo tin là ai? Sao hẳn lại có thể biết rõ hành tung của Joey? Quan trọng nhất là, hẳn rốt cuộc có mục đích gì?

Chuyện này càng lúc càng phức tạp như một mớ bòng bong rối rắm, khiến người ta nhất thời không thể nghĩ ra điều gì...

Tôi chỉ cảm thấy có điều gì đó rất quan trọng nhưng đã bị tôi xem nhẹ, rốt cuộc nó là cái gì?

Nguyên Húc thấy vẻ mặt nặng nề của tôi, không nhịn được cất lời “Em đang nghĩ không biết người báo tin là ai?”

“Nguyên Húc, anh không cảm thấy chuyện này rất kì lạ sao? Các trưởng bối có nói người báo tin là ai không?” Anh lắc lắc đầu “Không, không ai biết cả...”

Ánh mắt tôi tối đi “Nguyên Húc, em cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra...” Đây là cảm giác và khứu giác nhạy bén của một tên sát thủ đối với nguy hiểm sắp nảy sinh...

Nguyên Húc nhìn tôi, nghi ngờ nói “Ngưng Tịch, em cảm thấy có người gây bất lợi với Xích Vũ?”

Tôi lắc lắc đầu “Em không nói rõ được chỉ có một dự cảm không lành, tóm lại các anh hành sự nhất định phải cẩn thận một chút, và phải bảo vệ Vũ nữa...”

Anh khẽ gật đầu “Anh biết...”

Ba ngày trôi qua, không có động tĩnh gì, nhưng lòng tôi cũng không vì thế mà bình tĩnh hơn, lòng phảng phất như bị mây đen bao phủ, hơn nữa càng ngày càng dày...

Tôi hi vọng bản thân mình lo bò trắng răng nhưng tôi biết ở mọi chuyện không chỉ đơn giản như vậy...

Rốt cuộc người báo tin và người hãm hại Joey có phải cùng một người hay không? Nếu đúng vậy đó là ai?

Truyền Chi? Hoàn Tư Dạ? Hoặc giả... căn bản là người trong nội bộ?

Tôi khẽ lắc đầu, haiz, vẫn không hiểu...

Đúng lúc này, đột nhiên tôi nghe được những tiếng động nhỏ vun, trong lòng cả kinh, chẳng lẽ có người tự ý xông vào địa lao?

“Ngưng Tịch...”

Tôi nhìn mặt người vừa tới, kinh ngạc “Nhược Băng?!”

Tren quần áo anh còn có vết máu...

“Anh giết đám thủ vệ?”

Anh khẽ gật đầu “Không thể giữ lại nhân chứng...”

Tôi nhíu mày “Anh định làm gì?”

Anh nhìn tôi, nói ba chữ “Mang em đi!”

“Vì sao?” Tôi không hiểu, kể cả có mang tôi đi cũng không cần phải giết chết đám thủ vệ...

Anh mở cửa nhà lao, vẻ mặt vô cảm nói “Vừa rồi người Gambino tới truyền lời, Truyền Chi biết em bị nhốt vào địa lao, hẳn muốn dùng đại bàn của Tạp Nại La, Lư Tây An... để đổi lấy em...”

“Cái gì?!” Tôi kinh ngạc vạn phần...

Truyền, Chi hẳn cảm thấy giết tôi chưa đủ nhanh sao? Vốn tội của tôi chỉ là chưa làm tròn bổn phận, bây giờ lại bị hãm quấy nhiễu như thế, chứng cứ phạm tội của tôi đột nhiên trở nên rõ ràng, lần này có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch...

“Các trưởng bối đã tới, nói em cầu kết mờ ám với Gambino, lợi dụng Xích Vũ để buôn lậu heroin, chiếm lợi riêng, còn nói em và hân...”

Tôi khoát tay, ngắt lời anh “Em có thể đoán được họ sẽ nói gì, nói trọng điểm đi, sau cùng kết luận thế nào...”

Anh nhúm mày “Có người đề nghị đưa em tới để đổi lấy địa bàn mà Truyền Chi đưa ra, nhưng phần lớn mọi người đều muốn đưa em vào Hình đường, xử lý theo quy định của bang... Vũ đương nhiên là không đồng ý, họ còn đang cãi nhau loạn xạ, cậu ấy bảo anh dẫn em đi “

Tôi cúi đầu trầm tư, ngàn lời vạn chữ liên kết với nhau, đáp án chỉ có một...

Tôi tự giễu cười cười, Hiên Viên Ngưng Tịch, thừa nhận đi, mày bị hân xếp đặt từ đầu đến cuối...

Truyền Chi, mi đúng là giết người không dao...

Thảo nào tôi cứ cảm thấy có gì đó không đúng, thì ra từ lúc mới bắt đầu mục tiêu của hân chính là tôi, Joey chẳng qua chỉ là một quân cờ để tiếp cận tôi, mục đích của hân chính là muốn tôi hết đường chối cãi, hoàn toàn bị Xích Vũ vứt bỏ, hoặc là... phế bỏ.

Hân muốn đón nhận tôi, mục đích cũng chỉ có một, chính là bắt Xích Vũ đổi chủ...

Tôi sớm đã nên nghĩ đến rồi chứ, lượng cầu heroin ở thị trường Hà Lan lớn như vậy, cái này đối với Truyền Chi mà nói đúng là một miếng mồi béo bở, hân là một người cực kỳ muốn bành trướng quyền lực, mà quyền lực thường lấy tiền tài làm hậu thuẫn...

Cho nên dù Xích Vũ có nhượng bộ thế nào đi nữa hai bang phái cũng không thể cùng tồn tại...

Nhưng chỉ có một điểm tôi không hiểu, hân đã coi tôi là chướng ngại vật lớn nhất trên con đường phá hủy Xích Vũ, vậy trực tiếp giết tôi không phải thuận lợi hơn sao? Làm sao phải hao tâm tổn sức bày ra cái kế hoạch này?

“Ngưng Tịch, có gì nói sau đi, thời gian gấp gáp...” Trong giọng nói Nhược Băng mang theo chút nôn nóng

Tôi nhìn anh “Vậy phải xử lý mọi việc ở đây thế nào? Một người sống sờ sờ không thể biến mất như bong bóng xà phòng, dù sao cũng không thể biện hộ...”

“Vũ nói, chờ em đi rồi ột mồi lửa thiêu rụi nơi này...”

Tôi cười khê một tiếng “Địa lao trong Hiên Viên gia đột nhiên bùng cháy, anh cho rằng có người tin sao?”

Anh lườm tôi một cái “Đương nhiên không ai tin, có điều chỉ cần không có chứng cứ họ cũng chẳng thể nói gì...”

“Cho nên anh mới giết thủ vệ?”

“Ừ, đi nhanh nào, chờ Hình đường mang người tới đây, muốn đi cũng không kịp” Anh có vẻ bức xúc, tự ý đi ra ngoài

Tôi nhìn theo bóng lưng anh, đi thôi. Quyết định của Vũ không sai, tôi thực sự không thể ở lại Xích Vũ, bây giờ tôi đã là tội nhân của Xích Vũ, không biết sẽ có bao nhiêu người muốn mượn cái cớ này đẩy tôi vào chỗ chết...

Anh đưa tôi rời khỏi Hiên Viên gia, chúng tôi lái xe đến bến tàu, anh đưa tôi một chiếc túi du lịch,

“Trong này có một số thứ em cần, lát nữa sẽ có một con thuyền đưa em rời khỏi đây, Nguyên Húc nói, nếu em không còn nơi nào để đi thì có thể đi theo người trên thuyền “

“Hả? Thế người đến đón em là ai?” Tôi nghi ngờ hỏi

Nhược Băng lắc đầu “Anh cũng không biết, là Nguyên Húc sắp xếp, cậu ta nói, em biết người này, hơn nữa tuyệt đối tin cậy...”

Tôi cười nhẹ, thầm nghĩ trong lòng, Nguyên Húc anh tính toán cũng thật chu đáo, tôi thực sự không còn nơi nào để đi...

Hoàng gia dù sao cũng không thể tới, tin tức tôi mất tích một khi bị truyền ra ngoài, Hoàn Tư Dạ đầu tiên sẽ nghĩ tới Hoàng gia, Bắc Nguyệt và bác họ luôn không tranh sự đời, tôi không thể làm phiền họ...

Thật không ngờ chỉ vài ngày ngắn ngủi, tôi từ nhị tiểu thư Hiên Viên gia, Đường chủ Ảnh đường, nhân vật số một trong giới hắc đạo Hà Lan lại có thể biến thành một con chó lưu vong khắp nơi...

Bất đắc dĩ cười cười, đúng là thế sự đổi thay trong một cái chớp mắt, một chút không lưu ý đã thành trở tay không kịp, thậm chí là vạn kiếp bất phục...

“Nhược Băng” tôi nhìn chằm chằm vào người đối diện, trầm giọng hỏi “Anh có tin em phản bội Xích Vũ không?”

Anh lườm tôi một cái “Em sao lại hỏi câu ngu ngốc như thế?”

Tôi khẽ cười, nói cũng đúng câu hỏi này đúng là quá ngu...

“Nhược Băng, mục đích Truyền Chi làm vậy chính là khiến em bị cô lập hoàn toàn, em đi rồi, hẳn nhất định sẽ nghĩ cách đối phó với Xích Vũ...”

Anh khẽ gật đầu “Sau khi tin tức truyền đến một giây, anh đã hiểu...”

Tôi cười lạnh trong mắt hiện lên một tia xảo quyệt “Hắn đã có ý như vậy thì em cũng phải tặng hắn một món quà lớn. Anh về nói với Vũ, bảo anh ấy đem hết sổ sách rửa tiền của Gambino gửi qua bưu điện cho anh họ của Truyền Chi và cả các trưởng bối khác của hắn nữa... Đương nhiên, số liệu trên đó phải làm cho đẹp chút “

Ánh mắt anh nhìn tôi lóe sáng “Ngưng Tịch, em muốn để người trong gia tộc họ nghĩ hắn kiếm lợi riêng...”

“Em chỉ muốn để hắn ném thử mùi vị bị oan, thế này gọi là ‘có qua có lại mới toại lòng nhau’...”

Nhược Băng khẽ gật đầu, tán thưởng “Kế hay, cứ như vậy hắn sẽ không thể bận tâm về Xích Vũ nữa, chúng ta có thể lợi dụng để xây dựng hàng phòng ngự cho tốt... Nhưng bên Hoàn Tư Dạ phải làm sao?”

“Ngược lại không cần lo lắng, Hoàn Tư Dạ nếu biết em mất tích, đề chuyện đầu tiên chính là đi khắp thế giới tìm em. Em không ở đó, hẳn đối phó với Xích Vũ cũng chẳng có ý nghĩa gì...”

“Như thế, sự khiêu khích của hắn với Xích Vũ hoàn toàn là chĩa về em, em đi rồi vậy phiền toái do hắn gây ra cũng đi theo...”

Ngữ khí của Nhược Băng vẫn bình thản như trước nhưng sao tôi cảm thấy có chút chói tai, chẳng lẽ cho tới bây giờ Nhược Băng vẫn còn địch ý với tôi?

Tôi nhìn anh, trịnh trọng nói “Nhược Băng, chăm sóc Vũ thật tốt, tất cả mọi chuyện xin nhờ anh...”

Anh nhìn chằm chằm vào mặt biển, cười nhạt nói “Không cần em nhắc, hơn nữa, cậu ấy cũng không cần người khác bảo vệ như em nghĩ đâu...”

Bị anh làm cho ghen, tôi không nói gì...

Im lặng một lúc, một con thuyền loại nhỏ từ mặt biển xa xôi chạy về phía bến tàu, trên mũi thuyền có một thân ảnh cao ngất, nhưng khoảng cách xa quá, sắc trời lại quá mờ, tôi không thể nhìn rõ mặt cậu ta...

“Ngưng Tịch, anh phải về rồi. Tự mình cẩn thận một chút...” Nhược Băng đã ngồi vào xe

Tôi khẽ gật đầu “Nhược Băng, anh cũng thế... Còn nữa, cảm ơn anh...”

Cảm ơn anh đã khiến Vũ vui vẻ, thực ra đây luôn là điều tôi muốn nói với anh, chỉ là, không biết vì sao một câu đơn giản như thế mà lại không nói nên lời...

Anh quay đầu nhìn tôi, đôi mắt luôn lạnh bạc như băng giờ phút này lại có một cảm xúc quanh quẩn nhưng không thể nói rõ, tôi không thể nào hiểu được đó là gì?

Không đợi tôi nhìn rõ, anh đã vội quay đầu, khởi động xe, đi mất, một câu cũng không nói...

Lúc tôi vẫn còn nghiền ngẫm suy nghĩ về ánh mắt đó, thuyền đã cập bờ...

” Đường chủ Ngưng Tịch, đã lâu không gặp...” Một giọng nam trong trẻo
Tôi quay đầu lại hơi kinh ngạc khi nhìn thấy người đó
“Thật không ngờ, người tới tiếp ứng tôi lại là cậu...”

43. Chương 43: Thiên Thượng Nhân Gian

“Thật không ngờ, người đến đón tôi lại là cậu... Tĩnh Ảnh” Tôi mỉm cười nhìn gương mặt vô cùng trong sáng anh tuần trước mặt...

Người trước mặt cười nhẹ, nụ cười đó giống như ánh nắng xuyên qua khe hở của lùm cây, mơ hồ, đơn giản, nhưng lại sáng ngời và ấm áp...

Mới chỉ có nửa năm không gặp người trước mặt đã thay đổi không ít.

Trong ấn tượng, Tĩnh Ảnh rất giống với Nhược Băng, đặc biệt loại lạnh lùng chất chứa trong đôi mắt...

Ánh mắt Nhược Băng lúc nào cũng lạnh như tảng băng nghìn năm còn trong đôi mắt Tĩnh Ảnh lại giống như tuyết đọng nghìn năm bất biến...

Có điều, lúc này đường nét khuôn mặt vốn cứng nhắc này lại ôn hòa đi rất nhiều ngay cả đôi mắt cũng mang theo nét ấm áp nhàn nhạt.

Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là sức mạnh của tình yêu?

Tôi nghiêng ngẫm...

“Nguyên Húc đột nhiên liên lạc với tôi, anh ấy nói... cô đang gặp chút chuyện, muốn tôi đưa cô đến một nơi an toàn”

Tĩnh Ảnh nói hết sức ngắn gọn, bằng ngữ khí giấu giếm của anh tôi biết rõ, Nguyên Húc nhất định không nói được điều gì hay ho...

“Anh ấy nhất định là đã nói với cậu, bởi vì tôi nhất thời sẩy chân, khiến trăm ngàn người hận, bây giờ lại bị cô lập hoàn toàn, không có nhà để về cho nên xin cậu thu nạp tôi có phải không?”

Cậu ta vô cùng kinh ngạc nhìn tôi ” Đường chủ Ngưng Tịch, cô có đặt máy nghe lén trên người anh ấy không? Tại sao lại không sai một chữ nào?”

Tôi cười, “Không cần máy nghe lén tôi cũng có thể đoán được anh ấy sẽ nói gì... Nguyên Húc này, tôi hiểu anh ấy rất rõ “

Đôi mắt trong sáng của Tĩnh Ảnh nhìn tôi chăm chú, cười nhẹ một chút

“Anh ấy nói đùa đấy... Đường chủ Ngưng Tịch, nếu thực sự cô không còn nơi nào để đi, vậy hãy đi theo tôi đi, tôi hứa sẽ đưa cô đến một nơi rất an toàn...”

Tôi gật gật đầu “Vậy phiền cậu...”

“Đừng nói vậy, ân đức trước kia của cô tôi ngàn đời khó quên, nếu không phải cô sắp xếp tạo thành một cái chết giả cho tôi thì làm sao tôi còn có thể sống đến hôm nay, tôi đã muốn báo đáp cô từ lâu lắm rồi...”
Cậu ta chân thành nói

Tôi cười nhẹ, nghĩ thầm trong lòng tôi không phải là người tốt gì cả, nhưng vẫn còn làm được một việc tốt như thế, xem ra câu nói “ở hiền gặp lành” cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý...

Chúng tôi cùng nhau lên thuyền, thuyền đi rất nhanh, chạy về một nơi mà tôi không biết...

” Đường chủ Ngưng Tịch, khoang thuyền hơi nhỏ cô chiếu cố nhé...” Tĩnh Ảnh áy náy nói

Tôi nhìn vào phía trong, lắc lắc đầu “Không sao, tôi từng ở nơi còn kém hơn đây ấy chứ, cái này chưa là gì... Còn nữa, Tình Ảnh, cậu đừng khách sáo với tôi như vậy, gọi tôi Ngưng Tịch là được rồi...”

“Nhưng mà...” cậu ta hơi lưỡng lự

Tôi mỉm cười “Cậu khách khí như vậy thật khiến tôi không thoải mái...”

Cậu ta nhìn tôi, khóe môi hơi cong vẽ nên nét cười nhẹ nhàng “Vậy được, Ngưng Tịch, cô đi nghỉ chút đi, lúc nào đến tôi sẽ gọi...”

Tôi gật gật đầu, “Tình Ảnh, chúng ta đi đâu vậy?”

Tôi tin Tình Ảnh sẽ không bán đứng mình, câu hỏi đó chỉ duy nhất xuất phát từ lòng hiếu kỳ...

“Tôi nghe Nguyên Húc nói, cô vẫn muốn gặp cô gái khiến tôi rời khỏi Xích Vũ, tôi bây giờ chính là đưa cô đi gặp cô ấy...”

“Ồ? Cậu không sợ tôi liên lụy cô ấy sao?”

“Không đâu, nơi đó không ai có thể tìm được...”

Dáng vẻ như đã có tính toán trong lòng của cậu ta khiến tôi hiếu kỳ “Tình Ảnh, rốt cuộc cô ấy đang ở nơi nào?”

Cậu ta ngẩng đầu, đôi mắt sáng sủa nhìn về chân trời phía đông xa xôi, ánh mắt dịu dàng đó giống như nhìn thấy người yêu ngày nhớ đêm mong của mình, nói nhỏ “Trung Quốc... Tây Tạng...”

Người đàn ông thả mình vào chiếc ghế trong ban công, một mình nhìn tịch dương đỏ như máu phía chân trời...

Một đôi mắt xanh thẳm như gột., thâm thúy u ám, nhưng trong ánh mắt đó lại là sự chuyên tâm, chuyên tâm đến mức... ngay cả chính bản thân cũng không ý thức được mình đang chuyên tâm...

Truyền Việt đi tới đối diện, nhìn thấy dáng vẻ đó của người đàn ông, lòng cậu ta kinh ngạc...

Gần đây cậu ta rất hay nhìn thấy cảnh anh trai mình ngắm tịch dương đến quên lãng tất cả, say mê vô cùng

Mỗi khi thế này, trong lòng Truyền Việt vô cùng đen tối, loại đen tối đó giống khoảnh khắc trước khi mặt trời mọc, có lẽ, còn nồng đậm hơn thế nữa...

Cậu ta biết đó không phải là sự lo lắng xuất phát từ tình cảm gia đình mà là một loại dự cảm, một dự cảm cực kỳ không tốt...

Tịch dương trước mắt đỏ như máu, tiết tấu nhày lên đập xuống rất giống một điệu nhảy, điệu nhảy đốt hết sinh mệnh của con người...

Nó lộng lẫy tráng lệ, nhưng trong mắt Truyền Việt đó chỉ mang tư thái của cái chết...

Giống như người phụ nữ đó, một người phụ nữ giống hệt hoa anh túc, cô ta thậm chí còn đẹp hơn cả hoa anh túc, cậu không thể không thừa nhận, bất kỳ người nào cũng không thể coi thường nét đẹp của cô ta nhưng trên người cô ta lúc nào cũng mang một loại hơi thở của cái chết...

Lạnh lùng, quyền rũ đủ để trí mệnh...

Mỗi lần nghĩ tới đôi mắt tối tối nổi lên những tia sáng màu lam kì dị đó lòng hắn không tránh khỏi một cơn rùng mình...

Loại dự cảm không tốt đó càng ngày càng mãnh liệt, điều này khiến cậu ta lo sợ thật sâu...

Người phụ nữ đó vẫn là chết đi thì tốt hơn... Suy nghĩ của Truyền Việt vô cùng độc ác...

“Kết quả thế nào?” Người đàn ông nghe thấy tiếng nói của em trai nhưng không hề quay đầu lại vẫn duy trì tư thế đó nhìn về bầu trời phía xa, thấp giọng hỏi

Truyền Việt hơn chần chừ một chút “Không có kết quả gì cả, cô ấy xảy ra chuyện...”

Vừa dứt lời cậu ta thấy tấm lưng của người đàn ông cứng đờ, tuy đó chỉ là một động tác cực nhỏ nhưng cậu ta vẫn nắm bắt được

“Xảy ra chuyện gì?” Truyền Chi như không có chuyện gì nâng chén trà trên bàn lên, chậm rãi nhấp một ngụm, ngữ điệu bình tĩnh hỏi

“Địa lao giam cô ấy đột nhiên bị cháy, thể lửa rất lớn, người của Xích Vũ nói cô ấy bị kẹt bên trong, không ra được...”

Tay người đàn ông chợt run lên, một giọt nước trà bắn ra khỏi chén rơi lên trên ngón tay hắn...

“Anh, anh không sao chứ...” Truyền Việt quan sát sắc mặt âm trầm của người đàn ông, cẩn thận hỏi

Người đàn ông không nói gì cúi đầu trầm tư, sau nửa ngày khóe miệng chậm rãi vẽ lên một nét cười nhàn nhạt “Cô ấy không chết người như vậy làm sao có thể dễ dàng chết ở trong địa lao nhà mình chứ...”

Cô ta đương nhiên là không chết, cái này Truyền Việt ông đây nghĩ tới lâu rồi...

Chỉ là không hiểu người anh trai thông minh không biết gấp mấy lần mình tại sao bây giờ mới biết?!

Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là... Một trái tim biết lo lắng thì sẽ thường loạn nhịp sao?

Đúng lúc này, một tên thuộc hạ vội vàng chạy tới, cung kính cúi người dâng điện thoại cho Truyền Chi...

Truyền Chi nhận điện thoại, đầu tiên là ngắt người, sau đó ánh mắt càng lúc càng lạnh, càng lúc càng khiến người ta sợ hãi...

“Được, tôi về ngay đây...” Truyền Chi nói xong câu đó lập tức cúp máy

“Anh, sao thế?” Truyền Việt lo lắng hỏi

Hắn không nói gì, đột nhiên giơ tay lên cao hất đổ tất cả mọi thứ trên bàn...

Truyền Việt ngắt người, cậu ta trước giờ chưa từng thấy anh trai mình phần nộ như thế bao giờ, hành động bộc phát như thế bao giờ...

Người anh trai cậu ta kính nể nhất luôn luôn nội hàm bình tĩnh, ngay cả thấy núi lở vẫn không đổi sắc mặt, sóng thần cũng vẫn thản nhiên như không...

Phần ngạo mạn, ung dung, lạnh lùng của anh ấy bây giờ chạy đâu mất rồi?

” Truyền Việt, lập tức phái người đi tìm cô ta, kể cả phải lật tung cả trời đất cũng phải tìm bằng được cô ta...”

“Vâng” Truyền Việt lập tức nhận lệnh, ánh mắt phần nộ của người đàn ông khiến cậu ta không thể kháng nghị bất cứ điều gì...

“Hiên Viên Ngưng Tịch, em được lắm, đã đi rồi lại còn quay đầu cắn tôi một miếng, nếu em rơi vào tay tôi lần nữa tôi nhất định...”

Người đàn ông không nói thêm gì nữa, nheo mắt nhìn về phương xa, ánh mắt lạnh lẽo, sắc bén giống như hai lưỡi dao sắc, dường như muốn đâm thủng cả ánh tịch dương...

Tôi không thể không thừa nhận, tôi đã đi đến một nơi ngay cả chim cũng không tới đây để trứng...

Thảo nguyên phía Bắc Tây Tạng rộng rãi mênh mông chạm cả vào trời xanh, xung quanh vùng thảo nguyên là từng cụm núi tuyết trắng tinh, cảnh sắc cực kì đặc biệt...

Ngồi từ trên xe nhìn về phía xa chỉ thấy mấy cụm kiến trúc tôi không biết tên là gì, nghe Tĩnh Ảnh nói đó là nhà của người dân Tây Tạng, rải rác trên các sườn núi chắn gió trừ cái đó ra không hề có công trình hay công nhân gì cả...

Trên đường chân trời xa xôi thấp thoáng có thể nhìn thấy những đàn bò lẻ tẻ, người ở đây thưa thớt ít ỏi đến đáng thương, tôi nhìn thấy bò còn nhiều hơn cả người...

“Người trong lòng cậu ở đây hả?” Tôi nghi ngờ hỏi,

Trong ấn tượng, những cô gái bình thường phải thích cuộc sống ở những thành phố phồn hoa chứ, ai sẽ chọn định cư ở một nơi hoang vắng gần như đáng thương thế này? Không thấy cô đơn sao?

“Đúng vậy, cô ấy ở đây đã được hơn một năm rồi...”

“Vậy cô ấy cũng thật chẳng giống người thường...”

Quả thật, nơi này tràn ngập phong cách cổ xưa, khác xa với nhịp sống ồn ào náo động ở chốn thành thị, hoàn toàn không có những tòa kiến trúc đẹp đẽ do bàn tay của con người tạo nên, hồn nhiên đến kỳ ảo...

Nhưng, tùy ý ở đây nghỉ ngơi vài ngày thì có thể nhưng ở lâu như vậy, không thấy nhàm chán sao?

Có điều thực sự nơi này rất an toàn, sợ rằng Hoàn Tư Dạ dù có nghĩ nát óc cũng không thể nào tìm ra được tôi lại có thể trốn ở nơi này.

“Ồ, Tĩnh Ảnh, cái cậu cầm trên tay là gì?”

Tôi thấy trên tay cậu ấy có một ba lô rất lớn, ba lô bị nhét đến phình cả lên có vẻ nặng lắm, nhìn không được tôi tò mò hỏi

“À, đây là mấy thứ tôi muốn đưa cho cô ấy, bên trong có vài thanh chocolate, bánh kẹo, quà vặt linh tinh, còn có một vài loại thuốc trị thương... Đúng rồi, Ngưng Tịch, cô có muốn ăn một chút chocolate không?” Tĩnh Ảnh từ trong túi móc ra một chiếc hộp nhỏ được bọc trong túi rất đẹp

Tôi nhanh chóng khoát khoát tay “Không đâu, những thứ ngọt như thế tôi không ăn nổi... Này, Tĩnh Ảnh, cô ấy bao nhiêu tuổi?”

“Lớn hơn tôi ba tuổi, sao vậy?”

Cậu ta nghi hoặc nhìn tôi...

“Ồ, không có gì, tôi chỉ hỏi thế thôi...”

Tôi trầm nghĩ trong lòng, lớn hơn Tĩnh Ảnh ba tuổi, vậy cũng sần sần tuổi tôi rồi vậy mà còn thích ăn mấy thứ quà vặt của trẻ con đó sao?

“Đúng rồi, cậu mua nhiều thuốc như vậy làm gì? Tất cả còn là thuốc trị thương nữa...”

Tĩnh Ảnh bất đắc dĩ cười cười “Đến lúc gặp cô ấy cô sẽ hiểu...”

Tôi không chịu nổi có chút tò mò: Bảo bối trong lòng Tĩnh Ảnh rốt cuộc như thế nào?

Sống ở nơi này vậy chắc hẳn là người thích cuộc sống đơn giản nhẹ nhàng, tôi cảm thấy chỉ có những người lớn tuổi hoặc là nhân tài đã trải qua thế sự xoay vần mới có tâm tình thê lương đến thế...

Nhưng một cô gái trẻ tuổi thích ăn quà vặt một mình ở đây để làm gì? Chỉ là đơn thuần tìm lãng mạn sao?

Thật lạ...

Chúng tôi đi tới một căn nhà, đó là một căn nhà nhỏ hai tầng, trên tầng hai có một ban công rộng rãi...

Đứng từ ngoài nhìn vào căn nhà này chẳng khác gì những căn nhà khác, đều là dùng gạch đất xây nên, bên ngoài thì có vẻ hơi tối tăm xập xệ, khác hẳn so với những căn nhà tinh xảo xa hoa chốn đô thị, phong cách đơn giản cổ kính cũng rất thú vị...

Cửa không khóa, chúng tôi tự đi vào...

Vừa mới bước vào thứ đầu tiên đập mạnh vào mắt chính là chiếc bếp lò khắc cổ huân đặt ở giữa nhà, khói nhẹ lượn lờ, tỏa hương thơm ra cả căn phòng...

Đồ dùng hầu như được làm bằng gỗ, đơn giản mà tinh xảo dường như tất cả đều được làm thủ công, có thể thấy từng vòng từng vòng năm của gỗ, phẳng phất còn có thể ngửi thấy mùi thơm đặc biệt của cây cối...

Trên tường có treo vài đồ vật rất kì lạ nhưng lại có hương vị của dân tộc, tôi không biết đó là thứ gì cũng không đi nghiên cứu chất liệu của chúng, có điều tôi phải thừa nhận chúng rất đẹp, rất đặc biệt...

Mấy thứ đó trước giờ tôi chưa bao giờ nhìn thấy, tất cả mọi thứ ở đây đều khiến tôi cảm thấy mới mẻ

Tôi đứng trong phòng đánh giá xung quanh, xem ra cô bé này thích gam màu ấm

Rèm che màu da cam, khăn trải bàn màu vàng, đệm màu trắng nhạt, dép lê, thậm chí ngay cả vài chiếc cốc uống nước nhỏ nhỏ cũng đều là gam màu ấm, sáng ngời nhưng không hề chói mắt, đặt mình trong phòng khiến tôi có một cảm giác cơ thể được bao quanh bởi sự ấm áp...

Không có cửa ngăn cách giữa các căn phòng chỉ dùng một bức màn ngăn cách không gian, không hẳn là ngăn cách, nhưng cũng không hẳn là không ngăn cách,...

Thì ra, căn phòng của một cô gái là thế này có lịch sự tao nhã trong đơn giản, có sự ấm áp ngập tràn trong ngăn nắp...

Nhưng, chủ nhân của căn nhà đâu rồi?

“Cô ấy chắc nữa mới về, Ngưng Tịch, ngồi đi, đừng ngại.”

Tôi gật gật đầu, ngồi xuống... Ghế ngồi giống như là dùng lớp xe ô tô bỏ đi làm thành đệm, bên ngoài có phủ một lớp vải mỏng, cho nên ngồi xuống rất thoải mái...

Đúng lúc này...

“Tĩnh Ảnh, là anh sao? Em thấy xe anh ở bên ngoài...”

Chưa nhìn thấy người đã nghe thấy tiếng, tiếng nói thanh thanh thoát thoát, rất hay...

“Đúng là anh... A” sau đó là một tiếng hét, thân ảnh nhỏ bé yếu ớt vừa tiến vào cửa không biết bị vấp phải cái gì, lập tức lao đảo lao về phía trước...

Tĩnh Ảnh sải bước tiến lên vừa vịn kịp nâng cô nàng dậy...

Tôi nén cười, dễ ngã như vậy khó trách Tĩnh Ảnh phải mua nhiều thuốc trị thương như thế...

“Em vẫn ổn chứ...” Tĩnh Ảnh đau lòng nhìn cô

“Không sao” Thấy ánh mắt lo lắng của Tĩnh Ảnh, cô khom người mỉm cười

“Ồ, bạn của anh tới sao?” PHát hiện ra bên cạnh có người, cô quay đầu lại nhìn tôi...

A, một cô bé xinh đẹp thanh nhã! Đặc biệt là đôi mắt đó giống như một khe suối trong vách núi, trong suốt sáng ngời, không nhiễm một tia bẩn nào...

Mái tóc đen mềm mại, chiếc cổ tú mỹ, bờ eo rất nhỏ chưa đầy một gang tay, vừa nhìn đã thấy dễ thương, thon thả yếu đuối...

Haiz. Tôi không nhìn được mà cảm thán, chạm vào cô gái như vậy ngay cả kim cương cũng phải biến thành cây dây mây thân mềm...

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, câu này quả thực không sai...

Tôi – một viên tướng dũng mãnh vậy mà phải khom lưng trước cô gái nhu nhược mỏng manh trước mắt này...

“Phi Yên, đây là bạn anh, trong nhà cô ấy xảy ra chút chuyện, cho nên...”

Không đợi Tĩnh Ảnh nói xong, cô đã đi từng bước tới trước mặt tôi giơ ngón tay ngọc xanh mướt lên nhéo nhẹ lên má tôi...

“Phi Yên...” Tĩnh Ảnh nhanh chóng giữ cô lại

“Em chỉ muốn xem gương mặt của cô ấy có phải là thật hay không, sao lại có người xinh đẹp như vậy nhỉ...”
Đôi mắt trắng đen rõ ràng vẫn còn chứa từ bỏ mong muốn được nhéo tôi thêm cái nữa...

Tôi đột nhiên ngẩn người, tôi biết là tôi không xấu nhưng phản ứng của cô ấy có phải là khoa trương quá không...

“Xin lỗi, cô ấy chính là như vậy, có lúc cứ mơ mơ màng màng...” Tình Ảnh cười cười xấu hổ

Tôi mỉm cười khoát khoát tay, cũng không để tâm...

Cô gái này rất thú vị, những hành động bạo dạn ngược lại khiến người ta cảm thấy rất dễ gần

“Chào cô, tôi tên Bộ Phi Yên, gọi tôi là Phi Yên được rồi, cô là...”

“Tôi...” Tôi hơi lưỡng lự “Gọi tôi là Ngưng Tịch đi...”

“Chào mừng cô, Ngưng Tịch” cô chào tay ra, mỉm cười rục rờ với tôi

Nụ cười của cô ấy khiến tôi ngẩn ngơ, nụ cười của cô gái này... tinh khiết khiến người ta cảm động...

Có lẽ cả đời này tôi cũng không bao giờ có được nụ cười đó...

“Tình Ảnh, hôm nay có ở lại ăn tối không...” Cô hỏi

“Không, anh còn vài việc phải làm nữa, ngày mai lại tới thăm em, đúng rồi, cái này cho em...” Tình Ảnh đưa cô ấy cái balo...

Thì ra hai người họ không ở cùng nhau, vì sao? Họ không phải người yêu sao?

“Đúng rồi, Ngưng Tịch, cô cần gì không ngày mai tôi sẽ mang đến đây.” Tình Ảnh nói với tôi

“À, để tôi xem đã...”

Tôi mở túi du lịch Nhược Băng đưa ỉnh ra, xem xét mấy thứ đồ bên trong, một xấp USD, một tấm thẻ ATM, hai túi trà Bá Tước to, còn có một chiếc cốc, là chiếc tôi vẫn dùng trong nhà...

Nhược Băng thậm chí cái này cũng chuẩn bị cho tôi, anh nghĩ tôi đi du lịch sao?

Trừ mấy thứ đó ra không còn gì nữa...

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, nói với Tình Ảnh “Xem ra ngày mai cậu phải mua vài thứ đến đây rồi...”

Tình Ảnh đi rồi, Phi Yên làm một bàn đầy món ăn Tây Tạng thết đãi tôi...

Bơ trà, bánh bột mì, thịt sấy... Tên của nó đều là Phi Yên nói cho tôi cô nói đó đều là những món đặc trưng của Tây Tạng thường dùng để đãi khách...

Tôi không quen uống bơ trà, Phi Yên nói cái này làm từ sữa bò Tây Tạng, rất có dinh dưỡng, nhưng hương vị lại hơi kì lạ.

Bánh bột mì lại khá ngon nhưng cách ăn lại khiến người ta có chút không chịu nổi, phải dùng tay để ăn...

Thịt sấy có mùi bùi gần giống thịt bò khô, rất dai...

Nhưng cái tôi thích ăn nhất là món matsutake đông trùng hạ thảo (matsutake: Nấm tùng nhung – tên một loại nấm, Đông trùng hạ thảo là một dạng cộng sinh giữa một loài nấm túi có tên Đông trùng hạ thảo, – vị thuốc khoa học là *Cordyceps sinensis* (Berk.) Sacc. với sâu non (ấu trùng) của một loài côn trùng thuộc chi *Hepialus*. Thường gặp nhất là sâu non của loài *Hepialus armoricanus*) hương vị của nó rất giống so với món tôi từng được ăn ở khu phố Tàu, không lạ lắm lắm...

Nghe Phi Yên nói món ăn này là dùng đông trùng hạ thảo, Nấm tùng nhung và gà bản địa nấu thành, giá trị dinh dưỡng rất cao...

Bữa tối ăn rất no nê thịt gà đó tôi ăn gần hết, Phi Yên ăn rất ít cơm chưa thấy cô ăn được mấy đã bảo no rồi, cô đang ăn kiêng sao? Thân hình đó đâu cần phải ăn kiêng nhỉ...

Giúp cô dọn dẹp bát đĩa xong, đêm dài mênh mông nhưng lại không ớ gì để làm, trước giờ tôi chưa từng nhân nhả như vậy, đột nhiên được rảnh rỗi nhưng lại có phần nhàm chán...

Phi Yên dường ra nhìn ra tâm tư của tôi, cười nói với tôi “Ngưng Tịch, cô đi với tôi nhé...”

“Đi đâu?” Tôi hỏi

“Tôi dẫn cô đi ngắm sao...”

Kết quả, bị cô kéo lên ban công...

Khoảnh khắc đó tôi thật sự sợ hãi

Trăng sáng trên bầu trời, sao dày đặc đang nhấp nháy nhấp nháy, dải ngân hà mờ mờ, sao sáng đầy trời...

Trên ban công, tôi vươn tay đón gió, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời mờ mờ vô tận, trong lòng thầm kêu, cuộc sống trên trời...

“Đẹp không?” Phi Yên ngồi trên chiếc ghế ngoài ban công hỏi tôi

Tôi gật gật đầu, không kìm được mà thở dài “Đẹp lắm, thật không ngờ bầu trời đầy sao lại đẹp tới nhường này...”

“Bởi vì, nơi này là nơi gần với bầu trời nhất, cho nên đây là nơi ngắm sao đẹp nhất, tinh khiết nhất...” Cô đi tới đối diện, đứng cùng một chỗ với tôi

“Trước khi tới đây tôi không hề biết, khoảng cách giữa bản thân mình với các vì sao lại gần đến vậy, dường như có thể chạm tay vào nó...” Cô duỗi tay ra không nắm được bất cứ ngôi sao nào chỉ có luồng ánh sáng mờ ảo lọt vào lòng bàn tay trắng mịn...

Tôi quay đầu nhìn cô

“Phi Yên, một mình cô ở đây chỉ là để ngắm sao?”

Câu hỏi này có vẻ hơi thừa, có điều tính cách trong sáng của Phi Yên khiến người ta cảm thấy rất gần gũi, không ngại được mà quan tâm tới cô.

Cô cười lắc lắc đầu “Không hẳn là như vậy, tôi chỉ hy vọng có thể tìm lại một vài thứ ở đây, luôn thể quên đi vài thứ...”

Quên đi? Tìm lại? Rốt cuộc là cô ấy muốn quên đi hay là tìm lại đây?

Vì sao lúc nói câu đó, rõ ràng cô ấy đang cười nhưng tôi lại cảm thấy trong mắt cô ấy có chứa một thứ bi thương nhàn nhạt, nhiều không kể...

Một cô gái nhu nhược xinh đẹp như vậy, ai có thể đành lòng mà hại cô ấy chứ, cô ấy cũng bị thương sao?

Tôi không hỏi gì nữa bởi vì trong ánh mắt của cô ấy có một nỗi buồn nhẹ nhàng lan tỏa, trực giác của tôi mách bảo đây không phải một đề tài thú vị, có lẽ đó cũng là một vết thương lòng...

Ngày hôm sau trời chưa sáng tôi đã thức, tôi không quen giường ngủ không ngon là vì trong lòng hơi hoảng loạn...

Thấy vẻ mặt an ổn đang ngủ say của Phi Yên đột nhiên cảm thấy bản thân rất hâm mộ cô ấy, tôi bắt đầu từ mười hai tuổi thì không còn ngủ sâu giấc như thế nữa...

Khởi động vai cổ một chút, tôi đứng dậy xuống giường mặc thêm một chiếc áo khoác bên ngoài, một mình đi ra ngoài...

Thảo nguyên bao la, trời vẫn còn tối không nhìn thấy một chút ánh sáng nào, chỉ gió sớm không tiếng động thổi tới làm quần áo tôi bay phấp phới...

Ngồi một mình trên gò đất cao, gió thổi tới làm mặt tôi ran rát...

Lúc này phía đông đã sáng mờ, chân trời phía xa xám hiện lên vàng sáng nhàn nhạt... Mặt trời sắp mọc rồi

Tôi rất háo hức, bởi vì cảnh mặt trời mọc ở phía đông tôi chưa từng được ngắm...

Ngọn mây chân trời rất cao. Một luồng sáng vắt qua các khe mây, dải sáng đó rất dài ánh sáng tiếp vào mắt tôi

Tôi phấn khích... Mặt trời! Mặt trời mọc!

Ánh sáng dâng lên từ phía đông, chỉ trong chốc lát đã lan ra vạn trượng, bóng tôi vô tình tan ra không chút dấu vết, không còn chút nào...

Tôi mở rộng hai cánh tay, cả người chìm vào trong ánh mặt trời...

Nhìn vào luồng sáng chói lọi đó, tôi cảm thấy mắt mình hơi nhưng nhức đau,

Mỉm cười bất đắc dĩ, mặt trời mọc, bóng tôi bị đẩy lùi về phía sau, đáng tiếc mặt trời không thuộc về chúng tôi...

Tư Dạ, biết không? Ở một nơi khác không có anh, em đã nhìn thấy bình minh rồi, nó so với hoàng hôn còn đẹp hơn rất nhiều

Chỉ đáng tiếc, nó không thuộc về em và cũng không thuộc về anh...

Quay về nhà, trời đã sáng hẳn, trong nhà vẫn không có bất cứ động tĩnh gì Phi Yên vẫn đang ngủ sao?

Cố tình bước thật nhẹ, sợ đánh thức người đẹp, rón rén bước lên phòng ngủ trên tầng hai ...

Vừa đi lên, cảm giác đã không đúng, có người!

Nhìn qua bức màn, tôi thấy một người xa lạ ngồi trên giường...

Tôi ngay lập tức trở nên cảnh giác, lặng yên không tiếng động bước lại gần...

Đối với sự cảnh giác của tôi, vị khách không mời mà đến đó không hề phát giác vẫn chỉ ngồi im ở đó, nhìn chằm chằm vào người nào đó đang ngủ say đến mức không biết gì...

Đây là tình huống gì?

Đầu tôi đột nhiên lóe lên một cái tên, Lôi Trạ...

Nghĩ đến người này là hấn sự cảnh giác của tôi không còn nữa, tôi biết hấn sẽ không làm tổn thương Phi Yên, nhìn ánh mắt hấn là đủ biết

Ôn nhu như nước vậy...

Đúng lúc này người nằm ngủ trên giường đột nhiên ưm một tiếng nhưng không thức dậy, chỉ đổi một tư thế khác thoải mái hơn, lại tiếp tục ngủ saymái tóc dài mềm mại nhẹ nhàng lướt theo cổ xõa ra, cổ áo ngủ hơi mở ra làm lộ làn da trắng mịn mềm mại, đáng vẻ ngây thơ đó so với thỏ trắng còn đáng yêu hơn, Phi Yên lúc này giống như trái cấm trong vườn địa đàng, tỏa ra hương thơm dụ dỗ người ta phạm tội...

Lúc này tôi mới phát hiện ra một điều, thì ra vô tình dụ dỗ cũng là một tội lớn!

Người đàn ông hơi ngẩn ngơ, không kìm lòng được mà chìa tay ra, ngón tay thon dài hơn run nhẹ, từng chút từng chút tiến lại gần

Nhưng, vẫn chưa chạm được vào da thịt mịn màng non mềm đó đã rụt tay về giống như bị điện giật, khuôn mặt tuần mỹ quay đi đầy đau khổ...

Tôi nghiêng người dựa vào tường, chăm chú nhìn người đàn ông đang đau khổ giãy dụa trong dục vọng này...

Vì sao thế? Rõ ràng dục vọng trong mắt đã nóng cháy đến mức chạm vào là nổ ngay vậy mà ngay cả việc chạm nhẹ vào cô ấy cũng không dám?

Là vì Phi Yên quá xinh đẹp thuần khiết, cho nên không dám nhúng chàm cô ấy sao?

Lôi Trạ nếu chỉ đơn giản nhìn vẻ ngoài, hấn một chút cũng không có điểm nào giống lão đại xã hội đen, tôi không cảm nhận được mùi sát khí trên người hấn, ngay cả cái gờ tay nhắc chân cũng rất cao quý

Thay vì nói hấn là thủ lĩnh của một bang phái tôi cảm thấy hấn giống công tử mang dòng dõi quý tộc nhiều hơn, phong lưu phóng khoáng, tuần mỹ vô cùng

Nhưng tôi biết rõ Lôi gia lúc còn chưa thất thế chính là bang phái số một tại châu Á, và Lôi Trạ hấn cũng là một nhân vật có thể hô phong hoán vũ, kiểu người ra tay độc ác và rất lợi hại...

Đúng lúc này hần đột nhiên chú ý đến tôi, đôi mắt mới ban nãy còn dịu dàng như nước chảy mùa xuân bất ngờ trở nên lạnh lẽo, sắc bén giống như một lưỡi dao nhọn, hung hăng đâm tới đây...

Tôi nhếch môi cười nhạt, thì ra hần chính là một con sư tử được thuần dưỡng...

Hần nhẹ nhàng đứng lên, dùng ánh mắt ra hiệu cho tôi đi xuống dưới, tôi gật gật đầu, hiểu là hần sợ đánh thức người đang ngủ trên giường kia...

Xuống dưới lầu, hần nhìn tôi, từng chữ từng chữ nói

“Hiên Viên Ngưng Tịch, tôi biết cô...”

Tôi cười nhạt “Chúng ta hình như chưa từng gặp nhau...”

“Xích Vũ mấy năm nay rất hưng thịnh, nhất là cô, dẫn đầu nhóm sát thủ Ảnh Đường cho nên tôi rất để ý tới cô...”

“Lôi Trạ, anh đúng là người có lòng” tôi nói đầy hàm ẩn

Nghe vậy, ánh mắt hần tối sầm lại “Hiên Viên Ngưng Tịch, tôi không muốn đi vòng vèo với cô làm gì, tôi biết cô đang thất thế ở Hiên Viên gia, cho nên mới trốn ở đây...”

“Ngay cả cái này anh cũng biết...” Tôi hơi ngạc nhiên

Hần lạnh lùng lườm tôi một cái, “Lôi gia tuy là không còn tồn tại nữa nhưng tôi vẫn chưa đến mức là người điếc...”

Tôi gật gật đầu, đúng lắm, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo...

“Cô là một sự phiền phức, cũng là một sự nguy hiểm. Có điều Phi Yên để cô ở lại đây, tôi không thể đuổi cô đi, nhưng nếu cô có xảy ra chuyện gì cũng đừng lấy cô ấy làm bia đỡ đạn...”

Tôi đã đoán được hần lo lắng điều này, “Yên tâm đi, sống hay chết tôi tự làm tự chịu, sẽ không liên lụy tới bất cứ người nào ở đây đâu...” Tôi cam đoan

Hần nhìn tôi, trong đôi mắt đẹp không có bất kỳ độ ấm nào, lạnh băng nói “Cô sống chết thế nào tôi không quan tâm, nhưng nếu cô hại Phi Yên bị liên lụy, cho dù là tổn thương một sợi tóc của cô ấy, tôi cũng sẽ không tha cho cô...”

Tôi chỉ cười không nói, nghĩ thầm trong lòng, lại là một người si tình, rất hợp với Tĩnh Ảnh...

Đột nhiên, ánh mắt hần càng lạnh lẽo hơn nhưng không nhìn tôi mà nhìn lướt qua vai tôi...

Tôi quay đầu lại, Tĩnh Ảnh không biết từ lúc nào đã đứng ở ngưỡng cửa, đang dùng một ánh mắt không hề yếu thế nhìn lại Lôi Trạ...

A, tình địch gặp nhau đỏ mắt rồi rút kiếm giương cung, mùi thuốc súng đã lan ra cả căn phòng rồi, tôi dường như có thể nghe thấy tiếng sắt thép mài vào nhau...

“Ngưng Tịch, hần không làm khó cô chứ?” Lời của Tĩnh Ảnh thì nói với tôi nhưng ánh mắt cậu ta vẫn nhìn Lôi Trạ chằm chằm

Tôi mỉm cười, “Không, Lôi tiên sinh rất tôn trọng tôi...”

Lôi Trạ nghe xong hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói “Hàn Tĩnh Ảnh, cậu biết rõ sức khỏe Phi Yên không tốt, vậy mà cậu còn làm phiền đến cô ấy nữa...”

Tĩnh Ảnh nghe xong nắm chặt lấy cổ áo Lôi Trạ, bốn mắt lườm nhau như sắp bốc lửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Anh có biết nghĩ không, đó là do ai hại? Sức khỏe Phi Yên trước kia rất tốt, nếu không phải vì anh...”

Lôi Trạ không hề phản kháng, mặc kệ cậu ta túm, thần sắc bình tĩnh nói “mặc kệ là thế nào, Hàn Tĩnh Ảnh tôi cảnh cáo cậu, nếu như người phụ nữ cậu mang tới đây gây ra cho Phi Yên bất kỳ một chút nguy hiểm nào, không chỉ có cô ta, ngay cả cậu tôi cũng không bỏ qua...”

Nói xong, giăng bàn tay của Tĩnh Ảnh ra, tao nhã vuốt vuốt cổ áo mình...

“Hừ, khẩu khí cũng không nhỏ nhỉ, nếu không vì Phi Yên, anh nghĩ tôi để anh sống tới giờ sao?” Tĩnh Ảnh phần hận nói

Lôi Trạm lạnh lùng nhìn cậu ta “Đây cũng là lời tôi muốn nói với cậu...”

“Anh...”

Khóe miệng tôi thấp thoáng nụ cười, dựa người vào khung cửa, ung dung nhìn hai con trâu đực đấu nhau, trong lòng nghĩ, đấu tiếp đi tốt nhất là nên đánh nhau đi...

Ha, có chút mong chờ.

Tôi thừa nhận là ý nghĩ của tôi không lành mạnh, hết cách rồi, ai bảo cuộc sống ở đây nhàm chán quá, tôi chỉ muốn tìm một chút niềm vui để điều tiết lại thôi...

Đúng lúc hai người đàn ông túm lấy cổ áo đối phương...

“Tĩnh Ảnh, Lôi, hai người đang làm gì đó?” Phi Yên vừa mới tỉnh dậy, từ trên lầu đi xuống, đôi mắt vẫn lim dim buồn ngủ hé mở, khó hiểu nhìn hai người đàn ông...

Lòng tôi gào thét, tiếc quá, thiếu chút nữa thì...

“A, Phi Yên, em thức rồi...” Lôi Trạm phản ứng đầu tiên, buông Tĩnh Ảnh ra, hoan hỉ

Phi Yên khẽ gật đầu “Lôi, hai người vừa nãy có phải...”

“Không, anh và Lôi đang tìm hiểu xem người Tây Tạng...đánh nhau như thế nào?” Tĩnh Ảnh chững chạc nói
Tôi suýt nữa thì ngất, Tĩnh Ảnh cậu hoảng quá nên nói nhầm hết cả rồi...

“Ồ, ra thế, vậy kết quả thế nào?” Phi Yên hình như cũng tin

“Kết quả...” Tĩnh Ảnh ghen lời

“Kết quả chính là khi xuống lầu em nhớ phải đi dép vào, em xem lại bản thân đi, lại đi chân trần, sức khỏe không tốt thì phải chú ý chứ “

Lôi Trạm thông minh kéo lạc chủ đề, kéo Phi Yên lên ghế, yêu chiều xỏ dép vào cho cô...

Lôi Trạm làm việc đó rất tự nhiên, vẻ mặt cũng bình thường, nhưng Phi Yên lại hơi ngần ngại, là vì có Tĩnh Ảnh ở đây sao?

Nhưng Tĩnh Ảnh càng lạ hơn, với mấy việc này giống như “nhìn mãi thành quen” rồi, không nói gì...

Haiz. Ba người này, ai cũng lạ...

“Đúng rồi, Lôi, em giới thiệu một chút, đây là...”

“Bọn anh biết nhau...” Lôi Trạm dịu dàng ngắt lời, mỉm cười đầy thân thiết với tôi, so với sự lạnh lùng lúc nãy giống như là hai người khác nhau...

Ồ, hẳn thay đổi nhanh quá...

“Sao? Trước kia hai người biết nhau à?” Phi Yên nghi ngờ nhìn tôi

Tôi cười lắc lắc đầu, “Không, vừa mới biết thôi, Lôi tiên sinh là một người rất nhiệt tình, khiến người ta cảm thấy rất thân thiết, vừa rồi anh ấy nói rất hoan nghênh tôi đến đây ở, cứ coi như anh ấy không phải là chủ nhân ở đây, đúng không, Lôi tiên sinh?”

Tôi như cười như không nhìn Lôi Trạm, hẳn cũng mỉm cười nhìn tôi

“Đúng vậy, Phi Yên rất hiếu khách, cô có thể yên tâm ở lại đây...”

Nụ cười trên môi rất đẹp nhưng ý cười chưa đọng đầy nơi đáy mắt

Thừa dịp Phi Yên không chú ý, hẳn lạnh lùng lườm tôi một cái giống như lời cảnh cáo

Tôi cười nhạt đáp lời, mặc kệ...

“Thừa dịp mọi người đều ở đây, em vừa học xong cách làm món ăn đặc sản của vùng này, hôm nay sẽ nấu ọi người, em đi chuẩn bị đây...” Phi Yên nói xong đứng lên ngay

“Anh giúp em!” Hai người đàn ông trăm miệng một lời, sau đó lườm nhau...

Phi Yên nhìn hai người họ, nhột nhạt mỉm cười “Không cần, lần trước hai người quấy rầy nên hồng bét mọi thứ, mình em được rồi, hai người ngồi nói chuyện với Ngưng Tịch một lát...”

Tôi nghe xong khoát tay “Không cần, đêm qua tôi không ngủ được, muốn ngủ bù, không cần người cùng nói chuyện...”

Nói đùa sao, nói chuyện với hai người họ, ngay cả nhìn cũng thấy khó chịu rồi...

“VẬY...” Phi Yên khó xử nhìn hai người

Hai người vẫn lườm nhau, không ai nhường ai...

Phi Yên thở dài một hơi, “Cùng nhau làm vậy...”

44. Chương 44: Khoan Dung = Cuộc Sống Mới?

Phòng bếp không lớn, tam người đã đủ chen, dù sao cũng không có ai mong đợi tôi sẽ làm gì cho nên tôi hợp tình hợp lý đi ngủ một giấc...

Vừa tỉnh ngủ, thức ăn đã ở trên bàn...

Bữa cơm rất thịnh soạn, tay nghề nấu nướng của Phi Yên tốt là điều không thể phản đối, đặc biệt là món “Ốc biển cát tường” này, nghe nói được nấu từ trứng gà và sữa làm thành, ngon lành mềm mại, thanh đạm ngon miệng.

Còn cả món sườn cừu hạt mè nữa, ngoài xốp trong mềm, vị vừa phải, vừa giữ được vị ngon của thịt cừu nhưng lại không hề có mùi gây...

Nhưng, tôi lại không thể thấy ngon miệng được...

Có ai từng gặp sư tử, gấu bắc cực, hồ ly và cừu trắng ngồi chung một bàn ăn cơm chưa?

Tình cảnh của chúng tôi hiện tại chính là như vậy, đương nhiên tôi là hồ ly, Phi Yên là cừu trắng...

Tĩnh Ảnh ngồi bên trái, Lôi Trạ ngồi bên phải, Phi Yên ngồi đối diện, chúng tôi bốn người ngồi về bốn cạnh của chiếc bàn hình chữ nhật

Trường hợp này muốn bao nhiêu kì lạ liền có bấy nhiêu kì lạ...

Dưới tình trạng đó tôi chẳng có cách nào buông lỏng tâm trạng mà đi nhấm nháp món ăn ngon hết...

Lôi Trạ và Tĩnh Ảnh đều không nói chuyện với nhau, chỉ không ngừng gấp đồ ăn cho Phi Yên, còn Phi Yên, cô lại không ngừng chú ý đặc biệt đến tôi...

Haiz, ba người này, phải nói thế nào nhỉ? Dù sao cũng khiến người ta cảm thấy thật khó chịu...

“Tôi no rồi, mọi người cứ ăn từ từ nhé...” Phi Yên buông bát đĩa xuống

“Nhưng cô chưa ăn được mấy mà...” Tôi hơi ngạc nhiên

“Dạ dày của Phi Yên đã từng làm phẫu thuật, không ăn được nhiều đồ...” Lôi Trạ nhìn tôi một cái, nhàn nhạt nói

Lúc này tôi mới giật mình hiểu ra, thảo nào cô ấy phải ăn đồ ngọt thì ra là để bổ sung nhiệt lượng còn thiếu hụt của cơ thể...

Lôi Trạm đứng dậy theo lấy ra một hộp bánh nhỏ rất đẹp đưa cho Phi Yên,

Dịu dàng nói “Đây là bánh ngọt chay Minh Nguyệt, bánh ngọt hoa quế Minh Nguyệt mà em thích nhất, nào, nếm thử xem...”

Phi Yên nhận lấy, nhẹ nhàng mỉm cười với hắn “Cám ơn...”

Lôi Trạm say đắm nhìn nụ cười sáng ngời động lòng của cô, còn Tĩnh Ảnh vẻ mặt rất không tốt, dĩ nhiên là với Lôi Trạm...

Gặp tình huống này tôi không chịu nổi mà cảm thán trong lòng

Haiz, một cô gái hạnh phúc được hai người đàn ông xuất sắc lại si tình như thế yêu thương hẳn là một loại may mắn...

Hai người đều cẩn thận dè dặt mà che chở cô ấy, không muốn để cô ấy phải chịu một chút thương tổn nào, thậm chí vì để cô ấy vui mà chịu đựng sự tồn tại của đối phương

Chứng kiến người con gái trong lòng mình không ngừng vướng mắc với một bóng hình khác nhưng vẫn mặc kệ, không rời không bỏ mà bảo vệ cô...

Thử hỏi trong trời đất rộng lớn nhường này có mấy người đàn ông có thể làm được điều đó?

Ít nhất trong những người tôi quen, tôi chỉ thấy có hai người này...

Chẳng lẽ đây chính là tình yêu trong truyền thuyết? Tình yêu là thế này sao?

Trước mặt người mình yêu, núi băng cũng có thể biến thành dòng nước xuân, sư tử cũng có thể biến thành hổ trắng?

Tôi lắc lắc đầu, nếu đây chính là tình yêu, vậy tôi thực sự không hiểu...

“Ngưng Tịch, xế chiều chúng ta đi tắm nước nóng được không...” Ăn cơm xong Phi Yên rất hứng thú hỏi

“Ở một nơi cao hơn mực nước biển nhiều thế này cũng có suối nước nóng sao?” Tôi rất ngạc nhiên

“Đương nhiên là có, muốn đi không?”

“Được thôi...” Tôi thoải mái nhận lời, rất tò mò, suối nước nóng nơi cao nguyên rốt cuộc như thế nào?

Lôi Trạm lại hơi nhú mày “Chiều nay anh phải về, không thể cùng các người, Phi Yên, em có thể...”

Không đợi hắn nói xong, tôi đã ngắt lời “Anh đi đâu là việc của anh, chúng ta đã lớn bằng ngần này rồi, anh còn sợ chúng tôi lạc đường hay sao?”

Hắn nghiêng người lườm tôi một cái, chịu đựng không nổi cơn điên...

Tĩnh Ảnh cũng rất ngại ngần “Tôi cũng có việc phải đi, thế này vậy để lại xe cho hai người, hai người đi sớm về sớm, đừng đi lâu quá, ban đêm trên thảo nguyên không an toàn đâu...”

Không an toàn? Chẳng lẽ là có sói?

Lúc đi Tĩnh Ảnh nói riêng với tôi, “Giúp tôi chăm nom cô ấy...”

Tôi cười nhạo cậu, đúng là chuyện bé xé ra to, dù sao cũng chỉ là một lần đi tắm suối nước nóng thôi mà có cần căng thẳng đến thế không?

“Cậu yên tâm, ngay cả có gặp sói đi chăng nữa tôi cũng sẽ không để cô ấy bị thương, dù là một chút...”

Tĩnh Ảnh cười cười, “Tôi không lo cái đó, tôi biết ngay cả sói hoang nhìn thấy Đường chủ Ngưng Tịch cô cũng phải sợ hãi mấy phần, tôi chỉ lo cho Phi Yên, mất cô ấy trước kia bị thương, trời tối thì tầm nhìn sẽ bị giảm, mọi thứ đều trở nên mù mờ, để ý cô ấy một chút...”

Mất từng bị thương? Thì ra là thế, khó trách cô ấy hay bị ngã...

Nhưng mà hai người đàn ông yêu thương cô ấy luôn ở bên cạnh tại sao lại để cô ấy bị thương chứ? Hơn nữa còn bị thương ở một bộ phận quan trọng như vậy?

Vì sao Tĩnh Ảnh lúc nhắc tới chuyện này, ánh mắt của cậu ta lại...thống khổ như vậy?

Tôi quay đầu nhìn thấy Lôi Trạ đang nói chuyện với Phi Yên, vẻ mặt cô ấy vẫn điềm đạm nhu hòa, không nhìn thấy một chút bất thường nào...

Còn vẻ mặt Lôi Trạ thì lại đầy lo âu, không ngừng dặn dò Phi Yên bảo cô ấy chú ý an toàn...

Tôi quay đầu, Tĩnh Ảnh cũng đang nhìn họ, ánh mắt cậu ta lại có vẻ lạnh lùng, có một loại hận thù sâu thẳm chất chứa trong đôi mắt lạnh lẽo trong veo của cậu, tôi chưa từng nhìn thấy dáng vẻ đó của Tĩnh Ảnh bao giờ...

Trực giác nói, có một câu chuyện ẩn trong đây...

Hai người đàn ông đã dặn dò xong, chúng tôi cuối cùng cũng có thể đi được rồi...

Ở trên xe Phi Yên nói với tôi, suối nước nóng chúng tôi sắp đến tên là Đức Trọng, được đặt tên theo tên của một ngôi chùa, ngôi chùa này đã có hơn 1400 năm lịch sử...

Nó ở độ cao hơn 4500m so với mực nước biển và nằm trong một thung lũng, bởi vì có suối nước nóng và suối nước trong suốt cho nên cảnh vật xung quanh cũng rất đặc biệt.

Suối nước nóng đó có rất nhiều truyền thuyết tuyệt vời, cho nên năm nào cũng có rất nhiều khách du lịch đến đó, tắm mình, ngắm cảnh, hành hương...

Tóm lại, đó là một nơi có thể khiến người ta thỏa thích hưởng thụ thiên nhiên

Nhìn dáng vẻ mặt mày hơn hớn của cô khi kể với tôi về những điều này, tôi đã bị cô cuốn hút, điều đó khiến tôi không khỏi mong chờ chuyến đi này...

Xe chạy khoảng hơn nửa giờ chúng tôi đã đi đến thảo nguyên Tạng Bắc, đến khu suối nước nóng với mây khói vờn quanh...

Không quá xa mà, hai người đàn ông đó thực sự lo lắng nhiều quá rồi!

Xuống xe nhìn xung quanh...

Ồ, thực sự cảnh sắc nơi này rất độc đáo!

Suối nước nóng được bao bọc bởi các ngọn núi xung quanh, sơn cốc cũng đầy vẻ non xanh hữu tính, cỏ cây tươi tốt, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng chim hót trong thung lũng...

Loại cảnh sắc độc đáo này đây là lần đầu tiên từ khi tôi sinh ra mới được nhìn thấy...

Có điều nơi này thực sự có vẻ đơn giản quá mức, thậm chí còn không có cả phòng thay đồ riêng, thay quần áo đều là ở ngoài trời, đương nhiên suối nước nóng cũng là ngoài trời, khu nam và khu nữ chỉ cách nhau bởi một bức tường thâm thấp...

Bây giờ chắc không phải là mùa du lịch ở đây, bởi vì tôi không thấy có ai cả...

Tôi cởi quần áo, đi vào trong hồ trước, nước rất mịn, nhiệt độ nước không cao không thấp, cũng không có mùi hắc mũi của lưu huỳnh, nước nóng không ngừng làm nổi lên bọt khí, tắm ở trong hồ chính là một loại massage tự nhiên.

Tôi khá thích tắm nước nóng, mỗi lần tới Nhật Bản, chỉ cần có thời gian tôi đều bảo Bắc Nguyệt cùng mình đi tắm nước nóng...

Dưới những vết chém của đao, vết bắn của súng trong cuộc sống đầy khói lửa, cơ thể tôi nảy sinh không ít bệnh tật, suối nước nóng chính là một sự hỗ trợ trong việc điều trị của tôi...

Nhưng bên cạnh là suối nước, đắm mình trong làn nước thiên nhiên, quay mặt là nhìn thấy cảnh mây quần quýt với làn sương mù, nhìn bầu trời màu xanh trong suốt như được tẩy sạch, ung dung tự tại hưởng thụ Đạo Trì của nhân gian (Đạo Trì: nơi ở của Tây Vương Mẫu) thì đây là lần đầu tiên...

Tôi dựa người vào thành hồ, hai tay chậm rãi đặt lên mỏm đá bên cạnh, hơi nhắm hai mắt lại, hưởng thụ phút nhàn nhã yên tĩnh khó có được trong đời...

Đúng lúc này tôi nghe được vài tiếng động, mở to mắt nhìn thì ra là mấy người khách bên khu nam cách một bức tường thâm thấp kia đáng lên lút nhìn tôi, từ màu da màu lúa mạch của họ, đường nét thâm thúy đó có thể nhận ra họ là người Tây Tạng bản xứ, tôi không hề cảnh giác gì với họ cả tôi biết ọ nhìn trộm tôi cũng chỉ xuất phát từ sự tò mò mà thôi...

Vừa chạm vào ánh mắt tôi, mấy tên thanh niên có vẻ như thô lỗ đó lại thẹn thùng thu tầm mắt về...

Ồ, người ở đây thật thú vị nha...

“Ngưng Tịch, ở đây rất thoải mái đúng không? “

“Đúng vậy...” Tôi quay đầu nhìn cô

Kết quả, trong một giây đó, tôi sợ ngây người...

“Phi Yên, cô...”

Tôi thật không ngờ, trên cơ thể nhỏ bé và yếu ớt của cô ấy lại có nhiều vết sẹo trông ghê rợn đến thế...

Không phải chưa từng nhìn thấy những vết sẹo đáng sợ hơn thế, nhưng trong suy nghĩ của tôi dù sao chúng cũng không nên xuất hiện trên người Phi Yên – trên cơ thể của một cô gái như vậy...

Tôi vẫn luôn nghĩ cô ấy là một đóa hoa tươi được trồng trong nhà kính, không cần phải chịu bất kì bão táp mưa gió gì, chỉ cần yên lặng nở hoa ở trong đó, yên lặng chờ đợi người ta hái đi, hạnh phúc sống cả đời...

Baya giờ tôi mới biết, bản thân tôi đã sai rồi, những vết thương đó, nông có sâu có, tuyệt đối không phải do một lần tạo thành...

Trên người cô ấy, rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì?

Thấy ánh mắt kinh ngạc của tôi, cô ấy lại không hề lúng túng chỉ nhàn nhạt mỉm cười với tôi “Rất xấu đúng không?”

Tôi lắc lắc đầu, “Phi Yên, đó là...” Tôi hơi do dự, không biết có nên hỏi hay không

Thấy tôi có vẻ muốn nói lại thôi, cô cười một cái “Là anh ấy để lại...”

Cách nói này rất ám muội nha, anh ấy? Anh ấy nào?

Tĩnh Ảnh? Không thể! Tĩnh Ảnh với cô ấy chính là “ngâm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ nát”, cậu ta không thể ra tay được...

Lôi Trạh? Cũng không giống! Lôi Trạh đối xử với cô ấy rất tốt, so với Tĩnh Ảnh còn tốt hơn, cô ấy nói muốn sao thì hẳn chắc không dám lấy trắng đầu...

Vậy rốt cuộc là ai?

Tôi nhìn thấy vết sạm hình sư tử trên vai Phi Yên, vua của muôn loài, tư thái cao quý, nhưng bộ mặt đang gáo rú đó lại có chút nanh ác...

Sư tử... LION, đột nhiên tôi nhớ lại trên quần áo của Lôi Trạh từng có mấy chữ tiếng Anh này

Chẳng lẽ...

“Là Lôi Trạh?” Tôi thăm dò

Phi Yên nhìn tôi, khẽ gật đầu...

Tôi hít một hơi thật sâu, thật không ngờ Lôi Trạh lại...

“Phi Yên, không hận hẳn sao?” Nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của cô, tôi hỏi

Phi Yên nhìn tôi, bất đắc dĩ cười khổ một cái “Sao lại không hận? Những lúc bị anh ấy bức đến độ không còn đường sống hận không thể giết chết anh ấy ngay lúc đó...”

“Vây vì sao...”

Cô nhìn tôi, nhàn nhạt cười “Ngưng Tịch, muốn nghe một chút chuyện xưa của chúng tôi không?”

Chuyện xưa của họ? Là ba người họ? Hoặc giả chỉ có cô ấy và Lôi Trạ?

...

Quay lại ngôi nhà của Phi Yên, ngày đã sắp qua, trăng đã sắp lên, thuần khiết như lụa...

Chúng tôi ngồi trên chiếc ghế trên ban công, dựa lưng vào nhau nhìn lên bầu trời màu xanh đậm, bầu trời mênh mông, sao dày đặc, gió cao nguyên xuyên không khí thổi tới, nhanh chóng thổi vụt qua không gian rộng rãi, giọng nói của Phi Yên phiêu tán theo làn gió thổi đến một nơi rất xa...

Cuối cùng tôi cũng nghe xong câu chuyện cũ này, một câu chuyện xưa về “Hôi phi yên diệt” (ý lấy từ bài thơ Niệm nô kiều – Xích Bích hoài cổ, theo bản dịch thơ của Nguyễn Chí Viễn thì “Hôi phi yên diệt” có nghĩa là tro tiêu khói diệt, tan thành tro bụi), nhất thời tôi không biết nên nói gì mới tốt...

Chuyện xưa của họ, oanh liệt đến mức bi tráng...

Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao lúc đó, vẻ mặt của Lôi Trạ lại thống khổ đến vậy, vì sao trong mắt hấn dục vọng kịch liệt đến mức có thể cháy bùng lên vậy mà ngay cả bàn tay Phi Yên cũng không dám chạm vào...

Tôi cũng đã hiểu vì sao ánh mắt Tĩnh Ảnh nhìn Lôi Trạ lại phần hận như thế...

Tôi khê lắc đầu, ba người này, sau khi đã trải qua một kiếp luân hồi oanh liệt đến mức hủy thiên diệt địa lại vẫn có thể bình tĩnh sống cùng với nhau ở đây, đó đúng là một kì tích...

Và người sáng lập ra kì tích này, không phải Tĩnh Ảnh cũng không phải Lôi Trạ, mà là một cô gái bé nhỏ có thể hóa cái hủ bại thành thần kỳ...

Chỉ là tôi vẫn không hiểu, tại sao khi đã trải qua bao nhiêu tổn thương như thế cô ấy lại có thể dùng khuôn mặt bình tĩnh như thế để đối mặt với Lôi Trạ? Còn có thể nở nụ cười ấm áp thuần khiết như bầu trời sớm mai như vậy với hấn?

Nếu là tôi, tôi tuyệt đối không thể làm được...

“Phi Yên, vì sao lại để Lôi Trạ can dự vào cuộc sống của cô? Những việc hấn đã làm trước đây cô thực sự có thể tha thứ sao?”

Nói thật, tôi cảm thấy cô hơi oan ức, và cả Tĩnh Ảnh cũng oan ức...

Cô quay sang nhìn tôi, nụ cười thanh thấu như gió xuân thổi cho băng tan “Tôi đang thử tha thứ...”

“Thử tha thứ?” Tôi có chút khó hiểu

“Ngưng Tịch, bàn tay trái của Lôi có ba ngón tay bị mất cảm giác, đó là do tôi tạo thành... Anh ấy vốn có một vết xăm mình giống hệt của tôi nhưng ngay cả da thịt mình anh ấy cũng không cần, cũng là do tôi... Tôi giả chết khiến anh ấy đau thấu tâm can, thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng không cần...”

Nói tới đây, cô khê thở dài một hơi, đôi mắt sáng ngời tràn đầy bi thương, “Rốt cuộc là ai tổn thương ai, nhiều hay ít, kỳ thật ngay cả chúng tôi cũng không phân biệt nổi nữa...”

“Phi Yên, rất nhiều chuyện đều là Lôi Trạ gieo gió thì phải gặp bão, không thể trách cô được...” Tôi an ủi
Cô cười nhạt “Tôi cũng cố gắng nghĩ như vậy, nhưng, nơi này sẽ đau...” Cô chỉ chỉ trái tim mình

“Trong giây phút trái tim đau nhức đó, tôi đã hiểu rõ, cái chết của anh ấy không khiến tôi cảm thấy vui vẻ, cho dù đã từng oán hận anh ấy sâu sắc như thế nhưng quay đầu nhìn về một người đàn ông có thể không màng đạo nghĩa mà bằng lòng đánh đổi cả sinh mệnh vì mình, trái tim vẫn không khống chế được mà trở nên mềm yếu...”

Vì thế, tôi chọn bỏ đi, bỏ lại tất cả mọi thứ, tôi hy vọng có thể ở chốn bồng lai tây phương cực lạc, ngăn đầu là nhìn thấy mây tuyết này có thể bắt đầu cuộc sống mới của mình... Chỉ là tôi không ngờ được, anh ấy lại từ bỏ tất cả mà đuổi tới tận đây...”

“Và thế là cô tha thứ cho hắn?” Tôi hỏi

Cô khẽ lắc đầu “Tha thứ không phải là điều dễ nói ra miệng, tôi chỉ là đang thử quên đi tất cả những thương tổn và đau đớn trước kia, dù sao con người không thể ôm oán hận mà sống cả đời được, đó là một chuyện rất khổ cực, cuộc đời tràn đầy trong oán hận chính là một cuộc đời tuyệt vọng...”

cuộc đời tràn đầy trong oán hận chính là một cuộc đời tuyệt vọng...

Câu nói này nặng nề đánh trúng vào trái tim tôi...

Tử tế nghĩ lại một chút, cuộc đời tôi hình như chưa bao giờ tách khỏi hai chữ “Oán hận” này, trách không được tôi luôn cảm thấy tuyệt vọng...

Quên đi thương tổn, câu này nói ra thì dễ nhưng trên thế gian đầy rẫy ren quấy nhiều này có mấy người có thể thực sự học được cách quên đi?

Sợ rằng chỉ có những cô gái thông minh khảng khái như Phi Yên mới có thể làm được...

Yếu đuối như một đóa hoa, quyến rũ như một thiên thần, lại có một tấm lòng rộng lớn như biển cả, tách biệt như một làn gió...

“Phi Yên, cô khoan dung đến mức gần như vĩ đại...” Tôi chân thành nói,

Tôi vẫn luôn cho rằng khoan dung là một loại phẩm chất vô cùng cao thượng, tôi bây giờ không có phẩm chất này và có lẽ sau này cũng sẽ không có...

Nghe lời tôi nói, cô cười nhạt “Tôi một chút cũng không vĩ đại, người thực sự vĩ đại thì sẽ không bao giờ oán hận... Tôi thử học cách quên đi chỉ là bởi vì trái tim tôi quá nhỏ, nó không thể cất giấu được quá nhiều thứ. Còn tôi lại là kiểu người không thích làm khó chính mình... Nếu hận thù có thể khiến tôi vui vẻ vậy tôi có chết cũng không buông nó ra, đáng tiếc nó không thể khiến tôi vui vẻ, vì vậy tôi chỉ có thể vứt bỏ nó, nói cho cùng tôi cũng chỉ là ngẩn ngơ mà sống cho qua ngày thôi...”

Nghe vậy tôi cười khẽ một tiếng “Đó không phải ngẩn ngơ mà là một loại tự nhiên, có những người không thể học được cách quên đi, kể cả có làm cho bản thân đầy thương tích cũng cắn chặt răng mà không buông bỏ hận thù...”

Và tôi chính xác là người như vậy

Cô nhìn tôi một cái, sau đó ngẩng mặt lên nhìn lên bầu trời thâm u, sâu xa nói “Ngưng Tịch, cô nhìn bầu trời dày đặc trăng sao kia... Sau khi tà dương kết thúc, ánh trăng sẽ mọc lên từ hướng đông, sau đó màn đêm tan đi mặt trời lại tiếp tục ngự trị... Vạn vật trên trời đất đều là như thế, tuần hoàn theo quy luật, không ngừng không nghỉ... Trước mặt thiên nhiên không hề biến đổi một chút chút bất hạnh của con người chúng ta được coi là cái gì đâu chứ?”

Tôi có chút không hiểu nên nhìn vào khuôn mặt thanh tú của cô, nụ cười cô phiêu dật giống như gió thổi trên cành liễu...

“Thực ra con người và vạn vật trên trời đất này đều giống nhau đều có những bất hạnh của chính mình nhưng sinh mệnh không dài và cũng không phải bất tận cho nên chúng ta không thể để bị thương kéo dài cả đời được, bất luận là trải qua đau khổ thế nào, chúng ta vẫn luôn phải tin rằng, cuộc sống này rất đẹp...”

Tôi nhìn khuôn mặt điềm đạm trầm tĩnh của cô, nói nhỏ “Phi Yên, cô là một người sẽ không bao giờ biết tuyệt vọng “

Người luôn tin tưởng vào cuộc sống tươi đẹp làm sao có thể để bản thân tuyệt vọng chứ?

Nghe vậy cô khẽ lắc đầu “Không, tôi không hề biết đến cảm giác tuyệt vọng cho nên tôi mới sợ hãi sự tuyệt vọng, tôi không chịu đựng được cảm giác cuộc đời đang khô cạn cho nên tôi mới vứt bỏ tất cả những thứ khiến tôi tuyệt vọng trong cuộc đời mình, bao gồm cả hận thù... Ngưng Tịch, thực ra cô cũng có thể làm được “

Tôi kinh ngạc nhìn cô gái thông minh trước mặt, tôi chưa từng nói với cô bất cứ điều gì cả vậy mà cô ấy có thể biết trong lòng tôi đang nghĩ gì sao?

“Phi Yên, cô đã thấy được điều gì?”

Cô nhìn tôi, dường như mỉm cười “Ngưng Tịch, cô thực sự rất đẹp, cô là người xinh đẹp nhất mà tôi từng gặp, nét đẹp của cô khiến người ta có một loại cảm giác rất không chân thật, nhưng ánh mắt của cô lại quá lạnh lẽo bức người, lạnh lùng châm chọc, thực ra, những người xinh đẹp như cô không nên có ánh mắt lạnh lùng đến thế...”

Nghe vậy, tôi lắc đầu cười khẽ “Phi Yên, cô mới là người thực sự xinh đẹp...”

Đã từng trải qua tang thương nhưng trái tim vẫn có thể thanh mát như suối nước, tinh khiết trong suốt, ngay cả hạt bụi nhỏ cũng không có, đây mới gọi là đẹp...

Nếu tôi có đẹp thật thì chẳng qua cũng chỉ là một cái xác xinh đẹp mà thôi...

Phi Yên, cô biết không? Ở cùng với cô ngay cả trái tim tôi cũng trở lên tĩnh lặng, nét đẹp của cô khiến người ta phải hâm mộ...

Rất hy vọng bản thân có thể giống cô, có thể có được một nụ cười vừa sahcj sẽ vừa ấm áp như thế, có thể ở trong “Hội phi yên diệt” thê thăm đến mức tuyệt vọng sau đó vẫn có thể dùng một trái tim tràn đầy hy vọng mà đối mặt với cuộc đời...

Đáng tiếc tôi không phải cô...

Có lẽ đã ngấm tã dương quá nhiều, cho nên trong mắt tôi lúc nào cũng chỉ có màu đỏ của máu, rốt cuộc bình minh đẹp đến đâu?

Chân trời xanh thẫm, ánh trăng đỏ xuống, mái tóc dài của tôi nhẹ nhàng tung bay trong gió...

Người bên cạnh đã ngủ say từ lâu còn tôi đã biết trước đêm nay sẽ mất ngủ...

Nhìn đất trời mênh mông trong màn đêm, màu xanh thẫm đang bay bay nơi xa xăm, tôi lặng yên thở dài,

Phi Yên nói không sai, mặt trời lên thì mặt trăng sẽ xuống, cỏ mọc thì cây yếu, trần thế ồn ào này dường như có một vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại không bao giờ ngừng...

Mang theo một chút kí ức cũ, tôi nghênh đón làn gió, bỗng nhiên nhớ lại những ngày thê lương và bi tráng, thê thăm và tuyệt vọng đó...

Hận thù thực sự có thể quên đi, thương tổn thực sự có thể biến mất sao?

Vậy tôi có phải cũng nên học cách lãng quên, học cách khoan dung không?

Khoan dung, mấy chữ này với tôi mà nói vẫn rất xa lạ, bởi vì, trong từ điển của tôi bốn chữ được dùng nhiều nhất lại là “có thù tất báo”...

Trong lòng không khỏi mờ mịt...

Trời cao đất rộng vậy linh hồn đang phiêu bạt của tôi nên dừng lại ở đâu đây? Rốt cuộc nơi nào mới là đường về?

Có phải là sau khi tôi học được hai chữ khoan dung này thì trái tim tôi sẽ tự tìm được phương hướng của nó?

Khoan dung... Lần đầu tiên trong đời, tôi cả đêm không ngủ chỉ để suy nghĩ một vấn đề như vậy...

Rốt cuộc khoan dung có tạo nên một cuộc đời mới được không?

45. Chương 45: Chân Tướng

Có người nói trên thế giới này không có bất kì tốc độ nào có thể so được với sinh mệnh và thời gian, câu nói này thực sự không sai.

Thời gian trôi đi rất nhanh chỉ trong chớp mắt tôi đã ở đây được gần hai tháng...

Xích Vũ, Ảnh Đường, Hoàn Tư Dạ, Truyền Chi, thậm chí cả Vũ và bọn Nguyên Húc, đột nhiên đều trở nên rất xa xôi giống như họ đã là chuyện của kiếp trước...

Mấy ngày nay tôi vẫn luôn nghĩ, nếu có thể ở lại đây, cách xa chốn thành thị ồn ào náo nhiệt kia, cách xa âm mưu và máu tanh đó, kể ra cũng không phải là chuyện không tốt...

Có điều, tôi biết, đây chỉ là một hy vọng quá mức xa vời mà thôi...

Cuộc sống nơi này chẳng hề nhàm chán như trong tưởng tượng của tôi, hoặc giả nên nói là sống cùng với Phi Yên, cô sẽ có cách để khiến người ta không cảm thấy nhàm chán...

Mấy ngày nay, cô mang tôi đi chu du thiên hạ ngắm nhìn cảnh đẹp, nhấm nháp đủ loại thức ăn ngon

Phi Yên ở một nơi cách thành phố Lhasa không xa cho nên việc chúng tôi đi du lịch rất thuận tiện

Điều khiến tôi giật mình là...

Nhìn bề ngoài Phi Yên có vẻ điềm tĩnh yếu đuối nhưng trong xương tủy cũng là một cô gái cực hiếu động thích chơi đùa, dĩ nhiên là dù có nghĩ cả ngày tôi cũng không thể biết hôm nay cô có trò gì mới...

Tôi chỉ có thể nói, thời buổi này người “trong ngoài khác nhau” thực sự quá nhiều...

Hôm kia mang tôi đi chùa chiền hành hương, hôm qua chúng tôi lén lút đi xem nghi thức thiên táng của người dân bản xứ (thiên táng: để xác trên núi cho chim, quạ mổ), hôm nay cô lại muốn mang tôi đi đến làm khách của nhà người dân bản xứ...

Cô nói, chỉ có thực sự đến trải nghiệm cuộc sống của người dân bản xứ mới không uổng công tới Tây Tạng...

Mỗi hành động của Phi Yên đều sẽ khiến hai người đàn ông lo lắng gần chết, đặc biệt là lúc họ biết Phi Yên đưa tôi đi xem trộm nghi thức thiên táng xong liền lảm nhảm rì rầm tới hai tiếng đồng hồ liền, thật khó sống! Sau rồi tôi mới biết thì ra lúc người dân bản xứ cử hành nghi thức thiên táng họ đều không cho phép người ngoài nhìn trộm...

Ha, khó trách Tĩnh Ảnh và Lôi Trạ lại lo lắng cho cô ấy như vậy, cô ấy cứ làm những hành động ngoài dự kiến của người khác thật khiến người ta không thể yên tâm...

Chúng tôi đi đến căn nhà của những người dân bản xứ, họ cực kì hiếu khách, rất nhiệt tình tiếp đón chúng tôi...

Thì ra họ đều sống trong lều trại...

Phi Yên nói với tôi, họ là dân tộc du mục, ban đầu tất cả đều ở trong những lều trại như thế này nhưng bây giờ chỉ có lại một số ít dân bản xứ ở thảo nguyên Tạng Bắc vẫn duy trì loại tập quán sinh hoạt truyền thống này thôi...

Họ nói gì tôi nghe không hiểu, trong từ điển rất nhiều loại ngôn ngữ của tôi tất nhiên là không có tiếng Tây Tạng...

Nhưng Phi Yên lại có thể dùng tiếng Tây Tạng rất lưu loát nói chuyện cùng họ, có vẻ cô rất quen thuộc với họ...

Đêm đó chúng tôi ăn hết cả một con cừu nướng chính hiệu Tây Tạng...

Sau bữa tối nhóm dân này vây quanh lửa trại vừa múa vừa hát, tôi và Phi Yên chỉ ngồi cạnh đống lửa, mỉm cười nhìn họ...

“Ngưng Tịch, cô xem, với họ mà nói, vui vẻ chính là một chuyện đơn giản như thế này...”

“Đúng vậy, đây đúng là một nơi có thể khiến người ta quên đi tất cả phiền não, nhưng Phi Yên à, cô định sống ở nơi này cả một đời sao?”

Tôi quay sang nhìn cô, ánh lửa bập bùng chiếu lên làn da trắng nõn của cô, hai gò má cô ánh lên hai đốm lửa xinh đẹp...

Cô không nhìn tôi chỉ chăm chú nhìn ánh lửa trại kia đến xuất thần, trong đôi mắt có phần mờ mịt...

Thấy thế tôi khẽ thở dài một hơi...

Rời khỏi đây có nghĩa là phải đổi mặt để chọn lựa, điểm này có lẽ cô ấy còn rõ hơn cả tôi...

“Phi Yên, nơi này tuy rất đẹp nhưng cơ thể cô cũng không thích hợp để ở lại đây lâu dài, cô phải sống trong một thành phố ẩm áp...”

“Tôi hiểu chứ, nhưng mà...” Cô hơi nhướn nhướn đôi mày thanh tú

“Cô không biết, trong hai người họ nên lựa chọn thế nào?”

Cô khẽ thở dài một hơi “Ngưng Tịch, cô biết không? Đổi mặt với sự trả giá của hai người họ có lúc tôi cảm thấy mình không biết nên theo ai...”

Nếu tới Lôi trước, nếu không phải vì tôi anh ấy sẽ không vứt bỏ Lôi thị mà lang bạt khắp nơi thế này.

Hiện tại, tuy Lôi gia đã không còn trên giới hắc đạo nữa nhưng mấy vị trưởng bối thì vẫn còn, Lôi phải gánh vác cuộc sống cho rất nhiều người, anh ấy phải chịu một áp lực rất lớn...”

Tôi khẽ gật đầu, Phi Yên nói đúng, bất quá nói đi thì phải nói lại nếu không phải vì Phi Yên, Lôi Trạ cũng không thể thoát khỏi kiếp nạn này, đổi mặt với Hoàn Tư Dạ, Lôi Trạ sẽ thắng được sao? Tôi không quá tin tưởng

Lôi Trạ rất ác độc nhưng hắn vẫn còn nhân tính, xem cách hắn đối xử với Phi Yên hiện tại là đủ biết

Còn ngọn lửa kia, một khi đã ác độc thì thực ra không còn là con người nữa...

“Phi Yên, chỗ dựa lưng của Lôi gia rất chắc chắn, cho dù không còn trong giới xã hội đen thì vẫn còn có thể sinh sống được...”

“Nhưng tất cả đều phải bắt đầu lại một lần nữa. Cho nên, bây giờ mỗi ngày anh ấy đều rất bận rộn, rất khổ cực, mà tất thấy đều là vì tôi hết...” Khuôn mặt thanh tú của cô có chút ảm đạm

“Còn Tĩnh Ảnh anh ấy vì tôi vứt bỏ cả tính mạng của mình, thậm chí còn phải giả chết để thoát khỏi sự truy giết của tổ chức, tôi cảm thấy mình rất có lỗi với anh ấy...”

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la, thở dài thật sâu...

“Hai người họ đều vì tôi mà trả giá nhiều như vậy, một khi tôi đã chọn lựa dù không tổn thương người này thì cũng sẽ tổn thương người khác, chuyện này tôi không muốn thấy...”

“Nhưng mà cô nhất định phải lựa chọn...” Tôi nhìn cô, chém đinh chặt sắt nói

“Phi Yên, hai người họ đều đang chờ đợi cô, nhưng chờ đợi cũng có thời hạn của nó, tiếp tục thế này chỉ khiến cả ba người càng thêm đau khổ hơn. Vì cô họ chấp nhận sự tồn tại của đối phương, nhưng đối với họ mà nói đây là một chuyện rất tàn nhẫn, cũng rất nguy hiểm...”

Ngữ khí của tôi đột nhiên trở nên nghiêm túc, tôi không thể không lo lắng vì những bi kịch có thể sẽ xảy ra

Nghe tôi nói vậy cô cười nhạt “Sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, họ sẽ không thực sự làm tổn thương nhau nữa đâu...”

Tôi kinh ngạc “Cô biết sao?”

Cô khẽ gật đầu “Thực ra hôm đó tôi biết hai người họ đang làm gì, là tôi cố tình lúc đó mới xuống thôi...”

Tôi không còn cười nổi “Phi Yên, cô đang trêu họ sao...”

Cô trả lời bằng một nụ cười nhẹ nhàng, sau đó lại trở nên nghiêm túc “Ngưng Tịch, cô nói rất đúng, tôi thực sự phải chọn lựa, còn tiếp tục như vậy với ba người chúng tôi mà nói đều là một loại đày đoạ...”

Tôi nhìn thấy khuôn mặt trầm tĩnh của cô đột nhiên óe lên một tia kiên định, không chịu nổi nghĩ thầm trong lòng

Tuy rằng nói là như thế nhưng khi phải thực sự quyết định trái tim vẫn sẽ đau đớn giống như trảng sứt chặt đi một cánh tay của mình

Tuy không thâm thẳm như vậy nhưng đau đớn trong đó chắc chắn không ít hơn...

Dù sao cô ấy và hai người kia đều đã trải qua rất nhiều thị phi phi, họ đã đem đôi phương nhập vào trong máu thịt cơ thể mình, khắc sâu trong ký ức mình, lựa chọn một người cũng có nghĩa là từ bỏ một người khác, điều này dễ dàng sao?

Nhưng cũng còn may, việc dây dưa của họ tuy nan giải nhưng đó không phải bế tắc, ít nhất cũng sẽ không dẫn ra một tấn bi kịch...

Chỉ là, không biết vì sao tôi lại cảm thấy lo lắng thay Tĩnh Ảnh, phải chăng là vì Phi Yên nói ra chữ “Xin lỗi” kia

Yêu một người hà tất phải nói xin lỗi? Trừ phi...

Nhìn người tinh thần chán nản bên cạnh, tôi có chút không nhẫn tâm, nắm chặt lấy bờ vai cô nói đùa “Tôi có một cách có thể khiến không ai trong số hai người họ bị tổn thương cả, cô có muốn nghe không?”

“Cách gì?” Hai mắt cô lập tức lấp lánh tỏa sáng,

Tôi cười ám muội “Này nhé, một tuần không phải có bảy ngày sao? Cô hai, tư, sáu ở cùng Tĩnh Ảnh; ba, năm, bảy ở cùng Lôi Trầm, ngày cuối tuần mọi người đều nghỉ ngơi cô thấy thế nào?”

Cô nhìn tôi ngẩn người, sai đó nhẹ giọng cười “Họ sẽ nghe xong sẽ giết tôi mất, phí công cô nghĩ ra...”

Tôi cũng mỉm cười, trong lòng nghĩ là họ không thể giết cô muốn giết cũng sẽ giết người nghĩ ra cái chủ ý thối này là tôi.

Lúc này, mấy người nam nữ Tây tạng đang vây quanh lửa trại nhảy múa chạy qua, nhiệt tình kéo chúng tôi đang ngồi bên cạnh đồng lửa, cho chúng tôi hòa nhập vào hoạt động của họ...

Tôi không biết họ nhảy thế nào nên dùng nụ cười khéo léo từ chối, Phi Yên thì rất vui vẻ liền nhập cuộc luôn...

Nhìn thấy dáng múa nhẹ nhàng, đôi mắt động lòng người, nghe thấy tiếng cười thanh thúy lạnh lạnh như tiếng chuông bạc của cô, tôi sâu sắc cảm nhận được, hạnh phúc, hóa ra lại là một chuyện đơn giản như vậy...

Chúng tôi ở lại đó một đêm, quay về nhà thì đã là trưa hôm sau

Xa xa đã nhìn thấy xe của Tĩnh Ảnh ngừng ở trước cửa, cậu ta tới đây ư?

Sắc mặt Phi Yên hơi tái đi, trong mắt hiện lên một thoáng kiên định giống như đã quyết định một chuyện rất lớn,

Xem ra dự cảm của tôi đã đúng đến mười phần rồi...

Tĩnh Ảnh đáng thương...

Vừa mới bước vào...

“Ngưng Tịch, cô xem ai tới này...”

“Nhược Băng?” Tôi hơi giật mình khi nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp mà lạnh lùng trước mắt,

Tôi thực sự không ngờ, Nhược Băng lại tới đây, anh không phải đang bảo vệ Vũ sao? Không phải là...

“Xảy ra chuyện gì?” Tôi lập tức khấn trương nắm chặt tay anh

Anh nhẹ nhàng lắc đầu “Không có chuyện gì, nghe Nguyên Húc nói em đang ở chỗ Tĩnh Ảnh nên anh tới thăm em...”

Anh từ Hà Lan ngàn dặm xa xôi tới tận đây, chỉ để thăm tôi sao?

Cái này hình như có chút không đúng, nếu tôi nhớ không lầm, lúc tôi đi anh còn mang theo đôi mắt đầy địch ý nhìn tôi, sao đột nhiên lại...

“Tĩnh Ảnh, anh cùng em vào thành phố mua chút đồ...” Phi Yên dường như đã nhìn thấy không khí không bình thường giữa chúng tôi, có ý để không gian riêng cho chúng tôi

Đương nhiên, cô gọi Tĩnh Ảnh cùng đi cũng là bởi vì cô có chuyện muốn nói với Tĩnh Ảnh.

Tĩnh Ảnh nhìn chúng tôi nói “Được, Ngưng Tịch, cô và Nhược Băng ngồi xuống chậm rãi ôn chuyện...”

Tôi nhẹ nhàng khẽ gật đầu...

Tĩnh Ảnh và Phi Yên đi rồi, trong căn nhà chỉ còn lại tôi và Nhược Băng...

“Hình như em hơi đen đi, nhưng thần sắc có vẻ tốt lắm...” Nhược Băng nhìn tôi, nhàn nhạt nói

“Thế à? Anh không nói em cũng chẳng để ý đến” tôi nhếch môi cười

“Nhược Băng, Vũ có khỏe không...” Tôi rút cuộc vẫn không nhịn được mà mở miệng hỏi

Anh nhìn tôi khẽ gật đầu “Cậu ấy tốt lắm, khoảng thời gian em không có ở đó, tất cả mọi chuyện trong xích vũ đều là một tay cậu ấy giải quyết, Vũ bây giờ đã hoàn toàn có thể làm cho các trưởng bối khiếp sợ rồi...”

Tôi vui vẻ cười cười “Đây đều là công lao của anh, Nhược Băng, cảm ơn anh vẫn luôn ở bên cạnh Vũ, anh khiến anh ấy trở nên kiên cường hơn...”

Nghe vậy, đôi mắt Nhược Băng tỏa ra luồng sáng hơi lạnh, “Sao? Em cảm thấy cậu ấy trước giờ rất yếu đuối à?”

Tôi nhất thời nghẹn họng, vừa rồi vẫn còn tốt vì sao vừa nói đến đề tài này, sắc mặt Nhược Băng lại thay đổi nhanh đến thế?

Là bởi vì anh từng yêu Vũ, cho nên không thích người khác nói anh ấy yếu đuối sao?

“Em không phải ý đó...” Tôi giải thích, tôi vẫn luôn cho rằng là bạn bè thì không cần phải nói quá nhiều lời, ý của tôi anh sẽ hiểu được, vậy mà...

Anh nhìn tôi một cái, không nói gì nữa

Tôi cũng không nói gì nữa, tôi không biết bản thân mình nên nói gì, rốt cuộc tôi phải nói thế nào mới khiến anh không cảm thấy phản cảm...

Nhất thời, không khí có vẻ lúng túng

Haiz, tôi và Nhược Băng từ lúc nào lại trở nên xa lạ như thế, ngay cả nói một câu cũng phải suy đi nghĩ lại, cẩn thận dè dặt...

Nửa ngày sau, Nhược Băng cuống lòng cũng mở miệng phá tan im lặng nhưng lời nói ra miệng lại khiến tôi cảm thấy kinh ngạc

“Ngưng Tịch, nếu có thể em cứ ở đây mãi mãi đi, sau này đừng trở về nữa...”

Tôi không ngờ anh lại có thể nói ra những lời như vậy, Nhược Băng, anh thực sự chán ghét em như vậy sao?

“Nhược Băng, anh từ Hà Lan ngàn dặm xa xôi đến đây chỉ để nói với em thế này sao?” Ánh mắt tôi đã có phần lạnh lùng, nếu đúng là như vậy, Thiện Nhược Băng, anh không khỏi có phần khinh người quá đáng...

Anh dùng đôi mắt băng lạnh không độ ấm nhìn tôi chằm chằm, từng câu từng chữ nói “Đúng vậy! Anh tới đây chính là muốn nói với em, vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện trước mặt Vũ nữa...”

Anh đột nhiên dừng lại, ánh mắt càng trở nên lạnh lùng...

Mây tôi hơi nhíu lại, trong không khí có một vài hơi thở khác nhau đang chuyển động, chúng tôi liếc mắt nhìn nhau...

Lập tức cúi người xuống đi về phía cửa sổ, hơi vén tấm rèm che lên nhìn ra ngoài...

Quả nhiên, căn nhà này đã bị bao vây thành mấy lớp rồi

Thấy tình cảnh đó tôi không nhin nổi mà cảm thán một tiếng, không ngờ, chuỗi ngày nghỉ ngơi của tôi lại kết thúc nhanh như vậy...

“Anh đoán xem người bao ngoài là của ai?” Tôi thấp giọng hỏi thăm người bên cạnh

Anh chăm chú nhìn ra bên ngoài cửa sổ một chút, quả quyết nói “Hoàn Tư Dạ, loại thủ pháp ám tập này chúng ta từng học từ hần (ám tập: tập kích ngầm)...”

Tôi khẽ mỉm cười “Không sai...”

Nếu là người của hần vậy đơn giản hơn nhiều...

“Em quyết định làm thế nào, chúng ta đều biết rõ loại vòng vây kiểu này không thể nào phá được...”

“Vậy thì không phá nữa, chuẩn bị tốt mọi thứ, nghênh đón họ thôi...”

Nửa ngày sau, người bên ngoài lặng yên không một tiếng động lên vào nhà...

Nhưng vừa mới bước vào...

“Khí than, mau ra ngoài...” Một người chấn kinh hét rất to

Nhưng muộn mất rồi, trong một khắc đó, một viên đạn đã bịt kín ma sát với không khí làm nổ tung căn phòng đầy khí than...

Bùm! Một tiếng vang rất lớn, mặt đất rung lên, ngọn lửa rít gào phá tan cả khung cửa sổ, căn nhà tức khắc tạo nên một biển lửa lớn, người trong nhà không có bất cứ ai thoát được, toàn bộ chôn mình trong ngọn lửa đang hùng hực cháy...

Tôi và Nhược Băng đứng phía sau căn nhà, nhìn ánh lửa ngút trời đó, màu đỏ bùng cháy, từng đợt sóng nhiệt tỏa ra làm bỏng đôi mắt chúng tôi...

“Đi thôi...” Nhược Băng nhàn nhạt nói

“Ừ...” Tôi khẽ gật đầu cùng Nhược Băng lên xe,

Khoảnh khắc rời khỏi đó tôi quay đầu nhìn lại ngôi nhà đã bị lửa làm sụp đổ, ánh lửa ngút trời chiếu sáng cả bầu trời đêm...

Xin lỗi, Phi Yên, tôi đã đốt đi ngôi nhà của cô, nơi đã mang đến cho cô rất nhiều điều vui vẻ...

Tôi không thể không làm như vậy, nơi đó đã không còn an toàn nữa, trận lửa lớn này một lời cảnh báo với cô và Tĩnh Ảnh, rời xa nơi đó đi, đừng bao giờ quay lại đó nữa.

Phi Yên, bất luận lựa chọn cuối cùng của cô là gì tôi đều sẽ chân thành chúc phúc cho cô, chúc cô có thể thực sự tìm được biển trời bao la của mình...

Có lẽ, đời này kiếp này chúng ta không còn cơ hội có thể gặp lại nhau nữa...

Cô đã tìm được hạnh phúc chân chính của mình còn tôi vẫn đang cô độc rồi bởi trên con đường tìm kiếm phương hướng thuộc về riêng tôi... *****

Tôi và Nhược Băng lái xe đi trên thảo nguyên mờ mịt, tâm trạng của tôi cũng giống như thảo nguyên này, hoang vu và cô độc...

Sao họ có thể tìm được nơi này? Tôi nhìn Nhược Băng đang lái xe, gương mặt nhìn nghiêng xinh đẹp vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, phẳng phất như một góc của núi băng

Gió lạnh thấu xương thổi vào trong xe, tôi chỉ cảm thấy lạnh, lạnh thấu xương...

“Nhược Băng, lần này rốt cuộc anh tới đây để làm gì...” Tôi hỏi ngắn gọn

Người đang hết sức chăm chú lái xe nghe thấy lời tôi nói hơi nhúu mày, dùng dư quang khóe mắt liếc tôi một cái

“Em đang hoài nghi anh?”

“Em chỉ muốn biết rốt cuộc là anh hữu tâm hay vô ý...”

Anh vừa đến mấy người đó cũng xuất hiện luôn, chuyện này không thể không khiến tôi suy nghĩ được...

Mày anh nhú càng chặt hơn

“Ngưng Tịch, em...”

Lời còn chưa dứt đột nhiên sắc mặt trở nên trắng bệch, chăm chú nhìn vào kính chiếu hậu trên xe

Tôi quay đầu nhìn lại có mấy chiếc xe việt dã bày trận thế nửa bao vây, xuất hiện phía sau chúng tôi... bám theo rất chặt

“Sao lại nhanh như thế?” Nhược Băng có chút kinh ngạc, lập tức tăng tốc độ

“Không phải cùng một người...” Tôi nói

“Sao em biết?”

“Anh quay đầu lại thì sẽ biết...”

Nhược Băng lập tức quay đầu, sắc mặt còn khó coi hơn lúc trước, Truyền Việt...

“Ngưng Tịch, xử lý thế nào?”

Tôi cười khỏ, tôi cũng muốn biết phải xử lý thế nào, phía trước là vùng đất bằng phẳng, không có bất kỳ cái gì có thể dùng để nguy trang được, chẳng lẽ lại đưa tay chịu trời thế này sao?

Đạn lửa giống như mưa rơi gào thét bắn tới, thân xe rất nhanh đã xuất hiện trăm nghìn lỗ thủng...

“Ngưng Tịch, cẩn thận!” Nhược Băng bảo vệ tôi

Một viên đạn sượt qua mặt tôi, nóng hừng hực đau...

“Nhược Băng, quay đầu xe lại...” Tôi hét lên

“Sao cơ?”

“Phía trước hết đường rồi...” Nơi này mấy hôm trước tôi đã tới rồi, ngay trước mặt chính là một triền núi bất ngờ...

Nó nằm trong điểm mù của mắt, đứng trên vùng đất bằng phẳng kia tuyệt đối sẽ không nhìn thấy

“Không kịp rồi...” Trong giọng nói Nhược Băng có sự tuyệt vọng ẩn chứa

Tôi nhìn lại, đúng là không kịp thật, xe phía sau đã dàn thành tư thế bao vây trừ hướng đi phía trước, căn bản chúng tôi không còn lối thoát khác...

“Ngưng Tịch... Lát nữa phải ôm chặt anh” Nhược Băng hét lên

“Cái gì?” Tôi kinh ngạc, không phải anh muốn...

Sự thật đã chứng minh dự đoán của tôi không sai, Nhược Băng từ trên sườn núi thẳng phóng thẳng xuống, xe nhảy lên trong không trung...

“Nhảy ra!” Nhược Băng một tay kéo vai tôi, anh dùng cơ thể mình để bảo vệ tôi, chúng tôi lăn từ trên sườn núi xuống...

“Anh sao rồi?” Tôi từ trong ngực Nhược Băng ngẩng đầu lên, có đệm thịt dày của anh bảo vệ, tôi không bị thương tích gì nhưng sắc mặt trắng bệch của anh rất dọa người...

Anh lắc lắc đầu “Không sao! Chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức...”

“Em biết có một nơi, chúng ta đến đó trốn...” Tôi nâng anh từ trên mặt đất lên, lúc Nhược Băng đứng lên có vẻ hơi lảo đảo

“Anh bị thương ở đâu?” Tôi ân cần hỏi

“Anh không sao, đi nhanh thôi!” Anh lạnh lùng lên tiếng

Tôi nhìn anh một cái, không nói gì nữa...

Một ngôi châu bở hoang, người chăn nuôi thỉnh thoảng có dẫn gia súc đến đây tránh bão tuyết, bây giờ nó lại biến thành nơi lánh nạn của chúng tôi, mặc dù nó không có bất cứ khả năng phòng ngự nào...

“Sao em lại biết được nơi này?”

“Trước kia có cùng Phi Yên tới đây... Anh sao rồi?” Tôi dìu anh ngồi xuống nền đá lạnh lẽo

“Vẫn ổn...” Nhược Băng nhẹ nhàng thở phào một cái, sắc mặt dường như tốt hơn một chút, tuy nhiên tôi lại thấy mồ hôi lạnh rịn ra trên trán anh

Dường như anh rất mệt mỏi, đầu dựa vào tường đá phía sau, mệt mỏi nhắm hai mắt lại...

Tôi thở dài một hơi, ngồi xuống bên cạnh anh...

Không biết đã qua bao lâu...

“Ngưng Tịch, em có tin trên thế gian này tồn tại thần linh không?”

Tôi ngẩng đầu nhìn người bên cạnh “Vì sao lại hỏi thế?”

“Chỉ là cảm thấy kì lạ, vì sao mỗi nơi đều sẽ tồn tại một loại tín ngưỡng của nơi đó, Phương Đông là chùa chiền, Phương Tây là giáo đường “

“Tín ngưỡng là một loại sức mạnh tinh thần, đến khi xác thịt con người rơi vào cực khổ, thì sẽ mong tinh thần mình được giải thoát, đây có lẽ là bản tính yếu đuối của con người, dù sao người ta không thể sống mà không có lý do, con người cũng không thể mạnh mẽ đến mức đó...”

“Ngưng Tịch, em có tín ngưỡng không?” Nhược Băng quay sang nhìn tôi

Nghe vậy tôi nhàn nhạt cười “Tín ngưỡng đó phải là những người vừa thiện lương vừa có tính kiên nhẫn, đã định trước là tìm kiếm cuộc sống trong ảo tưởng vô vọng, người giống em đây làm gì có tư cách nói chuyện tín ngưỡng? Chuyện thúc đẩy em sống tiếp không phải là tín ngưỡng mà là lời hứa hẹn với một người...”

Anh nhìn tôi, hơi động khóe môi tạo ra nét cười cợt nhả “Ngưng Tịch, nghe qua chuyện xưa trong vườn địa đàng của thánh kinh chưa?”

Tôi nhìn anh khó hiểu, thật không thể hiểu được sao trong mắt anh lại có tia đùa cợt kia

“Adam và Eva, bởi vì tin lời con rắn mà ăn vụng Thánh quả sau đó mới bị đuổi ra khỏi vườn địa đàng... Người trần đều cảm hận ma quỷ bởi vì là sự dốt dỏ của chúng khiến người ta lâm vào bế khổ nhưng mọi người lại quên mất một chuyện, ma quỷ tuy là dục dỏ con người nhưng lại không hề lừa gạt người, người lừa gạt người ta là Thượng đế, Thánh quả đó không phải độc được mà là quả trí tuệ...”

Tôi nhíu mày rất chặt, “Nhược Băng, rốt cuộc anh muốn nói cái gì?”

Trực giác mách bảo: lúc này, tại nơi này, bên trong không khí thế này anh cùng tôi thảo luận về vấn đề tổ tiên của loài người, rốt cuộc là anh đang ám chỉ cái gì?

“Ngưng Tịch, năm đó người hại em không phải Hoàn Tư Dạ... mà là Trình Chân “

“Anh đang nói gì thế?” Tôi ngạc nhiên

“Người hại em không phải Hoàn Tư Dạ mà là Trình Chân...” Anh thông thả, từng chữ từng chữ rành mạch rõ ràng lặp lại một nữa, khiến tôi ngay cả cơ hội lừa gạt chính mình cũng không có...

Trong đầu tôi nhất thời trống rỗng, ánh mắt rỗng tuếch nhìn khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo lại hờ hững đến cực điểm phía trước,

Người hại tôi là Trình Chân, không phải Hoàn Tư Dạ? Tôi không chắc chắn bản thân có thể hiểu được ý nghĩa của câu này hay không...

“Jason hứa hẹn sẽ để Trình Chân rời khỏi đảo Tái Sinh, điều kiện chính là nó phản bội em, nhưng Trình Chân lại không thể ngờ được Jason là một tên súc sinh lại có thể ném nó vào miệng dã thú...”

“ ... ”

“làm sao anh biết được?” Giọng nói của tôi không ngờ vẫn có thể bình tĩnh như thường

“Trình Chân vẫn có thói quen ghi nhật ký hàng ngày, lúc chúng ta rời khỏi đó anh đã phát hiện ra cuốn nhật ký của nó. Cả một quyển nhật ký nó chỉ có viết lời xin lỗi, nó nói, nó không muốn làm như vậy, nhưng đảo Tái Sinh thực sự quá đáng sợ, nó chịu không nổi...”

“ ... ”

“Lúc ấy tại sao không nói cho em?” bình tĩnh như cũ

Anh nhìn tôi, “Nếu lúc đó anh nói ra, có lẽ em không thể chịu nổi... Hoàn Tư Dạ đã chết rồi, nói với em chân tướng thì lại thế nào đây?”

Tôi bất đắc dĩ mỉm cười, “Vậy bây giờ vì sao còn nói ra?” Trong giọng nói của tôi đã lộ ra nét thê lương, tôi đã không thể dùng sự bình tĩnh ngự trang cho nỗi đau trong lòng nữa...

Nhược Băng, anh tưởng lúc này em có thể chịu đựng nổi sao? Em cảm thấy trái tim mình đau như đang bị ai xé nát vậy...

Khó chịu từ cổ họng trào ngược lên, muốn trào cả ra ngoài...

Tôi muốn nói gì đó nhưng lại không thể tìm được lời nào thích hợp, tôi muốn hét lên thật to nhưng lại chẳng thể phát ra âm thanh nào

Nhược Băng, rốt cuộc là cái gì đã khiến anh lạnh lùng đến mức đó?

Anh có biết không, sự giấu diếm của anh khiến em khổ sở bốn năm trời...

Bao nhiêu lần tỉnh dậy giữa đêm khuya, em vì thế mà đau triệt tâm can, cả đêm không ngủ nổi chỉ để chịu đựng sự giày vò như dầu sôi lửa bỏng đó...

Nhược Băng, anh khiến nỗi thống khổ của em biến thành một trò cười rẻ tiền...

Em ngược lại tình nguyện để anh giấu diếm cả đời ít nhất anh cũng đừng nói cho em biết thì ra tính cách của một con người lại có thể xấu xí đến thế

Người em tin tưởng lại là người lừa dối em, còn người mà em oán hận mới là người bị hại nhiều nhất trong vở kịch này

Đây là một câu chuyện cười, tuyệt đối chỉ là một câu chuyện cười, nhưng người tạo ra câu chuyện này ngay cả tư cách cười nhạo cũng không có...

Anh ngẩng mặt nhìn qua đây trong đôi mắt đông lạnh có một loại gì đó tên là đau đớn chợt dâng lên

Tôi kinh ngạc, thật sự không hiểu nỗi đau trong mắt anh là gì...

“Anh biết lúc Hoàn Tư Dạ lại xuất hiện một lần nữa cũng là lúc phải nói với em chân tướng, chỉ là, anh do dự...”

“Vì sao?” Nếu như anh chịu nói cho tôi sớm hơn một chút, có lẽ...

Tôi luôn bị giật mình bởi những suy nghĩ của chính mình, cuối cùng tôi đang mong đợi điều gì đây?

Kì thực, biết rõ chân tướng thì sao? Chẳng lẽ thứ vất ngang trong mối quan hệ của chúng tôi chỉ là hai chữ “hận thù” này...

Nhược Băng tự giấu cười cười “Bởi vì, anh ghét hẳn, từ lúc ở trên đảo Tái Sinh đã ghét hẳn, khoảnh khắc nhìn thấy em cầm dao đâm vào ngực hẳn, anh cảm thấy lòng mình trước giờ chưa bao giờ sung sướng như thế...”

Chỉ vì lý do này? Trước giờ tôi chưa từng biết đôi mắt luôn lạnh lùng của Thiện Nhược Băng cũng có lúc không nói được ra lời

Tôi nhìn anh, lãnh đạm nói “Thiện Nhược Băng, anh thật ích kỷ...” Bây giờ anh nói với em những lời này, lại là có ý gì?

Đối mặt với sự chỉ trích của tôi đôi mắt lạnh như băng của anh lại không có nửa phần hối hận, vẫn bình tĩnh đan vào tầm mắt tôi

“Tùy em nghĩ thế nào cũng được...” Anh ho nhẹ một tiếng

“Ngưng Tịch, Trình Chân vẫn luôn là nút thắt của các người, hiện tại em đã biết rõ chân tướng rồi, có lẽ hai người...”

“Có lẽ cái gì?” Tôi lên tiếng chặn lời anh, quả quyết nói “Có lẽ có thể ở bên nhau sao? Nhược Băng, chúng em đều không phải là người thích lừa mình dối người, em phải biết, đó là điều không thể...”

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, thế sự rồi ren nhường này há lại dựa vào một câu nói của tôi mà đổi thay, nói một tiếng từ bỏ là có thể từ bỏ sao?

Quá nhiều chuyện ép buộc khiến chúng tôi không thể không đối chọi gay gắt, rút kiếm giương cung, vĩnh viễn cũng đừng hy vọng giữa chúng tôi có thể soạn ra một khúc ca chào mừng cảnh thái bình tuyệt mỹ, cho dù có thì đó bất quá cũng chỉ là một giấc mộng dài đẹp để, chờ đến lúc tỉnh giấc, bàn tay của hiện thực lại vẫn cứ lạnh lẽo như thế...

Giấc mộng này tôi không làm nổi, hắn cũng không làm nổi...

“Nhược Băng, anh vì thế này mà muốn đẩy em cho hắn, anh... muốn em rời khỏi Vũ đến vậy sao?”

“Anh thực sự hy vọng em rời khỏi Vũ, nhưng Ngưng Tịch à họ không phải do anh dẫn tới đâu...” Nhược Băng lại ho một tiếng nữa

Tôi nhú mày “Nhược Băng, anh chắc chắn mình không sao chứ?”

Anh nhẹ nhàng lắc đầu hỏi tiếp “Em có tin anh không cố ý không?”

Tôi gật gật đầu “Em tin, nếu như anh cố ý dẫn họ tới thì vừa rồi sẽ không đưa em nhày ra khỏi xe, trực tiếp giao em ra là được rồi, không ai là không hiểu cả... Nhược Băng, vì sao lúc đó lại che chở cho em? Em tưởng anh rất ghét em chứ...”

Nghe vậy anh hơi giật mình sau đó bất đắc dĩ mỉm cười “Anh sao lại ghét em chứ, Ngưng Tịch, em có biết không? Em vẫn luôn là ước mơ của mọi người...”

Ước mơ? Ý gì?

Tôi không hiểu...

“Trước giờ chưa từng gặp người nào xuất sắc hơn em, em cương quyết, em lạnh lùng, em trí tuệ, em xinh đẹp, tất thấy tất thấy của em đều không chút ngần ngại mà quyến rũ ánh mắt của tất cả mọi người, em luôn luôn rực rỡ như thế khiến người ta không tự chủ được mà mơ ước muốn có được em, từ lúc ở đảo Tái Sinh đã là như thế...”

“Nhưng em chẳng hề cảm nhận được, ở trên đảo em luôn cảm thấy cô đơn...” Lời nói của anh khiến tôi cảm thấy mờ mịt, không biết nên làm thế nào

“haha...” Anh cười khê mấy tiếng “Đó là bởi vì, trừ một người ra những người khác căn bản không có cách nào tiếp cận em, cũng không dám tiếp cận em...”

Lòng tôi căng thẳng “Ý anh nói...”

“Hoàn Tư Dạ, dục vọng độc chiếm của hắn đối với em khiến người ta căm giận vô cùng nhưng không có ai dám động, dù chỉ một bước, ngay cả tới gần cũng khó... Sau khi chuyện xảy ra, kỳ thật mọi người cũng đã sớm dự đoán được chỉ là không ai ngờ hắn lại có thể quá đáng đến thế...”

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, chuyện năm đó nói không để ý... chỉ là lừa người thôi.

Đó vẫn là nỗi đau âm ỉ trong lòng tôi...

Quá trình ra sao thì đã quên lâu rồi, nhưng cái kim nhọn nằm lâu ngày trong lòng tôi cũng đã tù bết đi, nguyên nhân thì không có gì khác chỉ là vì người làm chuyện này là hắn, là Hoàn Tư Dạ...

“Hắn luôn đứng trước mọi người mà tuyên bố quyền sở hữu đối với em, con người hắn chính là như thế, một khi đã quyết định muốn gì đó thì sẽ không từ một thủ đoạn nào muốn đoạt nó về tay, ngay cả để một cơ hội cho người ta phản kháng cũng không có...”

“Hắn với em là mưu kế đã lâu, cho nên đương nhiên là nắm chắc trong tay, tình thế bắt buộc...”

“Anh biết?” Tôi kinh ngạc vì sự hiểu biết của anh

“Anh thường xuyên nhìn thấy hai người ở trên bãi cát bên bờ biển gối đầu lên vai nhau nói chuyện, em rúc vào lòng hắn ngủ thật say, hắn chờ lúc em ngủ say rồi... Hôn em...”

“Nhược Băng, anh...” Tôi có chút không tin nổi, Nhược Băng, tôi vẫn luôn cho rằng anh với bất kì chuyện gì cũng đều rất lạnh nhạt, lạnh nhạt đến mức có thể khiến người ta không biết đến sự tồn tại của anh.

Nhưng không ngờ anh lại chú ý đến từng nhất cử nhất động của tôi...

“Em thích nhất là một mình trên bờ biển ngắm tịch dương, thích dùng chiếc dây buộc tóc màu đen buộc tóc mái trên trán, thích đón gió biển để làn gió lùa vào thổi tung mái tóc dài của em, thích nằm trên móm đá ngắm sao buổi đêm...”

Nói tới đây anh nhìn tôi, lộ ra một nụ cười rất tươi nhưng lại không hề ấm áp “Em không thích ăn cá, bởi vì... em không thích nhả xương “

Tôi cười “Nhược Băng, anh thật lợi hại, cái này ngay cả Vũ cũng không biết...”

“Thế à? Thật ra chỉ cần thật lòng đi quan tâm một người, muốn biết những điểm này chẳng hề khó...”

“Nhược Băng, chưa từng nghe anh nói những chuyện này...”

“Đúng vậy, trước kia anh chưa từng nói, bởi vì anh cảm thấy có những chuyện để ở trong lòng là được rồi, không cần thiết phải nói ra... Nhưng hôm nay nếu không nói ra anh sợ sau này sẽ không còn cơ hội để nói nữa...” Anh đột nhiên ho rất dữ dội, lập tức dùng tay bịt miệng, nhưng máu vẫn chảy theo khe hở các ngón tay mà rơi xuống...

“Nhược Băng!” Tôi kinh ngạc, dùng tay sờ xương sườn của anh

“Ngốc nghếch, sao anh không nói sớm một chút, xương sườn của anh đã cắm vào trong phổi rồi ” Tôi lướn tiếng hét to

Thảo nào sắc mặt anh lại xấu như vậy, phổi bị đâm thủng, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn vạn phần vậy mà anh còn có thể nói nhiều đến như thế? Sao anh có thể chịu đựng được tới lúc này?

“Bị thương lúc nhảy ra khỏi xe che cho em sao?”

Anh khó khăn lắc đầu trêu chọc “Ngưng Tịch, em âm ỉ quá, nhỏ tiếng một chút, anh không muốn để tiếng hét của em làm thủng màng nhĩ lại còn dẫn cả sói hoang tới đây đâu...”

Nhược Băng hiếm lắm mới buông được câu đùa giỡn, nhưng bây giờ tôi lại chẳng có tâm trạng mà đáp lại anh

“Em đưa anh tới bệnh viện!” Tôi định nâng anh dậy

“Không được! Bây giờ em không thể ra ngoài...” Anh gạt tay tôi ra

“Anh muốn em đánh anh ngã đi rồi mới vác anh ra ngoài phải không?” Tôi hung dữ nói

Nếu anh còn không nghe lời nữa tôi thực sự sẽ làm như thế...

Anh bất đắc dĩ cười cười “Haha, em vẫn thật bá đạo, có điều ngay cả lúc em hung tợn như thế vẫn vô cùng quyền rũ...”

“Đủ rồi, Nhược Băng, đừng nói nữa, em không thấy đau sao? Chúng ta đến bệnh viện, anh không thể tiếp tục được nữa...”

“Không, Ngưng Tịch, em nghe lời anh, từ bỏ đi, đừng để bất cứ thứ gì trở thành gông xiềng trong cuộc sống của riêng em nữa, em là Thanh Long (Thanh long: một trong tứ thánh thú: Thanh Long – Bạch Hổ – Chu Tước – Huyền Vũ) vốn là phải giương cánh bay lượn trong trời xanh âm trắng trên kia cơ...”

Sau đó tôi thấy máu từ trong miệng anh trào cả ra ngoài, từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống nền đất, hình giọt nước, nhìn thấy ghê người...

“Nhược Bằng!” Tôi đỡ lấy cơ thể sắp đổ xuống của anh, Nhược Bằng đau đến mức không vững được nữa rồi...

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân nho nhỏ...

Khốn khiếp! Tôi thầ mắ trong lòng, đúng là oan hồn không tan mà...

Nhưng tôi vẫn hy vọng người tới là Hoàn Tư Dạ, nếu là hắn thì tôi và Nhược Bằng ít nhất vẫn còn một đường sống, còn nếu như gặp phải một người khác... Tôi thật không dám nghĩ...

Nhưng lần này ông trời không nghe được lời nguyện cầu của tôi, ý nguyện của tôi tất nhiên không thành...

“Thật không ngờ cô lại trốn ở một nơi thế này, Ngưng Tịch, để tìm cô tôi thiếu chút nữa là phải lật cả trời lên rồi đây...”

Nhìn thấy thân ảnh cao ngất ngược nắng của hắn, tôi cười khổ hôm nay đúng là xui tận mạng...

46. Chương 46: Đắm Máu

(thay đổi: các chap trước bạn Năm gọi Truyền Việt là cậu/cậu ta là để phân biệt với Truyền Chi gọi bằng hắn, bây giờ để bộc lộ rõ bản chất xấu xa, đề tiện của tên này đổi lại gọi Truyền Việt thành hắn nhé cả nhà)

Người đàn ông từng bước tiến tới gần, cơ thể cao ngất che đi ánh nắng mặt trời nạp tôi và Nhược Bằng vào trong cái bóng đen lớn của hắn...

Tôi ngẩng đầu, tầm mắt đan vào đôi mắt lạnh lẽo của hắn, ánh mắt hắn tựa như ánh sáng lạnh lẽo nhất trên đời, thanh kiếm sắc bén nhất trên đời hung hăng bắn về phía tôi, phẳng phất như muốn rạch mấy đường trên gương mặt tôi...

Hắn ta chính là con người như vậy, không rõ tại sao lại rất oán hận tôi...

Thấy thế tôi nhếch môi cười “Truyền nhị thiếu gia, ngọn gió nào đã đưa ngài tới đây?”

“Đương nhiên là một con đàn bà to gan lớn mật, liều lĩnh không sợ chết nào đó... Hiên Viên Ngưng Tịch, ngay cả anh tôi cô cũng dám tính kế, cô đã chuẩn bị lãnh hậu quả chưa?” Hắn tươi cười, vẻ nanh ác bên trong còn được thể nhảy nhót thêm vài điệu, kết cục sắp tới của tôi dường như khiến hắn trở nên càng hưng phấn hơn...

Truyền Việt vung tay lên một cái, đám người phía sau lập tức nối đuôi nhau tiến vào vây quanh bốn phía tôi và Nhược Bằng...

Tôi ôm Nhược Bằng đã hôn mê, ánh mắt vẫn bình tĩnh nhìn hắn, “Anh trai tốt của ngài muốn ngài mang đầu tôi về cho hắn hả giận phải không?”

“Không! Anh ấy bảo phải mang cô về một cách toàn vẹn...” Hắn dường như rất không hài lòng với cái quyết định này, nghiêng răng nghiêng lợi, phần hận đến cực điểm...

Đáp án này thực ra cũng khiến tôi hơi ngạc nhiên Truyền Chi là một người kiêu ngạo, không thể nào buông tha cho người đã từng tính kế hắn, huống chi mục đích của họ không phải là Xích Vũ sao?

Đã coi tôi là chướng ngại vật lớn nhất, vậy giết tôi đi chẳng lẽ không phải là cách vứt vả một lần suốt đời nhàn nhã lại còn diệt mọi hậu họa sau này sao, tôi không hiểu, tại sao hắn không ra tay triệt để một lần cho xong?

Chuyện này thực sự không phù hợp với cách làm việc nhất quán của hắn...

Tôi ngẩng đầu, nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt vẻ mặt tăm tối, nhìn tôi từ trên xuống dưới, cười nhạt “Ngài sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, đúng không?”

Hắn cười lạnh một tiếng, “Không sai”

Nòng súng tôi om đóng chặt vào ấn đường tôi, nụ cười hắn tà ác mà băng lạnh

“Anh ấy chỉ nói không thể để cô chết nhưng lại không nói không thể để cô bị thương. Tôi từng nghe qua một phương pháp, nghe nói nếu viên đạn được bắn từ trước trán xuyên qua đầu đâm ra đằng sau gáy đi không thẳng thì người sẽ không chết, nhưng lại có thể biến thành ngốc nghếch, tôi đột nhiên lại rất muốn làm thử với cô xem...”

Nòng súng băng lạnh dán chặt vào làn da tôi, sắc mặt tôi không hề thay đổi nhưng dưới đáy lòng cũng đang lạnh dần đi, hai anh em nhà này quả nhiên đều không phải là thứ gì tốt đẹp!

“Cô, chỉ cần có khuôn mặt và cơ thể này dâng cho anh trai tôi hưởng thụ là đủ rồi”

Tôi nhú mày cười lạnh “Ngài nghĩ chu đáo quá...”

Nhược Băng trong lòng động nhẹ một chút, tôi đề tay anh lại, lén lén viết chữ lên lòng bàn tay anh...

“Người trong lòng cô là ai thế?” Truyền Việt đưa đầu mắt hướng vào Nhược Băng trong lòng tôi, ánh mắt đầy hứng thú,

Không biết vì sao ánh mắt hắn nhìn Nhược Băng lại khiến tôi có một loại cảm giác chán ghét khó tả...

Tôi đặt Nhược Băng lên góc tường, sau đó nhẹ nhàng phủi phủi bùn đất trên người, chậm rãi đứng lên...

Người xung quanh lập tức đề phòng, nhìn vẻ mặt khấn trương phòng bị của chúng, tôi chỉ cười nhạt

“Truyền nhị thiếu gia, ngài muốn đối xử với tôi thế nào cũng được, có điều xin ngài thả anh ấy ra...”

Truyền Việt nhìn tôi chằm chằm cả nửa ngày trời, đột nhiên khẽ cười lên một tiếng châm biếm “Cô có tư cách gì mà bàn điều kiện với tôi...”

“Đương nhiên có, ngài có muốn nghe hay không...”

“Cái gì?”

Tôi bước lên một bước, “Chính là...”

Ngữ điệu mềm nhẹ như tơ nhưng động tác lại nhanh như chớp, thân thủ của tôi luôn rất nhanh nhẹn...

Một lưỡi dao sắc lẹm nhanh chóng bổ vào bàn tay đang cầm súng của Truyền Việt, làm rơi khấu súng lục của hắn xuống đất đồng thời phản khuỷu tay cũng đập mạnh vào xương sườn hắn, bộ phận đó không trí mạng nhưng cũng rất đau...

Hắn lập tức cúi gập người xuống, cú đánh từ dưới lên của tôi ngay lập tức hung hăng đập thẳng vào chiếc cằm tuyệt mỹ của hắn...

Trận chiến xảy ra ngay lập tức, một loạt động tác như mây bay nước chảy cứ vậy được hình thành, mãi đến khi Truyền Việt ngã xuống đất đám người xung quanh mới có phản ứng...

Lúc này Nhược Băng đang ngồi ở trên mặt đất lập tức mở to mắt, luồng sáng lạnh trong đôi mắt lập tức xuất hiện, nhanh chóng lấy khẩu súng lục luôn mang theo bên mình ra, lên đạn, đặt vào chính giữa ấn đường...

“Tình thế hình như đảo ngược thì phải...” Tôi nâng khẩu súng vừa đoạt được nhắm thẳng vào người đang nằm trên mặt đất...

Truyền Việt từ trên mặt đất ngồi dậy, dùng ngón cái xoa xoa cằm, đôi mắt màu nâu sẫm không hề có một tia kích động nào

“Hay lắm...” Hấn sảng khoái vỗ tay tán thưởng, sau đó ánh mắt lạnh lẽo

“Có điều nếu cô cho rằng trò chơi này dễ chơi như vậy thì cô đã sai rồi “

Đáy lòng tôi sợ hãi, chẳng lẽ...

“Ngưng Tịch, cẩn thận!” Nhược Băng bỏ nhào tới che cho tôi, một loạt đạn bay tới như muốn chặt đứt cổ chúng tôi...

“Nhược Băng! Anh sao rồi?” Tôi kinh hãi kêu lên bởi vì tôi nhìn thấy máu khế chảy từ khóe miệng Nhược Băng ra ngoài, giống hệt như những hạt trên châu...

Anh khế lắc đầu “Ngưng Tịch, người của hấn nhiều quá, sợ rằng...”

Tôi đảo mắt nhìn bốn phía, trong căn nhà bây giờ đã chứa đầy người, khẩu súng nào cũng đã được lên nòng...

Nhược Băng nói không sai, nếu hôm nay tôi có thể thoát ra ngoài thì đó thực sự là một kì tích...

Truyền Việt một cước đá bay Nhược Băng đang bảo vệ phía trước tôi, giữ chặt cánh tay tôi, kéo tôi từ mặt đất lên hung hăng ấn lên trên tường

Một đôi mắt lạnh lùng hung ác nhìn tôi, ánh mắt sắc bén trần trọc trên mặt tôi dường như đang tìm kiếm điều gì đó

“Rốt cuộc cô có cái gì? Rốt cuộc trên mặt cô có cái gì, vì sao anh ấy lại không rời mắt khỏi cô được?”

Hấn đang hỏi ai thế? Hỏi tôi sao? Không giống...

Người đàn ông trước mắt cây khỏe bóp chặt cằm tôi, tôi hoài nghi hình như hấn muốn bóp nát nó ra thì phải, người đàn ông này đúng là hận tôi thấu xương, nhưng vì sao mới được chứ?

Cứ cho rằng tôi tính kế anh trai thông minh sáng suốt của hấn đi vậy hấn cũng không đến nỗi muốn bóp chết tôi thế này chứ, có khi Truyền Chi cũng còn không phản ứng mãnh liệt đến vậy...

Chẳng lẽ...

Trong mắt người đàn ông chợt lóe lên tia ghen tị, điều này càng khẳng định thêm cho suy nghĩ của tôi...

Tôi cong môi châm chọc “Cậu thích hấn sao?”

Trong nháy mắt hấn trở nên kinh ngạc, lập tức giơ tay lên hung dữ tặng tôi một cái tát...

Tôi ngã xuống đất ngẩng mặt lên nhìn hấn, về mặt giờ phút này của Truyền Việt chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: thẹn quá hoá giận...

Khẽ liếm sạch vệt máu trên khóe môi, tôi lộ ra nụ cười lạnh lùng “Xem ra tôi nói đúng rồi...”

“Cô chết đi!” hấn hung hấn cắn ra ba chữ kia, sau rồi tiếp tục tiến lên

Lúc này, bản thân Nhược Băng đã bị trọng thương lập tức chắn trước người tôi, đôi mắt lạnh lẽo như băng đá nhìn thẳng người đàn ông bị lòng đỏ kị thiêu đốt đến mức sắp phát điên trước mắt...

Truyền Việt nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng và kiên định đó của Nhược Băng, trong mắt hiện lên vẻ tính toán, khom người xuống, nâng chiếc cằm hơi nhọn của Nhược Băng lên “Tôi thích đôi mắt của anh...”

“Bỏ bàn tay bẩn thỉu của cậu ra!” Tôi lạnh lùng cất lời, đồ biến thái!

Hấn một tay gạt cơ thể đã suy yếu của Nhược Băng ra, sai bảo thuộc hạ “Dẫn hấn ra ngoài!”

“Ngưng Tịch!” Cơ thể đầy thương tích của Nhược Băng không thoát khỏi những bàn tay ép chặt vào mình đó, hết cách, ánh mắt anh nhìn tôi gần như đã tuyệt vọng...

Tôi dùng ánh mắt ra hiệu cho anh không nên hành động thiếu suy nghĩ, rất nhanh Nhược Bằng đã bị đưa ra ngoài...

“Ra hết đi...” Truyền Việt ra lệnh

Ngôi chùa to như vậy chỉ còn lại duy nhất hai người chúng tôi...

Truyền Việt chậm rãi đi tới, cúi người xuống, chỉ cách mặt tôi gang tấc “Không muốn biết tôi định làm gì sao?”

“Mong là cậu không có cùng niềm ham mê với anh trai mình...” Tôi cười lạnh, trên cơ thể người đàn ông này tồn tại một hơi thở rất nguy hiểm, khiến da đầu tôi run lên, đằng sau thì lạnh run...

Không biết vì sao, lần gặp Truyền Việt này tôi lại cảm thấy hắn rất khác thường...

Không biết hắn đã phải chịu kích thích gì nữa...

Hắn vuốt lên cánh tay tôi, kéo tôi sát lại, cúi đầu chăm chú nhìn

“Biết không? Anh ấy từng nói đã ôm cô rồi thì không còn cảm xúc với những người khác...”

Ánh mắt âm lạnh không chút lưu tình liếc nhìn cơ thể tôi, hắn dường như đang dùng ánh mắt đó lột sạch quần áo tôi, cái nhìn này khiến trong lòng tôi không khỏi rung mình từng cơn...

“Cô có cái gì? Rốt cuộc trên người cô có cái gì mà có thể nhượng khiến anh ấy bốn năm nay sáng nhớ chiều mong, nhớ mãi không quên, lại còn tặng cho cô tín vật quan trọng như thế...”

Lại là một câu hỏi như vậy, nhưng tôi biết rõ hắn chẳng hề muốn tôi trả lời...

“Tôi thực sự muốn biết...” Nói xong ép chặt tôi xuống dưới thân

Tôi đột nhiên sợ hãi, hắn sẽ không đi tìm đáp án cho câu hỏi đó chứ, thật vớ vẩn...

“Truyền Việt, buông tay, trên người tôi không có đáp án cậu muốn tìm đâu...” Tôi lớn tiếng hô

Hắn ngửa mặt lên, trong mắt có phần mờ mịt giống như một đứa trẻ không hiểu bài

Có lẽ, ánh mắt của tất cả những người đàn ông đang yêu đều giống như ánh mắt của một đứa trẻ con, vì yêu mà mờ mịt, vì yêu mà mệnh mang

Không có được thứ mình muốn đều trở nên tàn nhẫn và nguy hiểm...

Có phải con người từ nhỏ đã có một loại dục vọng mong muốn phá vỡ những điều cấm kị, đó là tội lỗi của nhân loại sao?

Loại tình yêu cấm kị này phẳng phất như trăng trong nước, hoa trong kính, sống trong ảo ảnh, cảm xúc nát vụn cũng biết trước là vô vọng...

“Tôi muốn biết cơ thể cô có phải thực sự có ma lực, người đàn ông từng chạm vào người cô có thực sự là muốn ngừng mà không được...”

Động tác của hắn đột nhiên kịch liệt, thô bạo đưa tay xé quần áo tôi

Tôi nhú mào, dùng đầu gối thúc hắn một cái, hắn bị đau tôi thừa dịp xoay người ngồi lên một nắm đấm lao thẳng vào hai mắt hắn

“Người bên ngoài kia cô muốn cho hắn chết kiểu gì?”

Lời này vừa nói ra, nắm đấm của tôi lập tức dừng lại...

“Khốn nạn!” Tôi mắng,

Hắn xoay người một cái áp chế tôi “Hóa ra cô cũng có điểm yếu...”

Ánh mắt mĩa mai không giấu nổi vẻ đắc ý...

Thấy thế, tôi cười lạnh một tiếng “Truyền Việt, tôi vốn tưởng cậu còn có một chút nhân tính, bây giờ xem ra tôi đã đánh giá cậu quá cao rồi. Cậu căn bản chỉ là một con chó bên cạnh Truyền Chi, giống hần ta, không bằng cầm thú!”

Hắn một tay níu chặt lấy vạt áo tôi, gân cốt chạy giần giật, vẻ mặt ác liệt, hét lên đầy giận dữ “Cô dựa vào đâu mà nói như thế, không phải lần nào anh ấy cũng nể tình mà ra tay nhẹ nhàng với cô, cô nghĩ mình còn có thể sống đến tận bây giờ sao? Đáng lẽ cô nên chết từ lâu rồi...”

“Bốn năm trời, anh ấy bao bọc che chở cho cô bốn năm trời. Nếu không vì cô, cô tưởng anh ấy sẽ để Xích Vũ phát triển một cách bình yên như thế sao?”

“Đừng nói hần vĩ đại như thế, Xích Vũ phát triển một cách bình yên mục đích cuối cùng không phải là để các người nuốt trọn nó luôn hay sao, các người về Hà Lan lần này để làm gì chắc hần cậu rõ hơn tôi nhiều...”

Tôi lạnh lùng trào phúng, không giữ lại một chút tình cảm và thể diện nào mà vạch trần vẻ hư tình giả ý của hần...

Đã có rắc tâm khác vậy thì đừng bày ra cái vẻ ân nhân với tôi, tôi không nuốt nổi...

“Cô tưởng Xích Vũ của cô là giỏi lắm sao? Nói cô biết anh ấy chỉ cần dùng một đầu ngón tay là đã có thể di chết Xích Vũ rồi, nếu không vì có cô anh ấy cần gì phải lo lắng bảo vệ Xích Vũ lâu như thế...”

Tôi cười lạnh “Thì sao nào? Bây giờ tôi phải vì sự ủng hộ này của hần mà khóc rống lên sao, đền ân đáp nghĩa hai anh em nhà cậu, để báo đáp đại ân đại đức của các người thì lúc nào cũng phải sẵn sàng cung cấp nhục thể miễn phí phải không?”

“Hiên Viên Ngưng Tịch, cô đúng là một con đàn bà đáng ghét khiến người ta muốn xé ra...” Hắn hung hăng mắng

“Cô hận anh ấy, tôi nói cái gì cũng không thể đưa cô nguyên vẹn không thiếu sót lên trên giường anh ấy, như thế quá nguy hiểm...”

Tôi nhếch môi cười, “Hận một người cũng là một việc tiêu tốn sức lực, Truyền Chi, hần còn không có cả tư cách để tôi hận...”

“Cô...” Mặt hần xanh lét

Hắn tức lắm rồi đấy, tôi chịu đựng đủ hai anh em nhà họ rồi...

Người anh thì hại tôi bị oan đến mức có nhà mà không thể về, trôi giạt khắp nơi, còn người em lại ngàn dặm xa xôi chạy tới đây, chỉ để tìm tôi trút cảm phần, cậu yêu anh trai mình thì mắc mớ gì đến tôi? Có bản lĩnh cậu thử dè Truyền Chi dưới thân mình đi...

Vạt áo bị hần xé rách toác cả ra, làn da trắng nõn và xương quai xanh tinh tể lộ ra trần trụi trước ánh mắt của người đàn ông, tôi rõ ràng nhìn thấy ngọn lửa dục vọng đang hùng hực thiêu đốt trong con mắt Truyền Việt...

Loài người tự khoe là văn minh nhưng cũng có những lúc không tránh được thú tính đại phát, ví dụ như bây giờ, mắt nhìn vào người mà bản thân oán hận như thế vậy mà dục vọng cũng có thể thiêu đốt được, hơn nữa còn nhanh chóng bốc lên cao...

Hắn không nói gì nữa, bàn tay to vuốt lên mặt tôi, thô lỗ hôn lên cổ, lên vai tôi, ác ý gặm nhấm xương quai xanh tinh xảo của tôi, bàn tay kia nắm lấy eo tôi kéo thẳng xuống dưới thăm dò...

“Dừng tay!” Một tiếng nói trầm mạnh găm lên chặn giữa hai người chúng tôi

Người đàn ông bên trên chấn động mạnh, lập tức khó khăn ngồi dậy...

“Anh...” Vẻ mặt Truyền Việt đầy kinh hoàng

“Cậu không cần phải sợ, câu đó là nói với tôi ” Tôi kéo quần áo, ném cây kim bạc trong tay xuống, thiếu chút nữa thì..., hần tới cũng thật đúng lúc...

Truyền Việt nhìn tôi chăm chăm, vô cùng kinh ngạc...

Truyền Chi đôi mắt lạnh lùng đánh giá em trai quần áo không chỉnh tề của mình sau đó quét về phía tôi, nhìn chăm chăm vật áo bị xé rách trước ngực của tôi, vẻ mặt hờn giận...

Tôi cười lạnh, vẻ mặt hấn sao lại giống như bắt gian tại giường thế nhỉ? Nhưng lần này không phải là chiêu bài của tôi...

Hắn đi đến trước mặt em trai, cái gì cũng không nói, giơ tay bạt một cái tát, Truyền Việt cắn răng chịu đựng, ngay cả tránh cũng không dám tránh...

Hay lắm, đáng đời hắn!

“Biến ra ngoài!” Lời này dĩ nhiên là nói với Truyền Việt

“Anh, em...”

“Cút!” Huyết thái dương chạy rần rật tỏ rõ cơn thịnh nộ bên trong người hắn, cái nhìn lạnh thấu xương bắn thẳng vào Truyền Việt, đôi phương nhất thời run lên, không dám nói gì nữa, nghiêng ngả lão đảo chạy ra ngoài...

Hắn hít sâu một hơi, hình như là muốn bình tĩnh lại, sau đó ánh mắt tìm kiếm tôi chậm rãi bước tới gần, đôi mắt lạnh nhúu chặt, hung ác nham hiểm khó dò...

“Nó là em trai tôi, thiếu chút nữa là cô lấy mạng nó rồi...” Hắn lạnh lùng mở miệng

Tôi nhìn hắn, khóe môi khẽ nhếch, chậm rãi vẽ ra một nét mỉa mai “Những người huấn luyện tôi trước kia không dạy tôi rằng lúc bá vương hung ác giương cung lên vẫn phải nằm im không được cử động, truyền tiên sinh, ngài không thể ép buộc làm khó người khác như thế được...”

Hắn hơi nheo đôi mắt lại, đột nhiên giơ tay lên,

Sao thế? Cũng muốn thưởng cho tôi một cái tát sao? Ý thức tôi nhắc nhở nên lùi về phía sau

Lại bị hắn một tay giữ chặt, bàn tay giơ lên thuận thế vuốt ve tóc mai tôi, sau đó không do dự ôm cả người tôi vào khuôn ngực rắn chắc của mình...

Đầu tôi bị hắn giữ chặt trong ngực, cách một lớp áo tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng tim đập thành thịch của hắn, tiết tấu nhanh thế này có phải đang bộc lộ sự kích động của chủ nhân nó không? Tôi có chút mờ mịt...

Người đàn ông đang ôm tôi nhẹ nhàng vuốt ve cổ tôi, cúi đầu bên tai nhẹ giọng thăm thì “Tôi biết, Hoàn Tư Dạ nhất định sẽ không dạy em như thế và em trước giờ cũng chỉ do một mình hắn độc chiếm, có điều tình thế lúc này đã khác rồi...”

Tôi không hiểu, từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên lập tức đón nhận đôi mắt đầy ý cười, vẻ vui mừng trên mặt người đàn ông này rõ ràng như thế đó là điều trăm ngàn lần tôi không thể ngờ được...

Tôi vốn tưởng rằng, gặp lại, hắn sẽ lập tức rút gân lột da tôi, lột da róc xương...

Tại sao vẻ mặt lại là nhảy nhót vui mừng, hắn đang vui mừng cái gì?

Nhìn thấy vẻ mặt ngờ hoặc của tôi, người đàn ông bất đắc dĩ mỉm cười, cúi đầu hôn nhẹ lên trán tôi một cái

“Lần này đúng là bị em chinh đồn cho phát thẩm cả lên, Ngưng Tịch, chúng ta hòa nhau nhé?”

Hòa nhau? Tôi cười lạnh trong lòng, nếu mục tiêu của hắn nhất định là Xích Vũ vậy chúng tôi mãi mãi cũng không bao giờ có chuyện hòa nhau.

“Ngài hại tôi có nhà mà không thể về, ngài định bồi thường tôi hthế nào đây?” Nụ cười tôi rất nhạt nhẽo

“Ngưng Tịch, lúc ấy tôi thực lòng muốn đem địa bàn đổi lấy em, không ngờ sau cùng lại biến thành kết quả như thế...”

Không ngờ? Ha, dùng cái đầu thông minh lanh lợi của ngài mà lại không ngờ tôi sẽ được đãi ngộ như thế sao? Lừa quỷ đi

Ánh mắt tôi vừa châm biếm lại vừa khinh bỉ, khóe miệng cong lên đầy đùa cợt,

Người đàn ông thấy vậy ánh mắt trầm xuống, giận tái mặt, đứng về mưa gió nổi lên còn chưa kịp phát tác đã bị hấn đè nén lại, ánh mắt lại trở nên mềm mại, ôn nhu dỗ dành

“Có điều vậy cũng tốt, em không thể về Xích Vũ, bây giờ chỉ có tôi mới có thể bảo vệ để em không dây dưa đến Hoàn Tư Dạ, Ngưng Tịch, đi theo tôi nhé...”

Tôi mỉm cười nhìn hắn, bước lùi về phía sau, không chút lưu luyến rời khỏi vòng ôm của hắn “Nếu tôi nói không thì sao?”

Hắn khoanh tay trước ngực, ánh mắt nhìn tôi chỉ có lạnh lẽo, sau cùng nhếch môi cười “Em biết mà, tôi không có thói quen bị từ chối...”

Tôi hừ cười một tiếng, cười nhạo nói “Thực ra ngài căn bản là không để tôi lựa chọn, tôi rất không hiểu, Truyền Chi, ngài rõ ràng là một kẻ chuyên chế bá đạo, cần gì phải giả vờ với tôi...”

Ánh mắt hắn ngay lập tức băng giá, dừng lại nhìn tôi chăm chú, lãnh đạm nói “Ngưng Tịch, tôi đã bao dung với em đủ rồi, đừng thử thách tôi nữa...”

Tôi cười lạnh, “Tôi chỉ muốn biết, ngài muốn lấy được cái gì của tôi?”

Nếu như hắn muốn tôi làm tình báo nội bộ của Xích Vũ, đó chính là người ngu nói mê...

Truyền Chi, ngài phải biết rằng, bất kể hắn dùng thủ đoạn nào tôi cũng sẽ không phản bội Vũ...

Hắn ta tiến lên một bước, nhón nhơ bắt lấy tay tôi, cúi đầu hôn lên lòng bàn tay tôi, tôi hơi chấn động, không hiểu hắn đang nghĩ gì...

Hắn chậm rãi ngửa đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn về nghi hoặc của tôi, môi mỏng hơi cong, ngữ điệu mềm nhẹ chậm rãi cất lên giống như một lời thề “Nếu như, tôi nói tôi chỉ muốn em thì sao?”

Hắn diễn như thật, tôi cười lạnh lùng

Muốn tôi? Làm gì? Làm ấm giường cho hắn? Hay là bán mạng cho hắn?

Hắn không chịu nói ra ý đồ thật, đề tài này có nói tiếp cũng chẳng có dinh dưỡng gì...

“Bạn tôi bị thương rất nặng, đưa anh ấy tới bệnh viện, tôi sẽ đi cùng ngài!” Tôi thoải mái đưa điều kiện, vết thương của Nhược Băng không nên kéo dài thêm nữa, tôi không muốn lãng phí thời gian...

Dù sao cũng sẽ phải như thế, chỉ bằng giành một con đường sống cho Nhược...

“Được...” Hắn hào phóng gật đầu nhận lời, sau đó bàn tay hơi dùng lực, thấp giọng cảnh cáo “Nhớ kỹ, đừng đùa giỡn với tôi, nếu không tôi sẽ khiến người đó chết không tử tế...”

Tôi khẽ cười một tiếng, hứa hẹn “Sẽ không đâu...”

Sau đó ánh mắt rung lên, “Nhưng cũng xin ngài nhớ rõ, ai muốn động và anh ấy, tôi cũng sẽ khiến người đó chết không tử tế...”

Giọng nói tôi rất nhẹ, nhưng lại có ý uy hiếp mạnh mẽ...

Nghe vậy hắn rõ ràng ngẩn ra...

Truyền Chi ôm tôi đi ra khỏi phòng, trên người tôi khoác áo của hắn che đi vạt áo bị rách phía trước.

Kết quả vừa đi ra đã thấy Truyền Việt cả người đầy máu đứng ở đó, từng vết máu to rộng, từng mảnh từng mảnh nhìn thấy ghê người...

“Em sao thế?” Truyền Chi đi qua, căng thẳng giữ chặt hắn

“Không sao, máu này không phải của em...”

“Nhược Băng...” Tôi tiến lên, ôm lấy người đang ngất xỉu nằm dưới mặt đất, toàn thân đầm máu...

Màu đỏ thẫm của máu từ những vết thương trên ngực anh ào ạt chảy ra ngoài, tôi cảm thấy sinh mệnh của anh cũng giống như dòng máu đó đang từng chút từng chút trôi đi...

“Nhược Băng, Nhược Băng...” Tôi lớn tiếng kêu tên anh, nhưng anh không hề đáp lời tôi

Tôi dùng tay chặn miệng vết thương của anh nhưng lại không ngăn được dòng máu đang tuôn trào...

Máu ấy đỏ quá, nóng quá, nó làm bỏng đầu óc tôi, đôi mắt tôi, dường như thiêu hủy toàn bộ lý trí của tôi, không còn sót lại chút gì...

“Sao lại thế này?” Tôi lớn tiếng hỏi những người xung quanh, kích động đến mức ngay cả tiếng nói cũng thay đổi...

Truyền Việt lạnh lùng lườm một cái, khinh thường nói “Ai bảo hần không biết tự lượng sức mình đánh lên tôi, đã suy yếu đến mức đó rồi lại còn có khí lực ấy, giống như thú hoang ấy, không phải người giống nhau...”

Tôi quay sang, hai mắt đỏ ngầu nhìn hần chằm chằm nghiến răng nói “Là cậu cố ý...”

“Cố cố ý gì?” Truyền Việt nhú mày mảy mòi lườm tôi

“Cậu cố ý để Nhược Băng có cơ hội đánh lên cậu, nếu không tại sao anh ấy có thể lấy được con dao bên người cậu chứ?”

Tôi nhìn thấy con dao găm rơi ở bên cạnh, cái này tôi từng thấy trước kia Truyền Việt đem theo bên người, tuyệt đối không sai, bên trên còn có khắc cả tên hần.

Truyền Việt nhìn tôi, hừ lạnh một tiếng “Đúng thì sao?”

“Cậu... Thậm chí ngay cả một người bị thương cũng không buông tha “

Tôi cảm giác máu trên người dồn hết lên đầu, đầu óc tôi nóng bừng, hai bàn tay siết chặt thành nắm đấm, một loại cuồng dã quen thuộc bùng lên...

“Là hần ngu xuẩn hại chết chính mình, cứ tưởng người của cô bản lĩnh lắm chứ thì ra cũng chẳng có gì khác biệt...” Truyền Việt không chút đếm xỉa buông lời châm chọc, vẻ không liên quan gì đến hần...

Về mặt kinh tởm đó của hần kích thích dòng máu đang sôi trào của tôi, tôi bây giờ chỉ muốn xé nát miệng hần ra...

Tôi ôm lấy cơ thể lạnh dần đi của Nhược Băng, hít sâu một hơi cố gắng khống chế tâm trạng của mình...

“Truyền Việt, đủ rồi” Truyền Chi trầm giọng mắng, hần dường như đã nhìn thấy thần sắc không ổn của tôi

Hần đi tới, hai tay đỡ lấy bờ vai tôi, nói, “Được rồi Ngưng Tịch, anh ta đã không còn cứu được nữa, tìm chỗ nào chôn đi...” Ngữ khí này của hần khiến tôi cảm thấy hần không phải đang nói về một con người mà là một con chó...

Tôi giương mắt lạnh lùng nhìn hần một cái, Truyền Chi chợt giật mình, biết điều buông tay...

“Thật kì lạ, người hèn mọn như thế vậy mà máu cũng có màu đỏ, bắn chết được...” Lời độc thoại của Truyền Việt bay vào tai tôi

Câu nói này triệt để phá hủy chút lý trí còn sót lại trong tôi...

Tôi quay sang nhìn người đang khinh thường người khác kia, giọng nói mềm nhẹ giống như gió nhẹ phát liễu, nhưng nụ cười trên mặt lại kì lạ vô cùng

“Thế sao? Mày cảm thấy máu anh ấy bắn vậy để tao xem máu của mày cao quý đến đâu...” Tôi nhẹ nhàng đặt Nhược Băng xuống, đứng lên lập tức chạy về hướng Truyền Việt...

“Ngưng Tịch...” Truyền Chi đứng bên cạnh tôi lập tức đề bờ vai tôi xuống, tôi không có nhìn hần, đưa dao qua đó, hần không ngờ tôi lại có thể ra tay, liền lùi người về phía sau, thoát chết trong gang tấc...

“Giữ cô ta lại!” Truyền Chi gấp gáp quát một tiếng

Nghe lệnh của hần, tất cả mọi người đều hành động người đứng gần tôi nhất tiến lên, liền bị tôi một tay bóp cổ họng, móng tay sắc nhọn cắm thẳng vào da thịt hần, tiếng thịt vỡ vang lên, tôi dùng một bàn tay xé thành quần hần...

Người chung quanh hít một ngụm khí lạnh, không ai ngờ tôi có thể giết người lại còn ra tay tàn nhẫn như thế...

Tôi nhìn bàn tay đầy máu tươi của mình thần sắc có chút hốt hoảng, đưa ngón tay vào miệng khẽ liếm

Máu, hương vị của máu tươi...

Hơi khép hai mắt lại, ngửa đầu hít sâu một hơi, hương vị của máu tươi vẫn mê người như thế, vào lúc này, chỉ có nó mới có thể làm thể xác và tinh thần tôi trở nên nóng bỏng...

“Máu hân ngọt lắm, Truyền Việt, để tao xem hương vị máu mày là gì?” Tôi mở to hai mắt, nhếch môi cười với hắn, đẹp kinh người nhưng lại băng lạnh thềm máu khiến người ta sởn tóc gáy...

“Anh, người đàn bà này điên rồi, giết ả đi” Truyền Việt không khống chế được kêu to, vẻ mặt hân như nhìn thấy ma vậy

“Đừng, bắt lấy cô ấy, phải sống ” Truyền Chi ra lệnh, nhưng vẻ mặt vẫn đầy sợ hãi vậy mà vẫn chưa hết hy vọng...

Người xung quanh nhanh chóng hoàn hồn, bao vây tôi thật chặt, giờ phút này tôi đã sớm gạt bỏ hết những người còn lại, tôi chỉ còn thấy được một người duy nhất, trong đầu cũng chỉ có một suy nghĩ duy nhất, tôi muốn nếm thử máu của Truyền Việt tới cùng là hương vị gì...

Ai dám chặn ta, tôi sẽ gặp thần giết thần, gặp phật giết phật...

Xung quanh tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, trong gió tràn ngập mùi máu tanh

Tôi không biết đã bao nhiêu người ngã xuống, không biết trong tay mình đã cầm qua bao nhiêu dao găm, càng không biết trên người rốt cuộc đã có bao nhiêu thương tích, ta tôi với tất cả những điều này đều là không đau đớn, không nhìn thấy...

Tôi chỉ biết khoe môi mình vẫn cười, hai mắt đỏ hồng như bị ma ám vẫn gắt gao nhìn chăm chăm người đang sợ hãi toàn thân run rẩy kia, bước từng bước về phía hắn...

Nhanh lên, nhanh lên, người đằng phía trước bị tôi chọc mù hai mắt đã ngã xuống, tôi đã có thể chạm vào góc áo của Truyền Việt rồi...

“Mau kéo ả ra...” Người đàn ông chật vật ngã về phía sau

Người xung quanh chắn tôi lại, tiếc quá, thiếu chút nữa thì... Nhưng không sao...

Nụ cười tôi càng thêm rực rỡ, chỉ cần tôi sống, chắc chắn hắn sẽ chết không tử tế!

“Ngưng Tịch...” Một tiếng nói quen thuộc vang lên bên tai, ai nhỉ?

Đầu óc tôi vẫn rất hỗn loạn, không nhìn thấy người kia, tôi cũng chẳng có hơi sức đi suy nghĩ...

Dừng lại chỉ trong giây lát, nhìn thấy khuôn mặt của Truyền Việt, tôi lại tiếp tục bước lên...

“Các người làm gì cô ấy?” Giọng nói đó chất vấn đầy phẫn nộ

“Truyền Việt làm bạn cô ấy bị thương... Nhưng sao cô ấy lại biến thành như vậy?” Giọng nói của Truyền Chi có vẻ kinh hoàng

“Em trai mi là tên đàn độn! Thấy máu của bạn, cô ấy sẽ phát điên!” Giọng nói đó gầm lên giận dữ

Giọng nói quen quá, là ai? Rốt cuộc là ai?

Tôi đang định quay đầu, trước mắt liền có ánh sáng lóe lên hai mắt nhất thời đau đớn, súng luồng chớp!

Mắt bị ánh sáng mạnh làm tổn thương, bốn phía chỉ có một màu đen, tôi cái gì cũng không nhìn thấy...

“Giữ cô ấy lại!” Truyền Chi ra lệnh

“Không, đừng tới gần cô ấy, cô ấy có thể dựa vào sự chuyển động của không khí mà đoán được vị trí đối thủ...” Giọng nói đó vang lên

Đúng, tôi có thể. LỜI cảnh cáo đưa ra rất đúng lúc nhưng vẫn muộn mất một bước, người nào đó bước đến gần tôi đầu tiên đã bị một nhát dao của tôi đâm xuyên qua người rồi...

“Việt...” Truyền Chi hô to

“Anh, anh ơi... giết cô ta đi, cô ta đã hoàn toàn mất khống chế...” Giọng nói suy yếu của Truyền Việt, gián đoạn không liên tục truyền vào tai tôi

Người bị tôi đâm là Truyền Việt? Hay, hay lắm, nhận thức này lại khiến máu trong người tôi sôi trào...

Tôi phải giết hắn, dù chết cũng phải giết hắn...

Hắn giết Nhược Băng, tôi phải bắt hắn chết không tử tế!

Bàn tay cầm dao xác định được chính xác vị trí đôi phương nằm xuống, con dao đang định cắm xuống...

Theo một tiếng súng, viên đạn xuyên gió lao tới đâm thẳng vào tay tôi...

Thân thể nhất thời chấn động, cái đau từ bộ phận bị thương giống như bị điện giật làm tê liệt toàn thân, nhưng tay cầm dao vẫn chắc chắn như cũ

Tay cầm dao của tôi luôn rất ổn định, bởi vì Hoàn Tư Dạ từng dạy tôi, cầm dao cũng giống như cầm tính mạng của mình trong tay, tuyệt đối không thể lỏng lẻo...

Dao của tôi hạ xuống một lần nữa, nhưng không có ai cả, Truyền Việt đã được người ta kéo đi...

Tâm trạng tôi càng rối loạn hơn, Truyền Việt, Truyền Việt ở đâu?

Tôi không nhìn thấy, xung quanh chỉ có một màu tối đen, tôi không tìm được hắn, hắn ở đâu? Ở đâu?

Tôi khuya dao loạn lên trong đen tối, giống như một con thú hoang bị điên,

“Truyền Việt, Truyền Việt...” Thê lương gọi tên hắn giống như tiếng quỷ khóc thú rống

Dùng tay chặn miệng vết thương đâm đũa của mình lại, chất lỏng ấm áp đang chảy không ngừng nhưng tôi không thể ngừng lại được...

Tôi cảm thấy máu bắn cả lên mặt mình, tiếng kêu tuyệt mệnh cơ hồ sắp làm thủng màng nhĩ tôi

“Ai, ai tới ngăn ả lại đi...”

“TRời ơi, con đàn bà này điên rồi “

“Mau, giết cô ta đi “

“Cô ta căn bản không phải người...”

Tiếng quát tháo xung quanh càng khiến tôi rối loạn, tôi bắt đầu sợ tăm tối, bởi vì sợ hãi càng khiến động tác của tôi hung ác sắc bén hơn...

“Đủ rồi, đủ rồi...” Có người đột nhiên từ phía sau lưng ôm lấy tôi

Lý trí đã mất, tôi không hề nghĩ ngợi xoay người lia một dao, lập tức nghe thấy tiếng huyết nhục mơ hồ

“Minh chủ...” Có người đang kêu, sau đó vắng lặng không tiếng động

Tôi nghe thấy tiếng hít thở nặng nề phía sau, nhưng cánh tay ôm tôi vẫn kiên định như cũ, không hề rời lỏng...

“Ngưng Tịch, đủ rồi, đừng loạn nữa, em muốn để máu mình chảy khô sao?” Giọng nói đó lại quanh quẩn bên tai tôi, lần này gần như vậy, giọng nói này giống như có một ma lực dễ dàng an ủi sự rối loạn trong tôi...

Khẽ vỗ lên vai tôi, để tôi áp vào lồng ngực ấm áp, sự ấm áp xuyên qua bàn tay hắn chạm vào cơ thể tôi, cảm giác rất quen thuộc...

“Thầy?” Đầu óc hỗn độn của tôi cuối cùng cũng có thể suy nghĩ, nghĩ đến giọng nói kia, cũng đã mơ hồ có khái niệm thời gian...

“Là anh, Ngưng Tịch, được rồi, không sao, không sao đâu...”

“Không, thầy ơi, bọn chúng giết Nhược Băng, bọn chúng giết Nhược Băng!” Tôi kích động lớn tiếng hô, lại giãy dụa

“Ngưng Tịch, tỉnh táo một chút, nghe anh nói, cậu ấy không chết, không chết...” Hấn ôm chặt lấy tôi, ôn nhu an ủi

“Nhược Băng không chết, Nhược Băng không chết...” Tôi thì thảo tự nói như một đứa trẻ, tất cả cuồng loạn đều chôn vùi trong vòng ôm ấm áp đó

“Ừ, tin anh...”

“Thầy, tôi quá, em không nhìn thấy gì hết...” Tôi vùi đầu vào lòng hấn, run lấy bầy, tôi sợ lắm...

“Đừng sợ, đừng sợ...” Hấn đau lòng vuốt ve mái tóc dài của tôi

“Yên tâm, có anh ở đây, quyết sẽ không để người nào tổn thương em...”

“Vâng...” Tôi chậm chạp gạt đầu, tôi tin, hấn sẽ không để người nào tổn thương tôi, chỉ cần... hấn sống.

Dưới bầu trời mênh mông vô tận, gió thảo nguyên lạnh lẽo thổi qua bên người chúng tôi, giờ này khắc này, trừ đối phương ra trời đất đã sớm là hư vô...

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, không biết đã trải qua bao lâu, lý trí của tôi cũng từng chút từng chút quay về...

“Tư Dạ...” Tôi nhẹ giọng gọi hấn,

Một lúc, không có câu trả lời

Giật mình, không đúng, đưa tay sờ thất lưng hấn lại cảm thấy rất ấm, chất lỏng, dính dính, là máu!

“Tư Dạ, Tư Dạ...” Tôi kinh hoàng thất thố loạng choạng ôm chặt lấy người đó lại chạm vào sự lạnh lẽo

Một loại khủng hoảng không tên từ đáy lòng không thể ức chế được dâng lên...

“Tư Dạ, Tư Dạ...” Tôi vẫn chưa hết hy vọng sờ sờ hấn, đôi tay hấn vẫn ôm tôi chặt mà, sao lại...

“Đừng kêu nữa, hấn mất máu quá nhiều, ngất rồi...” Âm thanh lạnh như băng chậm rãi cất lên bên tai tôi

Còn chưa kịp phản ứng, trên cổ đã bị người ta đánh...

Tôi cứ như vậy mà ngã xuống, bên cạnh đột nhiên ấm áp như xuân, phẳng phất như vô số đóa sen đang nở...

Tôi biết đó là máu của hấn, máu của hấn đang sưởi ấm tôi trong tối tăm...

Hoàn Tư Dạ, anh không thể chết!

Ít nhất bây giờ không thể chết...

Trước khi mất đi ý thức, tôi đã nghĩ như vậy

47. Chương 47: Vô Vọng

Tiếng sóng biển chậm chậm dãn ra không ngừng quanh quẩn bên tai, khi thì mơ hồ, khi thì rõ ràng, giống như ý thức rời rạc của tôi...

Trong mơ màng, luôn nghe thấy có người không ngừng tha thiết nói nhỏ bên tai tôi, tiếng nói đó mềm nhẹ mà dễ nghe giống như tiếng trầm bổng lên xuống của một người ngâm thơ vậy...

Quen lắm, ai nhỉ? Tôi rất muốn mở mắt to ra để nhìn người đó, nhưng cũng chỉ là vô ích, mí mắt tôi nặng nề như đeo đá nghìn cân...

Ý chí đang giục già bản thân hãy tỉnh táo lên nhưng cơ thể đã kiệt quệ sức khỏe lại phản bội lại ý chí...

Cứ như vậy, không biết đã trải qua bao lâu...

Cố gắng mở to đôi mắt bị bông, nhưng trước mắt vẫn chỉ có một màu tối đen, đáy lòng đột nhiên lạnh lẽo, giật mình ngốc nghếch nửa giây kí ức trước khi hôn mê mới bắt đầu kéo về...

Tôi còn nhớ, đôi mắt bị tổn thương bởi ánh sáng mạnh nhưng tại sao một chút cảm giác ánh sáng cũng không có? Không phải là...

Còn nữa, Hoàn Tư Dạ đâu? Hắn tới tìm tôi lại còn để tôi đâm bị thương, hắn bây giờ đang ở đâu?

Tôi biết, chỉ cần hắn còn sống thì chắc chắn sẽ không bỏ lại tôi, chẳng lẽ...

Một cảm giác khủng hoảng không tên bộc phát từ tận đáy lòng tôi, suy nghĩ của tôi bay đi rất xa, bóng tối vô tận lại khiến tâm trạng tôi trở nên rối bời...

Đến giờ tôi mới biết rõ, cảm giác người đó không ở bên cạnh mình, cảm giác bản thân bị bao phủ trong bóng tối thì ra là khó chịu như vậy...

Loại cảm giác này khiến tôi cảm thấy không biết nên làm gì...

Chầm rãi khép lại hai mắt đã trở thành thùng rỗng kêu to, hít một hơi thật sâu, cố gắng áp chế nỗi bất an khủng hoảng dưới đáy lòng xuống...

Không thể cứ nằm mãi thế này

Tôi muốn xuống giường, nhưng cơ thể lại cứ mềm nhũn, thở dài một hơi,

Một tay chống xuống giường, miễn cưỡng khởi động cơ thể xụi lơ vô lực

Mỗi lần sau khi tâm trạng bùng nổ, cơ thể tôi đều sẽ rất yếu ớt giống như một người bị tiêm một liều thuốc kích thích, trong phút chốc đã tiêu xài hết tất cả thể lực của bản thân, thậm chí còn nhiều hơn một chút chỉ khi nào được tính mất đi người đó sẽ cạn kiệt mà trở thành suy yếu không chịu nổi...

Một bàn tay khác không có mục tiêu sờ soạng lung tung, hy vọng có thể chạm vào một món quần áo có thể che đậy cơ thể lại, nhưng đột ngột lại bị một bàn tay khác nắm chặt, nhiệt độ nóng bỏng trong lòng bàn tay kia khiến đáy lòng tôi ấm áp hơn...

“Tư Dạ?” Tôi hỏi thăm dò, là anh sao? Người đó không nói gì, chỉ bằng xúc cảm của bàn tay, tôi không dám khẳng định...

Bàn tay to kia đột nhiên siết chặt hơn, lập tức áp đầu tôi xuống dưới gối, cơ thể gầy yếu bị thân hình cường tráng của hắn ép chặt dưới thân...

Tôi hít vào một ngụm khí lạnh, vết thương trên người dưới sự áp chế của hắn lại buốt nhức không chịu nổi, nhưng người đàn ông này lại hoàn toàn không có ý định đứng lên...

Chóp mũi ngửi được mùi hương như có như không, không nhìn được khiến những giác quan khác của tôi trở nên mẫn cảm khác thường, đây không phải mùi của Hoàn Tư Dạ...

“Truyền Chi...” Tôi lần này có thể chắc chắn, là hắn.

Vậy là hiện tại tôi hắn là đang ở trong biệt thự của hắn...

“Sao thế, thất vọng lắm à?”

Mắt không nhìn được nhưng cũng có thể cảm nhận được ánh mắt sáng quắc của hắn, hơi thở băng lạnh phả đều trên mặt tôi, khuôn mặt của hắn và tôi có lẽ chỉ cách nhau gang tấc...

Tôi quay mặt đi bình tĩnh trở lại “Không, ngài và hắn...giống nhau cả thôi “

Hắn nghe xong hè một tiếng “Bốc phét, nếu như giống nhau thì em sẽ không bày ra cái biểu tình đó, sợ hãi và thất vọng đều được em viết hết lên mặt kia...”

“Ngài vẫn nhìn tôi?”

Người đàn ông cúi đầu cung nhẹ lên trán tôi, dịu dàng nói “Mấy ngày rồi, nếu hôm nay em vẫn không tỉnh lại, vậy tên bác sĩ kia ngày mai sẽ không còn nhìn thấy mặt trời nữa...”

Âm điệu mềm mại dễ nghe lại ẩn chứa sự lạnh khốc, người đàn ông này ngay cả tàn nhẫn cũng có thể thể hiện một cách tao nhã như thế...

Vậy mấy ngày nay những âm thanh quanh quẩn bên tai là của hắn? Không phải...

Tôi đang nghĩ gì đây? Nhẹ nhàng thở dài một hơi, tôi lãnh đạm nói

“Xem ra Truyền Việt vẫn còn sống... Bằng không, ngài làm gì có tâm tư ở đây tán phét với tôi nhỉ”

Hắn nâng cằm tôi lên, trầm giọng nói “Nó bị thương nặng lắm, Ngưng Tịch, em biết không? Em là người đầu tiên dám làm nó bị thương trước mặt tôi...”

“Thế à? Nhưng xin lỗi, tôi chẳng hề cảm thấy vinh hạnh vì điều đó...” Tôi nhàn nhạt trả lời

Hắn khẽ cười một tiếng, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve cằm tôi

“Sao? Vừa nãy lại biểu hiện như một con nhím thế, em không phải thích nhất là giả bộ cung kính trước mặt tôi sao? Bộc lộ tài năng như thế, không giống em tí nào.”

Sau đó phủ bên tai tôi thầm thì “Em đang sợ cái gì?”

Tôi nháy mắt ngăn người

“Không có...” Tôi chống tay lên ngực hắn, sốt ruột muốn thoát ra khỏi người đàn ông này, ánh mắt sắc bén của hắn khiến tôi cảm thấy bất an sâu sắc...

“Không có cái gì?” Giọng nói hắn lạnh như băng, cánh tay mạnh mẽ siết chặt lấy tôi, không thoát ra được, ngược lại còn khiến hai cơ thể dính vào nhau chặt hơn

“Truyền Chi, buông tôi ra...” Rõ ràng giọng nói yếu ớt đó không có khí thế, ngược lại còn khiến sự phản kháng trở nên yếu đuối

Tôi biết, tôi đang dùng sự lạnh lùng vô trang cho bản thân, bởi vì bóng tối khiến tôi cảm bất lực và sợ hãi thật sâu

Tôi thực sự sợ tối, từ nhỏ đã sợ...

Trong cái thế giới không có ánh mặt trời này, người đó trước giờ chưa bao giờ để tôi một mình đối mặt với bóng tối

Nhưng hiện tại cả người tôi đều bị bao phủ trong tấm tối, hắn lại không ở bên cạnh tôi, điều này khiến tôi cảm thấy căng thẳng không biết phải làm sao...

Người đó từng nói sẽ không để tôi một mình trong bóng tối nhưng hiện tại hắn đang ở đâu?

Hoàn Tư Dạ, anh đâu rồi? Em sợ lắm, anh có nghe thấy không?...

Lực đập mạnh mẽ của người đàn ông dễ dàng làm tan biến hết tất cả sự phản kháng của tôi, cơ thể chồng chất toàn vết thương bị hắn áp chế trong ngực, đau đớn thấu tâm can...

Nhưng đó chẳng phải là thứ đáng sợ nhất...

Những cái vuốt ve khiến dục vọng của người đàn ông nhanh chóng bốc lên, cách một lớp quần áo tôi vẫn có thể cảm nhận được vật cứng rắn nóng bỏng giữa đùi hắn chọc vào người mình, giống như một con thú rục rịch góc đầu dậy...

Không! Tôi không muốn bị hắn cưỡng hiếp như thế, không được...

Giờ phút này sự yếu ớt của tôi đã lên tới cực điểm, không muốn bất kỳ người nào nhìn thấy vẻ yếu ớt đó, tôi nhất định sẽ chịu không nổi...

Đừng!

Tôi không để tiếng kêu sợ hãi của mình bật ra khỏi miệng nhưng tôi đem sự sợ hãi biến thành những cái giãy dụa liều chết, mãi đến khi đôi bàn tay bị hấn nắm chặt cơ thể trần trụi hoàn toàn bị đặt dưới thân hấn...

Nghiêng mặt qua, tôi tự giấu cười khổ một cái, ngừng lại không đồng nghĩa với phản kháng...

Trước giờ đều biết lúc dục vọng của một người đàn ông đã bốc lên, bạn càng giãy dụa càng làm châm ngòi dục vọng của hấn, vì sao giờ phút này lại quên mất những điều đó nhỉ?

Lên giường cùng Truyền Chi không chỉ là một hai lần, hơn một lần nữa thì có làm sao đâu? Vì sao lần này lại cứ khẳng khẳng không muốn...

Rốt cuộc tôi đang chống lại cái gì đây?

Tôi biết ánh mắt mình giờ phút này cực kì thô lương, vẻ mặt mình giờ phút này cực kì tuyệt vọng

Hiên Viên Ngưng Tịch đã từng lên giường cùng vô số người, cũng có lúc sợ hãi chuyện này sao?

Người đàn ông phía trên hơi ngẩng ra nhưng không suy nghĩ gì cả, lập tức bỏ nhào chiếm lấy

Vuốt lên mặt tôi, hấn thở dài “Đừng sợ, tôi chỉ muốn nói với em rằng mắt em không sao cả... Tôi biết em sợ bóng tối, tôi chỉ muốn nói với em thế thôi...”

Tôi hơi ngạc nhiên, đôi mắt mất đi tiêu cự nhìn đi nhìn lại vẫn là một màu tối đen...

“Haiz...” Cái thở dài của hấn tỏ rõ sự bất đắc dĩ

“Sao lại có loại phụ nữ thế này chứ, hung hãn như dã thú mà cũng có lúc giống như một cô búp bê thủy tinh yếu ớt bất lực khiến người ta thương xót. Thực sự bị em làm cho hồ đồ rồi... Sao lại run rẩy đến mức đó, đừng sợ, tôi sẽ không tổn thương em đâu “

Lúc này tôi mới phát hiện, thì ra bản thân mình vẫn không chịu được mà run rẩy...

Hấn nghiêng người đi, kéo chăn phủ lên cơ thể trần trụi nhỏ bé mềm mại của tôi, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể đang run lên của tôi, nghiêng mặt cọ lên má tôi, dịu dàng nói

“Ngưng Tịch, đừng sợ, đừng sợ... Anh sẽ không làm em tổn thương đâu, tin anh nhé...”

Tôi cảm thấy tóc mai ẩm ướt mồ hôi của hấn làm ướt má mình, phải cố cường chế dục vọng khiến hơi thở của hấn trở nên nặng nề khác thường.

Hấn đang gắng sức khống chế bản thân, dục vọng dưới thân vẫn cao ngất chờ được thỏa mãn như cũ...

Tôi biết, người đàn ông bên trên đang dùng ánh mắt xót xa nhìn tôi nhưng chỉ một chút xót xa đó có thể ngăn cản dục vọng của hấn sao?

Hoàn Tư Dạ mỗi lần xót xa đều là chân chân thật thật, nhưng ngay cả như thế hấn cũng chưa bao giờ ngăn cản dục vọng của mình.

Truyền Chi, với hấn tôi càng không dám hy vọng, tôi cảm giác bản thân như một chiếc lá cây trong mùa thu, vẫn đang run rẩy xào xạc...

“Đừng sợ, không sao ” người đàn ông bên cạnh bất đắc dĩ thở dài một hơi, “Thật không hiểu nổi, cơ thể nhỏ bé và yếu ớt như vậy, sinh mệnh cũng mỏng manh như thế, cổ tay yếu ớt mặc như chỉ bẻ một cái là gãy, tại sao lại có sức bật mạnh mẽ đến thế...”

Người đàn ông vùi đầu vào cổ tôi, cố gắng bình ổn ổn chính mình nhịp tim cuồng loạn và dục vọng đang sôi trào của mình...

Cảm nhận được thành ý của người đàn ông phía trên, tôi khẽ thở phào nhẹ nhõm, hoảng loạn sợ hãi trong lòng và cơ thể run rẩy mới hơi ổn định lại một chút...

Nửa ngày sau, hô hấp của hắn đã dần bình thường nhưng mồ hôi trên trán đã thấm ướt bờ vai tôi

“Đây là lần đầu tiên anh vì một người phụ nữ mà kìm nén dục vọng của mình, không ngờ lại vất vả đến vậy”
Hắn cúi xuống tai tôi cười khẽ

Không thấy vẻ mặt của hắn nhưng từ trong giọng nói êm ái của hắn cũng có thể cảm nhận được niềm vui của hắn, chủ nhân của giọng nói tựa như muốn khoe với tôi rằng hắn đã giữ lời...

“Không phải chỉ có Hoàn Tư Dạ mới có thể bảo vệ em, yên tâm, ở trong lòng anh, anh cũng sẽ không để em phải chịu bất kì sự tổn thương nào, vì thế, em không cần sợ gì cả...”

Tôi khẽ thở dài một hơi...

Ở phương diện này, thực sự Truyền Chi đã làm tốt hơn hắn một chút...

Lúc dục vọng của Hoàn Tư Dạ đã bốc lên, hầu như đều không quan tâm đến những chuyện khác. Trước kia còn ngại tôi nhỏ tuổi cũng sẽ kìm nén một chút00.

Nhưng bây giờ dục vọng kệp giữ yêu và hận một khi đã bạo phát thì sẽ giống như ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, giống như dòng nham thạch nóng chảy không ngừng sôi trào, không đốt nhau thành tro tàn, hoàn toàn cùng nhau tan rã thì quyết không bỏ qua...

”Thiện Nhược Băng bạn em ấy, hắn chưa chết...” Hắn ngẩng đầu lên từ cổ tôi

“Nhược Băng chưa chết thật sao? Anh ấy ở đâu?” Dùng cánh tay khởi động vai cổ, trong giọng nói tôi có sự kích động không che giấu vốn tưởng rằng đó chỉ là Hoàn Tư Dạ an ủi tôi mà bịa ra, không ngờ Nhược Băng chưa chết thật

“Anh để hắn lại trong bệnh viện ở Tây Tạng, không đưa hắn về Xích Vũ nữa, anh tạm thời không muốn người của Xích Vũ biết em đang ở chỗ anh...”

“...” Trầm mặc một lát, tôi nói “Tôi hiểu...”

“Ngưng Tịch, anh đã thực hiện lời hứa, em thì sao?”

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của người đàn ông, tôi cười nhạt

“Tôi sẽ ở lại...”

Không ở lại, bây giờ tôi có thể đi đâu chứ? Hắn sẽ để tôi đi sao?

Người đàn ông này hao phí tâm trí, dùng hết mọi thủ đoạn, không phải để giữ tôi ở bên cạnh sao?

Kể cả tôi nói không, hắn sẽ thả tôi đi sao?

Cánh tay người đàn ông ôm tôi lại siết chặt hơn một chút, tôi tựa hồ nghe được cả tiếng thở dài quanh quẩn trong cổ họng hắn

Tôi không nhịn được mà hỏi, “Truyền Chi, ngài muốn tôi làm cái gì? Ngài biết đấy, tôi không thể giúp ngài đối phó với Xích Vũ được”

Hắn vươn tay ngón tay thon dài xuyên vào mái tóc tôi, mềm nhẹ vuốt ve mặt tôi “Anh chưa từng nghĩ như vậy... Giữ em lại, chỉ cần nhìn thấy em là được rồi “

Nhìn thấy là được rồi? Thế là ý gì? Coi tôi như búp bê thủy tinh bày trong nhà làm đồ trang trí sao?

“Ngài không sợ tôi lại không khống chế được...” Tôi biết rõ bản thân mình giống như một quả bom không biết lúc nào sẽ nổ, lúc điên lên thì hoàn toàn mất hết nhân tính, một người phụ nữ như vậy mà cũng có người đàn ông dám để cô ta lại bên cạnh sao...

“Dám muốn em thì sẽ không sợ bị em làm tổn thương” hắn cúi xuống hôn nhẹ lên trán tôi một cái “Hoàn Tư Dạ không phải cũng không sợ...”

Tôi cứng lại trong phút chốc

“Hắn...sao rồi?”

“Hắn bị một nhát dao của em xuyên qua bụng, mất máu nhiều quá, được người của hắn đưa về rồi...”

“Thế à?” Vậy cũng chưa đến mức chết...

Tôi thầm thở phào nhẹ nhõm, trái tim vẫn căng thẳng giờ mới được thả lỏng một chút

Không biết vì sao tôi chỉ là không hi vọng hắn chết tại một nơi mà tôi không biết...

“Muốn gặp hắn hả?” Ngỡ khí Truyền Chi mềm nhẹ dễ nghe nhưng tôi biết lúc hắn nổi giận thì cũng là lúc giọng nói nhẹ nhàng nhất, ôn nhu nhất...

Tôi kinh hoàng, khẽ lắc đầu “Không muốn “

Gặp nhau lại phải làm thế nào?

Hắn hừ một tiếng, cúi xuống tai tôi thì thầm

“Lại nói dối... Nhưng thôi, dù sao các người cũng không có cơ hội gặp lại...”

Ý gì? Tôi không nén nổi kinh ngạc

Nhưng hắn lại không nói thêm gì nữa, chỉ nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng cẩn thận không để cơ thể chạm vào vết thương của tôi

“Mệt rồi thì ngủ đi...”

Đầu tôi tựa vào lồng ngực hắn, bên tai là tiếng tim đập mạnh mẽ hữu lực đó trùng khít với âm thanh trong kí ức, tâm tình căng thẳng của tôi dường như cũng thoải mái hơn một chút...

Sự an ủi dịu dàng của hắn cuối cùng cũng khiến tôi buông lỏng cảnh giác, không lâu sau tôi lại lâm vào màn đêm đen kịt...

Một tháng sau...

Nửa dựa và chiếc ghế lớn trên ban công, gió biển ẩm mát nhẹ nhàng lướt qua da thịt tôi, mang tới sự khoan khoái nhẹ nhàng, cảm giác được ánh nắng mặt trời không phải nóng cháy mà nhiệt độ của nó không nóng nhưng cũng không lạnh, chắc hẳn là sắp hoàng hôn...

Hương thơm của loại trà hảo hạng trên bàn, sóng biển nhẹ nhàng khoan khoái bên tai, mùi thơm của hoa tử đinh hương trong bình khiến người ta vui vẻ...

Hết thấy mọi thứ đều thoải mái khoan khoái như vậy nhưng lại không mang đi sự buồn bực trong lòng tôi...

Đưa tay nhắc chén trà đặt trên bàn lên chậm rãi nhấp một ngụm, ước sao làn khói mờ mịt ấy có thể mang sự rối rắm trong lòng tôi đi, nhưng cũng vô dụng, tôi lại thở dài một hơi...

Nhược Băng, không biết bây giờ anh thế nào? Vết thương nặng như thế, Vũ có đến tìm anh không? Anh bây giờ vẫn đang ở bệnh viện Tây Tạng hay là đã trở về Xích Vũ rồi?

Nếu anh đã quay về Xích Vũ thì đám người của Vũ chắc chắn biết tôi đang ở nơi đây, họ tuyệt đối sẽ không ngồi yên,

Nhưng tại sao một chút động tĩnh cũng không có?

Hay là Nhược Băng vẫn đang ở Tây Tạng?

Hoặc giả anh gặp sự nguy hiểm khác?

Tất cả tôi không biết...

Tâm tối khiến tôi cái gì cũng không làm được, tin tức gì cũng không nhận được, cả người lại bị Truyền Chi giam lỏng trong ngôi biệt thự này

Nỗi buồn bực và bất an trong lòng không ngừng lớn lên theo thời gian, cơ hồ muốn phun trào ra khỏi lồng ngực tôi...

Còn có thể giới tắm tối mênh mông, không có một tia ánh sáng tôi cứ như vậy, ngày nào cũng bị bóng tối giam cầm...

Tôi rằng nỗi sợ hãi đã không còn kinh khủng như lúc đầu nữa nhưng thế giới không có ánh mặt trời vẫn khiến tôi cảm thấy bức bối

Bức bối nặng nề khiến trái tim như bị đeo đá, nặng đến nỗi khiến tôi không thể thở được...

Nếu như không còn nhìn thấy được nữa chắc tôi sẽ điên lên mất...

“Hiên Viên tiểu thư, bác sĩ tới rồi...” Tiếng nói của người làm cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi

Tôi gật gật đầu “Tôi không muốn đi xuống, bảo ông ta lên đây...”

“Vâng”

Kiểm tra xong, bác sĩ bắt đầu nói một tràng rất chuyên nghiệp

“Hiên Viên tiểu thư, vết thương trên người cô hồi phục rất tốt, những vết thương nghiêm trọng hơn một chút không lâu nữa là có thể hoàn toàn khép miệng...”

Tôi nghe xong cười nhạt, “Thời gian này làm phiền ông...”

“Cô đừng nói vậy, Truyền tiên sinh dặn dò chúng tôi nhất định phải chăm sóc cho cô thật cẩn thận, đó là việc chúng tôi nên làm...”

Nghe vậy, tôi nhẹ nhàng cong khóe môi “Thế à? Vậy truyền tiên sinh có nói mất tôi bao giờ sẽ khỏi hay không?”

“...” Bác sĩ nhất thời nghẹn lời, lập tức lúng túng cười mấy tiếng, hắng giọng nói

“Cô thật biết đùa, Truyền tiên sinh đâu có phải bác sĩ. Có điều cô cứ yên tâm mất cô không sao đâu, có lẽ không lâu nữa là có thể...”

“Tôi hiểu...” Tôi ngắt lời ông ta “Ông có thể đi...”

Vuốt mấy sợi tóc bị gió thổi làm cho hỗn loạn, tôi lặng lẽ thở dài một hơi

Nhiệt độ không khí đã nói cho tôi biết mặt trời đã xuống núi, không lâu nữa bóng tối yên tĩnh kia sẽ lại bao phủ mặt đất...

Tà dương hôm nay vẫn đỏ như máu hay là rực rỡ như vàng đây?

Trước kia, cảnh mặt trời lặn dần về phía Tây tôi chưa từng bỏ qua, nhưng bây giờ tôi cái gì cũng không xem được...

Chậm rãi đứng lên, chạm vào đâu cũng chỉ thấy bóng tối, tôi không phân biệt nổi phương hướng nhưng vẫn cố chấp muốn đi bộ một mình như trước

Tôi không biết rốt cuộc mình muốn đi tới nơi nào? Có lẽ, nơi đây bóng tối quá sức nặng nề, nặng nề đến mức tôi chỉ muốn trốn tránh khỏi nó nhưng mãi vẫn không tìm thấy lối ra của ánh sáng, rốt cuộc ánh sáng đang trốn ở đâu?

Thì ra mất đi thị giác lại có thể biến tôi thành nhỏ bé như thế...

Suy nghĩ hỗn loạn khiến tôi không lưu ý đến dưới chân, hình như tôi bị vấp vào cái gì đó cơ thể tôi cứ vậy mà ngã về phía trước...

“Cẩn thận!” Cùng với tiếng hô gấp gáp đó tôi bị một đôi tay mạnh mẽ kéo lại, cơ thể đáng lẽ đã đập xuống đất giờ lại rơi vào trong một vòng ôm ấm áp...

“Về rồi à...” Tôi tựa đầu vào khuôn ngực vững chãi của người đàn ông đồng thời cũng nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn

Người đàn ông đưa tay nâng cằm tôi lên, kinh hồn bạt vía nói “Bị em dọa sợ chết được, anh chậm một bước là em ngã xuống đây rồi...”

Tôi nghe xong liền im miệng, thì ra vừa rồi tôi vấp phải chân bàn ngã như vậy sợ rằng máu sẽ tóe ra năm bước không chừng...

“Lần sau cẩn thận một chút nhé” Trong ngữ khí của hắn mang theo ít nhiều trách móc

Tôi tựa đầu lên vai hắn, khe khẽ mỉm cười, “Đừng trách em, em không nhìn thấy...”

Hắn hơi cứng người, cánh tay ôm tôi siết chặt thêm vài phần

“Ăn tối chưa?” Tôi hỏi

“Chưa, cố tình về nhà ăn với em...”

“Chu đáo vậy sao?” Tôi khẽ mỉm cười

Hắn cười nhẹ trên đỉnh đầu tôi “Giờ em mới biết sao?” Lập tức ôm bồng tôi lên

“Chúng ta đi xuống ăn tối nào, người làm đã chuẩn bị xong rồi có cả món sườn cừu rượu vang mà em thích, chín hoàn toàn, anh biết em không ăn thịt sống...”

“Vậy em sẽ tự đi...” Tôi nằm trong lòng hắn cười tươi

“Thế này nhanh hơn...” Người đàn ông khẽ véo má tôi

“Nè, anh sẽ làm hư em đó...”

Người đàn ông dừng một chút, cúi sát xuống tai tôi giọng nói mềm mại mang theo mùi rượu vang mê người “Anh thích vậy...”

Hương rượu vang thuần khiết, mùi thơm của thức ăn, âm nhạc nhẹ nhàng du dương, người đàn ông bên cạnh chăm sóc cẩn thận...

Ngồi sát bên cạnh tôi, cắt món ăn ra cẩn thận, sau đó, dè dặt đút vào miệng tôi...

Không sai, đừng ngạc nhiên, một tháng nay, chỉ cần là ngồi ăn cơm cùng nhau hắn đều đút cho tôi cả...

Người đàn ông này khiến tôi được hưởng thụ cảm giác ở trong tã lót một lần nữa, hắn dường như khiến tôi cảm thấy bản thân chính là một đứa bé ngay cả ăn cơm cũng không tự ăn được...

Lúc mắt bắt đầu đã từng kháng nghị với hắn, nhưng...vô dụng! Sau cùng cũng triệt để kệ hắn luôn

Thật không hiểu đút cơm ột người mù ăn thì có gì vui vẻ mà người đàn ông này lại làm không biết mệt...

“Anh còn không để cho em tự ăn nữa về sau em sẽ không biết cách dùng dao nĩa cho xem...” Tôi oán giận nói

Hắn cúi xuống tai tôi nói “Anh làm là được rồi...”

Nuốt xuống miếng thức ăn hắn vừa đưa đến môi, tôi bất đắc dĩ cười cười lại đổi được một nụ hôn yêu chiều của hắn...

Sau bữa tối, bị hắn ôm lên ban công, chúng tôi cùng ngồi ở ghế dựa đón gió...

Gió biển ban đêm hơi lạnh, chiếc áo mỏng manh không ngăn được cái lạnh thấm vào da thịt, không tự giác nghiêng về phía sau dựa sát vào vòng ngực ấm áp đó...

Tôi chủ động tiếp xúc khiến hắn cười nhẹ thành tiếng, cánh tay dài duỗi ra ôm chặt tôi vào ngực...

Đưa tay bóp nhẹ hoa đính hương trong bình đưa lên mũi khẽ ngửi, hương thơm thấm vào lòng người khẽ giang rộng tay ra khiến những cánh hoa nhỏ bé tung bay chuyển động, mùa may trong không khí...

Người đàn ông cầm lấy tay tôi, vài cánh hoa vẫn còn lưu lại trên lòng bàn tay, hắn chậm rãi mở bàn tay ra, khẽ cầm lấy mấy cánh hoa mỏng manh đó

“Không ngờ em lại thích loài hoa này, chẳng có chút quyến rũ nào, không xứng với em...” Người đàn ông soi xét nói

Tôi cười khẽ, yêu thích không cần phải xứng đáng. Tôi biết trong mắt người này, thứ thích hợp với tôi nhất là hoa anh túc, chỉ là tôi chẳng hề thích nó...

“Em thích hương vị của nó, có người nói dinh hương là loài hoa cao quý nhất, cho nên nó được coi là loài ha của Thiên Quốc...”

“Thế à?” Hấn nắm lấy bàn tay tôi, khẽ ngửi mùi hoa còn lưu lại trong đó, bình luận

“Loại hương thơm thanh khiết này quả thực không tầm thường...”

“Nhưng em thích nó cũng bởi vì hoa ngữ của nó...”

“Hoa ngữ?” Hấn có chút nghi ngờ

“Mỗi loài hoa đều có ngôn ngữ của riêng nó, anh không biết rõ sao?” Tôi quay sang, có chút cười nhạo suy nghĩ thiển cận của hấn

Hấn nhẹ nhàng bóp lên mũi tôi một cái “Là gì?”

Tôi nhếch môi cười, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi “Tình yêu... đã định trước là vô vọng “

Người đàn ông phía sau nhất thời cứng đờ, chưa kịp cho tôi phản ứng lại đã nghe thấy rắc một tiếng, tiếng thủy tinh vỡ vụn, không ngờ hấn lại giơ tay đập nát bình hoa...

Vài mảnh vụn bắn ra sượt qua gò má tôi, hơi đau...

“Sao thế?” Tôi không hiểu

“Không may mắn, anh không thích” Cơ thể hấn cứng rần như sắt

Tôi xoay người, cúi đầu vào ngực hấn dịu dàng thăm thì “Biết rồi, đừng giận...”

Cơ bắp của hấn vẫn cứ cứng đờ như trước, tôi dùng ngón tay khẽ xoa xoa nửa ngày sau hấn mới thả lỏng một chút, khẽ thở dài một hơi, bàn tay phía sau lại vuốt lên mặt tôi rồi kích động nâng mặt tôi lên

“làm em bị thương à?”

“Sượt qua da thôi, không sao đâu...” Tôi xoa mu bàn tay hấn, cười nhạt

“xin lỗi...” Người đàn ông xót xa lau vết máu đi

Tôi quay mặt vào lòng hấn, ôn nhu hỏi “Vẫn giận à?”

Người đàn ông thở dài trên đỉnh đầu tôi “Không giận chỉ cảm thấy bất an thôi...”

Tôi ngẩng đầu, đôi mắt mất đi tiêu cự không nhìn rõ đáng vẻ nhưng cũng có thể cảm nhận được ánh mắt hấn...

“Làm sao mới có thể khiến anh an tâm?” Tôi thì thầm

“Không biết nữa “

Tôi cười nhẹ “Anh làm khó em...”

Hấn không nói gì, chỉ ôm tôi chặt hơn

Nửa ngày sau hấn mới thì thào “Ngưng Tịch, em còn sợ bóng tối không?”

“Sợ, lúc nào cũng sợ...”

“Nếu như, cả đời này em sẽ không nhìn được thì sao...”

“Em sẽ điên mất...” Tôi cười khẽ

“Thế à?” Giọng nói của hấn mang chút ưu thương, là ảo giác của tôi sao?

“Nhưng anh lại rất thích đáng vẻ lúc này của em. Em không nhìn được nếu anh không dắt tay em thì em không đi được đến đâu cả. Anh không dứt cơm cho em thì em không ăn được gì hết. Anh rất thích cảm giác được em dựa dẫm thế này...”

Người đàn ông cúi đầu hôn lên cổ tôi, tôi khẽ mỉm cười, vùi mặt vào cánh tay hắn

“Em biết...”

Chuyện này tôi biết từ lâu rồi...

Gió tối nay thực sự rất lạnh, lạnh đến mức khiến lòng tôi lạnh buốt...

48. Chương 48: Vô Vọng Ii

Gió mát ôn hòa, ánh nắng tươi sáng, đã ăn xong bữa trưa, tôi một mình nằm ngửa mặt dưới chiếc dù lớn trong vườn hoa hưởng thụ đặc ân của thiên nhiên, hết như một chú mèo biếng nhác...

Đêm qua, cùng Truyền Chi nằm trên ban công đón gió xong liền bị hắn ôm vào phòng ngủ ngủ một giấc...

Đúng, chỉ có ngủ thôi, không làm bất cứ việc gì cả...

Một tháng này chúng tôi vẫn như thế...

Tôi trước giờ không nghĩ Truyền Chi sẽ là một người thuộc chủ nghĩa cấm dục, từ lần đầu tiên lên giường cùng hắn, tôi đã biết, đằng sau cái vẻ bề ngoài đạo mạo kia có cất giấu một con quái thú hung mãnh, cường bạo mà khát máu...

Vậy thì rốt cuộc hắn đang nghĩ gì?

Chẳng lẽ hắn thực sự chỉ coi tôi là một con búp bê dùng để trang trí, ngắm nhìn, ôm ấp thôi sao?

Hay là hắn lo cho đôi mắt không nhìn được của tôi?

Nếu thực sự là như thế tôi cũng hơi cảm kích hắn...

Không nhìn thấy gì khiến tôi trở nên yếu ớt, và điều tôi không muốn nhất chính là lúc bản thân yếu ớt nhất lại trần truồng cùng một người đàn ông...

Như thế khiến tôi cảm thấy lo lắng bất an, thậm chí là hoảng sợ...

Nghĩ đến đây, bất giác cười khổ

Điểm này dường như có một người đàn ông mãi mãi không hiểu, hắn lúc nào cũng biến tất cả mọi thứ thành trong suốt thì mới cam tâm...

Ở trước mặt hắn, hắn không cho phép tôi trốn tránh, ngay cả về yếu ớt của tôi cũng bị hắn thu hết vào đáy mắt, chỉ còn thiếu mức lộ da tôi nghiền cứu khung xương và nội tạng của tôi...

Tôi vẫn còn đang suy nghĩ, bên tai lại truyền đến tiếng bước chân ổn định của Truyền Chi

Tôi hơi động nửa người trên, quay sang cười hỏi nơi có tiếng động truyền tới “sao lại về?”

Đột ngột bị một cánh tay mạnh mẽ kéo lên, tôi kinh ngạc đau đớn khiến tôi bất giác đẩy hắn ra, nhưng lại bị đối phương túm chặt hơn

“Tại sao em vẫn chưa nhìn thấy?”

Giọng nói này khiến tôi cứng đờ ngay lập tức, Hoàn Tư Dạ, sao lại có thể là hắn!

“Tư Dạ, là anh...” Tôi thò tay ra liền bị hắn kéo vào ngực...

Bá đạo cường thế như vậy, đúng là hắn rồi...

Biết được điều này giờ phút này lại khiến tôi có một cảm giác không an tâm khó hiểu...

“Vết thương của anh...”

“Anh không sao, nhưng mắt em tại sao vẫn chưa nhìn thấy?” Hấn nâng mặt tôi lên

Tôi cười khê “Không sao, bác sĩ nói một khoảng thời gian nữa sẽ ổn thôi...”

“Thế à?” Hấn xót xa vuốt lên mắt tôi

Tôi khê mỉm cười, đột nhiên hỏi

“Chuyện của Trình Chân không phải do anh làm, vì sao không nói em biết?”

Hấn hơi ngẩn người

“Anh có nói rồi nhưng em không tin...” Giọng nói hấn có vẻ hơi oan ức

Tôi cười nhẹ “Đúng vậy, anh nói rồi, em quên mất...”

Hấn thực sự đã nói rồi nhưng tôi lại không tin...

Vì sao lại không tin hấn? Vì sao trước đây cứ khẳng định việc đó do hấn làm?

Tôi cũng quên mất rồi...

Đoạn ân oán này, thực sự đã dây dưa vướng mắc lâu lắm rồi, lâu đến mức khiến cả thể xác và tinh thần của chúng tôi đều trở nên mệt mỏi, đợi đến lúc biết được chân tướng thực sự này, tất cả đã đều không còn quan trọng nữa...

Ngoại trừ việc lặng lẽ oán trách sự bất đắc dĩ của số phận ra...chúng tôi...căn bản cái gì cũng không thể làm..

Đó có phải là một điều báo hay không? Khăng khăng một mực với hận thù đó hình như chính là bi kịch đã được định trước của chúng tôi...Tồn tại – Tai nạn – Khó khăn – Đào tẩu

Cứ như vậy, im lặng một lúc lâu...

“Ngưng Tịch, theo anh đi...” Hấn đột nhiên nắm chặt lấy tay tôi

“Đi theo anh?”

“Ừ, chúng ta đi...”

“Truyền Chi đồng ý sao?”

“Hấn bảo để em quyết định...”

Tôi khê mỉm cười, hấn lại tốt vậy ư?

Tôi nhẹ nhàng rút tay ra, chậm rãi lùi về phía sau, rời khỏi không gian bị vây quanh bởi hơi thở của hấn, lắc đầu

“Em không đi đâu...”

“Vì sao??” Giọng nói của hấn mang vẻ nôn nóng rõ ràng

“Em nghĩ anh có thể hiểu được...” Giữa chúng tôi luôn không cần quá nhiều ngôn ngữ

“Em muốn tính kế gì với hấn hả? Hiên Viên Ngưng Tịch, đừng làm chuyện điên rồ hấn là người như thế nào, em chẳng lẽ lại không biết?”

“Biết chứ...” Tôi cười khê, “Ngay lúc anh bức em phải lên giường của hấn, em đã biết rồi...”

“Em đang trách anh?” Người đàn ông đau lòng hỏi

Tôi vừa cười vừa lắc đầu, “Không, em không có tư cách trách anh, anh chỉ làm chuyện bản thân phải làm, hấn cũng thế...”

Tôi quay sang, mắt rõ ràng là không nhìn được, trước mặt vẫn là một màu đen tối, nhưng tôi biết bản thân mình lúc này ánh mắt nhất định lạnh giá như băng...

“Đây chính là thế giới của chúng ta, đấm đuổi dụi dằm có lẽ chỉ là một tầng che đậy đẹp đẽ, dùng để che giấu hiện thực máu me đầm đìa... Kẻ yếu mãi mãi đầu phải cúi đầu trước cường quyền, thậm chí qùy bái,

cúi đầu xưng thần...” (cúi đầu xưng thần: cúi đầu tự xưng là bề tôi, ý chỉ sự khuất phục với đối phương. Điển cố xuất phát từ chương 19 trong tác phẩm “Triệu Khuông Dẫn” :Bất cứ người nào ngoan ngoãn cúi đầu xưng thần trước mặt Quách Uy, chẳng lẽ còn thể diện để chê cười người.)

Lập tức tôi cười tự giễu “Và trước mặt anh và Truyền Chi, em mãi mãi là kẻ yếu... Cho dù chịu đủ loại lăng nhục cũng chỉ có thể tự trách bản thân... không đủ mạnh mẽ “

“Không phải như vậy!” Người đàn ông sai bước tới, nắm lấy vai tôi, vội vàng phủ nhận

“Em biết rõ mà, anh không đối xử với em như thế, sao em lại có thể đánh đồng anh và hắn? Sao em lại có thể nói như vậy?”

Đau đớn bị kiềm chế khiến người đàn ông gầm nhẹ vài tiếng, bàn tay vốn là đang đè chặt lên bả vai tôi giờ phút này lại đang run rẩy

“Bởi vì, các người cùng làm một chuyện, mà anh thậm chí còn không bằng hắn...”

“Cái gì?”

Tôi tựa lên vai hắn “Anh rất hiểu em, anh luôn có thể bắt đúng chỗ đau của em, cho nên mỗi lần đả kích đều đủ để trí mệnh...”

Cảm giác được người đàn ông ôm tôi đang run rẩy, tôi cười nhẹ cúi sát xuống tai hắn thăm thềm, dùng âm điệu dịu dàng nhất nói ra sự thật tàn nhẫn nhất

“Tư Dạ, anh biết không? Anh luôn miệng nói bảo vệ em nhưng người làm em tổn thương sâu nhất vẫn luôn là anh...”

Cơ thể hắn chấn động mạnh, sau đó luồn tai vào tóc tôi, ép chặt lấy gáy tôi

“Hiên Viên Ngưng Tịch, anh rất muốn bóp chết em...”

Tôi nhếch môi cười “Em biết...”

“Anh không thể để em ở đây được, đi theo anh nhé!” Hắn lại một lần nữa nắm chặt lấy tay tôi

Tôi đứng im tại chỗ lắc đầu “Anh quên là em thích cắn chủ sao? Trừ phi, người anh quyết định từ bỏ Thiên Nhất Minh, nếu không anh không giữ được em đâu...”

“Em muốn anh từ bỏ Thiên Nhất Minh?” Hắn trầm giọng hỏi

Tôi hừ một tiếng “Sao lại thế được? Đó là trách nhiệm kế thừa gia tộc của anh, là thiên hạ mà anh đã dùng sinh mệnh và máu tươi đánh đổi, không ai có quyền bắt anh từ bỏ nó, cũng giống như không ai có quyền bắt em từ bỏ Xích Vũ, em có cùng tâm nguyện với các thế hệ lão đại của Xích Vũ...”

Bàn tay hắn khẽ run lên, sau đó là im lặng...

Một lát sau hắn nghiêng răng nói “Vì sao nhất định phải như vậy?”

Tôi cười nhẹ “Anh từng thấy tịch dương và hắc dạ cùng xuất hiện một lúc chưa? Đó là quy luật của số mệnh... Số mệnh đã định trước, anh và em không thể nào cùng tồn tại...”

Tôi cảm thấy có thứ gì đó đang dần dần từng chút từng chút lạnh đi, là ánh mắt của người đàn ông đó sao?

Hắn chậm rãi buông tay tôi ra, cười nhẹ một tiếng

“Thế à? Em nói đó là số mệnh, vậy để anh nói cho em biết cái gì mới thực sự là số mệnh...” Hắn hung hăng bóp chặt cổ tôi, cúi xuống tai tôi nói nhỏ, nói ra lời thề dường như là thực lòng nhất, cũng là độc nhất trên đời

“Nếu như em vì Xích Vũ mà cự tuyệt anh, vậy anh... sẽ đâm nát Xích Vũ dưới chân mình “

“Em thích ở lại đây phải không? Vậy em cứ ở lại đi...” Hắn một tay đẩy tôi ngã xuống ghế dựa, lạnh lùng trào phúng

“Đợi đến lúc Xích Vũ, Truyền Chi, tất cả những thứ em có thể dựa dẫm đều không còn tồn tại nữa, anh cũng muốn xem rốt cuộc em có thể trốn được ở đâu?”

Nói xong lập tức cúi người xuống, nâng cằm tôi lên, hôn nhẹ một cái, từng từ từng chữ nói ra rõ ràng rằng “Lúc đó anh sẽ cho em biết, thế nào mới gọi là ‘cúi đầu xưng thần’ thực sự...”

Nói xong lập tức rút người ra khỏi không gian của tôi, hơi thở của hắn thoát cái đã biến mất, cũng giống như sự xuất hiện bất ngờ của hắn, không để cho bất kì người nào có cơ hội thở gấp...

Mặt trời vẫn rực rỡ tươi đẹp như trước, gió bên cạnh vẫn dịu dàng ấm áp như trước

Tôi ngẩng mặt để ánh mặt trời rực rỡ đó xuyên qua linh hồn tái nhợt của tôi...

Một giọt chất lỏng lạnh lạnh trượt ra khỏi khóe mắt tôi, tôi giạt mình, trời mưa sao?

Mở hai mắt ra, vẫn là một màu tối đen, tôi không nhìn thấy mưa, trong miệng lại nếm được vị mặn mặn

Thì ra đó không phải là mưa, đó là nước mắt của tôi...

Hiên Viên Ngưng Tịch, thì ra mày còn có thể rơi lệ, còn tưởng rằng mày đã quên mất cảm giác khóc lóc rồi chứ...

Mày cũng biết thế nào là bi thương sao?...

Lúc tôi ý thức lại được thì nước mắt đã rơi đầy mặt từ lâu...

Haiz, số mệnh...

Tịch dương qua đi hắc dạ mới có thể bắt đầu, đó là quy luật mãi mãi không thay đổi, đó chính là sự bất đắc dĩ của số mệnh...

Tôi hơi cong khóe môi, Hiên Viên Ngưng Tịch, dù cho nước mắt của mày có chảy thành sông thì cũng không thay đổi được quy luật của số mệnh này...

Cho nên, thu nước mắt lại đi, những điều vô dụng mãi mãi cũng chỉ là vô nghĩa mà thôi...

Buổi tối Truyền Chi trở về, tất thấy đều giống hệt như bình thường, có khác gì cả

Hắn cũng chẳng hỏi han gì, tôi cũng không nói năng gì, tất cả đều bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh...

Ăn xong bữa tối, bị hắn ôm vào phòng, tôi hôm nay thực sự rất mệt mỏi chỉ muốn nằm xuống giường tìm cảm giác ngủ một giấc ngon lành, lạ thật chẳng làm được việc gì mà lại cảm thấy mệt mỏi đến cực điểm...

Nhưng đó lại là một tham vọng quá đáng...

“Có thể không?” Truyền Chi thổi khí vào tai tôi, chưa đợi tôi trả lời hắn đã nặng nề ép chặt tôi ở trên giường...

Tôi nghĩ không cần chờ tôi trả lời thế nào, gười đàn ông phía trên đã mau chóng kéo áo ngủ của tôi rồi...

Đã biết trước sẽ có một ngày như vậy, chỉ là không ngờ được hắn lại có thể nhẫn nhịn lâu đến thế...

Một nụ hôn có thể gọi là thô bạo, đầy dọa môi tôi tham lam mút lấy hơi thở ngọt ngào của tôi, tôi bị hắn hôn đến mức khó thở...

Bàn tay vẫn luôn yêu thương vuốt ve tôi giờ phút này lại không chút lưu tình chà đạp da thịt tôi, nếu bây giờ tôi nhìn thấy được thì nhất định tôi sẽ thấy ngay một vết bầm tím trước ngực...

Truyền Chi trước giờ không phải là người háo sắc như thế, hôm nay hắn bị sao vậy?

Lúc tôi vẫn còn đang suy nghĩ, hắn đã nhấc đôi chân thon dài của tôi lên, mạnh bạo động thân một cái, dục vọng nóng như lửa tiến quân thần tốc, đâm thẳng vào sâu bên trong...

“Ừm...” Tôi kêu một tiếng, khúc dạo đầu còn chưa kịp làm, phía bên trong hang động còn chưa kịp giãn da đã phải chịu cái đâm vào mạnh như thế, đau đớn mạnh mẽ xông thẳng đến lồng ngực, tôi cảm thấy cơ thể mình đang run lên, cơ bắp toàn thân đều không chịu nổi mà cứng lên...

Nhưng người đàn ông phía trên dường như không biết được hết thấy những điều này, hang động thít chặt vì đau đớn càng thêm kích thích dục vọng đag bành trướng của hắn...

Hắn nằm trên người tôi tùy ý rong ruổi, mỗi lần va chạm đều khiến tôi đau đớn khó chịu, từng đợt cơn đau chạy thẳng lên đỉnh đầu, ngay cả kêu rên cũng không có sức lực...

Dưới ý thức tôi đưa đôi tay chống lên bộ ngực cứng như thép của hắn, lập tức bị hắn nắm lấy khóa ở hai bên sườn...

Hơi nghiêng mặt đi, cố chịu đựng sự đau đớn, tôi cố thả lỏng cơ thể để đón nhận đỉnh cao nóng rực của hắn

Chỉ là sự chịu đựng của tôi lại không đổi lấy được sự thương tiếc của hắn, hắn đưa đỉnh dục vọng vào nơi sâu nhất trong cơ thể tôi, dùng lực mạnh hơn nữa khiến tôi phải cong người lên, tôi bất giác ngẩng đầu, đường nét trên cổ có thể nhìn rõ ràng từng phân...

Người đàn ông bên trên hơi ngừng lại, lập tức đưa nụ hôn nóng bỏng của mình đặt lên chiếc cổ tinh tế của tôi, không chịu nổi thở dài “Em đẹp quá, Ngưng Tịch, em thật đẹp...”

Tôi chẳng có hơi sức đâu mà để tâm đến lời khen của hắn, triền miên điên cuồng liều chết như thế, tôi nghi ngờ ý thức của người đàn ông này bây giờ có còn tỉnh táo hay không...

Mồ hôi lạnh đã chảy đầy người, người đàn ông phía trên vẫn không ngừng không nghỉ, hơn nữa động tác càng lúc càng nhanh, càng lúc càng kịch liệt...

Bên tai không ngừng vọng lại tiếng thở dốc nặng nề và tiếng tim đập cuồng loạn của hắn, người đàn ông bên trên mồ hôi rơi như mưa, mồ hôi trên cằm không ngừng rơi xuống hòa vào mồ hôi trên ngực tôi...

Mãi đến khi hắc lên đỉnh trong người tôi, bắn vào bên trong một dòng nhiệt nóng bỏng, tôi mới khẽ thở phào nhẹ nhõm...

Ai ngờ dục vọng vừa mới được thỏa mãn chưa đợi rời khỏi người tôi đã lại cứng lên một lần nữa, hắn va chạm càng thêm mãnh liệt, rồi cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình cũng quặn đau từng cơn theo từng cái đập vào của hắn...

Mỗi lần đều vào đều rất mạnh, loại phương thức gần như tàn bạo này khiến tôi thực sự không chịu đựng nổi, cơ thể nhỏ bé yếu ớt chỉ có thể đóng đưa theo luật động của hắn, hoàn toàn trôi nổi bập bênh

Hắn không biết mệt mỏi khiến tôi hoài nghi hắn có phải muốn đem dục vọng chất chứa trong một tháng nay xả phát trong một lần này không, nếu đúng là như thế thì chắc chắn tôi không chịu nổi...

Không biết đã qua bao lâu, thật sự không chịu nổi nữa, tôi mệt mỏi lên tiếng nhắc nhở

“Truyền Chi, nhẹ một chút, đau quá...”

Lời nói yếu đuối như thế chắc chắn người đàn ông đang phóng túng trong vòng xoáy của dục vọng sẽ không nghe được, tôi không hy vọng nó sẽ mang lại hiệu quả...

Nhưng câu nói này của tôi lại khiến con người vừa rồi còn tàn sát bừa bãi trên người tôi dừng lại

“Xin lỗi, anh quên mất cơ thể em không tốt...” Giọng nói kích tình của hắn chưa được bình thường, nhỏ và khàn đặc

Vùi mặt vào hõm cổ tôi, mồ hôi trên tóc làm ướt cả mặt tôi, hắn cứ như vậy, nằm đè trên người tôi hỗn hển thở dốc, tiếng thở đó cực giống tiếng thở của dã thú trước khi săn mồi...

Dục vọng của người đàn ông vẫn đang chôn sâu trong người tôi và thái dương của hắn đều đang nhảy lên giằng giật, tôi cảm thấy mỗi tác da thịt, mỗi khối cơ bắp của hắn đều đang yêu cầu hắn bắn ra, lại bị hắn áp chế lại...

“Anh sao thế?” Tôi dùng mười ngón tay thon thon của mình xoa bả vai mồ hôi ròng ròng của hắn, hắn run lên một cái, dục vọng vẫn đang chôn trong người tôi lại rục rịch góc đầu dậy...

Tôi không dám cử động linh tinh nữa...

Nửa ngày sau, tiếng thở gấp của hắn mới hơi bình thường một chút...

“Hôm nay em khóc...” Hấn cúi xuống tai tôi thì thào

Tôi trầm mặc một giây “Anh nhìn thấy?”

“Ừ, anh làm sao có thể yên tâm để em một mình gặp hấn...”

Tôi không nói gì...

“Em có thể ở lại, anh rất vui nhưng lúc hấn xoay người anh lại thấy nước mắt của em...”

Hấn nâng mặt tôi lên giọng nói khàn và nhỏ lúc trước lại lộ ra một chút bất đắc dĩ

“Nếu như, em khóc trước mặt hấn, anh còn có thể nói với bản thân rằng nước mắt của em là giả. Nhưng em lại khóc ở sau lưng hấn, khóc một cách im lặng... Haiz, em ngay cả cơ hội tự huỷ hoại mình cũng không cho anh...”

Hấn cười khê một tiếng bên tai tôi, sau đó nghiêng răng nói “Tính sao đây?”

Hai ánh mắt sắc bén chiếu thẳng vào mặt tôi khiến tôi không thể che giấu...

“Nói cho anh biết, người đàn ông đó đối với em có phải là vô cùng đặc biệt không...”

Ngón tay hấn lại dùng lực thêm một chút nữa, tôi khó chịu nghiêng mặt đi nhưng lại không nói gì

Tai nghe thấy tiếng thở dài của hấn

“Lại là cái vẻ mặt đó, nhìn cái vẻ này của em khiến tôi ngay cả khí lực cũng không có...”

Người đàn ông cúi đầu hôn lên môi tôi, hôn rất sâu, dường như muốn dùng cái hôn này để khám sâu vào linh hồn tôi...

Thân dưới lại bắt đầu cử động mãnh liệt, nhưng lần này người đàn ông lại hơi khống chế lực đạo một chút...

“Ngưng Tịch, nói cho anh biết, phải làm thế nào mới có được em?” Người đàn ông đang kích tình rên rỉ nói bên tai tôi

Tôi cười khê, người đang chiếm đoạt tôi lại có thể nói ra những lời như vậy...

Đưa tay chạm vào nơi dự vọng của chúng tôi đang kết hợp, người đàn ông bên trên khê run lên

“Anh đã có được em rồi...”

“Đó chỉ là cái xác, còn trái tim của em thì sao?” Bàn tay hấn ôm lấy một nơi mềm mại của tôi, hơi dùng lực xoa nắn

“Nói đi, trái tim em ở đâu?”

Tôi lắc đầu cười khê, “Đừng hỏi em về những thứ mà em không có...”

“Thật là không có ư? Vậy Hoàn Tư Dạ thì sao...” Thân dưới không ngừng chuyển động mạnh hơn, hơi thở của hấn càng lúc càng nặng nề

Tôi ngẩng đầu lên hơi nheo đôi mắt lại, chịu đựng dự vọng càng lúc càng ra vào mãnh liệt

“Hấn...cũng thế thôi... A” hấn đột nhiên dùng lực khiến tôi không chịu nổi mà rên rỉ thành tiếng...

“Lừa đảo...em đang lừa anh... hay là đang lừa chính bản thân mình?”

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu “Truyền Chi, rốt cuộc cái gì đã biến anh thành con người suy tính thiệt hơn như thế?”

“...” Hấn không trả lời

“Nếu nói là đặc biệt thì đúng là có chút đặc biệt. Lần đầu tiên của em chính là cùng với hấn, trước mặt bao người bị hấn cưỡng bức...”

Người đàn ông bên trên cứng đờ “Ngưng Tịch...”

Tôi nở nụ cười thê lương “Chuyện đó thực sự cả đời khó quên, đủ đặc biệt chưa...”

“Xin lỗi, anh không biết...”

“Truyền Chi, rốt cuộc phải làm sao mới có thể khiến anh yên tâm? Dùng cách anh thích chiếm đoạt em, anh sẽ yên tâm sao?”

“Ngưng Tịch, em biết bản thân mình đang nói gì không?” Hắn nhẹ nhàng nâng mặt tôi lên

Tôi nhắm hai mắt lại, khẽ thở phào một hơi “Biết chứ... Truyền Chi, để em dùng cơ thể này ghi nhớ anh đó chẳng phải là chân thực nhất sao?”

Tôi vòng đôi chân non mềm trắng mịn của mình quanh vòng eo vững chắc rắn chắc của hắn, vuốt ve đầy khiêu khích...

Hơi thở hắn lập tức trở nên nặng nề hơn, một tay kéo người tôi ôm chặt tôi vào lồng ngực, tư thế đó khiến dự vọng của hắn càng chôn sâu trong cơ thể tôi hơn nữa...

Tôi bất đắc dĩ dựa vào lồng ngực, giống như một cây dây theo quán chặt vào người hắn...

Người đàn ông yêu chiều hôn lên đôi má mềm mại, chiếc cổ xinh đẹp, xương quai xanh tinh tế của tôi...

Thân dưới ra vào càng mạnh hơn, càng dùng lực nhiều hơn...

Tôi dựa đầu lên bờ vai hắn, khẽ rên rỉ, lúc đau quá không chịu nổi tôi sẽ cắn mạnh lên vai hắn..

Nhưng cái đau lại càng khiến hắn hưng phấn hơn...

Tôi nghĩ chúng tôi đều điên hết rồi...

...

“Ngưng Tịch, Ngưng Tịch, vẫn ổn chứ...” Hắn vỗ nhẹ lên mặt tôi

Tôi khẽ lắc đầu, lại ngất rồi, cơ thể càng lúc càng yếu...

Tôi dùng mu bàn tay xoa lên mồ hôi rịn ra trán hắn, nhẹ giọng hỏi

“Anh yên tâm chưa?”

Hắn không nói gì chỉ ôm tôi vào ngực, khẽ hôn lên trán tôi

Tôi khẽ thở dài,

“Truyền Chi, đừng để bác sĩ cho thêm quang phần vào thuốc của em nữa (quang phần là một loại bột tán, uống vào sẽ làm ắt bị loạn thị, ý là bác sĩ hòa bột này vào thuốc của chị Ngưng Tịch để mắt của chị không khỏi được), dùng loại thuốc này trong thời gian ngắn thì không sao nhưng dùng lâu dài thì sẽ tạo nên thương tổn ắt...”

Người đàn ông run lên, cười khổ nói “Có phải rất ấu trĩ hay không?”

Tôi cười nhẹ “Chuyện này thực sự không giống như tác phong của anh, em còn tưởng rằng anh sẽ trực tiếp làm cho em mù luôn chứ...”

“Lúc mới bắt đầu thực sự là định làm như thế, nhưng sau lại không thể ra tay được. Em sợ bóng tối như thế, làm vậy còn tàn nhẫn hơn cả giết chết em...”

Tôi ôm lấy cánh tay hắn, khẽ cười nói “Đó có thể xem như một cách quan tâm không?”

“Em nói xem?”

Tôi chỉ cười không nói...

“Hôm nay em mệt chết rồi, ngủ thêm chút nữa đi...”

Tôi khẽ gật đầu “Giờ là lúc nào rồi?”

“Trời sáng lâu rồi...”

“Truyền Chi, bình thường tính lực của anh cũng...”

Hắn cười khê mấy tiếng “Hôm nay có chút không khống chế được...”

“Bởi vì em khóc sao...”

“Có lẽ vậy... Em khiến anh...”

Giọng nói của hắn giống như ý thức của tôi, phiêu tán càng lúc càng xa...

Sau đó hắn còn nói gì nữa thì tôi không biết...

Chỉ nhớ là lúc đang buồn ngủ mơ màng, hắn cúi xuống tai tôi thầm thì

“Đồ lừa đảo, em là muốn để cơ thể mình ghi nhớ anh hay là muốn để bản thân mình quên hắn? Nhưng thôi, bỏ đi... Chỉ cần em ở lại là tốt rồi.” Người đàn ông khê gõ lên trán tôi một cái

“Ngưng Tịch, biết không? Mặc kệ nước mắt của em là thật hay giả, đã định trước sẽ có một người vì nó mà vạn kiếp bất phục... Có điều” Hắn cúi đầu hôn lên môi tôi

“Người đó sẽ không phải là em. Em hy vọng là hắn? Hay là ... anh?”

Dường như muốn dùng cái hôn để bao phủ lên tất cả mọi nghi vấn, hắn cũng không cần câu trả lời của tôi...

Tôi cười nhẹ trong lòng, thật hay giả thì có sao đâu? Đã không còn quan trọng nữa

Chỉ là, không lo lắng một chút nào về cơ thể cũng như tình cảm bị chiếm đoạt của mình cũng có lợi đấy chứ...

Haiz, hóa ra người ti tiện nhất không phải là Truyền Chi, cũng không phải Hoàn Tư Dạ, mà là chính tôi...

49. Chương 49: Hạnh Phúc Huyền Ảo

“Haiz, lại chảy máu rồi...” Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ nhàng liếm đi vết máu trên kim châm, cầm lấy miếng bông bên cạnh lau đường máu dọc theo đường cong của thắt lưng người đàn ông.

“Đừng bắt em xăm nữa, căn bản là không thể khống chế được lực đâm kim, anh lại không chịu dùng thuốc tê, không đau sao?”

Buông chiếc kim dùng để xăm mình màu trắng bạc xuống, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa hai vai để trần của hắn, khê xoa lên nơi vừa bị châm, cố gắng xoa đi cơn đau ban nãy...

“Không sao, cứ làm đi...” Người đàn ông nằm úp sấp trên giường không ngại ngần, nhún nhún đôi vai rộng của mình, hơi khép hai mắt lại...

Khê thở dài một hơi, cầm lấy cây kim, chọc đầu kim vào khay màu nhuộm, ngón tay khê siết nhẹ làn da mềm dẻo căng cứng của hắn, từ từ đâm vào...

“Ừm...” hắn hừ nhẹ một tiếng nhưng tiếng hừ đó không giống như bị đau mà ngược lại giống như tiếng rên vui vẻ hơn.

Một giọt máu đỏ tươi tràn ra dưới đầu kim rất nhỏ, theo chiếc lưng cong hoàn mỹ của hắn chảy xuống...

Tôi khê rút kim ra, cúi người xuống, dùng đầu lưỡi liếm đi giọt máu trên đầu mũi kim, người đàn ông thở ra một hơi, làn da vốn đã dễ chịu giờ còn thoải mái hơn.....

Đầu kim tinh mịn và nụ hôn trên choker của người đàn ông lần lượt hạ xuống, tôi có thể cảm nhận được thân dưới có một niềm hưng phấn khó hiểu, người đàn ông dường như rất hưởng thụ loại kích thích vừa đau đớn vừa vui vẻ này.....

Lại một lần nữa đâm kim nhằm chỗ, từng tơ máu tinh tế chảy xuống khiến cơ thể phía dưới khê run lên.....

Tôi khẽ than một tiếng” em thực sự không có thiên phú về lĩnh vực này.....” Buông cây kim ra, nằm sấp xuống, phục hạ thân, nụ hôn kỹ càng của hắn vẫn lạc trên da thịt, lướt qua tấm lưng với những đường cong duyên dáng của hắn từng chút từng chút liếm đi vết máu như giăng lưới trên lưng.....

Hắn khó chịu ngậm nga một tiếng, hơi chuyển động nhẹ lưng.....

Một bông hoa anh túc màu tím rất lớn tùy ý lộ ra trên lưng người đàn ông, hình xăm trên người từ bờ vai dẻo dai của hắn kéo dài xuống tận thắt lưng

Uốn lượn theo đường cong cơ thể trắng kiêu của hắn, loài hoa của tội ác phảng phất dường như có một sinh mệnh, quyến rũ, hoang dã, không kiêng dè tỏa ra sự mê hoặc hấp dẫn lòng người

Mạnh mẽ và dịu dàng, dũng mãnh và đẹp đẽ cứ như vậy dung hợp trên cơ thể hoàn mỹ của người đàn ông này.

Tôi nhìn không được mà thở dài, sự cao quý toàn vẹn vốn có khiến loài hoa ma quỷ này khi ở trên người hắn lại có thêm một phần ưu nhã, người đàn ông này hoàn mỹ đến mức khiến người ta muốn phạm tội.....

Chậm rãi lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý, nụ hôn nhẹ nhàng giờ này lại biến thành những cái cắn nhẹ rơi trên đường cong ưu mỹ của hắn.....

“Ừm.....” Một tiếng ngậm khẽ, hắn mạnh mẽ xoay người đưa tay ôm lấy tôi, tôi đã bị hắn đè xuống bên dưới

Ngón tay hữu lực lướt qua mặt tôi, nụ hôn không kiêng dè rơi xuống gáy tôi.....

Dùng hai tay trêu ghẹo khuôn ngực hắn, dịu dàng nhắc nhở “Vẫn chưa xăm xong mà?”

“Ngày mai làm tiếp.....” Hắn mơ hồ nói, mở miệng cắn nhẹ hoa trên ngực tôi.....

Tôi khẽ run rẩy, bất đắc dĩ nói “Đã xăm đến nửa tháng rồi.....”

“Không sao, chúng ta có nhiều thời gian mà.....” Giọng nói khàn đặc chứng tỏ sự nhẫn nại của hắn đã tới cực hạn rồi

Ngón tay hơi lạnh xoa lên tấm lưng đầy tơ máu của hắn, xúc cảm dinh dính trên đầu ngón tay.....

“Nhẹ một chút.....” Tôi hơi nhắm mắt lại.....

“Biết rồi.....”

Những nụ hôn nóng bỏng rơi xuống như mưa, dục vọng của hắn cũng tùy ý xâm nhập, kìm nén quá lâu khiến hắn gần như là bạo phát, cơ thể hắn vì được giải phóng mà run lên nhè nhẹ.....

Tôi ngẩng đầu, hơi cong người lên một chút để thích ứng với dục vọng cứng rắn nóng bỏng của hắn, mãi đến khi dịu dàng bao chặt lấy hắn luật động thân dưới của hắn mới dần trở lên mãnh liệt.....

Dần dần, cơ thể tôi cũng có cảm giác, những tiếng rên rỉ kéo dài, nếu được nói ra miệng, có thể tôi sẽ nói: tôi yêu cảm giác này.....

Tình yêu vốn là một loại hưởng thụ của đời người, mây mưa thất thường, lưu luyến triền miên, dục vọng nóng bỏng đều là một loại hưởng thụ mất hồn khiến tất cả mọi người cam lòng trầm luân, đắm chìm trong nó.....

Nhưng tại sao mỗi lần nằm ở phía dưới người kia, tôi đều cảm thấy đau lòng, nỗi đau đớn cứ đặc quánh lại từng chút một đâm sâu vào trái tim khiến tôi ngay cả sức để thở cũng không có, rốt cuộc là thân thể đau hay là trái tim đau.....

Đúng vậy, không có vui vẻ, chỉ cảm thấy đau đớn, Tư Dạ, bắt đầu từ năm mười sáu tuổi anh luôn làm em rất đau.....

Một nụ cười khổ tràn ra bên môi, tôi dùng tay che đôi mắt đi nhưng không ngăn cản được sự khô héo trong tâm hồn, cho dù người đàn ông phía trên có dịu dàng hàng vạn hàng nghìn thế nào đi chăng nữa thì sự ấm áp trong cơ thể cũng dần đang mất đi, từng tắc từng tắc trở thành băng đá.....

Cơ thể đang chuyển động đều đặn bỗng dừng ngừng lại, kéo hai tay tôi đặt lên đỉnh đầu

“Ngưng Tịch, mở mắt ra.....”

Người đàn ông thấp giọng ra lệnh.....

Tôi thuận theo hắn, mở mắt ra, một giọt chất lỏng hơi lạnh rơi xuống mặt tôi, đó là mồ hôi trên mặt hắn.....

Người đàn ông bên trên mồ hôi rơi như mưa, đó không phải vì cảm giác sung sướng khi đang được thỏa mãn dục vọng, mà là vì kìm nén, hắn đang kìm nén dục vọng muốn bạo phát của mình, đơn giản là vì một câu nói của tôi.....

Thở dài một hơi, tôi ngẩng mặt lên, tiếc thương hôn lên cằm hắn.....

Đôi mắt xanh sáng rực đầy mê muội, dục vọng tràn ngập nồng đậm trong đôi mắt đó còn có cả nỗi đau đớn nhàn nhạt.....

Nhưng vì sao lại là đau đớn? Tôi không hiểu.....

Thấu hiểu được dục vọng của hắn nhưng lại không thể nào lý giải nỗi đau đớn của hắn.....

“Ngưng Tịch.....” Hắn cúi đầu gọi tên tôi, tựa trán lên trán tôi, đôi mắt xanh lam sâu thẳm trối tôi rất chặt.....

“Nhìn anh, nhìn kỹ vào, em đừng coi anh là hắn.....”

Tôi cứng đờ, “Em không có coi anh là hắn.....”

“Nói dối khi đang nằm trên giường của anh, đó có phải là thói quen của em không?” Nhíu mày, giọng nói của hắn đầy đau đớn

“..... xin lỗi” Im lặng một lát, tôi cụp mắt xuống, nói ra mấy chữ đó

“ĐỒ lừa đảo, em tàn nhẫn nói ra những lời dối trá như thế, nhưng chết tiệt, tại sao anh lại cứ quan tâm đến em.....” Luật động thân dưới nhanh hơn một chút, nhưng không hề thô bạo, hắn vẫn còn quan tâm đến cảm nhận của tôi.....

“Vì sao... lần nào cũng bị anh xuyên thấu?” Tôi ngập ngừng nói, thực sự tôi không hiểu

“Nếu như anh không chứng kiến được cảnh đó, anh sẽ tin rằng.....”

“Hả, cảnh gì?”

“Các người đứng cùng một chỗ mà ôm chặt lấy nhau, lúc đó anh cho rằng bản thân mình đang thấy được một thế giới, một thế giới chỉ của riêng hai người.....”

Ha, tôi lắc đầu cười khê, một thế giới chỉ của riêng hai người? Nếu như trên thế giới chỉ còn lại hai người chúng tôi, vậy chắc chắn đơn thuần hơn nhiều...

“..... Em lại khiến anh cảm thấy bất an rồi à?” Bàn tay tôi xoa lên tấm lưng hắn, dịu dàng trấn an

Hắn vùi đầu vào ngực tôi, dùng đầu lưỡi khiêu khích nhưng lại không trả lời.....

Tôi rên rỉ một tiếng, “Em chẳng biết làm thế nào cả.....”

Sự chua xót bất đắc dĩ của tôi đổi lại được những nụ hôn tinh mịn kéo dài của hắn, ôm chặt lấy tôi, dục vọng tiến thẳng vào nơi sâu nhất.....

“Ừm.....” Rên khê một tiếng, chút ý nghĩ hỗn độn vừa rồi không cách nào tiếp tục được nữa, phóng túng bản thân trong dòng chảy của dục vọng, cùng trầm luân với hắn.....

Cơ thể yếu đuối tái nhợt kề sát vào hắn, móng tay sắc nhọn đâm sâu vào trong da thịt hắn.....

Hắn bắt được hai tay tôi, cúi xuống thì thầm bên tai tôi “Đừng...kích thích anh nữa, không muốn làm đau em đâu.....”

“Anh không thích à?” Tôi nhướn mày cười khê

Ánh mắt Truyền Chi tối sầm lại, “Thích chứ, nhưng anh sẽ nhẹ nhàng.....”

Tôi ngẩng mặt, hôn lên khóe môi gợi cảm “Cảm ơn.....”

.....

Kích tình qua đi, người đàn ông mệt mỏi nằm trên người tôi, thở dốc nặng nề, một khi tình ái đã phải kìm nén thì tổn rất nhiều sức lực, và tổn nhiều hơn chính là..... sức chịu đựng,

Vỗ nhẹ lên lưng hần, vết xăm sau lưng vẫn đang chảy máu, mồ hôi hòa cùng máu, bàn tay tôi có cảm giác vừa ẩm ướt vừa ẩm áp.....

“Có lẽ để hần mãi mãi biến mất trên thế gian, anh sẽ an tâm hơn.....” Người đàn ông đã bình phục được hơi thở đột ngột nói vậy

Tay tôi cứng lại trên lưng hần.....

Hần ngẩng mặt lên, ánh mắt chiếu thẳng vào cặp mắt đờ đẫn của tôi, khẽ cười nói “Đừng bày ra cái vẻ mặt đó, từ lúc em bắt đầu rơi lệ, em nên nghĩ rằng trước sau gì cũng có một ngày như thế.....”

Ngón tay thon dài lướt qua mái tóc đen của tôi, ôm trọn gương mặt tôi, ngón tay cái nâng cằm tôi lên, cúi đầu hôn rất sâu

“Đây chẳng phải là mong muốn của em sao?”

“Anh biết ư.....” Tôi gần như đang tự sự, một con người khôn khéo như thế, tôi biết tôi sẽ lừa gạt được ánh mắt hần

“Từ ngày em ở lại đây, anh đã biết được điều em muốn là gì..... khơi lên cuộc chiến tranh giữa hai người đàn ông, cái em muốn không phải là như thế sao?”

“Bằng lòng để em lợi dụng?” Đầu ngón tay hơi lạnh xoa lên gương mặt xinh đẹp của hần, miêu tả những đường nét hoàn hảo đó.....

Truyền Chi nắm chặt lấy bàn tay tà ác của tôi “Không sao, cuộc chiến tranh giữa anh và hần chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi..... Thứ mà cả hai người đều coi trọng, từ nhỏ tới bây giờ đều không ai dễ dàng bỏ qua.....”

“Thứ mà cả hai luôn coi trọng có bao gồm Xích Vũ không?”

Khẽ cười một tiếng, người đàn ông cẩn thận ngón tay tôi, cảm thấy hơi đau

“Nhắc tới Xích Vũ thì em luôn khấn nguyện như thế, Ngưng Tịch, theo anh được biết, Hiên Viên chưa từng đối xử tử tế với em.....”

“Thế nhưng lão đại của nó lại là anh trai em, với em mà nói, anh ấy rất quan trọng.....”

“À, quan trọng đến mức nào?” Mười ngón tay cùng hần dây dưa, hần ra vẻ không để tâm hỏi

Tôi không nói gì mà rút tay về, đẩy hần ra chậm rãi ngồi dậy nghiêm mặt nói

“Quan trọng hơn cả mạng sống của em.....”

Truyền Chi không đồng ý lắc đầu, ôm lấy tôi từ phía sau, cúi đầu hôn lên vai tôi

“Ngưng Tịch, có phải là kiếp trước em cô đơn quá cho nên kiếp này mới có loại nhiệt tình vì người thân mà như con thiêu thân lao đầu vào lửa thế này không.....”

Tôi mỉm cười “Có thể lắm.....”

Quay sang bình tĩnh nhìn người đàn ông phía sau “Truyền Chi, anh có muốn Xích Vũ không?”

Hần xáo tung mái tóc của tôi lên, hôn nhẹ lên chóp mũi, hờ hững nói “Nếu anh nói muốn, em sẽ thế nào?”

Cong môi tôi cười lạnh một cái, cúi người xuống ghé sát vào tai hần nói “Em sẽ liều mạng với anh.....”

“Haha.....” cười khẽ vài tiếng, hần bướng bỉnh dùng hai ngón tay nâng cằm tôi lên, nheo đôi mắt lại ” Ngưng Tịch, rất muốn biết em được tạo thành từ cái gì? Trên đời này sao lại có một cô gái như em? Coi tình yêu như một thứ đồ bỏ đi nhưng lại chấp nhất với tình thân đến thế.....”

“Tình yêu?” Ánh mắt tôi có chút mê man, không tự giác mà nhìn về một phương trời mênh mông, lẩm bẩm nói “Em mười hai tuổi đã bị đưa đến một nơi rất rất xa, tại nơi địa ngục trần gian đó, không cần đến tình yêu, cũng không tồn tại tình yêu, càng không có ai dạy em..... cái gì gọi là tình yêu.”

Hoàn Tư Dạ đã từng dạy tôi rất nhiều thứ, nhưng đó là thứ duy nhất hấn không dạy tôi, bởi vì hấn cũng không hiểu tình yêu là gì.....

Tình yêu, đó là một loại tình cảm hay là một loại dục vọng? Là một loại cố gắng hay là một loại chiếm hữu?

Tôi đã từng không hề nghĩ ngợi mà tin tưởng hấn, đó là tình yêu sao?

Hấn đã từng vô cùng cẩn thận mà che chở bao bọc tôi, đó là tình yêu sao?

Nếu như thực sự đó là tình yêu, vậy vì sao chúng tôi không cảm thấy vui vẻ?

Nếu như đó không phải là tình yêu vậy vì sao chúng tôi không thể hoàn toàn đẩy đối phương vào chỗ chết?

Thấm thoát đã mười năm trôi qua, chúng ta từ lâu đã khắc tên đối phương lên linh hồn tứ tán của mình

Không sai, là linh hồn, không phải là thân thể.....

Cho nên có phải trong một giây phút lơ đãng, chưa tỉnh ngộ, suy nghĩ chưa ngừng lại..... thì sẽ nhớ tới?

Một đôi tay ấm áp từ phía sau đặt lên vai tôi, cắt đứt sự tự do của tôi.....

Quay sang ngẩng mặt lên nhìn chăm chú vào người đàn ông đang ôm tôi trước mặt, trong đôi mắt ảm đạm đó, ta đọc ra thương tâm lộ ra một chút đau lòng

Truyền Chi, đau lòng của anh rốt cuộc là vì ai, vì tôi? Hay là vì chính anh?

Haiz, loại ánh mắt ngay cả tôi cũng cho rằng chứa đầy yêu thương này thực sự rất đau đớn trái tim của người khác

Chậm rãi giơ tay lên, dưới ánh trăng, ngón tay tôi sáng rực gần như trong suốt nhẹ nhàng xoa lên đôi mắt tràn đầy đau thương của người đàn ông.....

Hấn hơi khép đôi mắt lại, phảng phất như có một thứ gì đó chột lóe lên ở nơi sâu nhất trong đôi mắt hấn.....

” Ngưng Tịch, nói cho anh biết, em muốn gì?” Hấn bất ngờ hỏi

“Gì cơ?” Tôi không hiểu

“Anh có thể cho em những thứ mà Hoàn Tư Dạ không thể cho em.....”

“.....”

“Địa bàn của châu Á, em thích không?”

Tôi mở to đôi mắt nhìn hấn, mặt không biểu cảm nào hỏi “Điều kiện?” Tôi biết, hấn chắc chắn không phải là một người không cần báo đáp

“Bên anh...cả đời”

Tôi cười nhạt, “Cả đời? Anh không sợ em.....” Móng tay sắc nhọn nhẹ nhàng xẹt qua cổ hấn, hàm nghĩa của hành động đó không cần nói cũng biết.....

Hấn ngừng lại nhìn tôi một lúc “Người bào chế thuốc của anh gần đây đã nghiên cứu được một loại thuốc mới, sau khi uống vào sẽ khiến cơ thể trở nên yếu ớt vô lực, tuy nhiên không gây nên tổn hại quá lớn cho sức khỏe, chỉ là sẽ sinh ra bản tính ỷ lại.....”

“Ma túy.....” Hơi cong khóe môi, nụ cười của tôi có phần gượng ép” Không ngờ anh lại thẳng thắn như vậy, không sợ em chạy mất sao.....”

Hấn khẽ lắc đầu “Không đâu, như anh vừa nói ấy, tình thân khiến em sinh ra một loại chấp nhất như con thiêu thân lao đầu vào lửa.....”

Khóe miệng tôi chậm rãi tạo thành một nụ cười, rất rất nhạt “Truyền Chi, anh đúng là người giả dối, và cực kỳ tàn nhẫn.....”

Hắn vùi đầu vào ngực tôi, nói thầm “Anh biết.....”

Tôi mệt mỏi thở dài một hơi, “Truyền Chi, nói em biết, tình yêu là gì?”

Một lát sau đôi môi mỏng khẽ khê nhếch, chậm rãi phun ra hai chữ

“Vô vọng.....”

Tôi cười khê một tiếng “Đúng vậy, vô vọng.....”

Cánh tay cường tráng ôm chặt lấy tôi, người đàn ông lại đặt tôi xuống dưới liềm chết triền miên.....

Khê thở dài một tiếng, tôi khép hai mắt lại, cảm nhận được thân dưới nóng rực

Cơ thể bị hắn lấp đầy, nhưng vẫn có cảm giác trống rỗng.....

Một giọt chất lỏng hơi lạnh nhẹ nhàng rơi xuống lông mi tôi, chỉ có một giọt nhưng khiến tôi lạnh đến mức toàn thân run rẩy.....

Mồ hôi sẽ lạnh như thế sao?

Mở đôi mắt mê man ra, thấy hai mắt hắn đang rực sáng, tôi đang nghĩ hoặc điều gì trong lòng? Tim lại bị đập mạnh hơn một chút

Thứ lấp lánh đó che đi tầm mắt hắn, từng giọt từng giọt rơi trên mắt tôi, sa đổ tràn ra, từ khóe mắt dọc theo hai má chảy xuống, thấm gần hết vào đệm mềm...

Hai mắt mờ mịt, một màn sương mù, tôi đã không thể thấy rõ bộ dáng của người đàn ông phía trên,

Lại nhắm hai mắt, thậm chí than nhẹ

“Mồ hôi của anh, lạnh quá.”

“”

“Ngưng Tịch, nói cho anh biết làm thế nào mới có thể có được em?”

Tôi mỉm cười chua xót “Em không biết, em còn không thể tìm thấy bản thân mình”

Hương hoa trong mát mà thanh lạnh phiêu tán trong không khí, đó là hoa Đinh Hương đang nhẹ bay.

Non mềm, nhỏ xinh, từng cánh từng cánh hoa bay loạn theo gió đêm như đang tự vẫn, mãnh liệt mà dịu dàng tùy ý ban lượn.

Hoa Thiên Quốc, mùi thơm ngào ngạt cao quý, tình yêu, lại nhất định là vô vọng....

.

Ngày hôm sau.

Tất cả đều đang diễn ra một cách âm ỉ.

Tôi vẫn ngẩn ngơ ở biệt thự ven biển này, tình hình bên ngoài đã diễn biến như thế nào rồi?

Không ai nói cho tôi biết, tôi cũng chẳng muốn biết.

Nhưng tôi vẫn biết, tình hình càng ngày càng ác liệt, bởi vì thời gian Truyền Chi ở bên tôi ngày càng ít

Điều làm người khác không tưởng tượng được chính là, Thiên Nhất Minh lại tuyên chuyển với Gambino trước, đương nhiên, đối với Truyền Chi đây tuyệt đối là chuyện tốt

Chỉ là tôi không ngờ Hoàn Tư Dạ lại làm như vậy.

Đây không phải là một quyết định sáng suốt. Bởi vì, nói tới năng lực, hai người họ chẳng phân biệt được ai cao ai thấp.

Nhưng, xét về thực lực, Gambino dù sao cũng đứng đầu tứ đại gia tộc, so với Thiên Nhất Minh nhất định có lợi thế lợi.

Hai đại gia tộc vốn có giao hảo nhiều đời, giờ lại như nước với lửa, tình thế biến hóa thật kịch tính.....

Nguyên nhân gây chiến là gì? Tùy tiện lấy một cái cớ, là để có thể trở thành lý do khiến đối phương biến mất.....

Nhưng nguyên nhân thật sự, chỉ có ba người chúng tôi biết.

Lý do kia, giống như hai cậu bé cùng tranh giành món đồ chơi yêu thích, giản đơn và ấu trĩ.....

Nhưng, nó lại khiến cho người trong hai gia tộc máu chảy thành sông

Không biết những oan hồn uổng mạng vô tội này có trốn đằng sau những đám mây kia theo dõi chúng tôi, nguyên rủa chúng tôi không?

Haiz, nếu như trên đời này tồn tại địa ngục như mọi người vẫn nói vậy ba người chúng tôi, hẳn là đều rơi xuống đó rồi!

Kết quả cuộc chiến này như thế nào? Là một thắng một thua? Hay là lưỡng bại câu thương? (lưỡng bại câu thương: hai bên đều chịu thiệt hại)

Tôi đã không còn quan tâm nữa.

Mục đích đã đạt được, bất kể ai thắng ai thua, đối với Xích Vũ mà nói, đều có lợi mà không có hại.

Bớt đi một người uy hiếp, và người còn lại sinh lực nhất định cũng đã bị tổn thất.

Trận chiến này, Xích Vũ mới là kẻ thắng lớn nhất.

Đúng vậy, ngay từ đầu tôi đã lợi dụng họ và chưa từng dừng lại.

Lợi dụng thân thể và tình cảm làm vũ khí, hành vi của tôi đúng là ích kỷ và ti tiện

Nhưng còn bọn họ thì sao?

Lợi dụng quyền thế để bức hiếp kẻ yếu, họ có phải còn xấu xa hơn tôi không?

Tất cả, tất cả đều diễn biến theo đúng ước nguyện của tôi.

Nhưng tại sao, tôi lại không hề vui mừng, tại sao lại như vậy?

Góc nào trong tim cũng trống rỗng, còn hoang vu hơn cả thảo nguyên trên Tây Tạng kia.....

Tây Tạng. Phi Yên.

Ánh mắt của tôi nhìn ra bầu trời phía xa, khóe miệng lơ đãng cong lên tạo thành một nụ cười yếu ớt

Không biết cô ấy giờ sao rồi ? Cô ấy chọn Tĩnh Ảnh hay Lôi Trạ?

Dù là ai, chắc đều đem đến hạnh phúc cho cô ấy,

Cô ấy nhất định giống như cánh chim bay cao trên trời, cùng người mình yêu thỏa thích sải cánh bay lượn ngao du, cùng đến cùng đi.....

Phi Yên, rất ngưỡng mộ cô, đáng tiếc, tôi không phải là cô.

“Đang nhìn cái gì?” Giọng nói quen thuộc bên tai cắt ngang luồng suy nghĩ, một đôi cánh tay ấm áp đem tôi ôm vào lòng.

“Chim bay.” Tôi yếu ớt nói

“Chim bay? Chim ở đâu? Anh không nhìn thấy.”

“Không ở trên trời, mà là ở trong lòng em.”

Hắn trầm mặc , cánh tay ôm tôi càng thêm siết chặt.

Thầm than trong lòng một tiếng, tôi quay sang nhếch môi cười “Sao hôm nay lại về sớm như vậy?”

Tôi biết, vì chuyện Thiên Nhất Minh hẳn đã phải chịu một áp lực rất lớn từ gia tộc, cho nên, gần đây hẳn vẫn bề bộn nhiều việc, có khi tôi thậm chí vài ngày không gặp hẳn.

“Cũng sắp xong rồi.Anh rất nhanh có thể thực hiện lời hứa với em....” Đôi mắt hẳn lấp lánh tỏa sáng, màu lam bên trong giống như bầu trời trong vắt....

“Thật không?” Tôi cười ảm đạm, quay mặt đi, ánh mắt lại nhìn về chân trời phía xa.

Người phía sau khẽ run lên, “Em không thích?”

Tôi nhẹ nhàng gật gật đầu “Tạm tạm.”

“Gần đây thấy tinh thần em không được tốt? Gầy đi rất nhiều.” Hẳn có chút lo lắng

Yên lặng thờ dài, tôi xoay người, vùi đầu vào trong ngực hẳn, “Đúng vậy, gần đây lại thấy mệt mỏi”

Hẳn đau lòng vỗ về cơ thể nhỏ bé yếu ớt của tôi từ phía sau, “Xin lỗi.”

Tôi nhẹ nhàng lắc lắc đầu “Không cần.”

“Truyền Chi, dễ dàng đem thành quả tặng không cho Xích Vũ, người trong gia tộc anh không nói gì sao?”

Hẳn than nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ nói “Em không cần lo lắng, anh tự có cách.”

Tôi ngẩng mặt, vui vẻ cười nhẹ, thoát khỏi vòng ôm ấm áp của hẳn, đi đến cạnh bàn lạnh lẽo, bưng chén trà lên.

“Đừng uống.” Hẳn bỗng nhiên đoạt đi chén trà, hung hăng ném xuống đất, chén trà tinh xảo kia bị ném vỡ nát, chất lỏng màu đỏ nâu bên trong còn có độc trùng màu đỏ thẫm (độc trùng: còn trùng có độc), bò ngoằn ngoèo đầy trên mặt đất....

Tôi vẫn đứng đó, nhìn vào đôi mắt đau đớn của hẳn, “Tại sao? Đây không phải là điều anh muốn ư?”

“Bỏ đi, đừng uống nữa, sắc mặt em ngày càng... tái nhợt hơn.” Hẳn đi tới, gắt gao đem tôi ôm chặt vào lồng ngực, giống như muốn hòa tan vào thân thể mình....

“Không sợ em gây bất lợi với anh sao?”

“Anh chỉ sợ em bỏ đi, nhưng giữ em lại thế này, anh đau lòng lắm”

Tôi cười khê “Anh không cần như vậy.” Thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí, đạo lý này, từ năm 12 tuổi tôi đã hiểu....

“Anh biết, nhưng không kiềm lòng được.”

Một loại cảm giác có thể gọi là áp chàm rãi dâng lên trong lòng, tôi ngẩng mặt, khóe miệng nở rộ nụ cười chưa bao giờ rực rỡ như vậy.

“Truyền Chi, có lẽ, em không yêu anh, nhưng, em lại thích được anh yêu chiều như vậy”

Ngay cả lúc tôi và hẳn xung đột, hẳn vẫn không ngừng nhường nhịn tôi, dù tôi lạnh lùng tàn nhẫn, cũng sẽ không hoàn toàn không có cảm giác.

Hẳn hơi mơ hồ vuốt lên mắt tôi, đôi mắt trầm tĩnh như biển cả, ánh sáng đập dềnh làm người ta mê muội....

“Thích là tốt rồi, Ngưng Tịch, em cười tươi lên thật đẹp, em nên cười nhiều hơn.”

“Em thường hay cười mà.” Lời hẳn nói thật kì quái, tôi mỗi ngày đều dùng gương mặt tươi cười đón tiếp hẳn.

Khẽ hôn một cái lên trán tôi, hẳn ôn nhu nói “Không giống như thế.” Sau đó đem mặt tôi áp lên ngực hẳn.

“Vì nụ cười tươi của em, anh nguyện cả đời yêu chiều em như vậy.”

“Cả đời? Nghe thật dài.” Tôi từ từ mở miệng

Thật sự là cả đời ư? Tôi không thể tin được, trong khoảng thời gian đó nhất định xảy ra rất nhiều chuyện.
.

Sau đó trầm mặc rất lâu

Hắn nâng mặt tôi lên, rất nghiêm túc hỏi “Ngưng Tịch, em có từng nghĩ tới việc cùng anh xây dựng một gia đình.”

“Gia đình?” Tôi hơi mê man.

“Đúng vậy, một gia đình thuộc về hai chúng ta, chúng ta có thể sinh rất nhiều con, chạy tới chạy lui trong nhà. Trong nhà phải có một khoảng sân thượng như này, mỗi ngày trôi qua, anh cứ ôm em như vậy, chúng ta cùng nhau ngắm nhìn mặt trời lặn ngả về Tây.....tịch dương, trăng mọc.....”

“Thật là một viễn cảnh tươi đẹp.” Tôi nói thầm, tôi chưa từng nghĩ tới, mình sẽ có một ngày hạnh phúc như vậy, cuộc sống có thể trôi qua bình lặng, yên ổn.....

“Đúng vậy, rất tươi đẹp. Tin anh, anh sẽ cho em, sau khi tất cả kết thúc, chúng ta cùng trở về Mỹ đi.” Hắn thoáng nhẹ hôn môi tôi, trang trọng nói ra lời hứa hẹn một đời.

“Ở đó, chúng ta phải tổ chức một hôn lễ long trọng, em nhất định là cô dâu xinh đẹp nhất thế gian này.”

.

Tại lúc chàng vạm vỡ mê người này, Truyền Chi nói rất nhiều về viễn cảnh tương lai của chúng tôi, cuộc sống sau này của chúng tôi được hắn xây dựng tươi đẹp như vậy, tươi đẹp đến gần như hư ảo.....

Tôi tựa đầu lên bờ vai hắn, nhìn chân trời phía xa, mặt trời lặn vội vã, màu đỏ tươi như máu, hào quang có màu âm áp mê người, nhưng vẫn không thể nào thoát được vận mệnh tan biến, không lâu sau, nó sẽ chìm vào trong bóng tối mãi mãi.....

Tôi không muốn nhìn nữa, cũng không muốn nghĩ nữa, dụi đầu vào lồng ngực ấm áp của người đàn ông, cảm nhận sự ấm áp của hắn, mùi hương thoang thoảng quấn quanh chóp mũi làm người ta mê say, tiếng nói dịu dàng, chậm rãi, giống như âm thanh êm tai của tự nhiên....

Buông thả bản thân trong sự ôn nhu của người đàn ông này, nghe hắn nói về tương lai tươi đẹp đầy hy vọng.....

Cho dù biết đó chỉ là điều xa vời không thể với đến, cho dù biết đó chỉ là ảo giác mỹ lệ, nhưng giờ phút này, tôi cũng cam tâm sa vào đó.....

Bởi vì tôi thực sự mệt mỏi rồi...

50. Chương 50: Quyết Liệt

Hôm nay trời đặc biệt tối nhanh, chớp mắt, vầng thái dương nơi chân trời đã tan biến trên mặt biển...

Trăng khuyết nhô cao, sao trời thưa thớt, ánh sáng yếu ớt, đêm nay so với bình thường càng thêm mờ mịt, tăm tối...

Ngẩng đầu nhìn lên trời ênh mờ sẫm đen như mực, bầu trời đêm tối tăm, gió biển mát lạnh thổi tứ tung, khiến khách biển rộng xao động không yên...

Đêm âm u, điềm báo mưa bão sắp kéo tới...

Trời sắp mưa chẳng? Tôi thầm nghĩ, khẽ nhủ mi...

Chẳng biết vì sao, nhiều ngày nay đặc biệt sợ tối, nỗi sợ hãi không tên theo bóng đêm kéo đến, cứ chiếm giữ trong lồng ngực, ngày càng sinh sôi, đem tôi từng chút từng chút nuốt trọn...

Tại sao lại như vậy? Tất cả mọi chuyện đều như ý tôi tiến hành, không lâu sau, Truyền Chi chắc chắn sẽ cho tôi thứ mình hằng mơ ước, mà tôi cũng có thể bỏ lại mọi thứ ở nơi này mà trải nghiệm một chút cuộc sống của người bình thường.

Đây chẳng phải là điều tôi chờ đợi bấy lâu sao? Tại sao lại có thể cảm thấy bất an?

Là bởi vì tất cả đều tiến hành thuận lợi, quá đơn giản, giá dễ dàng, cho nên khiến tôi có cảm giác không chân thật sao?

Ai.....Tôi khẽ thở dài, nhìn biển xanh bao la sâu thẳm dưới bầu trời đêm, lại nhớ tới đôi mắt so với biển khơi còn xanh hơn của Truyền Chi...

“Hạnh phúc, tin tưởng anh đi Ngưng Tịch, anh sẽ cho em.....”

Hạnh phúc? Tôi nhìn lòng bàn tay của mình, nó thật sự ở trong tay tôi sao?

Khép lại ngón tay, bắt lấy nó!

Tôi có bắt được nó không?

Mở tay ra, cái gì cũng không có....

Số mệnh của tôi, thật sự sẽ tồn tại hạnh phúc sao?

Tiếng kèn ô tô cắt ngang suy nghĩ của tôi, quay người nhìn xa, vài chiếc xe hơi đen đang chạy về hướng biệt thự.

Tôi cười ảm đạm, xoay người đi ra ngoài....

Đứng ở cửa, đợi người đàn ông trở về, giống như một nữ chủ nhân bình thường...,

Bởi vì anh từng nói, thích tôi ở đây đợi anh, có cảm giác gia đình....

Người đàn ông vào cửa, nhìn thấy tôi, lộ ra khuôn mặt tươi cười ảm áp....

Nhận lấy dép lê từ tay người hầu, cúi người xuống, thay người đàn ông đổi giày xong xuôi, nâng mặt lên nhìn thấy ánh mắt si mê của anh, tôi phảng phất cười...

Kéo cánh tay tôi, người đàn ông cúi đầu khẽ hôn trán tôi, sau đó bế tôi vào lòng, không chút nào để ý đến ánh mắt kinh ngạc phía sau....

“Ngưng Tịch...” Anh thỏa mãn than nhẹ bên tai tôi

Dụi đầu vào lồng ngực ảm áp của người đàn ông, được hơi thở tươi mát của hân bao trùm, loại cảm giác này, thật sự rất thoải mái.....

Đột nhiên phát hiện bản thân nhưng lại có chút tham luyến thứ ảm áp này, vì sao?

A, phụ nữ chung quy là thích có người yêu thương, xem ra tôi cũng không thể ngoại lệ.....

Lướt qua bờ vai anh, vô tình nhìn thấy gương mặt đẹp trai anh tuần quen thuộc, mà chủ nhân của gương mặt lại hung tợn trừng mắt nhìn tôi, Truyền Việt.....

Thương thế của cậu ta lành rồi sao? Còn có sức trừng tôi, chứng tỏ khả năng hồi phục của cậu ta không tệ....

Nhìn thấy cậu ta, tôi hơi hơi nheo mắt lại, dùng đầu lưỡi lướt qua khóe môi, giống như đang nhấm nháp cái gì, sau đó cong môi, chậm rãi trưng ra một nụ cười lạnh quỷ dị....

Thần sắc cậu ta lập tức đại biến, kinh hãi lui lại từng bước....

A, xem ra lần trước bị tôi dọa sợ đến mức không nhẹ nhẽ....

Tôi khẽ nở nụ cười, ánh mắt giễu cợt.....

Truyền Việt bị tôi cười đến mặt đỏ tai hồng, vừa tức vừa giận, oán hận nhìn tôi chăm chăm....

Truyền Chi quay đầu lại liếc mắt nhìn em trai một cái, hiểu rõ cười, nhẹ nhàng nhéo chóp mũi của tôi, oán trách nói “Em lại trêu cậu ta....”

Tôi nhún nhún vai, ra vẻ vô tội nói “Em không có, chỉ là muốn chào hỏi cậu ta mà thôi.....Lâu rồi không gặp, Truyền nhị thiếu gia”

Tôi vẫy tay với hắn, vẻ mặt tươi cười, cực kỳ thân mật....

“Hừ....” Một tiếng này là từ trong mũi vọng ra, Truyền Việt một chút cũng không nể mặt

“Được rồi, A Việt, lần trước cậu cũng có chỗ không đúng, chuyện qua rồi.....” Truyền Chi thông dong hòa giải

“Nhưng mà, anh, anh biết rõ cô ta....” Lời còn chưa dứt, đã bị ánh mắt rét lạnh của Truyền Chi ngăn lại.

Truyền Việt ngoan ngoãn ngậm miệng, nhưng gương mặt vẫn không cam lòng, căm giận nhìn tôi....

Tôi vô vị cười cười, nếu Nhược Băng không chết, tôi có thể không ngại hiềm cũ, cùng cậu ta chung sống hòa bình, nếu như cậu ta đồng ý.....

Ba người chúng tôi cùng ngồi trên bàn dùng bữa tối, Truyền Chi như chốn không người săn sóc tôi, thấy Truyền Việt nhìn ngơ ngơ ngẩn ngẩn....

Tôi nhường mỳ với Truyền Việt, bày ra biểu tình “Cậu làm gì được tôi?”, khiến hắn tức giận đến mức thiếu chút nữa đập bàn đứng dậy....

A, tôi cười thầm trong bụng, về sau mỗi ngày trêu chọc cậu ta, thời gian trôi qua cũng không thấy nhàm chán....

Trong suốt bữa tối, thoải mái dễ chịu, đột nhiên....

Một tên thủ vệ đi đến, ở bên tai Truyền Chi nói gì đó.

Truyền Chi nhìn tôi liếc mắt một cái, nói “Tôi biết rồi....”

“Đêm qua.....có một người”

Truyền Việt cũng quay đầu nhìn tôi chăm chăm, tôi khẽ nhíu mày....

Cuộc chiến giữa hai gia tộc đã đến giai đoạn ác liệt, vào lúc này hắn còn đến làm gì?

“Cần em tránh mặt không?” Tôi hỏi

Truyền Chi nhìn tôi, lắc đầu. “Không cần, anh nghĩ hắn hẳn là muốn gặp em”

“Dẫn hắn đến hoa viên....” Truyền Chi căn dặn

Thủ vệ nghe lệnh ra ngoài.....

Trong hoa viên, tôi và Truyền Chi ngồi dưới ô che mát, nhàn nhã uống trà, phía sau Truyền Chi ngoài hai thủ vệ đang đứng ra, không có một người.

Nhưng tôi biết, những kẻ khác đã núp trong chỗ tối, sẵn sàng chờ lệnh hành động

Truyền Chi sở dĩ chọn hoa viên gặp hắn, là bởi vì nơi này, dễ dàng cho tay súng bắn tỉa nhắm mục tiêu.

Tôi không biết mục đích Hoàn Tư Dạ đơn thân mạo hiểm là gì,

Mặc kệ là gì, Truyền Chi cũng sẽ không cho hắn cơ hội.

Không chỉ có như thế, chỉ sợ Truyền Chi cũng vốn không tính cho hắn còn sống rời đi.

Hoàn Tư Dạ đi lại thoải mái tiêu sái tiến vào, thủ vệ đến trước mặt hắn, hiểu được ý của thủ vệ, hắn cười nhạt, rất hợp tác giơ hai tay lên

Lục soát không thấy vũ khí, thủ vệ bày ra động tác mời, dẫn hẳn lại đây.

Truyền Chi bình tĩnh nhìn hẳn, cũng không đứng dậy, “Mời ngồi”

Đối diện Truyền Chi, hẳn ngồi xuống ghế trống bên cạnh tôi.

Tôi quay mặt đi uống trà của mình, không liếc mắt nhìn hẳn cái nào, hẳn cũng không nhìn tôi, ánh mắt từ đầu đến cuối đều nhìn người đối diện kia.

“Hoàn Tư Dạ, cậu thật sự không sợ chết.” Truyền Chi tao nhã nâng tách trà lên, nửa thật nửa đùa

“Anh tính lấy mạng tôi đúng không?” Hoàn Tư Dạ vẫn một mực thoải mái

Truyền Chi gật gật đầu, “Có suy nghĩ này, nhưng còn muốn xem ý Ngưng Tịch thế nào.”

Hoàn Tư Dạ khẽ cười một tiếng, đôi mắt đen sâu thăm sáng quắc nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt, “Anh tổn sức như vậy, không tiếc cùng tôi trở mặt chỉ để cô ấy vui, nói vậy cô ấy nhất định là đã hứa hẹn gì đó với anh rồi.”

Truyền Chi hơi hơi nhú mày, đôi mắt xanh thăm đã hoàn toàn lạnh băng.

Hoàn Tư Dạ cười vui vẻ “Xem ra tôi nói đúng rồi, à, cô ấy nhất định ở trên giường nói thề son sắt, chỉ cần anh thay cô ấy lật đổ Thiên Nhất Minh, cô ấy liền theo anh cả đời, phải không?”

Truyền Chi liếc mắt nhìn tôi một cái, không trả lời, ánh mắt lại càng thêm âm lãnh

Nhìn thấy vẻ mặt của Truyền Chi, Hoàn Tư Dạ cười đến mức càng thêm trắng trợn, một tay mân cầm, đùa cợt nói

“Truyền Chi, không thể tưởng được anh lại ngây thơ như vậy.” Hẳn lắc lắc đầu, liếc ngang qua tôi, cười lạnh nói

“Hiên Viên Ngưng Tịch cô ấy là dạng phụ nữ gì, lời hứa của cô ấy, có thể tin sao? Đặc biệt ở trên giường, lúc anh vì cô ấy mà dục tiên dục tử.”

“Cảm giác ôm cô ấy, rất tuyệt vời đúng không” Hoàn Tư Dạ ác ý cười cười, hơi hơi khép lại hai mắt, giống như đang nhớ lại dư vị đó

“Tay chân cô ấy trắng nõn, da thịt trắng mịn óng ánh, làn mi hơi run, đôi mày vì đau đớn mà chau lại, hương thơm vương vấn trên làn tóc, tất cả mọi thứ này. Ngay cả giọt mồ hôi trên trán cũng mê người như vậy, Ngưng Tịch thật sự có bản lĩnh này, chỉ cần cô ấy muốn, là có thể làm cho bất kì người đàn ông nào phát điên lên vì cô ấy.”

Một tiếng thở dài từ trong cổ họng phát ra, hẳn mở hai mắt, liếc nhìn tôi một cái, cười ám muội

“Nhìn thấy chân tay thon dài của cô ấy quấn lên người cậu, thân thể nhỏ bé yếu ớt vô lực dựa vào lồng ngực cậu, cậu chẳng lẽ không muốn hung hăng chiếm lấy cô ấy, chỉ cần có thể vĩnh viễn chiếm được cô ấy, có chết cũng đáng.”

Nói thì nói với Truyền Chi, vậy mà đôi mắt từ đầu đến cuối chỉ nhìn tôi, khóe môi nhếch lên cười, nhưng ánh mắt lại không hề có độ ấm.

Truyền Chi nhìn thấy vẻ mặt ác ý của hẳn, âm thầm cười “Xác thực là vậy. Đáng tiếc, tất cả điều này về sau cậu đều không hưởng thụ được. Ngưng Tịch cô ấy chỉ thuộc về kẻ mạnh, chỉ có kẻ mạnh mới có thể có được cô ấy, mà những gì tôi có thể làm cho cô ấy, cậu vĩnh viễn đều không làm được.”

Hoàn Tư Dạ đứng dậy nhẹ giọng cười nhạo “A, kẻ mạnh? Truyền Chi, muốn tôi nói cho anh biết không? Anh cho rằng ở trước mặt cô ấy, thật sự có kẻ mạnh sao?” Ánh mắt tìm hướng tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói

“Để tôi dạy anh, cái gì gọi là kẻ mạnh, ở trong mắt cô ấy hơn dao không có nghĩa là hơn súng. Một khi để cho cô ấy lên giường của anh, anh sẽ không còn là kẻ mạnh, chẳng qua chỉ là một kẻ quỳ dưới chân cô ấy van cầu tình yêu, một kẻ đáng thương cam tâm để cô ấy lợi dụng.”

“Anh cho rằng, mình cho cô ấy tất cả là có thể có được cô ấy sao. Nói cho anh biết, cô ấy căn bản là một con sói không thể thuần dưỡng, không ăn sạch thịt anh, uống cạn máu anh, cô ấy sẽ không bao giờ thỏa mãn.”

Truyền Chi bình tĩnh nhìn hắn một lát, lạnh lùng nói “Nói xong chưa? Hoàn Tư Dạ, hôm nay cậu đến đây là để nói với tôi những điều này?”

“Ồ, lợi hại.” Hoàn Tư Dạ giơ ngón tay cái lên, “Tôi nói nhiều như vậy, anh thế nhưng lại *bất vi sở động (không động đây, không nhúc nhích), xem ra anh trúng độc thật sự rất sâu rồi. Ngưng Tịch, bản lĩnh mê hoặc đàn ông của em lại tiến bộ không ít.”

Tôi không có nhìn hắn, tôi không biết hôm nay hắn bị gì, chung quanh sát khí đã trùng điệp, chẳng lẽ hắn không nhìn thấy sao?

Truyền Chi thần sắc bên ngoài bất động, nhưng bên dưới đã sớm sóng ngầm mãnh liệt.

Chạy đến địa bàn của người ta đấu võ mồm khí thế, chuyện ngớ ngẩn như vậy, cũng không phải là việc Hoàn Tư Dạ sẽ làm.

Chẳng lẽ, hắn có ý đồ khác.

Nghĩ đến chuyện này, trong lòng tôi không khỏi sinh ra cảnh giác.

“Ngưng Tịch, em muốn cậu ta sống, hay là chết?” Truyền Chi quay đầu tới, mỉm cười hỏi tôi

Chương 50.2: Quyết Liệt

Không đợi tôi trả lời, Hoàn Tư Dạ liền nở nụ cười

“Truyền Chi, anh thật sự nghĩ tất cả đều trong sự khống chế của mình sao? Anh nhìn xung quanh đi.”

Chẳng lẽ. Trong lòng tôi cả kinh,

Ninja mặc đồ đen, đều trong chỗ tối nhảy ra, trường đao trên tay dính đầy máu tươi, là máu của thủ vệ.

Tôi nhú mào, im lặng không một tiếng động giết hết tất cả thủ vệ, ngay cả tôi cũng không phát hiện.

Đám Ninja này trình độ nhẫn thuật rất cao.

Nhưng mà, Ninja ám tập của Hoàn Tư Dạ, phần lớn không phải đã bị Ngũ Hành Nhẫn giết rồi sao?

Tại sao hắn còn có đám Ninja lợi hại như vậy?

Tình thế trong chốc lát chuyển xấu, Truyền Chi liếc mắt nhìn tôi một cái, chưa nói gì, chỉ gắt gao cầm tay tôi.

“Truyền Chi, anh cho rằng Thiên Nhất Minh thật sự như vậy không chịu nổi một chiêu sao? Thất bại liên tục chẳng qua chỉ là cố ý mê muội anh, nếu không làm sao anh làm sao lại thả lỏng đề phòng, khinh địch để cho tôi tiếp cận anh như vậy.”

Truyền Chi nhú nhú mào, “Là tôi quá sơ suất, cậu muốn thế nào?”

Hoàn Tư Dạ khẽ cười một tiếng, mân cầm dưới, ra vẻ phiến não nói “Chuyện này tôi phải cẩn thận suy nghĩ lại, Ngưng Tịch, em bảo anh nên làm gì bây giờ? Em muốn anh ta sống, hay là chết?”

“Hoàn Tư Dạ, đây là chuyện giữa chúng ta, cậu đừng làm cô ấy khó xử.”

“Ha ha, làm cô ấy khó xử, sao lại như vậy được? Tôi làm gì có bản lĩnh làm cô ấy khó xử?”

Năm Ninja mặc đồ đen này lập tức tiến gần, ở bên cạnh tôi quỳ một gối xuống.

“Biểu tiểu thư”

Bọn họ gọi tôi.

“Ngũ Hành Nhẫn.” Tôi kinh ngạc , tại sao có thể như vậy? Bọn họ không phải trong tòa thành sao? Như thế nào lại.

Truyền Chi vẽ mặt kinh sợ nhìn tôi

“Còn chưa hiểu sao? Truyền Chi, Thiên Nhất Minh cùng Xích Vũ đã sớm âm thầm liên kết ” Hoàn Tư Dạ không nhanh không chậm nói

Tôi thoáng chấn động, Xích Vũ cùng Thiên Nhất Minh liên kết, tại sao tôi không biết?

Truyền Chi chậm rãi buông tay tôi, ánh mắt nhìn tôi ngày càng lạnh

Bi thương nói “Em gạt anh.”

Nhìn thấy ánh mắt phẫn hận của anh ấy, tôi biết, nói gì cũng đều vô dụng, hành động mạnh hơn nhiều so lời nói.

Tôi không biết Hoàn Tư Dạ sau lưng tôi đã động tay động chân gì,

Nhưng mà, Xích Vũ và Thiên Nhất Minh liên kết là sự thật, nếu không, Ngũ Hành Nhẫn sẽ không nghe Hoàn Tư Dạ sai bảo.

“Nói đi, các người muốn thế nào?” Truyền Chi liếc nhìn Hoàn Tư Dạ một cái, lạnh lùng hỏi

Hoàn Tư Dạ khẽ vỗ tay, tán dương”Không hổ là danh môn hậu thế, rơi vào tay địch vẫn như cũ mặt không đổi sắc, có tác phong của tướng lĩnh.”

Sau đó đi tới, hắn vô cùng thân thiết kéo thắt lưng tôi, ôn nhu nó i”Mấy ngày nay vất vả cho em , em nói đi, chúng ta lấy cậu ta đổi lấy lợi lộc gì từ Gambino đây?”

Tôi quay đầu, chờ nhìn hắn, một câu cũng nói không lên lời.

Thấy thế, hắn vỗ vỗ mặt tôi đem tôi áp vào lồng ngực, phủ xuống bên tai tôi, dùng thanh âm chỉ có tôi nghe được, cất giọng nói “Em có thể thả cậu ta, nhưng cậu ta đã không còn tin em nữa , nếu hôm nay cậu ta còn sống trở ra, em đoán xem, cậu ta sẽ đối phó em như thế nào?”

Sau đó cười khẽ vài tiếng, lấy tay xoa nhẹ lưng tôi, lớn tiếng nói

“Được rồi, biết em chịu oan ức mấy ngày nay, yên tâm, anh sẽ không thật sự thả anh ta ra, sau khi lợi dụng xong, nhất định cho em đích thân giết anh ta.”

Tôi bất đắc dĩ cười cười, Hoàn Tư Dạ, anh đã thắng rồi, cần gì phải đả kích anh ấy như vậy.

Đúng vậy, giây phút kia lúc nhìn thấy Ngũ Hành Nhẫn, Truyền Chi đã không còn tin tưởng tôi , tôi chỉ có thể đi theo con đường hắn an bài.

Thật không nghĩ tới, tôi cũng có ngày bị người ta bày kế.

Tôi trăm phương ngàn kế tính toán tốt mọi thứ, lại cứ như vậy toàn bộ bị anh phá hủy.

Trận chiến này, kẻ thắng lớn nhất tất nhiên là anh rồi.

Lướt qua bờ vai của hắn, tôi nhìn về phía người đàn ông dùng đôi mắt không có chút độ ấm nào đang nhìn chúng tôi, đôi mắt kia giống như hai thanh cương đao, tựa hồ muốn thiên đao vạn quả tôi.

“Thực xin lỗi.” Nếu không phải vì tôi, anh ấy sẽ không rơi vào tình cảnh ngày hôm nay,

Nghe câu đó, Truyền Chi cao giọng cười, sau đó nhìn tôi, cất giọng lạnh như băng

“Hiên Viên Ngưng Tịch, em đã cho tôi thấy rõ người đàn bà đê tiện nhất.”

Đúng lúc này,

“Tất cả đứng yên!” Một tiếng hét to, Truyền Việt không biết từ nơi nào xông ra.

Người xung quanh đang muốn tiến lên,

“Đứng lại! Hoàn Tư Dạ, nếu không muốn *đồng quy vu tận (chết chung), bảo người của anh không được cử động”

Truyền Việt quơ quơ trái lựu đạn trên tay, thể tích tuy nhỏ, nhưng lực phá kinh người.

Ngũ Hành Nhẫn nhìn nhìn ta,

“Lui ra sau!” Nghe lệnh của tôi, Ngũ Hành Nhẫn nhường đường cho họ.

“Anh, chúng ta đi.”

Truyền Chi đi đến, lúc bước qua người tôi, đột nhiên giữ chặt cổ tôi, móc súng lục dí vào huyệt thái dương tôi.

Tôi không ngờ anh đột nhiên gây chuyện, bất ngờ không kịp đề phòng, bị anh khóa ở trước ngực.

“Truyền Chi, buông cô ấy ra, nếu không, anh đừng hòng sống sót rời khỏi đây.” Hoàn Tư Dạ trầm tĩnh nhìn Truyền Chi

“Hừ, để cô ấy chôn cùng, anh cam lòng sao?” Truyền Chi đạt được lợi thế nói

“Truyền Chi, buông ra đi, hấn thà rằng anh giết em, cũng không để anh dẫn em đi.” Tôi nhìn Hoàn Tư Dạ, bình tĩnh nói

Người phía sau cười lạnh một tiếng, kiên quyết nói “Vậy chúng ta liền cùng chết!”

Tôi ở trong tay Truyền Chi, Ngũ Hành Nhẫn đương nhiên không dám tiến lên, người của Hoàn Tư Dạ cũng đợi lệnh hấn.

Truyền Chi tay cầm súng dí vào huyệt thái dương tôi, dù bận vẫn ung dung nhìn hấn

“Lùi lại, để cho họ đi.” Hoàn Tư Dạ cắn răng nói

Người vây quanh chúng tôi tự nhường đường.

Tôi bị hai anh em họ kẹp hai bên đến bờ biển, một chiếc ca-nô đã đậu sẵn ở đây.

“Anh, giết cô ta, chúng ta đi.” Truyền Việt hung hăng trừng mắt nhìn ta

Truyền Chi lườm lạnh tôi một cái, “Đem cổ ấy cùng đi.”

“Anh.” Cậu ta còn chưa nói xong, tiếng súng chói tai cắt ngang qua bầu trời đêm, trước ngực Truyền Việt nổ rộ một đóa hoa, máu tươi ào ạt chảy ra ngoài.....

“A Việt.”

Truyền Việt mở mắt thật to, thoáng cú đầu nhìn ngực mình, “Anh. Anh đi mau”

Nói xong liền xoay người, hướng người đuổi theo ném đi.

“Nằm sấp xuống.” Nhìn thấy Truyền Việt liều chết ném về phía bọn họ, Hoàn Tư Dạ hô to một tiếng

Lựu đạn nổ mạnh ,Truyền Việt ngã xuống đất, Hoàn Tư Dạ né đúng lúc, không có bị thương, mấy tên thủ hạ của hấn đứt thành từng đoạn, tứ phân ngũ liệt.

“Hoàn Tư Dạ!” Hai mắt Truyền Chi cơ hồ bốc lửa, hung hăng nghiêng ra tên hấn, súng lục vốn để ở huyệt thái dương tôi hướng về phía người nằm trên mặt đất.

Thấy một màn như vậy, đại não của tôi trống rỗng, ý thức chưa kịp phản ứng, thân thể lại hành động trước

Khóa cánh tay đang hướng về phía trước của anh ấy gấp lại, tiếng súng vang , viên đạn không bay vào người Hoàn Tư Dạ, mà bay dọc qua theo sườn mặt Truyền Chi.

Máu tươi lập tức chảy ra, dọc theo miệng vết thương kia tựa như nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống trên bờ cát.

“Truyền Chi.” Tôi không biết mình muốn nói gì, tôi không muốn tổn thương anh, nhưng, nhìn thấy người kia gặp nguy hiểm, thân thể lại không thể tự chủ hành động.

Anh chậm rãi lau vết máu trên mặt, nhìn đến tôi, hơi hơi cong lên khóe miệng, dưới ánh trăng trong trẻo mát lạnh, anh cười tươi quở dị đến lạnh người.

Không, đó không phải là cười, mà là nguyên rửa.

Tôi kinh hãi, không tự chủ lùi lại từng bước

“Đây là sự lựa chọn của em? Tốt lắm.” Thanh âm như của tự nhiên, vẫn êm tai như trước, lại mơ hồ âm lãnh làm người ta run sợ

“Tôi sẽ nhớ thật kỹ ngày hay hôm nay. Ngưng Tịch, chúng ta còn nhiều thời gian.”

.

“Aizzz, thực đáng tiếc, đã để cậu ta chạy?” Nhìn ca-nô đi xa, Hoàn Tư Dạ không cam lòng thất vọng than một tiếng

“Em sao rồi?” Hấn nhìn tôi thân thiết hỏi

Tôi không để ý đến hấn, một lát sau, ca-nô hoàn toàn biến mất trên mặt biển, tôi quay sang nhìn hấn

“Vũ tại sao lại cùng hợp tác với anh?”

Hấn nhìn tôi liếc mắt một cái “Anh nói với cậu ta, Truyền Chi nót em.”

A, tôi cười lạnh một tiếng, khó trách, vì cứu tôi, Vũ cái gì cũng đáp ứng hấn.

“Lúc anh đi tìm Vũ, là trước lúc thấy tôi ở biệt thự hay sau đó?”

Hấn chuyên chú nhìn tôi một lúc lâu, thấp giọng nói “Sau đó.”

“Anh lợi dụng tôi?” Tôi nhìn hấn, bình tĩnh hỏi

“.” Hấn không nói gì,

Tôi khẽ cắn môi một chút, giờ tay tát hấn một bạt tai

Hấn không tránh không né, chịu đựng nhện xuống.

“Biểu tiểu thư.” Ngũ hành nhần vây lại xung quanh

“Chúng ta đi.” Lạnh lùng liếc mắt nhìn hấn, tôi xoay người rời đi

“Ngưng Tịch, hấn ta sẽ không bỏ qua cho em.” Người phía sau trầm giọng nói

Tôi cười lạnh một tiếng, “Không nhọc anh lo lắng.”

Tôi cùng Truyền Chi thật sự quyết liệt, nhưng điều đó không có nghĩa tôi đương nhiên sẽ lao vào vòng ôm của anh.

“Ngưng Tịch. Em giận cái gì? Giận anh bức em phản bội hấn ta sao?” Người phía sau chưa từ bỏ ý định hỏi

Tôi không để ý đến hấn, tiếp tục đi về phía trước, lúc này, tôi đến xem người đang nằm trên bờ cát – Truyền Việt.

Một người bình thường ngang ngược như vậy, giờ đây lại lặng yên nằm đó, đôi mắt vẫn còn mở to, giống như không cam lòng cứ như vậy rời xa thế gian này.

Tôi thở dài một hơi, cúi người xuống, khép lại hai mắt cho cậu ấy.

“Biểu tiểu thư.”

“Tìm một chỗ, đưa cậu ấy đến an táng tử tế.”

“Vâng.”

Tôi đứng thẳng dậy, đón nhận cặp mắt âm lệ của Hoàn Tư Dạ, xoay người muốn đi, lại bị hấn chặn ngang giữ chặt

“Em làm vậy vì hấn? Hấn có cái gì tốt, đáng để em vì hấn cùng anh trở mặt.”

“Ít nhất, anh ấy chưa từng lợi dụng tôi.” Tôi hất tay hấn ra, nhìn chăm chăm vào hấn

“Hôm nay anh đã cho tôi thấy rõ một sự thật, tôi rất cực hiểu được, vì sao chúng ta luôn thủy hỏa bất dung. Bởi vì, chúng ta là cùng một loại người. Vì đạt được mục đích, sẽ không từ thủ đoạn, không tiếc tổn thương bất cứ ai, đây là chuyện anh sẽ làm với tôi.”

“Ngưng Tịch.” Hấn kinh ngạc nhìn tôi

Từ trong mắt hấn, tôi thấy hiện lên một gương mặt rất xinh đẹp lại lạnh lùng đến cực điểm.

Chúng tôi cùng đến từ một nơi, cùng một cách suy nghĩ,

Tôi lợi dụng anh ấy để đối phó anh, còn anh, lợi dụng tôi để đả kích anh ấy.

Đúng vậy, tôi chính là anh, anh chính là tôi,

Nơi vô tình vô nghĩa, cũng tạo nên người vô tình vô nghĩa

Cho nên, chúng tôi giống nhau

Ích kỷ và ác nghiệt.

Tất cả đều đã định trước như vậy.

Trong bóng đêm u tối, tôi tựa hồ nhìn thấy một đôi tay vô hình đang se dệt khung cửi vận mệnh, dệt nên vận mệnh chết chóc.

Vận mệnh kia chính là loài yêu tinh không thể nắm bắt, tùy tiện xuyên qua sinh mệnh của con người, ác ý chi phối.

Chúng ta không tin nó có thật, nó lại nhanh nhẹn tìm tới.

Lúc chúng ta cúi đầu xưng thần trước nó, nó lại cười lớn rời đi.

Vậy thì vận mệnh của tôi đâu? Do ai đến dệt, lại do ai chi phối?

Hạnh phúc.

Tôi nhìn lòng bàn tay của mình,

Lại một lần nữa, nó và tôi lướt qua

Hoặc là, nó cho tới bây giờ vẫn chưa từng tới

Tất cả bất quả chỉ là cơn ảo mộng,

Như ánh trăng trên biển kia, lấp lánh rực rỡ, hời hợt chẳng nhẹ.

Loại hạnh phúc này, cho tới bây giờ cũng chưa từng thuộc về tôi.

Ngẩng đầu nhìn lên trời cao vô tận, mây đen mịt trời cùng tụ lại một nơi

Ngày mai, chắc sẽ có một hồi giông bão.

Đã không còn ai, thay tôi che mưa chắn gió,

Bỗng nhiên quay đầu, cô độc, không khỏi lặng im thở dài

Thì ra, thật sự không có thứ gì là mãi mãi không thay đổi,

Yêu cùng hận, bất quả chỉ có một đường ngăn cách.

Hiên Viên Ngưng Tịch, cô nên tỉnh mộng.

51. Chương 51: Tử Cục

Đêm tối đã trôi qua, hừng đông lại chẳng hề sáng lạn

Mưa phùn như tơ, rơi xuống chân trời màu xám, trên bầu trời cô đơn mỗi một , không hề có ánh mặt trời.
.

Từ xa xa, thấy Vũ đứng yên trong mưa gió, sắc mặt tái nhợt, viền mắt xanh đen, đôi môi trở nên trắng bệch, bằng chứng của việc chịu đủ dày vò.

“Anh.” Tôi đau lòng gọi anh, đi đến, tìm đến lồng ngực lạnh như băng của anh,

“Ngưng Tịch, tốt quá, em không sao.” Nhẹ vỗ về lưng tôi, ôn nhu của Vũ vĩnh viễn không thay đổi

Tôi ngẩng đầu, cười ảm áp, dùng nụ cười tươi của mình sưởi ấm thân thể anh,

Cơ thể lạnh như băng thế này, không giống Vũ, anh rốt cục đứng trong này bao lâu?

“Ngưng Tịch, Nhược Băng đâu?” Vũ nhìn xung quanh, ngoài Ngũ Hành Nhẫn ra, không còn ai khác nữa. .
.

Tôi kinh ngạc, “Anh ấy chưa trở về sao?”

“Không có, cậu ấy chẳng phải ở cùng em sao?”

Nghe câu đó, Tôi thất thần, cuối cùng lại trở nên lạnh lẽo, Truyền Chi.

Vũ, vẫn như vậy, không nóng lòng không khấn trương, lại đau khổ dai dẳng , cực kỳ giống nước mắt, giọt nước mắt lạnh như băng.

Bầu trời mờ mịt, mây đen tích tụ, quá nhiều oán hận, che khuất mặt trời, không hề tản đi

Nhìn lá cây xanh ngắt ngoài cửa sổ, như khói xanh lượn lờ, trên mặt tôi không có biểu tình gì.

“Ngưng Tịch.” Là Vũ

Tôi quay đầu lại nhìn anh, hai mắt tràn đầy tơ máu, râu dưới cằm mọc lún phún, chỉ mới hai ngày, anh đã tiều tụy thành như vậy

“Có tin tức gì không?” Anh hỏi, hai mắt lóe ra luồng sáng nhạt nhỏ bé yếu ớt

Tôi hơi cười với anh “Vũ, yên tâm, anh ấy sẽ không sao.”

“Thật ư?” Luồng sáng nhạt kia nẩy lên, giống như ánh nến lay động trong gió đêm

“Đúng vậy, tin tưởng em, em sẽ không để anh ấy có chuyện.”

“Ngưng Tịch, anh rất sợ hãi.”

Tôi đi đến, ôm chặt bờ vai anh, nhẹ giọng nói “Đừng sợ, Vũ, anh ấy sẽ trở về, nhất định sẽ trở về.”

Nguyên Húc đã trở lại, Đằng Tuấn đang ở Tây Tạng,

“Thế nào?”

Anh nhìn tôi, khẽ lắc đầu.

Tôi nhú mày lại,

“Nguyên Húc, nói với bọn họ, tìm không được Nhược Băng trở về, bọn họ cũng không cần quay lại.”

Nguyên Húc nhìn tôi, mệt mỏi nói “Ngưng Tịch, mọi người, đều đã cố gắng hết sức”

Tôi biết, điều này tôi biết, tất cả mọi người đều đã cố gắng hết sức , thật sự hết sức

Mấy ngày mấy đêm không ngủ không nghỉ, lục soát khắp nơi, mọi góc ở Hà Lan, Đằng Tuấn lại còn đến Tây Tạng, nhưng.

Trời đất bao la, đối với người đó, giấu một người, dễ như trở bàn tay.

Tôi cầm di động, không ngừng gọi lại một dãy số,

“Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tạm khóa, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

“Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tạm khóa, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

“Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tạm khóa, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

“Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tạm khóa, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

.

Lẽ độ, thanh âm không mang theo một chút cảm xúc, từng lần từng lần lặp lại, Tôi từng chút từng chút thêm tuyệt vọng.

Truyền Chi, thật sự không ngờ, anh giỏi thủ đoạn như vậy.

Đằng Tuấn đã trở lại, cầm trên tay một đĩa CD,

“Từ nước Mỹ gửi đến.” Anh nói, ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng lo lắng

Nhìn thấy đĩa CD đó, chúng tôi đều ngưng thở.

Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý tốt, nhưng khi hình ảnh kia vừa xuất hiện,

Tôi giống như bị một đạo sét đánh, toàn thân bắt đầu sợ hãi.

Không một ai nói chuyện, trong thanh âm truyền ra tiếng đàn ông dâm loạn nặng nề thở dốc, lượn lờ quanh quẩn trong không khí, tra tấn thần kinh mỗi người.

Quá mức khiếp sợ, tất cả mọi người đều mất đi phản ứng.

“Súc sinh!” Đằng Tuấn đánh động một tiếng biểu tình rất tức giận, tóe ra tia lửa.

Tôi quay đầu, nhìn thấy Vũ, trong mắt anh một mảnh trống rỗng.

“Bụp”, tâm trạng như sợi dây căng hết mức bỗng đứt đoạn khi tôi nhìn thấy hình ảnh đó

Truyền Chi, Truyền Chi, Tôi khẽ nhắm mắt lại, hai tay lập tức nắm đến mức trắng bệch.

Tiếng chuông di động vang lên, Tôi cầm điện thoại, không phải dãy số trong nước.

“Có phần khích không?” Anh đang cười

Tôi hít sâu một hơi “Anh đang ở đâu?”

“Thế nào? Em nhớ anh rồi sao?”

“Em đến gặp anh.”

“Đến đây đi, anh rất nhớ em.” Anh thở dài, cực kỳ giống tiếng ngâm khê khi trên giường

Tới sân bay New York sân bay, đã là buổi chiều ngày hôm sau,

“Hiên Viên tiểu thư, Truyền tiên sinh đang đợi cô.”

Tôi khẽ gạt đầu, theo bọn họ lên xe, Nguyên Húc cùng Đằng Tuấn bị rất nhiều người che khuất xung quanh, thoáng chốc đã không thấy bóng dáng.

New York đảo Long Island, biệt thự “Tâm Hồ”.

“Có được biển rộng, sẽ có được cả thế giới, cho nên biệt thự của anh nhất định phải ở bờ biển.”

Đây là lời Truyền Chi từng nói với tôi.

Biệt thự này không trực tiếp đối diện biển rộng, nhưng bên trong có ba hồ nước ngọt khá lớn, gió yên nước lặng, gió mát thổi hiu hiu, còn hơn hẳn cảnh biển.

Nhìn tòa “cung điện” hoa lệ nằm giữa bích thủy lam thiên, lòng bỗng cảm thán,

Chủ nhân xứng với nơi này phải là kẻ bình tĩnh ung dung, gặp biến không loạn, vạch ra sách lược, mưu kế, cơ trí đến mức biến đá thành vàng, sửa dở thành hay, chỉ tại ngàn dặm giang sơn

Có một số kẻ, từ nhỏ đã tài trí hơn người.

Thiên chi kiêu tử, vĩnh viễn đứng thẳng trên mây cao, bề ngưỡn nhìn chúng sinh, anh làm sao mà biết, người giãy dụa trong địa ngục đáng thương cỡ nào?

(Thiên chi kiêu tử: con cưng của trời)

Nhẹ nhàng khẽ lắc đầu, liên tục bước vào và đến đại sảnh rộng lớn, mắt nhìn đến đâu cũng thấy toàn vật tinh xảo, cảm thán trong lòng, quả là một nơi hoa lệ.

Cảm thấy một đôi mắt sáng quắc bức người đang phóng xuống, Tôi ngẩng đầu.

Trên bậc thang xoay tròn, chủ nhân của “cung điện” đang từ trên cao nhìn xuống, khí khái phi phàm nhìn xuống tôi,

Bỗng chốc hiểu rõ.

Đây là vương quốc của anh, thiên hạ của anh.

Anh là đế vương ở đây, là chúa tể nơi này.

Bước chân vào đây, thế giới đã không còn do tôi nắm giữ,

Phủ phục dưới chân anh, cung kính quỳ lễ, có phải sẽ tốt hơn?

Tôi cười yếu ớt, hẳn là không cần, ánh mắt anh nói cho tôi biết,

Tôi không phải “Thần tử” của anh, tôi chính là kẻ phản bội ô nhục.

Người đàn ông thông thả bước xuống,

Bối cảnh hoa lệ, càng tôn thêm vẻ cao quý trời sinh của anh, nhưng mà, vết thương tựa như “giọt lệ” trên má phải. Lại phá hỏng đi một phần hoàn mỹ.

Anh tới gần, nhìn thấy tôi, khóe miệng khẽ giương lên, lạnh lùng tạo thành một độ cong, khiến cho cơ thể tôi lạnh lẽo từ trên xuống dưới.

“Hoan nghênh em, Ngưng Tịch.”

Tại thời điểm đó, Tôi nghe được cái gì? cổng lớn kín kẽ nặng nề mở ra, một thanh âm nói với tôi, “Chào mừng em, Ngưng Tịch, chào mừng em đến với địa ngục nhân gian.”

Chương 51.2: Tử Cục

Từ phòng của tôi, có thể trông thấy mặt hồ.

Đêm đến, trăng thanh treo giữa trời, nước xanh phản chiếu ánh trăng lạnh, sương khói ngàn dặm mênh mông, sao sáng ngàn dặm đầy trời

Ánh sáng lay động, lòng cũng lay động.

Ngồi trước cửa sổ sát đất, sau lưng dựa vào vách tường, nhìn lên trời, khiến cho tâm trạng chìm xuống, chìm xuống, lại chìm xuống.

Cửa mở, không cần xem cũng biết là ai.

Anh đi lại đây, bế tôi lên, đi đến bên giường, đặt xuống, đè sát.

Tôi dùng hai tay để trước ngực anh, “Cho em gặp Nhược Băng.”

Ánh trăng xinh đẹp, chiếu lên khiến khuôn mặt anh đẹp một cách ma mỵ.

Anh không nói gì, cúi đầu hôn tôi, Tôi nghiêng mặt đi “Để em gặp Nhược Bằng.”

Anh kéo tôi tới tầng hầm ngầm, thì ra, thiên đường, địa ngục chỉ cách nhau một bậc thang.

Bị anh đẩy mạnh vào một phòng, nơi này tôi nhớ rõ, trên màn ảnh Nhược Bằng chính là ở trong đây.
. bị người đàn ông này lãng nhục

Rõ ràng là lãng nhục, tay chân đều bị xích sắt khóa chặt, một nửa treo lơ lửng trên không, thân thể anh ấy trắng bệch đến mức cơ hồ trong suốt giống như lá mùa thu nhẹ nhàng dập dềnh trong gió.

Màu đỏ trên nền đất đen kìa, là máu của anh ấy sao?

Tôi nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, “Mọi chuyện đều không liên quan đến anh ấy, anh đối với anh ấy như vậy, là không công bằng.”

“Vậy còn em, em đối với anh từng công bằng sao?” Anh khóa cửa lại, đi tới, kề sát mặt nhìn tôi

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy vết thương lộ rõ trên mặt anh, nói không không nên lời.

“Thấy cậu ta bị tra tấn, em khó chịu lắm phải không? Em có từng nghĩ, nếu, Hoàn Tư Dạ nhìn thấy em bị như vậy, hẳn sẽ có phản ứng gì?” Anh khóa chặt hai tôi

Tôi nhìn anh, trong đôi mắt xanh thẳm là một vùng tĩnh lặng, không hề gợn sóng, không hề lay động, không có tình cảm, cái gì cũng không có, như nước lặng trong ao tù.

Tôi thở dài, hận cũng là một loại cảm xúc, không có hận, vậy chỉ còn tuyệt tình.

“Anh muốn nhìn hẳn phát điên lên, phải không?” Tôi hỏi

Anh kéo tay tôi, “Muốn gặp Thiện Nhược Bằng? Đã cho em gặp cậu ta rồi.”

Tôi cười đau khổ, Tôi lợi dụng anh nhằm đối phó hẳn, hẳn lợi dụng tôi để đả kích anh, người lại lợi dụng tôi báo thù hẳn,

Thật là một vòng tuần hoàn tội ác.

Hắn không ngừng, tôi sẽ không ngừng, Tôi không ngừng, anh lại càng sẽ không ngừng.

Mỗi người chúng ta đều là trong một vòng lặp, một chuỗi lẫn lẩn, chặt chẽ cùng dây dưa.

Ai sẽ đến phá bỏ vòng tuần hoàn này?!.

Tay bị còng sắt khóa chặt, thân dưới cùng người đàn ông chặt chẽ dính liền,

Không có một chút vuốt ve, người đàn ông chẳng hề lưu tình đâm thủng cơ thể tôi, khiến gương mặt tôi vì thống khổ mà vặn vẹo

Nâng lên gương mặt trắng bệch của tôi, thưởng thức, làm nhục, người đàn ông lộ ra so với tôi càng thêm thống khổ.

Nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài,

Thì ra, đời người vốn là là một loại tra tấn.

Tra tấn người khác, tra tấn chính mình.

Đau cũng là một loại vui vẻ,

Thì ra thống khổ cũng có thể hưởng thụ.

Tơ máu hòa lẫn dịch lỏng màu trắng, uốn lượn dọc theo đùi tôi chảy xuống,

Hình ảnh này, gợi cảm, hoang dã, phóng túng, kích thích, dễ dàng kích động dã tính của người đàn ông.

Người đàn ông ôm tôi, gât gao ôm, làm tôi nghĩ, ngày mai mặt trời sẽ không mọc.

“Tại sao? Tại sao lại gạt anh? Vì sao phải cùng hấn gạt anh.”

Tôi nâng gương mặt ẩm ướt mồ hôi lên, nhìn anh, lắc đầu, cười khổ

“Tại sao không hỏi chính bản thân anh, anh có từng thực sự tin tưởng em?”

“”

“Cho đến bây giờ anh cũng chưa từng tin tưởng em, cho dù đem em xé nát, nuốt vào trong bụng, anh vẫn như trước bất an, Truyền Chi, anh ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho em, liền phán em tội chết, anh đối với em có công bằng sao?”

“”

“Em không làm, anh có tin em không?” Sắc mặt tôi trắng bệch chảy máu, thống khổ , thở hào hển, nói từng chữ đứt quãng

“Em nói, không phải do em làm, anh có tin em không?” Tôi lặp lại một lần

“Ngưng Tịch.” Vuốt ve mặt tôi, bàn tay người đàn ông hơi run, thanh âm run rẩy, dục vọng trong cơ thể cũng run rẩy

“Anh từng nói, không nỡ tổn thương em, anh sẽ đau lòng, anh đã quên hết rồi sao?” Khoảnh khắc này, nhìn anh, nhìn sâu vào mắt anh, nhìn sâu vào lòng anh, dùng bi thương của tôi, đem phá vỡ sự tuyệt tình của anh.

“Truyền Chi, đem Nhược Băng trả lại cho em.”

“” Bi thương, ánh mắt anh bi thương, trái tim anh cũng vậy.

Tôi ghen ngào “Đừng bắt em phải hận anh, để em cho bản thân mình một tia hy vọng. van cầu anh, đem Nhược Băng trả lại cho em, van cầu anh.”

Tôi cầu xin , dùng sự yếu đuối của tôi, tôn nghiêm của tôi, cơ thể của tôi, nước mắt của tôi, đau khổ cầu xin anh,

Cơ hội sống sót, tôi phải xin một con đường sống, vì Nhược Băng, cũng vì bản thân.....

Không khí ẩm ướt, thấm vào làm ẩm ướt lòng chúng tôi

Chúng tôi ngâm mình trong nước ấm, mặt áp mặt, trái tim đối diện trái tim.

Nước ấm rất thoải mái, thân thể rất đau, ngâm mình trong nước tôi vẫn run rẩy như cũ.

Anh vuốt ve, thở dài, thương xót

Ngẩng mặt lên, khối nước dày đặc, nhìn anh, xoa lên “giọt lệ” kia

Anh ngoảnh mặt, tránh đi, đó là vết thương cấm kỵ không thể chạm đến.

“Xin lỗi.” Tôi nói

Vùi đầu ở trên hõm vai tôi, anh thở dài

“Vì hấn, em thương tổn anh, căn bản chẳng hề do dự”

“Không phải cố ý, đó là bản năng.”

“Bản năng?” Anh nghi hoặc

Tôi không biết phải giải thích với anh như thế nào, phản ứng kia là xuất phát từ bản năng sâu trong tiềm thức

Cùng xuất thân, cùng cảnh ngộ, khiến cho ngay cả huyết mạch chúng tôi cũng giống nhau,

Chúng tôi bài xích nhau vì là cùng một loại người, rồi lại gắn bó với nhau cũng bởi cùng một loại người.

Đường như là mâu thuẫn nhưng lại hài hòa đến kỳ diệu

“Đúng vậy, bản năng, bản năng động vật, nhìn thấy đồng loại sắp chết, bản thân nó cũng cảm nhận được”

Anh cười khê “Thật là một bản năng đáng sợ. em thật đáng chết!”

Ôm lấy tôi, dục vọng chôn vào, không kịch liệt, không lao đến, chỉ chiếm giữ, chỉ cảm thụ,

Để tôi cảm thụ sự tồn tại của anh, không được quên, cả đời cũng không được quên.

Sáng sớm, không khí bên hồ rất dễ chịu, gió mát thổi đến, hương thơm tươi mát, là mùi hoa Đinh Hương.

Ánh dương rực rỡ, xuyên thấu rơi trên song cửa cao lớn, chiếu lên người chúng tôi, quanh đường một mảnh vàng rực óng ánh.

Mở mắt ra, thấy ánh nắng sáng rực, có chút chói mắt, khê dịch chuyển, đang muốn đứng dậy,

Cánh tay trắng kiện phía sau ôm trọn lấy tôi, áp tôi dưới thân

“Còn muốn.” Anh nỉ non , hôn lên xương quai xanh của tôi

Tôi cười khê “Tình lực thật tốt.”

“Tẩu hỏa nhập ma”

“Lát nữa làm gì?”

“Làm tình với em”

“Chúng ta. đã làm ba ngày “

Từ lúc bị anh ôm về từ tầng hầm ngầm, ba ngày ba đêm, phần lớn thời gian chúng tôi đều ở trong phòng, làm tình.

Trong lúc đó có nghỉ ngơi qua vài lần, ăn chút gì đó

Ánh nắng mặt trời lên “Còn chưa đủ.”

Cúi đầu hôn siết.

Kéo rèm nặng che lại, ánh mặt trời bị khuất ở bên ngoài

Trong bóng đêm, không nhìn rõ được mặt anh, thanh thanh khê gọi, bồi hồi, bay bổng, chìm xuống, lòng lại chìm xuống.

“Ngưng Tịch, Ngưng Tịch. của anh”

Làm tình một ngày một đêm, thật phóng túng, dâm mỹ, thật bừa bãi, thật ích kỷ, thật vô vọng.

Tôi nắm lấy vai anh, miệng vết thương bị xé rách chưa lành, có chút đau

“Truyền Chi, anh đang tuyệt vọng, vì sao?”

Anh không nói, ôm lấy tôi, “Hết thuốc chữa, anh có phải là hết thuốc chữa rồi ?”

Tôi không hiểu.

“Ngưng Tịch, em đi đi.”

Chương 51.3: Tử cục

Tôi có chút hoài nghi, có phải mình vừa nghe lầm không, anh. muốn tôi đi.

Ngày rời khỏi New York, thời tiết rất tốt, ngàn dặm không mây.

Về mặt Truyền Chi thực bình tĩnh, ánh mắt kia vô cùng trong suốt như bầu trời tĩnh lặng, không gợn sóng, không cảm xúc.

“Người của em, anh đã đưa trở về”

“Cảm ơn.” Tôi cười yếu ớt

Anh liếc nhìn tôi một cái “Không cần, Ngưng Tịch, đồng ý với anh, đến lúc đó em đừng đứng giữa hai người . Hiện tại, là cuộc chiến giữa anh và hắn.”

Tôi khẽ cúi mắt, “Em hiểu được.”

“Còn nữa, chuyện Truyền Việt, cảm ơn em giúp anh an táng nó, còn lại tất cả giải quyết sau, anh sẽ tự mình đưa nó trở về.”

“Ừm.”

“Ngưng Tịch.” Ánh mắt chớp động

“Vâng”

“Nếu, Anh.”

Đoạn sau anh lại im lặng thật lâu

“Quên đi. Bảo trọng” anh hôn trán tôi,

Tôi nhìn anh, lộ ra nụ cười rục rịch

Xoay người rời đi, lại bị anh kéo cánh tay lại

Quay đầu lại nhìn anh, hàng mi dài rung động , miệng vết thương kia lại tựa như giọt lệ, rục rịch lấp lánh bắt đầu lan ra.

Không muốn, người đàn ông không muốn tôi rời đi.

Có nước, từng giọt rơi trên lưng tôi,

Một giọt, hai giọt, ba giọt, bốn giọt. cuối cùng anh cũng buông ra

Tôi ngẩng đầu, nhìn lên mặt trời hôm na, sáng rực, rất chói mắt, sẽ khiến người ta khó chịu chảy nước mắt

Bỗng nhiên hiểu ra, không có cảm xúc, không phải là tuyệt tình, mà là tuyệt vọng, hoàn toàn tuyệt vọng.

Trở lại tòa thành, cảm thấy bầu không khí rất bất thường

Đi vào trong, Nguyên Húc, Đằng Tuấn, nhìn thấy tôi, không nói gì, vẻ mặt vô cùng đau khổ

Kính hãi, trên mặt đất, rõ ràng bày ra một vật hình chữ nhật, vải trắng ở trên che khuất thứ gì đó.

Tôi ngã ngồi trên sô pha.

“Đó là.” Tôi dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Đằng Tuấn, anh xoay mặt đi, xoa xoa khóe mắt,

Tôi lại tìm hướng Nguyên Húc, đôi mắt anh đã đỏ hoe, nhìn tôi, hơi gật đầu.

“Không.”

“Người của em, Anh đã đưa trở về “

“Người của em, Anh đã đưa trở về “

.

Người anh đưa về, dĩ nhiên là thi thể Nhược Băng.

Tôi đi đến, tay bắt đầu run rẩy, muốn vạch chiếc vải trắng chói mắt kia ra.

“Đừng, đừng nhìn.” Nguyên Húc kéo tay tôi lại

“Nguyên Húc, buông tay” Tôi dờ dẫm nhìn anh ấy

Anh ấy ngậy ra một lúc, thủ không chịu buông

“Buông tay.” Tôi lập lại một lần

Anh ấy vẫn bướng bỉnh như cũ không chịu thả ra.

Tôi trở tay một cái bóp chặt cổ anh ấy.

“Ngưng Tịch, em làm gì vậy? Mau buông cậu ấy ra.” Đằng Tuấn sợ hãi kêu lên

“Để em nhìn Nhược Băng.” Giơ tay lên, ném Nguyên Húc lên tường, anh ấy nằm trên mặt đất mồm to phì phò thở

“Em điên rồi.” Đằng Tuấn mắng tôi một câu, chạy tới nhìn anh ấy

Tôi không có phản ứng, đưa tay lật mảnh vải lên,

“Đừng. em đừng nhìn”

Tôi đã thấy cái gì?

Đây là Nhược Băng sao? Đây là Nhược Băng luôn im lặng biến ảo khôn lường kia sao?

Không, hẳn không phải, hẳn không phải,

Nhược Băng rất đẹp, đẹp huyền ảo, đẹp hư vô, đẹp trong suốt,

Tuyệt đối không phải là một đồng than đen, tuyệt đối không phải, tuyệt đối không phải.

“Nhược Băng, Em từng nghĩ, anh rất ghét em.”

“Làm sao lại như vậy? Ngưng Tịch, em là giấc mơ của mỗi người chúng ta.”

“Anh biết, em thích đi dạo một mình trên bãi biển, thích dùng dây buộc tóc màu đen buộc chặt những sợi tóc bay loạn trên trán, thích nằm ngửa trên tảng đá đếm sao. Em không thích ăn cá, bởi vì, em không thích nhả xương.”

“Anh thật lợi hại, điều này, ngay cả Vũ cũng không biết.”

“Kỳ thật, chỉ cần chân chính quan tâm một người, cũng không khó.”

“Ngưng Tịch, rời khỏi đây đi, đừng để cho bất cứ điều gì trói buộc em nữa, em là Thanh Long, vốn nên giương cánh bay lượn trên trời xanh.”

Từng chữ một, vẫn còn bên tai.

Nguyên Húc, Đằng Tuấn khẩn trương quan sát tôi, mà tôi, lại không có biểu cảm gì

“Tìm bác sĩ tới, em muốn biết, Nhược Băng là chết như thế nào, khi nào chết.”

Nguyên Húc nhìn tôi, “Đã xem rồi , khoảng năm ngày trước, là chết cháy”

Năm ngày, thì ra, ngày tôi tới New York, Nhược Băng đã chết, bị thiêu sống.

Truyền Chi, anh ngay cả một chút cơ hội cũng không hề cho em.

Tuyệt vọng.

Thì ra, đây là nỗi tuyệt vọng của anh.

“Vũ đâu?” Tôi hỏi

“Ở thư phòng.”

Bước lên lầu, hành lang thật dài, âm u, tối tăm, phía cuối hành lang, là cổng của một nhà giam, giam anh của tôi, Vũ đáng thương.

Tay đặt lên cánh cửa, tay cảm như nặng ngàn cân, tôi kéo không ra.

“Loảng xoảng” là tiếng thủy tinh vỡ,

“Nhược Băng, Nhược Băng.” Người đàn ông trong phòng trầm giọng kêu
 Tôi tựa đầu lên cánh cửa.
 “Ngưng Tịch, anh sợ quá.”
 “Đừng sợ, Vũ, không sao đâu, Em sẽ không để anh ấy có chuyện gì.”
 Trái tim đau quá, đau rất kịch liệt
 Linh hồn tôi như đã rời xác, bay lơ lửng ở phía trên, lạnh lùng nhìn xuống tôi
 Hiên Viên Ngưng Tịch, cô thực nực cười.
 Ngày Nhược Băng chết thảm kia, cô đang làm gì?
 Làm tình, cô lại cùng người hại chết anh ấy làm tình.
 Một cánh cửa lớn, đem tôi ngăn ở bên ngoài, thế giới của Vũ, tôi không vào được.
 Xuống lầu, đi ra ngoài, không ai ngăn cản tôi, cũng không dám ngăn cản tôi.
 Bên ngoài, không biết đã mưa từ lúc nào,
 Đi dọc đường giữa núi, ngẫu nhiên có chiếc xe vô tình chạy qua, cười nhạo tôi mơ màng
 Màn mưa và đêm tối nuốt trọn tất cả, không có phương hướng, không có mục đích, mê man, mù mịt
 Đường mờ mịt, mưa mờ mịt, bầu trời mờ mịt, bản thân thì mơ màng
 Tôi muốn làm gì? Tôi còn có thể làm gì?
 Trước mắt là gì? Tại sao tôi lại đi đến nơi này?
 Bước vào, tựa như bị đường vận mệnh ngẫu nhiên dắt đến, không có linh hồn, không có bản ngã,
 Đi đến, đi đến vòng vận mệnh luân hồi, định trước sắp bước vào cuộc đời lang bạc kỳ hồ.
 Thủ vệ ở cửa, nhìn thấy tôi, cung kính nhường đường.
 Người đàn ông nhìn tôi, trong đôi mắt sâu thẳm, không có kinh ngạc, rõ ràng chỉ có lạnh lùng
 “Đoán được em sẽ đến, chỉ là không nghĩ tới, em đến trong cái dạng này.”
 Tôi cười, “Em đã trở về, anh không vui mừng sao?”
 Trước mắt tất cả đều biến thành màu xám trắng, lung lay, vụn vụn, một miền tối đen.
 Lạnh, lạnh quá.
 Mở mắt, vọng vào một đôi mắt đầy lửa giận, thân thể trần trụi tinh trắng
 Cúi đầu tự nhìn mình, cả người trống không, khó trách lạnh như vậy.
 Lắc đầu, cười khê, dục vọng của hắn cho đến giờ vẫn luôn trắng trợn như vậy,
 Sẽ không che dấu, không biết uyển chuyển, cũng không biết cái gì là thương cảm, luôn cấp bách khó mà
 kiềm nổi như vậy.
 Siết chặt cầm tôi, ánh mắt mơ hồ đầm máu,
 Lại nhìn chính mình, dấu vết Truyền Chi lưu lại, có thể thấy rõ ràng
 Đành chịu, anh cũng biết, kẻ khởi xướng, chính là anh.
 Nụ hôn nóng cháy in liền tiếp mấy dấu đỏ, che lấp dấu vết vốn có.
 Hắn nâng hai chân tôi lên, Tôi nắm chặt ga giường dưới thân
 Hắn động thân thúc mạnh, thân thể tôi căng cứng.

Đau, đau quá,
Ga giường nhanh chóng nhả nhúm lại
Da thịt bị xé rách, bị mài cứa, bị chà đạp
Linh hồn giống như bị xé thành hai nửa, mỗi nửa tự gào thét
Đúng vậy, đôi người vốn là là một loại tra tấn
Tra tấn người khác, tra tấn chính mình.
Trời dần sáng, tạnh mưa rồi,
Nhắm mắt lại, Tôi có thể nghe được hơi thở của tự nhiên,
Giọt nước trên lá cây, rơi vào đầm lạnh, tĩnh lặng linh hoạt kỳ ảo
Trên đỉnh cây cỏ có đọng lại giọt sương trong suốt óng ánh, chảy xuống dưới, được đất mẹ ôn hòa hấp thụ
hầu như không còn.
Trong hỗn loạn, một thanh âm đang kêu gọi tôi.
“Ngưng Tịch, cô nhìn trăng sáng sao dày trên bầu trời bao la kia, trời mọc trăng lặn, cây cỏ tốt tươi rồi húa
éo, tuần hoàn, sinh sôi không dứt, thiên địa vạn vật, đều có nỗi bất hạnh riêng, học được tha thứ sẽ có thể
buông tha chính mình, cô học được không?”
Phi Yên. là cô sao? Tôi theo đạo Hồi của cô, thì có thể tái sinh được không?
Tôi muốn học, tôi rất muốn học , nhưng, tôi làm không được, thật sự làm không được.
Nhược Băng chết thảm, Vũ thống khổ, Nguyên Húc ẩn nhẫn, Đằng Tuấn thương tâm, còn có Nguyễn Linh
chưa biết đến ái tình
Những người ngự trị trên mây sẽ không hiểu được, những người đến từ địa ngục như chúng tôi, hạnh phúc
nhỏ nhoi là quý giá đến mức nào, bao nhiêu cũng không đổi được.
Cổ đại, cũng có sức sống bùng bùng, đó là một sinh mệnh, không ai có thể cướp đi quyền sinh tồn của nó. .
.
“Ngưng Tịch, Ngưng Tịch. Tĩnh tĩnh, tĩnh tĩnh” thanh âm rất lo lắng
Tôi nặng nề mở ra hai mắt, “Làm sao vậy?”
“Đầu em nóng quá, em đang phát sốt.”
Tôi gật gật đầu, “Hình như vậy”
“Có nặng lắm không?” Hấn phủ lên trán tôi
“Không chết được.”
Người đàn ông thở dài một hơi “Nói đi, Ngưng Tịch, emi muốn gì?”
Tôi muốn gì? Ai cũng đều hỏi tôi, tôi muốn gì?
Tôi muốn quay ngược thời gian, Tôi muốn viết lại quá khứ, Tôi muốn mình chưa từng đến đảo Tái Sinh,
Tôi muốn mình là một Hiền Viên Ngưng Tịch bình thường như bao người.
Các người có thể cho tôi không?
Đừng hỏi tôi muốn gì nữa? Bởi vì các người không thể cho tôi.
“Em muốn gì?” Hấn vẫn đang hỏi
“Chôn chung.”
“Cái gì?”

“Em muốn Truyền Chi, phải chôn chung với Nhược Băng.”
Anh kéo tay tôi xuống, bình tĩnh nhìn tôi, sau một lúc lâu, cười khẽ
Vui sướng hứa hẹn “Tốt, như em mong muốn.”
Hôn, Nụ hôn của người đàn ông tràn ngập mùi máu tanh.

52. Chương 52: Bầu Trời Màu Xám

Bầu trời, bầu trời u tối...

Nằm bẹp trên giường, nhìn trời qua cửa sổ, rất muốn cùng bầu trời u tối này ngủ thật say...

“Có rất nhiều cách để giết chết một người, cái chết cũng có 2 loại: chết về tâm hồn và chết về thể xác. Em muốn hắn ta như thế nào?” Người đàn ông hôn lên lưng tôi...

Quay sang nhìn hắn, hơi nghi ngờ, dựa vào đâu mà hắn có thể tự tin như thế?

Người đàn ông cắn nhẹ lên gáy tôi “Đừng coi thường năng lực của anh, đừng quên, chúng ta bò lên từ đâu...”

Tôi cười khẽ, đúng vậy, suýt quên mất, địa ngục...

Con cưng của trời không thềm làm cũng không thể làm, vẫn là làm ác quỷ địa ngục mới đúng sở trường...

Hai người đàn ông...

Một người khôn khéo gian xảo, một người kỳ quái hung ác

Họ cùng xuất phát tại một điểm, thắng bại ngay lập tức phân định rõ ràng

Không phải Truyền Chi không đủ mạnh, chỉ là, hai thế giới, khoảng cách giữa trời và đất

Ném mùi địa ngục rồi đương nhiên sẽ biết cách đẩy người khác xuống!

Lớn lên trên thiên đường, hung ác chỉ là vô hình mà thôi...

Thực ra, đã phát hiện được điều này từ lâu rồi...

Trong lòng Truyền Chi có một thứ gì đó rất dịu dàng, di truyền từ cha mẹ, di truyền từ tình thân

Thứ đó giống như hương vị của mùa hè, nhẹ nhàng móc nối vào sinh mệnh hắn...

Không nhiều, nhưng đủ chết người...

“Nói đi, em thích loại nào?” Người đàn ông truy hỏi

Nhìn ra ngoài cửa sổ, những đám mây đang di chuyển, chẳng hề hứng thú nói, “Không quan trọng, anh quyết định là được rồi...”

Người đàn ông ép chặt lấy cằm tôi, bắt tôi nhìn hắn “Em chẳng hề vui vẻ nhỉ, yêu hắn ta rồi sao?”

Yêu? Tôi yêu Truyền Chi sao?

Tôi chỉ biết, khi ở bên hắn sẽ rất thoải mái, sẽ không đau lòng, không cần lo lắng

Tôi đau khổ, hắn sẽ thỏa hiệp; tôi cố chấp, hắn sẽ nhượng bộ; tôi mưu toan, hắn sẽ bao dung

Hắn chưa từng nói yêu tôi, nhưng lại yêu thương tôi từ tận xương tủy...

Nếu có thể, tôi rất muốn trốn trong lòng hắn

Cứ như vậy, cả một đời rồi im lặng mà chết đi...

Chỉ là...

Hắn không cho tôi cơ hội, cũng là không cho chính bản thân mình
Vốn tưởng rằng, người là đáng sợ, bây giờ tôi mới biết rõ một điều, thứ đáng sợ là vận mệnh...

“Nói đi! Em yêu hắn sao?” Người đàn ông bóp chặt eo tôi
Tôi nhúm mày “Anh làm em đau đấy...”

Người đàn ông càng bóp chặt hơn, cơ thể phủ lên người tôi, phủ lên tay chân tê liệt của tôi, tôi nhắm hai mắt lại...

Đau khổ là gì? Chính là, người đáng lẽ được trân trọng thì lại không biết cách trân trọng...

Sắc mặt càng lúc càng xám ngoét, trong lòng hiểu rõ, cơ thể này, rất nhanh đã đến giới hạn...

Bác Nguyệt từng nói, sinh mệnh của tôi đang cạn kiệt dần...

Từng cơn đau truyền tới, trái tim cũng xoắn xuýt lại, đau đớn

“Đau...” Vô thức phát ra một tiếng duy nhất

Người đàn ông ngừng lại, bóp chặt cằm tôi “Trước giờ chưa bao giờ kêu đau, càng ngày càng yếu...”

Tôi cười khê, “Hình như thế...”

Đau đớn có thể hưởng thụ, đau lòng thì sao? Cũng có thể hưởng thụ à?

Linh hồn cạn khô, cơ thể mục nát, còn có thể hưởng thụ sao?

“Ngưng Tịch, em không thể yêu hắn! Không thể yêu bất cứ người nào, nghe rõ chưa?” Hắn thở dốc bên tai tôi

Mở mắt, nhìn hắn, khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt tràn đầy dự vọng

Đồng tử sáng rực, phản chiếu hình ảnh tái nhợt của tôi, tràn đầy nỗi thương tiếc của hắn

Mệt mỏi rồi...

Nỗi thương tiếc của anh chỉ có trong đôi mắt, có lẽ còn cả ở trong lòng anh nữa...

Nhưng nó lại không tồn tại trong tay anh...

Áp lực quá, dự vọng chiếm hữu của hắn còn áp lực hơn cả bầu trời xám ngoét kia

Lần lượt đập vào linh hồn, vào cơ thể tê liệt của tôi

Lần lượt bị bóng tối vây bám, quá chặt, không thể nào hô hấp nổi...

Mơ hồ, sợ hãi, tê liệt, mãi đến khi ý thức bị lấy đi...

“Ngưng Tịch, mỗi ngày anh đều đứng ở nơi cao nhất trong tòa nhà, chờ em về nhà...”

Vũ...

“Ngưng Tịch, hạnh phúc, tin anh, anh sẽ trao cho em...”

Truyền Chi...

“Ngưng Tịch, rời khỏi đi, đừng để bất cứ điều gì trói buộc em nữa...”

Nhược Băng...

“Ngưng Tịch, hãy học cách khoan dung, cũng là buông tha chính mình, cô học được không?”

Phi Yên...

Ngưng Tịch, Ngưng Tịch, Ngưng Tịch...

Rất nhiều giọng nói cứ quanh quẩn trong đầu, ồn ào, rất hỗn loạn, chẳng phân biệt được là ai nói nữa...

“Ngưng Tịch, mẹ có lỗi với con, tha thứ cho sự ích kỷ của mẹ...”

Mẹ...

Mẹ ơi, mẹ ở đâu?

Mẹ có biết không?

Máu của con đã bắt đầu khô cạn, sinh mệnh dường như đã trôi hết rồi...

Bị kéo đi bởi những sợi dây vô hình

Sợi dây vô hình của số phận cứ siết chặt vào con, như một cây gai đâm con đau lắm

Đau lắm, mệt mỏi lắm...

Mẹ từng nói, cha yêu thương con

Nhưng ông ấy lại đẩy con vào địa ngục

Mẹ từng nói

Đằng sau mỗi sinh mệnh đều có ý nghĩa của nó...

Vậy con thì sao?

Một sinh linh không được chúc phúc, có ý nghĩa gì không?

“Con là một đứa trẻ rất kiên cường, trời sinh thông minh, nhất định sẽ có một cuộc đời không bình thường...”

Mẹ...

Nhưng mẹ có biết không, khuôn mặt này, cơ thể này, khiến con đau đớn vô cùng

Giới hạn của kiên cường chính là không có hạnh phúc, cô đơn mãi mãi...

Mẹ,

Đưa con đi đi,

Đưa con rời khỏi đây...

Đưa con đi đi,

Đi rồi sẽ không còn đau lòng nữa

Đưa con đi đi...

Rời khỏi nơi này, có phải là sẽ được thấy ánh sáng không?

Đưa con đi đi, mẹ, đừng để con lại một mình...

Thế giới này lúc nào cũng lạnh lẽo, lạnh lẽo đến mức khiến người ta chán ghét, khiến người ta bất lực...Chương 52: Bầu trời màu xám – P.2 Tác giả: Phi Yên Dịch: Nấm

.....

“Ngưng Tịch, Ngưng Tịch...” Một đôi tay chạm vào cơ thể tôi

Chậm rãi mở mắt ra, “Tư Dạ...”

Hắn ôm lấy tôi thật chặt “Anh tưởng em sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa...”

“Sao thế được?”

“Làm được vài lần thì hơn nửa số lần em đều ngất đi, mỗi lần lại một lâu hơn, trước kia chưa bao giờ như vậy, rốt cuộc em bị sao thế?”

Tôi dùng mu bàn tay lau hết mồ hôi lạnh trên trán “Là anh quá khỏe đấy, lần nào cũng như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy, lần sau nhẹ nhàng hơn một chút, cũng nhanh chóng hơn một chút, chắc sẽ không sao đâu...”

Hắn có vẻ đau lòng vỗ nhẹ lên mặt tôi “Đúng là như thế chứ? Em chắc chắn mình không sao hả?”

Tôi lắc lắc đầu,

Thực sự là không sao, chỉ là trái tim bắt đầu suy kiệt, so với thời gian Bắc Nguyệt dự đoán còn sớm hơn tận tám năm

“Bây giờ là lúc nào rồi?” Tôi hỏi

“Hoàng hôn, mặt trời sắp lặn rồi, em muốn xem không?”

“Được...”

Dùng ga trải giường bao lấy cơ thể tôi, bế bổng tôi lên...

Hoàng hôn ngày hôm nay nổi lên ánh sáng màu xám đậm, rất u tối, màu sắc đó phủ lên toàn bộ thế giới càng khiến thế giới này cô đơn hơn...

“Ban nãy nằm mơ sao?” Hắn hỏi

“Đúng vậy...”

“Mơ thấy Truyền Chi à?”

Tôi nhìn hắn, “Vì sao lại hỏi như vậy?”

Hắn khẽ nâng lên cằm tôi lên “Biết không? Ban nãy em luôn miệng nói, mang em đi đi...” (thực ra từ em và con trong tiếng trung đều là vì thế khi nghe người khác nói thì không thể phân biệt được)

“Thật à?” Tôi cười khê, “Em nói như vậy thật à?”

Hắn ôm lấy tôi từ phía sau

“Ngưng Tịch, có phải anh đã làm sai rồi không?”

“Gì cơ?” Tôi hỏi

“Nếu biết thế này, nếu biết em muốn đi theo hắn ta như vậy, có phải anh nên thành toàn cho em rồi không?”
Đầu hắn vùi lên vai tôi, tôi không nhìn thấy vẻ mặt hắn

Tôi cười cười, “Có lẽ vậy...”

“Ngưng Tịch, em muốn theo hắn sao? Nói cho anh biết, em muốn sao?” Hắn vuốt ve khuôn mặt tôi

“Không biết nữa, khi ở bên anh ấy, nơi này sẽ không đau...” Tôi cầm tay hắn đưa lên vị trí trái tim mình

Hắn run lên một chút, bàn tay đột nhiên siết chặt “Không, em không thể đi, anh không cho phép em đi...”

“Em biết...”

Anh sẽ không để em đi, bất kể em ở thiên đường hay địa ngục, anh đều sẽ bắt được em, sự cố chấp của anh khiến người ta tuyệt vọng...

“Ngưng Tịch, có phải anh đã mất em rồi hay không?”

“Vì sao lại nói vậy?”

“Mấy hôm nay, ôm em cứ cảm thấy như ôm một khối không khí vậy... Không có cảm giác tồn tại. “

Tôi cười khê, “Làm kịch liệt như thế còn nói em như không khí, giết chết em anh mới cam tâm sao?”

“Xin lỗi...” Hắn nói

“Gì cơ?”

“Anh biết, anh thường làm em đau, anh không muốn như vậy, chỉ là có lúc không khống chế được...”

“Không sao...” Tôi nhàn nhạt đáp lời

Hắn thở dài một hơi, hơi thở lướt qua mặt tôi

“Em đang đóng kín trái tim em với anh, vì sao chứ? Anh làm sai điều gì? Anh chỉ đơn thuần là muốn có em thôi, anh sai sao?”

Đúng vậy, anh sai sao? Anh chỉ làm theo những gì mình muốn, sai sao?

Nhưng, anh lại khiến em ngạt thở...

Tư Dạ, dự vọng chiếm hữu của anh khiến em cảm thấy ngạt thở...

Đến lúc nào anh mới học được cách làm thỏa mãn bản thân mà không làm khó cho người khác đây?

Anh luôn dùng cách đó cướp đoạt tất cả ý thức của em

Anh muốn em không được nghĩ ngợi điều gì, không được xem xét cái gì, không được nghe ngóng điều gì, không được trân trọng cái gì.

Anh nói, thế giới của em chỉ cần có anh là đủ rồi

Nhưng mà...

Thế giới của em không thể chỉ có anh...

Đầu rất đau, tôi không muốn nghĩ nữa, không muốn nghĩ tới bất cứ điều gì nữa...

“Ngưng Tịch, nói anh biết, anh thực sự sai rồi à?”

“Không biết, đừng hỏi em nữa, đầu em đau lắm...” Tôi day day Thái Dương, đau đến rên rỉ

“Vì sao? Ở trong lòng anh, em luôn đau đớn vậy sao?” Tay hắn để lên lồng ngực tôi

“Kể cả anh thực sự đã sai, thì anh vẫn sẽ tiếp tục sai...” tay hắn đột ngột dùng sức, giống như muốn lấy trái tim của tôi ra

Tôi bị vây quanh, trong phút chốc bị hắn cướp đi hơi thở...

“Em là của anh, mãi mãi là của anh, bất luận sống hay chết, em đều là của anh...”

Cơ thể bị hắn chèn ép, tay vô lực buông thõng xuống hai bên, tôi ngay cả đầu ngón tay cũng chẳng muốn cử động, âm ỉ quá, bên tai tôi toàn là giọng nói của hắn...

Hắn cầu xin “Đừng rời khỏi anh, Ngưng Tịch...”

Hắn uy hiếp “Đừng ép anh phá hủy em...”

Hắn ghen ngào “Ngưng Tịch, thế giới của anh chỉ có em...”

Hắn gọi “Ngưng Tịch, Ngưng Tịch...”

Truyền Chi tuyệt vọng, cho nên anh ấy buông tay,

Anh tuyệt vọng, cho nên càng chiếm hữu mạnh hơn

Tôi tuyệt vọng, cho nên muốn được giải thoát

Kỳ thật, chúng tôi đều đã tuyệt vọng...

Bầu trời màu xám, nếu có thể hãy để tôi cùng bầu trời đó ngủ thật say, không bao giờ tỉnh lại nữa...

Trở lại tòa thành, gặp Nguyên Húc, trên tay anh cầm một cái hộp...

“Đây là...”

” Tro cốt của Nhược Băng, anh muốn đưa cậu ấy về quê an táng...” Nguyên Húc mệt mỏi nói, trong mắt chẳng có ánh sáng

“Vũ, anh ấy đồng ý không?”

Anh khẽ gật đầu,

“Nhược Băng lúc còn sống từng nói, sinh mệnh của cậu ta bắt đầu ở đâu thì kết thúc ở đó, có thủy có chung...”

“Thế à? Anh ấy từng nói à, sao em không biết...” Tôi có chút thất thần

Nguyên Húc nhìn thoáng qua tôi “Sắc mặt em rất xấu, hai ngày nay em đi đâu thế?”

Tôi rũ mắt xuống “Em đi tìm Hoàn Tư Dạ...”

Anh nhíu mày “Em đang “dùng hổ đầu lại sói”...”

“Nguyên Húc, đừng khuyên em nữa, anh biết đấy, em không thể dừng tay được...”

Anh thở dài một hơi, “Anh biết, việc em đã quyết định thì không ai có thể thay đổi. Hắn ta là một người hỉ nộ vô thường, em phải cẩn thận...”

“Em biết...”

“Còn nữa, lần này chôn cất cho Nhược Băng xong, anh muốn ở lại đó, không về nữa...”

“Nguyên Húc, anh muốn rời khỏi Xích Vũ...” Tôi cảm thấy trong lòng mình như mất đi một thứ gì đó

“Ừ, anh đã không thể làm gì cho Xích Vũ được nữa, hơn nữa, anh đã chán ghét lắm rồi...”

Tôi cười khổ, “Đầu tiên là Nguyễn Linh, sau đó là Joey, tiếp theo là Nhược Băng, bây giờ anh lại muốn đi. Các người, từng người từng người một muốn rời xa em...”

Anh vỗ nhẹ lên vai tôi, “Ngưng Tịch, chính em cũng từng nói mà trong thiên hạ không có bữa tiệc nào là không tàn, mấy người chúng ta, dù có huy hoàng đến thế nào, dù có sáng tạo nên bao nhiêu truyền thuyết đi nữa, dù có sống chết vì nhau đến đâu, sinh tử không rời đến mức nào, sau cùng vẫn không thể tránh được việc phải chia xa, không có thứ gì là mãi mãi không đổi...”

Đúng vậy, cuộc đời vốn là vô thường (luôn thay đổi), người trong cuộc đời cũng chính vì sự vô thường ấy mà bị thương, những cũng chính vì sự vô thường ấy mà vui vẻ...

Hôm nay không biết trước được việc ngày mai, cuộc đời mới có hy vọng...

Tôi ôm lấy anh, “Em biết, chỉ là em không muốn rời xa anh...”

Nguyên Húc, với em mà nói, anh giống như một người anh trai, anh đi rồi, sau này ai sẽ cùng em uống rượu nói chuyện, ai sẽ nghe em kể khổ và ai mới có thể chịu đựng sự tùy hứng của em như anh?

Anh vỗ nhẹ lên lưng tôi, “Ngưng Tịch, chăm sóc cho bản thân thật tốt, học cách đối tốt với bản thân mình nhé...”

“Anh cũng vậy, Nguyên Húc, còn có thể gặp mặt chứ?”

Anh cười, “Đương nhiên, chỉ cần em còn sống, anh còn sống, thế nào cũng có một ngày sẽ gặp được nhau...”

Nhìn theo bóng lưng cô độc rời đi của Nguyên Húc, tôi nghĩ đến rạng sáng của bốn năm trước...

Ngày hôm đó, ánh sáng mặt trời chói sáng rực rỡ, gió biển cũng rất êm ả và thanh thản

Tôi đứng ngược sáng, vô cùng hăng hái

“Muốn cùng tôi về Xích Vũ không, mấy người chúng ta có thể sáng tạo ra được thế giới...”

Hết thấy đều phẳng phất giống như mới ngày hôm qua...

Bốn năm nay, chúng tôi đồng sinh cộng tử, vì xích vũ sáng tạo ra từng điều từng điều rực rỡ, sáng lập từng cái từng cái kỳ tích

Đã trải qua bao lần gió mưa vẫn vũ, đến ngày hôm nay, tất cả chúng tôi đều đã mệt mỏi rồi

Có lẽ, thực sự nên kết thúc mọi chuyện rồi...

“Ngưng Tịch, chọn thời điểm mà dừng tay đi, thế giới này không thích hợp với em, em quá mềm lòng rồi ...”

“Mềm lòng? Em sao? Sao thế được?”

“Ngưng Tịch, người máu lạnh thực sự sẽ không bị thương, sẽ không đau lòng, em không có những suy nghĩ tuyệt tình như thế...”

Nguyên Húc, chờ em làm xong chuyện này, sau đó em sẽ dừng tay, em cũng chán ghét lắm rồi...

Tiếng chuông di động cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, thấy số điện thoại quen thuộc này, tay hơi run

“Em ổn chứ?” Giọng nói của anh ta vẫn êm tai như trước, chỉ là có chút mệt mỏi

“Vẫn ổn...”

“Anh rất nhớ em, Ngưng Tịch, anh hối hận vì đã để em đi...” Anh ta rên rỉ

“Thật không?” Tôi cười, “Em cũng hối hận...”

“Ngưng Tịch, có thể quay lại được không?”

“Truyền Chi, em...”

“Sao thế? Ngữ điệu của em có vẻ không đúng...” Vẻ muốn nói lại thôi của tôi khiến anh ta sốt ruột

“Em, mang thai rồi...”

Anh ta im lặng, một lát sau

“Chờ anh, anh đi đón em...”

“Ừ...”

Tôi cúp điện thoại, bấm một số điện thoại khác

“Tư Dạ...”

...

Một lần nữa cúp điện thoại, tôi thở phào một hơi dài, lên lầu, đi đến phòng của Vũ, đẩy cửa vào trong

Tấm rèm rất dày ngăn ánh sáng mặt trời, trong phòng u tối ảm đạm,

Vũ nặng nề ngủ trên giường, bên giường đầy bình rượu, vô cùng...

Tôi đi qua, nhẹ nhàng gọi anh

“Vũ...”

Anh không có phản ứng gì...

Tôi xoa xoa khuôn mặt tái nhợt của anh, anh lập tức bắt lấy bàn tay tôi

“Nhược Băng, Nhược Băng, tha lỗi cho anh...” Vũ đau đớn rên rỉ

Tôi để tay lên trán Vũ, thấp giọng nói

“Đau khổ của anh em không thể giải quyết được, em cũng không thể cho anh một Nhược Băng còn sống, đây là điều duy nhất em có thể làm... Vũ, đừng tự dày dạn bản thân mình nữa”

Giết anh ta, đây là việc duy nhất em có thể làm cho các anh...

Bên ngoài mưa vẫn đang tí tách rả rích rơi, mưa mấy ngày liền, trời không sáng lên được, cái mùa mưa năm nay trôi đi thật chậm...

Mắt tôi nhìn chằm chằm vào điện thoại, dường như đã trải qua một thế kỉ mùi vị của sự chờ đợi thật khó chịu

Cuối cùng tiếng chuông cũng vang lên, tôi bắt máy

“Ngưng Tịch, hắc vẫn chưa xuất hiện...”

“...” Tôi không nói gì

“Em đang nghe chứ?” Hấn nồn nóng hỏi

“Em ở đây...”

“Có lẽ hấn đã phát hiện ra rồi, em cẩn thận một chút, có cần người của anh đến không?”

“Không cần, ngũ hành nhấn vẫn ở đây, sự an toàn của em không có vấn đề gì...”

“Vậy được rồi, những việc còn lại giao cho anh, em đừng quản nữa...”

“Em biết rồi...”

Cúp điện thoại, Tôi cảm thấy tay chân mình đã lạnh băng

Đi đến trước cửa sổ sát đất, sương mù rơi đọng trên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, trong đầu chỉ có sự trống rỗng

Điện thoại đột nhiên vang lên, tôi cũng đột nhiên giật mình, dở hẳn cầm điện thoại

“Không giết được tôi, em rất thất vọng phải không?” Anh ta cười khê

“Có một chút...” Lời tôi nói nhẹ nhàng như mây

“Tôi từng nói, đừng làm chướng ngại giữa hai người chúng tôi nữa, em quên rồi sao?”

“Sao anh lại nhìn thấu được?”

“Khi từ Tây Tạng trở về, tôi đã để bác sĩ làm một cuộc kiểm tra toàn diện sức khỏe của em, cho nên tôi biết, em không thể mang thai...”

“Thì ra, anh đã biết từ lâu rồi...” Tôi lần này có vẻ đã thông minh trong ngu xuẩn rồi

“Em làm anh rất thất vọng, Ngưng Tịch, nghe cho kĩ đây, em tốt nhất là nên cầu trời phạt để đừng rơi vào tay anh một lần nữa đi!”

Âm thanh máy bận, anh ta cúp điện thoại...

Tôi dở hẳn ngồi trên sofa, dường như bị người ta rút hết khí lực...

“Ngưng Tịch, bỏ đi...”

Tôi quay đầu thấy Vũ đứng dựa vào bên tường, cười nhạt “Anh đến từ bao giờ thế?”

Anh đi tới, ngồi xuống cạnh tôi “Đừng dây dưa với hấn nữa, bỏ đi...”

Tôi thở dài một hơi, “Vũ, anh cam lòng sao? Để Nhược Băng vô tội chết thảm như vậy, anh cam lòng sao?”

Làn môi anh run rẩy một chút, ngón tay xoắn lại

“Không cam lòng, anh không cam lòng, anh đêm nào cũng mơ thấy Nhược Băng, mơ thấy dáng vẻ giấy dựa trong biển lửa của cậu ấy, cậu ấy vẫn luôn hỏi anh, vì sao lại không cứu cậu ấy?”

“Nhưng...” Anh ngẩng đầu xem ta, đôi mắt đã đỏ lên “Anh không muốn mất đi em, Ngưng Tịch, Nhược Băng đã chết rồi, anh không thể lại mất đi em nữa, em hiểu chứ?”

Tôi ôm lấy anh, “Em hiểu, Vũ. Nhưng, bây giờ kể cả em muốn ngừng, anh ta cũng sẽ không buông tha cho em.”

“Vậy phải làm sao? Ngưng Tịch, chúng ta phải làm gì?” Vũ vùi đầu ở trong lòng tôi, thì thào

“Yên tâm, em sẽ không sao đâu, nhất định sẽ không sao. Anh ta có nhược điểm, em biết rõ nhược điểm của anh...”

Đúng, Truyền Chi, tôi biết rõ nhược điểm của anh là gì, cho nên anh sẽ không thể thắng được đâu...

53. Chương 53: Phiên Ngoại: Lạc Đường

Hôm nay tôi đi xem mặt

“Lần sau có thể gặp nhau lúc nào được?” Đối phương hỏi tôi.

“Xin lỗi.” Tôi mỉm cười.

“Bỏ đi, tôi hiểu rồi, những cô gái học ngành tiếng Trung đều rất kiêu ngạo.” Đối phương nhún nhún vai.

Tôi cười, chỉ là chẳng có cảm giác gì với anh, chứ chẳng hề liên quan đến kiêu ngạo.

Tôi nhìn bàn tay mình, lạnh lẽo, chẳng có độ ấm.

“Ở bên kia nhìn em đã nửa ngày rồi...” Một giọng nói vang lên ở phía trên đỉnh đầu,

Ngẩng đầu, thấy một đôi mắt rực sáng, tôi nói: “Trùng hợp quá!”. Công nhận là trùng hợp thật, đi xem mặt lại gặp phải bạn trai cũ.

Anh ta ngồi xuống phía đối diện tôi: “Thoạt nhìn, anh ta chắc xong đời rồi!” (ý là thất bại rồi ấy)

Tôi lắc đầu, “Không biết...”

“Rốt cuộc em muốn tìm một người như thế nào?”

“Tiêu chuẩn con người mới bốn có: có nhà, có xe, có ngoại hình, có tiền”

Anh ta mỉm cười: “Vậy đáng lẽ em không nên chia tay với anh, anh có thể cho em một cuộc sống rất tốt...”

Tôi cười, câu này nghe quen quá, trước đây anh ta đã từng nói rồi, lúc đó tôi trả lời thế này: định nghĩa của mỗi người về cái từ “tốt” kia cũng rất khác nhau, đừng có dùng một chút tiền mà đánh gục tôi.

Về mặt lúc đó của anh ta, bây giờ tôi vẫn còn nhớ rất rõ, kinh ngạc, đau thương, phẫn nộ...

“Em có vẻ gầy đi nhiều.” Anh ta nói.

“Chẳng có cách nào, cuộc sống rất khó khăn.”

“Có gì khó khăn cứ đến tìm anh...”

“Nhất định.”

Anh ta thở dài “Em sẽ không đến đâu, hiểu em quá mà.”

Tôi chỉ biết cười.

Lúc ra về, anh ta định bắt tay chào tạm biệt tôi.

“Không cần.”

Tôi thẳng thắn hất tay anh ta ra.

Lúc tôi xoay người rời đi, anh ta lại kéo tay tôi lại: “Chúng ta tại sao lại phải đi tới bước này?”

Tôi quay đầu lại nhìn anh ta “Lúc đó, người đưa ra lời chia tay kia không phải là tôi...”

Anh ta cười bất đắc dĩ: “Anh chỉ là muốn thành toàn cho em, thái độ lạnh lùng của em khiến người ta không nhìn thấy hy vọng.”

Đúng vậy, không nhìn thấy hy vọng, lúc đó anh ta cũng nói như vậy

“Bàn tay cũng lạnh lẽo như thế...” Anh ta thấp giọng nói

“Đúng vậy, tôi máu lạnh...” Tôi cười rút tay về, tay anh ta rất ấm, nhưng không thể lưu luyến.

“Tạm biệt...” Tôi lại giằng tay ra lần nữa, lần này anh ta không níu kéo nữa.

Đi trên đường, người qua lại ai cũng vội vã, tôi cảm thấy trong lòng có một khoảng trống rỗng.

Tại sao lại phải đi tới bước này?

Tôi đang hỏi chính mình.

Thực ra, tấm lòng của anh, em vẫn luôn ghi nhớ.

Nhớ kỹ anh thương em sợ hãi mà kìm nén ham muốn.

Nhớ kỹ lần em bị ngã, anh suốt đêm tức tốc từ thành phố trở về, chỉ để giúp em thay thuốc.

Nhớ kỹ anh đã từng nói, anh rất muốn yêu thương em thật nhiều, nhưng em lại từ chối, chẳng hề làm nũng.

Nhớ kỹ, lúc chia tay, anh gõ nhẹ lên trán em, nói: em sẽ hối hận, không có ai có thể tốt với em như anh nữa.

Những lời này cực kỳ giống lời nguyên.

Đúng vậy, em đều nhớ kỹ.

Còn nhớ rõ, sau khi chia tay với anh rồi, bạn bè chỉ vào mũi em mà nói, có phải cậu bị điên rồi không?

Còn nhớ rõ, sau khi chia tay với anh rồi, mẹ em bắt đắ dĩ hỏi, cậu ấy có điểm nào không tốt chứ?

Đúng vậy, anh có điểm nào không tốt chứ? Vì sao lại phải chia tay?

Bởi vì chúng ta quá giống nhau, chúng ta đều nhạy cảm, bất lực, yếu đuối...

Chúng ta đều thích mơ tưởng, không thực tế, sẽ không thể tồn tại được.

Nhìn anh, em có thể trông thấy chính bản thân mình, chạm vào anh, em tưởng như đang chạm vào linh hồn mình.

Chúng ta có thể yêu đương, nhưng không thể nào chung sống.

Những người giống nhau, định trước là không có duyên phận.

Có thể, kể từ ngày bắt đầu, chúng ta đã đang chờ đợi một kết thúc rồi...

Một cơn gió cô đơn thổi vào một căn phòng ở tầng cao trong thành phố, mây trên trời hiện lên vẻ cô tịch.

Hai năm trước, tôi không khóc.

Nhưng hôm nay, nước mắt lại rơi rất nhiều.

Nói với chính mình, sau khi khóc xong rồi, tôi phải tự sống cho thật tốt.

Đúng vậy, giống như khi chia tay đã nói, rời khỏi anh, em có thể sống rất tốt...

Hồi ức, đúng là một thứ rất kỳ lạ.

Một cuộc “gặp mặt tình cờ” nho nhỏ, không ngờ lại có thể khơi ra nỗi cô đơn hai năm trước của tôi.

Haiz, BS chính mình... Sau khi về nhà, ngồi trước màn hình, lại viết thêm phiên ngoại.

Đừng hỏi tôi vì sao lại làm như vậy?

Có những lúc tôi rất tùy hứng, suy nghĩ theo trái tim, cứ tiến lên phía trước là được.

Thực ra vẫn rất thích Tư Dạ, vì sao sau này lại có chút thiên vị cho Truyền Chi?

Thực ra, chỉ là để cho hần vài phần linh hồn mà thôi.

Không còn lời nào nữa...

Còn nữa, Yên mỗ (ý là tác giả) trình trọng kính mời Tư Dạ đừng không nên đọc chương này, biết đâu lại làm tổn thương trái tim của mọi người.

Lúc còn nhỏ, ông ngoại rất thích ôm tôi ngồi ngắm biển, có một lần, ông hỏi tôi, lý tưởng của cháu là gì...

Tôi kiêu ngạo nói, muốn làm người thừa kế Carlo Gambino (tên của ông ngoại Truyền Chi).

Ông ngoại cười lớn nói với tôi: Biết không? Trên đời này, phải có nỗ lực thì mới có thu hoạch, cháu muốn làm được việc ấy, trước tiên phải biết bản thân sẽ mất đi những gì.

Tôi sẽ mất đi cái gì?

Hạnh phúc, vui vẻ, cuộc sống yên ổn bình thường, tình yêu đẹp đẽ nhất...

Tôi nói, mất thì mất, cháu không cần những thứ đó, cháu chỉ cần quyền lực.

Ông ngoại nhìn tôi không chớp mắt, cháu không giống cha cháu, cháu cũng chẳng giống mẹ cháu...

Có lẽ, cháu thực sự có thể...

Tôi thực sự có thể, mọi người trong gia tộc đều nói vậy, tôi là người thân thiết nhất với ông ngoại.

Thế nhưng, tôi vẫn chưa vừa lòng, dự vọng đối với quyền lực càng ngày càng lớn, dòng máu đỏ chảy trong người tôi, dòng máu được kế thừa từ gia tộc.

Carlo Gambino, cháu sẽ thừa kế gia sản của ông một cách vinh quang, không chỉ có vậy, cháu còn có thể vượt qua cả ông.

Thế kỷ trước ông có thể hô mưa gọi gió, làm thay đổi cả thế giới, giờ đến lượt cháu xoay vần đất trời.

Cháu lớn lên trong câu chuyện cổ tích về ông, bây giờ, cháu muốn tự tay mình phá vỡ nó.

Sống trên đời gần ba mươi năm, quyền lực mang lại cho tôi cảm giác thỏa mãn vô cùng.

Tôi thích đứng ở nơi cao, ngạo nghễ nhìn thiên hạ, thu cuộc sống của tất cả mọi người trong tầm mắt mình.

Tôi từng cho rằng, ôm quyền lực trong tay chính là ôm được tất cả trong tay.

Mãi cho đến khi, gặp cô ấy...

Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, là ở trên bàn đàm phán, cô ấy ngồi bên cạnh người đại diện hợp pháp của Xích Vũ.

Áo trắng, quần trắng, tóc dài đến bả vai, không trang điểm, mặt mộc thuần khiết.

Cô rất bình tĩnh, dường như không thích nói chuyện, trên miệng luôn có một nụ cười nhàn nhạt, lịch sự mà xa cách..

Cũng chẳng biết vì sao, lại có thể hấp dẫn ánh mắt của tôi.

Cô ấy là ai? Thuộc hạ của Hiên Viên Ngưng Vũ? Hay là tình nhân?

Tôi vẫn luôn quan sát cô ấy, nhưng cô ấy lại không nhìn tôi lần nào nữa.

Vì vậy, có một ý niệm ác độc sản sinh trong đầu...

Tôi yêu cầu, muốn cô ta cùng tôi một đêm...

Đám người nhà Xích Vũ lập tức đập bàn đứng lên.

Xem ra, cô ta là người đàn bà của hắn, hơn nữa còn là người đàn bà mà hắn rất quý trọng.

Tôi chẳng để bụng, đàn bà, đối với tôi mà nói, dù xinh đẹp, cũng chỉ là một phương tiện trao đổi mà thôi.

Nhưng, tôi lại nhớ rất rõ đôi mắt của người phụ nữ đó, đôi mắt của cô ấy rất khác so với người khác.

Màu tím đen, cực kì giống như sắc mặt con người sau khi máu trong cơ thể đã khô cạn.

Nhưng không ngờ, đêm hôm đó, cô ta lại tới tìm tôi, một mình...

Nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt của cô đột nhiên tôi cảm thấy tiếc hận thay cô.

Đàn bà, đối với đàn ông mà nói, dù có quý trọng hơn nữa cũng chẳng khác gì thế này.

Thực sự cô ấy còn rất trẻ, có vẻ như mới chỉ mười bảy mười tám tuổi, cơ thể nhỏ bé và yếu ớt, đứng ở đó, khiến tôi cảm thấy thương xót.

Khẽ kéo cô ấy vào lòng ngực mình, nói với cô ấy, đến ngày mai thì hãy quên đi tất cả, nhưng đêm nay, chúng ta phải làm thật tốt...

Có thể đoán được cô ấy không còn trinh trắng, nhưng, tôi vẫn rất dịu dàng.

Khoảnh khắc tiến vào nơi đó, tôi thấy cô ấy đang cười, nụ cười trêu chọc.

Khoảnh khắc đó, thực sự có chút ý loạn tình mê.

Đôi mắt cô ấy nhìn tôi, nhưng ánh mắt đó tựa như đang nhìn một con dã thú động dục.

Tôi chưa từng bị người ta khinh thường đến vậy, chẳng nói gì, chỉ biết mạnh mẽ ra vào.

Nhìn thấy đôi mắt cô ấy thống khổ mà rã rời, cơ thể trắng tuyết đầy mồ hôi, tôi cảm giác như nỗi hận đã được giải tỏa.

Đêm hôm đó, rất thất lễ, rất phóng túng, cũng rất hưởng thụ...

Sáng sớm, cô ấy vẫn còn đang ngủ, tối hôm qua cô ấy đã mệt chết rồi, chắc là cũng đau đớn lắm, nhìn khuôn mặt tái nhợt kia có chút hối hận, thực ra cô ấy cũng chỉ là một cô bé, tôi quá đáng như vậy làm gì cơ chứ?

Nhìn chiếc lấc chân trong tay, cha tôi từng nói, vật này là vật hồi môn gia truyền mấy đời rồi, muốn tôi tặng cho người mà tôi thực sự muốn lấy làm vợ.

Tôi không thích những quy định phiền phức này của Trung Hoa.

Đeo nó lên cổ chân cô ấy, vì sao tôi lại làm như vậy? Tôi chẳng buồn suy nghĩ.

Coi như là tặng cho kỹ nữ một phần thưởng đi, tôi tự nói với mình như vậy...

Sau rồi tôi mới biết, người này không phải là thuộc hạ của Hiên Viên Ngưng Vũ, và cũng chẳng phải là tình nhân của hắn...

Cô ấy là em gái của hắn, tên cô ấy là Ngưng Tịch...

Ngưng Tịch, Ngưng Tịch...

Nhìn ánh tà dương đỏ như máu nơi phía chân trời, trong lòng mặc niệm mãi cái tên này...

Nếu đã là em gái của lão đại, vì sao còn phải đi làm những chuyện như thế này? Tôi có nghi hoặc của tôi, cũng có rất nhiều tò mò về cô gái này.

Sau đó, tôi vẫn luôn điều tra theo dõi cô ta.

Cô ấy lên giường cùng mọi loại đàn ông, dường như làm không biết mệt.

Tôi đã giết chết hết đám đàn ông đã từng lên giường cùng cô ấy, tha nhặt những bức ảnh chụp cái chết của họ, và cũng làm không biết mệt như thế.

Vì sao lại làm vậy?

Chắc là không thích chung đụng một thứ đồ vật nào đó với người khác, tôi tự nói với bản thân như thế...

Bốn năm sau, để tránh khỏi sự công kích của dư luận, gia tộc tôi quyết định chuyển địa điểm trồng cây anh túc sang nước ngoài...

Tôi liền nghĩ ngay tới Hà Lan, đó là một nơi rất đẹp, phong cảnh đẹp, khí hậu tốt, mà người cũng tốt...

Không ngờ vừa tới Hà Lan, ngay vùng dã ngoại hoang vu đã tình cờ gặp được cô ấy...

Cô ấy giống như một con búp bê Trung Quốc bị người ta chơi chán rồi ném đi, quần áo rách tươm, cả người đầm máu, cả người như bị cắt ra thành từng mảnh nhỏ...

Tôi mỉm cười, cô ấy vẫn là người khiến dục vọng tôi dâng trào như trước, hay lắm...

Cô ấy bị người kia dồn vào bước đường cùng, tôi thờ ơ chẳng quan tâm
Tôi đang chờ, chờ cô tới cầu xin tôi.
Kết quả, cô ấy cũng tới, mặt không đổi sắc bàn điều kiện với tôi.
Thực sự khiến tôi sợ hãi.
Người phụ nữ này, lợi hại đến gian xảo.
Phải thừa nhận, cô gái này không chỉ có một công dụng.
Gặp mạnh thì càng phải mạnh hơn, bản tính trời sinh của tôi là thích khiêu chiến, thích chinh phục...
Cô ấy rất mạnh, vậy càng tốt, khi đã chinh phục được rồi thì lại càng cao hứng.
Đêm hôm đó, thực sự là một loại hưởng thụ nhẹ nhàng, vui vẻ
Tôi thô bạo với cô ấy, cũng vô tình làm nhục cô ấy...
Thấy cô ấy ở dưới thân tôi bày ra dáng vẻ “muốn tránh cũng không tránh được”, tôi rất thỏa mãn.
Cách biệt bốn năm trời, tôi lại một lần nữa chìm đắm trong dục vọng của cơ thể...
Mới xa nhau chưa bao lâu, tôi đã bắt đầu nhớ nhung cô ấy, nhớ đôi mắt mờ mịt của cô ấy, nhướn khuôn mặt đầy mồ hôi của cô ấy, nhớ ánh mắt bất lực của cô ấy.
Khoảnh khắc khi cô ấy trao thân cho tôi, tôi thực sự muốn yêu thương cô ấy.
Bất ngờ giật mình,
Rốt cuộc là tôi đã chinh phục được cô ấy, hay là cô ấy đã vây khốn tôi rồi?
Truyền Việt nói rất đúng, người phụ nữ này, giết chết là tốt nhất.
Bây giờ nghĩ lại, nếu lúc đầu thực sự ra tay giết chết cô ấy, thì bây giờ có đau khổ thế này không?
Bắt đầu từ bao giờ đã thành thói quen ngấm mặt trời lặn?
Bắt đầu từ bao giờ đã hiểu được thế nào là nhớ nhung
Bắt đầu từ bao giờ đã học được sự ghen ghét?
Tôi chỉ biết là, khi thấy Truyền Việt áp vào người cô ấy, lần đầu tiên, tôi cảm thấy căm hận người em trai mà tôi vẫn luôn yêu quý này.
Thế giới của họ, tôi chẳng cách nào can dự vào...
Tôi chỉ biết rằng, khi người phụ nữ hung dữ độc ác như dã thú này giống như một con búp bê thủy tinh yếu đuối lạnh run lên dưới thân tôi, tôi lại có thể kiềm chế ham muốn của mình mà không cưỡng ép cô ấy...
Tôi chỉ biết rằng, cẩn thận dè dặt che chở từng ngọn tóc cho cô ấy, khi cô ấy an ổn ngủ trong lòng mình, tôi nghe thấy một giọng nói...
Truyền Chi, mày xong rồi...
Tôi thích nắm tay cô ấy, thích đút cho cô ấy ăn, thích ôm cô ấy cùng ngấm sao, thích xoa lên mái tóc mềm mại của cô ấy, thích nhìn đôi mắt rực sáng, mỉm cười...
Nếu như có thể, rất mong cô ấy cả đời không nhìn thấy, nhưng tôi biết, nếu như vậy cô ấy sẽ điên mất...
Đúng vậy, tôi xong rồi, tôi đã học được sự lương lý, học được sự không cưỡng ép, học được cách nhượng bộ...
Hắn tới tìm cô ấy, tôi tự nói với mình, đây là một cơ hội, nếu cô ấy đi cùng hắn, vậy từ bây giờ tôi sẽ quên cô ấy đi.
Gặp lại, quyết không lưu tình.
Cô ấy giãy ra khỏi bàn tay hắn, khoảnh khắc đó, sự vui sướng của tôi không thể nào hình dung nổi.

Thế nhưng, lúc hần xoay người, tôi đã nhìn thấy cô ấy rơi nước mắt.

Từng hạt từng hạt, rơi ra từ trong đôi mắt nhắm chặt của cô ấy, biến mất trong gió...

Cả buổi chiều đó, trong đầu chỉ có hình ảnh của cô ấy, nước mắt của cô ấy, nụ cười của cô ấy dần vạt tôi đến phát điên.

Tôi cũng chẳng biết bản thân muốn làm gì nữa, giữ cô ấy lại? Giết chết cô ấy? Hận cô ấy? Yêu cô ấy?

Tôi cũng chẳng biết nữa...

Đêm hôm đó, đặt cô ấy dưới thân, lý trí hoàn toàn biến mất...

Ngoại trừ cơ thể trước mắt làm người ta mê hồn đó, tôi cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không thể tự hỏi...

Trong đầu chỉ có một ý niệm, giữ cô ấy lại, giữ tất cả mọi thứ của cô ấy lại, đem cô ấy nhập vào trong cơ thể mình, để cô ấy dùng cơ thể nhớ tôi thật kỹ.

Cô ấy có thể không yêu tôi, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường tôi.

Không thể trở thành chồng cô ấy, cũng không thể chỉ làm một người khách qua đường của cô ấy...

Tôi của lúc này, thực sự là vừa dã thú vừa điên khùng...

“Truyền Chi, nhẹ một chút, đau quá...”

Cô cúi đầu nói, giọng nói yếu đuối,.

Tôi bắt chợt hoàn hồn, nhìn người phía dưới.

Mồ hôi lạnh của cô ấy đã thấm ướt ngực tôi.

Con người khi hoan ái đáng lẽ là phải có hai gò má ửng hồng, nhưng cô ấy thì lại tái nhợt không huyết sắc.

Tôi rốt cuộc đang làm cái gì?

Tôi từng nói, sẽ không làm cô ấy tổn thương...

Tôi từng hứa hẹn, sẽ bảo vệ cô ấy

Nhưng tôi lại khiến cho trận hoan ái này giống như một hình phạt

Rối bời, tất cả đều trở nên rối bời.

Ngưng Tịch, em khiến anh – người luôn lạnh lùng và biết kiềm chế biến thành một người không đáng một xu.

Tôi cố gắng kiềm chế bản thân, mặc dù từng tế bào trong cơ thể đều đang kêu gào.

Cô ấy hỏi “Truyền Chi, rốt cuộc cái gì làm cho anh lo lắng như thế? Anh đang bất an vì cái gì vậy?”

Lo lắng?

Tôi không chỉ lo lắng, mà còn là sợ hãi

Anh không biết phải làm sao mới có thể giữ em lại, không biết em sẽ theo anh bao lâu?

Không biết trái tim của em ở chỗ nào? Không biết đối với em, anh là cái gì?

Cơ thể em đang ở trong lòng anh, nhưng trái tim thì chẳng ở đó, nhìn không thấy, đoán không ra

Rất nhiều thứ không biết, không chắc chắn, không an tâm.

Anh không biết phải nói với em thế nào, cũng chẳng nói nên lời nữa.

Ngưng Tịch, em khiến anh trở nên yếu đuối.

Anh cứ như vậy, ngày nào cũng ngắm nhìn em, ngày nào cũng nghĩ tới em

Anh hiểu được nỗi cô đơn của em, sợ hãi của em, bất lực của em
Anh biết rồi sẽ có một ngày phải cho em thấy ánh sáng
Nhưng anh không thể buông tay, được em ý lại cũng là một niềm hạnh phúc
Anh đã không thể rời khỏi em, em cũng như thế với anh, phải không?
Có được em tuyệt vời như vậy, rời khỏi em sẽ đau khổ tới mức nào?
Nếu như nhất định phải mất đi, vậy chi bằng chưa bao giờ có được.
Không hy vọng thì sẽ không cảm thấy đau khổ khi thất vọng
Ngưng Tịch, nói cho anh biết, phải làm sao mới có được em?
Ngưng Tịch, nói cho anh biết, phải làm thế nào em mới có thể đối xử với anh như với hấn?
Ngưng Tịch, nói cho anh biết, có phải chúng ta đã định trước là vô vọng rồi không?
Ngưng Tịch, nói cho anh biết, có phải yêu thương em... có phải chính là vận kiếp bất phục?
Ông ngoại nói rất đúng, có nỗ lực mới có thu hoạch
Như vậy, để có được cô ấy, tôi phải nỗ lực thế nào?
Tôi biết, Ngưng Tịch có một nhược điểm trí mạng, tình thân với cô ấy quá nặng nề, quá nặng tình với bạn bè
Thậm chí còn quan trọng hơn cả bản thân cô ấy
Khiến tôi không khỏi hoài nghi, có phải kiếp trước cô ấy quá cô đơn, cho nên kiếp này mới có loại nhiệt tình như thiêu thân lao đầu vào lửa với tình thân như vậy?
Vì anh trai mình, cô ấy cái gì cũng chấp nhận
Cho nên tôi dùng lợi ích để trao đổi với cơ thể của cô ấy, tự do của cô ấy, hạnh phúc cả đời của cô ấy...
Đây chính là ưu điểm của quyền lực, nó có thể cho bạn bất cứ cái gì mà bạn muốn, nhưng không thể nào thực sự có được
Đúng vậy, không thể nào thực sự có được...
Em trai tôi bị giết chết, cô ấy vì hấn mà làm tôi bị thương
Một chút do dự cũng không có, việc đó còn làm tôi khó chịu hơn cả việc bị phản bội
Ở khoảnh khắc đó, tôi tự nói với chính mình, tất cả đều nên kết thúc rồi
Ông ngoại từng nói, giết người chẳng tính là cái gì, phải học cách làm cho họ sống không bằng chết
Sau rồi tôi phát hiện ra, để một người sống không bằng chết thực ra rất đơn giản, chỉ cần hủy diệt thứ mà người ta quý trọng nhất là đủ rồi.
Hoàn Tư Dạ, thứ mà hấn quý trọng nhất là gì? Đáp án chỉ có một
Trong điện thoại, cô ấy cố giữ giọng nói trấn tĩnh, nhưng không giấu được vẻ run rẩy
“Em đi tìm anh...” Cô ấy hạ giọng nói
Khoảnh khắc đó, tôi nghe thấy trái tim mình đập mạnh
Thì ra, tâm trạng này vẫn luôn xoay vòng trong lòng tôi, đó không phải là căm hận mà là nhung nhớ...
Chúng tôi đã xa nhau bao lâu rồi?
Cô ấy tới, chủ động tiến vào thế giới của tôi, tôi cười nói với cô ấy “Ngưng Tịch, chào đón em...”
Buổi tối, âm trầm im ắng, gió trong đêm rất mát lành, hương thơm ngan ngát, một buổi đêm như vậy rất thích hợp làm chuyện phóng túng

Ví dụ như giết người, ví dụ như làm tình

Đó là vương quốc của tôi, thiên hạ của tôi, tôi chẳng phải e dè gì hết

Đi vào phòng của cô ấy, tôi thấy cô ấy đơn độc ngồi trên thảm, dựa lưng vào bức tường phía sau, mắt nhìn lên trời, ánh trăng làm nổi bật vẻ tái nhợt trên mặt cô giống như một ảo tưởng đẹp đẽ, chạm nhẹ là vỡ tan

Vì sao? Rõ ràng cô ấy mạnh mẽ như thế, nhưng tôi vẫn luôn nghĩ cô ấy yếu đuối

Đi đến, ôm lấy cô ấy, đặt lên trên giường, nói với bản thân, chỉ tối nay nữa thôi, bây giờ tôi chỉ muốn ở đây mà hưởng thụ cơ thể mềm mại này

Nhưng cô ấy ở trong lòng tôi lạnh lùng nói “Cho em gặp Nhược Băng...”

Một câu nói đó, phá nát những dịu dàng vốn có của tôi

Ngưng Tịch, lẽ nào em không nhớ anh sao? Một chút cũng không nhớ sao?

Nhưng anh rất nhớ em, nhớ đến mức trái tim đau đớn

Tôi bướng bỉnh hôn cô ấy

Muốn cô ấy, rất muốn cô ấy

Tôi nói với chính mình, chỉ cần ông ấy chịu nghe lời, chỉ cần cô ấy có một chút lưu luyến với vòng ôm ấm áp của tôi

Tôi sẽ gạt bỏ mọi kế hoạch, nhất định đối tốt với cô ấy, yêu thương cô ấy cả đời

Nhưng, cô ấy chẳng có biểu cảm gì

“Cho em gặp Nhược Băng” Ngữ điệu vẫn lạnh băng chẳng có tình cảm gì như thế

Tôi lúc đó thực sự muốn xé nát khuôn mặt đó ra

Con người trong tuyệt vọng sẽ làm gì? Sẽ làm một vài chuyện khiến bản thân càng tuyệt vọng hơn

Treo cô ấy lên như một hình phạt, dùng cách thức tàn nhẫn nhất làm nhục cơ thể cô ấy, làm thương tổn lòng tự tôn của cô ấy

Đúng vậy, hung hăng đả thương cô ấy

Muốn cho cô ấy sống không bằng chết, để người kia vì cô ấy sống không bằng chết mà đau khổ

Cô ấy còn đáng để tôi thương xót sao?

Cô ấy không đáng, lần nào cũng tính toán, lần nào cũng muốn ép tôi vào chỗ chết

Đối với một người phụ nữ như thế, còn cần phải thương xót sao?

Nhưng vì sao làm nhục cơ thể cô ấy rồi, phá nát tôn nghiêm của cô ấy rồi, lòng tôi lại đau đớn như thế

Nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô ấy, đôi mắt đau đớn, tơ máu vương trên đùi, tôi đáng lẽ phải vui vẻ, phải hưng phấn mới đúng

Vì sao lại đau khổ như thế?

Trái tim đau như muốn vỡ ra, tôi bị làm sao vậy?

“Vì sao? Vì sao lại gạt tôi?” Tôi hỏi cô ấy

Nhưng, cái tôi muốn hỏi thực sự là câu này sao?

Vì sao? Vì sao trong lòng em lại không có tôi?

Tôi chẳng yêu cầu em yêu tôi., tôi chỉ hy vọng mình cũng có một vị trí nhỏ nhoi trong lòng cô ấy

Một yêu cầu đơn giản như thế, vì sao em cũng không thể đáp ứng tôi?

“Tôi chưa từng làm, anh tin không?” Cô ấy nói

Tôi kinh ngạc “Ngưng Tịch...”

Cô nói thế, đúng là thế chẳng?

Lúc này cô ấy lại khóc

“Truyền Chi, thả Nhược Băng ra, van xin anh, đừng khiến tôi hận anh, để tôi nuôi một chút hy vọng với chính mình, van xin anh, thả anh ấy ra, van xin anh...”

Tôi cười khổ, hóa ra đây mới là mục đích

Cô ấy cúi đầu khóc, ai oán cầu xin

Đúng vậy, tôi đã xé rách cơ thể cô ấy, còn cô ấy, dùng nước mắt để xé rách lòng tôi

Được rồi, ngừng lại thôi, tôi đây không phải đang chà đạp cô ấy, mà là đang chà đạp chính mình

Ôm cô ấy trầm mình trong dòng nước ấm, cô ấy giống như con mèo nhỏ núp vào lòng tôi, cổ tay gầy nhỏ cọ mạnh đến chảy cả máu, hạ thân cũng có vết thương bị nứt ra, ngâm mình trong nước mà vẫn run lẩy bẩy

Đây là do tôi tạo thành, một câu an ủi cũng chẳng nói nổi, chỉ biết ôm cô ấy thật chặt

Tôi vuốt ve mặt cô ấy, trong lòng lẩm nhẩm

Ngưng Tịch, anh thích em, thích em, thích đến nỗi làm bản thân lạc đường

Em thích anh không? Anh rất muốn biết, em có thích anh không?

Em không thích, nếu em thích, thì sao em có thể làm tổn thương anh chứ?

Vết thương trên mặt nhắc nhở tôi, ngày đó đã xảy ra chuyện gì?

Em trai tôi đã bị giết chết, còn em đã làm tổn thương tôi

Em nói, xin lỗi

Em nói, em không cố ý

Em nói, đó là bản năng

Bản năng? Tôi tình nguyện nghe em nói rằng, đó là bởi vì yêu

Yêu còn có thể hy vọng có thể hết yêu, còn bản năng, trừ khi sinh mệnh kết thúc...

Bỏ đi, mặc kệ ngày mai, mặc kệ sau này, thế giới của chúng tôi vốn là không thể mãi mãi sánh cùng trời đất

Bây giờ để tôi ôm em

Tôi đem chính mình vùi vào trong cơ thể cô ấy,, cô ấy bị ôm tôi vào ngực, chúng tôi một ngày một đêm, tuy hai mà là một dây dưa với nhau

Tôi thích mái tóc của cô ấy, giống như rong biển tận dưới đáy đại dương, tầng tầng lớp lớp trói chặt tôi

Tôi thích vùi mặt vào trước ngực cô ấy, giống như một đứa trẻ, lưu luyến mút chặt lấy ngọn núi hồng hồng ấy

Tôi thích ngón tay cô ấy qua lại không ngừng trong mái tóc tôi, chà sát, làm loạn

Tôi thích khi kích tình mãnh liệt, cô ấy dùng móng tay sắc nhọn cắm sâu vào vai tôi

Tôi thích cô ấy cúi đầu rên rỉ,, thỉnh thoảng thất thần kêu lên đau đớn

Thỏa mãn, ôm cô ấy , rồi lại thỏa mãn

Tôi đã biết thế nào là sâu sắc

“Ngưng Tịch, em biết không? Tôi thích em, thích đến mức không còn nguyên tắc, không còn là chính mình.”
Người trong lòng đã ngủ say

Tôi cúi đầu hôn mỗi cô ấy, nói khẽ

“Ngưng Tịch, biết không? Anh yêu em, yêu hơn cả bản thân mình...”

“Ngưng Tịch, biết không? Anh yêu em, yêu hơn cả sinh mệnh mình...”

Tôi biết, cô ấy không nghe được, đúng vậy,. lòng cô ấy cũng chẳng nghe được

Lần cuối cùng ôm cô ấy, sau đó tôi nói với cô ấy rằng “Ngưng Tịch, em đi đi...”

Đúng vậy, em đi đi, lúc anh đã hạ quyết tâm sẽ không tổn thương em như trước, lúc anh còn có thể khống chế chính mình

Hãy rời đi thật xa

Mối thù của Truyền Việt, anh nhất định phải trả.

Anh không muốn lợi dụng em nữa, cũng không muốn lại bị em lợi dụng

Cho nên, em đi đi

Anh buông tay rồi, cho em thứ tự do mà em muốn...

Ông ngoại đã từng hỏi tôi, nếu như, cháu yêu một người còn hơn cả chính mình, cháu sẽ làm thế nào?

Tôi nói, có lẽ cháu sẽ chết mất

Ông nhìn tôi, đừng cho bản thân một lần như thế

Nhưng ông ơi, cháu bây giờ đã tẩu hỏa nhập ma, hết thuốc chữa rồi...

Tôi nhìn đồng hồ, cô ấy đã rời khỏi tôi 365 phút, mỗi phút mỗi giây đều rất nhớ

Tôi nhìn đồng hồ, cô ấy đã rời khỏi tôi 782 phút, chia xa mỗi giây đều là giày vò

Tôi nhìn đồng hồ, cô ấy đã rời khỏi tôi 1448 phút, tôi đã gọi được điện thoại

“Em khỏe chứ?” Tôi hỏi

“Vẫn tốt...” Giọng nói của cô ấy thật xa xôi

“Anh rất nhớ em, Ngưng Tịch, có thể trở về không?”

“Truyền Chi, em...”

“Làm sao thế? Giọng nói em có vẻ không tốt lắm...” Lòng tôi siết chặt lại

“Em ... có thai rồi...”

Tôi đại ra trong nháy mắt

Một lát sau “Chờ anh, anh đi đón em...”

“Được...”

Tôi ngắt điện thoại, nhìn bầu trời xa xôi, hoàng hôn vẫn như trước, đỏ tươi như máu

“Ngưng Tịch, em muốn mạng của anh, phải không?”

Đứng trước gương, nhìn đóa anh túc đẹp đẽ sau lưng, mỗi nét đều là chính tay Ngưng Tịch xăm lên

Màu mực là tôi chọn, màu tím, cực kì giống như sắc mặt con người sau khi máu trong cơ thể đã khô cạn, bị thương đến kỳ lạ

Nếu như, cháu yêu một người còn hơn cả chính mình, cháu sẽ thế nào?

Chính là, cháu sẽ chết mất...

Ngưng Tịch, em muốn anh chết, phải không?

54. Chương 54: Thương Tận – P.1

Trời vẫn còn chưa sáng hẳn tôi đã thức giấc, nhìn chiếc giường xinh đẹp, sang trọng, đưa tay bóp nhẹ trán, nhìn về phía cửa sổ sát đất...

Ngoài cửa sổ có hai cây đình hương cao lớn, gió đêm làm tung bay chiếc màn gió, làm mùi hương hoa phiêu tán...

Kéo cánh tay gác trên ngực xuống, khoác thêm chiếc áo sơ mi của hắn lên người, bước xuống khỏi chiếc giường lớn màu đen...

Đứng trên ban công, trăng lạnh cong như móc câu, sao trời thưa thớt, tôi muốn ngắm nhìn khoảng khắc bóng tối ngay trước ánh bình minh.

Bóng đêm mênh mông, đột nhiên nhớ tới một câu Truyền Chi từng nói: trường dạ vị ương (đêm dài bất tận)

“Dậy sớm vậy, không ngủ được sao?” Hắn ôm lấy tôi từ phía sau, hôn nhẹ lên gáy tôi.

“Không hẳn, trước đây em cũng không ngủ nhiều...” Tôi nghiêng đầu, bị hắn hôn nên cảm thấy hơi buồn buồn.

“Em cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn, dạo này sắc mặt kém lắm, lúc nào cũng có vẻ mệt mỏi rồi...”

Tôi cười cười “Xin lỗi vì đã không làm anh thỏa mãn được...”

Hắn thở dài một hơi “ý anh không phải như thế... Ngưng Tịch, chúng ta không nên nói đến chuyện đó như thế... Em khiến anh cảm thấy khó chịu...”

Tôi cúi đầu, không nói gì nữa.

Hắn đưa tay dò xét vào trong cổ áo tôi, đặt bàn tay lên lồng ngực trái của tôi “Ngưng Tịch, em không thích anh ôm em, phải không?”

Tôi đặt tay lên tay hắn “Mỗi lần được anh ôm, chỗ này sẽ đau, đau vô cùng...”

Hắn nâng mặt tôi lên, vuốt nhẹ “Lúc cùng hắn có đau không?”

“Không...”

Hắn hơi run lên “Ngưng Tịch, anh nên làm gì với em bây giờ?”

Bàn tay dùng lực mạnh hơn một chút, siết chặt đến nỗi gần như sát tận vào nội tạng, gần đây hắn rất hay làm như vậy...

Hút lấy hơi thở của tôi, có vẻ như làm vậy là có thể bắt linh hồn tôi làm tù binh...

Tôi nhẹ nhàng nói “Anh làm em đau đấy...”

Hắn hơi giật mình, buông lỏng ra một chút,

“Ngưng Tịch, thực ra em không hề hận hắn, phải không?”

Tôi khẽ hít vào một hơi, gạt đầu “Đúng vậy, em không hận anh ta.”

Hắn đưa cằm chạm lên trán tôi “Vì sao? Em năm đó vì Trình Chân mà hận anh thấu xương như vậy...”

“Không biết, chỉ là không có cảm giác đó đối với anh ta...”

Hắn oán giận nói “Thật không công bằng.... Đến bao giờ em mới có thể đối xử với anh tốt một chút?”

“Như nhau cả thôi...”

“Cái gì?”

“Có hận anh ta hay không kết quả đều là như vậy. Nhược Băng đã chết rồi...”

Hắn thở dài, lại càng ôm tôi chặt hơn...

“Bên ngoài thế nào rồi? Em nghe nói Hải Lai Nhân vẫn giữ thái độ trung lập hả?” Tôi hỏi

“Đúng thế, vốn tưởng rằng với quan hệ của Hải Lai Nhân và Gambino, bọn họ sẽ thiên vị cho Gambino cơ. Ngược lại thế này bọn anh lại mất đi một đối thủ mạnh.”

“Trong nội bộ gia tộc họ đang thay đổi, ổng còn không mang nổi mình ổng, chỉ sợ là chẳng còn hơi sức nào mà nhúng tay vào.”

“Thiếu chút nữa quên mất, con cún nhỏ của em đã là người kế thừa hợp pháp của Hải Lai Nhân, có điều, đó vẫn chỉ là trên danh nghĩa. Nó muốn nắm thực quyền, chắc là phải đợi ông già của gia tộc này chết đi mới được.”

Tôi gật đầu “Đúng là như vậy...”

Có điều, từ trước tới giờ Joey không phải là người ngoan ngoãn tuân theo những quy tắc cũ, nó nhất định sẽ không chờ ông già kia sống thọ và chết ở nhà đâu.

Sắp tới, nó sẽ trở thành người thế nào?

Là một Truyền Chi thứ hai? Hay là Hoàn Tư Dạ thứ hai?

Ngẩng đầu nhìn lên trời, màn đêm xanh đậm, sao đã tan gần hết, chỉ còn lại ánh trăng nhàn nhạt, cô độc tịch liêu đứng ở phía xa chân trời.

Tôi khẽ thở dài...

Quay sang nhìn hấn “Keidel của Nga đã tỏ rõ lập trường, cùng một chiến tuyến với Gambino. Thực lực của họ không thể khinh thường, có lẽ đó sẽ là một cuộc chiến lâu dài.”

Hấn đưa ngón tay vuốt nhẹ lên mặt tôi “Anh chẳng bao giờ thích lãng phí thời gian.”

“Ý của anh là...”

“Rút củi dưới đáy nồi, nếu như người quan trọng nhất đã chết, thì dù liên minh có kiên cố mấy cũng sẽ sụp đổ...”

Tôi nhìn hấn “Anh không sợ Gambino chết rồi sẽ cản anh không buông à?”

“Có thể đem tin tức Truyền Chi buôn lậu thuốc phiện tiết lộ cho giới truyền thông ở Mỹ, đến lúc đó bọn họ trốn đi còn không kịp, làm gì còn ai có tâm trạng đi báo thù cho hấn nữa...”

Tôi lắc đầu “Không dễ dàng như vậy đâu, anh có thể nghĩ ra thì anh ta cũng có thể dự đoán được. Căn cứ trông anh tức ở Hà Lan anh ta đã hủy rồi, anh chẳng có chứng cứ gì, làm sao người ta có thể tin được chứ...”

“Trên đời này còn có một từ là vu oan, đừng quên Thiên Nhất Minh dựa vào cái gì để Đông Sơn tái khởi...” (Đông sơn tái khởi : ý là quay trở lại thời huy hoàng như xưa.)

Tôi cười khê “Anh thật ác độc...”

Hấn bóp chặt cằm tôi “Đừng nói với anh rằng em không ngờ tới, em có chủ ý gì tưởng anh không biết sao? Giết hấn, em không cần tới cầu xin anh, cũng chẳng ai có cơ hội hơn em. Em đang tìm đường lui cho Xích Vũ...”

Không cần phủ nhận, tâm tư của tôi, trước giờ đều không lừa được hấn.

Không sai, giết Truyền Chi, Gambino sẽ không bỏ qua cho Xích Vũ, cho nên tôi phải đi tìm một hậu thuẫn thật vững chãi...

“Giết anh ta, không dễ dàng như vậy...”

Hấn nhún mày “Bỏ cái suy nghĩ trong đầu của em đi, anh sẽ không cho em đi đâu...”

Tôi nhún mày nhìn hấn “Anh chọn được người tốt hơn rồi à?”

“Bây giờ tình trạng đã khác rồi, mục đích của em đã bị lộ, hắn còn có thể để em tới gần sao? Ngưng Tịch, đừng làm gì cả, tất cả giao cho anh là được rồi, bây giờ em nên nghỉ ngơi đi.”

Tôi cúi đầu trầm tư một lát “Được, có điều mấy ngày nay em muốn đi Nhật bản một chuyến...”

“Về Hoàng gia à?”

“Ừ!”

“Anh phái người theo bảo vệ em...”

Tôi mỉm cười “Trong số họ ai có thân thủ tốt hơn em không?”

Hắn vuốt ve mặt tôi “Cẩn thận một chút...”

“Biết rồi...”

“Ngưng Tịch, cứ ở bên đó thêm vài ngày nữa đi, chờ tất cả bình yên rồi hẵng quay về.”

Tôi gật đầu “Cũng được...” Dạ Ngưng Tịch – Chương 54.2

Hôm nay trời rất đẹp, cây anh đào trong vườn nở rất nhiều hoa, gió thổi nhẹ nhẹ, hoa anh đào như tuyết, bay khắp bầu trời...

Hoa anh đào là một loài hoa rất đoan mệnh, hoa đẹp nhất lúc nở rộ, nhưng rơi xuống rất nhanh, chỉ trong một nháy mắt...

Mỗi lần thấy hoa anh đào tôi đều nghĩ, khoảnh khắc sinh mệnh đẹp nhất mà phải chết đi đó rốt cuộc là một loại bi ai hay là một loại hạnh phúc?

“Haiz...” Người đối diện lại thở dài.

Lần gặp nhau này Bắc Nguyệt không hề mắng tôi, anh chỉ thở dài...

Tôi nhìn anh, Bắc Nguyệt hôm nay mặc một bộ kimono màu trắng từ đầu đến cuối, trước đây anh không thích mặc đồ màu trắng bởi vì màu tóc anh vốn đã sáng hơn người bình thường, anh nói nếu mặc thêm đồ màu trắng nữa thì trông sẽ rất nhợt nhạt.

Nhưng tôi chỉ cảm thấy bộ đồ màu trắng đó làm nổi bật làn da trắng tuyết của anh, con mắt màu hổ phách, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, tạo ra một cảm giác phóng khoáng...

Tôi cười “Bắc Nguyệt, anh có thể biến thành tiên được rồi...”

Anh chăm chú nhìn tôi “Người thành tiên phải là em mới đúng, em không soi gương sao? Xem xem, sắc mặt của bản thân mình như thế nào?”

Tôi nhún vai “Nhìn nhiều lắm rồi, vẫn là một mỹ nhân cơ mà...”

Anh thở dài “Em khiến anh ngay cả cảm giác muốn mắng em cũng không có...”

Tôi cười khẽ, thu mắt chăm chú nhìn chén trà “Thực sự hết cách sao?”

“Thứ hiện tại em cần không phải là thuốc, mà là nghỉ ngơi”

“Bây giờ vẫn chưa phải lúc, Bắc Nguyệt, em vẫn còn chuyện chưa làm xong...”

Anh bình thản nhìn tôi “Em muốn lấy loại thuốc đó từ anh, chính là vì chuyện này?”

Tôi gật đầu

Anh nhíu mày “Ngưng Tịch, anh chưa bao giờ hỏi đến chuyện của em, nhưng lần này anh phải nhắc nhở em, loại độc này tuy được tính chậm phát tác, nhưng... không có thuốc giải...”

Chớp mắt, tôi nâng chén trà lên “Em biết...”

Ánh mắt anh tối sầm lại “Em muốn loại thuốc này, có còn để lối thoát cho bản thân nữa không?”

Tôi buông chén trà, ngẩng đầu nhìn anh “Anh đang lo lắng gì thế?”

“Ngưng Tịch, lần này trở về, anh phát hiện vẻ tàn ác trên mặt em rất nặng nề. Có đôi khi, giải quyết vấn đề, không chỉ có một cách đó...”

“Em biết, nhưng có một số người, có một số việc, dù sao vẫn sẽ có người giúp anh nhớ kỹ, không thể thỏa hiệp...” Tôi hững hờ nói.

“Ngưng Tịch, đừng làm chuyện khiến bản thân mình hối hận nữa...”

“Vâng...” Tôi nhấp một ngụm trà, thuận miệng đáp lời.

Anh thở dài “Có muốn đến thăm dì một chút không?”

Nhìn cây anh đào trong vườn, tung bay như tuyết, thưa thớt như mưa, lắc đầu “Không, lát nữa em phải về rồi...”

Anh nhìn tôi hơi nghi ngại, nhưng cũng chẳng nói gì...

Sau một lúc lâu, tôi đặt chén trà xuống “Bác Nguyệt, cảm ơn thuốc của anh, em phải về rồi...”

Anh gật gật đầu...

Lúc đi tới ngưỡng cửa, anh đứng phía sau tôi nói

“Ngưng Tịch, đối với anh mà nói, em chính là em, sinh mệnh của em không cần người khác tới khẳng định...”

Hơi ngần người, tôi gật đầu “Em hiểu...”

Rời khỏi Hoàng gia, tôi cầm loại tinh thể màu xanh lam đó đưa về hướng mặt trời, màu xanh lam tinh khiết trong suốt, phẳng phất giống như thủy tinh chợt ẩn chợt hiện lên ánh sáng màu xanh lam...

Đây là loại thuốc mới mà Bắc Nguyệt vừa mới chế tạo ra, anh đã đặt cho nó một cái tên rất xuôi tai – Thương tận

Thương tận là một loại thuốc độc, độc tính rất mạnh, và không có thuốc giải.

Những thứ đẹp nhất thường độc nhất...

Khi bị trúng loại độc này, sẽ không mất mạng ngay tức khắc, nhưng trong nội tạng dần dần sẽ bị hoại tử, từng chút từng chút một, mãi đến khi sinh mệnh cạn kiệt.

“Thương tận” khi sinh mệnh kết thúc, khổ đau cũng theo đó mà kết thúc, đó cũng xem như là một loại giải thoát đi...

“Đừng làm những việc khiến bản thân mình hối hận nữa...”

Tôi sẽ hối hận sao? Có một số việc, có lẽ phải làm mới biết được...

Chương 54 – Phần 3

Phòng chờ sân bay

Tôi ngồi trên ghế, nhìn bàn tay của mình, bé nhỏ gầy guộc, ngón tay rất dài, nhợt nhạt, lạnh lẽo, móng tay sắc nhọn, được tỉa tốt gọn gàng...

Trước đây tôi thích giấu độc trong móng tay, cho nên vẫn nuôi móng tay dài

Đôi bàn tay này, đã dính máu của bao nhiêu người? Nhiều lắm, chẳng nhớ rõ nữa...

Đưa tay sờ lên cổ, từ trong cổ áo lấy ra một miếng ngọc Quan Âm.

Thân ngọc màu xanh biếc, được treo bằng một sợi dây màu hồng, hơi đục, nét chạm khắc rất thô, tuyệt đối không phải là một miếng ngọc đẹp...

Nhưng người chẳng bao giờ đeo bất cứ thứ đồ trang sức nào như tôi lại luôn luôn mang theo nó bên mình...

Bởi vì, đây là thứ mà Phi Yên tặng tôi...

Lúc ở Tây Tạng, có một lần tôi cùng đi đến chùa thấp hương với Phi Yên, cô ấy vào thăm viếng, còn tôi nhàn chán đi dạo vòng quanh...

Trong lúc vô ý đụng vào một người lớn tuổi, chính là một Lạt – ma (biệt hiệu riêng của nhà sư bên Tây tạng), ai ngờ sau khi ông ta nhìn thấy tôi về mặt liền trở nên hốt hoảng.

Bàn tay khô gầy nắm chặt lấy tôi, ông ta nói rất nhiều nhưng đều là tiếng Tây Tạng, tôi một câu cũng không hiểu.

May mà có Phi Yên tới giải vây, dùng tiếng Tây Tạng nói chuyện với ông ta, ông già đó vừa nói chuyện nhưng đôi mắt vẫn không rời khỏi tôi...

Sau đó, Phi Yên thay tôi cầu miếng ngọc Quan Âm này...

Tôi hỏi cô vì sao, cô cười nói, Quan Âm này rất giống tôi...

Tôi nhìn miếng ngọc Quan Âm, ngược lại cảm thấy giống cô ấy hơn

Bây giờ nhìn kỹ, vẫn cảm thấy rất giống, nhất là loại yên tĩnh không mang danh lợi giữa trán

Mỉm cười, trong lòng cảm thấy rất ấm áp

“Hiền Viên tiểu thư, Truyền tiên sinh muốn gặp cô...”

Ngẩng mặt lên, trước mắt là một khuôn mặt xa lạ, gật đầu

Đứng lên, tháo sợi dây ngọc Quan Âm trên cổ xuống, để nó lại ghé ngồi...

Phi Yên, một người nếu như nhất định phải xuống địa ngục thì dù là ai cũng chẳng cứu được...

Máy bay chuyên dùng, bay thẳng sang New York

Lúc xuống máy bay, trời đã tối, một người che mắt tôi đi, tôi cũng chẳng phản kháng, cũng không hỏi nguyên nhân

Nếu đã dám đến thì cần gì phải chống cự nữa...

Bị người ta đẩy mạnh vào một căn phòng, tiếng đóng cửa vang lên...

Tiếng bước chân của mọi người xa dần, rất yên ắng...

Bóng tối khiến tôi trở nên rất nhạy cảm, tôi cảm thấy có một đôi mắt sắc bén, đang lạnh lùng nhìn tôi.

Tiếng bước chân trầm ổn vang lên, tiến gần về phía này, mùi thơm quen thuộc thoảng qua thoảng lại, như có như không

Tôi biết, có người đang dừng lại trước mặt tôi...

Một đôi tay lạnh lẽo xoa lên mặt tôi, từng chút từng chút, miêu tả đường nét trên mặt tôi

Bên tai là tiếng hô hấp lạnh lẽo của anh ta, hơi lạnh chạy thẳng xuống đáy lòng, da đầu tôi bắt đầu tê rần

Tiếp theo, tay anh ta chuyển xuống cổ tôi, hô hấp của tôi ngừng lại

Tôi cứ tưởng bàn tay đó sẽ bóp chặt cổ tôi

Ai ngờ, miếng vải đen che mắt tôi đã được lấy ra

Tôi mở to mắt, thích ứng với ánh sáng, lại bị cảnh trước mắt làm cho sợ hãi

Nơi cao nhất của một tòa nhà cao chọc trời, không có tường, bốn phía xung quanh, trên đỉnh đầu, tất cả đều là thủy tinh, tòa bộ thể giới cứ như vậy hiện rõ mồn một trước mắt tôi

Dưới chân đèn đuốc rực rỡ, trên đầu sao trời sáng rực, trên trời dưới đất một mảnh huy hoàng, chưa từng biết, ban đêm lại có thể sáng như ban ngày thế này

Tôi kinh ngạc bước lên phía trước, tay đặt lên thủy tinh

“Đẹp quá...”

“Thích không?” Anh ta cúi đầu nhìn tôi, đôi mắt xinh đẹp ẩn chứa ý cười.

Tôi gật đầu “Ồ đây cao quá...” Nhìn phía dưới, tất cả mọi thứ đều rất nhỏ bé, con người bé nhỏ như kiến, xa muôn trùng...

“Đây là tòa nhà cao nhất New York, có 101 tầng, chúng ta đang ở tầng cao nhất...”

“Mang em đến đây, chính là để em ngắm cái này à?” Tôi quay sang nhìn anh ta

Anh ta cười “ Không phải như thế thì em nghĩ anh muốn làm cái gì? Móc mắt em? Chém đứt tay chân em? Hay ném em từ trên này xuống dưới kia? Đã nói với em rồi đấy, anh xót xa...”

Anh ta hôn nhẹ lên mái tóc tôi

“Ngưng Tịch, em nhìn xem, bây giờ toàn bộ thế giới đều ở dưới chân em...”

“Đúng vậy, toàn bộ thế giới... Ngay cả bóng tối cũng trở nên nhỏ bé không đáng kể” Tôi thì thào nói

Quay sang nhìn anh ta, cười cười “Một buổi đêm thế này, không nên lãng phí..”

Tôi đưa tay cởi cúc áo, nhưng anh ta lại chặn tay tôi lại

“Không được, trái tim em...”

Kéo tay anh ta đặt lên ngực trái mình “Không sao, anh sờ xem, nó vẫn còn đang đập...”

“...” Anh ta không nói gì, đôi mắt xinh đẹp nhìn tôi, khuôn mặt đẹp đến nỗi không thể hoàn mỹ hơn được nữa, trong bóng đêm, tất cả đều rất quyến rũ.

“Thực sự không cần sao?” Tôi đứng sát vào anh ta, áo cởi được một nửa, cơ thể anh ta hơi lạnh lạnh.

Anh ta lắc đầu “Không được, Ngưng Tịch, em...”

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta “Haiz, em chỉ muốn anh...”

Loại thỉnh cầu này, không cần nói lại lần nữa

Nóng quá, cơ thể anh ta như một khối lửa, dường như muốn đem tôi đun sôi lên.

Chúng tôi, ở trong căn phòng thủy tinh trần trụi ôm lấy nhau, cùng trời, cùng đêm tối, cùng ánh trăng trong sáng, ánh sáng trong trẻo như ngọc thạch, hòa vào làm một.

Đặt chân vòng quanh eo anh ta, móng tay bấm sâu vào da thịt anh ta.

Dây dưa rất lâu, mồ hôi của hai người cùng chảy một chỗ

“Ngưng Tịch, Ngưng Tịch...” Người đàn ông không ngừng gọi tên tôi, mồ hôi của anh ta làm ướt cả mặt tôi

Tôi cắn lên vai anh ta, nhưng anh ta lại ấn đầu tôi xuống, cúi đầu hôn rất sâu, đầu lưỡi chuyển động điên cuồng trong khoang miệng tôi, đẩy vào, rút ra, chiếm đoạt từng ngõ ngách, nụ hôn rất sâu và kéo dài, nhưng dục vọng vẫn cương quyết không chịu tiến vào...

“Sao lại không làm?” Tìm được một khoảng không, tôi hỏi

Anh ta lắc đầu “Đêm nay, chỉ muốn được ôm em như vậy...”

“Không khó chịu sao?” Cơ thể anh ta căng cứng lên, cứng như sắt...

“Em đừng động nữa, một chút nữa sẽ ổn thôi...”

Bỏ đôi chân đang quấn quanh người anh ta xuống, cơ thể tôi trở về trạng thái bình thường

Tối hôm đó, trừ hôn môi, chúng tôi chẳng hề làm bất cứ cái gì...

Hai cơ thể trần trụi, nằm trên giường, bốn chân giao nhau, không phân biệt được là của ai

Chẳng ai ngủ được, chúng tôi cùng nhau ngắm bầu trời đầy sao

Tối hôm đó, quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng hít thở đầu đó

“Ngưng Tịch, nói gì đó đi, anh muốn nghe giọng nói của em...”

Nói cái gì bây giờ? Tôi nghĩ ngợi một chút, rồi hỏi.

“Truyền Chi, lúc bảy tuổi, anh đang làm gì?”

“Bảy tuổi? Xa quá, chẳng nhớ nữa...”

“Thế sao? Nhưng em lại nhớ rất rõ”

“Em đã làm cái gì?” Anh ta hiểu kỳ hỏi

Tôi nhìn anh “Năm em bảy tuổi, em đã hỏi bác, nếu như... em chết rồi, mẹ em có vui vẻ không?”

“Em mới bảy tuổi tại sao lại có ý nghĩ như vậy?” Anh ta ngạc nhiên nhìn tôi

“Mỗi lần mẹ trông thấy em, luôn luôn bày ra dáng vẻ rất đau khổ, cho nên em vẫn nghĩ rằng nếu như bà không nhìn thấy em nữa, có lẽ sẽ vui vẻ hơn một chút...”

Anh ngừng lại nhìn tôi, một lát sau “Ngưng Tịch, em có trí tuệ vượt qua cả tuổi tác, nó khiến em như một luồng sáng rực rỡ, nhưng nó cũng khiến em trở nên cực kỳ miễn cảm, với em mà nói, rốt cuộc nó là tốt hay xấu?”

Tôi cười nói “Lúc đó bác em cũng nói như thế, ông ấy trông chừng em hẳn hai tháng...”

“Sợ em tự sát?”

“Đúng thế...”

“Em sẽ không, em không hề nhiệt tình với sinh mệnh, nhưng cũng không coi thường việc sống chết...”

“Ồ? Anh nhìn ra cái gì?” Tôi cười nhìn anh ta

Anh chăm chú nhìn tôi “Em vẫn luôn tìm kiếm, tìm kiếm lý do để bản thân tồn tại, hoặc là dừng khí...”

Tôi ngăn ra “Vì sao nói như vậy?”

“Bởi vì anh phát hiện ra, em không yêu bản thân mình.” Anh vỗ nhẹ lên vai tôi

“Em không yêu bản thân mình?” Tôi bị lời nói của anh làm giật mình, thật sự là vậy sao?

“Đúng vậy, một người không thể sống vì bản thân mình nhưng cũng không thể không sống vì bản thân mình. Ngưng Tịch, vị trí độc tôn trong lòng em không phải là chính em...”

“Không phải là chính em?” Tôi giống như một đứa trẻ, thì thào hỏi anh

Anh bỗng nhiên xót xa nhìn tôi

“Tại sao lại như thế? Một người xuất sắc giống như em, hẳn là từ nhỏ đã rất muốn người ta ngưỡng mộ mình, nhưng em lại không yêu bản thân mình, biết không? Lúc anh phát hiện ra, quả thực là không tin nổi.”

Tôi cố sức lắc đầu, phủ nhận “Không, anh nói sai rồi, không phải như vậy đâu...”

Anh ta giữ lấy đầu tôi, đôi mắt sắc bén nhìn tôi chằm chằm

“Thực sự không phải sao? Lúc cùng anh ở trên giường, em vẫn luôn suy nghĩ cái gì? Em thực sự là vì muốn anh, muốn anh ôm em sao?”

Tôi cảm thấy bàn tay anh ta giữ lấy đầu tôi càng ngày càng dùng sức

“Em nghĩ đến anh trai của em, nghĩ đến lợi ích của Xích Vũ, nghĩ cách làm sao để cứu bạn bè em... Em thậm chí còn nghĩ đến Hoàn Tư Dạ, đương nhiên, em cũng sẽ nghĩ tới anh, nghĩ tới cách làm sao để lợi dụng anh, nghĩ đến người đàn ông đã biến em thành một con ma, phải không?”

Đôi mắt sắc bén của anh giống như một con dao phẫu thuật, từng tầng từng tầng rạch da tôi, róc thịt tôi, dỡ bỏ xương cốt tôi, chỉ muốn nghiền cứu linh hồn tôi...

Anh ta đang dùng ánh mắt mổ phanh tôi ra.

Loại nhận thức này khiến tôi cảm thấy sợ hãi, rất sợ hãi

Tôi bắt đầu cố gắng đẩy lùi anh ta, nhưng anh ta cứ ngoan cố nắm chặt lấy tôi, lạnh lùng nói

“Nhưng, người duy nhất em không nghĩ tới chính là em. Ngưng Tịch, vì sao lại như thế? Lẽ nào em chỉ biết dùng người khác để chứng minh sự tồn tại của mình sao? Em không hiểu cách làm sao sống vì chính mình sao?”

“Không! Tôi không phải như thế, không phải như thế...” Tâm tình tôi bắt đầu kích động, giọng nói bén nhọn như mảnh vỡ của thủy tinh

Tôi cố sức đưa hai tay bịt chặt lỗ tai lại, tôi không muốn nghe những gì anh ta nói, một câu cũng không muốn...

Sự thật là như thế sao? Lời anh ta nói là sự thật sao?

Tôi thực sự yếu đuối như thế sao?

Anh ta từ bao giờ lại hiểu rõ tôi đến thế?

Anh ta bá đạo đưa tay chắn ngang hai tay tôi “Lại trốn tránh! Trốn tránh có từng khiến em cảm thấy vui vẻ không? Lần đầu tiên nhìn thấy em, ánh mắt em đã nói với tôi, em muốn tiêu diệt...”

“Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe, không muốn nghe...” Tôi liều mạng lắc đầu, trái tim đau đớn vô cùng, hơi thở bắt đầu gấp gáp, thở dốc kịch liệt

Anh ta nhìn tôi chăm chú một lát, rồi cùng buông tay lỏng ra

Tôi ôm chặt lấy ngực, nghiêng người đi, cả người cuộn lại, khuôn mặt tái nhợt nhưng miệng không ngừng rên rỉ

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa...”

Anh ta thở dài, khẽ kéo tôi ôm vào lòng, an ủi “Được rồi, được rồi, không nói nữa, không nói nữa... Anh sai rồi, đừng kích động như vậy.”

Tôi không chịu được, chỉ biết lắc đầu, đau đớn hỏi

“Vì sao? Vì sao các người luôn thích xé xác tôi ra, nghiền cứu xương tủy tôi có thể khiến các người vui vẻ sao? Sẽ khiến các người hạnh phúc sao?”

Anh ta cộng nhẹ trán vào trán tôi “Không đâu, chỉ càng thêm đau khổ, càng thêm tuyệt vọng. Bởi vì, bọn anh biết, em như vậy, không ai có thể có được... Người ngay cả bản thân mình còn không yêu quý, bọn anh chẳng thể hy vọng cô ấy có khả năng đi yêu người khác. Em khiến người ta chẳng nhìn thấy tia hi vọng nào.”

Anh ta thở dài một hơi, đôi môi mỏng khô gợt trần trọc bên tai tôi

“Bất kể bọn anh giữ em chặt thế nào, giam cầm em đến đâu, cố gắng vì em đến mức nào, đều giống như lao đầu xuống một vực sâu không đáy, em mãi mãi chẳng thể đáp lại bọn anh cái gì.”

Cấn nhẹ lên môi tôi một cái, anh ta lại nhìn vào mắt tôi

“Em nói, trước mặt mọi người Hoàn Tư Dạ từng cưỡng bức em. Hành vi của anh ta, anh không tán thành. Nhưng, tâm tình của anh ta, anh lại có thể hiểu được. Em không thuộc về anh, cho nên phải tuyên cáo với toàn bộ thế giới, em là của anh. Sau đó, cùng em hủy diệt...”

Tôi nhìn anh ta, bình tĩnh hỏi “Anh cũng muốn sao?”

“Em đồng ý không?”

Tôi không trả lời, ôm lấy cánh tay anh ta “Truyền Chi, còn nhớ buổi hoàng hôn hôm đó, ở biệt thự ven biển, anh đã nói với em cái gì không?”

“Nhớ, từng chữ từng câu, nhớ rất rõ...”

Tôi nhắm mắt lại “Nói lại lần nữa đi, em muốn nghe...”

Anh ta cúi đầu xuống ngực tôi, tha thiết nói “Chúng ta sẽ cử hành một hôn lễ long trọng ở New York, em sẽ là cô dâu đẹp nhất trên đời...”

Anh ta ôm tôi, cúi xuống bên tai tôi, cúi đầu nói từng câu từng chữ ngày hôm đó, mỗi chữ đều lọt vào trái tim tôi...

Tôi yên lặng nghe, giọng nói của anh ta vẫn cứ dễ nghe như vậy, thoáng giống như nhà thơ ngâm thơ, mê hoặc trái tim của người khác...

Anh đã nói xong từ lâu, tôi cũng nghe xong từ lâu. Anh nói nhiều hơn ngày hôm đó, tôi cũng nghe được nhiều hơn ngày hôm đó...

“...Đến khi chúng ta già rồi, sẽ nắm tay nhau, anh và em sẽ cùng bầu bạn với nhau, chúng ta cùng nhau yên lặng mà chết đi... Ngưng Tịch, em còn nghe không?” Anh hôn lên vai tôi một cái

Tôi từ từ nhắm mắt lại, gật đầu, nhẹ giọng “Em vẫn nghe.”

Tôi vùi đầu vào ngực anh “Truyền Chi, anh có tin không? Em rất muốn, cứ như vậy, trốn trong lòng anh, yên lặng mà chết đi...”

“Anh biết...”

“Ngưng Tịch, có hận anh không?”

Tôi lắc đầu

“Ngưng Tịch, nhất định phải giết anh sao?”

“Vẫn chưa nghĩ ra...”

“Cứ từ từ mà nghĩ, anh đợi em...” Anh cúi đầu hôn tôi, nụ hôn đắng ngắt.

Chương 54 – Phần 4

Rạng sáng, phía đông bắt đầu sáng dần lên, ánh mặt trời xé rách màn mây đen sẫm, tỏa nắng, làm đau con mắt của chúng tôi...

Tôi dùng chân quần quanh cơ thể, đi tới bên cạnh cửa sổ, nhìn ánh mặt trời mới mọc đó, ánh sáng rực rỡ của nó đuổi bóng tối đi, trên mặt đất mọi thứ dần trở nên rõ ràng...

Tôi ngẩng đầu, toàn thân chìm đắm trong ánh mặt trời ban sớm

Truyền Chi đi tới, không mặc quần áo, cánh tay thon dài ôm lấy bờ vai tôi, đem tôi ôm vào lòng, thủy tinh phản chiếu bóng dáng chúng tôi, rất đẹp...

“Em nhìn gì thế?” Anh hỏi

“Bình minh...”

Tôi buông tay, chân rơi xuống chân, quay sang nói với anh ta

“Chúng ta làm đi, ở trong căn phòng trong suốt này, trước cả thế giới, em giao cơ thể mình cho anh...Anh giao sinh mệnh mình cho em...”

Đầu tôi đặt trên thủy tinh, phía trước phản chiếu khuôn mặt anh, tinh xảo, lạnh lùng

Ánh mắt anh lúc này nên gọi là hoang vu

Nhìn đôi mắt anh, tôi cố gắng chà xát tấm thủy tinh

Anh từ phía sau ôm chặt lấy tôi “Đừng lau nữa, em không thể lau hết tuyệt vọng của anh đâu...”

“Tuyệt vọng? Chúng ta đang đứng ở nơi cao nhất thế giới, cả thế giới đang ở dưới chân chúng ta, sao anh lại cảm thấy tuyệt vọng?”

“Lẽ nào em không sao? Trên đầu là trời, dưới chân là đất, trong trời đất rộng lớn này, thứ nhỏ bé, chính là chúng ta...”

Tôi gật đầu “Đúng vậy...”

Đứng ở nơi cao nhất trên thế giới, nhưng lại giống như một con côn trùng nhỏ bé bị bao vây trong bóng tối, càng thống khổ thì càng giãy dụa, nhưng càng giãy dụa thì càng cảm thấy khó thở.

Chúng tôi đều hiểu rõ, ở trong căn phòng trong suốt này, trận kích tình này, không cách nào thỏa mãn được.

Tôi nằm trên thủy tinh, nhìn đoàn người phía dưới bé nhỏ như những hạt gạo, gào lên “Truyền Chi, nơi này cao bao nhiêu?”

Anh ta ở phía sau cắn lên người tôi, mơ hồ nói “Khoảng 500 mét”

“Vậy nếu người từ trên này ngã xuống, nhất định sẽ tan xương nát thịt...”

Anh ta cười “Em muốn sao?”

“Ừm...” Tôi gật đầu, rất chân thành nói “Anh dùng lực mạnh thêm một chút nữa, đập vỡ lớp thủy tinh này ra, chúng ta có thể trần truồng mà ngã từ trên này xuống.”

Anh ta cười rất to “Được, ngã xuống chúng ta sẽ biến thành một đám bùn nhão, chẳng phân biệt được đâu là anh, đâu là em. Em đoán xem, Hoàn Tư Dạ sẽ cảm thấy thế nào?”

Tôi quay lại, nhìn thẳng vào con người anh ta “Hắn sẽ điên mất...”

“Vậy thì để hắn điên đi...” Anh ta đặt tôi lên thủy tinh, mãnh liệt xông tới, từng chút từng chút, dường như muốn rút hết tất cả không khí có trong người tôi ra.

Cơ thể bị động tác của anh ta làm rất đau, nhưng tôi lại mỉm cười “Truyền Chi, không thành công rồi, loại thủy tinh này cứng quá.”

Anh ta không cười nữa “Ngưng Tịch, chúng ta... bỏ trốn đi.”

Truyền Chi, con người này lúc trước tôi nghĩ không thể nhìn thấu được anh ta, bây giờ vẫn là như vậy.

Ngày đó, anh ta nói muốn đưa tôi bỏ trốn, kết quả anh ta làm thật/

Mấy ngày nay anh ta đưa tôi đến tất cả mọi ngõ ngách trên thế giới.

Đây là một chuyến du lịch, cũng là một cuộc phiêu lưu

Chúng tôi đã từng đi qua rừng nhiệt đới của Việt Nam, leo lên đỉnh núi Alps, lặn vào lòng biển bắc Đại tây dương, thậm chí còn chạy đến cả sa mạc Sahara, cười lạc đà ở đó.

Đến nơi đâu chúng tôi cũng sẽ làm tình, bất kể điều kiện, bất kể địa điểm

Trong căn phòng sang trọng, chúng tôi vừa làm vừa ngắm cảnh đêm

Trong sơn động lạnh cóng người, làm nhiều đến nổi tay chân đều đóng băng

Thế nhưng sau ánh bình minh, còn có thể chạy đến bên hồ, cùng ngắm hoa sen, nghe tiếng hoa nở.

Ở sa mạc Sahara, chúng tôi cùng trời đất hòa làm một, gặp phải một cơn gió cát, trốn đằng sau lạc đà, cơ thể vẫn chặt chẽ giao hợp.

Anh ta cười nói rằng nếu chúng tôi chết trong tư thế đó, nhất định kiếp sau sẽ là anh em sinh đôi.

Tôi cười ha ha, cát bay vào trong miệng, thân dưới vẫn bị thiêu cháy bởi dòng nhiệt của anh

Có lúc vui vẻ, có lúc giận dữ, có lúc điên cuồng, có lúc bị thương

Chúng tôi cứ hưởng thụ không biết mệt mỏi, dường như trong mấy ngày này đã tiêu hao hết nhiệt huyết trong cả đời

Nhưng, thời gian ở mỗi nơi đều rất ngắn.

Tôi cảm giác như anh ta đang chờ đợi điều gì đó, lại giống như đang trốn tránh điều gì đó.

Anh đang chờ đợi cái gì? Anh đang chờ Hoàn Tư Dạ

Mối thù của Truyền Việt, anh ta chưa hề quên, cũng chẳng thể quên

Nhưng, anh ta đang trốn tránh cái gì?

Đáp án chỉ có một

Ngồi trên máy bay, tôi nhẹ nhàng mỉm cười. anh nhìn tôi, ôm chặt tôi vào lòng

“Chúng ta đang đi đâu?” Tôi hỏi

“Không biết.”

“Sao cơ?”

“Anh nói với người bán vé máy bay, chỉ cần là chuyến bay cất cánh ngay lập tức, thì đi đâu cũng được.”

Tôi cười mắng anh “Anh điên rồi.”

Kết quả, chúng ta đi tới Ấn Độ

“Đến đây, em muốn ngắm gì?” Anh hỏi

“Em muốn đến thăm mộ của một người phụ nữ”

Anh mỉm cười “Vậy tốt rồi, đưa em đến nơi này...”

Miền bắc Ấn Độ, thành phố cổ kính Arga

Chỗ này cách thủ đô New Delhi của Ấn Độ khoảng 250 cây số.

Diện mạo thành phố này thực sự không dám khen ngợi. Rất ô nhiễm, bụi bặm đầy trời, người dân nghèo đói, khổ cực.

Trên con đường cái chật hẹp, sơn dương, lạc đà, trâu bò và ô tô chen chúc nhau

Nhưng khi chúng tôi đi qua thành phố Arga nhộn nhịp thì lại nhìn thấy một tòa kiến trúc cao lớn xây bằng đá cẩm thạch màu trắng.

Phảng phất giống như một cảnh phim bị cắt đột ngột trên màn hình, đưa một thứ chẳng hề phù hợp với tính cổ kính vốn có đến trước mặt du khách

Nhìn cảnh trước mắt tôi kinh ngạc “Anh có thể xây một tòa biệt thự ở ngay bên cạnh Taj Mahal sao?”

Anh ôm tôi nhẹ nhàng cười “Đó không phải là anh xây, mà là cha anh xây. Bởi vì mẹ anh rất thích ở đây, có đẹp không?”

“Đẹp! Đây là một kì tích thật vĩ đại.” Tôi thật lòng ngưỡng mộ

Chúng tôi đứng trong sân biệt thự, trước mắt chính là lăng mộ hoàng gia nổi tiếng trên thế giới – Taj Mahal

Từ rất xa, bà rất xinh đẹp đứng trên dòng sông Yamuna, trên đầu là trời xanh mây trắng, chân đạp lên dòng nước xanh ngọc bích

Bà trắng nõn trong suốt, thông minh lanh lợi, nhưng đôi mi thanh tú luôn cau lại, có chút suy tư

Dường như đang chìm đắm trong hồi ức tình yêu còn vĩ đại hơn cả lăng mộ

“Có biết chuyện cũ của bà ấy không?” Tôi hỏi

“Biết, mẹ anh chính vì câu chuyện cũ ẩn chứa đằng sau nó cho nên mới có niềm si mê với phần mộ đó như vậy.”

Tôi nở nụ cười “Mẹ anh đúng là một người rất lãng mạn.”

“Đúng vậy, ông ngoại nói, bà ấy sống vì tình yêu, Ngưng Tịch, có muốn gặp họ không?”

“Vâng.”

Sau biệt thự có một nghĩa địa nho nhỏ, dưới ánh tà dương nắng chiều, hai phần mộ sánh vai dựa sát vào nhau.

Đó chính là nơi yên nghỉ của cha mẹ anh.

Anh kéo tay tôi, quay lại nói với bia mộ: “Cha, mẹ, lần này con dẫn một người về gặp cha mẹ. cô ấy rất xinh đẹp phải không?”

Trong nghĩa địa rất yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi làm lá cây xào xạc, khẽ chuyển động.

Tôi quay sang nhìn anh, anh chỉ cười như một đứa trẻ,

“Cha, mẹ, cô gái này rất không nghe lời, luôn khiến con tức giận. Có lúc thật sự không muốn quản cô ấy nữa, nhưng sẽ lại cảm thấy nuối tiếc. Giống như con đã trúng độc của cô ấy rồi, không có thuốc chữa nữa.”

Tôi khẽ run lên, anh cảm nhận được, nắm tay tôi càng chặt.

“Nhưng con lại muốn làm cho cô ấy hạnh phúc, thực sự rất muốn làm cho cô ấy hạnh phúc. Cha mẹ, xin hai người hãy chúc phúc cho cô ấy, giống như chúc phúc cho con vậy.”

“Truyền Chi...” Nhìn đôi đồng tử màu lam sáng ngời trong suốt như tẩy của anh, tôi không biết nên nói gì.

Anh vuốt ve mặt tôi: “Em có biết Taj Mahal đẹp nhất khi nào không?”

“Đêm trăng tròn.”

“Chính là đêm nay, đến lúc đó anh dẫn em đi xem.” Anh kéo tay tôi đi.

Lúc rời khỏi, tôi quay đầu nhìn thoáng qua hai phần mộ.

“Truyền Chi, cha mẹ của anh là...”

“Cha bị tai nạn xe mà qua đời, mẹ anh bởi vì quá nhớ thương ông ấy, sau cùng cũng buồn bực sầu não mà chết, một câu chuyện rất bình thường, không có lo sợ, không có âm mưu, càng không phải là huyền thoại.”

Tôi lắc đầu: “Họ đáng để em kính nể, trên người bọn họ em thấy được sự thiêng liêng...”

Nói còn chưa xong, miệng đã bị anh che đi, anh bất chấp dùng hàm răng cắn xé lời tôi muốn nói.

“A...” Tôi bị đau, muốn từ chối anh nhưng lại bị anh ép càng chặt hơn.

Mãi cho đến khi anh thỏa mãn mới lạnh lùng nhìn tôi,

“Đừng nói đến thiêng liêng, chúng ta lại càng không xứng nói đến thiêng liêng. Đối với chúng ta mà nói, thiêng liêng là thứ không đáng tôn trọng.”

Nói xong bỏ tôi lại, đi một mình.

Tôi nhìn theo bóng lưng anh, sờ lên đôi môi bị anh cắn rất đau, có một màu đỏ tươi, lại chảy máu rồi, anh cắn rất đau.

Truyền Chi, nơi này đáng lẽ phải là nơi cuối cùng của chúng ta mới phải.

Chương 54 – Phần 5 (18+)

Mãi cho đến khi bữa cơm kết thúc, tôi cũng chưa nhìn thấy anh, hỏi người làm trong biệt thự chẳng ai biết anh đi đâu

Nửa đêm, tôi bị ai đó bế từ trên giường xuống, đôi mắt mơ màng vì buồn ngủ, tôi thấy rõ, là người lúc chiều đã vớt tôi lại rồi đi mất.

“Truyền Chi, anh định làm gì?”

“Đưa em đi ngắm Taj Mahal”

“Nhưng bây giờ là nửa đêm.”

“Chính lúc nửa đêm này Taj Mahal mới đẹp nhất.”

“Anh điên rồi.” Tôi mắng một câu, vùi đầu vào hõm vai anh.

Anh cúi đầu mỉm cười.

Đến khi tôi một lần nữa mở mắt ra, Taj Mahal như một cô gái tĩnh lặng ung dung xuất hiện trước mắt tôi.

Mây đen đã che khuất ánh trăng, chỉ nhìn thấy toàn bộ nó hiện ra trắng xóa, phía trước nó còn có một dòng sông hình chữ thập.

Những thứ khác không nhìn rõ lắm.

“Chúng ta đi vào bằng cách nào?” Tôi mơ mơ màng màng hỏi.

“Chỉ cần là điều anh muốn, nhất định sẽ có cách...”

“Ồ...” Tôi hàm hồ trả lời, lại vùi đầu vào vai anh.

“Không được ngủ! Hiền Viên Ngưng Tịch, anh thật muốn bóp chết em!”

Tôi cọ mắt vào vạt áo anh, lẩm bẩm “Bóp đi, em mệt lắm rồi.”

Anh bắt đắc dĩ vỗ nhẹ lên mặt tôi “Đừng ngủ, nhìn kia, trăng sáng rõ rồi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đen dày đặc, ánh trăng thực sự đã lộ ra.

Chỉ một cái liếc mắt đã khiến tôi quên cả hít thở.

Nhiều năm sau, mỗi khi nhớ lại đêm trăng tròn này, tôi vẫn nghĩ rằng đó chỉ là một giấc mộng mê mỵ (vừa buồn vừa đẹp) tự mình thêm dệt nên.

Tất cả đêm đó, giống như trong mộng.

Trên nền trời xanh ngọc, trăng tròn nhô lên cao, ánh trăng thuần khiết như tuyết, dịu dàng chiếu vào đỉnh đền bằng đá cẩm thạch hết như một chiếc vương miện.

Taj Mahal trắng tinh, tĩnh lặng, trang nghiêm, thoát tục, linh hoạt kỳ ảo.

Tuyệt đại giai nhân, khung cảnh độc lập đó là một loại thánh khiết đầy mê hoặc, có thể nói là độc nhất vô nhị.

Chúng tôi vai kề vai ngồi trên bờ sông, chẳng ai nói gì, cùng nhau ngắm nhìn huyền thoại không tuổi đó, đắm mình trong câu chuyện truyền thuyết chẳng thuộc về mình.

Đêm nay, có hai Mahal (Mahal tiếng hán việt là thái cơ, thái: yên bình, cơ: con gái đẹp), một người bên bờ sông, một người trong nước, giống như một đôi song sinh, im lặng bảo vệ, lưỡng lưỡng tương vọng (ý chỉ nhìn về phía nhau)

Gió nhẹ chậm chậm thổi tới, người trong nước kia, giống như một thiếu nữ toàn thân mặc bộ đồ lụa màu trắng, hát hay múa đẹp, vẻ mị hoặc tự nhiên.

“Truyền Chi, anh nhìn thấy gì?”

“Một lăng mộ, đàn bà táng thân, đàn ông táng linh.” (táng thân: vùi thân, táng linh: vùi linh hồn.)

Tôi mỉm cười “Đúng vậy, Mahal đã chết cũng mang theo linh hồn của chồng mình. Có người nói Taj Mahal là lúc một giọt nước mắt chảy trên hai gò má, một cách ví von thật sinh động.” (xem thêm thông tin về đền Taj Mahal tại vi.wikipedia.org/wiki/Taj_Mahal)

Anh quay sang nhìn tôi “Ngưng Tịch, em chưa từng khóc vì anh.”

“Muốn em khóc vì anh sao?”

“Càng muốn em cười vì anh hơn.”

“Được, sau này em sẽ chỉ cười với anh...”

Anh mỉm cười, đôi mắt xanh lam thuần khiết sáng lên khiến người ta rung động, hồn nhiên hết một đứa trẻ sơ sinh.

Tôi bị nụ cười đó của anh mê hoặc rồi.

Tay anh xoa lên mặt tôi, hơi lạnh.

“Làm tình đi.” Tôi nói.

Anh ngằm đồng ý, chậm rãi cởi quần áo tôi.

Ngồi trên người anh, tôi dùng tay chống xuống đất, anh dùng đôi môi miết lên cơ thể tôi.

Hình ảnh dây dưa của chúng tôi ánh lên trong nước, hình ảnh dâm loạn đã làm ô uế đôi mắt của Mahal.

Có lúc sẽ nghĩ câu chuyện của tôi và anh có phải cũng được gọi là tình yêu?

Nếu đúng, người khác có thể là không thích, người nghe chưa hẳn đã nhận định giống nhau, bởi vì không ai muốn khinh thường tình yêu.

Nếu là không đúng, vậy lại nên định nghĩa câu chuyện của chúng tôi như thế nào? Giao dịch? Lợi dụng? Âm mưu? Quý kẻ? Đường như tất cả những từ đó đều không đủ để thấu tóm sự tuyệt vời nhất của tôi và anh.

“Ngưng Tịch...” Anh dùng đầu lưỡi đánh vòng trước ngực tôi

“Ừm...” Tôi hoảng hốt đáp lời

“Anh nghe nói có một loại độc, phụ nữ có thể giấu nó trong cơ thể, dùng để độc chết người đàn ông cùng giao hợp với người phụ nữ đó. Là thật sao?”

Tôi hơi cứng đờ, thu mắt lại nhìn anh “Ừ, anh sợ à?”

Anh cười vui vẻ, nụ hôn khẽ khàng theo nụ cười một đường đi thẳng xuống dưới, vai, cổ, xương quai xanh, nhũ hoa, bụng...

Sau cùng, khi dục vọng của anh đã ở lối vào của tôi, anh lại đưa đầu lưỡi vào thăm dò...

“Ừm...” Khó chịu bám chặt vào vai anh, móng tay khảm sâu vào da thịt anh...

Hoảng hốt, cúi đầu nhìn anh, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy dục vọng, mờ ảo đẹp mơ hồ, không biết là anh muốn thỏa mãn tôi, hay là muốn thỏa mãn chính mình?

Lật người đưa anh xuống phía dưới, hai tay chống lên, rướn người lên nhìn anh

Anh nheo mắt lại, đầu lưỡi liếm liếm đôi môi, rất nhục cảm...

“Không thích sao?”

Tôi cười “Anh khiến em thụ sủng nhược kinh...”

“Lần đầu tiên làm vậy chỉ muốn để em vui vẻ...” Anh ngửa đầu hôn tôi, đầu lưỡi có hương vị của dục vọng...

Tôi gõ nhẹ lên trán anh, “Cảm ơn, chỉ là, em càng muốn anh hơn...”

Ngồi lên trên người anh, để dục vọng của anh đâm thủng trái tim mất phương hướng...

Anh hơi kích động một chút, ôm lấy tôi, dục vọng càng chôn vào sâu hơn nhưng lại không chuyển động nữa

“Sao vậy?” Tôi nghi hoặc, anh chưa thỏa mãn cũng chưa giải phóng, ngược lại còn nóng bỏng cứng rắn hơn

“Cảm nhận...”

Tay vòng lên cổ anh, chân vòng bên eo anh, nhìn vào ánh mắt anh, tôi hỏi “Cảm nhận được cái gì?”

“Cảm giác ôm lấy cái chết, không sợ hãi mà là vui thích, vui thích cực kì...”

Ha ha, tôi cất tiếng cười to, “Vậy thì bây giờ anh muốn làm gì?”

“Ồ phía trên em...”

Tôi cười, giờ phút này, đó là liều thuốc thúc đẩy tình yêu tốt nhất...

Đó là một đêm điên cuồng...

Vào buổi đêm trăng sáng như gương thế này, trong thánh điện nơi nghe được tiếng gọi của tình yêu, chúng tôi hết lần này tới lần khác khinh khi sự thiêng liêng, khinh khi tình yêu.

Từ trên bờ rơi xuống sông, từ dưới sông được anh vớt lên, dù dễ anh lần nữa, chúng tôi tiếp tục làm tình trong làn nước.

Nước trong sông đã bị chúng tôi làm ô uế, trong không khí thánh khiết tràn ngập mùi dâm loạn.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, chúng tôi giống như những đứa trẻ mới sinh, cơ thể lỏa lồ, gắn bó với nhau.

Bọt nước trong suốt, sao sáng trăng tắt, sự đẹp dễ tinh khiết nguyên thủy bị chấn động, xác thịt chúng tôi quần quýt lấy nhau.

Mãi cho đến khi tất cả sôi trào, thăng hoa, toàn bộ mọi thứ sau khi bạo phát liền hóa thành một màu trắng sáng trên nền trời mênh mông.

Chúng tôi yên tĩnh lại, lắng nghe tiếng hô hấp của trăng.

Ánh trăng thuần khiết như một bàn tay dịu dàng, trấn an trái tim hoảng hốt của chúng tôi, tâm linh đen tối, dục vọng tham lam.

Anh ghé vào bờ sông, tôi nằm trên lưng anh, cơ thể chúng tôi được ánh sáng vờn quanh, không sáng lắm, nhưng tâm hồn lại đang tỏa sáng.

Tôi hôn lên bông anh tức kia, loài hoa của ác ma xinh đẹp, vì tôi anh mới xăm lên, ngay cả màu sắc cũng cùng màu với ánh mắt tôi.

“Ừm...” Khẽ rên một tiếng, anh xoa người ngăn tôi lại.

“Ngưng Tịch, cho anh biết, em đang nghĩ gì?”

Tôi nằm sấp ghé vào tai anh cười khẽ “Em đang nghĩ... làm sao để giết chết anh?”

Đêm đó, Truyền Chi không vội vã mang tôi đi.

Tôi nghĩ, đây là nơi cuối cùng chúng tôi đứng cùng nhau. Việc gì cũng có nguyên nhân của nó, tất cả có lẽ đều nên có một kết thúc.

Hai ngày sau...

Hoàn Tư Dạ tìm tới, chỉ có một mình hần, khuôn mặt mệt mỏi xơ xác. Xem ra, hần thực sự sắp phát điên rồi.

Hai người đàn ông, gương cung bật kiếm không ngoài dự đoán của mọi người, rất bình tĩnh... ít nhất... cái mà họ biểu hiện ra là như vậy.

“Truyền Chi, đó là chuyện của hai người chúng ta, không liên quan đến cô ấy. Thả cô ấy ra, xử lý tôi thế nào là tùy anh.” Hần nghiêng răng, đôi đồng tử sâu thẳm như màn đêm tràn đầy vẻ nôn nóng, viền mắt xanh đen.

Tôi quay đầu nhìn người bên cạnh “Anh làm gì hần vậy?”

Hần chưa từng bất thường như thế.

Truyền Chi đưa tay nâng cằm tôi lên, hơi hợt nói: “Chỉ là đem đĩa CD ghi lại lần chúng ta làm tình trên mặt đất cho anh ta xem mà thôi.”

Tôi thu mắt nhìn tay mình “Anh mang em cùng đi du lịch, là muốn để hần sống trong giày vò, để thời gian lãng phí trái tim hần sao?”

Anh gật đầu “Đúng vậy, hiệu quả thật tốt.”

“Sau đó lợi dụng em, đưa mình hấn tới đây, là để trả thù cho Truyền Việt?”

Anh gạt đầu, kéo tay tôi lên hôn nhẹ “Đi thôi, anh ta đang đợi em.”

Nói xong liền buông tay ra,

Tôi nhìn anh một lát, không động đậy.

“Truyền Chi, em chết rồi anh có đau lòng không?”

“Sẽ không đâu, linh hồn anh sẽ chết cùng em.”

Tôi gạt đầu, đứng lên, đi qua đó.

Đi được một đoạn lại bất động.

“Ngưng Tịch...” Hoàn Tư Dạ nôn nóng gọi tôi.

Tôi quay sang lắc đầu với hấn, sau đó quay sang nhìn Truyền Chi.

“Người anh muốn giết không phải là hấn, mà là em. Từ lúc bắt đầu đã là như vậy.”

Đôi mắt đẹp vẫn bình thản như trước, hai tay khoanh lại, hờ hững hỏi: “Làm sao em biết được?”

Thật bất hạnh, đoán đúng rồi.

“Thái độ của anh mấy ngày nay đủ để nói rõ tất cả, đó đúng thật là một mũi tên trúng hai đích, đúng là một cách hay. Vừa báo được thù lại vừa chặt đứt được sự nhung nhớ của mình. Truyền Chi, em thật không ngờ, anh lại có thể đẩy chính bản thân mình vào chỗ chết.”

Anh lắc đầu, thở dài “Người đẩy anh vào chỗ chết là em. Em khiến anh không nhìn thấy hy vọng.”

“Đây là một lần đánh cược. Anh đem chính trái tim mình ra làm tiền đặt cược. Không phải đánh cược em mà là đánh cược chính anh cuối cùng có giết được em hay không?”

Ánh mắt chuyển sang một người khác “Hoàn Tư Dạ, tôi thực sự ghen tỵ với anh. Cô ấy nói cô ấy không hận tôi nhưng lại muốn giết tôi. Cô ấy nói cô ấy hận anh nhưng trong lúc anh sống chết thì lại cứu anh. Tôi rất muốn biết, nếu cô ấy chết trước mặt anh, anh sẽ thế nào?”

Hấn nhìn anh, nhưng giọng nói nôn nóng đã bình tĩnh đi nhiều “Anh nỡ giết cô ấy sao?”

“Hình như chẳng có lý do nào để không nỡ cả. Đối với một người phụ nữ mà mình không thể có được nhưng lúc nào cũng nhớ đến người đã dồn mình vào chỗ chết, đây chính là cách tốt nhất.”

Hoàn tư Dạ gạt đầu “Vậy anh hãy giết cô ấy đi.”

Trong mắt Truyền Chi hiện lên một sự kinh ngạc.

Hoàn Tư Dạ cười nhạt, ung dung nói “Cô ấy sống, tôi sống. Cô ấy chết, tôi chết. Chẳng có gì đáng sợ cả.”

Anh nhìn chúng tôi, đột nhiên cười lớn, cười đến mức mắt sáng lên, tiếng cười quỷ dị bi thương văng vẳng trong cả căn nhà, lạnh lùng nhìn chúng tôi trình diễn màn hí kịch thế nào?

“Anh hấn là nên thành toàn cho em, Ngưng Tịch, có anh ta cùng em, em sẽ không cô đơn trên đường xuống suối vàng.”

Tôi nhìn anh “Em rất tò mò, anh làm thế nào để giết em?”

“Em sờ lên sau gáy mình đi.”

Một tay tôi đưa lên, sờ thấy một vết lõm lên nho nhỏ, một con chip gắn bom mini

“Thật lợi hại, anh gắn nó lên khi nào vậy có thể khiến em một chút cũng không cảm nhận được.”

Anh dịu dàng nhìn tôi “Không muốn để em biết, làm hỏng bầu không khí khi bên nhau của chúng ta.”

Tôi mỉm cười, nhìn sang bên cạnh, hai người đàn ông một người muốn giết tôi, một người muốn chết cùng tôi, vậy bây giờ...

“Điều khiển từ xa chắc hẳn đang ở trên tay anh, chỉ cần anh ấn nhẹ một cái, em sẽ tan thành mây khói. Truyền Chi, anh đang chờ đợi gì?”

Ánh mắt anh tối sầm lại “Ngưng Tịch, một câu hỏi cuối cùng, nếu như anh tha cho em, em có thể từ bỏ ý niệm giết chết anh trong đầu em đi được không?”

Tôi lắc đầu “Đã quá muộn rồi, nghi ngờ của anh rất chính xác, em đích thực đã hạ độc trên người anh, loại độc đó là loại có độc tính phát tác rất chậm tên là “Thương tận”, loại độc này... không có thuốc giải.”

Anh bi ai mỉm cười “Thì ra chúng ta đều đang gặp dịp thì chơi.”

“Vậy thì, Ngưng Tịch, trước khi chết, hãy để anh ôm em một cái.”

Yêu cầu này không quá đáng, tôi đi qua đó.

Anh đứng lên, nhẹ ôm lấy tôi, nói bên tai tôi “Nếu anh thay đổi ý định, nếu anh ta chết, em sẽ chôn cùng anh ta sao?”

Đột nhiên anh móc súng lục ra, tôi kinh ngạc, tiếng súng đã vang lên, âm thanh bén nhọn điếc tai, “cạch”! Tiếng vỏ đạn rơi xuống đất.

Trầm lặng...

Một người ngã xuống, máu trên ngực nhuộm dần tấm thảm dưới chân, màu đỏ tươi đẹp như một bông hoa anh túc nở rộ.

Ánh trăng dịu nhẹ vỗ về khuôn mặt đã tái nhợt không còn huyết sắc của anh, hơi thở ngừng lại một khắc, Tôi nghe được tiếng khóc của trăng, tiếng ầm ì rền rĩ của gió.

Tôi chấn động với tất cả những gì diễn ra trước mắt, rất lâu không thể nói gì...

Khu vườn sau biệt thự, lại có thêm hai phần mộ mới tinh nữa, tôi chôn hai anh em họ ngay cạnh bố mẹ họ.

Ánh sáng ấm áp của tịch dương rải lên nhuộm thành một màu vàng óng, cả một gia đình nằm trong khu nghĩa trang nho nhỏ này, trông chừng lẫn nhau.

Tôi nhìn phần mộ của cha mẹ Truyền Chi, vài ngày trước, con trai họ vẫn đứng đây sờ sờ, cầu xin họ che chở cho tôi.

Hôm nay, chính tay tôi chôn anh dưới lớp đất lạnh lẽo này.

Ở bên cạnh gia đình mình, có lẽ anh sẽ không lạnh.

Tôi cúi người xuống, quỳ một chân xuống trước bia mộ, tay xoa lên tấm ảnh, tôi nhắm hai mắt lại.

Lúc sắp chết, anh gục ở trong lòng tôi

“Vì sao?” Tôi lơ đãng nhìn anh

Anh mỉm cười, cười đến ho ra máu làm đỏ ánh mắt tôi, làm lòng tôi chấn động.

“Không muốn để linh hồn chết trước thì chỉ có thể hủy diệt tấm thân này trước.”

Tôi không nói lên lời...

Anh nhìn tôi, ánh mắt thâm thúy giống như trời cao “Ngưng Tịch, những lời hôm đó anh đã nói, em còn nhớ không?”

“Nhớ, từng câu từng chữ, rõ rõ ràng ràng.”

“Thế sao? Thích nghe nhất là câu nào?”

“Khi chúng ta già đi, đôi tay nắm chặt đặt cùng một chỗ. Em cùng anh, anh cùng em. Chúng ta cùng nhau, yên lặng chết đi.”

“Ha ha đều là lừa người thôi...” Anh lại cười như một đứa trẻ.

Tôi vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của anh, yếu ớt nói

“Thế sao? Em nghe cảm thấy rất thật lòng mà.”

“Cho nên em hãy quên hết đi. Ngay cả anh cũng vậy.”

Mở mắt, nhìn ảnh chụp của anh, mỉm cười

“Một con chip giả, một khẩu súng lục cũng giả, anh đã cùng bọn em tạo ra một màn kịch thật hay.”

Tôi cúi người hôn lên tấm ảnh, “Đây là một lần đánh cược, có điều, cái mà anh đặt cược không phải là trái tim mà là sinh mạng. Anh dùng sinh mạng đổi lấy kí ức, sau đó mỉm cười an táng chính mình. Làm bao nhiêu chuyện như vậy, cuối cùng, anh chỉ là muốn em quên anh.”

Tôi lắc đầu, cười lớn, cười ra nước mắt.

“Được, em sẽ quên anh... quên triệt để. Chỉ cần nhớ kỹ tên anh, sau này khi nhớ tới cái tên đó em sẽ chỉ cười, đây là lời em từng hứa với anh.”

Người vẫn đứng sau lưng tôi đi tới, ôm lấy vai tôi “Là chính bản thân anh ta lựa chọn cái chết, em đừng tự trách mình.”

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, cười rất lạnh “Anh ấy... là bị tôi ép nên mới chết.”

Hắn kinh ngạc “Sao lại nói như vậy?”

Tôi lấy ra bình “Thương tận”, dưới ánh mặt trời, nó thuần khiết như thủy tinh, tỏa ra màu sắc mê hoặc.

Ai có thể ngờ được, đẹp như vậy mà lại là thuốc độc?

“Tôi chưa từng hạ độc anh ấy.”

“Em lừa anh ta sao?”

“Đúng vậy. Tôi lừa anh ấy. Lần này gặp anh ấy, trên người anh ấy, tôi ngửi được hương vị của linh hồn. Tôi nói với bản thân, không cần làm thêm gì nữa, anh ấy đã bị “bệnh nan y” rồi.”

“Khẩu súng đó chỉ là giả thôi, tôi đã nhìn ra. Tôi biết, anh ấy đang thử tôi.”

“Cho nên, em cố ý chần ở phía trước anh?”

“Đúng vậy, cứ như thế, tôi đứng trên sự tuyệt vọng của anh ấy đâm một dao. Khẩu súng đó, có lẽ anh ấy chuẩn bị cho chính mình nhưng cuối cùng cũng làm anh ấy mất mạng.”

Tôi nhìn người bên cạnh, cong môi cười “Rất đáng sợ phải không?”

Hắn im lặng nhìn tôi, không nói gì.

Ánh mắt chuyển sang tấm ảnh trên lăng mộ, tôi yếu ớt nói

“Kiếp trước nhất định anh nợ em nhiều lắm, cho nên kiếp này mới bị em hủy diệt triệt để như vậy.”

Đúng vậy, tất cả đều như đã được định sẵn.

Gặp em, chính là bất hạnh đã được định trước của anh.

Đen tối của em nhuộm dần lòng anh, tuyệt vọng của em làm khô cạn linh hồn anh, oán hận của em làm cạn kiệt sinh mệnh anh

Cứ như vậy, em từng chút từng chút như tằm ăn rỗi nuốt trôi anh!

Cho nên kiếp sau nếu như để em gặp lại anh...

Vùi đầu trên tấm bia, tôi nhắm hai mắt lại, thấp giọng nói

“Kiếp sau, nếu như lại gặp em thì nhất định phải giết em, đừng để em... có cơ hội lừa anh lần nữa.”

Một giọt nước chảy ra khỏi khóe mắt, lướt qua ảnh chụp trên bia, cùng lớp đất hiền hậu hòa thành một thể thống nhất.

Truyền Chi, giọt lệ đó là em lưu lại cho anh. Lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, anh nhìn thấy không?
Sau này em sẽ không khóc vì anh nữa, nghĩ đến anh, em sẽ chỉ cười.
Quên hết tất cả, chỉ nhớ tên anh. Nhớ tới tên anh, em sẽ mỉm cười.
“Lúc cuối cùng anh ta nói gì bên tai em?” Người bên cạnh hỏi
Tôi nhìn hần, chậm rãi đứng lên, lướt qua người hần “Anh ấy nói “anh yêu em”.”
“Ngưng Tịch...” Hần kéo tôi lại
Tôi quay đầu lại nhìn hần, ánh tà dương vẽ lên một đường viền huyền ảo xung quanh hần.
Tôi khẽ cười, bị hần kéo vào lòng, tôi cảm nhận được, hần đang run.
Ánh tà dương, mặt trời màu vàng dịu nhẹ, chiếu lên phần mộ đó khiến nó đặc biệt quyến rũ xinh đẹp.
Bây giờ, cả nơi này đều biến thành nghĩa trang rồi
Nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng gió thổi, trong hoảng sợ nghe được âm thanh cuối cùng trên đời này của Truyền Chi.
“Ngưng Tịch, em không phải là một bông anh túc... em là bông hoa Thiên Quốc của anh...”
“Ngưng Tịch, Ngưng Tịch...”
Là tôi nghe nhầm sao? Tôi nghe thấy tiếng anh gọi tôi trong gió,
Từng tiếng từng tiếng, bi thương vô tận.
Mở mắt, phần mộ phía trước đã biến thành màu xanh đen, sự biến hóa lạ kỳ khiến người ta phát lạnh.
Tôi nghĩ, nơi này, tôi sẽ không bao giờ quay lại nữa...

55. Chương 55: Xé Mây

Rất hay suy nghĩ, con người sau khi chết đi rốt cuộc là có linh hồn hay không?
Nếu có, vậy có phải đằng sau những đám mây là nơi trú ngụ của rất nhiều vong linh?
Con người đã chết có phải sẽ núp ở đằng sau những đám mây, lạnh lùng nhìn những người đang sống như chúng tôi giằng co với sinh mệnh xấu xí trong cõi trần mịt mờ này?
Truyền Chi chết đi, thế giới vẫn không hề thay đổi, vẫn chuyển động như thường
Điều khác biệt duy nhất là, vị trí đứng đầu trong tứ đại gia tộc thuộc về Thiên Nhất Minh.
Gia tộc trực hệ, Truyền Chi là giọt máu cuối cùng.
Lúc anh còn sống, nắm hết quyền hành, lập mưu lược, tính toán kế sách.
Lại có khả năng lợi dụng thời thế, bày mưu tính kế, làm cho Gambino trở thành kẻ đứng đầu trong tứ đại gia tộc, một thời vinh quang vô hạn, không ai sánh bằng.
Nhưng sau khi anh chết đi, người anh họ của anh lập tức kể ra những tội trạng anh đã mắc phải, thông cáo khắp thiên hạ, tội lỗi vô cùng...
Người đi trà lạnh, đạo lý này tôi đã hiểu từ lâu lắm rồi. Nhưng sự lạnh lùng đậm bạc của người đời vẫn khiến tôi cảm thấy thế gian này thật vô tình.
Đương nhiên, cũng có sự tác động bên trong của Hoàn Tư Dạ.

Hoàn Tư Dạ và anh họ của Truyền Chi đã bí mật thỏa thuận với nhau, anh ta nhường lại vị trí đứng đầu trong tứ đại gia tộc, Hoàn Tư Dạ sẽ để cho anh ta được sống yên ổn, cũng để cho Gambino mở rộng thị trường buôn bán heroin ra châu Á.

Tôi nghe xong chỉ biết lắc đầu, khó trách người anh họ này chưa bao giờ được nắm quyền lực trong tay, con người này chẳng những hèn hạ kém tài, tầm nhìn lại quá hạn hẹp

Hoàn Tư Dạ là loại người nào chứ? Lời hắn nói có thể tin được sao?

Lúc này cho anh ta một chút lợi ích, mục đích chính là để anh ta buông lỏng cảnh giác. Một khi anh ta đã yên phận thì sớm muộn gì cũng ăn thịt anh ta sạch sẽ, ngay cả xương cũng không để lại...

Ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời vẫn rất xanh, mây trắng bay bay, nhẹ nhàng như bông, gió thổi bay mái tóc tôi, những sợi tóc phát nhẹ qua mặt

Truyền Chi, em nhớ anh từng nói, anh muốn tạo nên một huyền thoại, một huyền thoại còn truyền kì hơn cả huyền thoại của ông ngoại anh

Em cũng đã từng cho rằng anh là nhất người đàn ông cực kì say mê quyền lực.

Nhưng vì sao? Sau đó tất thấy đều thay đổi...

Vậy bây giờ, khi anh đã ở đằng sau những đám mây nhìn thấu những biến động bất ngờ của nhân gian, thăng trầm vinh nhục, anh nghĩ gì?

“Nhìn cái gì vậy? Sao lại chăm chú đến mức ấy?” Người phía sau tiến gần lên, sánh vai đứng bên tôi

Tôi cười khê “Đột nhiên nhớ đến một câu nói.”

“Câu gì?”

“Thượng đế đang ở trên những đám mây cười cợt sự chống cự của con người dưới trần gian.”

Hắn quay đầu lại nhìn tôi, “Anh và em đều không tin tưởng vào Thượng đế.”

Tôi gật đầu, “Ừm “

Hắn tiến gần lại ôm tôi, tay tham lam tiến vào trong quần áo

“Muốn à?” Tôi hỏi, ngữ khí hơi giống như người làm việc theo thường lệ.

Hắn khê run lên, đau khổ nói “Em đang hành hạ anh... đúng không?.”

Tôi ngắt ra, thở dài một hơi, “Xin lỗi, em không để ý...”

Cánh tay ôm tôi siết chặt lại rất nhanh, dường như tôi còn nghe thấy tiếng xương cốt mình đang chuyển động răng rắc.

“Em đang trách anh sao? Bởi vì anh đã thay thế vị trí của hắn à? Là như vậy sao?”

Tôi lắc lắc đầu, trách hắn? Tôi chẳng có lập trường, cũng không có tư cách.

Không sai, hắn đã chôn vùi danh tiếng của anh, chôn vùi vinh quang của anh, tàn phá những công trạng của anh, sau cùng, triệt để lật đổ vị trí của anh.

Nhưng mà, những điều này có thể trách hắn sao?

Hắn chỉ biết làm theo phận sự của mình, tuân theo quy tắc của trò chơi mà thôi.

Thế giới này vốn dĩ là thế giới người ăn thịt người, chúng tôi đều bò lên từ thi thể của những người khác, hắn không sai!

“Không phải, mấy ngày nay hơi mất tập trung”

Hắn thở dài, “Hắn đã đi vào nơi này của em rồi, phải không?”

Hắn áp tay lên trái tim tôi...

Tôi nhìn những cây đình hương trong vườn, năm nay đình hương nở đặc biệt nhiều
Cánh hoa nhỏ bé, không vắn đục, không dơ bẩn, nhẹ nhàng thanh nhã, màu trắng tinh khiết
Từng bông từng bông ngượng ngùng trườn miên, nhiệt tình nở rộ,
Hương thơm ngào ngạt đó, ngưng tụ thành một sợi hương thơm kéo dài, xuyên vào trong từng cơn gió, bay khắp nhân gian...

Bỗng nhiên nghĩ đến câu nói cuối cùng của Truyền Chi khi hấp hối
“Ngưng Tịch, em không phải là một bông anh túc, em là loài hoa Thiên Quốc của anh...”
Tôi thở dài một hơi, gật đầu “Có lẽ vậy, anh ấy dùng sinh mệnh mình để đặt cược, đâm một cái gai vào trái tim em. Không quá đau, những đau đớn lại phân thành từng đợt, đau đáu và kéo dài...”
“Thế à?” Hấn cười khỏ, tay đặt lên cổ tôi
“Thật muốn bóp chết em “
Tôi cười, quay sang nhìn hấn, bốn mắt nhìn nhau, tay lướt lên cổ hấn, trán chạm vào trán hấn
“Vậy anh hãy bóp chết em đi. Em cũng được coi như một chiến lợi phẩm của anh, anh ấy không còn nữa, anh cũng chẳng phải kiêng dè gì...”
Sâu thẳm trong đôi mắt hiện lên một nét đau đớn thoáng qua, hấn đẩy tôi ra, ngón tay đặt lên ấn đường tôi
“Thì ra em không chỉ có bản lĩnh bức chết người ta, mà còn có thể làm người ta phát điên nữa!”
Kéo tôi vào phòng ngủ, thô bạo ném lên mặt đất, hấn cực kì phần dè lên người tôi.
Quần áo bị xé nát, tiếng vải bị xé rách vang vọng trong không gian yên tĩnh, thật chói tai cũng thật khó nghe
Phần nộ là cách dễ nhất làm dục vọng của đàn ông tăng cao, ví như lúc này...
Hấn cởi quần áo xong lập tức xông tới, rất hung dữ.
Sàn nhà vừa cứng vừa lạnh, bị hấn va chạm, lưng rất đau, thân dưới càng đau hơn, như bị xé rách...
Đau đớn như một tấm lưới nhiễm điện bao phủ lên toàn thân tôi.
Nhưng sau khi tiến vào, hấn không làm gì thêm nữa.
Giống như đã tỉnh táo, mở to mắt nhìn xuống thân dưới tôi, giống như đang nghiên cứu cái gì đó
Tôi quay mặt đi, lại bị hấn xoay lại
“Em cố ý...” Hấn kết luận
“Cái gì?”
“Em cố ý đả kích anh, vì sao chứ?” Nâng cằm tôi lên, đôi mắt sâu thẳm ép sát tôi
Tôi cười, kéo cổ hấn xuống, dùng đầu lưỡi vẽ đường viền môi hấn “Không thích sao?”
Hấn nắm lấy cổ tay tôi, dè lên người tôi
“Em muốn anh làm em đau sao? Em muốn dùng cách này thương tiếc cho anh ta à?”
Tôi nhú mày, “Em không...”
“Không? Vậy vì sao lại cố tình đả kích anh. Nói đi!” Hấn bóp chặt lấy cằm tôi, đau đớn hỏi
“...”
“Nếu biết nhất định sẽ đau khổ tại sao lúc trước còn kiên quyết muốn làm? Em luôn luôn như vậy, đánh giá quá cao sức chịu đựng của bản thân. Vừa hành hạ người khác, vừa hành hạ chính mình. Phá tan đối

phương thành từng mảnh nhỏ cũng tàn phá chính bản thân mình. Có điều lần này anh không còn hứng thú hòa theo em nữa!”

Hung hăng ném tôi lên mặt đất, nhanh chóng rút ra.

Đau đớn biến mất, nhiệt độ cơ thể cũng giảm đi nhanh chóng.

Rầm! Tiếng đóng cửa rất vô tình, hất để lại một mình tôi ở đó.

Tôi ngồi lên, thân dưới vẫn rất đau đớn,

Cuộn người lại, tay ôm chặt đầu gối, tôi đặt tay lên trái tim mình

“Mày đang đau lắm phải không?”

Trong không khí tĩnh lặng, một tiếng cười lạnh lẽo vang lên, “Hiên Viên Ngưng Tịch, mày điên rồi!”

Đêm tối, đậm như mực đen, yên lặng đến tĩnh ngắt

Tôi ngẩng đầu lên khỏi đầu gối, trăng cuối tháng cong như lưỡi liềm, yên lặng không tiếng động treo ở cuối chân trời, lạnh lùng nhìn tôi, ánh trăng nhạt nhòa đó giống như một đôi tay lạnh giá, bóp chặt lấy sự cô độc của tôi.

Gió đêm thổi tới, xơ xác và lạnh lẽo, bóng cây vắt ngang chuyển động, giống như linh hồn đang nhảy múa.

Tôi đưa cánh tay ôm lấy chính mình, lạnh quá, trái tim tôi đang run rẩy

Cơ buồn ngủ dần kéo đến, tôi nằm luôn xuống mặt đất

Trong mơ hồ, một tiếng gọi từ trên trời truyền xuống, giống như tiếng ngâm thơ của nhà thơ nghèo, rất quen thuộc

“Ngưng Tịch, Ngưng Tịch,...”

Từng tiếng từng tiếng len lỏi vào lòng tôi, cô đơn đến bi thương

Tôi lập tức đứng lên, cuộn tròn cả người mình thành một cái kén, tựa vào góc tường, ngáy ngồ chìm chìm chìm sàn nhà, không dám ngủ tiếp.

Chương 55 – Phần 2 (18+)

Không biết đã qua bao lâu...

Tiếng thở dài nặng nề quanh quẩn ở phía sau, tôi quay đầu, nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ xinh đẹp, cả người như được dát màu ánh trăng, màu sáng rực thấm vào từng tế bào, giẫm lên bóng trăng tiến gần lại.

Tôi chăm chú nhìn hấn, thì thào “Anh về rồi! “

Hấn cúi người xuống, tay vuốt mặt tôi “Em không đi sao?”

Tôi gạt đầu, vùi cả người vào lòng hấn, “Vẫn đang chờ anh “

Hấn cười khổ ”Em chẳng cần làm vậy đâu, đến tận bây giờ anh vẫn chưa hề gây hấn với Xích Vũ.”

Tôi lắc đầu, “Không phải vì chuyện đó, là em muốn ở lại thôi. Tư Dạ, ôm em đi, lạnh quá.”

Hấn yên lặng ôm tôi, gò má khẽ cọ vào tóc tôi.

Hấn đêm nay giống một cốc rượu nhẹ, mang theo mùi rượu thoang thoảng và một mùi hương thanh khiết nào đó, rót vào trong ánh trăng, lan ra khắp đất trời

Tôi ngà ngà say...

Ngón tay hơi lạnh tham lam thò vào trong áo hấn, cướp đoạt sự ấm áp của hấn.

Hấn giữ lấy tay tôi, “Đừng trêu chọc anh như thế, anh không thích em dùng cách này phát tiết nỗi lòng của bản thân đâu.”

“Không phải phát tiết, mà là sợ hãi. Tư Dạ, em sợ lắm, đêm nay em không muốn ở một mình...”

Tôi đẩy hai tay hấn ra, ngón tay thăm dò vãn quanh quần trước ngực hấn, cúi đầu, ngậm lấy hai điểm đỏ nhỏ nhỏ đó

Hấn hít vào một hơi, bế bổng tôi lên, đi đến chiếc giường màu đen.

“Vẫn sợ à?” hấn hỏi, đầu vùi giữa hai chân tôi.

Tôi lắc đầu rồi lại gật đầu. Không biết nữa, loạn quá...

“Em đang sợ cái gì?” Hấn tiến vào, vãn hơi đau

Tôi ngửa mặt lên, nhìn thấy đôi mắt đen láy đó “Linh hồn, em nghe thấy tiếng linh hồn đi lại trên trời.”

Hấn dùng đầu mũi vuốt ve làn môi tôi, thì thào nói “Đừng sợ, không việc gì phải sợ cả. Xuống Địa ngục, cũng có anh đi cùng em.”

Hấn động thân, có vẻ đã quên mất sự đau đớn của tôi.

Cổ nén đau, tôi túm chặt bả vai hấn, bất đắc dĩ nói “Tư Dạ, em vẫn ở đây, không phải vội vàng như thế, nhẹ một chút.”

Hấn dịu dàng, “Làm em đau à?”

Tôi gật gật đầu, “Ừm, anh vẫn luôn bữa bãi như thế, cơ thể em có lúc không chịu nổi, rất dễ bị thương.”

“Xin lỗi...” Hấn ngừng lại một chút, thất bại nói “Anh không biết...”

“Gì cơ?” Tôi không hiểu hấn có ý gì

Hấn vùi đầu vào hõm cổ tôi, nói nhỏ “Trừ em ra, anh chưa từng cùng người khác.”

“Anh...” Tôi ngạc nhiên, nhìn hấn với vẻ không thể tin nổi, khuôn mặt anh tuần vì ngưỡng mà đỏ ửng, dùng tay chạm nhẹ lên đó, nóng nóng, xem ra không phải là giả vờ

“Haha...” Tôi nằm trên giường, cười nhẹ, tiếng cười vui vẻ quanh quần trong căn phòng yên tĩnh, rất lâu không dứt. Thật không ngờ, hấn lại... Tôi cười đến mức không thở nổi.

Hấn đè tôi lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Em rất đặc ý phải không?”

“Không, không có, không có...” Tôi cố gắng kiềm chế nỗi buồn cười, nhưng hai vai vẫn run lên

“Thôi, không làm nữa.” Hấn giận dữ, nói xong định rút ra ngay

Tôi kẹp chân lại, cười “Đừng, em không cười, không cười nữa.”

“Vẫn là thôi đi, em lại khó chịu.” Hấn quay đầu đi, âm điệu buồn rầu

Tôi cười lắc đầu, “Không đâu, em không khó chịu.”

Hấn quay sang nhìn tôi, ngón tay thon dài lùa vào tóc tôi, hôn lên mặt tôi “Thật chứ?”

“Ừ, anh nhẹ một chút, để em dần thích nghi là được mà.”

Hấn cúi đầu, dịu dàng hôn tôi, liếm cắn đôi môi tôi, tay nắn ngực, đầu ngón tay vuốt lên đỉnh mẫn cảm.

Hấn thăm dò, sờ soạng, dựa vào cảm giác để dò dành cơ thể tôi.

“Ừm...” Tiếng rên rỉ của tôi là cách cổ vũ tốt nhất, hôn từ trên xuống dưới, tôi bị nhột mà run cả lên.

“Còn đau không?”

Ánh mắt tôi xuyên qua làn sương mờ mịt, mơ hồ mờ mịt nhìn hấn, lắc lắc đầu

“Có thể không?” Giọng nói hấn vì kiềm chế mà khàn đặc.

Tôi cười khê đưa chân quần quanh eo hấn, tư thế này tiêu biểu cho lời mời

Hít vào một hơi, thứ nóng rực của hấn lại một lần nữa tiến vào, rất chậm, sau khi tiến vào hoàn toàn, không làm gì thêm nữa

“Ngưng Tịch, có cảm giác không?”

Tôi gật gật đầu,

“Đau không?”

“Không... Ừm “Rên khe một tiếng, tôi bắt giác kẹp chặt chân

Thất bại gầm nhẹ một tiếng, hần lập tức cử động, kích tình khó nhịn hòa với một chút căng trọng, không nóng không vội, từng chút từng chút, mạnh mẽ mà dịu dàng.

Tim đập mạnh, thở dốc, hần cúi xuống tai tôi hỏi khe

“Ngưng Tịch, Ngưng Tịch, nói cho anh biết, em có thỏa mãn không? Nói anh biết...”

Đắm chìm trong dục vọng và dịu dàng của hần, tôi chẳng thể nói gì, tiếng rên khe khe bật ra khỏi bờ môi, tác dụng hơn nhiều so với lời nói.

Đêm tối tĩnh mịch, trong căn phòng ngủ rộng lớn, vang vọng tiếng gọi thanh thanh của hần, tiếng rên rỉ khe khe của tôi, còn tiếng va chạm làm người ta đỏ mặt, hòa vào nhau thành một loại tạp âm rất thuận tai. (Ặc!!!)

Lúc cao trào, hần vùi đầu vào ngực tôi, giống một đứa trẻ, cắn cắn đỉnh ngực tôi, mơ hồ nói

“Ngưng Tịch, anh là của em, chỉ là của một mình em, em nghe thấy không?”

Tôi đưa tay vỗ nhẹ lên gáy anh, khe gật đầu, “Nghe rồi, anh là của em, là của một mình em.”

Đêm đó, anh lặp lại câu nói kia rất nhiều lần, lên đỉnh rất nhiều lần trong cơ thể tôi...

Chương 55 – Phần 3

Sáng sớm, ánh mặt trời đúng giờ soi vào phòng, tiếng chim hót mềm mại, chiếu sáng xuống mặt đất

Tôi tỉnh giấc trong một làn tia sáng, nhìn sang bên cạnh, trống không, người cùng tôi triền miên cả đêm đi đâu rồi...

Cử động cơ thể, cho dù đem tôi hần tiến vào rất nhẹ, nhưng eo vẫn đau đốn.

Thứ làm thân dưới tôi căng lên đều là tinh dịch của hần, cảm giác dinh dính khiến tôi nhũn mảy.

Phải đi tắm nước nóng một chút, tôi nghĩ.

Đứng dậy xuống giường, vừa đặt chân xuống đất, chất lỏng trắng đục lập tức dọc theo bắp đùi chảy xuống.

“Em định làm gì?” Người vừa mới tiến vào phòng ngủ đã ăn mặc chỉnh tề, trong tay còn là bữa sáng thơm ngào ngạt.

“Tắm...” Tôi chỉ chỉ phòng tắm

“Haiz...” Hần thở dài một hơi, đặt bữa sáng xuống, đi đến đầu giường cầm áo choàng khoác lên người tôi

“Sao không mặc quần áo vào, vừa vào phòng đã thấy em trần như nhộng đứng ở đây, cố tình quyến rũ anh hả?”

Tôi cười, “Có thành công không?”

Hần kéo tôi vào lòng, “Anh lúc này có thể nuốt trôi em...” Nói rồi hôn lên cổ tôi

Tôi cười cười né tránh, đưa tay chỉ lên trán anh, “Để em tắm đã, khó chịu lắm”

“Hay là để bản luôn thể rồi lát nữa tắm...”

Nghe nói dục vọng của đàn ông buổi sáng là dào dạt nhất, xem ra không phải là giả.

Cả đêm qua triền miên rất nhiều lần, sáng nay vẫn có thể bùng nổ như thường, người đàn ông này chẳng những thể lực quá tốt mà còn... ăn mãi không biết no.

Sau khi làm xong, hấn vẫn không chịu rút ra, cứ như vậy đè lên người tôi, mặt vùi vào hõm cổ tôi, mồ hôi làm mặt tôi ướt nhẹp, rất ngứa ngáy.

“Nơi này còn khó chịu không em?” Hấn sờ lên lồng ngực trái của tôi

“...” Tôi không nói gì

Hấn thở dài, ngửa mặt lên nhìn tôi, khẳng định “Anh ta sẽ không vui đâu.”

“Cái chết của Nhược Băng mới là nguồn gốc bi kịch của anh ta. Anh ta dùng chính tính mạng mình để thành toàn cho em, là hi vọng em sống thật tốt. Đừng tiếp tục đắm chìm trong hối hận và tự trách nữa.”

“Là như vậy sao?” Ánh mắt tôi mơ màng

Hấn nhìn tôi, “Trả giá bằng cả tính mạng mình, không phải ai cũng làm được. Thực ra, anh cũng hơi khâm phục anh ta.”

“Ngưng Tịch, em yêu anh ta à?” Hấn nâng mặt tôi lên, hỏi rất nghiêm túc

Tôi lắc đầu, “Không biết nữa, từ lúc anh ấy chết đến giờ, lòng em vẫn chưa từng thanh thản. Anh ấy đã từng cho em một giấc mơ, một giấc mơ rất bình thường. Có lẽ, thứ em yêu là giấc mơ đó.”

“Giấc mơ rất bình thường? Như thế nào?”

Tôi cười, ngón tay lướt qua khuôn ngực hấn, quanh quẩn nơi vết sẹo mà Lưu quang để lại

“Đó là một giấc mơ, một giấc mơ mà cả em và anh ấy đều biết là chẳng thể thực hiện, không nhớ nữa.”

“Nếu là giấc mơ thì sẽ phải tỉnh giấc, em đã tỉnh chưa?” Hấn đè lên người tôi

“Tỉnh lâu rồi...”

“Ừm...” Hấn gật đầu, lại xông thẳng vào

Tôi thở dốc, tay chống lên ngực hấn, lắc đầu cười khẽ “Đừng vào nữa, em hết chịu nổi rồi.”

“À” lên một tiếng, hấn vẫn chưa thỏa mãn hôn phớt tôi một cái, “Vậy đi tắm đi...”

Tôi đứng dậy, nhặt áo ngủ dưới đất lên, khoác lên người, đi về hướng phòng tắm.

“Ngưng Tịch, nhanh lên nhé, anh chờ em cùng ăn sáng.”

Quay người lại nhìn hấn, cơ thể cao lớn cường tráng như đắm chìm trong nắng sớm, da thịt trần trụi chỗ nào cũng vàng óng, cơ bắp rắn chắc, gân cốt rõ ràng

Giống như một con dã thú, biếng nhác, gợi cảm, dã tính, vẻ mê hoặc rất tự nhiên.

Ai bảo hấn chỉ thuộc về bóng tối, hấn ở trong nắng sớm còn đẹp hơn...

Tôi cười, “Không cần ăn, nhìn anh là no rồi.”

“Hả?” Hấn cúi đầu tự nhìn mình, nghiêm túc hỏi “Anh giống thức ăn ở chỗ nào?”

Tôi cười phá lên, đóng cửa phòng tắm lại.

Đứng trước tấm gương rất to trong phòng tắm, nụ cười đọng lại rồi dần dần biến mất

Tôi cởi áo ngủ, nhìn mình trong gương, trên cơ thể đang khỏa thân bao la những vết xanh tím

Cái mới là thuộc về Hoàn Tư Dạ. Còn cái cũ thuộc về Truyền Chi.

Tay đặt lên mặt kính, tôi hỏi người trong gương

“Mày vui không?”

Cô ta không nói gì, chỉ khẽ nhướn môi

“Mày phải vui. Ai cũng hy vọng mày vui vẻ, mày chẳng có lý do gì để buồn rầu cả.”

“Anh ấy dùng cả tính mạng để thành toàn ày, là hi vọng mày sống thật tốt. Đừng tiếp tục đắm chìm trong thù hận và tự trách nữa.”

Tôi nhìn chằm chằm người trong gương, “Anh dùng tính mạng mình đặt cược, là muốn em vui vẻ, phải không?”

“Nhưng vì sao chứ? Nếu anh thực sự muốn em vui vẻ, vì sao cuối cùng lại nói với em câu đó?”

Tay tôi dần siết chặt thành nắm đấm...

Sương mù tràn ngập trong phòng tắm, trong mơ hồ, trước mắt dường như hiện lên bóng dáng Truyền Chi, còn có vết thương như giọt nước mắt trong đôi mắt xinh đẹp tràn ngập buồn phiền, dường như muốn nói gì đó nhưng lại chỉ biết thở dài.

Tôi vuốt ve mắt anh, thì thầm “Lừa gạt, anh đang lừa em phải không? Khoảnh khắc cuối cùng đó, anh cũng mâu thuẫn cũng hỗn loạn, phải không?”

Anh không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn tôi, tôi mỉm cười

“Em sẽ coi như anh đang lừa em. Em không còn hơi sức, cuối cùng là không còn sức lực đi hận hay báo thù bất kì ai nữa. Là anh muốn em quên đi, là anh muốn em quên đi tất cả. Vậy em quên cả câu nói đó, quên hết tất cả có được không?”

Không ai trả lời, sương mù dần dần biến mất, trong gương chỉ còn khuôn mặt một người phụ nữ, cô ta cười nhạt, nụ cười gượng gạo, yếu ớt và lạnh lùng...

Tóc vẫn còn nhỏ giọt, tôi đã từ phòng tắm đi ra ngoài, giống hệt như một con mèo rơi vào chậu nước đầy.

Hắn nhìn tôi nhú mày, “Sao không sấy tóc đi?”

Tôi mỉm cười với hắn “Em đói.”

Tôi ngồi trên giường hưởng thụ bữa sáng, người bên cạnh chậm rãi sấy tóc cho tôi

“Vì sao không để tóc dài hơn một chút?” Hắn hỏi

“Bất tiện...” Tôi gặm sandwich, hàm hồ nói

“Để dài đi, để dài một chút nữa sẽ đẹp hơn.”

Tôi gật gật đầu, cầm cốc nước trái cây, “Sẽ thử xem.”

“Lúc nào em trở về Xích Vũ?” Hắn đột nhiên hỏi

“Hôm nay, Vũ đã sốt ruột rồi.” Tôi nhìn hắn

“Ồ, vậy tối mới về được không?” Về mặt hắn có chút gượng ép

“Anh có sắp xếp gì à?” Tôi hơi tò mò

“Chúng ta... đi hẹn hò “

Choang! Cái cốc trong tay rơi xuống, nước trái cây bắn lên người chúng tôi...

Chương 55 – Phần 4

Hà Lan là một đất nước du lịch nổi tiếng, được gọi là đất nước của cối xay gió, đất nước của hoa tulip.

Đất nước xinh đẹp này được kết hợp từ cối xay gió, guốc mộc, hoa tulip, tất nhiên những nơi hẹn hò phù hợp cho các đôi tình nhân cũng sẽ không thiếu.

Ngôi làng cối xay gió cổ kính, có hồ nước xanh lam, khu vườn hoàng gia với thiên nga cao quý, còn có khu vườn trồng toàn hoa tulip – niềm tự hào của người Hà Lan.

Chọn bất cứ nơi nào cũng đều là nơi rất thích hợp để hẹn hò, là thiên đường tình yêu.

Chỉ là khi tôi đứng trước cửa lớn khu vui chơi, tôi thật sự không nghĩ ra được mối quan hệ của nó với chuyện hẹn hò.

“Anh thực sự muốn đi vào bên trong sao?” Tôi hỏi với đầy hy vọng

“Ừm.” Hấn gật đầu, “Nghe nói đây là khu vui chơi lớn nhất Hà Lan.”

Hấn lập tức cầm tay tôi kéo vào trong, tôi hơi kéo hấn lại “Đây là nơi dành cho trẻ con tới chơi, làm gì có đứa trẻ nào lớn như chúng ta ở trong này?”

Hấn chỉ vào đôi nam nữ phía trước, “Ai bảo không có? Họ xem ra còn lớn tuổi hơn chúng ta nhiều.”

Tôi cười, để mặc hấn lôi vào trong.

Người không thiếu, vô cùng nhộn nhịp, đông đến mức chỉ thấy đầu người

Nhìn kĩ thì những đôi tình nhân trẻ không thiếu, dính chặt lấy nhau, như keo như sơn

Ngẩng đầu, nhìn bốn phía xung quanh

Những bánh xe cao chọc trời, những vòng xoay ngựa gỗ hoa lệ, những roller coaster lướt qua cực nhanh, còn có cả những tiếng hét chói tai của người ngồi trên đó...

Đây là một thế giới như trong mộng ảo, muôn màu muôn vẻ, rực rỡ tươi đẹp, hơi thở hạnh phúc tràn ngập trong không khí, tiếng cười và niềm vui hòa vào thành biển lớn.

Thế giới này và thế giới của tôi cùng tồn tại trong một không gian, cùng tổ tiên cùng nguồn gốc, nhưng lại bị ngăn cách nhau, không bao giờ cùng xuất hiện

Giống như cá và chim, một loài trên trời, còn một loài lại ở dưới biển.

Chăm chú nhìn nhau, tò mò về nhau, nhưng chẳng cách nào tiến vào thế giới của nhau.

Cũng giống như tôi bây giờ không phù hợp với quốc gia trong truyền thuyết này, tiếng cười vui vẻ của họ khiến tôi khó xử...

Trong lúc thất thần, đột nhiên bị người ta khoác lên vai

Quay sang, nhìn thấy một đôi mắt biết cười, giờ phút này hấn lại có thể bình thần mà cười tươi như thế...

“Đây là cái gì?” Tôi nhìn thứ hấn đặt lên vai tôi

“À, em nhìn đi, ở đây ai cũng làm như vậy”, Hấn chỉ chỉ đôi tình nhân phía trước.

Tôi không cười nổi, hấn bắt chước nhanh thật.

Có điều suy nghĩ một chút, chúng tôi đã làm tình vô số lần, nhưng vai chạm vai như bây giờ lại là lần đầu tiên.

“Tư Dạ, sao lại muốn đến đây?”

“Muốn cùng với em, xây dựng quá khứ đã mất của chúng ta. Hôm nay, chúng ta sẽ quên tất cả đi, chơi thật vui ở chỗ này...”

Hấn kéo tay tôi chạy đi, tiếng cười của chúng tôi như một giọt nước, hòa vào biển cả vui vẻ này...

Hấn của ngày hôm nay khiến tôi rất lâu vẫn không thể quên nổi

Hấn đáng yêu như một cậu bé, tò mò với tất cả mọi thứ, trò chơi nào cũng khiến hấn cảm thấy mới mẻ.

Tôi cũng giống như một cô bé, đứng trước một ngã rẽ của số phận, một cô bé mờ mịt không biết nên làm gì, mãi đến khi hấn kéo tay tôi, bước vào thế giới mộng ảo kia.

Chúng tôi là hai đứa trẻ chơi đến quên trời đất, ngày hôm ấy, chúng tôi đều đã quên đi tất cả hỗn loạn, trong mắt chỉ có bóng dáng của nhau.

Chơi một lượt các trò chơi, mặt trời đã ngã về phía tây, chúng tôi ngồi nghỉ ngơi dưới dù nghỉ mát, lúc chơi chẳng cảm thấy mệt, lúc ngồi xuống mới cảm giác được thấm mệt rồi.

Hai bộ quần áo đã thấm ướt mồ hôi, chúng tôi nhìn nhau cười.

Tư Dạ gọi đồ uống thanh nhẹ và món ăn nhẹ ngon miệng, tôi cầm chai nước uống rất chậm, ánh mắt lại đưa về bãi tập bắn phía trước

“Nhìn cái gì vậy?” Hấn quay đầu nhìn

“Họ đang chơi gì thế?” Tôi chỉ về phía đó

“Chắc là trò bắn bia, bắn trúng thì có thể được phần thưởng, em thích không?”

“Ừm” ta gật đầu, “Hình như rất thú vị “

“Haha” Hấn cười, kéo tôi từ trên ghế xuống “Vây đi thôi...”

Người chơi không ít, chúng tôi chen lên phía trước, thấy có một cô bé cầm súng hơi, mắt đỏ đỏ.

Tôi hơi tò mò, đi qua cúi người xuống hỏi cô bé “Sao em lại khóc?”

Cô bé xịt xịt mũi chỉ vào con gấu bông trên quầy, “Em rất muốn cái này, nhưng mãi vẫn không bắn trúng.”

Tôi mỉm cười, lấy khăn tay lau nước mắt cho cô bé, “Đừng khóc nữa, em nín đi chị sẽ lấy được nó xuống cho em.”

Cô bé đưa ngón tay tròn vo của mình ra lau nước mắt, đôi mắt long lanh nhìn tôi đầy mong đợi “Thật ả?”

“Ừ, ngoắc tay.”

“Vâng” Cô bé cười to.

Tư Dạ nhìn tôi, vẫn cười

Tôi cầm lấy khẩu súng hơi, rất nhẹ, chỉ để cho trẻ con chơi, không có cảm giác tay, tôi hơi nhú mảy

Bắn một phát, không trúng!

Hả? Tôi ngạc nhiên. Cúi đầu nhìn mắt tiểu cô nương lại hồng hồng lên rồi.

Hầy, nhiều nước mắt thế không biết...

“Haha...” Hấn cười rồi đi tới, đỡ lấy tay tôi từ phía sau

“Loại súng hơi này khác với loại súng chúng ta thường dùng, em càng ngắm chuẩn thì lại càng không trúng. Hơi lệch đi một chút thử xem...”

Hấn cầm tay tôi, giống như lúc dạy tôi bắn trước kia, bóp cò, trúng!

Cô bé vỗ tay rất to...

“Sao anh biết rõ vậy?”

Hấn cúi xuống tai tôi thì thầm, “Vừa rồi thấy ông chủ động tay động chân vào khẩu súng.”

“Thảo nào...” Tôi không phục nói

“Chị ơi, em cũng muốn.”

“Chị ơi, giúp em lấy cái kia đi.”

“Chị ơi,...”

Mấy đứa trẻ xung quanh thấy cô bé ôm lấy chú gấu bông kia, tất cả vây chặt chỗ này.

“Được rồi, được rồi, từng đứa một...” Tôi cười nói, khuôn mặt nào cũng hồn nhiên thế này, làm sao tôi có thể từ chối chúng được đây?

Kết quả tất nhiên là bách phát bách trúng, phần thưởng từng cái từng cái rơi vào trong vòng tay của lũ trẻ, nụ cười trên mặt lũ trẻ còn rực rỡ hơn cả mặt trời.

Thỏa mãn, thật vô cùng thỏa mãn. Chưa bao giờ nỗi thỏa mãn chiếm đầy trong tim tôi đến vậy.

Lũ trẻ càng lúc càng nhiều, tôi sắp ứng phó không nổi rồi.

“Anh ơi, anh cũng giúp bọn em đi.”

“Anh ơi, em muốn con gấu kia.”

Đám nhóc đó, không chờ nổi liền đi cầu cứu Hoàn Tư Dạ đang đứng hóng mát bên cạnh tôi.

Hắn vuốt ve khuôn mặt non nớt đó, cầm súng, tôi thấy ông chủ đang đứng lau mồ hôi...

Không trượt phát nào, đúng là thói quen của Hoàn Tư Dạ, lúc giết người hắn luôn bắn vào ấn đường đối thủ.

Mỗi phát súng của hắn vừa bắn ra lũ trẻ đã ồn ào vỗ tay

Đám trẻ lấy được phần thưởng mình thích, nhao nhao cảm ơn hắn, hắn cúi người xuống mỉm cười với lũ trẻ, nụ cười bên khóe môi tôi chưa bao giờ từng thấy hắn cười như vậy.

Cuối cùng ông chủ đã lau xong mồ hôi, vẻ mặt đầy nuối tiếc đến trước mặt chúng tôi, “Anh à, cô à, hai người đều là cao thủ, đừng làm khó cho tôi nữa.”

Chúng ta nhìn nhau cười, đúng là hơi quá đáng.

Cúi đầu nhìn, lũ trẻ đứa nào cũng có đồ chơi trong tay, có đứa còn cầm hai cái.

Haiz, đám tiểu tử tham lam này.

Bỏ súng xuống, hắn kéo tôi đi.

Hoàng hôn giống như một cây đèn lớn màu vỏ quýt, rắc xuống màu vàng óng nhàn nhạt trên mặt đường

Gió rất trong lành, ánh nắng rất ấm áp, trên đường đi về tòa thành, ánh tà dương kéo dài hai cái bóng của chúng tôi đến vô tận.

Chúng tôi đều không nói gì, tay nắm tay, dường như đã rất quen với điều này, im lặng đi

“Thật kỳ lạ...” Hắn đột nhiên nói

“Cái gì?”

“Cảm giác ban nãy. Trước kia bóp cò chẳng có chút cảm giác nào. Vừa rồi, mỗi lần bóp cò lại có một cảm giác vui khó tả, còn có cả cảm giác thỏa mãn nữa.”

Tôi cười, “Đó là bởi vì, trước kia chúng ta cầm súng là để giết người, lúc đầu cũng thấy sợ hãi. Nhưng giết nhiều cảm giác sợ hãi ấy đã chai sạn. Nhưng lần này thì khác, chúng ta cầm súng là để thỏa mãn trái tim hồn nhiên của lũ trẻ.”

“Chúng ta có thể vì sự vui vẻ của người khác mà vui vẻ sao?”

“Đương nhiên có thể, thỏa mãn người khác chính là thỏa mãn chính mình...”

Hắn nhìn tôi, tôi nhìn hắn, chúng tôi lại im lặng...

Mãi đến khi mặt trời khuất núi, ánh trăng đã ló rạng, chúng tôi mới đi đến cửa tòa thành.

Hắn kéo tay tôi, rẽ sát về phía hắn nhưng lại chỉ hôn lên trán tôi “Cám ơn em, hôm nay anh rất vui.”

“Sao lại khách khí như này?” Tôi cười,

“Vào trong đi, anh trai em đang chờ em.” Hắn vỗ vỗ vai tôi

“Ừm” tôi gật gật đầu, buông tay hắn ra, xoay người, để lại cho hắn một bóng lưng.

“Ngưng Tịch” hắn đột nhiên gọi tôi lại, “Sau khi mây đen tan đi có thể nhìn thấy mặt trời không?”

Tôi ngẩn ra, dừng bước, “Chắc là có...”

Không nhìn hắn, tiếp tục đi về phía trước,

Một bước, hai bước, ba bước...

Nhìn thấy cửa lớn của Xích Vũ, đi vào, thì ra tôi vẫn là tôi, hán cũng vậy.

Xích Vũ, Thiên Nhất Minh, Hiên Viên Ngưng Tịch, Hoàn Tư Dạ...

Truyền Chi chết rồi, tất cả lại quay trở về nguyên bản của nó.

Như vậy, bàn tay của vận mệnh lại đẩy chúng tôi đến nơi nào?

Lập lại một bi kịch luân hồi, hay là thay đổi tất cả để tìm một cuộc sống mới?

Đứng trước ngã rẽ của vận mệnh, mờ mịt...

Chúng tôi biết rõ, tối nay, dưới cùng một bầu trời, trên hai nơi của thế gian, có hai người đã biết trước là sẽ mất ngủ.

Họ đều suy nghĩ về cùng một vấn đề:

Dạ và Tịch (Dạ: đêm, Tịch: chiều muộn), rốt cuộc có thể cùng tồn tại hay không?

56. Chương 56: Thấy Mặt Trời

Trên thế giới này không có bất kỳ một loại động vật nào thoát được khỏi thời gian và số mệnh, ngoại trừ linh hồn hai người đang yêu nhau chậm rãi nhảy múa trong đó...

Đọc đến đây, khe thở dài một hơi, tình yêu đúng là khó hiểu.

Gấp sách lại, nằm trên ghế, duỗi tay ra hướng về phía mặt trời, ánh sáng mặt trời đã nằm trong lòng bàn tay, thật ấm áp...

Khép ngón tay lại, ánh sáng cũng tan nát.

Thở dài một hơi, có một vài thứ nắm càng chặt càng dễ dàng mất đi, giống như hạnh phúc...

Hạnh phúc, tôi đã thưởng thức hai chữ này rất nhiều lần.

Đã từng cho rằng, hạnh phúc của Vũ chính là hạnh phúc của tôi.

Chỉ cần anh vui vẻ, tôi làm gì cũng đáng giá, cái gì cũng có thể từ bỏ.

Phi Yên nói, đó là một loại cố chấp, con người cố chấp là bởi vì cuộc sống quá đau khổ

Cố chấp là chất dinh dưỡng của cuộc sống, cũng gồng cùm xiềng xích của sinh mệnh...

“Ngưng Tịch, cô muốn khiến người khác hạnh phúc, trước tiên phải khiến chính mình hạnh phúc, nếu không, bất kỳ sự nỗ lực nào cũng đều là vô ích.”

Hạnh phúc, tôi có thể sao?

Tôi nhìn bàn tay mình, con người sở hữu một bàn tay được tưới đẫm máu tươi sẽ nhận được sự che chở của thần tiên sao?

“Đừng sợ, chẳng có gì đáng sợ cả, kể cả xuống Địa ngục, cũng có anh đi cùng em...”

Tôi cười nhẹ, phải rồi, chẳng có gì đáng sợ cả, luôn luôn có người bên cạnh tôi, tôi sẽ không cô độc.

“Em đang cười gì thế?”

Tôi ngẩng đầu, thấy một đôi đồng tử thuần khiết, trong lành, “Vũ, anh tới lúc nào vậy?”

Anh mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh tôi, vuốt tóc tôi “Nghĩ gì thế, xuất thần như vậy, ngay cả anh tới lúc nào cũng không biết?”

Tôi lắc đầu, “Không có gì. Nè, sách trả cho anh này, không xem nữa, cao thâm quá.”

“Thì ra là bị em lấy mất, hại anh đi tìm nó mấy ngày liền.” Anh cầm sách gõ nhẹ lên đầu tôi.

Tôi cười hi hi...

Đột nhiên anh ngồi sát lại, nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá “Ngưng Tịch, gần đây có chuyện gì hả? Thấy em không giống bình thường.”

“Hử? Không giống thế nào?”

“Ví như, lúc trước, em chẳng bao giờ thèm đọc loại sách này. Còn nữa, gần đây rất hay thấy em ngồi cười ngây ngô một mình.”

Tôi kinh ngạc, dùng ngón tay chỉ vào chính mình, “Em? Có sao?”

Anh gật đầu rất chắc chắn, “Ừ, chưa từng thấy em như vậy bao giờ, có chuyện gì vui sao?”

Tôi quay đầu, suy nghĩ kĩ càng, hình như là không có chuyện gì đặc biệt

Chỉ là, quan hệ của tôi và hắn ngày càng hòa hợp.

Lúc này, điện thoại di động trên bàn đồ chuông, tôi ngậy ra một lúc, cầm lên,

“Ngưng Tịch, anh muốn gặp em...”

Tôi liếc nhìn Vũ “Ngày mai được không?”

“Ừm...” Trong tiếng nói lộ ra vẻ thất vọng, hắn cúp điện thoại

Tôi để điện thoại xuống, cầm chén trà lên, tiếp tục uống...

Vũ nhìn tôi, có vẻ đang suy ngẫm, “Ngưng Tịch, em yêu hắn à?”

Tôi ngẩn ra, lắc lắc đầu, “Chưa từng nghĩ kĩ càng...”

Gần đây, tôi cảm thấy bản thân rất lười biếng, rất sợ suy nghĩ, cũng rất sợ hồi ức.

“Hắn thực sự rất quan tâm em đấy.” Vũ một tay chống cằm, khẳng định

“Vì sao lại nói như vậy?” Rót cho Vũ một chén trà nóng, tôi hiếu kỳ hỏi.

Tại sao anh lại biết rõ chuyện của chúng tôi, Nhược Băng nói sao?

“Lần trước, em ở chỗ của Truyền Chi, hắn tới tìm anh. Có thể thấy được hắn rất lo lắng, không phải cho hắn, mà là cho em...”

“Chỉ cần như vậy anh đã tin rồi?”

Anh nhẹ nhàng lắc đầu, “Có một vài chuyện không thể lừa được người khác. Biết không? Lúc hắn tới tìm anh, trong mắt đầy tơ máu, còn tiêu tụy hơn cả anh nữa...”

Tôi thu mắt nhìn chén trà, thấp giọng nói “Ngày đó, em tát hắn một cái.”

Không cần nhìn Vũ, tôi cũng biết, anh rất kinh ngạc

“Bởi vì, hắn lợi dụng em để gạt anh?”

“Ừ “

Vũ cười, “Đó không giống như chuyện em sẽ làm...”

“Đúng là không giống...”

Hôm đó chẳng biết bị làm sao nữa? Sao lại có hành động ấu trĩ như vậy?

Lừa gạt trong thế giới của chúng tôi chẳng có gì to tát. Vả lại là tôi bắt nạt trước làm sao có thể trách hắn bắt nạt?

“Ngưng Tịch, có cảm nhận được không, thái độ của em với hắn không giống với người khác?” Vũ chăm chú nhìn tôi

Tôi mở to mắt nhìn anh, “Không giống chỗ nào?”

“Em đối xử với hắn, có một chút tùy hứng” Khóe miệng Vũ ẩn chứa ý cười

“Hử?” Lại kinh ngạc

“Ừm, có lẽ từ này không được thích hợp lắm. Nhưng, thực sự anh cảm nhận được như thế...”

Tuỳ hứng? Với hần? Tôi có sao?

Nhìn thấy vẻ mơ hồ của tôi, Vũ cười phá lên, ý vị sâu xa nói

“Giống như một bé gái trong nhà trẻ đối xử với cậu bạn trai thân thiết của nó...”

Tôi phun hết nước trong miệng ra, “Vũ, so sánh này của anh... chẳng đúng gì hết “

Thật không hổ là Vũ, lại có thể đem quan hệ của tôi và hần miêu tả một cách ầm áp như vậy...

“Có hơi trẻ con một chút, nhưng theo anh, mọi chuyện xảy ra chính là như thế. Ngưng Tịch, từng nghĩ đến chưa, hần... Rất khó có được.”

Tôi khẽ lắc lắc chén trà trong tay, chất lỏng màu nâu nổi lên từng đợt sóng nhỏ nhỏ.

Khó có được... Tính toán...

Mười năm, hần vẫn ở bên tôi như lúc đầu.

“Vũ, có phải chỉ cần một người đối xử tốt với em, em lập tức nên yêu người đó?”

Anh nhìn tôi chăm chú rất lâu rồi hỏi “Truyền Chi, anh ta đối xử với em cũng rất tốt, em có yêu anh ta không?”

Truyền Chi chết như thế nào tôi đã kể cho Vũ nghe. Anh trầm mặc cả một ngày trời, sau cùng nói với tôi, hãy quên hết những chuyện này đi.

Nhưng, hôm nay chính anh lại...

“Em không biết, chỉ là, Vũ, em chưa từng hận anh ấy.”

Vũ thở dài một hơi, “Em không hận anh ta, không phải bởi vì anh ta là Truyền Chi.”

Tôi không hiểu ý anh, “Có ý gì?”

“Ngưng Tịch, nếu như... anh lừa gạt em, phản bội em, em sẽ hận anh chứ?”

Tôi cười, “Em sẽ khổ sở đến chết.”

“Chính là như thế, bản tính lương thiện của em đã quyết định sự khoan dung của em. Đối với người em thích, em sẽ không oán hận.”

Tôi tự giễu cười cười, “Em lương thiện chỗ nào?”

“Ngưng Tịch, quên rồi sao? Mới trước đây, chúng ta đi chơi trong rừng, một con rắn nhỏ cắn vào mắt cá chân của em. Lúc ấy anh thực sự rất sợ, may là không có độc. Anh cầm lấy tảng đá muốn đập chết nó, nhưng chính em lại không cho. Lúc ấy, em ngay cả đi cũng không đi nổi, là anh công em về. Cũng vì chuyện đó, anh bị cha tát ột cái.”

Tôi hoài nghi hỏi, “Thế à? Em quên sạch rồi. Lúc ấy, em vì sao lại không cho anh đập chết nó?”

“Em nói, hiểm lắm mới có ai đó muốn đến gần em.”

Lắc đầu cười khẽ, Vũ luôn coi mọi thứ tốt đẹp như vậy,

“Đó không phải lương thiện, là cô độc. Lúc đó, trừ anh ra, không ai muốn đến gần em.”

Anh không cười, nhìn tôi chăm chú

“Cho nên, chỉ cần bọn anh đồng ý cùng em thì em lập tức không còn yêu cầu gì hơn với bọn anh nữa. Nhưng cũng như vậy, bọn anh chẳng thể nào thực sự đi vào trái tim em.”

Tôi nhìn anh, không hiểu lắm, hỏi “Thế nào mới tính là thực sự đi vào trái tim em?”

Anh đứng dậy, đi tới, hôn một cái lên trán tôi

“Câu này phải hỏi chính bản thân em, những lúc lơ đãng em sẽ nghĩ đến ai? Đi đi, hấn đang chờ em đó.”

Tôi kinh ngạc, Vũ muốn tôi đi tìm hấn...

“Đừng để đến khi mất đi rồi mới bắt đầu hối hận...” Vũ xoay người, rời khỏi

Nhìn bóng lưng thẳng tắp cô độc của anh, trái tim tôi chua xót

Nhược Bạng, nếu anh biết, Vũ nhớ anh nhiều như vậy, linh hồn anh có phải cũng đang mỉm cười không..

Đứng ở ngưỡng cửa, trong đại sảnh có rất nhiều người, hấn đang bàn bạc gì đó cùng đám thuộc hạ.

Xem ra tôi xuất hiện không đúng lúc rồi, đang định lui ra ngoài,

Hấn lại đi nhanh tới, lập tức bế bổng tôi lên,

Tôi kêu lên một tiếng sợ hãi, cúi đầu nhìn hấn, hấn cười thỏa mãn như một đứa trẻ, trong đôi mắt sáng rực tràn đầy vui vẻ

Tất thấy người trong phòng đều đang nhìn chúng tôi, thế mà hấn chẳng e dè chút nào.

Chỉ là một lần xuất hiện bất ngờ nho nhỏ lại có thể khiến hấn vui vẻ đến như vậy.

“Không phải em nói hôm nay không tới sao?”

Tôi cúi đầu, hôn nhẹ hấn một cái, “Ừm, nhớ anh!”

Bị hấn ôm vào phòng ngủ, ném thẳng lên giường, hấn hôm nay ... rất kích động...

Hấn vội vàng hôn tôi, môi răng triền miên, hấn khẽ gọi

“Ngưng Tịch, Ngưng Tịch...”

Từng tiếng từng tiếng rơi thẳng xuống tận đáy lòng.

Nhìn qua bờ vai hấn thấy nóc nhà cao cao, chợt phát hiện, chúng tôi thật là nhỏ bé so với thế giới này, nhỏ bé đến mức không nhìn rõ chính mình nữa...

Tư Dạ, em yêu anh ư?

Mấy ngày nay, tôi không ngừng hỏi mình

Tôi thực sự không biết nữa

Bởi vì, em chưa từng dạy em, thế nào gọi là tình yêu.

Nhưng, em đã từng hận anh

Không phải vì Trình Chân, mà là vì chính em

Bởi vì, thứ chờ đợi vô danh đó

Chờ đợi thất bại sẽ biến thành thất vọng

Thất vọng quá nặng nề sẽ biến thành đau khổ

Trái tim quá đau khổ sẽ ngưng tụ thành hận thù...

Đúng, em từng hận anh.

Tư Dạ, anh biết không?

Em sẽ đem loại tâm trạng này tặng anh.

“Ngưng Tịch, tập trung đi nào...” Bất mãn với sự không chú ý của tôi, hấn cắn nhẹ lên vai tôi một cái

“Au!” Tôi kêu lên sợ hãi, không phải là rất đau chỉ để lại một hàng dấu răng thẳng tắp.

So với trước đây thì thế này đã là dịu dàng rất nhiều rồi, nhưng phần lớn thời gian, hấn vẫn là một con thú dữ.

“Nè, đừng cắn em, anh ăn thịt người sao?” Tôi kêu lên, hấn như bị nghiền vậy, dọc bờ vai tôi là một chuỗi dấu răng hấn để lại.

“Anh ném thử thịt người rồi, không ngon lắm.” Hấn vừa hôn vừa cắn tôi, vừa nói

Tôi sợ hãi...

“Lúc huấn luyện dã ngoại, không còn sức lực đi đánh thú dữ, đã từng ném qua thịt người. Rất kinh khủng...”

Trái tim hơi đau, ôm lấy cổ hấn, khẽ vỗ lên lưng hấn, giống như an ủi một đứa trẻ bị sợ hãi

“Qua rồi, tất cả đều đã qua rồi.”

“Ừm ” Hấn gạt đầu, hôn lên vai tôi, từng chút từng chút một, đột nhiên ngừng lại.

Nơi đó, có một vết sẹo, là hấn để lại.

“Xin lỗi...” Hấn nói

Tôi lắc đầu, ngón tay du ngoạn trên lồng ngực hấn, vết sẹo đó rất sâu dường như muốn lấy mạng hấn

Hấn kéo tay tôi xuống, hai cánh tay đè lên nhau, mười ngón tay đan chặt vào nhau

Sau đó, nhìn thẳng vào mắt tôi, nghiêm túc nói “Chúng ta đừng hành hạ nhau nữa, được không?”

“...” Tôi không nói gì

Hấn nóng vội, siết chặt hơn, giữ lấy ngón tay tôi, “Được không?”

Tôi vẫn không nói gì như thế, chỉ im lặng nhìn hấn, ánh mắt hấn rất chân thành, rất sốt ruột.

Thực lòng tôi rất muốn đồng ý với hấn, nhưng tôi biết rõ, thế sự biến đổi khôn lường, làm sao tôi có thể làm theo ý mình được, có rất nhiều thứ không thể tránh được, thân bất do kỷ.

Hấn thở dài một hơi, hôn lên chóp mũi tôi, “Anh hiểu rồi...”

Tôi ôm lấy cổ hấn, ôm rất chặt, gần đây lúc sợ hãi tôi thường làm như vậy.

“Ngưng Tịch, nếu như anh đem Thiên Nhất Minh tặng cho Xích Vũ, em có đồng ý đi theo anh không?”

“Anh nói sao?”

Hấn nhìn tôi, lặp lại lần nữa, còn kiên định hơn cả lần trước, “Anh đem Thiên Nhất Minh tặng cho Xích Vũ, em có đồng ý đi theo anh không?”

Lúc này, đột nhiên nghĩ đến một câu trong sách

Lúc tình yêu bắt đầu,

Sẽ bắt đầu bằng rất nhiều cách,

Lúc nó tiến vào tim bạn

Bạn sẽ làm những chuyện mà bạn chẳng thể ngờ được.

“Anh từ bỏ thiên hạ của anh sao?”

“Ừ...”

“Phản bội gia tộc anh?”

“Phải...”

“Bán đứng những người tin tưởng đi theo anh?”

“Đúng vậy!”

“Anh điên rồi!”

Nửa đêm, lúc từ trên giường hấn về đến tòa thành của Xích Vũ, vẫn cảm thấy rất hoảng sợ.

Vũ thấy tôi, rất kinh ngạc, bước tới ôm lấy tôi, “Sao vậy?”

Tôi nhìn anh “Anh, hần nói, muốn đem Thiên Nhất Minh tặng cho Xích Vũ...”

Vũ bình thản nhìn tôi “Điều kiện?”

“EM đi theo hần.”

Vũ không nói gì, đỡ tôi ngồi lên sofa, “Ngưng Tịch, em nghĩ sao?”

“Em... Nếu đi theo hần lập tức có thể thay anh hoàn thành ước nguyện của cha.”

Vũ cười vỗ nhẹ lên trán tôi, “Đừng nói sang chuyện khác, anh đang hỏi em là em nghĩ sao?”

Tôi vùi đầu vào lòng Vũ, thì thầm nói, “Anh, em rất sợ...”

Vũ xoa đầu tôi, nhẹ giọng hỏi, “Em sợ cái gì?”

“Tình yêu có phải sẽ khiến người ta yếu đuối hay không?”

“Không! Chỉ khiến em kiên cường hơn thôi “

“Ngưng Tịch, em yêu hần à?”

Tôi hít vào một hơi thật sâu, rất nhẹ nhưng nghiêm túc nói

“Em có thể khóc vì hần, cười vì hần, có thể vui vẻ khi hần dịu dàng, có thể đau lòng khi bị hần tổn thương, nếu đó gọi là tình yêu thì em yêu hần...”

Vũ cười, vỗ vỗ vai tôi “Ngưng Tịch, vậy hãy đi cùng hần đi. Không phải vì gia tộc, không phải vì lợi ích, chỉ đơn thuần là nghe theo tiếng gọi của trái tim.”

“Nhưng, anh...” Tôi không yên tâm Vũ, Nhược Bằng đã không còn nữa, nếu như ngay cả tôi cũng đi, anh phải làm sao đây?

“Ngưng Tịch, còn nhớ hoàn cảnh bốn năm trước khi em mới trở về không?”

“Không nhớ rõ lắm...” Không hiểu, Vũ vì sao đột nhiên nhắc tới chuyện này?

Anh vuốt ve mặt tôi, nhẹ giọng nói, “Nhưng anh lại nhớ rất rõ. Ngày hôm đó, cửa lớn bị đẩy ra, em bước vào, mấy người Nhược Bằng đi sau em. Các em như vậy rất giống một bầy linh hồn trong đêm tối, bất ngờ xuất hiện trước mặt anh, hình ảnh đó, quá đẹp, quá rung động, anh chẳng thể diễn tả bằng ngôn từ nữa.”

Tôi thấy Vũ đang cười nhưng ánh mắt lại phóng về một nơi rất xa xôi...

“Anh vẫn chưa hoàn hồn em đã đi đến trước mặt anh, cười rất tự tin và ung dung, nói với anh, ‘Vũ, em về rồi.’ anh quả thực chẳng thể tin nổi đó là em.”

Tôi mỉm cười, “Nhớ rồi. Hôm đó anh đang ở trong phòng nghị sự với anh họ, anh ta muốn anh đồng ý buôn bán thuốc phiện, thái độ rất liều lĩnh.”

“Đúng rồi, lúc ấy em còn rất lễ phép thì lễ vấn an anh ta, cuối cùng ngày hôm sau, em một dao cắt đứt cổ anh ta ngay trong phòng nghị sự...”

Trong lòng tôi chấn động, “Vũ...”

Anh nhìn tôi, “Ngưng Tịch, biết không? Lúc ấy anh rất mờ mịt, anh thật không ngờ lại...” Anh không nói tiếp

“Từ sau chuyện đó, không có ai dám nghi ngờ chất vấn quyết định của chúng ta nữa, nhưng cũng biến em trở thành mục tiêu công kích...”

“Em thấy được vẻ gương gạo, yếu đuối và nhẫn nại của anh nên đem tất cả trách nhiệm đặt lên vai mình, em nói ước nguyện của cha cứ để em hoàn thành, anh có thể đi làm bất cứ chuyện gì mà anh muốn. Nhìn thấy em tự tin, cương quyết, thần thái bay cao như vậy, anh thật sự đã nghĩ rằng mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy. Cho nên đã yên lòng yên dạ trải qua những ngày tháng vì chính bản thân mình. Mãi đến khi, Truyền Chi xuất hiện...”

Anh cười khổ,

“Anh mới hiểu được sự ngu ngốc của mình thật buồn cười làm sao.”

“Vũ, đừng nói vậy.” Về mặt này của anh khiến trái tim tôi đau đớn.

Anh nhướn mắt nhìn tôi, ánh mắt đột nhiên rực sáng đến kinh người

“Ngưng Tịch, hãy đem trách nhiệm của anh trả lại cho anh đi, sau đó em hãy sống cuộc sống mình thích, đây mới là hạnh phúc lớn nhất của anh.”

Tôi nhìn thấy ánh mắt trong sáng mà kiên định đó của anh, đột nhiên cảm thấy xa lạ

“Vũ, mấy ngày không gặp, anh thay đổi rất nhiều.”

“Thế à?” Anh cười nhẹ, nụ cười vẫn mang theo sự trong lành như làn gió, ánh mắt ảm đạm hẳn “Chỉ là cái giá phải trả quá nặng nề.”

Tôi nghiêng người ôm anh, dịu dàng nói “Vũ, cảm ơn anh, cảm ơn sự kiên cường và thành toàn của anh.”

“Ngưng Tịch, em biết không? Là Nhược Băng đã dạy cho anh những điều này. Bề ngoài cậu ấy lạnh lùng nhưng lại là người hiểu tình yêu hơn chúng ta nhiều. Chỉ biết im lặng ở bên cạnh anh, cổ vũ anh, bao dung cho anh. Nhưng anh lại không biết cách quý trọng cậu ấy.”

Anh cười, tiếng cười kia còn khó nghe hơn cả khóc.

“Mấy ngày các em mất tích đó, anh vốn dĩ cứ tưởng người anh lo lắng nhất là em, sau rồi mới phát hiện, anh còn lo cho cậu ấy hơn cả em. Lúc đó anh mới hiểu rõ trái tim mình. Tiếc là tất cả đều đã quá muộn rồi.”

“Vũ, anh đừng lo, tâm ý của anh, anh ấy sẽ hiểu thôi mà.”

“Thật không?”

“Ừm, những người thân đã qua đời đều ở trên trời nhìn chúng ta, cầu nguyện cho chúng ta. Cho nên lòng anh, anh ấy sẽ hiểu được.”

Anh dựa trán vào vai tôi “Ngưng Tịch, có thể để anh yếu đuối một lần không?”

“Anh muốn khóc à?”

“Ừm...”

“Vậy anh khóc đi.”

Tôi dựa vào ghế sofa, anh vùi mặt vào ngực tôi.

Không có tiếng khóc, không có nước mắt, chỉ thấy cơ thể anh hơi run lên nhẹ nhẹ,

Tôi biết, linh hồn Vũ đang khóc...

Nhược Băng, cái tên này, sợ rằng anh phải dùng cả đời mới có thể quên được.

TRời sáng rất nhanh, Vũ khóc mệt rồi ghé vào lòng tôi ngủ say như một đứa trẻ.

Tôi khẽ động người dìu anh nằm xuống ghế, xoa xoa bờ vai tê dại, quay vào phòng ngủ, cầm một tấm đắp lên người Vũ.

Sau đó đi ra ngoài.

Lúc nhìn thấy hán, trời đã sáng lắm rồi. Mênh mông cả một vùng đất, hào quang vạn tượng

Trong ánh nắng ban mai, hán lặng lẽ quay người nhìn tôi, khoe miệng tươi cười, rực rỡ, giống như ánh sáng xé rách cả mặt trời.

Không nhìn rõ nữa, trước mắt tôi hiện thực và kí ức trùng khít vào nhau, tất cả của mười năm trước, từng màn từng màn, cứ như từng thước phim quay chậm ảo ảnh ảo ảnh bay qua trước mắt tôi.

“Anh đang chờ em à?”

“Anh đợi lâu lắm rồi...”

Hắn quay đầu, nhìn lên mặt trời xinh đẹp diệu kì, thở dài một hơi “mặt trời mọc thật đẹp, đáng tiếc, anh đã bỏ lỡ nó rồi...”

“Không sao, cứ khi nào mây đen tan đi là có thể nhìn thấy mặt trời. Chúng ta... còn có thời gian cả một đời.”

Hắn thất thần, ngây ngốc nhìn tôi, một lúc không có phản ứng gì...

Lúc tình yêu bắt đầu,

Sẽ bắt đầu bằng rất nhiều cách,

Lúc nó tiến vào tìm bạn

Bạn sẽ làm những chuyện mà bạn chẳng thể ngờ được.

Nếu như tôi lo sợ, anh sẽ thỏa hiệp.

Tư Dạ, anh biết không?

Đi cùng anh, không phải vì Vũ

Mà là bởi vì, em thực sự yêu anh.

Ngược chiều sáng, đưa tay ra với anh, giống hệt như mười năm trước anh làm với em.

Vận mệnh luân chuyển, trở lại vạch xuất phát,

Chúng ta có còn phải lang thang trong vòng luân lý của số mệnh, đắm vào bi kịch hay không?

Truyền thuyết kể lại, trong sa mạc, có một loại chim lửa, lúc sắp chết, nó sẽ biến thành một ngọn lửa tự thiêu chính mình, sau đó trong cội niết bàn nó lại có thể tái sinh

Vì thế, Tư Dạ, mang em đi đi

Chúng ta sẽ cùng nhau lột xác, tắm mình trong biển lửa để tái sinh.

Sau đó, sải cánh bay trong đất trời bao la, đi đến một nơi xa nhất, tìm kiếm một nơi thuộc về hai người chúng ta...

57. Chương 57: Chia Lìa

(Nếu chúng ta có thể cùng nhìn thấy mặt trời mọc từ đằng Đông, điều đó có phải là chúng ta đang cùng đón bình minh không?)

Hắn đang tắm, tiếng nước trong phòng tắm róc rách chảy...

Tôi quỳ rạp xuống mặt đất ghép miếng cuối cùng, thở dài nặng nề, nhìn kết quả mấy ngày khổ cực vừa rồi của mình, vừa lòng khê gật đầu. Sau đó xoay người nằm luôn xuống sàn nhà, ngẩn ngơ nhìn trần nhà đến xuất thần.

Mấy hôm nay, chúng tôi lúc nào cũng ở bên nhau...

Uống trà, ăn cơm, tán gẫu, ngủ, làm tình

Giống như một đôi vợ chồng bình thường nhất, làm những chuyện bình thường nhất, nhưng lại cảm thấy hạnh phúc đến mức muốn khóc.

Đúng, muốn khóc...

Những người khác khi hạnh phúc sẽ cười tôi lại muốn khóc.

Khẽ lắc đầu, trước giờ tôi thật không ngờ bản thân lại là một người kì quặc và bi quan đến thế.
Hạnh phúc tới thật nhanh nhưng lại chần chừ không biết theo ai.
Thì ra, một khi trái tim đã u buồn quá lâu, nó sẽ bị hạnh phúc làm tổn thương...
Vuốt vuốt khéo mắt chưa xót, tôi dùng mu bàn tay che lên mắt mình
Vũ, anh nói tình yêu sẽ khiến con người ta kiên cường, vì sao em lại càng ngày càng yếu đuối?
Tiếng nước ngừng hẳn, hẳn từ phòng tắm đi ra,
“Sao lại nằm trên mặt đất?” Hẳn đi tới, kéo tay tôi xuống, hẳn cúi trần, phía dưới chỉ quần một chiếc khăn tắm, tóc vẫn còn có những hạt nước rơi xuống,
“Ghép được rồi, mệt quá...” Tôi than thở rồi chỉ vào tấm ghép hình bên cạnh, thứ này là hẳn cầm về nhưng luôn nằm trong tay tôi.
Tròn năm nghìn miếng ghép, hoa văn là tấm hình tôi và hẳn lúc ở khu vui chơi.
Trước vòng tròn bánh xe cao trọc trời muôn sắc màu, hẳn ôm tôi, tôi dựa vào hẳn. Ánh nắng nhẹ chiếu lên người chúng tôi, nụ cười của chúng tôi rất đẹp, đẹp đến mức làm người khác tan nát cõi lòng.
“Đẹp lắm, vất vả cho em rồi...” Hẳn hôn nhẹ lên trán tôi, nước trên tóc rơi cả xuống mặt tôi
“Anh phải giúp em treo nó lên đây!” Tôi vòng tay quanh cổ hẳn
“Ừ...” Hẳn ôm tôi lên, dịu dàng đặt lên giường, sau đó tay bắt đầu cởi quần áo của tôi
Tôi nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng đêm bên ngoài dày đặc, hai cây đình hương cao lớn vẫn lặng lẽ đứng ngoài cửa sổ, cơn gió nhẹ thổi qua, cánh hoa yếu ớt rụng rơi xuống, biến mất không dấu vết.
Chợt phát hiện, mắt đi cũng là một loại đẹp đẽ, một loại đẹp đẽ toàn vẹn...
Khẽ thở phào nhẹ nhõm, tôi nhắm mắt lại,
Bây giờ mới biết, tình yêu lại có thể khiến người ta không còn là chính mình nữa
Gần đây rất cảm tính và dễ xúc động
Tôi bắt đầu nghĩ đến chiều dài của sinh mệnh, bắt đầu sợ hãi sự chia lìa
Mở mắt, nhìn người ở phía trên
Trên khuôn mặt tuấn mỹ đều là say đắm, phát hiện tôi đang nhìn, cúi hẳn cúi đầu hôn tôi thật sâu, hết lần này tới lần khác, rất mạnh mẽ, rất tham lam
Sau đó động thân một cái, dục vọng tiến vào, làm cơ thể tôi căng cứng, cảm giác kì lạ lan tỏa khắp trái tim tôi
Chợt phát hiện, sự chiếm hữu của hẳn không còn cần phải kiềm chế nữa, dục vọng của hẳn cũng không hung ác đáng sợ nữa, rốt cuộc là hẳn đã thay đổi hay là trái tim tôi đã thay đổi?
Có lẽ, chúng tôi đều đã thay đổi...
Tôi nằm dưới thân hẳn, ngón tay quanh quẩn trên mặt hẳn, đi đi lại lại
Tư Dạ, anh biết không? Có lẽ là em đã yêu anh từ rất lâu rồi, lâu đến mức ngay cả chính em cũng không ngờ
Có điều, anh còn có thể sống được bao lâu? Ba mươi năm? Bốn mươi năm?
Em thì sao? Năm nay? Mười năm?
Rõ ràng là đã hứa sẽ ở bên anh cả đời, nhưng em lại quên mất
Cả đời của em và cả đời của anh, làm sao có thể giống nhau được chứ?
“Em sao thế?” Hẳn đột nhiên dừng động tác lại nhìn tôi

“Lại làm em đau sao?”

Tôi lắc lắc đầu, giơ tay ra ôm hân

“Ngưng Tịch, đau thì phải nói, nếu không anh chẳng biết đâu.”

“Vâng...” Tôi gật đầu đáp lời

Nhưng tôi vẫn không chịu nói, gần đây thực sự có chút ngần ngại khi làm tình với hân, không phải vì hân không đủ dịu dàng, cũng không phải vì tôi chán ghét. Mà là tôi đang lo lắng, sức khỏe của tôi có còn chịu đựng được những đòi hỏi của hân hay không.

Cơ thể này càng lúc càng suy nhược rồi. Rất hay cảm thấy choáng váng đầu óc, hoa mắt, nhịp tim không đều. Mạng sống đã tiêu hao gần hết, bây giờ chỉ có thể dùng sức khỏe để bù vào thiếu hụt thôi.

Tôi bắt đầu hâm mộ những người có sức khỏe dồi dào kia,

Nếu như tôi cũng có một cơ thể khỏe mạnh, không cần quá xinh đẹp, chỉ cần khỏe mạnh là được rồi, thì đã có thể khiến hân thỏa mãn, có điều...

Thả lỏng cơ thể, cố gắng điều chỉnh nhịp thở, duy trì nhịp tim bình thường, rất không muốn bị hôn mê trên giường hân, làm hân càng thêm lo lắng vô ích.

Nhưng, luật động của hân càng lúc càng gấp gáp hơn, ý thức mỗi mảy đã bắt đầu rã rời, hơi thở càng lúc càng dồn dập, càng lúc càng khó khăn, Tư Dạ không nhìn thấy, hân cứ tưởng hơi thở dồn dập của tôi là vì kích tình.

Mọi thứ trước mắt dần trở nên mơ hồ, không rõ. Tiếng thở dốc của hân càng lúc càng xa...

“Tư Dạ...”

Trước khi hôn mê, tôi khẽ gọi tên hân. Bỗng nhiên nghĩ đến một câu hân từng nói, đừng sợ, trên thế giới này chẳng có gì đáng sợ cả.

Hân đúng là kiên cường vô cùng...

Cho nên, chỉ cần có hân bên cạnh, tôi chẳng còn gì đáng phải sợ nữa...

Một thế giới không có ánh sáng, bóng tối giống như một vòng xoáy khổng lồ, tôi không biết chừng mực lao xuống đó. Bỗng nhiên, một vòng tay ấm áp siết chặt tôi lại...

“Ngưng Tịch, Ngưng Tịch...” Tiếng gọi nôn nóng vút cao

Mở to mắt, thấy một khuôn mặt đầy vẻ sốt ruột, trong tay chủ nhân của khuôn mặt đó còn cầm một chiếc khăn nóng

“Tư Dạ...”

Hân khẽ ôm lấy tôi, vẫn chưa kịp hoàn hồn, “Ôi trời, cuối cùng em cũng tỉnh...”

Cảm giác được hân đang run lên, tôi vô về lưng hân, “Em không sao...”

“Cũng chẳng phải lần đầu tiên vậy mà còn cố chấp nói không sao. Anh đi tìm bác sĩ...” Hân nói rồi lập tức định đứng dậy

“Không!” Tôi khẩn thiết giữ chặt hân, hân kéo tay tôi ra, xuống giường

“Tư Dạ...” Tôi muốn đuổi theo hân, nhưng đôi chân bải hoải tê dại, lúc này tôi mới phát hiện sức khỏe tôi còn chưa phục hồi, một chút khí lực cũng không có, ngã sấp xuống giường...

“Ngưng Tịch...” Hân vội vã quay lại nâng tôi dậy, vẻ đau lòng hiện rõ trên mặt, “Tại sao ngay cả đứng cũng không vững?”

Tôi ôm chặt hân, “Anh đừng đi, đừng bỏ em lại một mình...”

Hân vỗ vỗ lưng tôi, nhẹ giọng an ủi “Không đâu, anh chỉ đi tìm bác sĩ tới khám bệnh cho em...”

Tôi vẫn ôm chặt hân, sợ hãi nói “Không, em không cần bác sĩ, em chỉ cần anh, đừng đi...”

Hân bắt đầu thở dài một hơi, ôm lại tôi, “Được, không đi.”

Tôi dựa vào hân, nhìn qua bờ vai hân, tôi lại thấy tấm ghép hình của chúng tôi nằm dưới đất đã vỡ tan tành, nụ cười của chúng tôi tan nát, vỡ thành nhiều mảnh vụn.

“Tấm ghép hình của em!” Tôi rất đau lòng, tâm huyết mấy ngày liền của tôi lại biến mất như vậy sao...

Hân quay đầu lại nhìn, “Anh vừa rồi không cần thận làm vỡ mất rồi.”

“Em đã phải cố gắng rất lâu...” Tôi cắn cắn môi, nhìn tên đầu sỏ gây chuyện, ánh mắt đầy trách móc

Hân đành chịu, hôn khẽ lên chóp mũi tôi, đặt tôi lên giường, dịu dàng nói “Anh sẽ giúp em ghép tấm khác.”

“Ừ” Tôi gật gật đầu, chui vào trong chăn.

Hân cởi áo ra, ôm lấy tôi từ phía sau, trong chăn có nhiệt độ cơ thể của hân đột nhiên trở nên ấm áp

Hân nắm tay tôi đặt trước ngực tôi, ngón tay giao triền quần quýt với ngón tay tôi

Tôi cười, cầm tay hân đặt lên môi, hung dữ cắn nó, hân bị đau, nhưng vẫn cố chấp không chịu bỏ tay ra.

Tôi càng buồn cười hơn, mấy hôm trước từng nói với hân, kiểu đan mười ngón tay vào nhau thế này chỉ có những đôi yêu nhau mới làm, có nghĩa là mong muốn được mãi mãi, không ngờ hân lại tưởng thật.

Bỗng nhiên nghĩ đến một câu hỏi rất ngu ngốc,

“Tư Dạ, mãi mãi là bao xa?”

Hân cười, hôn lên vai tôi một cái “Xa như cả một cuộc đời.”

“Thiên trường địa cửu dài bao nhiêu?”

“Dài bằng cả cuộc đời.”

“Vậy cuộc đời của anh có dài không? Dài bao nhiêu?”

“Bằng với của em.”

Tôi im lặng, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, hân cũng im lặng, chỉ ôm tôi, không nói bất cứ điều gì nữa.

Không biết đã qua bao lâu, màn đêm dần lui xuống, ánh rạng đông đã lờ mờ, đỉnh mây phía trên trời rất cao, mặt trời sắp mọc rồi.

Bình minh, rất muốn đi xem. Chỉ là, mí mắt đúng lúc này lại trở nên nặng nề

Trung mơ màng, tôi khẽ nói

“Tư Dạ, nếu em không thể theo anh cả đời, làm bạn với anh cả đời, anh có thể đau buồn, nhưng không được tuyệt vọng. Bởi vì, chỉ cần mặt trời vẫn mọc từ đằng Đông, linh hồn em sẽ xuyên qua ánh hào quang rực rỡ đó, nhìn anh ở dưới nhân gian, cho nên, anh mãi mãi không cô đơn.

Hân ôm tôi rất nhẹ nhàng, “Nếu em không thể theo anh cả đời, làm bạn với anh cả đời, anh sẽ không đau buồn, cũng sẽ không tuyệt vọng. Anh sẽ đi cùng với em, xuyên qua hào quang quan sát thế giới này...”

Tôi hôn lên ngón tay anh, mơ hồ nói “Đừng như vậy, chúng ta không cần thiết phải sống chết cùng nhau. Nếu anh chết, em sẽ bắt bản thân càng sống tốt hơn...”

Hân thở dài bên tai tôi, “Anh biết chứ, nhưng anh không làm được. Không có em, một ngày anh cũng không thể sống nổi...”

Sau đó hân nói những gì tôi cũng không nghe được nữa, gần đây tôi cảm thấy cực kì mệt mỏi, chỉ muốn ngủ...

Nhưng ý tứ của anh, tôi đã hiểu.

Trước khi đi hân vào giấc ngủ, tôi vẫn nghĩ...

Nếu chúng ta có thể cùng nhìn thấy mặt trời mọc từ đằng Đông, điều đó có phải là chúng ta đang cùng đón bình minh không?

Tư Dạ, rất muốn cùng anh đi xem, đáng tiếc...

Nhưng không sao, thời gian chúng tôi vẫn còn.

Một ngày cũng được, cả đời cũng được, chỉ cần chúng ta được ở bên nhau, đối với anh mà nói, đó chính là thiên trường địa cửu, phải không?

Vậy thì cần gì phải nghĩ đến cuộc đời dài hay ngắn? Chỉ cần chúng tôi được ở bên nhau, như vậy là đủ rồi...

Sau đó, tám ghép hình kia vẫn không thể hoàn hảo được, thiếu một miếng, nằm trên ngực hắn.

Tôi cứ cảm thấy như vậy không may mắn, hắn lại trêu tôi mê tín. Tôi cứ cảm thấy gần đây mình trở nên tầm thường quá.

Chẳng biết tại sao lại đau buồn, bất an, suy tính hơn thiệt.

Hắn nhìn thấu sự sợ hãi của tôi, cười nói với tôi, mấy ngày nữa, hắn sắp xếp mọi chuyện xong, chúng tôi lập tức có thể rời xa nơi này.

Rời xa tất cả hỗn loạn, đi đến một nơi không ai biết chúng tôi là ai, thưởng thức hoàng hôn đẹp nhất trên đời.

Tôi hy vọng mọi chuyện thực sự có thể đơn giản như thế.

Kế hoạch của Tư Dạ là, chúng tôi giả chết, sau đó để Xích Vũ tiếp quản Thiên Nhất Minh.

Tất nhiên quá trình này không hề đơn giản, ngay cả hắn không còn trên đời, Thiên Nhất Minh cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe theo sự bày bố của Xích Vũ, ắt phải giết thêm mấy viên tướng có sức ảnh hưởng lớn nữa. Nhưng từ lúc đó, hắn đã không còn có đường lui.

Cũng đã từng hỏi qua hắn, có hối hận không.

Hắn bán đứng Thiên Nhất Minh, phản bội gia tộc, bất kể là chuyện này có ai biết hay không, hắn cũng là một người gánh tội trên cổ.

Hắn lại nói, vì tôi, kể cả bất người toàn thế giới này phải chết hắn cũng làm được.

Nhìn thấy đôi nhãn cầu đen láy thâm thúy như đêm của hắn, tôi đột nhiên cảm thấy sợ hãi, không biết là vì thái độ lạnh lùng của hắn đối với mạng người, hay là sự cố chấp của hắn với tôi.

Một người quá tuyệt tình, tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Thấy tôi im lặng không nói gì, hắn mỉm cười, ôm chặt tôi vào lòng, sau đó lấy ra hai tờ catalogue du lịch, hỏi tôi muốn đi đâu nhất.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, tôi lại chẳng thể nói gì.

Có lẽ, tôi nghĩ quá nhiều rồi...

Sáng sớm lúc tỉnh lại ở trên giường, bầu trời quang đãng, ánh nắng chan hòa, tôi đứng trên sân thượng, hít một hơi thật sâu, trong không khí có hương vị của ánh nắng mặt trời,

Có chút kích động, bởi vì, ngày mai chính là ngày đã bàn bạc trước của chúng tôi.

Hắn đã sắp xếp xong mọi chuyện, chúng tôi giả vờ rơi xuống núi, đúng lúc đó, Đằng Tuấn sẽ ra lệnh cho Ngũ Hành Nhãn tấn công mấy viên tướng có sức ảnh hưởng lớn trong Thiên Nhất Minh, sau đó hoàn toàn khống chế Thiên Nhất Minh. Dưới tình thế hắn mất đầu, mọi chuyện sẽ không quá khó khăn, chỉ cần Xích Vũ chuẩn bị thật tốt.

Vũ đúng là rất cẩn thận, mỗi khả năng đều có thể nghĩ tới. Từ lâu đã biết anh là người rất thông minh, chỉ là không ngờ, anh lại có thể thăng cấp nhanh như vậy.

Xem ra, tôi thực sự không cần phải lo lắng cho anh nữa.

Người của Hiên Viên gia, đều rất dũng mãnh.

Hôm nay, là ngày cuối cùng ở Hiên Viên gia,

Cho nên hôm nay, tôi chỉ muốn ở bên cạnh Vũ.

Dậy từ rất sớm, tự mình xuống bếp làm một bữa sáng thật ngon. Bao năm như vậy, tôi chưa từng nấu ăn cho Vũ. Lúc sắp rời xa, lại muốn làm cho anh rất nhiều thứ.

Hài lòng nhìn thức ăn bày trên bàn, sandwich, chân giò hun khói, trứng rán, hoa salad trái cây, còn có sữa nóng, tôi cũng làm, nhiều thứ như vậy, miễn cưỡng có thể coi là ngon lành.

Lúc này, điện thoại đổ chuông, tôi nhận

“Hiên Viên tiểu thư...”

“Na La?” Nghe thấy tiếng cô ta, tôi hơi ngạc nhiên

“Có thể gặp cô một chút không? Có vài chuyện muốn nói với cô, có liên quan tới Thiện Nhược Băng...”

Đột nhiên lỡ mất một nhịp tim, tôi không biết bản thân có muốn nghe hay không nữa...

Sau một lúc im lặng, tôi nói “Cô ở đâu?”

Cô ta nói ra một địa chỉ...

Sau khi đặt điện thoại xuống, tôi phát hiện cơ thể mình đang run lên...

Tôi ngồi trên ghế, ngây ngô nhìn sàn nhà, có muốn đi không?

Nơi gặp nhau là một tiệm cafe rất vắng khách, cô ta ngồi ở một góc rất khuất, dưới ánh đèn mờ mờ, cô ta có một loại cô đơn đến lạnh lùng...

Tôi ngồi xuống đối diện cô ta, gọi một tách cafe

Cô ta ngẩng mặt lên nhìn tôi, tôi vẫn khuấy cafe, chúng ta đều không mở miệng, ngồi im lặng

Rất lâu sau, cô ta nói

“Rốt cuộc cô có điểm nào tốt?”

Tôi giương mắt nhìn cô ta, “Cô hẹn tôi tới là để hỏi câu này?”

“Tôi định nói gì, tôi nghĩ cô đã đoán được. Còn cần tôi nói rõ ra sao?”

Tôi nắm chặt thìa, ngón tay trắng bệch, chậm rãi tiêu hoá hàm ý trong lời nói của cô ta, một lát sau, tôi hỏi

“Vì sao? Giết người thì thôi đi, nhưng sao thủ đoạn phải tàn ác như vậy?”

“Không làm vậy, sao có thể khiến cô đau đớn mà ra tay với Truyền Chi kia chứ? Cả quá trình tôi đều chứng kiến, bạn của cô chết đau đớn lắm.”

Thìa trong tay tôi rơi vào cốc, cafe bắn ra làm bắn cả áo.

Cô ta nhìn tôi, khóe miệng hơi cong lên.

“Na La, tôi dựa vào đâu để tin cô đây?” Tôi nhìn chằm chằm vào mặt cô ta

Cô ta châm biếm, “Cô thật đáng thương. Biết rõ rành rành tôi nói thật, lại còn ở đó lừa mình dối người. Tôi chỉ cảm thấy không đáng thay cô, nếu cô cảm thấy mạng của bạn cô chẳng đáng thì cứ coi như hôm nay tôi và cô chưa từng gặp.”

Tôi dựa lưng vào thành ghế, lạnh lùng nói “Đưa ra chứng cứ đi, nếu không, tôi sẽ coi như chưa từng gặp cô.”

Cô ta nhìn tôi chằm chằm một giây sau đó ném một chiếc nhẫn lên bàn “Đây, vật này, cô chắc là có biết.”

Tôi nhìn chiếc nhẫn trên bàn, trên nhẫn có khắc hình rồng, đó là kí hiệu của Hiên Viên gia. Là Vũ tặng cho Nhược Băng, Vũ cũng có một cái hệt thế này. Nhưng nhược băng lại bảo không thích, nữ tính quá, cho nên chưa từng thấy anh đeo. Không ngờ anh vẫn luôn giữ bên mình.

Tôi muốn uống café, bưng chén lên múi phút phát hiện, tay mình đang run đến cực độ.

Đúng hai bàn tay mới cầm được cốc, nhấp nhẹ một ngụm, hỏi

“Vì sao lại phản bội hân?”

“Là anh ta vứt bỏ chúng tôi trước. Anh ta lại có thể vì lấy lòng cô mà bán đứng chúng tôi – những người thể chết theo hân cho Xích Vũ. Chẳng ai không tuyệt vọng trước tình thế đó.”

Tôi kinh ngạc nhìn cô ta...

Cô ta lạnh lẽo cười, “Rất hiếu kì tại sao tôi lại biết hết chuyện của các người, phải không?”

“Anh ta làm bất cứ chuyện gì đều không giấu tôi. Anh ta vẫn tưởng rằng tôi là một con chó trung thành nhất, mãi mãi sẽ không phản bội mình. Đáng tiếc, lần này anh ta sa rồi. Kể cả một con chó sẵn sàng chết vì chủ cũng không thể chịu đựng nổi một ông chủ vứt bỏ nó không chút thương tiếc.”

“Cô có dự tính gì?” tay run đến lợi hại, không cầm ỏi cái cốc, nên dứt khoát đặt xuống

“Chưa biết, có lẽ bây giờ đi ra ngoài cũng sẽ bị giết. Có điều, chẳng sao hết.” Cô ta lắc lắc chén trà, bình thản nói

Tôi gật gật đầu, đúng là chẳng sao cả, cô ta đã đạt được mục đích...

Tôi cầm lấy chiếc nhẫn, sau đó đứng lên, nhìn cô ta, sắc mặt cô ta xám ngoét, xám như màu tro tàn, đúng là sắc mặt của ngày diệt vong

“Vậy thì chúc cô may mắn...”

Mặc kệ cô ta ở đó, tôi xoay người rời đi, tranh thủ lúc tôi vẫn còn có thể đi được...

Lúc này mới phát hiện, thì ra bầu trời là màu xám...

Tôi không biết bản thân mình quay về tòa thành bằng cách nào, đầu óc trống rỗng, dường như linh hồn đang muốn bay ra khỏi cơ thể, bay lên tận trên trời nhưng lại chẳng có nơi nào có thể giấu mình.

Chết lặng ngồi trên sofa, hai tay ôm chặt lấy đầu gối, tôi bắt đầu hối hận, tại sao hôm nay tôi lại đi gặp cô ta cơ chứ?

Không biết có gì là không tốt? Lừa mình dối người lại có gì không tốt?

Làm một cô gái nhỏ ngốc nghếch, im lặng trốn tránh trong lòng hân, cho đến khi chết đi, không tốt sao? Sao có thể không tốt được?

Vùi mặt xuống đầu gối, run lấy bầy.

Bây giờ tôi nên làm thế nào đây?

“Ngưng Tịch, em sao thế?”

Tôi ngẩng đầu, “Anh...”

Tôi khẽ ôm lấy anh, tự vui mình vào lòng anh, rất sâu.

Vũ rất ngạc nhiên, vỗ lưng tôi, dịu dàng hỏi “Sao thế, hân chọc giận em à?”

Tôi lắc đầu...

“Hay là em không bỏ được anh?”

Tôi không nói gì...

Vũ cười, “Con bé ngốc, đâu phải em không bao giờ trở về nữa. Chỉ cần anh còn sống chắc chắn chúng ta có cơ hội gặp nhau.”

Câu nói của anh càng khiến tôi run mãnh liệt hơn, tôi ôm chặt lấy anh,

Cảm giác được sự run rẩy của tôi, anh nhẹ giọng an ủi “Đừng lo cho anh, chỉ cần em hạnh phúc là được rồi...”

Tôi ngẩng đầu, nhìn nụ cười như gió xuân của Vũ, tôi khẽ hỏi “Vũ, vậy anh thì sao?”

Nụ cười của anh đượm buồn, xoa xoa tóc tôi, “Hạnh phúc, anh đã từng chân thực có được. Đáng tiếc, anh không thể giữ nó lại bên mình...”

Trái tim đau đốn, tôi nhìn vào mắt anh, hỏi “Vũ, anh sẽ quên anh ấy chứ?”

Anh lắc đầu “Người mà chúng ta không thể nào có được nữa, cách duy nhất chính là nhớ cậu ấy thật kĩ.”

“Làm vậy có đau khổ không?”

Anh cười, “Anh đã từng nghĩ tình yêu trên đời này có thể sâu đậm đến nhường nào chứ? Sau đó phát hiện, khắc cốt ghi tâm chỉ cần một lần là đủ. Nhược Bằng, anh đã khắc tên cậu ấy vào xương tủy rồi, cả đời này sẽ không quên...”

Cả đời này sẽ không quên, tôi nhắc lại mấy chữ này,

Tư Dạ, anh có biết anh đang làm gì không?

Giờ khắc này, tôi đột nhiên rất muốn gặp anh ta, có vài chuyện, chúng tôi phải kết thúc chúng...

Lúc gặp nhau đã là đêm khuya, bóng tối đã nuốt trọn ánh sáng

Hắn rất vui vẻ, ôm tôi rồi không nhịn được hôn lên môi tôi, “Không phải nói hôm nay muốn ở cùng với anh trai sao? Sao rồi, nhớ anh à?”

Tôi cười cười “Ừ đấy, rất nhớ anh, cả ngày chỉ nghĩ đến anh thôi...”

“Ngưng Tịch...” Ánh mắt mê muội, bàn tay không an phận tham lam đi vào trong áo tôi

Tôi lui về phía sau vài bước, đứng cách hắn một khoảng.

Hắn nghi hoặc nhìn tôi “Sao vậy?”

“Tư Dạ, chúng ta quen nhau bao lâu rồi?”

“Mười năm...”

Nhìn mặt hắn, tôi có chút mơ hồ, nhẹ nhàng nói “Đúng vậy, mười năm, nhưng vẫn không thể hoàn toàn thấu hiểu đối phương.”

“Ngưng Tịch, rốt cuộc là em muốn nói cái gì?” Hắn muốn đến gần kéo tôi, tôi lùi về phía sau, lưng chạm vào tường, đã không có đường lui nữa...

Tôi nhìn hắn, nói rất rõ ràng “Tư Dạ, em... không thể đi cùng anh.”

Hắn nhìn tôi, xoa xoa tai, nhẹ giọng hỏi “Em nói gì?”

“Em... không thể đi cùng anh.”

Hắn cười, “Em đang trêu anh đấy à?”

Tôi nhìn vào mắt hắn, ánh mắt này nói cho tôi biết, hắn đang sợ hãi, rất sợ hãi...

Tôi hít một hơi thật sâu, kiên quyết nói, “Em không đùa, em không thể đi cùng anh được!”

Hắn vẫn không nhúc nhích nhìn tôi, mơ hồ hỏi “Là bởi vì anh trai em à? Vì anh ta à?”

Tôi chẳng nói gì, chỉ nhìn hắn, vẻ mặt này, bình tĩnh đến mức khiến người ta phát sợ.

Ánh mắt dần dần rời khỏi mặt tôi, rời khỏi ngọn đèn, rời khỏi tất cả âm hưởng thậm chí là tất cả mọi thứ hữu hình, bay vào đêm tối, bay qua bầu trời, đi đến một nơi mệnh mang và không thể chạm tới...

“Sao lại như thế? Sao lại như thế?” Hắn không ngừng rên rỉ, giống như người đang nói mớ, giống như một đứa trẻ bị vứt bỏ ở ven đường, mờ mịt chẳng biết làm gì...

Tôi không còn kiên nhẫn để nhìn tiếp nữa, quay mặt đi

“Cứ vậy nhé...” Bỏ lại câu nói này, tôi lướt qua người hắn

Hắn chỉ im lặng, đến khi tôi lướt qua hắn, hắn giơ tay túm chặt cánh tay tôi,

“Em nói đi là đi sao? Anh làm sao có thể để em đi?”

Hắn đè tôi lên giường, hôn điên cuồng, không ngừng cầu xin “Đừng đi, Ngưng Tịch, em muốn gì anh đều cho em hết, đừng đi.”

Không! Tôi không ngừng lắc đầu, em đi chính là vì em sợ có một ngày em sẽ muốn mạng anh!

“Hoàn Tư Dạ, buông em ra đi.” Tôi hét lên, dùng hết sức đẩy hắn ra, nhưng tất cả chỉ là vô ích...

Hắn không quan tâm, trong mắt chỉ có điên cuồng, hung hăng xé quần áo tôi ra, “Không, anh không buông, anh không để em đi đâu, không thể để em đi...”

Hắn không ngừng lặp lại câu nói này, không ngờ hắn có thể lấy thất lưng trối tôi lên đầu giường.

“Đừng như vậy, Tư Dạ” Trong giọng nói của tôi chỉ có bất lực và cầu xin, đáng tiếc, hắn không nghe được

Cái gì hắn cũng không nghe được...

Nhìn đôi mắt chỉ có màu máu của hắn, tôi biết, hắn đã hoàn toàn đánh mất lý trí

Hoàn Tư Dạ lúc này là đáng sợ nhất, bởi vì hắn có thể làm ra những chuyện mà ngay cả hắn cũng không ngờ tới

Máu lạnh và tàn nhẫn, băng giá và vô tình, là bản tính của người trên đảo Tái Sinh...

Hắn gần như điên cuồng đâm vào người tôi, khoảnh khắc đó, tôi đau, trái tim đau đến tuyệt vọng...

Đau đến suýt khóc, nhưng một giọt nước mắt cũng không có

Chỉ có thân thể đang không ngừng run rẩy, đó là linh hồn tôi đang khóc,

Linh hồn sẽ khóc khi trái tim cạn khô

Thế mà hốc mắt tôi còn cạn khô hơn cả trái tim.

“Ngưng Tịch, đừng đi, đừng ép anh...” Hắn hung dữ cắn lên vai tôi, không ngừng nói

Mồ hôi làm mờ tầm mắt tôi, qua bờ vai hắn, tôi mơ hồ nhìn thấy trần nhà,

Chúng tôi so với thế giới này quả thực quá bé nhỏ, nhỏ bé đến mức không muốn đối mặt, nhỏ bé đến mức chỉ muốn trốn chạy...

Tư Dạ, em mệt lắm rồi, yêu và hận đều quá nặng nề, chúng đã trở thành nỗi đau không thể thừa nhận trong cuộc đời em

Bây giờ em chỉ muốn biến mất...

Xin anh để em đi...

“Cho em đi...” Tôi bị ai nói

Ánh mắt hắn mê muội, nâng mặt tôi lên nhìn thật kỹ, sau đó hôn tôi thật sâu, chặn tất cả những điều tôi muốn nói.

“Cho em đi, Tư Dạ” Thừa dịp hắn quanh quẩn trước ngực tôi, tôi tiếp tục cầu xin,

Hắn ngậm trọn vụn nhũ hoa trong miệng, sau đó, cắn rất mạnh...

“Cho em đi, xin anh đấy...” Tôi gần như hét lên

Đêm hôm đó, tôi không ngừng lặp lại câu nói kia, lần nào nói ra cũng bị hắn ôm rất chặt, tiến vào rất sâu...

Sau cùng hắn đưa tay bịt miệng tôi, lập tức tôi không thể nói gì nữa.

Lúc trời tờ mờ sáng, hấn mới tỉnh táo, thả tự do cho cánh tay tôi.

Tôi kéo chăn lên, che đi cơ thể trần trụi đầy thương tích của mình, đưa lưng về phía hấn, nghiêng người, cuộn tròn trên giường, sau đó nhắm mắt lại...

Nhắm mắt lại, có phải lập tức sẽ không nhìn thấy gì nữa?

Bịt tai lại, có phải lập tức sẽ không nghe thấy gì nữa?

Cứ ngủ say như thế, có phải sẽ quên được tất cả mọi chuyện vừa xảy ra?

Tôi muốn quên, thật sự rất muốn quên...

Hấn đưa tay vén mái tóc ướt nhẹp mồ hôi của tôi lên, khẽ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của tôi, tiếng hổ thẹn đầy đau lòng của hấn vọng lại

Tôi chẳng có hơi đâu mà đi tìm hiểu thứ ngôn ngữ hấn dùng bàn tay truyền tới tôi chỉ muốn ngủ, muốn ngủ và không tỉnh lại nữa...

Một giọt nước lạnh buốt rơi xuống cổ tôi, sau đó, tôi nghe thấy hấn nói, “Xin lỗi, anh...”

Hấn không nói gì nữa, từng giọt nước cứ thế chảy vào cổ tôi, nóng bỏng, lạnh buốt...

Tôi cắn mu bàn tay chính mình, cắn rất mạnh

Phụ nữ đúng là vô cùng yếu đuối, vào những lúc thế này lại càng yếu đuối hơn.

Phụ nữ đúng là dễ dàng thỏa mãn, một câu xin lỗi còn chưa nói xong đã đủ khiến thành lũy sụp đổ hoàn toàn

Chỉ là tôi hiểu được câu nói chưa nói xong của người đó, nhanh lại không thể đáp lời hấn ta

Nếu như anh chỉ tổn thương tôi, tôi có thể tha thứ cho anh,

Bởi vì yêu, cho nên lưu luyến, vì lưu luyến nên có thể quên đi tổn thương.

Nhưng anh lại hại chết Nhược Băng, phá hủy hạnh phúc cả đời của Vũ, anh bảo tôi phải đối mặt với anh thế nào đây?

Ngoài cửa sổ là từng luồng sáng rực rỡ, ánh nắng lại xé rách bầu trời, lại là bình minh.

Đáng tiếc, chúng tôi lại bỏ lỡ. Không ngờ cùng nhau đón bình minh với chúng tôi lại là một chuyện khó khăn đến thế...

Nhìn từng đám mây ngoài cửa sổ, trước mắt hiện ra khuôn mặt tươi tắn đầy yêu chiều của Truyền Chi, nghĩ đến hoàn cảnh trước khi anh ra đi, cũng nghĩ đến kí ức mà tôi cố gắng vùi lấp kia.

Lúc đó, máu tràn ra hai bên khóe miệng anh, anh áp sát tai tôi, nói rất nhỏ, “Bởi vì yêu em cho nên thành toàn cho em. Không hy vọng em ghi nhớ, chỉ mong em không hối hận...”

Tôi cười phá lên, anh ngốc thật, ngốc quá mức

Hạnh phúc, làm sao có thể dùng mạng sống để thành toàn được?

Thì ra con người thông minh là anh đã hiểu được tất cả mọi chuyện, vậy anh có đoán trước được kết quả của ngày hôm nay không?

Một quá, cái gì cũng không muốn nghĩ nữa, tầm mắt dần dần trở nên mơ hồ, không còn nhìn rõ bầu trời xanh thẳm, mây trắng tinh, ánh sáng mặt trời tươi đẹp, bị bóng tối vây quanh, rơi vào một không gian không tiếng động, không hình ảnh.

Nếu có thể khiến tôi không thấy, không nghe, tôi mong bản thân không bao giờ tỉnh lại nữa...

Tôi nguyện chia lìa như vậy...

Vì bạn nắm đã làm xong cả truyện nên bạn nắm sẽ post nguyên 1 chương, bạn nắm lại chuẩn bị đào hố mới, cả nhà tung bông deeeeeeeeeeeeeee....

58. Chương 58: Chia Lìa (2)

Lại một lần nữa mở to mắt đối diện với thế giới này đã là hoàng hôn, mặt trời nhuộm đỏ rực cả một vòng chân trời, tỏa ra những tia nắng cuối cùng

Người tôi nằm trọn trong lòng hắn, tay bị hắn nắm, nắm thật sự rất chặt, hắn bóp cổ tay tôi khiến trên đó hiện lên vài vết xanh tím, dữ tợn đến mức xấu xí như những con bò sát trên tay

Tôi nhìn tay mình, nhẹ giọng nói, “Để em đi...”

Hắn khẽ hôn lên cổ tay tôi một cái, “Đừng ép anh...”

“Để em đi, hoặc là... để lại xác chết này” Đó là lợi thế cuối cùng của tôi

“Em chết rồi anh sẽ để mọi người phải chôn cùng em, bao gồm cả anh.”

Tôi khẽ run lên, đau khổ nói, “Sao anh có thể như vậy?”

Nụ hôn của hắn lướt trên lưng tôi “Xin lỗi, anh không phải là Truyền Chi. Anh có thể vì em mà từ bỏ tất cả, nhưng tuyệt đối anh sẽ không thành toàn cho em đâu.”

Sau đó để người tôi nằm ngang, hắn nằm trên người tôi, động thân một cái tiến vào ngay lập tức, rất đơn giản, tùy ý giống như đang cởi quần áo.

Sau khi tiến vào lại không vội vàng co rút, đẩy vào sâu từng chút từng chút một, ngón tay thon dài vuốt ve bờ vai tôi, âm áp gọi tình chiếm hữu cơ thể đầy vết thương chồng chất này.

Lúc hắn tỉnh táo luôn rất rất dịu dàng, có điều với tôi mà nói, dịu dàng cũng là một loại tra tấn

Tôi hết lần này đến lần khác nhắc nhở bản thân không được phép trầm luân nữa, vòng ôm âm áp này đã không còn là chỗ nương tựa của linh hồn tôi nữa rồi.

“Ngưng Tịch, em có cảm nhận được, đúng không? Đúng không?”

Tôi bất lực lắc đầu, tay chống lên ngực hắn, kháng cự tấm lưới mà hắn dùng sự dịu dàng của mình đan thành, liệu mình kháng cự...

“Không, cho em đi...”

Hắn chống lên trán tôi, kéo tay tôi đặt lên đỉnh đầu, mười ngón tay đan chặt vào nhau

Tôi từng nói, tư thế tay như này biểu thị ý nghĩa của sự vĩnh hằng...

“Vì sao không cần anh? Chỉ cần em vui vẻ, anh tình nguyện đem tất cả mọi thứ của mình dâng tặng cho em. Vì anh trai em, em lại định vứt bỏ anh sao? Em nghĩ anh phải làm thế nào bây giờ? Đối với những người là chương ngại của chúng ta, anh nên làm cái gì đây? Em nói cho anh biết đi...”

Tiếng nói của hắn rất nhẹ, rất nhêm, cũng ôn nhu dịu dàng tinh mịn như nụ hôn của hắn, nhưng phút chốc lại khiến toàn thân tôi lạnh như ướp băng.

Hắn nhìn thẳng vào mắt tôi, nghiêm túc hỏi “Nói cho anh biết, anh phải làm gì với anh trai em đây?”

Tôi nhìn hắn, nhìn một cách rất chăm chú, ánh mắt hắn sáng ngời như thế, vẻ mặt lại bình tĩnh như vậy, khoảnh khắc đó tôi bỗng nhiên phát hiện ra bản thân tôi chẳng hề hiểu rõ với hắn, hoặc giả nên nói, hắn của giờ phút này đã không còn phải là người tôi từng quen biết nữa.

“Anh làm sao lại như thế? Đến tận bây giờ mà anh vẫn còn dùng Vũ để uy hiếp tôi sao?”

Tầm mắt tôi mờ mịt, không còn nhìn rõ dáng vẻ của hắn nữa, khuôn mặt hắn hiện lên một cách mơ hồ trong đôi mắt phủ kín sương mù của tôi.

Người bên trên hơi xúc động, sau đó, bàn tay to lướt trên mặt tôi, vùi đầu găm cắn vai cổ tôi, không thêm nhìn tôi nữa.

Hắn giờ phút này thật lạnh lùng, còn lạnh hơn cả cái chết...

Đôi tay vô lực buông xuống cạnh người, tôi nhắm mắt lại, nằm ở dưới thân hắn, im lặng, chất lỏng buốt lạnh tràn đầy trong mắt, từng giọt từng giọt rơi khỏi khóe mắt, lướt qua gò má, thấm vào drap giường phía dưới, mắt tích không để lại dấu vết...

Lại một lần nữa, tôi ở trong một góc khuất mà hắn không nhìn thấy, khóc đến không một tiếng động.

Chỉ cần hắn ngửa mặt lên, lập tức có thể nhìn rõ tất cả, có điều hắn lại chẳng thèm nhìn.

Nước mắt của tôi, giờ khắc này, hắn không muốn nhìn, dù chỉ là lướt qua...

Luật vận động hành hạ người khác triệt để này không hề ngừng lại, ngược lại càng mạnh hơn, càng ngày càng tiến sâu vào cơ thể tôi hơn, giản đơn, trực tiếp, không nhịn được mà đoạt lấy, chiếm hữu...

Sự quyết tuyệt của hắn cắn nuốt tia hy vọng cuối cùng của tôi

Tôi không còn đường nào để đi nữa...

Khoảnh khắc đạt cao trào, hắn hỏi, “Em muốn anh làm sao đây? Hử? Em muốn anh làm sao đây?”

“Em đi với anh, đi với anh...” Tôi đưa bàn tay che lên mắt mình, nhưng nước mắt lại vẫn cứ chảy dọc theo kẽ ngón tay, trôi ra ngoài

Hắn dừng lại, kéo tay tôi xuống, nhìn chăm chăm vào mắt tôi, giây phút bốn mắt nhìn nhau đó, hắn đẩy dục vọng của hắn vào nơi sâu nhất trong tôi.

Tôi bầu chặt vai hắn, móng tay đâm sâu vào trong da thịt hắn, thực sự đâm rất sâu rất sâu, máu dọc theo đường cong bờ vai hắn từng giọt chảy xuống mặt tôi.

Máu của hắn, nước mắt của tôi, giao nhau tại một điểm, chảy thành sông...

Tất cả chính là kết cục đã định trước, chẳng thể vãn hồi...

Trước mắt tôi vẫn rất mờ mịt, hắn phát tiết xong, nằm trên người tôi thở dốc, hôn nhẹ xương quai xanh của tôi, “Không sao, không sao đâu, qua hôm nay tất cả sẽ ổn thôi, tin anh...”

Mồ hôi và nước mắt của tôi đã thấm ướt đầm drap giường, trên môi hắn có nước mắt của tôi, lưu lại thành từng dòng vết tích đau khổ.

Hắn nói “Cứ cho là anh ích kỷ đi, cho dù dùng bất cứ thủ đoạn nào anh cũng phải giữ em lại. Anh biết là em rất đau khổ, nhưng vì tương lai của chúng ta, anh bắt em phải chọn lựa.”

Nước mắt tôi giống như chiếc vòng cổ bằng trân châu bị đứt dây, từng hạt từng hạt rơi xuống

“Đừng khóc, anh thật không ngờ rằng em lại nhiều nước như vậy.” Hắn hôn lên khóe mắt tôi, hút khô dòng lệ của tôi

“Đừng buồn, anh sẽ dùng cả đời để đổi tốt với em.”

Cả đời? Chúng tôi không thể có cả đời...

Tôi gọi điện thoại thông báo cho Vũ, bởi vì có chút thay đổi, kế hoạch đổi thành ngày mai, trước hôm đó, tôi không quay về tòa thành nữa.

Anh lặng im một khắc, sau đó hỏi tôi, có phải lại có chuyện gì rồi không?

Tôi nói với anh chẳng có vấn đề gì hết, như bảo anh tự chăm sóc mình thật tốt.

Anh không nói thêm gì cả, ừm một tiếng lập tức cúp điện thoại.

Tôi, thực sự là tôi sợ phải gặp anh, tôi sợ bản thân sẽ không từ bỏ, không từ bỏ được...

Đứng trên sân thượng một mình, nhìn bóng đêm vô biên vô hạn đến xuất thần, hắn đi tới, khoác lên vai tôi một manh áo khoác

“Buổi tối lạnh đấy, cẩn thận bị cảm.”

“Ừm...” Tôi gật gật đầu, ánh mắt lại xoay về nơi bóng tối mê mang kia.

Hắn ôm tôi từ phía sau, cầm tựa lên vai tôi, dùng đưa “Ngưng Tịch, anh biết, mấy ngày nay đã khiến em phải tủi thân nhiều. Sau ngày mai, nhất định sẽ bồi thường cho em thật tốt.”

“Ngày mai?” Tôi thì thầm, ánh mắt mơ hồ phiêu tán. Sau ngày mai? Chúng ta còn có ngày mai sao?

“Đúng rồi, cái này tặng em.” Hắn đặt một chiếc hộp lên tay tôi

Tôi mở ra liếc mắt một cái, không ngờ lại là thanh lưu quang kia

“Em tưởng nó bị hủy trong trận phóng hỏa rồi...”

Hắn cười khê “Anh đã từng nói, nó có linh tính, sao có thể bị hủy dễ như vậy?”

“Anh tìm nó về sao?”

“Ừm, định đưa cho em từ lâu rồi, nhưng chẳng có không cơ hội.”

Tôi nhìn kĩ con dao găm đó, nó vẫn xinh đẹp như vậy, dưới ánh trăng, lưỡi dao sắc nhọn vẫn phát ra ánh sáng màu lam u tối, ngàn vạn ngôi sao nhảy múa vòng quanh đầu mũi dao...

“Nó vẫn luôn đẹp như thế!” Tôi kìm không được mà buông lời tán thưởng

“Em thích là được...” Hắn thì thầm bên tai tôi

“Cảm ơn “

Hắn thở dài một hơi “Ngưng Tịch, anh hận không thể đem cả thế giới này tới để khiến em vui vẻ.”

“Khiến em vui vẻ, không cần dùng tới cả thế giới này. Em chỉ muốn sống yên ổn thôi.”

“Vậy sau khi rời khỏi rồi, chúng ta sẽ cùng sống một cuộc sống yên ổn, được không?”

“Được” Tôi gật đầu phụ họa

Có điều, trên thế giới này còn có chuyện gì yên ổn hơn cái chết không?

Hắn ôm tôi lên, dục vọng trong mắt lại đang hừng hực thiêu đốt...

Nằm trên chiếc giường king size màu đen đỏ, quần áo từng chiếc một bị cởi ra, lộ ra cơ thể nhợt nhạt của tôi, vết xanh tím loang lổ...

Không khí băng lạnh đâm vào da thịt tôi, tôi cảm thấy bản thân mình lạnh như một khối thịt đông.

Tôi đưa tay vỗ vỗ lưng người đàn ông bên trên, “Tư Dạ, chúng ta làm tình thường xuyên phải không?”

“Ừm...” Ngậm lấy một bên ngực tôi, hắn mơ hồ đáp

“Vậy hôm nay không làm, được không?”

Hắn ngẩng mặt nhìn tôi, “Em đang giận anh à?”

Tôi lắc lắc đầu, “Em không giận đối gì cả, chỉ là hôm nay không muốn làm tình, chỉ muốn được anh ôm thôi, không được sao?”

Hắn cúi người hôn lên trán tôi một cái “Được...”

Tôi nằm trong lòng hắn, cơ thể hắn rất nóng, nhiệt độ không ngừng xuyên qua da hắn truyền vào người tôi.

Tôi dán mặt vào lồng ngực rỗng kiện để trần của hắn, lắng nghe nhịp tim hắn đập, nhịp điệu hết của tôi nhưng kiên định và mạnh mẽ hơn nhiều.

“Em đang làm gì vậy?” Hắn hỏi tôi

“Nghe tiếng tim anh đập “

“Tiếng tim đập?”

“Ừm, lúc nhỏ anh chỉ thích trốn trong lòng Vũ, nghe tiếng tim anh ấy đập.”

Hắn im lặng một lúc sau đó hôn nhẹ lên mặt tôi, hỏi “Ngưng Tịch, vì sao lại đối xử với anh ta tốt vậy?”

“Suy nghĩ cố chấp...”

“Suy nghĩ cố chấp?”

“Mẹ đem suy nghĩ của mẹ truyền cho em, suy nghĩ đó ngày càng trở nên cố chấp. Rất nhiều lần em không tìm được ý nghĩa sống và khi đó Vũ là niềm an ủi duy nhất của em. Cho đến hôm nay, bảo vệ anh ấy đã trở thành thói quen của em.”

Hắn thở dài một hơi, “Ngưng Tịch, buông ra thôi. Em còn có cuộc sống của riêng mình, anh ta cũng thế.”

Tôi vùi mặt vào trong ngực hắn, nhẹ giọng nói “Đã không thể buông ra được nữa.”

Hắn ôm chặt tôi, “Ngưng Tịch, anh nhất định sẽ không để em phải thất vọng.”

“Em biết...”

Em chỉ sợ, người hối hận chính là anh...

Có điều đã không còn kịp nữa.

Mới lúc trước đây khi ở Hoàng gia tôi đã lên xem sách binh pháp của bác, nhớ trong sách có một loại chiến thuật khá cổ, đại khái là thế này, người bị vây ở giữa, bốn phía đều là vách tường sắt, bên ngoài còn có lửa lớn, người bên trong không ra ngoài được mà người bên ngoài cũng không vào trong được, chiến thuật này được gọi là “Giết người ở giữa”, còn có một cái tên khác là “Tử cục” (tử cục: kết cục chết chóc).

Cái kết của chúng tôi cũng là tử cục

Anh và em không thể thoát ra được, người khác cũng không tiến vào được.

Đó là kết cục chết chóc của riêng hai người chúng ta...

Ngày hôm sau, trời rất âm u, mây đen nghìn nghịt kéo đến, che lấp cả bầu trời, ngăn cả mặt trời – yếu tố quan trọng nhất tạo nên một ngày đẹp trời.

Chúng tôi lái xe đến bên vách núi, chỉ cần tiến lên phía trước một bước nữa đó chính là vực sâu vạn trượng, ngã xuống, thịt nát xương tan...

Đó là nơi Tư Dạ chọn lửa, nơi để “mai táng” chúng tôi.

Tôi đi đến bên vách núi, nhìn xuống phía dưới, vách núi này thực sự quá quá cao

Gió thổi từ dưới chân lên, từng cơn lạnh buốt, khiến người ta nghi ngờ, liệu ngã xuống có phải sẽ lập tức rơi thẳng vào địa ngục hay không?

Tôi lại cảm thấy cái vực sâu này có một ma lực cuốn hút tôi, dụ hoặc tôi,

Tôi tiến thêm về phía trước một bước nữa, người phía sau lập tức ôm chặt lấy tôi “Cẩn thận, cao lắm đấy.”

“Trong chiếc hòm phía sau có hai thi thể, một nam một nữ, lát nữa anh sẽ kéo chúng xuống đặt trên trên chỗ ngồi làm vật thể thân của chúng ta. Xe có trang bị thiết bị tự động, chờ người của anh đến, chúng ta sẽ đứng ở một nơi nào đó gần đây điều khiển cho chiếc xe kia tự lao xuống vực.”

Tôi gật gật đầu, nơi này cao như vậy, ngay cả tìm được chiếc xe ở dưới chân núi, thi thể cũng đã bị cháy thành một đống tro tàn, đã không thể nhận mặt được nữa, đúng là một phương pháp không chút sơ hở.

Nhưng, chỉ sợ không cần dùng đến phương pháp hoàn hảo đó...

Tôi đứng trên vách núi, nhìn xuống vực sâu không đáy bên dưới, nói với người bên cạnh, “Tư Dạ, anh từng nói, bất luận em đi đâu, anh sẽ luôn đi cùng em, phải không?”

Hắn ôm tôi, cầm về lên trán tôi, “Ừ, từ nay về sau, em đi đâu anh đi đấy, em đừng nghĩ đến chuyện bỏ rơi anh.”

“Nếu em muốn nhảy từ trên này xuống thì sao?” Tôi hỏi

Hắn cười, nói rất nghiêm túc “VẬY anh sẽ nhảy xuống cùng em.”

“Anh tuyệt đối không được hối hận đấy.” Tôi cười xoay người, tay lướt trên cổ hắn, chủ động hôn lên môi hắn, sau đó, hung hăng cắn một miếng, cắn ra máu...

“Ngưng Tịch...” Hắn hơi giật mình

Tôi đẩy hắn ra, tính toán thời gian, một giây, hai giây, ba giây...

Hắn quỳ rạp xuống đất...

“Trên môi em có độc?” Hắn ngẩng đầu, ánh mắt sáng dạ đã bắt đầu rệu rã

Tôi lắc lắc đầu, “Không phải thuốc độc, là thuốc mê, sẽ không lấy mạng anh ngay đâu.”

“Vì sao?” Hắn nghiêng răng nhìn tôi

Tôi đi đến bên cạnh hắn, dùng ngón tay khẽ vỗ lên mặt hắn, “Không phải anh nói, em đi đâu anh sẽ đi đó sao? Vậy em nói anh biết, nơi em muốn tới nhất chính là địa ngục.”

“Haha...” Hắn cười, tiếng cười điên cuồng vang vọng giữa núi rừng, làm chim chóc hoảng hốt bay đi

“Được, chúng ta cùng xuống đó.”

“Ngưng Tịch!” Giọng nói vội vã từ đằng sau truyền đến, tôi quay đầu, kinh ngạc, không ngờ lại là đám người của Vũ và Đằng Tuấn...

“Ngưng Tịch, quay lại, đừng làm chuyện điên rồ đó!” Vũ nhìn tôi, gấp đến độ hốc mắt cũng đỏ hồng

“Vũ...”

“Sao? Không buông được à? Vậy để anh tới giúp em...”

Hắn mạnh mẽ đứng lên, ôm chặt tôi vào lồng ngực

Thật không ngờ, trúng loại thuốc mê đó mà hắn vẫn có thể có những động tác mạnh mẽ như vậy.

Súng trong tay hắn đặt lên Thái Dương tôi, trên mặt Vũ và Đằng Tuấn chỉ có kinh sợ, một bước cũng không dám tiến lên

“Đi theo anh!” Hắn hung hăng cắn lên vành tai tôi một cái, ra lệnh

Tôi lắc đầu cười khẽ, “Không cần, anh sớm muộn gì cũng chết. Loại độc tôi ra tay với anh, có tên là thương tận.”

Hắn hơi thất thần, bàn tay to đặt lên mặt tôi “Em lừa anh phải không?”

“Xin lỗi, lần này là thật. Anh còn nhớ, lúc chúng ta làm tình, tôi đã đâm sâu móng tay vào lưng anh không? Tôi giấu độc trong móng tay đó.”

Hắn quá mức bất ngờ, từ trên xuống dưới, dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn tôi, sau đó bóp chặt cằm tôi, đau khổ hỏi

“Nói tôi biết, rốt cuộc là cô muốn chơi trò gì? Tôi thật nghi ngờ, không biết cô có phải là người không? Là người thì đều có trái tim, vậy trái tim cô ở đâu?”

Tôi nhìn hắn, đưa thanh lưu quang ra, “Tôi có tim, nó ở đây này.”

Tôi chỉ chỉ vào lồng ngực mình “Không tin, anh có thể dùng nó để móc ra xem.”

“Ngưng Tịch...” Là tiếng của Vũ, anh đang run lên

Hắn quay sang nhìn Vũ, ánh mắt lạnh lẽo âm hàn, “Tôi không cần giấu diếm gì cô nữa tôi muốn anh ta!”

Hắn đưa họng súng thẳng về phía Vũ, nhanh như chớp. Nhưng càng nhanh hơn, tôi đâm thẳng Lưu quang vào ngực hắn.

Hiểu hắn quá rõ, chỉ cần một ánh mắt cũng đã hiểu được ý đồ của hắn.

Hắn cúi đầu, nhìn thanh Lưu quang đâm trước ngực, lại nhìn tôi, sau đó áp môi lên, cắn mạnh lên cổ tôi.

Cắn rất mạnh, giống như đang dồn tất cả sức lực cả cuộc đời vào đó.

Tôi có thể nghe thấy da thịt mình bị răng hắn cắn xé, tiếng máu chảy ra.

Tôi có thể cảm nhận được, hắn đang uống máu tôi, có điều, tôi không hề thấy đau.

Tôi nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, giống như đang an ủi một đứa trẻ cáu giận, “Cứ thế, uống cạn máu của em đi, sau đó cắn đứt cổ họng em. Sau đó đưa em đi, đưa em rời khỏi đây, đi về một nơi thuộc về chúng ta, được không?”

Nghe thấy câu đo của tôi, hắn nói lỏng miệng, nhìn thẳng vào mặt tôi, cười lạnh một cái cúi xuống bên tai tôi, phun ra ba chữ

“Cô không xứng!”

Sau đó, khi mọi chuyện trước mắt tôi xảy ra, tôi đã cảm thấy đến chết cũng không thể quên được...

Hắn nhìn tôi, khóe môi khẽ nhếch, rút cây lưu quang ra, vút lên mặt đất.

Máu phun ra như nước suối chảy, bắn lên mặt tôi, rơi vào trong miệng tôi, trong mắt tôi, cả người tôi chìm trong một biển máu, hết thấy xung quanh đều là màu đỏ của máu, duy chỉ có nụ cười của hắn là rạng rỡ, băng lạnh, đau đớn...

Tôi tiến lên, tôi muốn ôm chặt hắn

Tôi nói với hắn, “Đưa em đi cùng, trên đường xuống suối vàng, em sẽ không để anh cô đơn một mình.”

“Haha...” Hắn kiêu ngạo cười lớn, cười đến mức phun cả ra máu

Sau đó lạnh lùng nhìn tôi, đôi mắt đó như muốn nói với tôi, cô không xứng!

“Tư Dạ...” Tôi hoảng hốt nhìn hắn, tôi không dám tin, ở khoảnh khắc cuối cùng này, hắn lại không muốn nhìn tôi!

Hắn lùi về sau một bước, không muốn tôi chạm vào hắn, giống như một vị thần cao quý, không muốn ở khoảnh khắc cuối cùng bị nhuốm bẩn bởi một người bình thường.

Mặt trời xá tan mây đen, lộ ra một tia sáng hoàn mỹ, trước khi tắt nắng, hắn giang hai tay, giống hệt như một cánh chim đã tìm được vòm trời của mình, rơi về vực sâu thăm thẳm phía trước...

Tôi nhìn xuống vách núi hun hút trống không phía dưới, tất cả trước mắt bắt đầu chuyển động, hư ảo..

Trước khi rơi vào bóng tối, tôi vẫn còn nghĩ, lần này thực sự hắn không cần tôi nữa...

59. Chương 59

Mở mắt ra đã thấy bức tường trắng toát của bệnh viện, đèn chiếu thẳng vào mặt tôi, giống như dòng nước trong suốt, lạnh lẽo, cô tịch...

Vũ kéo tay tôi, đôi mắt phỉm hồng, tôi nhìn anh, hỏi “Hắn đâu rồi?”

Vũ lắc đầu, “Không tìm thấy, dưới vách núi dựng đứng đó là một con sông, chắc là bị nước cuốn trôi đi rồi.” Vũ đang nói đến thi thể hắn

Tôi không nói chuyện nữa, chỉ trừng mắt nhìn vách tường.

Hắn chết rồi, nhưng tôi lại vẫn còn sống?

Tôi ra sức vạch đám băng gạc trên cổ tay mình ra, Vũ tóm chặt lấy tay tôi

“Đừng cử động mạnh, bác sĩ nói, động mạch của em bị đứt, may là còn đến cấp cứu kịp thời, nếu không máu đã chảy cạn rồi.”

“Thế ư?” Thì ra màu hồng nhàn nhạt đó, không chỉ là của hắn, cũng có cả của tôi nữa...

“Ngưng Tịch, sao lại trở thành như vậy?”

Tôi nhìn anh, đưa chiếc nhẫn đó ra, Vũ thất thần, chỉ nhìn chăm chăm vào nó.

“Nhược Băng, là bị hắn giết...”

Ngày hôm ấy, Vũ nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, bi ai khóc bên giường tôi, rất lâu vẫn không thể nói gì...

Tôi đặt quyển sách xuống, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, cây ngô đồng đã chuyển sang màu vàng úa, mùa hè đã yên lặng trôi đi, bất giác, mùa thu đã đến từ rất lâu rồi...

Nhìn chiếc lá cây vàng úa vừa mới lìa cành đó, tôi đột nhiên nghĩ đến một câu vừa đọc được trong sách

“Sinh rực rỡ tươi đẹp như hoa mùa hạ, tử lặng lẽ đẹp đẽ như lá mùa thu “

Sinh như hoa mùa hạ, đúng thật là rất đẹp...

Như vậy, sinh mệnh của tôi giống cái gì? Một hồ nước lặng, hay là một đồng hoang tàn?

Ánh nắng chiếu trên mặt tôi, rất ấm áp, nhưng tôi lại nghe thấy tiếng linh hồn mình đang bị tàn phá.

Cửa mở ra. Là Vũ

“Ngưng Tịch, tinh thần em hôm nay cũng không tệ.” Vũ ngồi xuống cạnh giường, ấm áp cười

“Thế à?” Tôi hơi hơi cong khóe môi lên, tôi biết, anh đang an ủi tôi mà thôi

Tôi vừa soi gương rồi mà, sắc mặt tái nhợt như quỷ đói.

Vũ cầm lấy một quả táo, yên lặng gọt vỏ, tôi nhìn anh chăm chú, anh gầy đi thật nhiều.

“Vũ, vất vả lắm ư?”

Chuyện của Xích Vũ tôi không quản nữa, toàn bộ đều dồn cả lên vai anh, tôi hơi lo, liệu anh có chịu đựng nổi không.

Anh gật gật đầu, “Vẫn ổn, miễn cưỡng cũng có thể ứng phó được.”

Anh đưa quả táo cho tôi, tôi nhận lấy. Trông rất đẹp, nhưng tiếc là tôi chẳng muốn ăn chút nào.

Sau hôm ấy, thế giới vẫn chẳng có gì biến đổi, chỉ là, trên đời này cuối cùng cũng không còn Thiên Nhất Minh, cũng không còn Hoàn Tư Dạ nữa.

Xích Vũ giành được quyền khống chế cả châu Á, cùng Keidel của Nga và Hải Lai Nhân của Italia thống trị thiên hạ.

Đến lúc này, ân oán kéo dài gần trăm năm của hai gia tộc xem như đã có kết quả.

Còn tôi đã hoàn thành sứ mệnh của mình, có thể yên tâm mà lui thân được rồi.

“Vậy thì tốt...” Ánh mắt tôi chuyển hướng ra phía xa, nhìn những tầng mây đang lững thững bay lượn trên trời, bầu trời của mùa thu rất cao và rộng, rời khỏi tất thảy ồn ào, ung dung thông thả.

Hoa nở hoa tàn, mây tan mây tụ, thời gian vội vã đi qua các khe ngón tay, tôi đã sống được 22 mùa thu.

Người ta nói mùa thu là mùa rất thích hợp cho sự biệt ly, cả thế giới sẽ cùng bị thương cùng bạn.

Vậy nên, tôi phải rời khỏi thôi, ngay tại cái mùa phiêu lạc lưu thất này.

Nếu như cuộc đời là một vở kịch, như vậy tôi đã hoàn thành xuất sắc vai diễn của mình, bây giờ, việc của tôi là chào cảm ơn khán giả...

Vũ đón lấy quả táo trong tay tôi, đặt sang bên cạnh, vén mấy sợi tóc trước trán tôi lên

“Ngưng Tịch, trong cuộc đời có rất nhiều nỗi đau không thể chịu đựng nổi, đó là hiện thực mà chúng ta không muốn đối diện với nó. Lúc mà nó tiến vào cuộc sống của chúng ta, chúng ta sẽ khóc lóc, chúng ta sẽ đau khổ, chúng ta sẽ trốn tránh. Nhưng chúng ta không thể nào không đối diện với hiện thực đó.”

“Đổi mặt rồi, giải quyết xong rồi, chúng ta mới có thể an lòng, mới có dũng khí đối mặt với những tổn thương còn lớn hơn thế trong suốt chiều dài của cuộc đời, mới có thể tự hoàn thiện bản thân.”

“Vũ...” Tôi động lòng vì những lời nói của anh

Anh kéo tay tôi, đặt trong bàn tay mình, nhẹ nhàng nắm lấy, “Anh trước giờ chưa từng nghi ngờ hay chất vấn những quyết định của em. Nếu em muốn đi theo hắc thật, anh sẽ không ngăn cản em đâu. Có điều, nếu em có thể kiên cường một lần này, thì hãy kiên cường lên, cứ cho là vì anh đi...”

Nói tới đây, Vũ nghẹn ngào.

Tôi vùi mặt mình vào ngực anh, rầm rứt khóc, “Anh, em đau lắm, đau thật đấy...”

“Anh biết, anh biết mà. Khóc đi, khóc ra sẽ thoải mái hơn một chút. Sau khi khóc xong chúng ta sẽ sống thật tốt...”

Tôi túm lấy vạt áo anh, nắm chặt...

Chỉ khóc thôi vậy mà đã tiêu hao hết sức lực trong cả đời này của tôi

Khoảnh khắc đó, tôi thực sự muốn hỏi Vũ, con người khi đã móc trái tim của mình ra liệu có thể sống được?

Ở bệnh viện nghỉ ngơi mấy ngày, tôi chuyển về Tòa thành ngay

Vũ luôn rất bận rộn, không có thời gian ở bên tôi, Đằng Tuấn lại sát cánh bên anh.

Hầu hết thời gian, Tòa thành này chỉ có một mình tôi, vắng vẻ cô quạnh.

Trôi nổi cả nửa đời người, đột nhiên ngẫm lại thấy bản thân thật cô độc.

Có người nói, một sinh mệnh không có sức sống chính là một đồng hoang tàn

Nếu là như vậy thì tôi chính là một gốc cỏ khô trên đồng hoang tàn, sau khi bị đứt gốc, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua nó cũng sẽ biến mất hoàn toàn

Không lâu sau, mùa xuân đã quay lại, đó không phải mùa thuộc về tôi

Cuộc đời tôi, không có mùa xuân...

Hôm đó, tôi dậy rất sớm, sau khi tỉnh lại, bên cạnh đã trống không, Vũ đâu?

Mấy ngày nay, chúng tôi đều ngủ cùng một giường.

Đi lên sân thượng, thấy Vũ đang ở trong hoa viên, đang luyện tập cùng đám thuộc hạ.

Tôi biết, tuy anh chẳng thích việc chém giết, nhưng vẫn cần phải rèn luyện, đó là thói quen bắt buộc từ tấm bé.

Lâu lắm rồi không vận động, đột nhiên cảm thấy ngứa tay ngứa chân, muốn qua đó nhìn anh.

Nửa trên đế trần của Vũ đầy mồ hôi, hai tay đang chống lên, kiểu cúi đầu rất chuẩn xác, đánh mạnh một quyền, tinh tế và chuẩn xác tìm được điểm yếu trên người đối thủ

Mồ hôi trên lưng nhiều như tắm, theo từng động tác của anh mồ hôi lại chảy ra thêm một tầng nữa, Con Tường Long như vừa lột xác, lấp lánh tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

Con Tường Long màu vàng phía sau lưng anh giống như một con vật có sinh mệnh, móng rồng hung dữ vương thẳng ra phía trước, kiêu ngạo vô cùng.

Trời sinh anh đã có một bộ khung xương cực hoàn mỹ, hoàn toàn kế thừa huyết thống cao đẹp của người đàn ông nhà Hiên Viên, cao to ngời ngời, cơ bắp chẳng hề khoa trương, nhưng từng cái đều rất rắn chắc mạnh mẽ.

Thấy tôi tiến đến, Vũ dừng lại, người thuộc hạ bên cạnh đưa anh chiếc khăn lông màu trắng.

Vũ đón lấy, lau sơ mồ hôi, vừa thở dốc vừa hỏi: “Sao dậy sớm vậy?”

“Không ngủ được, thấy anh ở đây thì qua đây ngó nghiêng một lúc. Vũ, anh tiếp em vài chiêu nhé?”

Anh cười, “Ngửa tay à?”

“Vận động một chút, nếu không sẽ mọc lên mất.”

“Được thôi, em hiểm lắm mới có nhả hứng như này.”

Thực sự đối đầu mới biết rõ, không ngờ thân thủ của Vũ lại tốt như vậy, chiêu nào chiêu nấy sắc bén, vừa nhanh vừa mạnh

Hơn nữa... khí thế còn rất bức người, hoàn toàn khác hẳn với vẻ tao nhã khiêm tốn của anh lúc thường, điều này là thứ trăm triệu lần tôi không thể ngờ được.

Anh rất mạnh, có điều, so về tốc độ anh vẫn còn thua xa tôi.

Tư Dạ từng nói, không nhanh là hỏng.

Thể lực không phải là thể mạnh của tôi, nhưng tốc độ của tôi lại rất bất thường, là kết quả 6 năm dày công dạy dỗ của hắn.

Mấy chiêu công kích không đạt được hiệu quả, Vũ ra tay hiểm ác hơn, chiêu nào cũng rất đáng sợ.

Tôi không ngờ anh lại nghiêm túc đến mức đó, mắt tôi tìm đến mắt anh, lại bị chấn động bởi ánh mắt kia của anh!

Hoàn toàn là vẻ ác độc nham hiểm, giống như một loài chim dữ, đó không phải là ánh mắt của Vũ, cũng không nên là ánh mắt của Vũ.

Tôi sợ hãi, đột nhiên thất thần, một nắm đấm cực mạnh bay tới trước mắt...

“Sao thế?” Vũ dừng tay đúng lúc, vỗ vỗ mặt tôi.

Tôi ngây ngô nhìn anh, nụ cười của Vũ vẫn tươi tắn sáng lạn như trước, đây mới là Vũ mà tôi quen thuộc.

“Sao nhìn anh kinh vậy, không thoải mái à?” Bàn tay to áp lên trán tôi.

Tôi kéo tay anh xuống, khoe miệng hơi động, gượng cười “Không sao, chắc tối qua ngủ không ngon.”

Anh vỗ vỗ vai tôi, “Thế thì mau về nghỉ đi, anh luyện cùng họ là được rồi.”

“Ừm.” Tôi đi qua bên cạnh anh

Trước khi đi, lại quay đầu nhìn Vũ, ngược nắng, anh khoát khoát tay với tôi, nụ cười trên môi vừa trong sáng vừa xinh đẹp, giống như góc nhỏ của ông mặt trời rực rỡ

Vừa rồi, phải chăng là ảo giác của tôi...

Ban ngày, Vũ không có ở đây, Tòa thành rộng như vậy ngoại trừ người làn ra, cũng chỉ còn lại mình tôi.

Rảnh rỗi tới mức nhàm chán, muốn đến thư phòng đọc sách. Mấy ngày nay, sách của Vũ tôi đã xem hết từ lâu rồi.

Bây giờ mới phát hiện, đọc sách cũng là một cách giết thời gian cực kì hiệu quả.

Đứng trước giá sách, đưa mắt tìm kiếm, muốn tìm ra một quyển nào đó bản thân chưa từng đọc.

Haiz, ngoài một vài quyển không có hứng thú, những quyển khác tôi đều xem cả rồi, ngày mai lại đi lượn một vòng hiệu sách thôi. Đang định xoay người đi ra ngoài, lại không cẩn thận đụng vào một quyển sách.

Nhặt quyển sách lên, xếp vào giá, chợt phát hiện phía sau quyển sách này có một cái hộp nhỏ

Cái hộp này, chắc là Vũ cũng không biết, tôi chưa nghe anh kể đến nó bao giờ.

Vậy đó là cái gì?

Rất tò mò, mở ra, bên trong chỉ có một cuốn nhật ký.

Tôi lôi nó ra, trên mặt phủ một lớp bụi bặm rất dày, dường như lâu lắm rồi chưa ai đã động gì đến nó.

Nó là của ai? Vì sao phải giấu đi như vậy?

Thật nhiều câu hỏi vòng quanh trong đầu tôi, tôi mở nhật kí ra.

Trên trang giấy đã ố vàng, nét chữ cứng cáp mạnh mẽ, chắc là nét chữ của đàn ông.

...

Ngày 23 tháng 8, trời mưa,

Hôm nay biết tin Minh Tuệ đã qua đời. Khoảnh khắc đó, tôi cảm giác như toàn bộ thế gian này đều đang khóc.

Tôi đã trông thấy đứa con gái 8 tuổi của chúng tôi, nó giống hệt với dáng vẻ của Minh Tuệ ngày xưa, có điều, ánh mắt nó lại băng lạnh quá mức.

Tôi ôm chặt nó, khóc đến khóc không thành tiếng. Tôi biết, từ nay về sau, con bé là nơi kí gửi duy nhất của mình.

Nó không hề khóc, nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, có vẻ như tôi mới là người cần được bảo vệ.

Minh Tuệ, con gái chúng ta thật kiên cường.

Có điều, ngược lại, tôi mong nó sẽ khóc òa lên. Bởi vì, một đứa trẻ không biết khóc là một đứa trẻ không chạm được vào hạnh phúc...

Ngày 23 tháng 9, mùa mưa chưa dứt

Ngưng Tịch tới Hiền Viên gia đã được một tháng, con bé là một cô nàng rất thông minh, rất khoái đã thích ứng được với cuộc sống nơi này. Thực sự tôi rất yêu đứa con này. Đó là con gái của tôi và Minh Tuệ, ngày nào tôi cũng thầm mong được trông thấy con bé. Có điều, trong thâm tâm tôi, tôi sợ khi phải gặp nó. Nó hệt như Minh Tuệ giống đến mức khiến người ta không thể phân biệt rõ ràng. Cứ thấy nó là tôi lại nhớ Minh Tuệ, nhớ đến tình yêu không cách nào công khai của chúng tôi. Loại đau đớn không bằng chết ấy, tôi không muốn hưởng thụ lần nữa.

Đây là nhật kí của cha tôi. Tôi cảm thấy kinh hoàng, cha vẫn có thói quen viết nhật kí sao?

Tôi lật giở từng tờ, đọc từng chữ thật kĩ.

Cuốn nhật kí này, là sau khi tôi vào Hiền Viên gia cha tôi mới bắt đầu viết.

Từng việc xảy ra mỗi ngày tôi ở Hiền Viên gia, đều được ông ghi lại trong nhật kí, vô cùng tỉ mỉ, tựa hồ một thước phim quay chậm.

Tôi hơi hỗn loạn, tôi vẫn luôn suy nghĩ rằng cha tôi hận tôi. Nhưng oán hận một người thì sẽ quan tâm đến cuộc sống của người ấy đến mức này ư?

Loại quan tâm tỉ mỉ chu đáo như thế, hẳn là biểu hiện ột tình yêu cực kì to lớn.

Vậy vì sao lại muốn tống cổ tôi đi?

Tôi lật xem thật nhanh, hi vọng có thể tìm được dấu vết từ trong quyển nhật kí này.

Tôi lật đến ngày cuối cùng, nhìn ngày, đó là trước một ngày ông bị giết chết. Ngày đó là sinh nhật 12 tuổi của tôi

Ngày 19 tháng 6, đêm đã khuya, mây mù che mất ánh trăng

Hôm nay là sinh nhật của Ngưng Tịch, rất muốn mọi người xung quanh làm điều gì đó cho nó. Đáng tiếc, thân phận của Ngưng Tịch là một thứ không thể đưa ra ngoài ánh sáng. Tôi ngay cả một bữa tiệc sinh nhật cho ra dáng cũng không thể cho nó, đúng là khiến nó chịu nhiều thiệt thòi quá.

Chuẩn bị quà sinh nhật và bánh gateaux cho con, đó là tất cả những gì tôi có thể làm cho nó, nhưng cả ngày nay lại không thấy bóng dáng con bé đâu.

Chạng vạng, Vũ mới công con bé về nhà, mắt cá chân nó vẫn còn đang chảy máu. Không ngờ Vũ lại có thể đưa con bé vào trong rừng, tôi rất tức giận, giận quá tát nó một cái.

Vũ chẳng nói năng gì chỉ bình tĩnh nhìn tôi, ánh mắt thâm sâu.

Tôi ngạc nhiên, đó không phải ánh mắt của một cậu bé 16 tuổi nên có. Thâm sâu bén nhọn như thế, hơn nữa còn lạnh lùng hung dữ nham hiểm.

Nó là con trai tôi, nhưng tôi lại tự hỏi mình trước giờ có từng hiểu nó chưa?

Ánh mắt nó vẫn luôn trầm lắng, có một loại cảm giác như muốn khống chế tất cả.

Buổi tối, tôi thực sự lo cho vết thương của Ngưng Tịch muốn đi xem xem con ngủ có ngon không.

Nhưng tôi lại phát hiện ra Vũ đang nằm trên giường con bé. Cơ thể nó trần trụi hoàn toàn, ôm chặt cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn của em gái vào trong lòng ngực, nhìn thấy tôi, ngay cả một chút hoảng sợ hay kinh hãi nó cũng không có, lại còn vuốt ve cằm Ngưng Tịch, đưa đầu lưỡi ra liếm lên mặt con bé.

Tôi thực sự chẳng thể tin vào mắt mình, hình ảnh này quá mức khủng bố.

Tôi b ánh mắt như ác ma của chính con trai mình dọa đến không thể nhúc nhích.

Vũ chậm rãi mặc quần áo tử tế, đứng dậy xuống giường, lúc đi qua bên cạnh tôi, nó nói, “Con bé ngủ say rồi, đừng đánh thức nó.”

Tôi nhìn đáng vẻ Ngưng Tịch đang ngủ không chút phòng bị, khép cửa phòng lại.

Nhật kí trong tay rơi xuống đất...

Nhật kí đến đây thì không còn gì nữa.

Sau đó giữa họ xảy ra chuyện gì? Vì sao chuyện này trước giờ Vũ không hề nói với tôi?

Vì sao sau đó tôi lại bị đưa đến đảo Tái Sinh?

Có rất nhiều câu hỏi giống như từng tảng đá đè nén vào lồng ngực tôi, cơ hồ tôi không thể hít thở nổi.

Lúc này, cửa đột nhiên mở ra, là Vũ!

“Ngưng Tịch, nói cho em một tin tốt.” Nụ cười ánh cực kì sáng lạn đi về phía tôi

Tôi giấu nhật ký ra sau lưng, dựa vào giá sách, không dấu vết đặt nó vào hộp nhỏ trong đó.

“Tin gì tốt?” Tôi khẽ cong môi, hiện ra nét cười nhàn nhạt

“Em xem ai nè?” Anh chỉ ra ngưỡng cửa

Ánh mắt tôi chuyển qua đó, kinh ngạc, “Nguyễn Linh!”

Người đứng ở trước cửa phòng sách cười vui vẻ, “Chị Ngưng Tịch, lâu lắm không gặp.”

Vũ có việc phải đi trước, chúng tôi ngồi tán gẫu trong hoa viên.

“Sống tốt không?” Tôi nhìn cô nàng Nguyễn Linh béo hơn một chút so với trước đây, đã không còn là thiếu nữ ngây thơ nữa, xinh đẹp cuốn hút như một con bướm vừa thoát ra khỏi kén.

“Vâng ” Cô cười như một đóa hoa, “Rất hạnh phúc, chồng em yêu em lắm.”

“Chị Ngưng Tịch, em có baby, ba tháng rồi.”

“Thật không?” Tôi tò mò nhìn bụng cô ấy, “Chẳng thấy gì khác cả.”

“ba tháng vẫn chưa nhìn được đâu, có điều đứa trẻ sau này sẽ lớn lên, mập lắm.” về mặt cô nàng hạnh phúc ngọt ngào

“Chị có thể sờ không?”

“Được chứ, nhưng nó vẫn chưa thành hình đâu.”

Tôi đặt tay mình lên bụng cô, không dám tin, có một sinh mệnh nhỏ đang thai nghén ở bên trong, một giây đó, tôi đột nhiên thấy rung động.

Đó là niềm rung động trước một sinh mệnh mới.

“Chị Ngưng Tịch, chuyện Nhược Băng em đã nghe Vũ nói rồi.” Sắc mặt cô chợt ảm đạm

Tâm tình tôi thoáng buồn “Là chị hại anh ấy, anh ấy yêu Vũ như vậy, thế mà...”

“Khoan đã, chị Ngưng Tịch, chị nói Nhược Băng yêu Vũ sao?” Cô chặn câu nói của tôi, vẻ mặt đầy ngờ vực

“Ừ, sau khi em đi, họ vẫn luôn bên nhau.”

“Nhưng điều đó căn bản là không thể!”

“Vì sao?”

Nguyễn Linh nhìn tôi, nói rõ ràng “Chị Ngưng Tịch, nhược Băng yêu chị.”

“Hả ?” Trái tim tôi lập tức siết chặt, “Sao em biết được?”

“Lúc ở trên đảo Tái Sinh anh ấy đã yêu chị rồi. Hẳn là chị còn nhớ, anh ấy rất thích cắt tóc cho chị. Nhưng chị biết không? Mỗi lần anh ấy chạm vào tóc chị, Hoàn Tư Dạ tại lúc huấn luyện sẽ cố tình gây phiền toái cho anh ấy. Có lần nghiêm trọng nhất là đánh gãy hai chiếc xương sườn của anh ấy. Nhưng anh ấy vẫn giấu chị và kiên quyết làm việc kia. Em vẫn muốn nói cho chị, có điều anh ấy không cho.”

Tôi chỉ cảm thấy đầu ong ong, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Nếu như, nhược băng không thích Vũ, vì sao anh phải gạt cả nhóm chúng tôi? Vì sao lại muốn ở bên cạnh Vũ?

“Ngưng Tịch, ma quỷ khuyên người ta sa đoạ nhưng sẽ không dùng lời nói dối để lừa người đâu. Người thực sự lừa gạt người chính là Thượng đế.”

“Đừng lo, Vũ không hề vô dụng như em nghĩ đâu.”

Trái tim tôi hoảng hốt, từng câu nói trước đây của Nhược Băng cứ văng vẳng bên tai

Anh dường như vẫn đang cố gắng muốn truyền đạt điều gì đó tới tôi, rất khó hiểu, rất mong manh.

Tất cả manh mối, nghi ngờ giao nhau tại một điểm, nghìn tơ vạn sợi, mờ mịt khó hiểu.

Dường như là ở bên trong có một bàn tay vô hình nào đó thao túng hết thảy.

Đem tất cả nối liền lại với nhau, chúng chỉ hướng về một đáp án giống nhau duy nhất, nhất một sự thật mà tôi không cách nào đối diện.

Tôi bóp chặt trái tim mình, không, đây không phải sự thật nếu đó là thực, tôi sẽ đau đớn chết mất.

“Chị Ngưng Tịch, sắc mặt chị trắng bệch ghê quá, sao thế?” Nguyễn Linh đỡ lấy tôi

Tôi nhìn cô ấy, “Nguyễn Linh, rời khỏi đây ngay, nhanh lên!”

Tôi một mình ngồi uống trà dưới dù che mát trong hoa viên, Đằng Tuấn về tới

“Nguyễn Linh đi rồi sao? Phí công anh gấp gấp trở về...” Đằng Tuấn vẻ mặt thất vọng,

Chưa từng thấy nét mặt đó của Đằng Tuấn, chắc anh cũng rất nhớ cô ấy...

“Đây là một nơi thị phi, rời đi sớm lúc nào hay lúc ấy.” Tôi nhìn chén trà, có chút mơ hồ

“Ngưng Tịch, em sao thế, ngữ khí là lạ.”

“Không sao. Đây, Đằng Tuấn, ngày thi thể Nhục Băng được trả về, bác sĩ khám nghiệm tử thi là ai mời tới vậy?” Tôi giả bộ vô tình hỏi.

“Vũ! Sao thế?”

Trong chén trà nổi lên gợn sóng, tôi đặt cốc xuống, nhàn nhạt nói, “Tiện miệng thôi, không có gì...”

Đằng Tuấn đi rồi, tôi nhìn bồn hoa khổng lồ trước mắt đến xuất thần, bạt ngàn là hoa hồng vàng, đó là loài hoa mẹ Vũ thích nhất.

Bác Sóc Tuyết là một người lương thiện như vậy tại sao con trai bác lại có thể là một con ma quỷ tội ác tày trời được chứ?

Chân tướng rốt cuộc là gì?

Bóng đêm đã phủ xuống nhân gian, trời đất chỉ có một màu tối đen, hôm nay là một đêm không trăng, ngay cả sao cũng chẳng thấy bóng dáng...

Tôi ngồi ở cạnh bàn ăn nhìn Vũ, hôm nay anh về sớm hơn bình thường.

Bàn ăn này rất dài, tôi ngồi bên này, Vũ ngồi bên kia, khoảng cách giữa chúng tôi chưa bao giờ xa đến vậy.

Trước kia, tôi và Vũ còn cả đám Nhục Băng nữa, sáu người thường cùng nhau ăn cơm, tiếng cười vui vẻ tràn đầy trong phòng.

Bây giờ, chỉ còn lại hai người chúng tôi ngồi đây.

“Sắc mặt em rất tệ, không khỏe à?” Vũ nhắc chén rượu lên, đặt bên mũi hít vào một hơi nhẹ nhàng, nhấp một ngụm

Tôi ngồi bên này nhìn anh, nhìn anh trai tôi, Vũ.

Nụ cười sáng lạn, ánh mắt ôn nhu, cao thượng nhã nhặn, rất có phong độ.

Đó là Vũ mà tôi quen biết, tôi tin tưởng, là Vũ mà tôi dùng cả tính mạng để bảo vệ.

Chỉ là, bây giờ tôi lại rất mơ hồ, tôi không biết phía sau khuôn mặt này có hàm chứa một bộ mặt khác nữa hay không?

“Không muốn ăn.” Tôi nhàm chán nhìn bàn ăn

“Hả? Nguyễn Linh tới anh tưởng là em vui lắm chứ. Sao không giữ cô ấy ở lại vài ngày?” Vũ cười hỏi tôi

Tôi nâng chén trà lên uống một ngụm, “Cô ấy mang thai, ở lại đây cũng không tiện.”

“Thật sao? Vậy phải chúc mừng cô bé đó chứ nhỉ. Ngưng Tịch, tâm tình em hôm nay không tốt, có liên quan đến cô ấy không?”

Tôi lắc đầu “Không phải đâu. Hôm nay em vẫn luôn nghĩ đến một số chuyện.”

“À, em đang nghĩ gì?” Anh ta rất hứng thú hỏi

“Em vẫn đang nghĩ, một người vì sao lại muốn giả tạo thời gian tử vong của một người khác? Đáp án chỉ có một, hẳn muốn che giấu sự thật giết người của mình.”

Tôi nhìn anh ta chăm chăm, không bỏ qua bất cứ một nét mặt nào của anh ta.

Thần sắc Vũ vẫn không hề biến đổi, vẫn tràn đầy ý cười ảm áp nhìn tôi, “Ừm, suy luận của em rất ổn, sau đó thì sao?”

Tôi im lặng một giây, sau đó nhìn anh ta, nói từng chữ rất rõ ràng

“Vũ, thời gian tử vong của Nhược Bằng là anh bảo bác sĩ làm giả, anh vì cố ý muốn để em tin rằng Truyền Chi hại chết anh ấy mà cố ý ngụy tạo thời gian tử vong của anh ấy sao?”

Vũ ngạc nhiên nhìn tôi, “Ngưng Tịch, ý em là anh giết cậu ấy sao? Sao em lại có cái lối suy nghĩ ấy?”

Tôi nhìn thẳng vào mặt anh ta, bình tĩnh nói “Hôm nay em đi gặp tên bác sĩ kia, hắn đã bị người ta giết chết. Nhưng, ở trong nhà hắn em lại tìm thấy một vài thứ rất hữu dụng, nhất một tấm chi phiếu chuyển khoản ngân hàng, là anh ký, ba triệu USD.”

Vũ cúi đầu, im lặng để tôi nói hết.

Tôi hít một hơi thật sâu, ánh mắt giam cầm anh ta chặt chẽ “Nói đi, rốt cuộc Nhược Bằng là bị anh giết phải không?”

“Haha...” Vũ một tay chống cằm, nhẹ nhàng cười, tiếng cười kì quái làm đau màng nhĩ tôi, kích thích dây thần kinh yếu ớt của tôi.

Sau đó chậm rãi ngẩng đầu, hi cong môi lên với tôi, dịu dàng hỏi

“Vì sao nhất định phải trở mặt với anh, ngoan ngoãn ở lại bên cạnh anh không phải tốt lắm sao?”

Tôi ngây người nhìn Vũ, nhìn con người vẫn còn có thể ngồi đó dịu dàng cười tươi.

Tôi không dám tin, một con người lại có thể trở mặt thành ác độc nhanh đến thế

Tôi cảm thấy bản thân ngay cả việc hít thở cũng nhọc nhằn...

“Vì sao?” Tôi dùng tay giữ lấy ngực mình, “Tại sao anh phải làm đến mức ấy?”

“Bởi vì hắn đáng chết!!!” Vũ khinh miệt nói

Đáng chết? Vũ lại có thể nói Nhược Bằng đáng chết sao?

Người anh ta từng nói là cả đời này cũng không thể quên mà lại có thể đơn giản buông ra một câu đáng chết là có thể kết liễu sinh mệnh của người đó?

Vũ nhìn tôi, lắc lắc đầu “Đừng nhìn anh như thế, anh không hề yêu hắn chút nào. Tương tự hắn ta cũng chẳng yêu anh, người hắn yêu là em đó.”

“Hắn tự cho rằng bản thân thông minh, cho rằng chỉ cần ở bên cạnh anh là có thể tìm ra chứng cứ anh gây bất lợi cho em. Có điều chắc đến chết hắn cũng không nhận ra, anh cũng nhìn thấu hắn từ lâu rồi.”

“Anh gây bất lợi với em?” Tôi kinh ngạc, anh ta đã làm ra chuyện gì với tôi?

“Haha...” Vũ cười đắc ý, “Anh thực sự đã làm nhiều chuyện có lỗi với em lắm. Vì như, người lúc trước đẩy em đi là anh...”

Leng keng! Tôi làm rơi cả dao nĩa, ngây ngô nhìn anh ta, người đẩy tôi vào địa ngục không phải cha tôi, mà là anh ta!

“Tại sao?” Giọng nói tôi run rẩy đến mức làm thay đổi cả âm điệu

Anh ta dùng khăn lau khóe miệng, chậm rãi đứng dậy, bước tới, cúi xuống tai tôi nói khẽ “Bởi vì, tôi hận cô!”

Lòng ngực tôi cứng lại, môi bắt giắc giãn giãn, tôi nhìn vào mắt anh ta, nhẹ giọng hỏi “Vũ, anh nói gì?”

Anh ta tao nhã mỉm cười, dựa người vào bàn ăn, ngón tay gạt sợi tóc trước trán tôi dùng giọng nói êm ái nhất để vạch trần sự thật đáng sợ nhất

“Tôi nói, tôi hận cô! Hận không thể giết chết cô! Nếu không có cô, mẹ tôi làm sao đau khổ như thế, cha tôi làm sao lại có thể thờ ơ với tôi như thế được. Tất cả những nỗi bi thảm thời thơ ấu của tôi đều là do cô và mẹ cô tạo nên. Cô nói xem, tôi có thể không hận cô sao?”

Tôi hất tay anh ta ra, loạng choạng đứng dậy khỏi chiếc ghế, suy nghĩ của tôi bắt đầu hỗn loạn.

Đây là người tôi đã dùng tất cả sinh mệnh mình, nhiệt tình tới mức toàn tâm toàn ý để bảo vệ, nhưng, anh ta lại nói hận tôi!

Con người này còn đáng sợ hơn cả ác mộng, khủng khiếp hơn cả địa ngục.

Tôi đứng đó, mờ mịt, mất phương hướng, tôi không biết bản thân mình nên làm cái gì nữa?

Một tay anh ta đỡ lấy eo tôi, một bàn tay khác vỗ về mặt tôi “Tôi còn chưa nói hết cô đã không chịu nổi rồi ư?”

Tôi hơi giật mình nhìn anh ta, vậy còn chưa đủ sao? Còn gì nữa?

“Cô đoán xem cha chúng ta bị ai giết?” Anh ta cười ma mị bên tai tôi

Tôi tròn mắt nhìn anh ta

“Là tôi, tất cả đều là tôi sắp đặt.”

“Anh không phải người!” Tôi níu chặt lấy vạt áo anh ta, xé rách “Họ dù sao cũng là che mẹ anh! Cứ cho là cha không để ý đến anh đi nữa, nhưng bác Sóc Tuyết vô tội, sao anh có thể ra tay chứ?”

Anh ta đẩy tôi ra, sửa sang lại quần áo mình, bình thản nói, “Vậy có gì không tốt? Như thế họ mới có thể bên nhau mãi mãi, kể cả là ai cũng không cướp cha đi được. Cô và mẹ cô cũng không thể!”

Tôi nhìn khuôn mặt cười đến điên cuồng của anh ta, chỉ có duy nhất một suy nghĩ, con người này, điên rồi!

Hoặc giả đã điên từ rất lâu rồi...

Chỉ là anh ta đem sự điên cuồng của mình ẩn giấu quá kĩ, lừa gạt tất cả mọi người.

Lại hoặc giả, trong mắt anh ta, chúng tôi mới là điên!

Anh ta ôm lấy cơ thể lạnh lẽo cứng đờ của tôi, vuốt ve mặt tôi

“Ngưng Tịch, bây giờ cô muốn gì đây? Còn ai có thể giúp cô không? Cô bức chết Truyền Chi, hại chết Hoàn Tư Dạ. Ảnh ĐƯỜNG ngày xưa sớm đã chỉ còn là một cái tên, Joey và Hoàng gia lại ngoài tầm với. Haiz, tôi thực sự cảm thấy khốn đốn thay cô...”

Lời châm biếm của anh ta như một cây kim nhọn đâm vào lòng tôi.

“Đúng rồi, còn có ngũ hành nhẫn của Hoàng gia nữa, có điều, cũng chẳng thể trông mong vào họ đâu, cô quay đầu nhìn xem...”

Một thuộc hạ đẩy một chiếc bàn ăn kiểu trượt đi tới, vài trắng bay lên, nhìn rất rõ, đó là đầu của người trong Ngũ hành nhẫn!

“Anh...” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh ta, nhìn khuôn mặt nanh ác được bao phủ bởi nụ cười ảm áp kia, ai bảo anh ta không thích chém giết, anh ta độc ác nham hiểm hơn bất cứ người nào!

Kết cục của chim là bị bắn. Kết cục của thỏ là bị chó săn nấu chín.

Thì ra, đây mới là kết cục của tôi.

“Một câu hỏi cuối cùng.” Tôi lùi về sau một bước, chờ đợi nhìn anh ta

“Hỏi đi...”

“Na La, bị anh mua chuộc, đúng không?”

Vũ vui vẻ cười, hệt như đang nghĩ đến một câu chuyện khôi hài nhất thế gian

“Cô ta ngốc nghếch đến buồn cười. Tôi nói với cô ta, chỉ cần chịu hợp tác với tôi, tôi cam đoan Hoàn Tư Dạ sẽ không bỏ cô ta. Không ngờ, cô ta tin thật.”

Cô ấy không ngoác, con người ta sẽ có lúc bị những suy nghĩ cố chấp che mắt bịt tai. Cái gì cũng không nhìn thấu, cái gì cũng không nghe được, chỉ biết đi vào ngõ cụt, sau đó làm một vài chuyện đáng tiếc. Đó không phải là buồn cười mà là đáng thương.

“Anh đã có được tất cả, vì sao còn phải hại anh ấy?”

Vũ khoanh tay trước ngực, suy nghĩ rồi cười, “Vì tôi ghét hắn!”

Anh ghét anh ấy, chỉ vì anh ghét anh ấy mà có thể mượn tay tôi đẩy anh ấy vào địa ngục!

Tôi nhìn đôi tay mình Hiên Viên Ngưng Tịch, mày đã làm gì?

Không ngờ mày lại ngu đến độ nhảy xuống biển bảo vệ cá mập! Thì ra, mày mới là đứa buồn cười nhất.

Nơi này đã không còn là nhà của mày nữa, người đàn ông này cũng không còn là người thân của mày nữa, mày còn ở lại đây làm gì?

Trong đầu tôi hiện lên khuôn mặt của Tư Dạ, nghĩ đến ba chữ anh nói với tôi trước khi chết “Cô không xứng!”

Thì ra, tôi đúng là không xứng...

Tôi kiên định xoay người, tôi muốn rời khỏi đây, tôi muốn đi tìm anh, nhưng anh đang ở đâu?

Anh chết rồi, anh bị tôi dùng Lưu quang nhấn tâm đâm vào tim.

Tôi đi đâu để tìm anh? Đi đâu?

Tôi nghĩ đến cái vách núi cheo leo đó...

“Ngưng Tịch, cô muốn đi đâu?”

“Tôi muốn đi tìm anh ấy, tìm anh ấy...” Tôi thấp giọng nài nỉ

Lần này kể cả anh không cần tôi nữa tôi vẫn phải đi theo anh.

Vũ giữ chặt tôi lại, nói với vẻ khinh khi

“Đừng ngu nữa, hắn chết rồi. Bị một dao của cô xuyên qua tim, ngay cả cô chết đi, hắn cũng không sống lại được.”

Tôi khẽ rút Lưu quang ra đưa về phía anh ta, anh ta vừa kịp lùi người về sau, thật khéo, chỉ bị tôi xẹt qua mu bàn tay.

Anh ta nhìn vết máu trên bàn tay, cười độc ác “Cô cũng thật ác độc!”

“tôi muốn đi cùng anh ấy...” Tôi ngây ngô nói, trong tim, trong não, trong mắt chỉ còn lại hình ảnh của vách núi cheo leo ấy, vách núi cô đơn lạnh lẽo, rải đầy máu tươi ấy...

“Cô tưởng tôi sẽ để cô đi sao?” Anh ta phát tay một cái, người phía sau bước vào rất nhanh, toàn là những khuôn mặt xa lạ.

Thì ra anh ta đã sắp xếp ổn thỏa tất cả. Trong vô thức, tôi đã bị anh ta làm cho bất lực

Tôi lạnh lùng nhìn một vòng, sau đó cười nhạt “Chỉ bằng đám này sao?”

Vũ lắc đầu cười khế, “Tôi biết họ không cản được cô, cho nên, đã chuẩn bị thêm chút nữa. Sao rồi, cốc trà ban nãy, mùi vị không tệ chứ?”

Tôi cả kinh, chẳng lẽ...

Lúc này, cảm giác khác thường quen thuộc từ một nơi nào đó trong cơ thể trào ra, dần dần khuếch tán đến tứ chi, hơn nữa càng lúc càng mãnh liệt.

Tôi kinh ngạc, nhìn chằm chằm Vũ, cảm giác này chính là... Lục yêu. Vũ thậm chí còn có cả Lục yêu!

Tôi nhắm mắt lại, hung tợn nói, “Đằng Tuấn, lăn ra đây!”

Đằng Tuấn từ trong đám người bước ra, không dám ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi hơi nheo mắt, nghiêng răng nói “Ngay cả anh cũng bán đứng tôi?”

Anh ta quay đầu lại, “Xin lỗi...”

Tôi nhìn họ, nhìn anh trai tôi, bạn bè tôi còn cả những khuôn mặt xa lạ chưa thấy bao giờ, haha cười thành tiếng, cười đến khóe mắt đau nhức, cười đến trái tim mình run rẩy...

Haha... Báo ứng! Đúng là báo ứng!

Ác quỷ bị thần linh vứt bỏ nơi địa ngục, trước giờ chưa bao giờ tin vào thiên lý, cũng chưa bao giờ tin vào cứu chuộc.

Nhưng khi báo ứng đó thực sự giáng xuống đầu bạn, bạn mới hiểu, thì ra trên đời này đúng là có thiên lý.

Tôi đã cười đủ, cầm lấy Lưu quang, hôn nhẹ một cái lên lưỡi dao băng lạnh của nó

Cũng may, tao còn có mày.

Chúng ta từng trải qua bao cơn sóng chết, mày đã giúp tao sống đến tận bây giờ

Lần này, chỉ cần mày có thể đưa tao đến bên anh ấy, tao sẽ không còn ước nguyện nào nữa.

Vũ nhìn chằm chằm Lưu quang trong tay tôi, sắc mặt đột nhiên thay đổi, lớn tiếng hạ lệnh “Bắt lấy cô ta!”

Người xung quanh lập tức bước lên bao vây, tôi cười lạnh, nhẹ giọng nói, “Lưu quang, mày rất lâu không được uống máu rồi nhỉ...”

Dựa vào vách tường phía sau, tôi nhìn thi thể dưới chân, tầm mắt càng lúc càng mơ hồ, tay chân bắt đầu tê liệt, đến mức dường như tôi không cảm nổi lưu quang nữa.

Tư Dạ từng nói, cầm dao giống như cầm chính sinh mạng mình, tuyệt đối không thể rời lỏng.

Có điều, lần này tôi thực sự không cầm nổi.

Lục yêu, Vụ bỏ một lượng rất lớn. Bắc Nguyệt từng nói, thứ đó đối với tôi có lẽ không chỉ đơn giản là một thứ thuốc mê, một lượn lớn có thể cướp đoạt sinh mệnh tôi.

Tôi cảm thấy trái tim cũng bắt đầu tê liệt như cơ thể, tim đập ngày càng yếu.

Tôi thở dốc từng ngụm không khí...

“Ngưng Tịch, đừng giãy dụa. Không khó chịu sao?” Vũ đứng cách tôi rất xa, ung dung nhìn tôi

Tôi nhìn anh ta, đứng từ xa nhìn anh ta, toàn thân quần áo trắng vẫn phong thần lãng tử như thế, đúng là độc nhất vô nhị

Nụ cười của anh ta từng là ánh mặt trời rực rỡ nhất trong cuộc đời tôi, là hy vọng duy nhất khi tôi kề cận cái chết.

Đáng tiếc, hết thảy đều là giả.

Tôi cười, giống như con dã thú đã rơi vào ngõ cụt, đôi mắt tuyệt vọng tản ra ánh sáng lạnh kinh người.

Tôi bỗng nhiên nhớ đến Tư Dạ từng hỏi, “Rốt cuộc em có trái tim hay không?”

Đúng vậy, rốt cuộc tôi có trái tim hay không, tôi cũng muốn biết...

Khoảnh khắc Lưu quang đâm vào ngực, tôi biết thì ra tôi cũng có.

Lúc ngã xuống, tôi thấy Vũ cười lạnh, rất lạnh rất lạnh, có điều tất cả đều chẳng sao hết.

Tôi chỉ muốn hỏi, Tư Dạ, hóa ra em cũng có trái tim, anh còn cần em không?

60. Chương 60: Chưng 60

Gió biển thổi lạnh thấu xương, sóng lớn chậm dài lại, bóng dáng anh trong nắng sớm mờ ảo lúc sáng lúc tối. Đứng ngược nắng, yên lặng đưa tay về phía tôi, nụ cười trên khóe miệng còn tươi đẹp rực rỡ hơn cả ánh nắng, đôi mắt sâu thẳm lấp lánh tỏa sáng.

Tư Dạ, là anh sao? Anh đến mang em đi sao?

Mang em đi nhé, chúng ta... cuối cùng cũng được ở bên nhau rồi.

Tôi muốn nắm tay anh thật chặt, nhưng lại thấy máu đỏ từ lồng ngực anh phun trào, chảy xuống đất tạo thành một khoảng đỏ rực, ghiồng hệt như bông anh tức đang nở rộ

Đôi môi mỏng không còn huyết sắc chậm rãi nhếch lên tạo thành một độ cong cực kì lạnh lùng, nhẹ nhàng phun ra ba chữ, “Cô không xứng...”

Tay tôi khựng lại giữa không trung, không thể nói năng gì nữa. Cuối cùng tôi cũng biết, có một loại kết thúc gọi là... mãi mãi.

“Tư Dạ...” Tôi gọi anh, máu và nước mắt biến thành thất truyền của sinh mệnh, chỉ nguyện anh nghe thấy “Mang em đi, mang em đi...”

Linh hồn bị vây khốn trong lao tù của bóng tối, bay tới rồi đi mất...

Trong mơ hồ có người nắm lấy tay tôi, cơ thể tôi như lơ lửng trôi trên mặt biển, nhấp nhô theo ánh hoàng hôn, xung quanh tất cả đều chỉ có giá lạnh, nhưng thân dưới lại như có lửa đốt.

Tôi sao thế này? Cảm giác này rất khác thường, tê liệt, đau nhức, chiếm lĩnh tất cả dây thần kinh trên người tôi.

Con người sau khi chết đi, linh hồn sẽ rời khỏi cơ thể, còn có cảm giác không

Tôi muốn thoát khỏi đau đớn khó chịu này, nhưng lại bị người ta bóp chặt lấy cảm, một thứ gì đó nóng cháy nhưng mềm mại đặt ở trên môi tôi, dịu dàng nhưng lại không thể phản kháng, cướp đi hơi thở tôi.

Bị sức mạnh đó áp bức, ý thức tôi dần quay về, chậm rãi mở mắt, thấy trần nhà cao cao, là phòng riêng của Vũ.

Tôi không chết, điều đó chẳng phải một tin vui. Khoảnh khắc này tôi chỉ hy vọng mình đã chết rồi

Trên trần nhà làm bằng kính, tôi thấy có một người đàn ông đang nằm đè trên thân một người đàn bà, sau lưng người đàn ông có xăm hình một con Tường Long màu vàng, thân thể cường tráng đang chuyển động rất có tiết tấu.

Thân dưới đang kết hợp chặt chẽ của họ được che đi trong chiếc chăn màu trắng được làm bằng lụa cao cấp, mặt củ người phụ nữ còn trắng hơn cả chiếc chăn, tay bị người đàn ông đè chặt trên gối, trong đôi mắt màu tím sẫm là hoảng sợ tràn đầy...

“Tình rồi à...” Người đàn ông thở dốc bên tai người phụ nữ hơi thở nóng bỏng đâm thẳng vào màng nhĩ của cô ta.

Là Vũ sao? Anh...đang ở trong cơ thể tôi ư?!

Trái tim tôi hoảng hốt, không!

“Sao không trả lời anh? Em vẫn muốn ngủ hả?” Người đàn ông mút lấy đầu vú của người phụ nữ như một đứa trẻ, cảm giác tê dại như bị điện giật cắn nuốt cơ thể tôi.

“Vũ, là anh sao?”

Tôi ngơ ngẩn rồi, người đang ở phía trên tôi là Vũ sao? Là Vũ tôi yêu thương từ bé sao?

Người đàn ông cười nhẹ, đôi tay đặt trên mặt tôi, nghiêm túc nói, “Là anh. Ngưng Tịch, nhìn cho rõ đi. Anh đang ở trong cơ thể em đây này...”

Tôi như bị sét đánh, cả người rung lên một cái, “Anh, em là em gái anh, là em gái anh đấy!”

“Anh biết mà, em là em gái anh, anh vẫn luôn biết điều đó.” Anh ngậm vành tai tôi vào miệng cắn nhẹ, thì thầm “Ngưng Tịch, ở bên trong em thật ấm áp, thật dễ chịu.”

“Anh, buông em ra!” Tôi nghiêng mặt đi, gắng sức giãy dụa, Vũ khẽ cười một tiếng, cơ thể dừng lại, nửa người trên nâng lên nhìn tôi, cái nhìn đầy hứng thú.

Thoát khỏi sự kìm kẹp của anh, tôi muốn động động cơ thể một chút, có điều, căn bản đó là chuyện không tưởng. Tác dụng của Lục yêu vẫn chưa hết, đôi tay một chút sức lực cũng không có. Tôi lúc này giống hệt như con bướm đã gãy cánh, dùng hết sức lực để giãy chết, nhưng chỉ là vô ích.

Đã tiêu hao hết một chút sức lực sót lại, cơ thể tôi lại nặng nề ngã trên giường, miệng vết thương nứt ra, băng gạc trên lồng ngực lại thấm đầy máu.

“Lăn qua lăn lại được rồi sao?” Vũ một tay kéo tôi lại, đặt vào trong ngực, dục vọng càng đậm sâu vào trong người tôi hơn, tôi đau đến run rẩy.

“Còn muốn đi đâu nữa? Em nói sẽ cùng anh cả đời, quên hết rồi sao?”

Tay anh vuốt ve trên người tôi, giọng nói rất nhẹ nhưng bàn tay lại không hề dịu dàng, tựa như đang dùng một sợi dây thừng vô hình trói chặt tôi lại.

Đôi tay vô lực đặt trên bờ vai anh, ánh mắt đầy bi thương của tôi nhìn thẳng vào anh

“Anh, sao anh có thể làm nhục em như thế?”

Anh ta hôn lên trán tôi một cái, mềm nhẹ nói “Anh mà không làm vậy với em, em sẽ bị Lục yêu dày dọa đến chết, nghe lời, một lúc nữa là ổn thôi.”

“Vậy cứ để em chết đi, buông ra!!!”

Anh ta cười khẽ lắc đầu, bàn tay vuốt ve băng gạc trên lồng ngực tôi, “Anh sẽ không để em chết đâu, bất kể em có chết bao nhiêu lần anh đều có thể cứu em về. Kể cả em đã chết rồi anh cũng sẽ ướp xác cho em, hàng đêm ôm ấp em, em muốn thế không?”

Tôi hít vào một ngụm không khí lạnh ngắt, nhìn anh đầy sợ hãi.

Ngón tay anh lướt qua mặt tôi, đôi môi lại tới gần

Tôi né tránh hơi thở anh ta, lớn tiếng nói “Hiên Viên Ngưng Vũ, bác Sốc Tuyết ở trên trời có thể nhìn thấy anh đấy!”

Anh ta giữ mặt tôi cố định, ánh mắt đen láy đầy dục vọng, “Vậy cứ để bà ấy nhìn đi, thấy con trai vui vẻ thế này, bà ấy nhất định sẽ vui, phải không?”

Lực đạo của hắn đột nhiên tăng lên, tôi khó chịu ngẩng mặt lên, giống như bị sức mạnh của người này áp bức đến ngơ ngác, trừ việc nghiêng hờ, căn bản là không có chỗ chạy trốn.

Tim như bị dao cắt, cơ thể vẫn còn chịu tác dụng của thuốc chỗ nào cũng đỏ hồng, trước mắt chỉ có một màu trắng, linh hồn đang du hành giữa khoái lạc và thống khổ.

“Ngưng Tịch, ở dưới anh em có cảm giác gì? Có sung sướng không? Ừm? Nói cho anh nghe...”

“Ừm...” Tôi cắn môi, anh ta càng lúc càng tăng thêm lực, mỗi lần đâm vào đều đến chỗ sâu nhất trong tôi, hung hăng chuyển động.

“Có cảm giác đúng không? Cơ thể em đã nói cho anh nhưng tại sao về mặt em lại bi thống thế kia?” Vũ lướt trên mặt tôi, buồn bã hỏi

“Bởi vì, trái tim em đang đau đớn, đau đến thấu xương, đúng không? Mới có nửa ngày trôi qua, có một nửa cảm giác ở dưới dạ ngực rồi, em cảm nhận được không? Anh muốn em ném thử loại cảm giác này. Ngưng Tịch, em nhất định phải hiểu!”

Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, chẳng thể nghĩ đến bất cứ điều gì nữa, cơ thể theo động tác của anh ta lên lên xuống xuống, người đàn ông ôm tôi đã bỏ quên tôi, ánh mắt ác độc như điều hâu ngoài chiếm hữu thì chỉ còn là muốn chiếm hữu...

Lúc này khí lực tôi dường như đã bị rút sạch, hơi thở mong manh. Nhưng người đã phát tiết xong rồi lại không muốn buông tôi ra, vẫn cứ ôm chặt tôi trong ngực, hôn lên xương quai xanh của tôi.

“Ngưng Tịch, anh hy vọng em có thể có được cảm giác giống như anh. Cùng yêu cùng hận. Thế giới này bất công đối với chúng ta như thế, vì sao em còn ôm hy vọng với nó, bởi vì mẹ của em sao? Bà ấy đã đem những ý nghĩ thiện lương rẻ mạt của mình truyền lại cho em à?”

Rẻ mạt? Anh ta có thể nói tình cảm của mẹ tôi rẻ mạt sao?

Tôi nghiêng răng nín lấy bờ vai anh ta “Em có hy vọng với thế giới này là vì anh, làm cho anh hạnh phúc là toàn bộ tâm niệm của em, anh lại nói nó rẻ mạt ư?”

“Hạnh phúc?” Vũ cười, “Nó từ lâu đã bị anh ném vào thùng rác rồi. Em có biết người cha tốt của chúng ta đối xử với anh thế nào không?”

“Ông ta là người yếu đuối nhất trên đời nhưng lại là một người cha cực kỳ tàn nhẫn, kể từ khi anh sinh ra chưa từng nhìn anh lấy một cái, ném anh ột đám người cầm thú dạy dỗ, chính là đám người của Hình đường ấy. Bọn họ ngoài mặt thì cung kính anh, nhưng trong bóng tối lại đem tất cả oán giận đối với cha phát tiết trên người anh.”

Ngón tay anh lướt trên mặt tôi, nhẹ giọng nói “Em có thể tưởng tượng anh đã từng phải trải qua những ngày tháng như thế nào không?”

Tôi kinh ngạc nhìn anh, “Vì sao không nói với cha?”

“Nói ư? Cũng phải để ông ta tin mới được. Bọn hắn đều là coa thủ dùng hình, làm cho em cực kỳ đau đớn nhưng lại không để lại bất kỳ dấu vết gì. Anh khóc lóc kể lể với cha đấy, nhưng ông ta thà tin người khác cũng không tin anh, còn nói anh quá yếu ớt, phạt anh đến trước bài vị của tổ tiên quỳ suốt cả một đêm.”

Vũ cười lắc đầu, “Nếu như, ông ta đối với anh có một chút tình cảm thì sẽ phát hiện ra con trai ông ta đã gây yếu thành cái dạng nào rồi. Chỉ là ông ta lại không hề có! Anh là con trai ông ta đấy, nhưng vị trí của anh trong mắt ông ta còn không bằng một sợi tóc của người đàn bà kia. Anh là thiếu gia của Hiên Viên gia, người ngoài đều nghĩ anh được sinh ra ở thiên đường, nhưng anh lại luôn phải sống trong địa ngục. Bọn hắn không dám giết chết anh, nhưng lúc nào cũng khiến anh sống trong sự sợ hãi đau đớn, họ làm không biết mệt. Đêm nào anh cũng gặp ác mộng, từng khuôn mặt mỉa mai cười nhạo cứ lần lượt hiện lên. Anh đau khổ đến cùng cực nhưng lại chẳng thể nói lên lời, không cách nào giải thích, không có chỗ để khóc lóc than thở.”

Tôi thật không thể tin nổi “bác Sóc Tuyết thì sao?”

“Bà ấy ư?” Vũ hừ cười một tiếng, “Một người đàn bà thiện lương đến mức đáng thương. Lúc cha và cô làm tình, bà ấy chỉ biết trốn trong phòng rồi khóc lóc. Sau đó còn phải bày ra khuôn mặt tươi tắn để đối mặt với hai người họ, anh có thể hy vọng bà ta làm cái gì đây?”

Nhìn nụ cười trên mặt anh, tôi chỉ cảm thấy bi ai.

“Vũ, cha không phải có ý coi thường anh, ông ấy chỉ là quá yêu mẹ em, bị tình yêu cấm kỵ này đầy đoạ thể xác và tinh thần đến một lữ, cho nên ông ta chẳng còn sức lực để yêu thương anh nữa.”

Anh nhìn tôi, xoa xoa mặt tôi, “Vậy thì có thể được tha thứ sao? Như thế có công bằng với anh không?”

Tôi bất lực nhìn thấy anh “Anh thì sao? Anh đối với em có công bằng không?”

Tay anh ta khẽ run lên, ánh mắt hiện lên tia bất định

“Vũ, đủ rồi, anh ta thành công báo thù tất cả mọi người, cha, mẹ, còn cả em nữa. Nhưng tất thấy những điều này đều không thể làm bình ổn sự phẫn nộ trong anh sao? Hay là anh muốn tiếp tục hành hạ em để thỏa mãn chính mình?”

Anh khẽ ôm lấy tôi, thì thào như một đứa trẻ

“Không, chỉ có em là đối tốt với anh, chỉ có em mà thôi. Có em cùng anh, anh sẽ không sợ hãi nữa...”

Cơ thể anh run rẩy, cánh tay ôm ngày càng chặt, giống như muốn hưởng thụ một chút ấm áp từ tôi

Anh sợ hãi như một đứa trẻ sợ bóng tối, còn anh, anh sợ thế giới này

Nhìn thấy dáng vẻ này của anh, đột nhiên tôi cũng cảm thấy thật khó chịu.

Tôi đã từng sống trong địa ngục, cho nên tôi biết sợ hãi là cảm giác gì.

Nó là một gốc cây lớn đâm sâu trong lòng, dùng máu thịt của bạn làm chất dinh dưỡng, không ngừng sinh trưởng lớn mạnh, rễ cắm trong lòng bạn cực kỳ sâu muốn rút ra nó sẽ cào rách trái tim bạn, máu thịt sẽ tuôn trào ra, sẽ khiến bạn sống không nổi.

Không biết đó có phải là hạnh phúc hay không, nhưng lúc tôi sợ hãi nhất đều có Tư Dạ ở bên. Anh không phải là người thân của tôi, nhưng anh lại dùng cách thức của riêng mình cho tôi một sự dũng cảm khó hiểu.

Nhưng Vũ, rõ ràng anh luôn ở bên cạnh người thân của mình nhưng hạt giống của nỗi sợ hãi vẫn mọc rễ nảy mầm trong lòng anh, nó cắn nuốt linh hồn anh, làm biến trái tim anh, hủy hoại toàn bộ cơ thể anh...

Anh bất chợt ngừng đầu lên, mê man nhìn tôi, “Ngưng Tịch, có hận anh không?”

Tôi nhìn vào trong mắt anh, nhẹ giọng nói “Em và anh đều không đáng được tha thứ, nhưng người em hận nhất là chính em. Bây giờ em chỉ muốn đi tìm một nơi rồi im lặng chết đi, trả lại cho họ một chút công bằng. Vũ, anh có hiểu không?”

“Hiểu chứ.” Anh nhẹ nhàng thả lỏng người tôi ra, “Ngưng Tịch, để anh ôm em một cái được không?”

Tôi không nói gì, anh cho rằng đó là lời ngầm đồng ý của tôi. Đầu vùi trong ngực tôi, im lặng ôm tôi, giống như một đứa trẻ đang ngủ.

Tôi nhìn lên trần nhà, hình ảnh trong gương rất tĩnh lặng, Vũ giống như một đứa trẻ dựa sát vào người tôi.

Tôi thở dài một hơi thật dài...

Tâm trí Vũ không bình thường, bao năm nay rồi mà lại không có ai phát hiện ra ư?

Là chúng tôi không chú ý đến anh, hay là anh che giấu quá giỏi?

Chỉ là, tôi chẳng thể nào đi cùng anh tiếp được.

Tôi mệt rồi, thật sự mệt rồi.

Lúc này, tôi lại nghĩ tới cái vách núi cheo leo kia, nghĩ đến ánh mắt tuyệt vọng và bi ai của Tư Dạ

Tư Dạ, nếu em nhảy từ chỗ đó xuống, có thể nhìn thấy anh không?

Em thực sự rất muốn thử...

Đúng lúc này Vũ không hề báo trước vào tiến vào, tôi ngạt thở, đau đớn bất ngờ khiến cơ thể tôi uốn cong.

“Em muốn rời khỏi anh sao?” Ánh mắt băng lãnh của dã thú lóe lên tia công kích

“Vũ...” Tôi đau đớn nắm lấy cánh tay anh

“Em thà là chết cùng hắn cũng không muốn cùng anh?”

“Ôi...” Tôi đau khổ cong người lên, nói ngập ngừng “... Vũ, dừng lại!”

“Anh tuyệt đối sẽ không để em đi, tuyệt đối không! Nguyễn Linh đang ở trong tay anh, nếu em chết, anh sẽ từng xéo cô ta.”

“Em muốn bay anh sẽ bẻ gãy cánh chim của em. Em muốn chạy, anh sẽ khóa chân em lại. Anh muốn em cùng anh, cho đến tận lúc chết!”

“...”

Khoảnh khắc cao trào đó, anh ôm chặt lấy tôi, dục vọng bùng nổ trong nháy mắt. Tôi cảm thấy lúc đó cả người như bị người ta bóp chết, linh hồn rời khỏi cơ thể một cách rõ rệt.

Anh ta gục xuống người tôi thở dốc, “Ngưng Tịch, em gái đáng thương của anh, chúng ta đều là những đứa trẻ bị thần linh vứt bỏ, chẳng ai có thể cứu rồi chúng ta hết...”

“...” Có cái gì đó làm mờ tầm mắt tôi, tất cả trước mắt như đang mờ mịt trong lớp nước

Anh ta sờ lên mặt tôi, đột nhiên ngừng đầu “Sao lại khóc?”

Tôi khóc ư? Hình như có thứ chất lỏng lạnh buốt chảy trên gò má tôi, tôi khóc thật...

Anh ta nâng cằm tôi lên, liếm đi nước mắt trên mặt tôi, liếm đi, lại tràn ra, liếm đi lại tràn ra...

Mãi đến khi anh ta mặc kệ, nước mắt tôi vẫn rơi ướt đầm vỏ gối, anh ta thở dài, quay đầu, buồn bã hỏi tôi

“Khóc đến mức này? Anh khiến em khó chịu à?”

Vết dao trên lồng ngực vì làm tình mà rách toạc ra, máu thấm đẫm băng gạc, nhuộm đỏ cả lồng ngực anh ta.

“Ngưng Tịch...” Anh ta dường như đang nói gì đó, nhưng tôi không nghe rõ. Tiếng nói ngắt quãng truyền tới, rất xa rất xa.

Thật kì lạ, rõ ràng anh ta gần như trong gang tấc, lại khiến tôi cảm giác như xa tận chân trời

Tôi nhìn thấy hai thân thể trần trụi trong gương, hình ảnh này tựa hồ rất đẹp, đẹp đến mức khiến người ta sồn da gà.

Mẹ, kết quả lại là thế này? Mẹ có nghĩ đến không?

Con hết cách rồi, trái tim anh ấy quá đen tối, con không cứu được anh ta, cũng chẳng ai cứu được anh ta hết...

Thế nào là địa ngục? Chính là khi đa mở to mắt mà ác mộng...vẫn cứ tiếp tục.

Chính là tôi của hiện tại, trong lao tù của bóng tối, không biết đến khái niệm thời gian, không biết là đêm hay ngày nữa

Mỗi ngày đều lặp đi lặp lại một giấc mộng giống nhau, một giấc mộng khiến người ta sống không bằng chết.

Vũ luôn luôn dùng đến Lục yêu, liều rất mạnh, không ngại ngần dùng trên người tôi. Trừ khi tinh thần hoặc cơ thể này của tôi suy sụp hoàn toàn, nếu anh ta sẽ không ngừng lại.

Sức khỏe tôi càng ngày càng sa sút, không chỉ là thân thể, còn hữu thần chí nữa. Có lúc Vũ đè trên người tôi, tôi cũng nhìn thấy khuôn mặt của Tư Dạ, lúc đó, tôi sẽ đáp lại anh ta rất nhiệt tình. Mãi cho đến khi đôi tay kia bóp cổ tôi thật chặt, tôi mới tỉnh lại.

Lục yêu đã hủy diệt tôi triệt để, cho dù có bị hạ độc hay không, tứ chi tôi vẫn cứ tê liệt như thế, có lúc toàn thân có mất hết cảm giác

Khi đó Vũ sẽ nói tôi lạnh lẽo như xác chết

Không ngờ, có một ngày, tôi lại ở trên giường của chính anh trai mình làm những chuyện cam lụy thế này, đó đúng là một câu chuyện cười, đáng để nhạo báng.

Mà cuộc đời tôi, vốn dĩ là một câu chuyện cười dài.

Trước khi Vũ làm tình thường nhẹ nhàng ôm tôi, nói với tôi ngày hôm đó anh ta đã làm những gì, còn nói cả về tâm trạng của anh ta.

Lúc tâm trạng tốt, anh ta rất dịu dàng.

Lúc tâm trạng không tốt, anh ta cực kì thô bạo.

Tuy nhiên, đối với tôi thì điều đó chẳng có gì khác biệt.

Nhưng anh ta thích đem hết tâm trạng của mình truyền đến cho tôi. Khoái lạc, phần nộ hay thống khổ.

Giống như anh ta đã từng nói anh ta muốn tôi có cùng cảm giác với anh ta, bắt tôi đau khổ khi anh ta đau khổ, oán hận khi anh ta oán hận, sợ hãi khi anh ta sợ hãi.

Nhưng mỗi ngày, anh ta đều hỏi tôi một câu giống nhau, “Ngưng Tịch, có hận anh không?”

Trước giờ anh ta chưa từng hỏi tôi có yêu anh ta không, bởi vì đáp án không cần nói cũng biết.

Còn tôi lần nào cũng hỏi anh ta một câu, “Vũ, có tin vào báo ứng không?”

Sau đó anh ta sẽ ôm tôi cười ha ha, tiếng cười kia rất nhẹ nhàng, nhưng cơ thể lại run rẩy.

Tôi lại cảm thấy dường như anh ta đang khóc

Cứ như vậy, qua một tháng, tôi lại cảm thấy cuộc đời mình cũng khá dài.

Sáng sớm, Vũ giống như thường lệ, hôn nhẹ lên trán tôi

“Ngưng Tịch, anh đi đây, em ngủ thêm một chút nữa đi, hôm nay anh đưa bác sĩ tới khám cho em”

Tôi nhìn lướt qua anh ta rồi nhắm hai mắt lại.

Anh ta đắp chăn kín lên người tôi, vuốt ve tóc tôi rồi mới đứng dậy rời khỏi.

Đó là chuyện anh ta phải làm mỗi ngày, chăm sóc tôi như chồng chăm sóc vợ.

Tôi vẫn nằm trên giường, sự thực là đã lâu lắm rồi tôi chưa rời khỏi cái giường này.

Phòng ngủ của anh ta trở thành phòng giam của tôi, chỉ là trước giờ ngoài cửa đều không có người canh gác.

Bởi vì Vũ biết rõ, tôi căn bản dậy không nổi.

Có lúc, thậm chí tôi còn hoài nghi có phải mình đã chết rồi không.

Cơ thể không cảm giác được linh hồn đang tồn tại, ý thức lúc nào cũng bay tới những miền âm u

Trong mơ màng, cảm giác có người bế tôi lên, chần trên người trượt xuống, cơ thể trong chần không một mảnh vải.

Người đó hít một ngụm không khí, dùng thứ gì đó quấn người tôi lại, sau đó lại bế tôi lên.

Là Vũ sao? Anh ta về sớm thế sao?

“Ngưng Tịch, tỉnh lại, tỉnh lại đi...” Cố gắng nói thật nhỏ, không phải Vũ.

Là ai thế? Tôi chậm rãi mở mắt,

“Đằng Tuấn?”

“Anh đưa em đi...” Anh ôm tôi rất chặt, nhưng tay lại đang run lên.

“Em sao thế?” Ánh mắt anh đỏ rực như sung huyết, mái tóc bù xù không chịu nổi, Đằng Tuấn là một người rất dễ tâm đến về bề ngoài, như này có chút không giống bình thường.

“Nguyễn Linh, cô ấy chết rồi...”

“Cái gì? Anh nói lại đi.” Tôi nín chặt lấy vạt áo anh

“Cô ấy chết rồi! Ngưng Tịch, xin lỗi em, Lục yêu là anh đưa Vũ, vì cứu Nguyễn Linh mà anh phải phản bội em, kết quả lại hại em thành thế này...”

Tôi bịt kín miệng anh, bây giờ còn nói những lời đó làm gì? Vô nghĩa.

“Là Vũ làm?”

“Không, tự sát. Cô ấy không muốn liên lụy em.”

Đặng Tuấn khóc, tôi hoàn toàn ngây người. Cả người cứng ngắc như một pho tượng rồng tuếch, chỉ chạm nhẹ một cái là đổ ngay.

“Ngưng Tịch, chúng ta đi!”

Tôi lắc đầu “Em không đi...”

Đặng Tuấn nóng nảy, lắc mạnh bả vai tôi “Em phải đi! Anh ta mới là người điên thực sự, anh ta sẽ hủy diệt em đến cùng.”

“Cũng bởi vì như vậy, em mới không thể đi.” Hủy diệt tôi là đủ rồi, còn để anh ta đi hủy diệt người khác sao?

“Ngưng Tịch, nghe anh nói, anh đã gặp Nguyên Húc, cậu ấy nói với anh...”

Ánh mắt tàn tạ của tôi lập tức lấp lánh tỏa sáng, kích động đến mức như máu đang chảy ngược

Tôi nín tay Đặng Tuấn vội vã hỏi “Thật sao? Anh nói thật? Không lừa em chứ?”

“Là thật! Cho nên, em nhất định phải sống để rời khỏi đây. Ngưng Tịch, sống mới có hi vọng.”

Cô nói này như một chậu nước lạnh dội vào nhiệt huyết của tôi, khiến tôi lập tức tỉnh táo lại.

Tôi trầm tư một lúc, sau đó nhìn anh, bình tĩnh nói, “Em không thể đi với anh được...”

Buổi tối, tôi nhìn thấy trong tay Vũ có một ống tiêm, nhàn nhạt hỏi, “Anh định dùng nó khống chế em cả đời à?”

“Không đâu, số lượng có hạn thôi. Sau khi dùng xong, anh sẽ nghĩ cách khác.”

“Cách gì? Khóa chặt tứ chi em hay là đánh gãy chúng?”

Vũ cười, hôn lên tay tôi, “Ý kiến không tệ, có điều anh không nỡ nhìn em đổ máu. Chúng ta rồi sẽ nghĩ được cách thôi, phải không?”

Tôi nhìn anh, bình tĩnh nói, “Chỉ cần anh đừng tiêm Lục yêu vào người em nữa, em sẽ ở cùng anh, cả đời.”

Anh ta hơi ngạc nhiên sau đó cười phá lên, “Ngưng Tịch, đừng đem dáng vẻ em đối phó với họ ra để đối phó với anh, vô dụng thôi.”

“Em không đối phó với anh, anh muốn một người tàn phế hay là một người con sống sống động xinh đẹp, tự anh quyết định.”

Anh ta thu lại nụ cười, vuốt ve mặt tôi, “Anh làm sao có thể tin em?”

Tôi hất tay anh ta ra “Anh nhất định phải tin em, anh đã mất con tin rồi. Em biết, Nguyễn Linh đã chết.”

Anh ta chỉ nhíu mày “Đặng Tuấn nói với em sao? Thảo nào nửa ngày nay không thấy hắn, sao em không đi cùng hắn?”

“Là em muốn ở lại.”

Về mặt hắn ngẩn ra, tay xoa cổ tôi, nhẹ giọng nói “cho anh một lý do có thể tin được đi.”

Tôi ngẩng mặt nhìn anh ta, ánh mắt anh ta đầy hưng phấn nhưng trên tay lại đầy sát khí

“Vũ, anh có tin vào báo ứng không? Em tin. Một người nếu đã làm sai một chuyện, báo ứng sẽ như hình với bóng. Em lúc này chính là đang chịu báo ứng. Nhưng anh thì sao?”

Tôi cầm tay anh ta đặt lên mặt mình rồi nói, “Lúc nào mới đến lượt anh? Em rất muốn xem.”

Anh ta áp đảo lại tôi “Lý do rất hay, nhưng vì sao anh lại phải đồng ý với em?”

“Anh sẽ không muốn làm tình với một xác chết, người chết chẳng có cảm giác gì, nó sẽ không giúp anh thực hiện mong muốn của mình.”

“Mong muốn của anh là gì?”

“Ấm áp, an ủi, bao dung, còn cả...khoái cảm nữa” Tôi hôn lên môi anh ta, lưỡi hòa quyện vào lưỡi anh ta
“Có muốn biết vì sao đám đàn ông đó không thể rời khỏi em không? Không có lực yêu, em có thể càng khiến anh thỏa mãn hơn.”

Tôi thổi hơi bên tai anh ta, đầu lưỡi như vô tình lướt qua vành tai anh ta.

Anh ta giữ mặt tôi lại, “Đừng dùng mấy thứ kĩ xảo đó đối phó với anh, anh không thích đâu.”

Tôi cười lạnh, đầu lưỡi lướt qua ngón tay anh ta, cảm giác được anh ta run lên, ôn nhu nói, “Nhưng anh vẫn hưng phấn cơ mà? Làm sao phải so đo nhiều như vậy làm gì, anh đã nói, chúng ta đều là ác ma, chẳng ai có thể cứu rỗi được cả.”

Tay tôi thăm dò trong vạt áo anh ta, chậm rãi cuộn áo sơ mi anh ta lên, ngón tay hơi lạnh chạm trên da thịt nóng bỏng của anh ta, đưa tới một cơn run rẩy.

“Em có lạnh không?” Tôi xoay người, môi gần lên tai anh ta hỏi

Anh ta giữ chặt tay tôi, tầm mắt mơ màng

“Em có thể khiến anh nóng lên, phải không?”

Đầu lưỡi mềm mại của tôi lướt trên khoe môi, chiếc cằm trơn nhẵn, cổ dài xinh đẹp, bờ vai rộng, một đường đi thẳng xuống hai điểm nhỏ trước ngực, cắn nhẹ

“Ngưng Tịch...” Anh ta rên rỉ một tiếng, ngón tay linh hoạt vén áo ngủ của tôi lên, ép chặt tôi vào lồng ngực mình, bộ ngực cường tráng cọ xát nhũ hoa tôi.

Tôi cười nhẹ, tay thăm dò phía dưới.

Tiểu đệ! Tiếng tháo thắt lưng vang lên trong không khí dâm hoan, trêu chọc dục vọng.

Anh ta thất bại gầm nhẹ một tiếng, bàn tay nắm lấy eo tôi, dục vọng đâm thẳng vào, để tôi làm theo chuyển động của anh ta, nhấp nhô lên xuống hết lần này đến lần khác.

Kích tình mạnh bạo khiến chúng tôi mồ hôi như mưa. Tiếng thở dốc của hai người cùng đan xen vào nhau, cùng một tiết tấu, hài hòa dễ nghe.

Giọt mồ hôi của anh ta rớt lên trán tôi, tôi ngẩng đầu nhìn anh trai tôi, Vũ, anh ta thực sự rất khoái lạc

Trong người chúng tôi cùng chảy một dòng máu, thế mà anh ta lại vui vẻ vì chiếm hữu được tôi.

Đó là một loại châm biếm? Hay là một loại bi ai?

“Vũ, ngày mai em muốn đến một nơi.”

Ánh mắt anh ta rực sáng một chút, xoay người một cái đem tôi đặt dưới thân

“Đi đâu?”

“Đến vách núi kia, em muốn đem một thứ trả lại cho anh ấy.”

“Em nói Lưu quang phải không?”

“Vâng...”

Đôi mắt anh ta chấn động “Anh từng nói là đừng có mà đùa giỡn anh.”

Tôi cười, “Em có thể đùa giỡn gì chứ? Nếu em muốn chết thì hôm nay hà tất phải làm thế này. Lúc anh chưa về em đã có thể chết đến 180 lần rồi.”

Anh cúi đầu hôn nhẹ tôi, “Vì sao nhất định phải đi?”

“Anh ngày nào cũng ngủ bên cạnh em, anh biết đấy, em ngủ không ngon, luôn gặp ác mộng, trong mộng toàn là khuôn mặt anh ấy.”

“Được, ngày mai đi cùng em. Nếu em có thể dậy được...”

Tôi hít sâu một hơi, linh hồn như đang bay lượn trên trời, đến hơi thở cũng trở nên lạc lõng

Tôi nhìn thấy cảnh sắc nhợt ở đầu giường, đột nhiên giơ tay lên, đập mạnh vào đó

Mu bàn tay tím đen, chảy máu. Nhưng tôi lại không cảm thấy đau, thân thể này đã chết lặng rồi.

“Em làm gì vậy?” Người bên trên nhìn tôi nghi hoặc

“Muốn biết bản thân còn sống hay không?”

Anh ta nâng cằm tôi lên, “Muốn biết sao? Anh có một cách tốt hơn.”

Bên tai vang lên tiếng cười nhẹ của anh ta, tôi chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Giọt máu trên tay đang rung rinh, tôi biết, thứ đã chết lặng không phải là cơ thể, mà là trái tim.

Hiên Viên Ngưng Tịch, đây là lần cuối cùng mày phản bội chính mình...

Đứng trên vách núi, dưới chân là gió lạnh buốt, trước mắt là tịch dương, bầu trời dường như đang bị thương, có cả miệng vết thương chảy đầy máu.

Tất cả ngày hôm đó đều hiện lên trước mắt, rõ ràng đến tận lỗ chân lông.

Tư Dạ, chính là chảy khô máu ở đây, đau thấu tim.

Bên tai là tiếng gió ù ù, hoà tan ba chữ cuối cùng của anh

“Cô không xứng!”

“Cô không xứng!”

“Cô không xứng!”

...

Từng tiếng từng tiếng, lóc xương lóc thịt tôi.

“Ngưng Tịch, ở đây lạnh lắm, ném nó xuống rồi đi thôi.” Vũ cởi áo khoác rồi kéo tôi vào lòng.

Nghe tiếng tim đập thình thịch của anh, bỗng nhiên nhớ đến, mới trước đây không lâu, việc tôi thích làm nhất chính là chui vào lòng, nghe tiếng tim anh đập.

Tôi nhắm mắt lại, ký ức tuổi thơ, xa xa, nhẹ nhàng, mờ ảo như vậy, rồi lại tươi đẹp như thế, đó là thiên đường trong lòng tôi...

“Anh, chờ em, em không đuổi kịp anh đâu...”

“Ha ha ha, nhanh lên nào. Chúng ta vào rừng đi...”

“Chúng ta vào đó làm gì?”

“Ngắm trời, ngắm mây, ngắm chim bay qua rừng. Ngưng Tịch, em có từng muốn xem chim bay trên trời không? Anh muốn biết đằng sau những đám mây kia là thứ gì? Có phải là thiên đường đầy hoa tươi hay không?”

“Anh, nơi nào có anh, nơi đó chính là thiên đường...”

Khóe miệng tôi chứa nụ cười, nhẹ nhàng lắc đầu, thì ra, ngay từ đầu tôi đã sai rồi...

“Vũ, lần trước khi tể báỉ cha, anh cũng ôm em như thế, anh còn nhớ lúc đó em nói gì với anh không?”

Anh hôn lên trán tôi, nhẹ giọng nói “Nhớ chứ, em nói, trái tim anh đang gọi em, tiếng tim đập của anh ấm áp hơn tất cả mọi thứ trên đời...”

Tôi cười, vùi mặt vào ngực anh, đón lấy thứ đã từng ấm áp ấy

“Đúng, tiếng tim đập của anh ấm áp hơn tất cả mọi thứ trên đời.”

“Có biết bây giờ em nghe thấy gì không?”

“Em nghe thấy gì?”

“Em nghe thấy tiếng nói của cha, ông đang ở trên trời, muốn em đưa anh đến gặp ông!”

Tôi đột nhiên cầm lấy cổ tay anh, móng tay khảm sâu vào trong da thịt anh. Anh bị đau, khẽ buông tay, tay tôi chuyển động một chút, thanh Lưu quang đã nằm trong tay tôi.

“Cha nói ông ấy rất nhớ anh, đi với em gặp ông ấy nhé?” Tôi đặt Lưu quang lên cổ anh, hòng súng xung quanh ngắm thẳng trên đầu tôi.

Vũ nhìn tôi, ánh mắt vẫn hoàn toàn bình tĩnh, không có một tia gợn sóng, phất phất tay với thuộc hạ, hòng súng lần lượt thu lại.

Anh cười nhạt, ung dung trấn tĩnh, nói khẽ “Ngưng Tịch, muốn chết cùng anh à? hay lắm, chúng ta cùng chết, có em cùng anh, anh chẳng sợ gì cả.”

“haha...” Tôi vừa cười vừa lắc đầu, “Em không cứu nổi anh, căn bản là trong lòng anh không hề có ánh sáng.”

Tôi lùi ra sau một bước, sau lưng chính là vực sâu vạn trượng, tôi thấy ánh mắt hoảng hốt của Vũ

“Có từng nghĩ không? Rồi sẽ có một ngày, ngay cả xác chết của em anh cũng không có được?”

“Không! Ngưng Tịch, quay lại!” Anh bước nhanh về trước, đưa tay ra hòng giữ chặt tôi

Tôi cười nhẹ một cái, giã hai tay ra, đi lùi về phía sau, tay Vũ lướt qua ngón tay tôi, chỉ thiếu một chút, nhưng vẫn không thể nắm được tay tôi.

Trước khi đi, tôi nói với anh

“Hiên Viên Ngưng Vũ, ngay cả lúc này em cũng không muốn nhìn thấy anh...”

Bầu trời cách mắt tôi càng ngày càng xa, gió gào thét bên tai, trước giờ chưa từng nhẹ nhõm như thế, trái tim tôi nhảy nhót như một chú chim non.

Tư Dạ, thì ra cảm giác được bay lượn lại đẹp thế này, em đi tìm anh, cũng được trải qua cảm giác này.

Chờ em một chút, em đi tìm anh, lần này chúng ta sẽ mãi mãi không rời khỏi nhau nữa...

Mãi mãi...

61. Chương 61

Tôi nhìn người nằm trên giường chăm chú đến độ không chớp mắt, không phút giây nào dám dời mắt đi, chỉ sợ trong khoảnh khắc đó, anh sẽ lại biến mất trong mắt tôi như trước kia.

Đúng, tôi chưa chết. Đằng Tuấn nói cho tôi biết, anh còn sống. Chỉ ba chữ đã có thể biến hàng vạn suy nghĩ đã mục nát trong đầu tôi lại một lần nữa lại có dũng khí sinh tồn.

Dù cho đó chỉ là một câu nói dối, tôi cũng cam lòng tin tưởng.

Đằng Tuấn và Nguyên Húc ở dưới vách núi đặt một cái võng sắt, tính chịu lực cực tốt, diện tích cũng rất lớn, được giấu bên trong khu rừng rậm rạp.

Kế hoạch này tất nhiên là có nguy cơ thất bại rất lớn, chỉ cần một sai lầm nhỏ, tôi sẽ thịt nát xương tan.

Nhưng, chỉ cần một lần nữa được ở bên cạnh anh, cảm nhận được sự ấm áp của anh, được nghe hơi thở của anh, tôi lựa chọn khiêu chiến với thất bại.

Kết quả, tôi đã thắng...

Chỉ là, còn chưa được vui mừng vì trùng phùng, đã lâm vào sợ hãi ly biệt, lần này là tử biệt thực sự...

Tôi nhìn thấy người ngồi trong góc, cô gái xinh đẹp nhưng tiều tụy, bi thương tiêu điều, nhẹ nhàng nói hai chữ, “Cám ơn...”

Đôi mắt không có tiêu cự của cô gái chuyển động, dây thần kinh trên tay run bần bật, “Cô không hận tôi sao?”

“Là cô cứu anh ấy về đây, tôi phải cảm ơn cô chứ.”

Cô ta chỉ lướt qua tôi rồi ánh mắt lại tìm đến người nằm trên giường, ý vị nói

“Là anh ấy mệnh lớn, vị trí trái tim hơi lệch về bên phải, một dao kia của cô không gây nguy hiểm quá lớn. Lúc ngã xuống lại bị vướng vào một cành cây, cuối cùng cũng nhặt được cái mạng về. Lúc tôi phát hiện ra anh ấy, anh ấy đã hoàn toàn mất ý thức, xương cốt trên người dường như vỡ tan hết cả...”

Lòng tôi căng thẳng, cúi đầu kiểm tra mấy chỗ xương gãy của anh, chỗ lớn chỗ nhỏ, ước chừng cũng phải đến mười mấy chỗ. May mà, chỗ nối xương rất tốt. Thủ pháp nối xương này gần như là hoàn mỹ, chắc sẽ không ảnh hưởng gì đến hoạt động sau này của anh.

Nếu như, anh còn có sau này...

“Cô nói cho anh ấy sao?” Tôi nhìn Na La

“Phải”

Tôi khẽ gật đầu, thở dài “Thuật nối xương của Vọng Nguyệt gia đúng là kiệt xuất nhất thiên hạ.”

“Nhưng vẫn không thể giải được độc tính trong người anh ấy.” Na La nhìn tôi, ánh mắt có vẻ bất định, dường như có rất nhiều thứ chất chứa trong ánh mắt đó, khiến người ta nhất thời không phân biệt nổi.

Nhưng có một loại tâm tình tôi có thể nhìn ra, đó là oán hận.

Không chỉ cô ấy hận, tôi cũng hận, hận người hạ độc đó.

Mà người đó, chính là tôi.

“Anh ấy từng tỉnh lại chưa?”

“Lúc nối xương đau quá có tỉnh lại một lần, sau đó vẫn hôn mê tới tận bây giờ.”

Trái tim tôi thít chặt, cổ pháp nối xương cho các Ninja thực sự rất thần kì, dùng loại thủ pháp này nối xương gãy gần như có thể khôi phục lại hoàn hảo như lúc ban đầu.

Chỉ là, quá trình nối xương lại vô cùng đau đớn.

Mùi vị đó tôi đã từng nếm qua rồi, đau đớn đến mức như gan mật tất cả đều vỡ tan vậy.

Rõ ràng là gãy xương ở chỗ nào thì chỉ nối xương ở chỗ đó, nhưng nỗi đau lại dọc theo xương cốt toàn thân, giống như cây mây bò khắp siết chặt cả cơ thể bạn, từng chút từng chút dày đặc xương cốt bạn, chà đạp từng dây thần kinh bạn.

“Ngưng Tịch...” Người phía sau vỗ vỗ vai tôi, dường như muốn đem thứ gì đó tặng cho tôi, có thể là dũng khí, có thể là lòng tin hoặc là một thứ gì khác nữa.

Tôi rất cảm ơn tình bạn và sức lực mà anh đã dành cho tôi, có điều thứ tôi cần nhất bây giờ là kỳ tích...

“Thật là không có cách nào sao?” Nguyên Húc quá hiểu nét mặt tôi, thấp giọng hỏi han

“Phải nhanh chóng đưa anh ấy đến Hoàng gia thôi.”

Hi vọng Bắc Nguyệt có thể tạo ra một kỳ tích. Có điều, anh ấy đã từng nói, thương tận là vô phương cứu chữa.

Giống như một người, bị tổn thương đến tận cùng, trái tim đã chết, tuyệt vọng hoàn toàn, cũng chính là vô phương cứu chữa.

Tôi nhìn người đang nằm trên giường, sắc mặt như tro tàn, đôi môi mất máu, nếu không phải thấy lồng ngực anh hơi nhấp nhô một chút thì có lẽ là không cảm nhận được anh ấy vẫn còn tồn tại.

Sinh mệnh của anh đang hao mòn, từng tia từng tia rút ra khỏi cơ thể anh, sau cùng có lẽ chỉ còn lại một cỗ cơ thể trống không.

Nghĩ đến đó, môi tôi không tự giác mà run lên.

Anh đã như thế này rồi, còn chống đỡ được đến lúc đến Hoàng gia không?

“Na La, cô cho anh ấy uống thuốc giải độc loại nào thế?”

“Tôi chưa cho anh ấy uống thuốc gì cả, tôi không hiểu về độc thuật.”

Tôi hơi kinh ngạc, chưa từng uống thuốc gì sao anh có thể chống đỡ được đến tận bây giờ?

Tôi hạ độc anh cách bây giờ cũng gần hai tháng rồi, anh đáng lẽ phải phát độc chết từ lâu rồi chứ.

Chuyện này là thế nào đây?

Chẳng lẽ là...

Nghĩ đến điểm này, tôi cầm lấy Lưu quang, không nghĩ ngợi lập tức đưa lên cổ tay mình, trên cổ tay mảnh khảnh lập tức xuất hiện mấy sợi tơ máu, máu chảy xuống rất nhanh, từng giọt to rơi xuống mặt đất.

“Ngưng Tịch, em làm gì vậy?” Nguyên Húc cầm tay tôi, mặt kích động.

“Máu của em...” Trong giọng nói của tôi lộ ra vẻ hưng phấn, ngẫu nhiên tìm được một cơ hội cứu sống anh khiến tôi kích động không thôi.

“Trước khi anh ấy rơi xuống vách núi đã uống mấy ngụm máu của em. Trước kia em đã từng uống rất nhiều loại thuốc, có lẽ một thành phần nào đó trong máu có thể làm dịu bớt độc tính của thương tận.”

Na La lập tức đi sang phía đối diện, đôi mắt nhìn tôi tỏa sáng.

Tôi đặt tay tôi trên miệng anh, tách miệng anh ra, muốn ép anh uống hết. Nhưng người đang hôn mê ngửi được mùi máu tươi tanh nồng, cho nên cố chấp không chịu nuốt xuống.

Thử rất nhiều lần, kể cả bịt cả mũi anh lại, anh cũng bị sặc ra.

Tôi gấp đến mức trán toát đầy mồ hôi.

Nguyên Húc thở dài một hơi “Ngưng Tịch, bỏ đi, anh ta không nuốt được rồi.”

Tôi lặng đi nhìn anh, nếu anh tỉnh lại, nhất định sẽ lập tức muốn ăn thịt tôi, uống máu tôi, đúng không?

Có điều người nằm trên giường đã hoàn toàn mất ý thức, bản năng của cơ thể là kháng cự lại thứ tanh tươi dơ bẩn này.

Lúc tuyệt vọng, tôi cúi đầu, dán môi vào tai anh nói một câu.

Người trên giường lập tức có phản ứng, cánh tay vừa rồi còn buông thõng bên người không chút sinh khí lập tức gắt gao nắm chặt, lông mi khẽ run, ngay cả yết hầu cũng cuộn trên cuộn dưới.

Hai người bên cạnh đều mở to mắt, vẻ mặt kinh ngạc không hiểu gì.

Tôi đặt tay mình lên môi anh, anh lập tức cắn chặt cổ tay tôi, hung hăng mút vào, tham lam hết như một đứa trẻ thèm sữa mẹ.

Tôi dùng một tay khác chỉnh sửa mái tóc đen hỗn loạn của anh, đau lòng nhìn kĩ khuôn mặt trắng bệch của anh.

Chúng tôi mới chỉ tách ra có hai tháng trời nhưng lại xa xôi như cách nhau cả vũ trụ.

Anh gầy quá, hốc mắt quầng sâu, khớp xương nổi cả lên, sinh mệnh yếu ớt giống như ngọn nến tàn trước gió, chỉ cần gió thổi nhẹ cũng đủ làm tắt nến.

Tôi để tay lên trán anh, cầu xin trời đất có thể đem tâm niệm của tôi hóa thành ngôn ngữ không tiếng động, truyền vào đáy lòng u ám của anh.

Từ Dạ, em luôn luôn nghĩ, chuyện xưa của chúng ta rốt cuộc có được coi là tình yêu hay không.

So với loại thề non hẹn biển trong phong hoa tuyết nguyệt,

Câu chuyện đó giản lược đến mức chỉ còn thú tính.

Nó đen kịt âm u, ngổ ngược dã thú, dục vọng cuộn cuộn, xấu xí ác độc

Nó liêu lĩnh, không từ một thủ đoạn nào, không thấy ánh sáng, xa cách

Nó như mưa rền gió dữ, cuốn sạch em

Nó như thiên lôi địa hỏa, hủy diệt anh

Chúng tôi bị sự đen tối của nó che lấp, áp bách, dày dọa...

Dưới bóng tối của nó, chúng tôi không có chỗ trốn, không có đường đi, không thể không theo, vô phương cứu chữa...

Nhưng tôi nghĩ, đó là yêu

Bởi vì, hỏa đó, lôi đó, gió đó, mưa đó, vạn vật trong trời đất đều có thể chứng minh

Em yêu anh...

Từ Dạ, nghe thấy không? Em yêu anh, em yêu anh...

Tôi dùng máu và nước mắt cả đời mình nói ra ba chữ kia.

Chỉ nguyện anh nghe được...

Nếu như, anh có thể mở to mắt

Em đồng ý quỳ dưới chân anh xin cầu anh khoan dung

Dù anh trừng phạt em thế nào em cũng cảm thấy ngọt ngào

Chỉ cần anh tỉnh lại, chỉ cần anh có thể tỉnh lại...

Anh nghe được không?

Uống được vài ngụm máu của tôi, sắc mặt anh dường như tốt hơn một chút, ngủ an ổn. Na La trông coi anh, Nguyên Húc kéo tôi đến phòng bên cạnh băng bó vết thương.

“Em nói gì với anh ta thế?”

Tôi nhìn bóng đêm mênh mông ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói ra bốn chữ, “Hiên Viên Ngưng Tịch”.

Nguyên Húc trừng mắt nhìn tôi, trong đôi cơ trí mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ, thở dài thật sâu một hơi.

“Anh ta còn sống chưa chắc đã tốt với em.”

“Em hiểu, nhưng em lại không muốn anh ấy chết!” Ánh mắt sắc lạnh, đó là sự cảnh cáo vô cùng lạnh lùng.

Nguyên Húc khẽ gật đầu, “Biết rồi.”

“Xin lỗi.” Tôi chậm chạp nhận lỗi

Nguyên Húc cười, “Không cần, em lúc nào cũng tùy hứng, anh đã quen rồi.”

Thấy anh mỉm cười thoải mái, trái tim băng lạnh của tôi lại ấm áp thêm một chút, khóe miệng tôi hơi cong lên một chút, trêu chọc anh

“Vậy sao anh lại trở về vậy? Nói thật, em còn tưởng là sẽ không còn gặp lại anh nữa?”

Ánh mắt Nguyên Húc đột nhiên buồn rầu, từ trong túi áo móc ra một thứ gì đó, đặt vào lòng bàn tay tôi.

“Là nó bắt anh về đây.”

Tôi cúi đầu xem, là một mảnh vỏ đạn, bên trên có khắc ba chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, “Đề phòng Vũ”

Tôi đột nhiên cả kinh “Ồ đâu thế?”

“Trong tro cốt của Nhược Băng. Anh vốn định an táng cậu ấy, nhưng lọ tro cốt anh không cẩn thận làm vỡ, vừa vụn lúc đó nó lăn tới chân anh, chắc là Nhược Băng khắc trước khi chết.”

Tôi giật mình bụm miệng, nhìn chăm chăm vào mảnh vỏ đạn đó

Nhược Băng có một sở thích đặc biệt, sau khi giết người xong thường thích thu thập vỏ đạn.

Cho nên, những viên đạn anh dùng đều là tôi bảo người ta chế tạo riêng cho anh, tất cả vỏ đạn của anh đều làm từ bạc.

Mảnh vỏ đạn này đã mất đi màu sáng vốn có của bạc, trên bề mặt dường như dính một tầng rất dày thứ gì đó bị cháy, đó là máu của anh? Hay là thịt của anh?

Giờ khắc này, tôi không nghe thấy bất cứ điều gì, cũng không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Trong đầu không ngừng hiện ra cơ thể nhược băng chìm trong biển lửa, bị thiêu đến mức không nơi nào lành lặn, đáng vẻ giấy dựa đau khổ trong lửa cháy bùng bùng để khắc ba chữ kia.

“Sao nó lại chạy vào trong tro cốt của Nhược Băng được?”

“Chắc là cậu ấy nuốt nó vào bụng... Ngưng Tịch, đây là linh hồn của Nhược băng đang phù hộ cho em. Thấy em chịu khổ, cậu ấy chết không nhắm mắt...”

Lúc nghe thấy mấy con chữ “Cậu ấy chết không nhắm mắt” này tôi đã khóc, khóc không ra tiếng, nước mắt như một đứa trẻ.

Nhược băng, nhược băng...

Em có lỗi với rất nhiều người, nhưng người vô tội nhất, bị thảm nhất chính là anh...

Em trước giờ chẳng bao giờ tin vào chuyện ma quỷ “Kiếp này nợ tình, kiếp sau báo đáp”.

Em chỉ có một đời, và cũng chỉ có duy nhất một Thiện Nhược Băng trong đời.

Kiếp này nợ anh, em biết lấy gì trả cho anh đây? Em phải làm sao để trả nợ cho anh đây?

Nguyên Húc ôm lấy cơ thể đang run lên bần bật của tôi, nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, dùng loại ngôn ngữ không tiếng động an ủi tôi đang rơi nước mắt.

Nhưng tôi biết rõ trong lòng anh còn đau hơn tôi, đau hơn vạn lần.

“Anh định lén vào Hiên Viên gia tìm em, nhưng bảo vệ nghiêm ngặt quá, anh không vào được. Lúc loanh quanh ở xung quanh Tòa thành, gặp được Na La anh mới biết được tất cả mọi chuyện. Là anh về trễ...”

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu “Không, em phải cảm ơn anh, cũng phải cảm ơn vận mệnh, cuối cùng anh ấy cũng đối tốt với em một lần.”

“Ngưng Tịch, bây giờ làm gì đây?”

“Mau chóng đến Hoàng gia đi, Vũ rất khôn ngoan, dấu vết để lại đều có thể khiến anh ta nghi ngờ. Chỉ có đến Hoàng gia, chúng ta mới được an toàn.”

“Được, vậy chúng ta đi luôn bây giờ.”

Đúng lúc này, ầm một tiếng, cửa đột nhiên bị người ta phá ra. Chúng tôi lập tức rút súng, nhắm thẳng vào người vừa xông tới.

Tập trung nhìn kỹ, thì ra là Đằng Tuấn đi mua rau về.

“Ngưng Tịch, đi mau! Có người bao vây căn nhà này.”

Tôi đột nhiên ớn lạnh, nhanh vậy sao?

Chúng tôi tắt tất cả đèn, vén một góc rèm cửa lên nhìn ra ngoài.

Dưới sự che giấu của bóng đêm mờ mịt, có ba luồng người đang âm thầm đi lại trong rừng cây, phân ra thành ba hướng là bên trái, trung tâm và bên phải chậm rãi đi về hướng này.

Tôi nhíu mày, hạ thấp giọng đến cực điểm nói với hai người họ trong bóng tối, “Các anh và Na La đưa anh ấy đi hướng cửa sau, em ở cửa trước sẽ dụ họ đi.”

“Không được!” Đàng Tuấn bắt tay tôi, vội vã nói “Anh đi cùng em, để Nguyên Húc và Na La đưa anh ta đi.”

Tôi nhìn anh một cái, “Người họ muốn là em, anh ở lại làm gì? Lại bán đứng em lần nữa phải không?”

“Ngưng Tịch...” Ánh mắt Đàng Tuấn nhìn tôi vừa kinh vừa sợ

Tôi liếc mắt nhìn anh, lạnh lùng nói “Đi hết cả đi! Ai trong các người ở lại đều trở thành gánh nặng của em hết.”

Đàng Tuấn có vẻ như còn muốn nói gì đó, Nguyên Húc ngăn anh lại, nhìn tôi chăm chú

“Ngưng Tịch, bất luận xảy ra chuyện gì đều phải chờ bọn anh về!”

“Yên tâm, chỉ cần anh ấy sống, em sẽ không nỡ chết đâu. Các anh bảo vệ anh ấy chính là bảo vệ sinh mạng của em...”

Bọn Nguyên Húc đi rồi, tôi nhìn lên vết thương trên tay mình, đột nhiên nghĩ đến lần cùng Tư Dạ chơi trò bắn bia ở khu vui chơi, nhớ lại nụ cười vui vẻ như một đứa trẻ của anh, một nụ cười nhợt nhạt nở trên khóe miệng tôi.

Nhìn qua cửa sổ thấy đám người bên ngoài, tôi bình tĩnh cười, vứt súng lục trong tay xuống

Dời đi sự chú ý của họ là cách tốt nhất, cho nên tôi quyết định đi ra ngoài

Đám người mặc toàn màu đen khoác súng trên vai, đám người thấy tôi lập tức bao vây bốn xung quanh, nhưng lại không dám tiến đến gần quá.

Trước kia tôi độc ác đến mức nào họ đều biết, không ai dám tùy tiện tiến lên.

“Nhị tiểu thư, thiếu gia bảo chúng tôi đưa cô về nhà.”

“Sao anh ta biết tôi không chết?”

“Lúc cô nhảy xuống, thiếu gia lập tức phái người phong tỏa ngọn núi đó, không tìm thấy thi thể cô.”

Người ột thước, ma ột trượng. Một người đã điên cuồng đến mức ngay cả thi thể của bạn cũng không buông tha, dùng kế gì đi nữa cũng là uống phỉ.

“Nếu tôi không đi cùng mấy người, thì sao?”

Người đó hơi nhíu mày, “Thiếu gia không dặn không được làm cô bị thương. Nhị tiểu thư, cô đừng làm khó chúng tôi.”

Tôi nhếch môi cười, “Được, tôi không khiến anh khó xử, anh cũng đừng làm khó dễ tôi. Thứ anh ta dặn anh tiêm vào người tôi, hãy thu lại đi.”

“Ồ...” Anh ta hơi lưỡng lự.

“Nơi này có quá nhiều người, tôi chạy không thoát đâu. Nếu phải dùng đến mức “cá chết lưới rách”, sẽ có kết quả thể nào, các người rõ hơn tôi chứ.”

“... Vâng”

Xe xếp thành hàng dài đi về Tòa thành, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng đêm mờ mịt, đồi núi nhấp nhô chập chùng giống như một con dã thú đang băng băng chạy trong rừng sâu muôn thước, giương nanh múa vuốt tấp vào mặt.

Tôi biết rõ ở phía trước, anh trai tôi đang dang tay ra, nôn nóng chờ tôi.

Đêm nay đã báo trước là một đêm rất dài, rất đen tối...

“Ngưng Tịch, bất kể xảy ra chuyện gì, em đều phải sống tiếp.” Câu nói của Nguyên Húc thoảng qua bên tai tôi

Đúng, bất kể điều gì đang chờ đón tôi ở phía trước, tôi đều phải sống tiếp. Nhất định phải sống tiếp.

Bóng đêm mênh mông, trong mắt tôi cũng là một không gian mênh mông.

Tối nay không có gió mà lại có sương mù, như có như không trôi nổi giữa không trung

Trong màu sương mù, hai ngọn đèn nhanh chóng tiến tới gần, một chiếc container hạng nặng xuyên trong sương mù đột nhiên xuất hiện trước mắt chúng tôi.

Tài xế cả kinh, lập tức phanh lại, tiếng ma sát ben nhon sắc lạnh vang vọng trong trời đêm tĩnh mịch, kích thích dây thần kinh căng thẳng của mọi người.

Tôi ngồi ở ghế sau, cơ thể dưới sự tác động của quán tính đổ về phía trước lại ngã về chỗ ngồi, người bên cạnh lập tức đè tôi xuống.

Tôi không quan tâm đến họ, nhú mầy nhìn thấy đột nhiên có một vật con quái vật lớn không một tiếng động vất ngang ở trước mặt chúng tôi, không có ai ở vị trí lái, rất kì lạ!

Nhìn lại, con đường phía sau cũng bị vây kín.

Trong lòng tôi cả kinh, lớn tiếng hét lên với người phía trước trong xe, “Xuống xe!”

“Làm gì vậy?” Đám thủ vệ bên cạnh giữ chặt tôi lại

“Không muốn làm một cái bừa sống cho người ta, thì mau làm theo lời tôi!”

Vừa dứt lời, một viên đạn xuyên qua mui xe, đâm thẳng vào đầu hấn.

Đầu đạn sắc nhọn bằng thép xuyên qua lá sắt nhẹ nhàng như bút chì cắt qua giấy.

Nơi này đã có người mai phục từ trước, rất nhiều người đang tập kích trong khu rừng rậm xanh rì.

Bọn chúng bắn súng không trượt phát nào, máu lạnh vô tình, viên đạn rơi như mưa trên cơ thể mọi người, cùng với g tiếng kêu thê lương thảm thiết dễ dàng tẩm họ trong biển máu.

Người bỏ được khỏi xe thì rơi vào đám máu tươi giàn giụa trên đường, người trong xe thì cơ thể đã có trăm ngàn lỗ thủng từ lâu, máu thịt mơ hồ.

Loại thủ pháp ác độc hung tàn thế này, căn bản là không muốn để lại dù chỉ là một người còn sống.

Chỉ có thể là một người...

Lúc đầu còn dùng xe để ẩn nấp, sau rồi đứng ở một góc, lạnh lùng nhìn máu chảy đầu rơi.

Rất rõ ràng, mục tiêu của chúng là tôi, tôi còn sống.

Không phải người của Hoàng gia, họ có tới cũng không thể nhanh như vậy.

Trừ khả năng này, người dám vì tôi mà đối diện với Xích Vũ chỉ còn một người duy nhất.

Nếu tôi không đoán nhầm.

Người đã chết hết, tiếng súng cũng ngừng.

Một chiếc xe màu đen có rèm che im lặng đi tới dọc trên mặt đường, đám người vẫn núp trong bóng tối ngay ngắn trật tự đi ra ngoài, nhanh chóng thu dọn sạch sẽ đám hài cốt trên đường.

Sự bình tĩnh và tỉnh táo của họ là được huấn luyện nghiêm ngặt, sạch sẽ lưu loát, khuôn mặt vô cảm.

Dường như họ không phải là con người mà là máy móc. Là những cỗ máy giết người vô máu vô lệ.

Nhìn thấy đám người này, tôi có chút hoảng hốt, người có thể huấn luyện đám người này thành dạng này, chính hấn sẽ máu lạnh đến mức nào?

Khi hoàn hồn, xe đã tới trước mặt,

Mặt đường đã dọn dẹp xong ngay cả vết máu cũng được thanh lý sạch sẽ.

Đám người vừa ban nãy còn giết người không thèm chớp mắt, lập tức bày ra dáng vẻ phục tùng, rất chính tề đứng ở hai bên xe. Người trong xe hết như một vị đế vương, tôi thấy có nhiều con mắt còn coi hẩn như thần thánh

Người bên cạnh cung kính mở cửa xe, người bên trong tao nhã xuất hiện, đôi mắt màu lam băng lạnh tìm đến tôi, khóe môi hồng hào như lá phong hơi cong lên, bước chậm rãi tới, mở hai cánh tay ra lập tức ôm chặt tôi vào lòng.

“Chị Ngưng Tịch, em nhớ chị lắm.”

Tôi buông thõng hai tay, đứng im đó nhận lấy cái ôm của hẩn. Tuy là trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng trong giây phút trùng phùng này, tôi vẫn không dám tin vào mắt mình nữa.

“Chị Ngưng Tịch?” Hẩn ngừng gọi tôi, giọng nói này đã mất đi vẻ trong trẻo non nớt của một cậu bé, nhưng lại không có vẻ thâm trầm ngọt ngào của người trung tuổi, đó là một loại khuynh hướng bá đạo của người đàn ông trưởng thành, thông thấu như nước chảy từ trên núi xuống đầm, dễ chịu như gió nhẹ thổi trên mặt.

Tôi hít sâu một hơi, trong không khí có mùi xạ hương riêng có của người đàn ông trưởng thành, thở dài trong lòng, hẩn thực sự đã lớn rồi.

“Chị Ngưng Tịch, chị không nhớ em sao?” Người ôm tôi vội vàng, nhưng vẫn giống hệt lúc nhỏ cầm cánh tay tôi lắc lắc.

Tôi cười nhẹ một cái, “Joey, chị chưa già đến mức quên cả em đâu.”

Người trước mặt nhanh chóng vui vẻ ra mặt, đôi mắt màu xanh lam tinh xảo mở to tròn chứa đầy ý cười, hưng phấn kéo tay tôi.

Đột nhiên, sắc mặt hẩn đột ngột thay đổi, trong mắt lóe lên một tia sắc lạnh, điểm nhìn của mắt dời từ mu bàn tay tôi lạnh lùng nhìn về một người trong số họ, tôi thấy người kia cuộn tròn một cái, tay hẩn run lên.

Cảm thấy kỳ lạ, cúi đầu liếc nhìn một cái, không biết từ lúc nào, tay đã bị mảnh kính vỡ ở cửa xe cắt một đường, miệng vết thương rất mảnh chỉ thấm ra một chút tơ máu, ngay cả chính tôi cũng không phát hiện ra.

“Joey...” Tôi bất an nhìn hẩn, khuôn mặt biến đổi nhanh như vậy không thuộc về cậu thiếu niên quật cường mà tôi quen biết trước kia, người đàn ông này đột nhiên khiến tôi cảm thấy thật lạ lắm.

Chạm đến ánh mắt tôi, hẩn lại cười, dường như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Hẩn đưa tay thân mật ôm lấy eo tôi, thoải mái nói “Chị Ngưng Tịch, chúng ta bao lâu rồi không gặp nhau nhỉ? Em nhớ chị muốn chết.”

Cơ thể tôi cứng đờ, ý thức luôn nhắc nhở tôi phải kháng cự lại hẩn, tay hẩn vừa mềm mại vừa có một loại cứng rắn đầy khí phách khiến toàn thân tôi cứ căng cứng, khó chịu

Nhưng dường như hẩn chẳng để tâm đến vẻ cố gắng xa cách của tôi, vẫn thân mật kéo tôi lên xe như trước.

Trong toa hành lý rộng rãi vừa ấm áp vừa thoải mái, mùi đinh hương thoang thoảng quấn quanh trong không khí, âm nhạc nhẹ nhàng như nước, róc rách chảy vào tai tôi.

Tất cả đều thoải mái như vậy, tôi chậm rãi thả lỏng cơ thể, lại có chút mệt mỏi. Giăng co cả đêm, tôi thực sự mệt mỏi.

“Đi đâu thế?” Tôi mơ màng hỏi, mí mắt cứ nặng dần.

“Đi đến nơi thuộc về em...” Ngón tay hơi lạnh lướt qua mặt tôi, tôi khẽ run lên, nhưng vẫn không tài nào mở mắt ra được.

Trong cơn buồn ngủ mơ hồ, hình như tôi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, âm thanh đó rất thê lương, giống như tiếng khóc thét của một người khỏe mạnh bị chặt đứt cánh tay

Là ảo giác của tôi sao?

Đêm dài, sương mù dày đặc, mây đen che trăng, sao cũng mờ ảo, con đường phía trước mờ mịt giống như tương lai không thể đoán trước, trái tim cũng bàng hoàng...

62. Chương 62: Túy Mộng

Nhớ Phi Yên từng nói, ngày mới bắt đầu từ biển, xuân ấm hoa nở...

Nhưng nhìn đường bờ biển dưới ánh mặt trời sáng chói, phong cảnh tươi đẹp, bờ cát vàng rực rỡ, hàng vạn làn sóng đang đùa giỡn trên mặt biển

Trái tim tôi lại không hề thoải mái như cơn gió xuân ấm áp đó, trái tim tôi ngoại trừ đau đớn ra thì vẫn là đau đớn...

Tôi không bao giờ nghĩ đến, Joey nói nơi thuộc về cậu ta lại là căn biệt thự bên bờ biển này

Mà chủ nhân trước kia của nó chính là con người kiêu ngạo, đứng trên đầu thiên hạ, tôn quý phi phạm, nhưng lại hết lần này đến lần khác thỏa hiệp và nuông chiều tôi, con người vì sự lạnh lùng và xa cách của tôi mà rầu rĩ, lặng lẽ rơi lệ

Là người bày ra tất cả mưu kế, thông minh quỷ quyệt, nhưng lại bằng lòng để tôi tính kế và lợi dụng, bằng lòng đem sinh mệnh mình giao phó cho tôi, chỉ mong đổi lại được một nụ cười của tôi

Là người bắt kể tôi đi đến nơi nào, trái tim tôi ở nơi nào, vẫn cố chấp đau khổ như vậy, chỉ mong một cái ôm ấm áp, an ủi trái tim tổn thương nặng nề của anh

Truyền Chi, người tôi đã định trước là mắc nợ cả đời

Từng nơi từng chỗ ở đây đều có bóng dáng anh, góc nào cũng chan chứa kỉ niệm của tôi và anh.

Tôi vẫn nhớ buổi hoàng hôn đó, mặt trời tỏa những tia nắng vàng ấm áp, anh ôm tôi dịu dàng thăm thẳm, dùng sợi chỉ rực rỡ làm thành một giấc mộng đẹp đẽ, kiều diễm tặng tôi.

Trước đó, tôi vẫn luôn không nghĩ hạnh phúc có lúc sẽ rơi vào trong lòng bàn tay thắm đầy máu me này của tôi.

Nhưng khoảng khắc vùi đầu vào ngực anh, tôi thực sự rất muốn tin rằng người đàn ông này chính là người tôi có thể dựa dẫm, là ước mơ hạnh phúc cả đời này của tôi.

Có điều, giấc mơ thì vẫn chỉ là giấc mơ, để thành toàn cho giấc mơ đẹp đẽ của tôi, anh bỏ rơi cả chính sinh mệnh của mình

Có lúc tôi cũng rất hận bản thân, một người đàn ông thương xót cho từng ngọn tóc, từng chiếc lông tơ trên người tôi, một người đàn ông cùng tôi ngắm hoàng hôn, một người đàn ông bằng lòng dùng cả sinh mệnh mình để che chở cho tôi, vì sao tôi lại không yêu anh?

Có lẽ, trước khi gặp anh, trái tim tôi đã kín, không còn chỗ trống, không còn trọn vẹn, cũng không cần ai tới lấp chỗ trống cả.

Trên đời có phải luôn luôn có một người như vậy, cam tâm tình nguyện trả giá vì bạn, không oán không hối khi bạn vô tình cướp đi tất cả mọi thứ của người đó, nhưng những gì bạn nợ người đó dù hết đời bạn cũng chẳng thể bù đắp cho người ta?

Thế mà tôi lại bị ỉn và vô tâm lấy đi sinh mệnh không chỉ của một người.

Truyền Chi, Nhược Bằng, còn cả Nguyễn Linh vì tôi mà chết, cùng với sinh mệnh của đứa bé trong bụng còn chưa kịp nhìn thế giới này một giây một phút của cô ấy...

Những thứ tôi nợ họ, dùng cái gì để trả đây?

Sự hổ thẹn và mặc cảm có lỗi đối với những người vô tội uống mạng như một con sâu độc trong tim tôi, vô phương cứu chữa, nó rót vào trong da thịt tôi, làm bỏng máu tôi, ăn mòn xương cốt tôi.

Mỗi khi phát tác, nó chui tọt vào trong tim trong cốt, linh hồn tôi như đang dạo chơi trong địa ngục

Trừ đau ra vẫn là đau, chỉ có đau.

Đau lòng phát hiện ra rằng, ký ức của tôi ngoại trừ nỗi đau không nơi phát tiết thì chỉ còn lại lạnh lẽo.

Sắc trời dần tối đi, chân trời một nét thoát hiện như mây khói, ánh nắng chiều đã mất đi vẻ diễm lệ của nó.

Lúc bóng đêm mênh mông không gì so sánh được bao phủ khắp trời đất thiên địa, tôi nghe thấy trái tim của chính mình đan than khóc theo những cơn gió biển.

Tư Dạ, chúng ta lại bị tách ra rồi sao?

Nỗi bất an mơ hồ trong tim là gì? Có phải em lại mất anh rồi không?

Tôi đè tay lên lồng ngực mình, nơi bị Lưu quang đâm đau lâm râm, vết thương này giống hệt với vết thương của anh.

Ông trời đã sắp đặt cho chúng tôi cùng có một vết thương giống nhau, cho chúng tôi được gặp nhau và có một đoạn ký ức đủ khắc cốt ghi tâm.

Nhưng khi chúng tôi rất muốn được có nhau, ông ta lại nhẫn tâm hết lần này đến lần khác bắt chúng tôi phải chia lìa.

Chúng tôi giống như một thứ đồ chơi trong tay ông ta, ông ta cao cao tại thượng, để thỏa mãn tính hài hước của mình, ông ta không hề kiêng dè mà lật tay làm mây, úp tay làm mưa. (ý là gây ra nhiều sóng gió)

Chúng tôi chỉ biết lang bạc kỳ hồ trong cái vòng luẩn quẩn mà ông ta đã vạch ra, trừ việc bất đắc dĩ cười khổ, chúng tôi không thể làm gì, không có chỗ trốn, không có đường chạy thoát.

Một chút đau thương lắng đọng nơi đáy mắt tôi còn chưa kịp thu lại, một giọng nói cung kính lễ phép đã làm gián đoạn suy nghĩ của tôi

“Hiên Viên tiểu thư, ông chủ đã về, mời cô xuống cùng ăn tối.”

Cảnh này giống hệt như lúc tôi vẫn còn ở bên Truyền Chi, nhưng người thì đã đổi rồi...

Đi vào phòng khách, không có gì thay đổi, bể cá Piranha mà Truyền Chi nuôi vẫn bồng bồng sức sống, hung dữ độc ác dạo chơi trong bể cá rất rộng với nhiều động vật thủy sinh đó.

Tôi vẫn nhớ, ánh mắt lúc trước của Joey khi bị Truyền Chi đuổi ra khỏi nơi này (chương 41 cả nhà nhé), âm lạnh như chim ưng, những tia sáng lạnh lẽo đâm máu ngưng kết thành băng ở đáy mắt màu lam của nó.

Cơ thể tôi hơi run rẩy, trong phòng rõ ràng là rất ấm, nhưng tôi lại lạnh đến mức rùng mình.

Trong phòng ăn bật một khúc nhạc mềm mại phiêu du, tựa như dòng suối chảy từng hạt nước vào trong không khí yên tĩnh, người hầu kính cẩn vâng lời và đám thủ vệ mặt lạnh như băng không một tiếng động đứng nghiêm hai bên, thỉnh thoảng còn truyền tới tiếng sóng biển đập vào đá ngầm.

Trên bàn ăn rất dài đặt những ngọn nến rất lãng mạn, những chiếc chén tinh xảo đẹp đẽ, dao nĩa bằng vàng, còn có những cửa ngon vật lạ rực rỡ muôn màu, tươi mới ngon lành.

Hương thơm quyến rũ bay thẳng vào mặt tôi, dạ dày tôi bắt đầu kêu gào, lúc này tôi mới phát hiện thì ra bản thân tôi đã đói tới mức bụng réo inh ỏi thế này.

Một người đàn ông to lớn ngồi ở vị trí chủ nhân, vừa thấy tôi đã lập tức đứng dậy chào đón, thân mật ôm lấy vai tôi, nghiêng người kéo tôi vào chiếc ghế bên cạnh, rất dịu dàng trải khăn ăn cho tôi, còn dọn cả bộ đồ ăn cho tôi nữa.

Sau khi làm xong tất cả, hắn mới quay lại chỗ mình ngồi xuống, đôi mắt tràn đầy ý cười nhìn tôi

Dưới ánh nhìn quá mức nhiệt tình và chăm chú của hắn, tất cả sự thèm ăn của tôi hoàn toàn tan biến

“Chị Ngưng Tịch, đây đều là những món chị thích ăn, em không biết chị muốn ăn món nào cho nên bảo họ mỗi món làm một chút.”

Joey vừa nói khẽ vừa cắt miếng thịt thành miếng nhỏ, bỏ vào trong đĩa của tôi.

Tôi nhìn những chiếc cốc được xếp san sát, bàn ăn muôn màu muôn vẻ, cười nhạt, “Phiền quá, với tôi không cần trang trọng đến mức đó đâu.”

Hắn ngậy ra một lúc, ánh mắt vui vẻ lúc đầu dần dần biến thành bất an, cẩn thận hỏi,

“Chị Ngưng Tịch, chị không thích à? Vậy em bảo họ dọn đi nhé...”

“Không cần ” Tôi nhíu mày ngắt lời hắn “Joey, cậu biết đấy, tôi không phải một người hay soi mói đồ ăn thức uống.”

Nỗi bất an của hắn càng nặng thêm, hỏi khẽ như tiếng muỗi vo ve “Là em làm chị tức giận à”

Tôi im lặng nhìn hắn, nhạt nhẽo nói

“Tôi chỉ muốn biết, đến bao giờ tôi mới được đi khỏi đây?”

Tôi đã ở đây mất một ngày một đêm, tôi rất lo cho Tư Dạ, không có máu của tôi, tôi sợ anh không chống đỡ nổi.

Hắn có vẻ đau lòng hỏi tôi “Chị Ngưng Tịch, chị không muốn gặp em sao?”

“Joey, gặp cậu tôi rất vui. Nhưng tôi có vài việc rất quan trọng, lập tức phải về Hoàng gia.” Tôi đi đường vòng

Hắn quay đầu, hiếu kỳ hỏi “Chuyện gì mà quan trọng đến mức ấy? Em có thể giúp chị không?”

“Không cần, cậu đã giúp tôi rất nhiều...”

Một ánh đèn sắc bén hiện lên trong đôi mắt hắn, hắn chậm rãi đặt dao nĩa xuống,

“Chị Ngưng Tịch hình như là chị đang cố gắng tránh xa em. Vì sao vậy?”

Tôi bình thần nhìn lại hắn, lạnh nhạt nói “Bởi vì, bây giờ cậu đã trở thành một người tôi không thể nhìn thấu. Sao cậu lại đột nhiên xuất hiện như vậy? Vì sao cậu mua lại tòa biệt thự này? Hành vi của cậu có rất nhiều điều khó hiểu, không thể trách tôi nghĩ nhiều được.”

Ánh mắt sáng ngời mờ đi, chủ nhân của ánh mắt ảm ức hỏi “Chị Ngưng Tịch, chị đang nghi ngờ em đấy à? Chị sợ em làm tổn thương chị sao?”

Tôi cảm thấy thật mệt mỏi nên trả lời rất nhanh “Đúng, tôi rất sợ!”

Hắn đau đớn giống như bị kim đâm, sau đó cúi đầu rất sâu, im lặng không nói năng gì, ánh đèn mờ nhạt lưu lại bóng đêm âm u trên khuôn mặt với đường nét tinh xảo của hắn.

Tôi không chớp mắt nhìn hắn chằm chằm, tim không khỏi siết chặt.

Một lúc lâu sau, hắn chậm rãi đứng lên, đi tới chỗ tôi cúi người xuống, nhẹ nhàng kéo tay tôi xoa lên mặt hắn. Đôi nhãn cầu xanh lam trong suốt có một chút hơi nước, ngây thơ nhìn tôi

“Chị Ngưng Tịch, vì sao lại đối xử với em như thế? Biết chị gặp nguy hiểm em tới cứu chị, em làm sai ư? Biết chị thích nơi này, em mua nó, chỉ muốn để chị được vui vẻ, em làm sai ư? Nói cho em, những việc em làm là sai ư?”

Đôi nhãn cầu xanh lam lạnh lùng ấy trông giống hệt một loại thủy tinh thuần khiết nhất, trong suốt giống như vậy, đẹp kiểu tự nhiên. Tôi chìm đắm trong màu lam u buồn đó, không thể nói gì.

“Em biết chị rất đau khổ. Nhưng những điều đó đều không phải do em làm. Vì sao lại muốn tránh xa em? Như thế thật chẳng công bằng với em.”

Ánh mắt hắn tràn đầy bi thương, vẻ đáng thương như một chú chó con bị chủ nhân vứt bỏ,

Tôi bất đắc dĩ thở dài một hơi, thằng nhóc này vẫn tinh ranh như vậy, biết rõ về mặt nào của hắn làm tôi không thể miễn dịch.

Có điều hắn nói không sai, có lẽ đúng là do tôi suy nghĩ nhiều quá

“Xin lỗi...” Tôi thấp giọng nhận lỗi, “Tôi bị người ta dọa phát sợ lên rồi.”

Con mắt hắn lập tức trở thành một đường chỉ vì nụ cười quá rộng, “Đừng nói vậy, chị tin em là được rồi.”

Hắn đứng thẳng lên, quay lại chỗ ngồi, vui vẻ nhắc ly rượu lên, “Chị Ngưng Tịch, chúng ta cạn ly, chúc mừng ngày hội ngộ này.”

Tôi bị niềm vui của hắn nhiễm sang, nhắc ly rượu lên, cụng một cái rồi uống cạn sạch, chất lỏng chua cay chảy vào trong dạ dày, chỉ có một cốc mà tôi đã cảm thấy mơ hồ.

“Chị Ngưng Tịch, không sao chứ?”

Joey dịu dàng đi tới đỡ lấy cơ thể sắp trượt khỏi ghế của tôi, trong lúc hốt hoảng, tôi ngửi được một mùi hương nhàn nhạt từ trên người hắn bay tới.

Kỳ lạ, vì sao lúc này tôi không ngửi thấy nhỉ?

“Mùi gì thế? Thơm quá...”

“Là hương thơm của một loại cây được trồng nhiều ở Nam Mỹ, thích không?”

“Ừ...” Tôi mơ hồ gật đầu, mặt vui trong lòng hắn tham lam ngửi loại mùi thơm mê hoặc này.

“Ngưng Tịch...” tay hắn xuyên qua mái tóc mai của tôi, ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng vuốt qua mặt tôi

Tôi ngẩng đầu, trước mắt là một màn như sương mù màu sắc mộng ảo, nhất thời tôi còn không nhớ ra là mình đang ở đâu nữa.

Sương mù nhạt đi, thế nhưng tôi lại thấy một khuôn mặt rất đẹp mà tôi sáng mong chiều nhớ đến nóng ruột nóng gan.

“Tư Dạ...” Đây là ảo giác của tôi sao? Hay là tôi vẫn đang ở trong mơ?

Vì sao bây giờ tôi lại trông thấy khuôn mặt anh?

Một tia đau đớn lướt qua trong đôi mắt thâm thúy như bóng đêm của anh, giống như sao băng bay qua bầu trời đêm đen tối.

Tôi nhanh chóng giữ chặt tay anh, “Tư Dạ, anh vẫn đang trách em, phải không?”

Anh kéo tôi vào lòng, nói, “Không, anh không trách em.”

Tôi dịu dàng vùi mặt vào ngực anh, chậm chạp nói “Em rất nhớ anh, anh đến mang em đi đây à?”

Anh ôm tôi rất chặt, “Đúng, không ai có thể cướp em đi từ trong tay anh nữa!”

Nụ hôn của anh tựa như cuồng phong vũ bão thổi quét tôi, điên cuồng gặm cắn môi tôi, mặt tôi, chiếc cổ tinh tế của tôi. Bàn tay to thô bạo túm chặt cổ áo tôi kéo xuống dưới, cúc áo từng chiếc rơi xuống, tạo ra tiếng vang giòn giã trên mặt đất.

Da thịt bị lộ ra ngoài chưa kịp cảm nhận luồng không khí lạnh lẽo đã đụng vào một làn da nóng rực khác.

Cánh tay tôi như một con rắn quấn quanh cổ anh, cái ôm vẫn như trước, chặt chẽ như khóa, ấm áp như xuân.

Có một mùi hương thoang thoảng, nhẹ nhàng như có như không, tôi chưa kịp suy nghĩ gì đã bị những cái ôm hôn của anh cướp đoạt tâm trí.

Leng keng! Cánh tay dài của anh vung lên, ly rượu trong suốt tinh xảo, dao nĩa làm bằng vàng, còn có những món ăn tươi ngon bổ dưỡng lần lượt rơi xuống đất, ngay lập tức vỡ tan tành.

Quần áo bị kéo xuống một nửa, tôi bị anh đặt lên bàn cơm, xúc cảm lạnh băng cứng rần dưới lưng khiến tôi phải nhũn mảy, có điều, chỉ cần anh vẫn còn muốn tôi, anh vẫn còn cần tôi, thì một chút khó chịu ấy chẳng là gì hết!

Tôi thả lỏng cơ thể càng lúc càng nhỏ gầy yếu đuối tái nhợt của mình vì anh, bàn tay anh hung dữ nắm lấy vai tôi, nụ hôn bá đạo và ngang ngược không chút khách khí rơi trên da thịt tôi, lưu lại từng chuỗi dấu ấn màu xanh tím.

“Ngưng Tịch, em là của tôi, em là của một mình tôi.”

Người đàn ông bên trên nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra mấy lời này.

Tôi giật mình, đầu óc đột nhiên thông suốt hơn rất nhiều nhưng trước mắt vẫn có chút mơ hồ, nghiêng đầu thấy một bộ dao nĩa vẫn còn ở trên bàn, một tay tôi với lấy con dao đâm vào tay mình, sau đó là tỉnh táo hoàn toàn.

Giọt máu rơi lên cổ người đàn ông, hấn đột nhiên ngẩng đầu, một đôi mắt màu lam tràn đầy dự vọng lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc không thể tin nổi.

Tôi cười lạnh với hấn, “Dùng thuật thôi miên của Túy mộng, từ lúc nào cậu đã học được loại kĩ thuật vô liêm sỉ như thế?”

Hấn lập tức sợ hãi “chị Ngưng Tịch, chị nghe em nói đã...”

“Còn muốn nói gì nữa?” Tôi chán ghét gạt tay hấn ra, “Cậu định nói cậu chưa làm gì phải không? Từ mùi hương trên người cậu, đến thuốc mê bỏ trong rượu, còn có bản nhạc trong phòng, từng bước từng bước này không phải cậu tỉ mỉ dày công thiết kế sao?”

Ánh mắt tôi nhìn sang đám thủ vệ bên cạnh, mắt họ nhạt nhòa không chút biểu cảm, lạnh lẽo như một pho tượng, một người trong số họ cắn răng nói, “Loại người này chỉ bằng cậu cột chặt cô ta vào giường rồi xử lý, Joey, cậu đạo đức giả khiến người ta buồn nôn.”

Hấn kinh ngạc, liếc nhìn xung quanh dường như bây giờ mới phát hiện bên cạnh có người,

“Cút hết ra ngoài đi...” Mấy con chữ bật ra rất nhỏ nhưng lại ẩn chứa sự phẫn nộ như mưa dây gió giạt

Thuộc hạ nhanh chóng nối đuôi nhau ra ngoài, căn phòng lớn như vậy chỉ còn tôi và hấn, à, còn đám bát đĩa ngổn ngang dưới đất nữa.

Chiếc áo sơ mi màu đen trên người hấn mở vạt áo trước, dây lưng ngang hông bị bung ra một nửa, bộ ngực trắng kiêu lộ ra, phần bụng săn chắc đẹp đẽ, da thịt màu đồng dưới ngọn đèn mờ ảo phát ra ánh sáng mê hoặc.

Tôi bị ai nhìn hấn, cơ thể này sớm đã không còn là cơ thể luôn ở trong lòng tôi tùy hứng làm nũng ngây thơ trước kia nữa, bây giờ nó đã trở thành cơ thể đàn ông trưởng thành hoàn mỹ, đầy quyến rũ, dự vọng nóng cháy, nhưng cũng rất hung ác.

Hấn đã thay đổi hoàn toàn rồi, ở một nơi mà tôi không chạm đến được, vô cùng triệt để

Hấn chán nản vuốt vuốt lại mái tóc đen, buồn bực thất lại thất lưng.

Tôi chỉnh sửa xong quần áo định xoay người bỏ đi, một tay hấn giữ chặt cánh tay tôi, “Đi đâu?”

“Về Hoàng gia.”

“Bên ngoài toàn là người của Xích Vũ, không có sự bảo vệ của tôi, chị đi sao được?”

Tôi lạnh lùng lườm hấn một cái, “Không cần, cậu làm đủ rồi.”

Dùng lực hất tay hấn ra, không thèm quay đầu đi thẳng về phía trước, vẫn chưa đến cửa đã bị đôi tay cứng cáp của người phía sau ôm chặt lấy.

“Đủ sao được? Cả đời này cũng chưa đủ.”

Hấn như phát điên hôn cổ tôi, đôi tay như kìm sắt ngang ngược xé rách áo tôi

Tôi quay người đem con dao trong tay đâm lên cổ hắn, lại bị một tay hắn tóm lấy hai tay tôi, đưa về phía sau lưng.

“Joey, buông tay!” Tôi vận vẹo cơ thể, đem hết sức mạnh muốn giãy ra nhưng một chút tác dụng cũng không có, học sinh ưu tú này của tôi, cậu ta đã sớm giỏi hơn tôi nhiều lần rồi

“Không buông!” Giọng nói khàn khàn của cậu ta chứa đầy dục vọng

“Có biết mấy ngày nay tôi trải qua như thế nào không? Một mình cô đơn bước đi trong bóng tối, mỗi bước đều nhỏ máu. Nơi nào cũng bắn chém, nơi nào cũng giết người. Lúc nào cũng như rơi xuống vực sâu, đi trên băng mỏng, chỉ cần sơ suất một chút cũng đủ để bị người ta ăn sống nuốt tươi, hồn bay phách tán. Tôi bị dày dạn đến mức sắp điên rồi, nhưng cuối cùng, cô thấy đấy, tôi đã thắng rồi.”

Hắn xoay người tôi lại, thô bạo đặt tôi lên bờ tường, khuôn mặt đẹp đẽ không gì sánh được giờ phút này toàn là vẻ nanh ác quỷ dị

“Tất cả những thứ đó đều là vì chị. Để có được chị, dù phải biến thành ma quỷ tôi cũng không ngại.”

Hắn một tay nắm lấy cổ tôi, tôi ngạt thở, đại não thiếu không khí, ý thức mơ màng, khuôn mặt hung ác của hắn chuyển động qua lại dường như sắp hút máu tôi rồi.

Tôi cảm giác được một người tàn nhẫn đặt tôi xuống sàn nhà lạnh băng, miếng thủy tinh sắc nhọn dưới đất như một lưỡi dao lạnh băng sắc bén cứ thế đâm vào lưng tôi, chất lỏng ấm nóng rất nhanh thấm ướt áo sơ mi tôi rồi.

Tôi cảm giác được đôi tay băng lạnh lưu luyến du ngoạn trên cơ thể tôi, vô tình xé nát áo quần tôi, giày vò khuôn ngực mỏng manh của tôi

Tôi cảm giác được đôi môi nóng rực của hắn như một mảnh sắt bị nung đỏ hồng, rơi xuống làn da chông chênh vết thương của tôi tạo nên những dấu vết thống khổ tuyệt vọng.

Đúng lúc đôi tay đã từng vô cùng lưu luyến và tin tưởng nắm lấy tay tôi giờ phút này lại bóp chặt eo tôi, lúc hắn nâng chân tôi lên, ta quyết định giãy dụa lần cuối cùng, sự giãy dụa yếu ớt như giấy chết.

Tôi chạm được miếng thủy tinh lạnh lẽo dưới mắt đất, tôi nắm chặt lấy nó, mạnh bạo đâm xuống...

Không có tiếng thét chói tai gì cả, người đàn ông bên trên lạnh lùng nhìn tôi, “Tôi cứ tưởng chị sẽ dùng nó đâm vào người tôi.”

Tôi nhếch môi, máu đã tràn ra khỏi miệng “Sau đó thì sao?”

“Chỉ cần không chết, tôi vẫn muốn chị như trước.”

“Joey, cậu còn ác độc hơn tất cả bọn họ.” Giọng nói tôi run run, máu từ trên cổ ào ạt chảy ra ngoài, miếng thủy tinh lạnh lẽo vẫn ở sâu trong người tôi.

Hắn nhìn chiếc cổ máu thịt lẫn lộn của tôi, dùng giọng nói bình tĩnh chẳng hề dao động nói

“Nếu tôi nói cho cô biết, Hoàn Tư Dạ đang ở trong tay tôi, liệu tôi có thể khiến chị bỏ thứ ở trong tay ra được không?”

“Cậu nói gì?” Thứ lạnh lẽo đáng sợ đó xuyên vào tứ chi bách hại (bách hại: trăm khúc xương), bàn tay nhuộm màu đỏ thẫm của máu run run, ngay cả cơ thể cũng run đến đáng sợ

Hắn nắm tay tôi, không chút dè dặt rút miếng thủy tinh đầy máu đó ra, khinh thường nói

“Hắn đang bị hôn mê sâu, ở bên cạnh hắn có Đằng Tuấn, Nguyên Húc, và một người phụ nữ nữa. Chị biết đấy, tôi không gạt chị. Nếu chị chết, tôi sẽ khiến hắn sống không được mà chết cũng không xong.”

Sau đó cúi đầu, giống như người thêm máu liếm vết thương đâm máu trên cổ tôi, khẽ dỗ dành nói “Ngưng Tịch, tôi muốn em, cho tôi được không?”

“Hahaha...” Tôi cười, cười đến thâm thúy, cười đến hai mắt đầy máu, cười đến mức đôi mắt xanh lam băng lạnh của người đàn ông trước mắt từ bình tĩnh biến thành hoảng sợ.

Tôi một tay bám lấy vách tường chậm rãi đứng lên, cơ thể chồng chất vết thương gần như trần truồng, vết máu loang lổ, dấu răng xanh tím xen lẫn, cơ thể dơ bẩn xấu xí ấy chính tôi còn cảm thấy không chấp nhận nổi.

“Cậu muốn tôi phải không? Tôi đi...” Tôi cười mỉa hoặc với hắn, hết sức quỵên rũ,

Người đàn ông trước mắt kinh sợ mở to hai mắt, há miệng thở dốc, nhưng lại chẳng thể nói một tiếng

Từ trong đôi mắt hoảng sợ đó, tôi thấy được bóng dáng của một người, một người toàn thân đầm máu, bị phá nát đến không thể chịu nổi, dơ bẩn hỗn độn, bóng dáng của một người phụ nữ không phải người cũng chẳng phải quỷ

Khóe môi hơi cong, người phụ nữ đó cười, môi hồng như máu, mặt trắng bệch như giấy, cười như quỷ thành tinh

“Sao lại sợ? Không phải muốn tôi sao?” Tôi chậm rãi đến gần hắn, hình ảnh đầy máu xấu như quỷ dần phóng đại trong đôi mắt trợn trừng của hắn

“chị Ngưng Tịch...” Đôi tay hắn run rẩy vuốt ve khuôn mặt không chút huyết sắc của tôi

Tôi hơi nheo mắt lại, đưa lưỡi ra liếm liếm đầu ngón tay hắn, nhẹ nhàng nói “Đừng gọi tôi như vậy, khiến tôi cảm thấy thật ghê tởm.”

Hắn run càng mạnh hơn, giống như chạm phải lửa cháy rút tay về, đôi mắt màu lam quỵên rũ tâm hồn người khác lộ ra vẻ sợ hãi và thống khổ cầu xin vô tận.

“Ở đây hả? Hay là đi lên giường của Truyền Chi? Thứ cậu muốn không phải là loại khoái cảm trả thù này sao? Chỉ cần có thể khiến cậu vừa lòng, tôi sẽ thỏa mãn tất cả những yêu cầu của cậu.”

Núm đồng tiền của tôi như hoa, nhưng giọng nói mềm nhẹ lại như một con dao thép không chút lưu tình đâm vào máu thịt hắn

Cuối cùng hắn cũng không chịu nổi nữa, suy sụp quỵ rạp xuống đất, hai mắt nhắm lẹ nói

“Chị Ngưng Tịch, em sai rồi, sai rồi, đừng như vậy, em xin chị, xin chị đấy..”

Tôi run rẩy hít vào một luồng khí lạnh, cơ thể run như cây sậy, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, cơ thể dựa trên vách tường chậm rãi trượt xuống mặt đất lạnh băng

Nhìn thấy Joey cuộn tròn trên mặt đất, khóc đến không thành tiếng, tôi đột nhiên ôm lấy chính mình như một người sợ lạnh, nhanh chóng lúi vào một góc khuất, vùi mặt vào đầu gối, cơ thể tan nát không ngừng run rẩy.

Tư Dạ, thế giới này quá lạnh lẽo...

Gió đêm sắc lạnh gào thét khóc than, chưa tới mùa đông mà trời đất đã lạnh đến mức này rồi ư...

63. Chương 63

Tôi mặc một bộ kimono màu trắng, ngồi ngay ngắn trên chiếu tatami, rất chuyên tâm nghịch ngợm mấy thứ trà cụ màu đen thanh nhã đầy phong cách cổ xưa.

Bác Nguyệt từng nói, nước trà quý như nước chảy trong lòng, mây bay trên trời, vừa thanh tĩnh lại vừa đơn thuần.

Vì thế, mỗi khi suy nghĩ rối loạn anh thường thích pha trà, vừa nghĩ được mùi trà thơm là đã thấy trời đất chậm lại, phiền não cũng bay hết.

Nước trà lần đầu tiên đã xong, tôi nâng chén trà lên, giơ cao hơn mi mắt, cung kính dâng cho người đối diện.

Hắn đón lấy bằng một tay, lẩm bẩm một tiếng, sau đó chỉ một hộp đã uống cạn.

Tôi bất đắc dĩ cười cười, “Lúc nhận trà là phải dùng cả hai tay, thưởng trà cũng phải ba bốn ngụm mới hết chén. Cậu không tuân theo quy tắc như vậy chính là phá hủy niềm vui thưởng trà đó.”

Người đối diện thấy tôi mỉm cười hơi thất thần một chút, hoảng sợ nói, “Em cứ tưởng rằng chị mãi mãi sẽ không bao giờ mỉm cười với em nữa...”

Tôi xoay xoay chén trà, nhẹ nhàng nói “Nói đến cùng thì tôi vẫn nên nói tiếng cảm ơn cậu. Không có cậu hộ tống, chúng tôi chẳng thể nào về được Hoàng gia.”

Hắn chậm rãi đặt chén trà xuống, hơi khép mắt lại, trong giọng nói thuần khiết có chút ngập ngừng khó hiểu, “Không cần khách khí với em như thế, đây là những việc em phải làm.”

Tôi khẽ gạt đầu, bắt đầu rửa sạch chén trà, chuẩn bị pha trà lần thứ hai.

“chị Ngưng Tịch, chị thực sự không cần em giúp gì sao. Em đã từng nói, ai muốn hại chị, em sẽ khiến hắn chết không tử tế.”

Nhìn vào ánh mắt hung ác nham hiểm và tàn nhẫn của hắn, tôi cười nhạt, xoa nhẹ vết thương trên cổ vẫn đau đến thấu tim, đùa cợt nói

“Vây ngàn vạn lần đừng quên, người đó chính là cậu.”

Dường như hắn bất ngờ lắm, tay cũng run lên, không nói gì nữa, yên lặng cúi đầu nhìn chân mình.

Tôi mặc kệ hắn, tôi vẫn còn có việc gấp hơn nhiều...

Xong lần nước trà thứ hai, tôi đưa chén trà cho hắn, bình tĩnh nói “Joey, anh ấy là anh trai tôi.”

Hắn cung kính đưa tay đón lấy, tuân theo nguyên tắc ba bốn ngụm mới hết chén, sau đó nhẹ nhàng đặt chén ở trước mặt, chậm rãi ngẩng đầu, trong khoảnh khắc đó, ánh mắt hắn dường như đang bắn ra những tia sáng lạnh lùng đậm máu

“Lúc anh ta hành hạ chị, anh ta có từng nghĩ đến anh ta là anh trai chị không?”

Tôi lặng im nhìn hắn, đôi đồng tử xanh lam xinh đẹp khác thường đó giờ phút này lại như có cuồng phong vũ bão bên trong.

Đó không phải một chuyện tốt, chủ nhân đôi mắt này sớm đã không còn giống như ngày xưa nữa, hắn có bản lĩnh có thể làm cho thiên địa chuyển sắc, không có mấy người có thể chịu đựng sự phẫn nộ của hắn.

Tôi nghĩ bản thân nên làm chút gì đó, ngăn cản những việc vô nghĩa mà lại mang tính một mất một còn này.

Giết chóc máu tanh đã quá nhiều rồi, tôi mệt mỏi và cũng chán ghét lắm rồi. Thật sự không muốn nhìn thấy đổ máu nữa, đặc biệt là đổ máu vì tôi.

“Joey, có thể đồng ý với tôi một chuyện không?”

“Chị nói đi...”

“Đừng nhúng tay vào chuyện này.”

Ánh mắt hắn tối sầm lại, “Trước kia chị đã từng dạy em một câu thế này: ‘Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng’. chị nghĩ anh ta sẽ buông tha cho chị ư?”

“Cậu đã quá coi thường sức mạnh của Hoàng gia, có lẽ họ không giỏi về tấn công, nhưng tuyệt đối rất tinh thông cách phòng thủ. Hơn nữa Hoàng gia có chính phủ Nhật Bản làm hậu thuẫn, một tổ chức dù to lớn mấy cũng không bằng một chính phủ.”

“Chỉ là, em lo cho chị thôi...” Hắn nhất thời sốt ruột nắm chặt tay tôi.

Tôi bị dọa đến mức run rẩy, mặt trắng bệch, vội vàng rút tay trở về.

Sắc mặt người đối diện còn khó coi hơn cả tôi, đến cả làn môi cũng run rẩy, có vẻ như muốn nói gì đó nhưng lại không thể cất lời.

Tay tôi hơi run nâng chén trà lên, nhấp một ngụm nhỏ lấy lại bình tĩnh, cũng không ngẩng đầu nhìn hấn nữa.

Không khí chậm rãi lạnh dần đi trong trầm mặc và bi ai, gió tàn chiều hoang hôn có chút đìu hiu, làm lá cây khe khẽ chuyển động.

Một lúc lâu sau, hấn nói “Em biết rồi, chỉ cần chị không sao em tuyệt đối không động thủ.”

“Cám ơn...”

“Không cần.”

Hấn buồn bực nắm lấy phần tóc mái trên trán, tôi biết, đây là một hành động nhỏ trong vô thức của hấn, từ nhỏ hấn đã như vậy, cứ gặp chuyện gì khó chịu là lập tức dùng tóc mình để xả giận.

Không ngờ đã nhiều năm như vậy, thói quen này vẫn không hề thay đổi. Chỉ trừ hành động này, còn những cái khác đều đã thay đổi.

Trong lòng có vị chua xót, chua xót đó dần ngưng tụ lại, kết thành một nỗi đau không thể nói rõ, giống như nham thạch chất chồng trong lòng, ép đến mức khiến người ta ngạt thở

“chị Ngưng Tịch, hôm nay em phải đi rồi, trước khi đi, chị có thể... Giống như lúc còn nhỏ... ôm em một cái không?” Khuôn mặt đẹp đẽ của hấn vì thẹn thùng mà đỏ ửng lên, đến giọng nói cũng ngắt quãng

Trái tim đập mạnh, nhưng chạm phải ánh mắt chứa đầy khát cầu của hấn lời cự tuyệt làm cách nào cũng không phát ra được, tôi thở dài một hơi, khẽ gật đầu, “Được...”

Hấn như một đứa trẻ, co người thành một cuộn tròn nằm trên đùi tôi, tôi cứ im lặng như thế, chăm chú nhìn hấn, dùng ngón tay nhẹ nhàng chải mái tóc đen như gấm của hấn.

Giờ khắc này, thời gian dường như đang quay trở lại khoảng thời gian đơn thuần không ưu phiền đó, không có dục vọng trần trụi xấu xa, không có tổn thương tàn nhẫn, không có chiếm hữu máu lạnh.

Đơn thuần ỷ lại, dịu dàng đắm chìm, toàn tâm che chở, đã từng là tất cả giữa chúng tôi.

Chỉ là không thể nào trở về được, khoảnh khắc khi dùng toàn bộ tư thái cường thế vốn có nằm trên người tôi muốn đòi lấy mọi thứ đó thì tất cả những tình nghĩa trước kia đều đã bị phủ đầy bụi lịch sử, hóa thành mây khói. Hình ảnh dừng lại trong khoảnh khắc đó hết như một dấu hiệu thông báo đoạn thời gian vui vẻ nhất đã hoàn toàn chấm dứt.

Nghĩ đến đây, đôi mắt tôi có chút ẩm ướt...

“Chị Ngưng Tịch, chị còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Lúc ấy em giống hệt như con chó bị người ta đè xuống mặt đất tùy ý nhục mạ, là chị đã cứu em. Lúc ấy em đã nghĩ mình gặp được thiên sứ...” Hấn nhắm mắt lại, nói rất chân thành

Tôi ha ha cười, ngón tay hơi cong lên kí lên trán hấn một cái “Ngốc quá, em từng gặp vị thiên sứ nào giết người không chớp mắt chưa?”

Hấn quay sang nhìn tôi, đôi mắt màu lam sáng ngời khiến người khác rung động, thì thào nói

“Ồ trong lòng em chị chính là thiên sứ. Một thiên sứ cho em ấm áp, dạy em cách kiên cường, một thiên sứ không gì sánh được. Lúc ấy em đã nghĩ, có chị bảo vệ em chẳng còn phải sợ gì nữa”

Hấn cười vui vẻ, mặt đầy hạnh phúc và ngọt ngào.

Tôi xoa xoa khuôn mặt khiến người ta mê mẩn của hấn, đau lòng nói “Nhưng vị ‘Thiên sứ’ là chị này không khiến em nhìn thấy được thiên đường, lại đưa em vào chốn địa ngục. Joey, em có từng oán giận chị không?”

Hấn chỉ lắc đầu, “Không! Đường đi thế nào là do em chọn, em chưa từng oán trách bất cứ người nào. Em không thể chùn bước được, chỉ mong bản thân có một ngày sẽ trở nên đủ mạnh mẽ để bảo vệ chị, để chị không còn bị lũ cầm thú kia bắt nạt nữa. Chỉ là...”

Hắn ngừng lại một chút, bờ vai kiên cường dẻo dai nhún nhún, phẳng phất như bản thân đang phải chịu một sự đả kích cực lớn

“Em thật không ngờ, có một ngày chính em cũng biến thành cảm thú.”

Nói tới đây, hắn nghẹn ngào, “Chị Ngưng Tịch, em xin lỗi, em xin lỗi... Em không muốn tổn thương chị, thực sự chưa từng muốn tổn thương chị...”

Trên ngón tay có nước mắt của hắn, nóng rực như có thể làm tan chảy cả thép, cơ hồ làm tôi tổn thương.

Tôi cúi người xuống, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, dịu dàng vỗ lưng hắn “Chị biết, chị biết hết... Đừng khó chịu nữa, chị không đau, thực sự không đau.”

Bờ vai rộng nở của hắn hơi run lên, đầu vùi trong ngực tôi tiến vào sâu hơn, giống như một con thú dữ đang bị thương nặng, gào thét một cách tuyệt vọng và bất lực,

“Chị Ngưng Tịch, vì sao người chị yêu không phải là em?”

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy ánh bình minh viên mãn rực rỡ tươi đẹp, cánh hoa anh đào bay phiêu diêu, tôi cũng đang tự hỏi mình, vì sao chị lại không thể yêu em?

Nếu như, yêu là thứ có thể lựa chọn

Nếu như yêu em, chị có thể bớt đi một vài nỗi đau

Chị nghĩ, chị sẽ yêu em

Có điều, yêu chính là thứ mà tạo hóa làm nên, nó nằm ngoài luật pháp, không thể lựa chọn, không thể khống chế.

Cho nên, Joey, chị có thể coi em là người thân có chung dòng máu, nhưng chị không thể nào yêu em

Đêm đen, sao dày đặc. Người đi rồi, trà cũng nguội lạnh.

Tôi treo ngược mấy thứ trà cụ lên, cọ rửa chén trà, chuẩn bị pha lượt nước trà thứ ba.

Cửa trong phòng bị kéo ra, anh trai Bắc Nguyệt của tôi ngồi vào vị trí đối diện đang trống.

“Joey đi rồi à?”

“Ừm” Tôi nhàn nhạt đáp lời, chuyên tâm sử dụng mấy thứ trà cụ

Bắc Nguyệt thần sắc phức tạp nhìn tôi, hình như có chút không thể nhẫn nhịn được nữa nhưng lại không thể nói ra

“Xin lỗi, anh đã cố hết sức rồi.”

“Ồ” Đơn giản đáp lại một tiếng, tỏ vẻ tôi đã biết rồi, sau đó tôi tiếp tục pha trà

“Ngưng Tịch...” Người đối diện vội vàng kêu tên tôi

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, cười nhạt, “Rồi sẽ có cách, phải không?”

Bắc Nguyệt tiến lên một bước, mạnh mẽ giữ chặt cánh tay tôi, dùng lực rất nhiều, tôi đau đến mức muốn hét lên

“Em hãy tỉnh lại đi! Cậu ta không ổn! Cứu cũng không sống được! Đến lúc nào em mới có thể đối diện với hiện thực đây?”

Chén trà rơi xuống chiếu tatami, bắn cả nước trà lên người chúng tôi.

Nước đổ khó lấy lại, giống như sinh mệnh của một người sắp trôi đi.

“Trà của em...” Tôi đau đớn kêu một tiếng, ra sức hất tay anh ra, cầm khăn liều mạng lau nước trà đổ trên chiếu tatami.

Bắc Nguyệt lão đảo một chút, ngã ngồi xuống đó, nhẹ nhàng lắc đầu, trong nhãn cầu trong suốt chỉ có bất đắc dĩ và đau lòng.

Nhìn nước trà màu nâu không chút sức sống còn lưu lại trên chiếu, tay tôi run lên, dường như cơ thể không thể chống chịu được nữa, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống mu bàn tay

Mấy ngày nay, không dám nhìn, không dám chạm vào, không dám nghĩ tới, không dám nghe, tránh né tất cả mọi tin tức liên quan đến việc anh sắp chết.

Giống hệt một con đà điểu chỉ biết vùi đầu vào cát, không có dũng khí đánh lừa bản thân, coi sự thực như một giấc mơ đẹp.

Tôi thừa nhận, tôi nhát gan, tôi yếu đuối, tôi vô dụng. Nếu như dùng tính mạng của mình đổi lấy sự sống cho anh, tôi nguyện ý làm theo.

Nhưng, Bắc Nguyệt lại nói cho tôi biết, anh sắp chết, anh gần chết rồi!

Sinh mệnh đang dần hao mòn trong thân xác tiêu tụy của anh, nhiệt độ cơ thể đang dần rút đi từng độ một, sau cùng chỉ còn lại một cỗ tử thi lạnh cứng, đáng sợ.

Không! Tôi không muốn như thế!

Tôi sẽ điên mất, nhất định sẽ điên mất!

Tôi dần siết chặt thành quyền, điên cuồng đâm xuống đất, nước mắt không tiếng động dần biến thành nụ cười tuyệt vọng và bi thương, tiếng nói không thể nào thoát ra khỏi cổ họng, tựa như dã thú trước khi chết không thể rên rỉ nổi nữa...

Bắc Nguyệt không chịu nổi, hai tay ôm chặt tôi “Ngưng Tịch, đừng tự trách mình nữa, em đã cố hết sức, hết sức rồi. Để cậu ta có thể sống tiếp, máu của em dùng đến mức sắp cạn rồi.”

Tôi ngẩng khuôn mặt đầm nước mắt lên, tùy hứng kéo vạt áo Bắc Nguyệt

“Bắc Nguyệt, em không muốn anh ấy chết, xin anh đẩy, anh hãy cứu anh ấy đi, em xin anh...”

Anh nhìn tôi, mệt mỏi nói “Xin lỗi, là anh vô dụng...”

Cả Bắc Nguyệt cũng nói hết cách rồi, vậy phải làm sao đây? Rốt cuộc phải làm sao đây?

Tôi dùng tay ôm mặt, hối hận, hổ thẹn, tuyệt vọng, sợ hãi, giống như những con mãnh thú sắp ăn tươi nuốt sống tôi.

Đột nhiên, một ý nghĩ cực kì nguy hiểm hiện lên trong đầu tôi, không thể xua đi được

“Bắc Nguyệt, em nhớ Hoàng gia có một loại thủ thuật tên là thuật dẫn máu, dùng thuốc kháng thể làm cạn máu độc trong người bị trúng độc, kể cả loại độc khó giải nhất cũng có thể hóa giải. Em chính là một người...”

“Không được!” Bắc Nguyệt lớn tiếng ngắt lời tôi, “Loại phương pháp này phải đưa loại độc đó vào trong cơ thể người sống, dùng máu người đó làm đường dẫn. Em làm vậy không phải là cứu người mà là dùng mạng đổi mạng!”

“Cuộc đời em vốn đã ngắn hơn cuộc đời của mọi người, hơn nữa dùng thể chất đặc biệt của em mà nói, biết đâu được lại có thể sống sót, không nhất định sẽ chết.”

“Đó là hi vọng hão huyền, loại độc đó ở trong người em, nó sẽ tạo thành những tổn thương rất lớn cho cơ thể em, không ai có thể đoán trước được. Anh không thể để em mạo hiểm như vậy.”

Thái độ của Bắc Nguyệt kiên quyết chưa từng thấy, tôi cắn chặt răng, lãnh đạm nói “Anh không để em làm thì tự em sẽ làm. Đến lúc không khống chế được lượng thuốc, sẽ càng nguy hiểm hơn.”

“Em...” Kinh ngạc và bị phản khiến mặt anh tím ngắt cả lên, cả người anh run lên, hung dữ nói, “Tùy em! Ít nhất là em không chết trong tay anh là được.”

Anh tức giận đứng lên, không chút lưu tình xoay người rời đi,

Tôi rùng mình, lao đảo đuổi theo, hoảng loạn quỳ dưới chân anh, sống chết kéo vạt áo anh, khóc lóc kể lể, đau khổ cầu xin “Bắc Nguyệt, giúp em đi, van xin anh, giúp em...”

Anh không nhìn tôi lấy một cái, lạnh lùng nói, “Đứng lên!”

“Không! Bắc Nguyệt, em xin anh. Cả đời em chỉ sống vì người khác, chỉ lần này thôi, em muốn nghe theo trái tim mình. Trái tim em nói với em rằng em không muốn anh ấy chết. Bắc Nguyệt, em không muốn anh ấy chết!”

Cơ thể tôi run đáng sợ, quỳ trên mặt đất, ở trước mặt Bắc Nguyệt, không có tôn nghiêm, không có dũng khí, tâm tê phế liệt khóc lóc khẩn cầu.

Tràn đầy bi thương hòa và tuyệt vọng không chút ánh sáng đời núi lấp biển mà tới, như cơn hồng thủy vô tình tàn sát ý chí của tôi, tinh thần của tôi, kiêu ngạo của tôi, cả cơ thể tôi nữa, đánh tan tôi như một đồng bùn nhão.

Có nước rơi lên đầu tóc tôi, tôi ngẩng đôi mắt đỏ rực lên, nhìn chàng trai này thanh nhã phóng khoáng như hoa anh đào lại khóc đến điên cuồng.

Nước mắt như một chuỗi vòng trân châu bị đứt, từ trong đôi mắt xinh đẹp của anh rơi xuống từng hạt, làm ướt cả vạt áo.

Anh xoa xoa cơ thể mềm mại và yếu đuối của tôi rồi ôm chặt tôi vào ngực, tay siết thành quyền, vuốt lưng tôi như trút căm phẫn, đau buồn vì nỗi bất hạnh của tôi, lại oán giận vì sự cố chấp của tôi

“Sao em lại biến chính mình thành thế này? Em làm sao có thể như vậy? Làm sao có thể?”

Vì sao lại biến thành thế này? Tôi cũng muốn biết

Chuyện đời chẳng ai biết trước, chúng tôi gặp nhau đúng dịp nhưng cũng chỉ là một trò đùa trong tay ông trời

“Bắc Nguyệt, giúp em cứu anh ấy, không cần lưu ý đến sống chết của em đâu, cuộc đời em chỉ là một trò cười thật dài.”

Anh khóc nhiều hơn, đôi tay ôm chặt tôi, khiến cả xương cốt trong tôi cũng đau đớn, sau đó dường như anh nói lỏng tay ra một chút tôi lập tức đi theo làn gió đêm lạnh lẽo đó phiêu tán không vết tích...

” Ngưng Tịch đáng thương, nên phạt em thế nào đây? Phạt em thế nào mới được đây?”

Gió đêm gào thét, cánh hoa anh đào phiêu diêu, mùa thu hiu quạnh, mùa của biệt ly.

Thế nhưng, Tư Dạ, em sao có thể nhẫn tâm, để anh mang theo nỗi tuyệt vọng chan chứa đau đớn rời khỏi em như vậy. Cho dù cả thế giới này cùng buồn đau với em, em cũng không muốn cùng anh sống chết cách biệt.

Người đã chết rồi chẳng còn gì hết.

Dù thực sự có kiếp sau, em phải đi đến đâu mới có thể đuổi theo được dấu chân phiên bạt của anh, bóng dáng cao lớn của anh, linh hồn bướng bỉnh của anh.

Em là một người phụ nữ ngốc nghếch, ngốc đến mức ngay cả kiếp này cũng chẳng dám chắc chắn. nào dám đợi đến kiếp sau, liệu khi đó em có còn được hưởng sự yêu thương và nhung nhớ của anh như kiếp này không?

Vì vậy, em chỉ muốn anh sống thật tốt kiếp này, sống cùng em dưới một bầu trời, cùng em thở chung một bầu không khí, nếu được như vậy, cho dù em phải cắt tim đục xương em cũng hài lòng thỏa dạ.

Dẫn máu là một thuật giải độc rất cổ của Hoàng gia. Rất lâu rồi không có ai dùng nó nữa, nếu không phải lúc nhỏ tôi và Bắc Nguyệt nhìn lên những quyển bí kíp bác tôi cất giấu có lẽ chúng tôi còn không biết đến sự tồn tại của nó.

Một thuật giải độc cổ xưa và thần kì như vậy nhưng bác tôi trước giờ chưa từng nghĩ đến việc sẽ dạy nó cho chúng tôi.

Nguyên nhân chính là phương pháp giải độc này thường xuyên phải dùng mạng đổi mạng, hơn nữa không phải người nào cũng có thể dùng được, người dùng được phải là người có thể chất kháng thuốc bẩm sinh.

Hoàng gia đã tồn tại gần một trăm năm, nhưng chỉ mới xuất hiện hai người có loại thể chất đặc biệt này, một là bà nội tôi, bà cũng là sư phụ chế thuốc giỏi nhất của Hoàng gia.

Người còn lại chính là tôi.

Tôi nhìn tinh thể màu lam tuyệt đẹp đó, nó linh lung trong sáng đến thế, thuần khiết yên bình đến như vậy. Ai có thể ngờ được, nó lại là một loại kịch độc vô phương cứu chữa.

Ông trời luôn thích ban cho những đồ vật có độc một vẻ ngoài thuần khiết đẹp đẽ, và dùng nó để mê hoặc ánh mắt của người đời.

Ví dụ như loài rắn có độc mạnh nhất, là loài có hoa văn trên mình đẹp nhất, loài hoa có độc nhất luôn có vẻ ngoài mê hồn nhất.

Từ hôm đó trở đi, Bắc Nguyệt phải đem loại thuốc độc tuyệt đẹp này đưa vào trong cơ thể tôi, dùng máu thịt của tôi làm thai nghén, cho nó một môi trường thích hợp, để nó sinh trưởng mạnh mẽ ở trong cơ thể tôi, lan tràn, bào mòn.

Sau đó nó sẽ hút hết chất dinh dưỡng trong người tôi, tôi phải liều chết kháng cự loài ma quỷ hung ác đó, trải qua một trận dây dưa cắn xé, nó sẽ thăng hoa thành thuốc dẫn để giải độc.

Tôi im lặng cười, lãng mạn nghĩ, Tư Dạ, quá trình này ngược lại giống hệt như tình yêu đầy khúc mắc giữa em và anh.

Tươi đẹp, ngọt ngào, nhưng lại hung tàn, trí mệnh, thậm chí khiến người ta đau đớn đến mức không muốn sống..

Thế nhưng, khi Bắc Nguyệt dùng những chiếc kim bạc tẩm thuốc độc, từng cây kim một chui vào trong từng huyết đạo trên dưới khắp người tôi.

Khi những cái kim bạc băng lạnh đó đang tham lam hút máu của tôi, gian xảo chui vào trong da thịt tôi.

Khi loại thuốc độc đẹp đẽ ấy chậm rãi ăn mòn trái tim tôi, bóp chết hô hấp của tôi.

Tôi mới thực sự hiểu rõ, thế nào mới được gọi là đau – không – muốn – sống.

Những đau đớn gặp phải trước kia so với nó quả thực không đáng để nhắc tới.

Lúc mới đầu còn có thể miễn cưỡng duy trì sự tỉnh táo, chỉ là thời gian trôi đi càng nhiều, na thì loại đau nhức đó theo dòng máu của tôi lại đi tới từng tế bào trong người tôi, mỗi dây thần kinh đều trở nên mẫn cảm khác thường.

Khi thấy đôi bàn tay trắng mịn đẹp đẽ của Bắc Nguyệt cầm kim bạc chạm vào làn da yếu ớt của mình, tôi cảm thấy trái tim mình đang run lên bần bật, tay cũng không thể giữ cố định được.

Vì không muốn để anh thấy được sự sợ hãi của tôi, tôi nắm chặt bắp đùi của mình, qua lớp kimono tôi cũng có thể nhéo đến mức tím đen một mảnh thịt.

Loại đau đớn này chỉ cần thử một lần, sẽ không ai muốn hưởng thụ nó lần thứ hai.

Nhưng, quá trình giải độc không phải chỉ một ngày là có thể xong được.

Mỗi khi bị loại đau đớn khó tin này dày đặc đến mức nửa chết nửa sống, ngạt thở ngất xỉu thì sau khi tỉnh lại, tôi luôn nhìn thấy đôi mắt đau đớn của Bắc Nguyệt lấp lánh đầy nước mắt, ôm tôi, ghen ngào rất nhiều lần, “Ngưng Tịch, từ bỏ đi, em không chống đỡ được đâu, không chống đỡ được đâu...”

Lúc đó tôi thường giơ tay lên, không nói gì chỉ lẳng lặng lau dòng nước mắt cuộn trào mạnh liệt của anh, chờ sau khi anh khóc xong liền mỉm cười với anh, “Bắc Nguyệt, không đau như anh nghĩ đâu, em có thể chịu đựng được!”

Anh chỉ biết khóc mãnh liệt hơn, nhưng quá trình giải độc vẫn cứ tiếp diễn.

Đúng lúc tôi tưởng rằng bản thân mình sẽ rất nhanh không chống đỡ nổi nữa, thì lịch trình cực khổ này kết thúc.

Nhưng... quá trình tiếp theo lại càng hành hạ người hơn

Loại thuốc độc hung tàn này và kháng thể bẩm sinh trong người tôi coi máu thịt trong cơ thể tôi là chiến trường chém giết nhau.

Lúc được lực của loại thuốc độc kia mạnh mẽ chiến đấu trong người tôi, tôi chỉ cảm thấy gan mật mình sắp vỡ, ngũ tạng toàn bộ như đang thiêu đốt.

Còn thứ lúc nào cũng có thể tùy ý xuất hiện là sốt cao không giảm, là hôn mê, là cơ thể tê liệt, lúc nguy hiểm hơn thậm chí còn co giật, nôn ra máu.

Lần đầu tiên phun dòng máu đỏ thẫm lên bộ kimono màu trắng của Bắc Nguyệt, nhìn thấy khuôn mặt kinh sợ hoảng loạn của anh, tôi chỉ có thể mỉm cười an ủi và nửa đùa nửa thật nói với anh

“Thì ra cái gọi là dốc hết tâm huyết là thế này...”

Bắc Nguyệt hơi giật mình nhìn tôi, đột nhiên đi tới, hung dữ cho tôi một cái bạt tai

Sau đó, không đợi tôi hoàn hồn, một tay đã ôm lấy cơ thể trăm thương ngàn lỗ của tôi khóc đến không thành tiếng

Tôi đau lòng vỗ lưng anh, dùng loại ngôn ngữ không tiếng động an ủi anh trai tôi

Tôi biết, anh rất đau và cũng rất hận.

Tôi cảm thấy bản thân mình đúng là nghiệp chướng nặng nề, ngay cả loại người ung dung xuất thế (xuất thế ý là không quan tâm tới chuyện đời) như Bắc Nguyệt mà cũng bị dày đoạn cùng với tôi

Những ngày tiếp theo, mỗi ngày đều như đi dạo một vòng trong chín tầng địa ngục.

Sự phát tác của tôi càng ngày càng lợi hại, có lúc một ngày còn phát tác tới vài lần

Lúc tỉnh táo, nhìn trong gương khuôn mặt khô héo vì bị đau đớn giày vò, cơ thể bị thuốc thang hành hạ đến mức trơ cả xương, tôi chỉ biết hít vào một ngụm khí lạnh. Đáng vẻ không ra người không ra quỷ ấy, ngay cả chính tôi còn cảm thấy khủng khiếp.

Bắc Nguyệt không chịu gặp tôi nữa, anh nói mỗi lần nhìn thấy tôi anh chỉ hận không thể giết chết tôi, tôi tự giết chết mình luôn.

Tôi nghe xong chỉ có thể mỉm cười bất đắc dĩ, so với khoảng thời gian khóc thảm thiết vì mấy đi Tư Dạ, bây giờ tôi lại rất thích cười

Khi con người sinh ra đại khái đều giống nhau, như khi con người chết đi lại có muôn hình vạn trạng.

Nếu như, đó là quang cảnh cuối cùng tôi được ngắm nhìn khi còn ở trên trời thì tôi tình nguyện chết đi.

Chúng ta đều khóc khi đi tới thế giới rực rỡ nhiều sắc màu này, tôi hi vọng khoảnh khắc cuối cùng mình có thể mất đi vẻ xinh đẹp, lạnh lùng, châm biếm, còn giữ lại một nụ cười trong sáng và rực rỡ, có thể khiến tôi hài lòng thỏa dạ khi rời khỏi thế giới này, đó chính là một loại cân bằng.

Khi máu của tôi đã trở thành thuốc giải độc, tôi đã hôn mê mất vài ngày, thần trí cũng mơ hồ

Mở to mắt, nhìn thấy Bắc Nguyệt bị tôi dày dạn đến đau khổ tiều tụy, tôi chẳng còn hơi sức để nói chuyện, chỉ chậm rãi chìa tay ra, kéo nhẹ vạt áo anh.

Anh mỗi mội khẽ gạt đầu bắt lực, đón lấy cánh tay vừa thoát khỏi tử thần của tôi, bóp chặt lên cái tay đã gãy như que củi của tôi thành từng vệt hồng hồng, hung dữ nói

“Em yên tâm đi, anh ta sống rồi, em cũng xong đời rồi, em hoàn toàn thỏa mãn rồi chứ!”

Tôi cười, nụ cười thoải mái và tinh khiết, tôi cảm giác như ánh nắng tươi mát và đấng yêu kia toàn bộ đang chiếu lên người tôi, toàn bộ thế giới đều mang một màu vàng óng rực rỡ...

Khóe môi nhếch lên cười ngọt ngào, tôi chậm rãi nhắm hai mắt lại

“Ngưng Tịch!” Bắc Nguyệt gọi tên tôi như bị điên

“Hử...”Tôi nhắm mắt lại, vẻ mặt đầy hạnh phúc, nhẹ nhàng rên lên ” Em chưa chết, chỉ hơi mệt thôi. Còn chưa nhìn anh ấy một cái, em chết cũng không nhắm mắt...”

Lúc tôi có thể đứng lên đi gặp anh đã là ba ngày sau. Na La vẫn đang túc trực bên cạnh anh, thấy tôi bước vào, cô khom người rất cung kính rồi không nói không rằng đi ra ngoài.

Tôi ngồi xuống, gần như tham lam nhìn anh, dường như muốn đem dung nhan tuần tú trầm lắng khi ngủ của anh khắc thật sâu vào đầu mình, đem nó trở thành kỷ ức cả đời của tôi.

Thần sắc anh tốt lên nhiều, trên khuôn mặt vẫn còn rất gầy guộc kia đã có chút huyết sắc, nhịp thở rất an ổn, trái tim yếu ớt đập mạnh trở lại.

Đột nhiên, anh giống như đang gặp ác mộng, vặn vẹo người kịch liệt, ân đường nhú chặt (ân đường: điểm giao giữa hai lòng mày), đôi tay nắm chặt thành quyền, ngón tay trở nên trắng bệch, gân cốt nổi lên.

Tôi không biết anh mơ thấy gì trong cơn ác mộng đó, nhưng tôi nghĩ, đó là một chuyện gì đó cực kì đau khổ và khủng khiếp, tôi thấy trên trán anh đã rịn ra mồ hôi.

Tôi giờ tay ra, muốn lau đi đám mồ hôi dính nhớp khiến người ta khó chịu đó

Lúc này, tôi nghe thấy tiếng ken két do hàm răng anh phát ra, một cái tên rõ ràng được nghiền ra từ trong kẽ răng trắng béc của anh

“Hiên Viên Ngưng Tịch...”

Tay tôi như chạm phải than đỏ, rứt về như một phản xạ

Ngẩn ngơ một hồi, tôi ngồi bó gối, mờ mịt không biết nên làm gì nhìn anh, nhìn thấy anh bị cơn ác mộng kia hành hạ nhưng lại chẳng có cách nào.

“Đã không rời xa được như vậy vì sao cô lại muốn bỏ rơi anh ấy?” Không biết từ lúc nào Na La đã đứng sau lưng tôi

Tôi không quay đầu, ánh mắt vẫn thủy chung chăm chú nhìn người trước mắt, hơi cúi người, đặt cằm lên đầu gối, “Bắc Nguyệt nói với cô hết rồi à?”

Cô ta bước tới, ngần ngừ ngồi xổm xuống bên cạnh tôi, mắt cũng chăm chú nhìn anh, “Tôi rất bất ngờ, cô phải chịu trăm nghìn cay đắng mới cứu sống được anh ấy vậy mà lại muốn tôi đưa anh ấy về Mochizuki?”

Tôi quay sang nhìn cô ta, lần đầu tiên gặp cô ta tôi đã cảm thấy cô ta thật đẹp bây giờ tôi vẫn thấy như thế

Một đôi mắt đẹp khiến người ta hồn xiêu phách lạc, đôi môi hồng đào thơm mát trơn mịn, làn da trắng trẻo rất mịn màng, cô ta là ước mơ của tất cả đàn ông trên đời này.

Nhưng đó không phải là tất cả, trên người Na La có một loại khí chất thần bí đặc thù của các Ninja, ánh mắt lạnh lùng sắc sảo, khiến cô ta có vẻ ma mị mà không thô tục, đẹp mà không lẳng lơ.

Vẻ đẹp bình thường có thể khiến một bộ phận đàn ông khuynh tâm, như vẻ đẹp đặc biệt độc đáo này có thể khiến toàn bộ đàn ông điên cuồng.

“Na la, cô yêu anh ấy, phải không?” Tôi đột nhiên nói

Cô ta ngẩn ra một lúc, ánh mắt phiêu bạt ở một nơi xa, mỉm cười chua chát, “Nhưng anh ấy lại không biết quý trọng. Trừ cô ra, anh ấy chẳng để tâm đến sống chết của bất kì người nào khác”

Tôi cười nhạt, quay sang tiếp tục nhìn anh, nhẹ giọng nói “Tôi sắp chết rồi...”

Cô ta rất ngạc nhiên “Vậy mà cô còn muốn tôi đưa anh ấy đi?”

“Tôi không muốn anh ấy chết thêm một lần nữa. Na la, nếu cô yêu anh ấy, hãy hứa với tôi, đừng đem những chuyện xảy ra ở Hoàng gia kể lại cho anh ấy. Hãy nói với anh ấy là cô cứu anh ấy, anh ấy sẽ đối xử với cô rất tốt.”

Ánh mắt cô ta nhìn tôi rất phức tạp, có thương hại, có thông cảm, và dường như còn có một vài tâm tình không thể nói thành lời.

“cô còn có thể sống được bao lâu?”

Tôi ngửa mặt lên, hít một hơi thật sâu, thở dài nói “có thể là một tháng, cũng có thể là một ngày, ai mà biết được? Qua ngày nào hay ngày đấy.”

“Cô...yêu anh ấy không?”

Tôi cười, ánh mắt rực sáng “Cô thử nói xem?”

Cô ta dùng ánh mắt kĩ càng đánh giá tôi nhưng lại không nói gì.

“Ngày mai cô đưa anh ấy đi luôn đi, trước khi anh ấy tỉnh lại...”

Phía tây là ánh nắng chiều thê lương mà đẹp đẽ.

Ánh hào quang đỏ ối nhuộm đỏ mặt tôi, tôi nhìn bàn tay mình, thật kỳ lạ, nó có thể đoạt đi sống chết của tôi nhưng lại chẳng thể nào nắm chắc sinh mệnh.

Ngẩng đầu, nhìn ánh tà dương phía chân trời màu đỏ thẫm, chợt phát hiện, tịch dương thì ra còn có một loại ẩn dụ khác

Sau khi tịch dương qua đi, hắc dạ mới có thể buông xuống. (hắc dạ: đêm tối)

Tư Dạ, thì ra, sự bắt đầu của anh phải dùng sự kết thúc của em đối lấy, anh từng nghĩ đến chưa?

Tạo hóa luôn tạo ra những điều bất ngờ, không thể nắm bắt

Lúc này, nhìn về nơi xa bắt gặp bóng dáng Bắc Nguyệt, anh im lặng đi qua đình viện, cũng chẳng nhìn tôi lấy một cái

“Bắc Nguyệt...” Tôi gọi anh, trong giọng nói có chút khẩn cầu.

Lưng anh cứng đờ, dừng lại, tiếp theo thở dài một cái, đi tới kéo tôi vào lòng, ôm chặt

Tôi vùi mặt vào ngực anh, đón nhận nhiệt độ cơ thể và mùi hương thoang thoảng đầy mê hoặc của anh, cảm giác thật dễ chịu.

“xin lỗi...”

“Người em phải xin lỗi là chính bản thân mình.”

“Bắc Nguyệt, em không thể để anh ấy chết.”

“Cho nên nếu anh ta không chết thì người chết sẽ là em. Em sẽ bị “Thương tận” hành hạ dần dần cho đến chết... Em biết anh đau lòng đến mức nào không?”

“xin lỗi, xin lỗi...” Tôi khóc, nước mắt thấm ướt cả kimono của anh

Anh thở dài một cái lấy khăn tay ra lau nước mắt cho tôi, “Trước đây chưa từng thấy em khóc, bây giờ tốt rồi, bổ sung khiếm khuyết.”

Tôi nín khóc mỉm cười, “Bắc Nguyệt, em muốn xem pháo hoa...”

Pháo hoa xinh đẹp nhiệt từng bừng sáng trong bầu trời đêm tối, bầu trời có nó mới trở nên long lanh huy hoàng.

Ngửa đầu nhìn lên bầu trời dày đặc sao, cao vợi vợi, tôi nắm hai tay lại, khẩn cầu một nguyện vọng với ông trời.

“Tư Dạ, anh xem, pháo hoa đẹp chưa kìa. Có điều, nó không đẹp bằng đêm hôm đó”

“Tư Dạ, anh biết không? Đó là đêm đầu tiên em được xem pháo hoa, chỉ xem một lần đã thích mê luôn rồi. Những hình ảnh của đêm hôm đó từng vô số lần xuất hiện trong giấc mơ của em, mỗi lần em đều mỉm cười thức giấc. Đó là một bí mật nhỏ của em, em chưa từng nói cho anh biết...”

“Nếu như, anh biết được, có phải sẽ rất đắc ý đúng không?”

Tôi cười hi hi, đoán về mặt anh lúc phát hiện ra điều này, vui như chưa từng được vui

Mãi cho đến khi bầu trời lộng lẫy dần dần biến mất trong mắt tôi, bầu trời lại trở nên đen tối như đã chết, tôi mới khẽ nói

“Tư Dạ, muốn biết nguyện ước của em là gì không?”

Người bên cạnh vẫn đang nặng nề ngủ, lời tôi nói anh không nghe thấy

“Đời này kiếp này, vĩnh bất tương kiến.” (vĩnh bất tương kiến: không bao giờ gặp lại)

Tôi cười khổ, ngồi bó gối, đứng đưa trước sau “Nhưng, em lại hối hận rồi. Tư Dạ, không có anh, em làm sao có thể sống qua ngày?”

Quay đầu nhìn anh, anh vẫn ngủ yên lành như thế.

Cúi người xuống, hôn nhẹ lên má anh, “Thời gian được vui vẻ luôn ngắn ngủi như vậy, vì sao chúng ta lại chưa từng trân trọng nó chứ?”

Nước mắt lạnh lẽo rớt xuống lông mi cong dài của anh, mắt anh hơi động đậy, giọt lệ đó chảy qua má...

Tôi ngây ra một lúc, dùng đầu ngón tay lau đi, nhưng làm thế nào cũng không lau hết được. Giọt nước mắt đó không phải của tôi...

Tôi vừa sợ vừa bất ngờ, nhìn anh thật kĩ, người vẫn chưa tỉnh nhưng nước mắt lại từ đôi mắt đang nhắm chặt của anh từng giọt rơi ra ngoài...

“Tư Dạ, anh... đang khóc sao?”

64. Chương 64: Luân Hồi

Ngày thứ hai sau khi Tư Dạ đi khỏi, tôi được Bắc Nguyệt dẫn tới suối nước nóng được ẩn dấu trong vẻ non xanh nước biếc của khu biệt thự Hoàng gia.

Suối nước nóng bí mật và cổ kính này là thánh địa chữa thương của Hoàng gia, môi trường rất được thiên nhiên ưu đãi, điều kiện quanh năm rất tốt, có thể khiến con người ta thoải mái, chính điều đó đã làm cho con suối này trở thành tinh hoa của trời đất, có công hiệu chữa thương cực tốt.

Bắc Nguyệt đưa tôi đến nơi sông núi hùng vĩ, hoa thơm chim hót này là mong có thể mượn suối nước nóng này để tôi nghỉ dưỡng vài ngày.

Tôi thả lỏng cơ thể, áp sát vào bức tường làm bằng đá hoa cương bên cạnh suối nước nóng.

Trước mắt là một màu xanh biếc trong vắt như ngọc, núi xanh bao quanh, nước biếc chảy róc rách, những lùm hoa dại muôn màu muôn vẻ điểm xuyến những bông hoa nhiều màu trải rộng trên khắp khu đồi núi xanh đậm này.

Rõ ràng thời tiết đã gần cuối thu nhưng nơi này vẫn mang vẻ xinh đẹp kiêu diễm của mùa xuân, đẹp đến mức lay động tâm khảm, đúng là một vùng đất nguyên sơ tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài kia.

Tôi phóng tầm mắt nhìn màu xanh mềm dịu mới mẻ đó, bất giác thở dài một cái “Đẹp thật...”

Bắc Nguyệt nhỏ cây kim bạc cắm ở sau lưng dùng để lưu thông máu trong người tôi xuống, xoay người tôi một cái, cầm lấy chiếc khăn lông để bên cạnh bờ suối lau mồ hôi trên trán cho tôi...

“Đau không?” Anh đau lòng hỏi

Tôi lắc đầu, vùi mặt vào vai anh, “Không đau...”

Loại đau đớn do thuốc độc hành hạ tôi còn có thể sống sót vượt qua, một chút đau này với tôi đúng thật là chẳng có chút ý nghĩa gì.

Anh thở dài một hơi, ngả người về phía sau, dựa lưng vào bức tường thành suối, một cánh tay vẫy quanh vai tôi, để tôi nửa nằm trước ngực anh.

Tim được một vị trí thoải mái trong ngực anh, tôi thoải mái nhắm mắt lại, không e dè mà hưởng thụ dòng nước suối dịu dàng và vòng ôm ấm áp

Chúng tôi nhấp nhô lên xuống theo lực đẩy của dòng nước, cơ thể ma sát chạm vào nhau, nhưng không hề mang một chút tình dục nào.

Điều đó nghe thì chắc là không thể tin nổi, một nam một nữ trần truồng ôm nhau vậy mà có thể thoát khỏi hấp dẫn của dục vọng xác thịt, chỉ đơn thuần ôm chặt lấy đối phương.

Nhưng chúng tôi chính là như thế.

Sự ăn ý giữa tôi và Bắc Nguyệt tồn tại từ rất lâu rồi, cách sống chung với nhau đối chúng tôi mà nói chỉ là thứ bình thường chẳng hề quan trọng, chưa từng cảm thấy không thoải mái hay lúng túng gì cả,

“Làn da em ngày xưa rất đẹp, bây giờ lại chẳng chít sẹo.” Bắc Nguyệt dùng bàn tay sạch sẽ của anh sờ lên tấm lưng trần trụi của tôi, bất mãn nói.

Tôi cười nhẹ, xoay người đối diện với anh, “Xấu lắm phải không?”

“Cực kỳ xấu...” Anh cầm khăn chà sát lưng tôi, dường như làm như vậy là có thể đem những vết sẹo gớm ghiếc đó xóa đi.

“Bắc Nguyệt, chi bằng giúp em chỉnh sửa mấy vết sẹo đó, xóa đi những dấu vết xấu xí này.”

Anh siết chặt bàn tay, chưa xốt nói, “Anh nói đùa đấy...”

“Em biết, nhưng em muốn làm.”

Anh nghi hoặc nhìn tôi, “Vì sao vậy? Trước giờ em chẳng bao giờ để ý đến những cái này.”

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, ngẫm nghĩ rồi nói, “Nghe nói con người sau khi chết, về ngoài dơ bẩn đều bị lột ra, chỉ còn lại một linh hồn thuần khiết. Cơ mà, về ngoài của em quá dày quá bẩn, em sợ sẽ không lột sạch được, cho nên bây giờ nên giải quyết một vài thứ trước đi.”

“Không...” Lồng ngực vững chãi đè lên tôi, cơ thể anh run lên, giọng nói khàn đặc “Anh sẽ không để em chết đâu, tuyệt đối sẽ không để em chết, anh nhất định sẽ chữa khỏi cho em, nhất định...”

Tôi dịu dàng vỗ lên bờ vai ướt át của anh, cười nói “Em biết mà Bắc Nguyệt nhất định sẽ chữa khỏi cho em, nhất định sẽ...”

Anh run càng đáng sợ hơn, chúng tôi đều hiểu rõ, điều đó chỉ là lời nói mê sảng của người ngu mà thôi.

“Thương tận” đã xâm nhập vào máu thịt của tôi, ăn mòn xương cốt của tôi, nó sẽ đồng hành với mạng sống của tôi, dù thuốc giải có tốt hơn nữa cũng không thể tách chúng ra được.

Lục phủ ngũ tạng của tôi đã bị thuốc độc phá hủy đến mức thay đổi hoàn toàn, nội tạng sẽ dần dần thoái rữa, và hệ thần kinh cũng sẽ dần dần thoái hóa.

Cái chết, chỉ còn là vấn đề thời gian.

Anh khóc, tôi bắt đầu thở dài, mấy ngày nay dường như chúng tôi đã kết duyên với sự lạnh lẽo và cô đơn Xuyên qua bờ vai anh tôi có thể nhìn thấy trời xanh, mây trắng, khoảnh khắc này

Bắc Nguyệt, người anh đáng thương của em, em rất muốn nói với anh rằng,

Nếu như có một ngày em thực sự rời khỏi anh, anh hãy nhìn lên bầu trời, nó vẫn cao rộng như vậy, mây trắng vẫn cứ lững lờ như thế, cho nên anh đừng buồn.

Linh hồn em sẽ xuyên qua ánh hào quang tránh lệ đó, nhìn xuống nhân gian người, nhìn xuống người em yêu.

Em sẽ dùng linh hồn thuần khiết đã tách ra khỏi cơ thể dơ bẩn của em thành kính cầu nguyện ọi người.

Em chỉ cầu nguyện cả đời này các anh hãy hoàn toàn quên em đi...

Hai năm sau...

Nhìn bầu trời rộng bao la xanh thẳm như tấy, mặt hồ lóng lánh nhờ ánh nắng phản chiếu, thời gian hai năm trời cứ lặng lẽ mà biến mất trên đầu ngón tay tôi như vậy.

Đây là những ngày tháng bình lặng nhất trong cuộc đời tôi, bình lặng như một mặt hồ lặng sóng, không hề có chút biến động nào.

Tôi chưa chết, kéo dài hơi tàn sống đến tận bây giờ. Đó là kết quả mà Bắc Nguyệt đã phí bao tâm huyết, dùng mọi thứ anh đã học được cả đời để cứu mạng tôi.

Tôi không biết đây gọi là may mắn nhưng là họa đày.

Độc tính trong cơ thể thường xuyên phát tác, mỗi lần đều đau đến mức như thiêu đốt ngũ tạng, gan mật vỡ tan

Mỗi lần đến lúc ấy, tôi chỉ hy vọng bản thân chết đi như thế mới có thể tránh khỏi loại họa đày không dành cho con người này nữa.

Có điều tôi đã đồng ý với Bắc Nguyệt, tuyệt đối sẽ không từ bỏ, cho nên ngay cả một ngày nào đó dầu đã cạn đèn đã tắt, tôi cũng sẽ không tự sát.

Thực ra, cơ thể đau đớn không phải là điều khó chịu nhất, thứ đau đớn hành hạ tôi đáng sợ hơn là một loại độc có tên là “Nỗi nhớ”, mỗi ngày đêm nó đều cắn xé đày đọa tôi

Mẹ, cuối cùng con cũng hiểu rõ, vì sao bác yêu thương và nuối tiếc mẹ đến thế mà hàng đêm mẹ vẫn trốn trong phòng mình khóc đến hai mắt ứ đọng.

Là bởi vì nhớ nhung, loại nhớ nhung đó không thể kìm nén, nhớ đến mức tẩu hỏa nhập ma

Ngày biệt ly, cả thế giới đều là anh ấy.

Ban ngày, tôi nhìn lên bầu trời xanh thẳm trong suốt lặng gió, có đôi khi sẽ nhớ đến anh, nhớ rất nhiều.

Đêm dài mênh mông, trong mơ tất cả chỉ có khuôn mặt của anh, vui vẻ, thật lòng, cương định, bất thường, lạnh lùng, mê loạn, đau khổ...

Mỗi khi tỉnh lại, nước mắt đã ướt nhẹp vỏ gối, khóc đến ruột gan đứt đoạn...

Muốn gặp anh, muốn đến nôn ra máu.

Sợ gặp anh, sợ đến toàn thân run rẩy.

KHông phải vì sợ anh trừng phạt tôi, mà là tôi sợ sự căm hận của anh. Nhưng thực ra còn có những thứ đáng sợ hơn cả căm hận đó là chân tướng và sinh lý tử biệt...

Tư Dạ, anh có biết không, bây giờ em đang ở một nơi anh có thể chạm tay đến. Nhìn thì gần như vậy, nhưng lại vô cùng xa xôi.

Thứ ngăn cách chúng ta là núi cao trùng điệp của số phận, khonagr cách của chúng ta sớm đã rời khỏi khái niệm không gian, đó là khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới, cũng là khoảng cách khó vượt qua nhất.

Giống như quỹ đạo của những ngôi sao, còn chưa kịp gặp nhau đã định sẵn là mãi mãi biệt ly

“Tiểu thư, có khách đến.”

Tôi gật gật đầu, có một chút vui vẻ, cuối cùng cô ấy cũng tới rồi...

Nhìn thấy gương mặt đối diện tràn đầy sức sống tươi mới, dung nhan dịu dàng như hoa như trăng, thực lòng tôi vô cùng ngưỡng mộ cô ấy.

“Cô càng ngày càng xinh đẹp...” Lời khen ngợi của tôi xuất phát từ đáy lòng

Người đối diện nhìn tôi chăm chú một giây, rất rộng lượng nói một câu “Thần sắc của cô cũng khá lên nhiều...”

Tôi cười, rót đầy chén trà cho cô “Không cần an ủi tôi đâu, tôi có soi gương mà.”

Cô nâng chén trà lên, không quan tâm đến lời của tôi, vẫn nói, “Không phải là an ủi, đôi mắt cô càng ngày càng sáng, trong lòng đen có một màu lam nhạt, ngay cả mái tóc cũng vậy, cả người hư ảo như một cái bóng màu lam trong suốt, kì lạ nhưng rất quyến rũ. Có điều, lại không có cảm giác đang tồn tại.”

Tôi cười tươi hơn, cầm lưu quang lên, đưa lên ngón tay mình, “Qua vài ngày nữa, có lẽ sẽ thật sự trở thành một cái bóng.”

Ngón tay tái nhợt thon dài chảy ra một giọt máu màu đỏ sẫm, nhưng sau khi ngưng tụ lại liền đổi màu, trở thành một khối màu xanh đen.

Cô ấy hình như có chút ngại ngùng, thở dài khoa trương, “Cô có thể sống tới hôm nay đã là một kỳ tích rồi.”

“Đáng tiếc, kỳ tích chỉ có thể tồn tại một lúc chứ không thể tồn tại cả đời. Một người không thể nào cả đời đều gặp được kỳ tích, chưa tính là quá thần kỳ mà là không công bằng với những người khác.”

Cô lặng lẽ nhìn chén trà, từ chối cho ý kiến với lời nói của tôi.

“Anh ấy...gần đây thế nào?” Đây mới là điều tôi quan tâm nhất.

“vẫn ổn, sức khỏe không có vấn đề gì. Chỉ là lúc trái gió trở trời, nơi xương bị gãy sẽ cực kỳ đau đớn. Dùng thuốc giảm đau liều cao hơn nữa cũng vô dụng, đêm ngủ không an ổn, lúc nào cũng là vì đau quá nên thức giấc. Lúc đau đớn quá thậm chí còn lao cả người vào tường.”

Cả người tôi run lên, tôi cảm nhận được loại đau đớn khiến gân cốt đứt đoạn, mùi vị đau triệt tâm phế ngay lập tức xuất hiện trên người tôi, tứ chi bách hại tê liệt như bị điện giật.

Tôi giữ lồng ngực, ức chế dòng huyết khí đang cuộn trào trong đó.

“Cô không sao chứ?”

Tôi lắc lắc đầu, trong lòng bàn tay chỉ toàn mồ hôi lạnh.”Mọi việc bên ngoài thế nào rồi?”

“Nhờ hồng phúc của cô, tất thấy đều rất thuận lợi. Dựa vào tư liệu cô đưa tôi, việc hạ gục Xích Vũ đối với chúng tôi... chỉ còn là vấn đề thời gian. Lần này, Thiên Nhất Minh chẳng những có thể đoạt lại được địa bàn trước kia, thậm chí còn có thể phát triển lớn mạnh hơn nữa.”

“Vậy thì tốt rồi...” Tôi đặt ấm trà lên bếp lò, lấy ra túi trà mới từ một chiếc hộp giữ mùi cổ kính.

Loại trà này là Bắc Nguyệt sai người mang từ Trung Quốc về đây, có một cái tên rất đẹp, là Bích Loa Xuân.

Bắc Nguyệt nói cây trà này có dáng cong cong như con ốc, mùi vị thơm ngon trời sinh, là một thứ trà hảo hạng.

“Tôi thật không ngờ cô lại giúp anh ấy đối phó với Xích Vũ.”

Tôi cười nhạt, bắc ấm nước ra khỏi bếp lò, lại lấy ra hai chiếc chén thủy tinh tinh xảo được làm thủ công

“Anh ấy có tư cách lấy lại những thứ thuộc về mình, tôi... cũng chỉ muốn đòi lại công bằng cho anh ấy thôi.”

Vì cha, vì bác Sóc Tuyết, vì Nhược Băng, vì Nguyễn Linh, cũng vì chính bản thân tôi. Vũ cản trở cho chúng tôi một sự công bằng...

Đôi mắt đẹp đẽ của Na La nhìn tôi, không rõ là có chuyển động hay không, ý vị sâu xa nói

“vết thương của anh ấy vẫn chưa khỏi hẳn nhưng đã gấp đến mức không thể chờ đợi được nữa triệu tập mọi người, hao tổn tâm huyết, thậm chí dùng trăm phương ngàn kế, không từ một thủ đoạn nào khiến cho Thiên Nhất Minh tro tàn lại cháy, cũng đã hạ khẩu hiệu báo thù, không ngừng đả kích xích vũ. Thực ra, anh ấy làm tất cả những chuyện này mục đích cũng chỉ có một, chính là ép cho cô phải xuất hiện.”

“Tôi biết...” Tôi nhàn nhạt trả lời.

Rót nước sôi vào trong ly thủy tinh trong suốt, Bắc Nguyệt nói, ngâm bích loa xuân nhất định phải dùng loại ly này, hơn nữa phải đổ nước trước khi cho trà vào như thế mới có thể lĩnh hội được cái thú vị khi pha

trà. (trà bình thường là cho trà vào ấm rồi đổ nước, còn loại trà này là cho nước vào rồi mới cho trà, ngược so với các loại trà bình thường)

Tôi luôn kính nể lòng hiếu kỳ của mình, cho nên quan sát cực kì chăm chú.

Vừa tiếp xúc với nước trong chén, lá trà lập tức chìm xuống dưới, chỉ trong một cái nháy mắt, trong chén đã có mây trắng cuộn cuộn, hoa tuyết nhảy múa, một loại hương thơm thanh nhã đánh thẳng vào mặt. Chưa cần thưởng trà, chỉ đơn thuần là ngửi mùi trà mới pha đã thấm tận vào ruột gan rồi...

Thực sự, cảnh tượng kỳ lạ trước mắt đã khiến hai người phụ nữ cùng lúc nín thở, không dám chớp mắt, nhìn chén trà kì lạ nhưng tràn đầy sắc xuân trước mắt.

“Nhưng, có lẽ trong mơ anh ấy cũng không thể ngờ được, là cô âm thầm giúp anh ấy lật đổ Xích Vũ.” Ánh mắt Na La chuyển từ chén trà lên gương mặt tôi, ánh mắt sắc bén nhưng một con dao bóng loáng.

“Cô sẽ không nói ra chứ?” Tôi tỉnh quái cười một cái, đem nước trà xanh biếc trong chén thủy tinh trong suốt trà rót vào chén trà trước mặt cô.

“Dù sao những tin tức tôi cung cấp cho cô đã khiến cô thực hiện được những tâm nguyện của mình, từ một góc độ nào đó, cô chính là người quan trọng nhất của anh ấy.”

“có điều anh ấy lại không biết mỗi chuyện anh ấy làm chỉ là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, vốn tưởng rằng có thể tiến đến gần nhưng cuối cùng vẫn chỉ là kéo dài thêm khoảng cách mà thôi. Xích Vũ chỉ là bắt đầu, tiếp theo chính là Hoàng gia, thậm chí là Hải Lai Nhân, hễ là người có quan hệ với cô anh ấy đều sẽ không bỏ qua, tận đến khi nào ép được cô xuất hiện mới thôi.”

Tôi đưa bàn tay mình ra ôm lấy chén trà, nó làm phỏng tay tôi giống như một ngọn lửa mãnh liệt cháy sáng, thiêu đốt khiến cơ thể con người không còn chỗ nào lạnh lặn.

Thở dài một hơi thật sâu, lẩm bẩm “Tạm thời anh ta vẫn chưa mạnh mẽ đến mức có thể động được đến hai đại gia tộc này. Có người đem đánh đồng thời gian là thuốc chữa thương thuốc nhất. Trái lại, tôi lại cảm thấy nó càng giống như một tên sát thủ âm thầm hơn, có thể giết chết hoàn toàn quá khứ, ngay cả một mảnh áo giáp cũng không chữa lại.”

Na La không đồng ý, nói “Sợ là anh ấy chưa kịp quên mất thì thế này cũng đã bị anh ấy làm cho long trời lở đất. Cô có biết bây giờ anh ta đáng sợ nhường nào không...”

Ánh mắt cô ta rời khỏi tất cả mọi thứ phía trước, dường như đang nhớ lại chuyện gì đó nhưng tuyệt đối không phải là chuyện vui.

Bởi vì ánh mắt cô ta tràn đầy sợ hãi, cả người khẽ run lên, dùng tay trái ôm lấy cánh tay phải của mình, dường như làm vậy có thể khiến bản thân an toàn một chút, hoặc giả là có thêm một chút dũng khí.

“Anh ấy bắt đầu thích đùa giỡn với mạng sống của người khác, thích hành hạ thể xác và tinh thần người khác, thích tìm mọi phương pháp khiến người phản bội anh ấy chết một cách cực kỳ đau khổ, hoặc sống không bằng chết. Trước kia anh ấy chưa từng như vậy, mọi người đều nói anh ấy đã thay đổi rồi, trở nên điên cuồng, mẫn cảm, đa nghi, không thể khuyên nhủ được...”

Tôi mở to đôi mắt nhìn cô ta, mặc kệ tách trà trong tay nóng bỏng, cơ thể vẫn run lên cực mạnh như trước, một loại run rẩy phát ra từ linh hồn, giống như cô ta.

“Hiện tại, anh ấy có rất nhiều phụ nữ...” Trong giọng nói lo âu của cô ta mang theo một loại cay đắng khôn kể, “Tất cả chỉ là công cụ phát tiết dục vọng, anh ta rất thích hành hạ các cô ấy, chơi đủ rồi thì ném cho thuộc hạ, đã... chết rất nhiều người rồi.”

Chén trà trong tay tôi ngay lập tức đổ xuống chân tôi, may là cách một lớp kimono nên không bị bỏng nặng. Nhưng vẫn có một tảng đồ hồng lớn, người hầu đứng bên cạnh lập tức đưa khăn bông tới.

Tôi nhận lấy, không nói gì, phất phất tay ra hiệu cho họ đi xuống.

“Anh ấy... đối xử với cô thế nào?”

“cũng may, anh ấy rất dịu dàng với tôi...”

Trái tim dường như bị một thứ gì đó đâm vào, rất đau.

Tôi không nhìn cô ta, tay còn bận lau nước trên chiếu tatami, “Vây thì tốt rồi, Na La cô hãy thông cảm cho anh ấy một chút. Cô biết đấy, bản tính của anh ấy không phải như vậy.”

Cô ta đột nhiên nhướn mày cười một cái, khinh thường nói “tất nhiên là tôi biết, anh ấy chỉ là đau khổ quá, không có chỗ nào phát tiết nó ra mà thôi. Không làm như vậy, anh ấy không biết mình phải sống tiếp kiểu gì nữa.”

Tôi gật gật đầu, không nói gì nữa

Không khí dường như đóng băng lại vào giây phút này, chúng tôi đột nhiên trầm mặc tựa như không còn gì để nói, kiểu trầm mặc đó đã từng tồn tại rất lâu giữa chúng tôi, nó khiến không khí căng thẳng hơn một chút.

“Nếu như...” cô ấy dừng lại một chút, giống như đang suy nghĩ có nên nói tiếp hay không,

Tôi nhìn cô ấy, chờ đợi về tiếp theo.

“Cô không chết liệu cô có trở về bên anh ấy không?”

“Có chứ!” Tôi nhìn thẳng vào mắt cô ta, khẳng định chắc nịch “Nếu tôi khỏe mạnh giống như cô... Không, chỉ cần khỏe mạnh bằng một nửa cô tôi cũng sẽ trở về bên cạnh anh ấy.”

“Cho dù anh ấy thù hận cô, cho dù anh ấy bắt cô phải chịu nhiều tủ nhục, cô cũng trở về sao?”

Tôi cười, ngữ khí lại càng nghiêm túc hơn, “Kể cả anh ấy từng xẻo từng thối thịt trên người tôi, tôi cũng sẽ trở về bên anh ấy.”

Trong mắt cô ta có thứ gì đó chợt lóe lên, đó là một thứ gì đó rất phức tạp, rất khó hiểu, khiến người ta không cách nào hiểu nổi, có lẽ ngay cả chính cô ta cũng không hiểu rõ hàm ý trong ánh mắt này.

Tôi lắc lắc đầu, thở dài nói “Rất hy vọng giả thiết của cô có thể biến thành sự thật, đáng tiếc, cuộc đời tôi không tồn tại giả thiết này. Thời gian của tôi không còn nhiều nữa, mà tôi cũng không muốn chết trước mặt anh ấy.”

Cô ấy cứ nhìn chằm chằm vào tôi như vậy, rất lâu rất lâu, dường như muốn tìm cho ra thứ gì đó trên mặt tôi.

Trời ngả về tây, ánh nắng chiều đẹp để nhuộm đỏ khuôn mặt chúng tôi

“Cô nên về đi... miễn cho anh ấy sinh nghi.” Tôi không đứng dậy, thậm chí còn không nhìn cô ấy, một cách tiếp khách chẳng hề lịch sự chút nào.

Cô ta đứng lên, không nói gì, đi thẳng về phía cửa

“cô biết không?” cô ta đột nhiên nói, “Mỗi lần lên giường với tôi, anh ta đều gọi tên cô, chúng tôi... đều chỉ là vật thay thế của cô mà thôi. Ha ha...”

Tiếng cười của cô ta kì quái mà cô tịch, đột nhiên quay đầu lại hung dữ nhìn tôi chằm chằm

“cô có vui không? Tuy nhiên tôi phải nhắc cô, nếu để anh ta bắt được cô, trừ phi cô chết, nếu không anh ấy sẽ cho cô hiểu rõ thế nào gọi là sống không bằng chết.”

“Tôi biết rồi...” Tôi gật gật đầu, chén trà trong tay lặn tẩn gợn sóng.

Trời đã tối, tôi hạ chén trà trong tay xuống, từ từ nằm trên chiếu tatami lạnh buốt.

Ánh trăng sáng tỏ giống như một cái vòng bạc treo trên màn đêm dày đặc đen tối, sao rải đầy trời, tựa như ánh mắt thâm tình của một người yên lặng chăm chú nhìn tôi.

Tôi lặng lẽ nằm ở đó, bị đêm tối trầm lặng và ánh trăng sao lộng lẫy bao bọc, ôm ấp, mặc kệ chúng lưu lạ trên da thịt giá lạnh của mình từng cơn xúc cảm khác thường.

Yên lặng nhắm mắt lại, hưởng thụ sự âu yếm của đêm tối. Đen tối dày đặc giống như một bàn tay dịu dàng dỗ dành sự trống rỗng, tịch mịch và khao khát của tôi.

Tư Dạ, em rất nhớ anh, nhớ cái ôm thắm đượm tình cảm của anh, lồng ngực ấm áp, nụ hôn ngọt ngào, sự an ủi dịu dàng, chúng từng là bến bờ mãi mãi cho linh hồn phiêu bạt của em.

Nhưng, em lại đánh mất chúng rồi.

Em không sợ anh trừng phạt, cũng cam lòng đón nhận phần nộ của anh.

Tuy nhiên, em lại không thể đến bên anh được.

Cơ thể này đã không còn cách nào mang vui vẻ đến cho anh nữa, nó sắp khô héo rồi.

Cơ thể mang theo căn bệnh vô phương cứu chữa này cũng chẳng thể nào an ủi những xao động của anh nữa, nhìn thấy dáng vẻ thoi thóp này của em chỉ khiến anh càng thêm đau khổ mà thôi.

Quan trọng nhất là, em không thể để anh biết, để đổi lấy sự hồi sinh cho anh, em đã tiêu hao hết năng lượng sống trong cuộc đời mình.

Cho dù anh rất hận em thì cũng sẽ cảm thấy khó chịu vì điều ấy, phải không?

Đêm khuya...

Một đôi cánh tay mạnh mẽ bế tôi từ trên mặt đất lên, cơ thể lạnh buốt rơi vào trong một vòng ôm ấm áp tràn đầy mùi thơm.

“Bắc Nguyệt...”

Anh không nói gì, bế tôi về phòng của anh, đặt tôi lên giường anh, dần dần kéo bộ kimono trên người tôi xuống.

Kimono bị kéo xuống làm lộ ra làn da tinh mịn trắng trẻo như làn da của một đứa trẻ sơ sinh, trắng như tuyết, vô cùng hoàn hảo.

Có thể đem cơ thể nát tan không còn chỗ nào lành lặn đầy vết sẹo của tôi khôi phục đến mức độ này, tôi không thể không nghi ngờ y thuật chuyên môn của Bắc Nguyệt, thêm một lần nữa bội phục anh sát đất.

Nằm sấp trên giường anh, Bắc Nguyệt lấy thuốc mỡ ra nhẹ nhàng bôi lên làn da khắp người tôi. Loại thuốc mỡ này dùng 15 loại dược liệu quý tinh luyện mà thành, có thể làm mất đi những nốt chấm đỏ sau khi chính hình sẹo.

Tay của Bắc Nguyệt rất ấm, rất dịu dàng, rất thoải mái, tôi cảm thấy hơi mệt mỏi và buồn ngủ

Làn da phía sau lưng tôi rất nhanh, Bắc Nguyệt không đánh thức tôi dậy, bàn tay linh hoạt thăm dò phía trước tôi, nơi đó một vết sẹo là do Lưu quang đâm vào bị thương, là vết sẹo khó mờ nhất trên cơ thể tôi.

Ngón tay thon dài của anh dính một chút thuốc mỡ lạnh lạnh, nhẹ nhàng xoa lên trước ngực tôi, rồi vô tình xẹt qua đầu ngực đang dựng đứng lên của tôi... Nhẹ nhàng run rẩy, nhưng không tiếp tục di chuyển nữa, đầu ngón tay vuốt nhẹ lên khe ngực của tôi, lòng bàn tay còn lưu luyến trên bầu ngực mềm mại của tôi.

Cảm giác được bàn tay âu yếm của anh, tim đập nhanh hơn, hơi thở cũng rối loạn, tôi mở mắt ra...

Quay sang, vùi đầu vào trong ngực anh, “Bắc Nguyệt, anh muốn em, phải không?”

“Ngưng Tịch...” Anh trêu mến vuốt ve làn da trần trụi sau lưng tôi

Tôi khẽ run lên, nói năng lộn xộn “Nhưng...em không thể cho anh được. Bởi vì, em không muốn khiến anh đau khổ hơn.”

Anh ôm lấy tôi rất nhẹ, nhẹ nhàng như thể người trong vòng ôm đó làm bằng thủy tinh vậy, “Anh hiểu mà...”

Tôi ôm lấy cổ anh, rầm rứt khóc, “Bắc Nguyệt, em rất nhớ anh ấy, thực sự rất nhớ...”

“Anh biết, anh biết, nhưng nếu em không muốn nói ra chân tướng thì em không thể đi gặp anh ta. Anh ta sẽ hành hạ em còn khổ sở hơn cả Thương tận nữa...” Đôi mắt anh đầy xót xa hôn lên trán tôi, tóc mai của tôi và cả đôi mắt đầy nước của tôi nữa.

“Bác Nguyệt, em phải làm thế nào đây?” Tôi cuộn tròn vào lòng anh, đôi mắt nhắm lệ ngược lên nhìn anh.

Anh khẽ xoa lên môi tôi, dịu dàng nói, “Kể cả Hoàng gia chỉ còn một người duy nhất cũng sẽ bảo vệ em đến cùng, Ngưng Tịch, anh sẽ không để bất kì người nào làm tổn thương em nữa.”

Anh cởi kimono ra, ôm tôi vào ngực, dùng bộ ngực ấm nóng của anh an ủi sự cô đơn, lạnh lẽo, run sợ, bất lực của tôi.

Trong chăn nóng bỏng nhưng lại không phải loại lửa nóng của tình dục, chỉ là huyết nhục tương thông, dịu dàng an ủi đối phương, đó chính là sự dốc lòng chăm sóc của một linh hồn hiền hậu ôn hòa đối với một linh hồn bơ vơ khác.

Nằm trong lòng Bác Nguyệt, những giọt nước mắt ngốc nghếch cứ thế trào ra, hết lần này đến lần khác.

Bác Nguyệt dịu dàng hôn lên làm khô thứ chất lỏng mặn mặn mà băng giá đó cũng là hết lần này đến lần khác...

Mãi cho tới khi tôi đã mệt vì khóc mới rúc vào lòng anh run rẩy điên cuồng, anh ôm lấy vai tôi, dịu dàng vỗ vỗ lưng tôi.

Sau đó nằm đè lên người tôi, nụ hôn ướt át nóng bỏng hết như mưa phùn mềm mại dịu dàng rơi lên từng tác da thịt trên người tôi.

“Bác Nguyệt...” Nước mắt của tôi lại muốn rơi xuống, ánh mắt nhìn anh tràn đầy thương cảm.

Anh thở dài một hơi, gật gật đầu, nghiêng người, một bàn tay nắm chặt lấy vai tôi, rồi không nhúc nhích nữa.

Tôi xoay người, tựa vào ngực anh.

Anh khẽ xoa bờ vai tôi, không nói gì nữa.

Tuy vậy, tôi vẫn hiểu được loại ngôn từ không thành tiếng của anh, muốn em, không chỉ là vì dục vọng, mà lý do lớn hơn là vì xót xa cho em

Nhưng Bác Nguyệt à, em không biết anh có hiểu hay không, nếu như em có một cơ thể khỏe mạnh tinh khiết, em hi vọng nó có thể khiến anh vui vẻ hơn bất kì người nào, để đền đáp những đau khổ mà kiếp này em đã mang đến cho anh.

Nếu như em yêu anh, em cũng có thể yên dạ yên lòng hưởng thụ vòng ôm dịu dàng của anh, cùng anh thiêu đốt trong ngọn lửa dục tình.

Có điều, em đã héo tàn rồi, máu của em, cơ thể của em, thậm chí ngay cả hơi thở của em cũng mang hương vị mục nát của người chết.

Em không biết có phải người sắp chết đều có ước mơ như thế này không, phần xác bần thiêu sẽ được tách ra, chỉ còn lại một linh hồn thuần khiết

Cơ thể em đã không thể khôi phục lại sự thuần khiết nữa, em không thể khiến linh hồn mình cũng sa đọa giống nó được.

Không có tình yêu, em không tìm được một lý do thích hợp nào bắt chính mình đem thân xác sắp phải đối diện với cái chết đi làm vậy bần linh hồn trong trắng của anh.

Cho nên, Bác Nguyệt, hãy tha thứ cho em lần cuối cùng, cũng như một sự kiên trì cuối cùng...

Sau hôm ấy, tôi không còn gặp lại Na La nữa. Mấy tháng sau, Bác Nguyệt nói với tôi, cô ta đã chết rồi

Giây phút cuối cùng của một trận quyết đấu mang tính quyết định, cô ta đã chết trong cái bẫy do Vũ thiết kế.

Lúc biết được tin này, trong lòng tôi có một cảm giác kì lạ, không thể phân biệt được là khổ sở, thương tiếc, hay là vui mừng nữa.

Điều đó khiến cho ánh mắt của tôi lúc nhìn cô ta lần cuối cũng phức tạp khó hiểu như thế

Tôi không ngừng suy đoán, cô ta có được chết trong lòng anh ấy hay không, nếu là có, cô ta thật sự khiến tôi vừa hâm mộ lại vừa ghen tị.

Nhưng tôi cũng hiểu rằng, đó là thứ cô ta đáng được hưởng, từ một góc độ nào đó mà nói, cô ta có tư cách hưởng thụ điều ấy hơn tôi

Mặc kệ là thế nào, cô ta cuối cùng cũng nắm được kết quả ỏi tình cả đời của mình.

Cô gái xinh đẹp như hoa, nhan sắc như ngọc, nụ cười trước khi chết của cô ta chắc cũng xinh đẹp như vậy.

Trải qua một chiến dịch dài đằng đẳng nhuộm đầy máu tươi, Thiên Nhất Minh đã hoàn toàn chiến thắng Xích Vũ.

Hoàn Tư Dạ đoạt lại tất cả mọi thứ thuộc về mình, thậm chí còn nhiều hơn thế...

Sau đó, anh dùng thủ đoạn độc ác đến mức khiến người ta giận sôi sùng sục, đuổi tận giết tuyệt gia tộc Hiên Viên.

Chỉ trừ Vũ, đó không phải là Tư Dạ giơ cao đánh khẽ, mà là anh ta đã mất tích, mất tích một cách thần bí trước khi chiến dịch bắt đầu.

Không một ai biết anh ta đã đi đâu, đương nhiên, ta tôi lại càng không biết. Anh ta không tới tìm tôi...

So với sự hưng suy bất ngờ mang đầy tính huyền thoại của Xích Vũ, sự phục hưng của Thiên Nhất Minh càng giống như được một vị tiên giúp sức hơn.

Chỉ một khoảng thời gian hơn 2 năm trời, bá chủ châu Á ngày trước từ thế phải mai danh ẩn tích đã cực kì có khí thế phục hưng lại như một tia chớp, trở lại như xưa.

Tốc độ nhanh chóng, thế lực lớn mạnh đã đến mức khiến người ta phải kinh sợ.

Sự quật khởi của một triều đại tất nhiên luôn đồng hành với sự sụp đổ của một triều đại khác.

Gia tộc Hiên Viên gần trăm năm trời làm trời đất rung chuyển ở Hà Lan, đã hoàn toàn bị tiêu diệt.

Người ngoài đều nói nó bị hủy trong tay của lão đại đời thứ bảy.

Nhưng người ngoài không hề biết, người thực sự phá tan cơ nghiệp trăm năm của Hiên Viên gia là tôi, là sinh vật được che giấu kĩ nhất trong gia tộc Hiên Viên, Hiên Viên Ngưng Tịch.

Mọi chuyện trên đời chính là trăm đổi nghìn thay như thế, đau khổ dây dưa.

Đã từng, vì sự phục hưng của Hiên Viên gia, tôi hết lần này đến lần khác bán đứng bản thân, từ thể xác đến linh hồn.

Thế mà bây giờ, cũng là tôi đem tất cả sự rực rỡ, vinh quang, thậm chí là toàn bộ dòng máu của gia tộc này cho vào mộ phần.

Bác tôi từng nói, lịch sử lấy xương làm bút, nước mắt làm giấy, máu làm mực.

Tôi không biết lịch sử của Hiên Viên gia có kinh tâm động phách giống thế hay không

Nhưng tôi biết rõ, nếu như cha tôi ở dưới suối vàng biết được ông sẽ không quan tâm. Ông mới là người thông minh thực sự, mặc kệ mọi thứ, chẳng quan tâm đến vinh quang, thứ có thể khiến ông để tâm chỉ có duy nhất một người mà thôi.

Vũ cũng sẽ không để tâm, lúc giam lỏng tôi anh ta đã từng nói, cha tôi căn bản không có nguyện vọng gì cả, hết thấy chỉ là cái cố để anh ta giữ tôi lại mà thôi.

Anh ta chỉ là thích thấy tôi lên núi đao xuống biển lửa vì anh ta, quên cả sống chết, như vậy anh ta mới cảm thấy ấm áp, mới cảm thấy thỏa mãn.

Đúng, chẳng ai để tâm cả.

Phồn hoa tan biến, tất thấy chỉ là ảo ảnh trong mơ, là hoa trong kính, trăng trong nước.

Tòa thành cổ kính chứng kiến lịch sử huy hoàng của Hiên Viên gia đã trở thành hoa viên của Hoàn Tư Dạ, đem lại sự vui vẻ cho anh.

Không bao lâu sau nó đã bị anh thiêu hủy hoàn toàn.

Tôi chưa kịp gửi cho nó một bài điều văn đã bắt đầu phải sống kiếp lưu vong.

Trở ngại là sự bảo hộ của nội các Nhật bản, anh không thể trắng trợn không kiêng dè gì mà động đến người của Hoàng gia, nhưng thế gian không phải chỉ có một con đường.

Người trầm luân trong bóng tối giỏi nhất làm việc gì? Giỏi nhất chính là cách làm những chuyện cũng nằm trong bóng tối.

Không ngừng tập kích, đánh lén, khiêu khích, khiến Hoàng gia cả đời không màng thế sự chịu không nổi sự phiền toái này.

Bất đắc dĩ, Bắc Nguyệt chỉ có thể hết lần này đến lần khác đổi chỗ ở cho tôi.

Hoàng gia là một gia tộc toàn các Ninja từ xưa đến giờ, chỗ ở bí mật có quá nhiều.

Nhưng anh ấy cũng rất có bản lĩnh, lần lượt truy tìm được tung tích của tôi.

Có nhiều lần, nguy hiểm đến mức chỉ thiếu một chút nữa là rơi vào lòng bàn tay anh.

Các thế lực ủng hộ anh không ngừng lớn lên, dần dần đó trở thành một cuộc đua có thế lực mạnh bỏ xa những cuộc đua trước đây.

Joey nghe được tin tức này, ba lần bảy lượt muốn tôi đến Italia, Nhật Bản là vùng đất ngoài tầm tay hấn, châu Âu mới là thiên hạ của hấn.

Tôi nói với hấn, ý tốt của hấn tôi nhận nhưng tôi dù có chết cũng không tới Italia.

Hấn giận dữ nói với tôi sớm biết như vậy, hấn phải đem bóp chết Hoàn Tư Dạ sớm một chút, như vậy sẽ không gặp phiền toái như này nữa.

Tôi mỉm cười, nói với hấn, nếu chuyện đó xảy ra thì dù chết tôi cũng không tha thứ cho hấn

Chỉ là, chuyện gì phải tới dù trốn cũng không tránh khỏi.

Lúc thế lực của anh đã mạnh đến mức có thể khiêu chiến với cả chính phủ Nhật bản, Hoàng gia, Bắc Nguyệt, đều không thể bảo vệ cho tôi được nữa.

Nhìn thấy ánh mắt buồn khổ của Bắc Nguyệt, tôi chỉ có thể đồng ý với hấn đến Italia. Tuy rằng không biết bên kia có thứ gì đang chờ đợi tôi, nhưng cũng còn tốt hơn là quay về với vòng “ôm ấp” của Tư Dạ

Tất thấy đều giống như trời định...

Đêm hôm đó, toàn thân anh chỉ có một màu đen kịt giống như bóng ma trong đêm tối, đập lên ánh sáng gọi tình nhanh chóng đổ bộ tới.

Tôi cả người đầm máu, nhìn thấy nụ cười tàn nhẫn, ánh mắt lạnh lùng đó, tim cứ đập liên hồi, không phải sợ hãi, mà là thương nhớ.

Trong một khắc kia, rất muốn chạy thật nhanh, ôm chặt anh, thì thầm bên tai anh

Cuối cùng anh cũng tới rồi, anh có biết không? Giác mơ quấn quanh linh hồn em, em đau khổ mong chờ anh biết bao...

65. Chương 65: Bụi Gai

Có lúc sẽ nghĩ, nếu như ông trời cho em thêm một cơ hội nữa liệu em có chọn sẽ gặp anh hay không.

Chỉ vì khoảnh khắc tuyệt vời đó đã biến thành số mệnh cả đời em.

Tình cảm điên cuồng của anh khiến em không thể trốn chạy, gông cùm xiềng xích quá cường bạo của anh khiến em không còn đường thoát, sự chiếm hữu bá đạo của anh khiến giấy dựa cũng chỉ là bất lực.

Tình cảm đó giống như một khoảng chân không, áp bức đến mức ngạt thở.

Anh dùng máu thịt đúc thành gông xiềng cả đời vây em trong lao tù của yêu và hận

Em liều mình giấy dựa, em liều chết kháng cự, em khao khát được thoát ra khỏi bóng đen của anh

Nhưng lại quên mất trong rất nhiều đêm tối ánh mắt anh nhìn em đã chăm chú đến mức nào

Không rời không bỏ, sống chết gắn bó.

Có lẽ, cuồng nhiệt của anh đã kinh thiên động địa

Cho nên ông trời không cho em thoát khỏi anh. Tình yêu kinh thiên động địa, hoành tảo loạn thế của chúng ta đã khiến ngay cả ông trời cũng động lòng.

Chỉ là chúng ta đã trải qua vòng luân hồi của sống chết cho nên không thể quay về như trước kia

Ánh mắt của anh chỉ còn lại sự lạnh lẽo, nụ hôn của anh chứa đầy sự trừng phạt, ngay cả sự độc chiếm của anh cũng là cực hình.

Anh nói, phải khiến em như sống trong chín tầng địa ngục, muốn sống không được, muốn chết không xong.

Em chẳng thể giải thích, không có sức mà biện bạch cũng chẳng có nơi nào dốc bầu tâm sự.

Trong cổ họng em cứ nghẹn lại trăm nghìn từ ngữ, rất khó chịu nhưng lại không cách nào nói ra miệng

Tư Dạ, nói cho em biết

Về đau khổ này của em có khiến anh vui vẻ hay không?

Thấy em bị hành hạ thế này, linh hồn của anh có được cứu rồi không?

Cơ thể em còn có thể sưởi ấm trái tim đã đóng băng nghìn năm của anh không...

Tôi đã tỉnh nhưng lại không muốn mở mắt, chỉ bằng việc trong miệng đầy mùi máu tươi và trong không khí chất đầy luồng khí hoan ái dâm ô đã đủ giày vò tôi đến mức da đầu run lên nhưng tôi vẫn không tài nào mở mắt nổi

Quá mệt mỏi, cơ thể như bị rút cạn nước và máu, chỉ chừa lại một cái xác khô cằn.

Đầu đau đến mức như muốn vỡ ra, trong lòng lại càng đau đớn gấp bội, dòng máu không ngừng cuộn trào trong cổ họng giống như cái miệng này đang vào tư thế chuẩn bị sẵn sàng cho dòng máu sắp phun ra

Có điều cơ thể cường tráng của người đàn ông vẫn đè trên người tôi như trước, dục vọng nóng bỏng như một con dã thú hung dữ, không hề lưu tình cần xé cơ thể đã bị dày dạn đến mức không chịu nổi này.

Bao lâu rồi? Bị anh mỗi ngày mỗi đêm xâm phạm chiếm hữu như vậy đã bao lâu rồi?

Thôi miên thất bại, càng làm cho anh điên cuồng hơn, mỗi lần đều như muốn ăn thịt người vậy, dùng lực mạnh đến mức tàn bạo hận không thể xé rách người tôi, đập vụn nghiền nát thành bột, uống thẳng vào bụng.

Đó dường như một cách trừng phạt, trừng phạt tôi cố tình lừa gạt, phản bội tàn nhẫn, vô tình bỏ đi.

Trừng phạt tôi dùng thuật thôi miên mê hoặc anh để bắt anh kết thúc cuộc sống tạm bợ này của tôi.

Đối với thứ hành vi ngu xuẩn đó chính bản thân tôi cũng không ngừng hối hận.

Đúng là quá nóng vội muốn kết thúc cho nên mới ngu ngốc nghĩ ra cách làm như vậy.

Mà lại quên mất rằng báo thù và oán hận của anh vẫn chưa khép lại, cái chết sao có thể thực sự là một cái kết được chứ?

Tôi nằm dưới thân anh hèn mọn thở dốc, dùng cơ thể gầy guộc thỏa mãn lòng báo thù của anh, không giãy dụa, không phản kháng, lặng lẽ không lên tiếng thừa nhận phần nợ như mưa giây chớp giạt của anh.

Na La nói không sai, anh bây giờ cực kì đáng sợ.

Cho dù cho tôi có dụ dỗ đến thế nào, anh vẫn hung hăng muốn tôi như thế, vẫn đầy dọa cơ thể tôi một cách tàn bạo. Đường như anh coi tôi không có cảm giác, chỉ là một con búp bê vô tri có thể tùy ý đùa giỡn

Người đó từng khiến tôi cực kì cảm động, khiến tâm hồn tôi rung rinh, những ngọt ngào anh từng trao tôi biến thành một giấc mộng đẹp đẽ nhưng xa vời không thể chạm tới, nó chỉ còn là kí ức, đôi mắt khôn ngoan dường như đang cười nhạo sự yếu đuối của tôi.

Anh ôm lấy cơ thể tôi, bắt đầu từ phần anh dùng hàm răng sắc bén trắng muốt của mình cắn nuốt cơ thể tôi, trên làn da đã được Bắc Nguyệt nhọc công chinh sửa lưu lại từng chuỗi dấu hôn bắt mắt đến mức thâm không muốn nhìn.

“Cô cho rằng xóa đi vết sẹo trên vai là có thể hoàn toàn quên tôi hay sao?”

Nghe thấy tiếng thầm thì lạnh giá của anh, tôi chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ.

Em sao có thể quên anh chứ?

Cơ thể em đã từng có vô số lần ông chạm vào nhưng trái tim em thì chỉ có anh chạm tới được

Em khắc tên anh trong tim mình, như vậy sau khi em chết rồi, bất luận là thiên đường hay địa ngục, em vẫn chỉ thuộc về một mình anh.

Vì sao phải xóa đi mấy vết thương đó?

Chỉ vì không muốn nhớ đến cơ thể trăm lỗ ngàn loét này từng bị người anh trai huyết nhục tương thân của em chà đạp, dầy dọ.

Chỉ vì không muốn một ngày kia, nếu gặp lại nhau lại dùng hình dạng xấu xí đó tới đối diện với anh.

Em, sợ anh sẽ đau lòng.

Có điều... Tôi khế lắc đầu,

Xem ra em đã lo lắng quá mức rồi

Có vẻ như anh còn thích nhìn cơ thể đầy ắp vết thương như trước đây của em hơn, phải không?

“Tĩnh rồi sao?” Anh nắm lấy cằm tôi, đôi môi nóng bỏng tham lam phủ lên.

Tôi nghiêng mặt đi, không sợ bị nụ hôn của anh làm cho ngừng thở mà chỉ sợ không kiềm chế được sẽ phun máu vào miệng anh.

Anh không nói gì buông lỏng tay ra, chẳng hề gượng ép bắt tôi hôn anh.

Chỉ là thân dưới cử động càng mạnh bạo hơn, thổi quét tất cả bóng tối, giống như một đoàn quân tàn bạo đến bóc lột tàn nhẫn cơ thể tàn tạ hết mức này của tôi.

Tôi nghiêng mặt đi, nhú mào chịu đựng.

Tâm tư bay đi, mỗi lúc đau khổ không chịu được, tôi sẽ để suy nghĩ rời khỏi cơ thể, việc đó với tôi dường như không hề khó khăn.

Tư Dạ chẳng hề biết, anh tăng lực làm cho cơ thể tôi đau hơn, đau hơn anh tưởng tượng nhiều lắm

Đơn giản chỉ là làm tình, có đau đớn hơn nữa cũng chẳng sao hết.

Thế nhưng nội tạng tôi đã bị “Thương tận” hành hạ đến mức chức năng rồi, rất nhiều cơ quan đã bắt đầu hoại tử

Sự sung mãn của anh khiến mỗi cú va chạm đều giống như một cây búa đập mạnh vào nội tạng bên trong người tôi, đầu tưởng như gan mật cũng vỡ...

Mỗi lần như vậy, tôi chỉ có thể nghiêng rằng thật chặt, bắt bản thân ngàn vạn lần không được phát ra tiếng kêu

Tôi sợ mình vừa mở miệng, máu sẽ phun ra như một dòng thác mạnh.

Anh dùng cách thức mà chính bản thân anh cũng không hiểu rõ mà hành hạ tôi, tôi cứ như vậy, hèn hạ nằm dưới người anh, chẳng có chút khí chất nào.

Nhưng kể cả như thế tôi vẫn rất cảm kích ông trời, có thể để tôi lúc trước khi chết, thấy được anh và được anh một lần nữa ôm vào lòng.

Tư Dạ, anh tin không? Đêm nào em cũng mơ thấy anh, được anh hôn, được anh ôm, được dục vọng nóng bỏng của anh lấp đầy cơ thể trống rỗng, trái tim không trọn vẹn của mình.

Giống như một con thiêu thân lao đầu vào lửa, biết hận thù của anh giống như một ngọn lửa, phần nộ của anh như sấm sét sẽ đem cơ thể đáng thương của em tàn nhẫn cắn xé, nhưng trái tim vẫn như thế, không oán không hối tìm đến nơi của anh

Anh nhất định sẽ không tin. Chuyện ấy ngay cả chính em còn không tin anh làm sao có thể tin được chứ?

Tôi từng tàn nhẫn đến mức nào, lừa gạt anh hết lần này đến lần khác, phản bội anh hết lần này đến lần khác, anh làm sao có thể tin tôi lần nữa?

Thở dài nặng nhọc một hơi, nếu như coi tất thấy chỉ là báo ứng như vậy tôi sẽ cảm thấy không có gì là quan trọng nữa

Tôi chỉ lo cho Bắc Nguyệt, không biết có phải anh đang thực sự nằm trong tay Tư Dạ hay không...

“Ừm...” Lúc thần trí của tôi đang bay đi xa, cơ thể nhỏ bé và yếu ớt của tôi đột nhiên bị anh mãnh liệt đẩy sâu vào, lực quá mạnh khiến tôi đau đốn ưỡn người lên, nửa người trên cong cong đón nhận cơn cao trào dữ dội của anh

Không biết đã qua bao lâu, người bên trên tôi cuối cùng cũng thỏa mãn, nằm trên người tôi nặng nề thở dốc, một lát sau, rút hoàn toàn cơ thể ra khỏi người tôi, kéo lấy áo ngủ bên giường, không thèm đếm xỉa khoác lên người, không thèm liếc tôi một lần nữa.

Tôi nghiêng người đi, đưa lưng về phía anh, hạ giọng ho khan, bọt máu ngai ngái vương trong cổ họng, cố gắng đè ép nó vào trong người.

Nghe thấy tiếng anh bỏ đi, tôi vội vàng xoay người, khởi động cơ thể yếu ớt, giữ chặt vạt áo anh, “Tư Dạ...”

Anh dừng lại, quay sang dùng ánh mắt lạnh lùng khiến người ta run sợ nhìn tôi

“Có thể nói cho em biết, Bắc Nguyệt sao rồi?” Tôi nằm trên giường, hèn hạ cầu xin anh

Thế mà anh ngay cả một chữ cũng không nói, khẽ nâng cằm tôi lên, trong mắt là một sự dịu dàng quái lạ

“Em gầy quá, phải bồi bổ nhiều vào. Thích ăn bộ phận nào trên người anh ta, anh bảo người làm cho em?”

Trong giọng nói hời hợt của anh có một loại nghiêm túc và bình tĩnh sâu thẳm trong đáy mắt dâng lên một tia hưng phấn màu máu, tất thấy những thứ này đều rất quen thuộc, đáng về anh trước khi giết người chính là như thế, nhận thức này khiến tôi sởn tóc gáy...

“Tư Dạ...” Tôi dùng ánh mắt cầu xin ngẩng lên nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của anh

Anh chuyên tâm nhìn tôi một giây, khẽ cười một tiếng, kéo cơ thể đầy vết xanh tím của tôi ôm vào lòng, thân mật vỗ về tấm lưng trơn nhẵn của tôi, dịu dàng nói

“Đừng sợ, trêu em thôi. Muốn gặp anh ta à?”

Dịu dàng đăm đếu xuất hiện bất ngờ lại càng khiến tôi run mạnh hơn

“nếu để em gặp anh ta, em sẽ báo đáp anh thế nào?” Anh dùng đôi tay nâng mặt tôi lên, ánh mắt dịu dàng như sắp chảy ra nước.

Chớp mũi lướt qua làn môi đang mấp máy của tôi, khẽ thở dài “Để anh hôn em được không? Đã rất lâu rồi em không cho anh hôn em.”

Tôi giống như con ếch đang nằm trong tầm ngắm của rắn độc, vẫn không nhúc nhích, mở to đôi mắt bất lực và kinh hoàng nhìn anh,

Còn chưa kịp hoàn hôn, anh đã lập tức hôn lên môi tôi, đầu lưỡi linh hoạt cạy mở hàm răng tôi, nhiệt tình như lửa dây đưa với tôi.

Nụ hôn dịu dàng như thế này, ba năm qua chỉ từng xuất hiện trong giấc mơ, tôi dần dần khép mắt lại, say rồi, chỉ là một nụ hôn mà thôi, một nụ hôn không mang theo ý trừng phạt...

Đúng lúc ấy, anh bất thành linh hung hăng tát tôi một cái, sau đó đứng lên, lạnh lùng nói

“Còn muốn gặp anh ta nữa không?”

Tôi nằm vật xuống giường, chậm rãi lau tơ máu vương trên khóe môi, ngửa mặt lên bất đắc dĩ nhìn anh “Tất cả những điều này chẳng liên quan đến anh ấy, Tư Dạ, xin anh...”

Một tay anh giơ lên bóp cổ tôi thật chặt, “Đừng có bày ra cái dáng vẻ đáng thương ấy với tôi, tôi đã từng nói, cô không xứng!”

Tiếng đóng cửa vô tình vang lên, lại một lần nữa bị anh nhét vào căn phòng đen tối lạnh giá này.

Tôi nằm trên giường cuộn chặt người thành một đống, không ngừng ho khan, trái tim đau đến mức như muốn bay ra khỏi cơ thể, lực phủ ngũ tạng như đang bị thiêu đốt trong lửa nóng.

Buổi tối, căn phòng này thực sự rất lạnh lẽo, hơi lạnh thấu xương như một cây kim rất nhọn đâm tới tận xương cốt tôi.

Tuy là rất mệt nhưng lại ở dưới hai tầng giày vò của rét lạnh và đau đớn, cuối cùng tôi không cách nào nhắm mắt ngủ được.

Quyết định mở to mắt, nhìn xung quanh căn phòng cô quạnh này.

Quả thực, tất cả trước mắt tôi đều rất xa lạ.

Năm đó khi rời khỏi nơi này, chúng tôi đã hoàn toàn thiêu cháy cả đảo này.

Căn phòng này và những phương tiện khác trên đảo, đều là Tư Dạ xây lại.

Từ trong phạm vi mà tôi thấy được, có thể nhận ra tòa nhà này có kiến trúc tương tự với Tòa thành, tôi không biết rốt cuộc nó rộng đến đâu, thực tế là trừ nhà lao ra, tôi chỉ biết đến căn phòng này.

Nơi ở của Tư Dạ ở chỗ khác, trừ lúc làm tình cùng tôi, anh trước giờ đều không tiến vào gian phòng này lần nào, đương nhiên cũng sẽ không ngủ lại ở đây

Còn căn phòng này, dường như là anh đặc biệt chuẩn bị riêng cho tôi

Một chiếc giường lớn màu đen và một phòng tắm, trừ hai thứ này thì một dụng cụ trang trí nhà ở cũng không có, đơn giản thô sơ đến mức đáng thương...

Điều đáng mừng là căn phòng này lại nằm ở tầng cao nhất của khu nhà, đối diện với chiếc giường còn có một cửa sổ sát đất rất lớn, nằm ở trên giường là có thể trông thấy khung cảnh sao trời dày đặc vô tận, còn có biển khơi mênh mông bao la không ngừng nổi sóng, điều ấy khiến con người có thể vui vẻ thoải mái một chút.

Nếu như, đó là bạn có tâm tư thương thức chúng.

Tối nay là một buổi đêm không gió, không trăng, ngay cả sao cũng không, mây đen ùn ùn kéo tới che lấp bầu trời đêm, mặt biển lặn tận gợn sóng cả thế giới là một màu đen tĩnh mịch

Chỉ có vệ tinh do thám phòng giữ trên đảo trên đảo ngẫu nhiên xẹt qua, trong màn đêm như thủy tinh trong suốt để lại một dấu vết màu trắng bén nhọn kéo dài.

Tôi bọc cả người lại trong chiếc drap giường, đứng dậy xuống giường, đi đến phía trước cửa sổ, đứng từ nơi này, có thể nhìn thấy những trạm canh gác chi chít như sao trời bên bờ biển, trên trạm canh gác có trang bị vũ khí đầy đủ, có đám lính với ánh mắt lạnh lùng và dáng người cao lớn.

Vũ khí tối tân, phòng vệ nghiêm ngặt, toàn những tinh anh được đào tạo kỹ lưỡng, tất cả điều đó tạo nên cho hòn đảo này những bức tường sắt, kín đáo không một kẽ hở, ngay cả một con ruồi cũng đừng hòng bay vào được.

Tôi biết, anh đang dè chừng Joey.

Có điều, anh lo xa quá rồi.

Joey căn bản là không biết đến sự tồn tại của hòn đảo nhỏ không thể tìm thấy trên bản đồ này, trừ phi có người dẫn đường, nếu không cả đời cậu ta cũng chưa chắc tìm được đến nơi này.

Đằng Tuấn và Nguyên Húc dù là biết rõ, nhưng ba năm trước sau khi họ rời khỏi Hoàng gia, họ và tôi vẫn biệt vô âm tín, ngay cả tôi còn không biết được họ đang ở đâu chứ chưa nói đến Joey.

Trời đất mênh mông, biển người mờ mịt, cậu ta đến đâu tìm đây?

Không có ai đến cứu tôi, tôi cũng không cứu được chính mình...

Tôi kê má lên tấm thủy tinh lạnh buốt, thân dưới bị giày vò quá nhiều đau vô cùng

Chỉ là, dù có giày vò khắc nghiệt hơn nữa rồi cũng sẽ có một ngày phải kết thúc

Tôi sẽ chết, vào một ngày không xa trong tương lai...

Người đã chết, một chút cảm giác cũng chẳng còn.

Không có yêu, không có hận, sẽ không đau cũng sẽ không thương tâm.

Chỉ là, Tư Dạ, còn anh thì sao? Em chết rồi, anh sẽ ra sao?

Chất lỏng nóng bỏng dọc theo tấm thủy tinh chảy xuống, không trong suốt, không tinh khiết mà lại có màu đỏ rực vừa thê lương vừa đẹp đẽ...

Dùng ngón tay đón lấy vết máu đang chảy trên thủy tinh, cơ thể cũng dựa vào tấm thủy tinh đó mà trượt xuống, nằm bệt xuống sàn nhà cứng ngắc và lạnh lẽo

Rất muốn khóc, nhưng thứ chảy ra là máu chứ không phải nước mắt...

Sáng sớm, ánh nắng tươi mát chiếu trên người tôi, nhưng không cảm nhận thấy sự ấm áp của nó...

Toàn thân tôi hư không nằm trên chiếc giường lớn màu đen, tôi không nhớ, đêm qua sau khi lau xong vết máu trên thủy tinh, sao tôi lại nằm trên giường như thế này

Tiếng mở cửa quen thuộc vang lên, không khỏi nín thở, tuy là tôi đã sớm đón nhận vô điều kiện sự tàn nhẫn của anh, nhưng tay vẫn không thể không nắm chặt lấy drap giường, run nhẹ

Trong lòng thầm cầu nguyện, hi vọng anh đến không để làm tình với tôi, tối hôm qua tôi ngủ không ngon, cơ thể hơi sốt, thực sự có chút không chịu đựng nổi...

Thế mà ông trời lại không nghe thấy lời cầu nguyện của tôi, chăn trên người bị xốc lên, không khí lạnh băng đâm thẳng vào da thịt tôi.

“Ồ, sao lại thành cái dạng này?” Một giọng nói không có gì là bất ngờ

Tôi nhú mày, giọng nói này cũng hơi quen, nhưng nhất định không phải là tiếng của Tư Dạ

Miễn cưỡng mở mắt ra lại là một gương mặt xa lạ.

Chỉ đơn thuần đứng từ góc độ thẩm mỹ mà nhận xét, người đó rất đẹp trai, làn da trắng nõn, thân hình cao lớn, khí chất nhã nhặn, đặc biệt là đôi mắt màu xám bạc cuốn lấy hồn phách người khác, trong vắt như ngọc thạch nóng chảy.

Nhưng lúc đôi mắt xinh đẹp tuyệt trần của người đàn ông này dùng một loại ánh mắt cực kì táo bạo đánh giá cơ thể toàn vết thương và dấu hôn của tôi thì tôi không thể nào có một chút xíu hảo cảm nào đối với hắn.

“Anh là ai?” Tôi chậm rãi đứng dậy, kéo lấy áo sơ mi của Tư Dạ choàng lên người, bộ quần áo duy nhất của tôi đã bị anh xé nát, mấy ngày nay tôi đều mặc đồ của anh.

“Ừm, cô không cần sợ tôi đâu, tôi không phải là người xấu.”

Tôi liếc hắn một cái, “Người xấu trước giờ đều không nói mình là người xấu...”

Hắn cười ha ha, “Chúng ta đã từng gặp nhau, mười mấy năm trước lúc cô bị sư tử cắn bị thương, là tôi đến khám bệnh cho cô, cô còn nhớ chứ?”

Thảo nào thấy giọng nói quen quen, thì ra là hắn...

Tôi không nói gì nữa, cúi đầu đóng cúc áo sơ mi

“Dạ muốn tôi tới khám bệnh cho cô, anh ta nói không hiểu sao cô lại bị thổ huyết...” Đôi tay hắn ôm ngực, ánh mắt lắng lơ đi đi lại lại trên mặt tôi

“Tôi không sao, lúc bị anh ta bắt về thì đụng nhẹ phải đồ vật cứng, hơi chảy máu bên trong thôi...” Tôi ngắt lời hắn, Bắc Nguyệt nói y thuật của hắn rất cao, tôi không muốn bị hắn bắt được bệnh của mình

“Thật là không sao à? Sắc mặt cô không tốt lắm.”

“Không sao!” Tôi nhú mày thật chặt, vẻ mặt đã có điểm mất kiên nhẫn

“cô rất ghét tôi, thực ra, tôi cũng không thích cô. Tuy là cơ thể xinh đẹp của cô thật đáng thương, đã bị anh ta hành hạ thể thảm thật. Nhưng...”

Hắn khẽ cười một tiếng, “Tôi chẳng cảm thấy thông cảm với cô tí nào.”

“Anh tưởng tôi cần à?” Tôi không nhìn hắn nữa, ngồi bó gối, nhìn đường chân trời phương xa chỉ có mấy con hải âu màu trắng, đôi cánh dẻo dai kiên cường sải rộng, dáng vẻ rất mạnh mẽ, tung bay trên mặt biển, hết lần này đến lần khác lướt trên đầu những con sóng.

“Haha...” Tiếng cười của hắn mang theo rất nhiều sự khinh miệt,

Đi tahạt chậm đến cạnh giường, nâng cằm tôi lên, ép tôi phải nhìn hắn, khóe miệng đầy ý cười, đôi đồng tử màu xám bạc lại lóe lên một tia sáng lạnh như lưu ly.

“cô bắt mãi gì vậy? Dạ đang ngược đãi cô sao? Nếu như ta tôi nói cho cô biết rằng đây chỉ là sự bắt đầu của cô, cô có sợ không?”

Nụ cười rất lạnh, nhưng lực trên tay thì không quá mạnh

Tôi nhìn hắn những chẳng biểu hiện gì, tôi mệt mỏi, cả thể chất và tinh thần đều bị người ta ép đến cạn khô rồi, chẳng có tâm trạng đối phó với hắn nữa.

Ý cười của hắn càng đậm, cúi người, cúi xuống sát tai tôi và nói

“Cô biết không? Tôi có rất nhiều loại thuốc, có thể không làm tổn thương cơ thể xinh đẹp này của cô ngay tức thì nhưng lại có thể khiến cô sống không bằng chết. Thậm chí còn có thể biến cô thành nô lệ tình dục của anh ta, khiến cô mỗi ngày đều quỳ xuống gót chân anh ta cầu xin anh ta muốn cô. Cô thích loại này?” (thằng cha biến thái này >”<>

“Vấn đề này anh mang đi hỏi anh ta thì tốt hơn.” Tôi chẳng còn hứng thú quay đi, ánh mặt trời sắp lặn xuống phía Tây rồi, phía chân trời trời quang mây tạnh, ánh hoàng kim rực rỡ vẫn vút trên mặt biển, nơi trời và biển hợp lại mang một màu vàng óng hoa lệ.

Tà dương nơi này vẫn luôn đẹp như vậy, tôi nhìn chăm chú, ngây người...

Hắn nhìn theo ánh mắt tôi, giọng nói bất chợt nghiêm túc hơn, “Dạ hỏi tôi, có loại thuốc gì có thể khiến một người phụ nữ mãi mãi không rời khỏi anh ta hay không? Cô có biết lúc đó tôi kinh ngạc cỡ nào không?”

Tôi hơi run lên, ngẩng mặt lên nhìn hắn, trong đôi mắt sắc bén chất đầy trách móc

“Chúng tôi đã biết nhau từ khi còn rất nhỏ, Dạ là người đàn ông hoàn mỹ nhất mà tôi từng gặp, bất kể là trên phương diện nào. Tôi vẫn nghĩ, chỉ cần anh ta muốn, là anh ta có thể ngay lập tức trở thành bá chủ thiên hạ. Thế nhưng tại sao ông trời lại để anh ta gặp cô cơ chứ?”

Về mặt của hắn cực kì phần hận, không biết là đang oán hận tạo hóa vận mệnh nhằm lẫn, hay là oán hận tôi nữa

“Cô là thuốc kích thích của anh ta, cũng là thuốc độc trí mệnh của anh ta. Cô hủy tất cả những thứ của anh ta, khiến anh ta giống như một con dã thú bị mù hai mắt trên thảo nguyên, chỉ biết chạy như điên như dại nhưng mãi mãi cũng không thể tìm ra được lối thoát thực sự, cho đến tận khi nào chết đi. Nếu như có thể...”

Hắn dừng lại một chút, ánh mắt lạnh lẽo tựa như không phải của con người

“Tôi hy vọng cô cách xa anh ta một chút, dù có chết cũng đừng chết trước mặt anh ta.”

Tôi cười, “Ông trời chứng giám tôi còn mong điều đó hơn anh.”

Anh ta nhìn tôi với ý khác, cười khinh rẻ

“VẬY ĐỂ ÔNG TRỜI GẶP QUÝ ĐI THÔI, CÔ ĐANG Ở ĐÂY CÒN GÌ. SỰ NGANG NGƯỢC, TÀN NHẪN, DỮ DỘI CỦA DẠ TRÊN PHƯƠNG DIỆN TÌNH CẢM, CHẮC HẮN CÔ ĐÃ LĨNH GIÁO RỒI. MẶC DÙ VẬY, ANH TA LẠI RẤT CHÂN THÀNH, RẤT THẲNG THẮN VÀ YẾU ĐUỐI. VÌ NGƯỜI MÌNH THÍCH, ANH TA DÙ CÓ PHẢI TRẢ GIÁ THỂ NÀO CŨNG CHẤP NHẬN, ĐIỀU GÌ CŨNG NGUYỆN Ý TIN TƯƠNG, NHƯNG CÔ...”

Hắn không nói tiếng nữa, tựa như hành vi của tôi khiến hắn cực kì coi thường.

“Nói những điều này là muốn để cô hiểu rõ, bất kể là anh ta đối xử với cô thế nào, với tôi, cô vẫn là người nợ anh ấy. Nợ là phải trả, chắc là đã có người dạy cô điều này.”

“Phải, tôi có cha mẹ...” Tôi gối cằm lên gối, công khai nhắm hai mắt lại, mệt quá

Đúng, nợ là phải trả, cho nên tôi vẫn ở đây. Chỉ là, không biết còn bao lâu nữa...

Hắn hừ lạnh một tiếng, nói với vẻ vui sướng khi thấy người khác gặp họa “Thuốc tôi sẽ đưa cho anh ta. Cô đoán xem liệu anh ấy có dùng trên người cô hay không?”

Tôi vùi mặt vào gối, giả bộ không nghe thấy

Tư Dạ, anh sẽ dùng sao? Anh muốn tôi giống như một cái xác không hồn, mất hết tôn nghiêm quỳ mọp dưới chân anh cầu xin tình yêu sao?

Nói thật, tôi không dám chắc.

Hắn đẩy cửa đi ra ngoài, cửa khép hờ, lơ mơ nghe được tiếng nói bên ngoài của họ

“Dạ, cậu đặc biệt đưa tôi từ bang Florida về đây để làm gì? Cô ta căn bản là không hợp tác... Tự cậu vào trong đó đối phó cô ấy đi.”

Không đợi tôi hoàn hồn, anh đã như một cơn gió xuất hiện trước mặt tôi

“VÌ SAO KHÔNG ĐỂ ANH ẤY KHÁM BỆNH?”

Tôi ngẩng mặt lên nhìn anh, bất đắc dĩ nói “Em không sao...”

Anh bóp chặt cằm tôi, “Thế thì đừng bày ra cái dáng vẻ sống dở chết dở như thế nữa, khiến tôi có cảm giác như đang lên giường với xác chết vậy.”

“...” Tôi im lặng, nếu có thể, em cũng muốn khiến anh thỏa mãn, chỉ là...

Anh một tay kéo tôi từ trên giường xuống, thô bạo vứt lên mặt đất, “Ồ với tôi đau khổ như vậy sao? Cô rất muốn được giải thoát phải không? Vậy tôi để cô được giải thoát nhé?”

Tôi đứng lên từ trên mặt đất, nghi ngờ ngẩng đầu, một họng súng đen ngòm nằm ngay ngắn trên án đường tôi.

Nhìn thấy nòng súng lạnh băng ấy, tôi có một giây thất thần.

Trái nghĩa với yêu là gì? Không phải là hận, hận chỉ là cực đại của yêu mà thôi.

Mà là lạnh nhạt, là lạnh nhạt không thêm để ý tới.

Nếu như anh có thể lạnh nhạt, tự tay kết thúc cuộc đời tôi, không thể nghi ngờ, đó chính là kết thúc đẹp nhất.

Tiếng súng vang lên, viên đạn lóe lên trong mắt tôi, máu dọc theo mặt tôi chảy xuống, ngay cả mắt tôi cũng chưa kịp chớp

Anh ném súng xuống, đè tôi xuống mặt đất, môi dán vào tai tôi

“Ngay cả trốn tránh cũng không làm, thực sự muốn chết như vậy à? Nhưng tôi sẽ không để cô chết đâu, chết đi cũng là một loại hạnh phúc, tôi sẽ không để người tôi hận được hạnh phúc.”

Tránh né nguy hiểm là bản năng sinh tồn của con người, kể cả tôi thực lòng muốn chết cũng không thể nào tránh khỏi phản ứng của bản năng.

Nhưng thực sự là tôi không trốn tránh, bởi vì khoảnh khắc khi anh nổ súng... Căn bản là tôi không nhìn thấy gì cả

Thế giới trước mắt tôi là một màu đen ngòm, tiếp theo, giọng nói nhát gừng của anh truyền tới, sau cùng ngay cả điều đó cũng biến mất luôn.

Tôi mở căng đôi mắt trống rỗng, nhìn về một nơi tôi không biết tên

Người bên trên thô bạo xé nát quần áo tôi, giày vò cơ thể tôi, điên cuồng muốn tôi, hết lần này đến lần khác.

Những thứ này, tôi có thể cảm nhận được.

Tuy nhiên, tôi không nhìn được gì cả cũng không nghe thấy gì hết.

Toàn bộ thế giới trừ sự chiếm hữu lạnh lùng của anh, cái gì cũng không tồn tại.

Không có ánh mặt trời, không có âm thanh, thế giới lẻ loi cô độc, một màu tối đen, im lặng như chết.

Tôi dùng tay dụi dụi mắt, mở to, lại dụi, lại mở to...

Lặp lại rất nhiều lần như vậy. Mãi đến khi tôi phải chấp nhận, mình đã mù.

Vì sao lại như thế?

Tôi nghĩ đến dòng máu loãng chảy ra từ mắt mình đêm hôm qua

Thương tận đã tàn phá chán trong nội tạng tôi, bây giờ lại thay đổi nơi khác, tàn phá đôi mắt mà tôi trân quý nhất.

Người bên trên đột nhiên dừng lại, hơi nóng thổi bên tai tôi, tiếng nói làm chấn động màng nhĩ tôi

Hình như anh đang nói với tôi cái gì đó, nhưng tôi lại không thể đáp lại anh, tôi mãi mãi cũng không thể đáp lại anh nữa

Vai đau như sắp rụng rời, hàm răng sắc nhọn của anh đâm vào da thịt tôi, anh đang phát tiết nỗi phẫn nộ của mình.

Tôi run run giơ tay lên, duỗi ra trong không khí hư vô, vẫn còn chưa tìm được thứ mà tôi muốn, đã bị anh ấn xuống nền đất lạnh giá, mạnh đến mức như muốn đập vỡ khớp xương tôi

Anh tưởng rằng tôi lại muốn thôi miên anh ư?

Tôi giãy dụa, đau khổ lắc đầu, Tư Dạ, em chỉ muốn sờ được gương mặt anh mà thôi, có lẽ sau này em không thể nhìn thấy anh nữa rồi...

Anh lại nắm chặt lấy tay tôi, chuyển động eo đem dục vọng mạnh mẽ đâm vào người tôi không chút kiêng dè.

Tôi không giãy dụa được, kháng cự cũng không được, bị anh bức đến mức phát khóc

Anh hôn lên nước mắt tôi, nhưng lực đạo đâm vào rút ra của thân dưới vẫn không mấy may giảm bớt.

Tôi cực kì tuyệt vọng, cũng cực kỳ sợ hãi, như một đứa bé không ngừng khóc dưới thân anh, cơ thể cuồng loạn vặn vẹo, nhưng chỉ là vô ích.

Có lẽ là vặn vẹo nhiều quá, rất không bình thường. Anh nâng cơ thể rờn rờn mồ hôi của tôi, ôm vào lòng, bàn tay đỡ lấy lưng tôi, nụ hôn nóng chảy cứ rơi xuống trước ngực, đầu ngực bị ngậm chặt và tham lam mút vào.

Đối xử không quá dịu dàng nhưng đã tốt hơn nhiều so với cổ tình trường phạt.

Kích tình mãnh liệt cho tôi một loại cảm giác an toàn không thể hiểu được, cũng chẳng muốn hiểu.

Tôi vui mặt trong ngực anh, vẫn đang rấm rứt khóc, mặc kệ nước mắt chảy vào lồng ngực anh

Trong lòng nghĩ, Tư Dạ, em khôn quẩn quá, cuối cùng em lại không nhìn thấy anh, em không nhìn được anh nữa rồi!

Anh nâng mặt tôi lên, vẫn dịu dàng như vậy, tinh tế hôn lên khóe mắt đắm nước của tôi

Tôi dùng hai tay đã được tự do dấm lên lưng anh như trút phần nộ, đem nỗi sợ hãi, đau đớn và ảm ức của tôi phát tiết ra ngoài. Lại nghe thấy anh nói

“Đừng khóc, em quấy rồi đến mức trái tim anh cũng tan nát rồi.”

Tôi không dám tin rằng đây là giọng nói của anh, tôi nghe được, tôi nghe được rồi,

Đây không phải là ảo giác, tôi đã nghe thật thứ âm thanh đẹp tuyệt đó.

Tôi nên hình dung cảm giác của mình ra sao nhỉ, vui mừng trong tim đã sớm vượt qua nỗi đau đớn của cơ thể, loại khoái lạc không ngừng đó khiến tôi như đang xuyên qua làn gió trên thiên đường, vui mừng khó tả.

Tôi ngẩng mặt lên, cảm nhận được tia nắng ấm áp đang chiếu trên người, chậm rãi mở mắt, ánh mặt trời vàng rực rỡ đã tiến thẳng vào mắt tôi.

Quả thực tôi mừng như điên, ông trời đã bắt đầu trò chơi nho nhỏ này với tôi, tuy vậy tôi vẫn cảm ơn ông ta đã ban ân cho tôi.

Tuy rằng bị mù là chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra, nhưng, chỉ có lẽ cho tôi sống thêm một ngày nữa, tôi cũng thỏa mãn.

Tôi cúi đầu, miên man nhìn anh, ngón tay nhẹ nhàng xuyên qua mấy sợi tóc ở trên trán anh, cười hạnh phúc.

Anh ngừng vực ngẩng mặt lên, thấy tôi cười bèn chớp chớp mắt, xác nhận thực sự là tôi đang cười mới ôm chầm lấy tôi. Ôm lấy cơ thể tôi, đem dục vọng đẩy vào chỗ sâu nhất, triệt để tuyên bố sự chiếm hữu.

Đây là thống khổ, nhưng cũng là hạnh phúc.

Trái tim như đang nhảy múa trên thiên đường nhưng cơ thể lại như đang bị giày vò trong địa ngục

Xung quanh hết thấy đều trở nên hỗn loạn và mơ hồ chỉ có cảm giác anh ở trong người tôi là chân thực.

Đem chính mình chôn vùi trong lồng ngực nóng bỏng của anh, kề sát vào anh, hai chân gầy yếu mở ra hết cỡ, để anh càng tiến vào sâu hơn nữa

Mùi mộc nhiệt tình của tôi khiến anh thất điên bát đảo, chuyển động điên cuồng, nặng nề thở dốc, trên cơ thể cường tráng mồ hôi chảy ra như mưa.

Tôi cắn răng hài lòng thỏa dạ mỉm cười, nội tạng suy yếu, đau như ruột gan đứt đoạn, nhưng cho dù sự sống lập tức mất đi trong khoảnh khắc này, tôi cũng không hối hận

Tôi nghĩ như vậy, trong toàn bộ quá trình, tôi vẫn nghĩ như vậy

Sau khi thỏa mãn, Tư Dạ ôm tôi đặt lên giường, xương cốt khắp người vô cùng nhức nhối, mặt đất lạnh lẽo đúng là nơi không thích hợp làm chuyện này.

Anh nằm ngay cạnh tôi, ôm tôi vào trong ngực. Trên giường này có nhiệt độ cơ thể anh, ấm áp hơn nhiều.

Tôi đem mặt mình dán lên ngực anh, nghe thấy trái tim anh mạnh mẽ đập trong lồng ngực, hạnh phúc muốn khóc.

Tay anh không chút kiêng nể dò xét trên lưng tôi, rồi di chuyển tới phía trước xoa nắn hai đỉnh nhọn đã đứng thẳng của tôi.

Hình như tâm trạng anh không tệ, tôi nghĩ ngại thật kĩ rồi mới dè dặt mở miệng, “Tư Dạ, Bắc Nguyệt không ở chỗ anh à?”

Nếu như Bắc Nguyệt ở đây, anh cần gì phải bỏ gần tìm xa, gọi tên kia từ tận Florida về?

Tuy nhiên, hết thấy chỉ là phán đoán mà thôi.

Anh bất ngờ nắm lấy tóc tôi, giật mạnh và hung dữ nói, “Bên ngoài có hơn một trăm người đàn ông, cô còn nhắc đến anh ta nữa tôi lập tức ném cô ra ngoài!”

Nói xong, lập tức xoay người đè lên tôi, cắn xương quai xanh tôi.

“Tư Dạ, đau...” Tôi xơ xác nhìn sự lạnh lẽo của anh,

“Chịu đựng đi!” Buồn bực lướt qua đầu tôi, nụ hôn lại rơi xuống cổ

Anh lạnh lùng như thế, còn tôi chỉ biết mỉm cười.

Cười đến chảy cả nước mắt...

“Sao lại vừa khóc vừa cười, thật không thể hiểu nổi cô nữa.”

Anh cúi đầu khẽ hôn môi tôi, trong ngữ điệu không nhẫn nại mang theo chút thương xót nhẹ nhàng

“Ông trời sinh ra anh chính là để hành hạ em.”

Tôi sùng tay sờ sờ bờ lưng rộng rãi của anh, cơ thể này rất mạnh mẽ, giống như một con dao sắc nhọn, tuy lạnh thấu xương như lại tràn đầy dự vọng. mang đến cho tôi một thứ đau đớn điên cuồng như thiên đường nhưng đôi khi lại như địa ngục

Cảm nhận hoàn toàn trái ngược và mâu thuẫn như thế mà lại kỳ diệu hợp lại chỉ trên người của một người duy nhất.

Tôi khẽ mỉm cười, ôm anh chặt hơn, “Tư Dạ, nhưng anh không chỉ đang hành hạ em mà anh còn là cái cây đẹp nhất trong bụi gai của em...”

Ngày hôm sau, Tư Dạ muốn tôi để bác sĩ khám bệnh, anh nói, trước khi tôi trả hết những gì còn nợ anh tôi không thể chết.

Tôi nhìn anh, gật đầu đồng ý

Lúc người đó đến khám bệnh cho tôi Tư Dạ không có ở đây.

Đó chính là hy vọng của tôi.

“Cô bị trúng độc, vô phương cứu chữa, cùng lắm chỉ có thể sống thêm một tháng nữa...” Người này thẳng thắn đến tàn nhẫn.

“Tôi biết, còn cách gì không?” Tôi nhìn anh ta, không có chút hy vọng nào.

Khi tiếng bước chân của tử thần thực sự vang lên bên tai, tất cả mơ tưởng huyền hoặc đều chỉ là những điều bất khả thi.

“Có cách giúp cô kéo dài thời gian, nhưng chắc không chống đỡ được đến hai tháng...” Trả lời thẳng thắn và ngắn gọn, sau đó hẩn thu dọn dụng cụ khám bệnh của mình

“Có thể đồng ý với tôi, đừng nói với anh ấy được không?”

Tình cảm của hẩn và Tư Dạ rất sâu đậm, cho nên tôi có thể tin tưởng ở phương diện này chúng tôi có thể có chung quan điểm.

Nhân cầu màu xám bạc liếc nhìn tôi, đôi tay cũng ngừng hoạt động, “Tôi không muốn phá hủy anh ta lúc này...”

“Cám ơn.”

“Không cần. Mấy ngày nữa tôi phải đi rồi, lúc đó sẽ đem thuốc đến cho cô, uống thuốc đúng giờ là được rồi. Có điều, được tính khá mạnh, có chịu được không?”

“Không thành vấn đề. Anh...không hỏi tôi trúng độc thể nào sao?”

“Có hỏi rõ thì cũng chẳng thể thay đổi kết cục của cô. Nhưng, cô đã từng nghĩ đến chưa, sau hai tháng đó sẽ như thế nào?”

Tôi cười nhẹ, “Còn có hẩn hai tháng để suy nghĩ cơ mà...”

Nhưng, cái tôi sợ là bản thân không có dũng khí để nghĩ đến nó.

Đêm, mặt biển mênh mông bất tận, sao mọc đầy trời như sắp rơi xuống nước, lúc sáng lúc tắt như đang chớp mắt.

Tôi đứng trước cửa sổ sát đất, trán kề sát vào mặt kính thủy tinh, rất muốn đem bản thân nhập vào trong màn đêm dày đặc này.

Loại tối tăm tịch mịch đó không biết có thể khiến con người ta quên đi chiều rộng của thời gian không.

Thời gian, người khác có thể hoang phí đến mức tính bằng năm nhưng tôi chỉ có thể cẩn thận tính bằng giây mà thôi.

Cuộc đời tôi từ khi bắt đầu đã luôn chờ đợi một kết thúc.

Giữa sống và chết chỉ là một khoảng khắc, ngắn ngủi như sao băng vụt bay trong màn đêm

Khoảng khắc rơi xuống đó, không biết là đau khổ hay là hạnh phúc?

Chỉ là, trong một buổi đêm sao giăng đầy trời này, em muốn hỏi anh – người em luôn yêu một câu là, lúc này anh có hạnh phúc không?

Muốn sống hay là chết?

Anh ôm lấy tôi từ phía sau, lồng ngực nóng rực chạm vào phần lưng tôi, bàn tay lướt qua cổ tôi.

Nhưng tôi vẫn không cử động, chỉ ngây ngô đứng nhìn mặt biển đến xuất thần, mặc kệ anh tùy tiện trêu đùa.

Không nhận được hồi đáp, anh đưa tay thăm dò lên phía trước, kéo mạnh chiếc áo sơ mi miễn cưỡng lắm mới che được cơ thể tôi từ trên vai xuống dưới.

Đèn pha trên trạm canh gác xẹt qua khuôn mặt trắng bệch của tôi rất nhanh, cơ thể tôi đã trần trụi một nửa rồi. Tôi có thể thấy ánh mắt kinh ngạc của đám đàn ông lạnh lùng như tượng đá kia.

Người phía sau đặt tôi lên mặt kính, buồn bực tháo tháo lưng

“Tư Dạ, làm trên giường được không?”

“sao vậy?” Anh thổi dòng hơi thở nóng rực lên vai tôi.

Tôi không nói gì, mắt chăm chú nhìn về một hướng.

Mắt anh cũng nhìn theo hướng mắt tôi, cười vẻ bất cần “Yên tâm, họ không dám nhìn đâu. Ai dám đưa mắt qua đây, tôi sẽ lập tức móc mắt người đó.”

“Anh thích thế này sao?”

“Cô dưới ánh sao là đẹp nhất khiến ham muốn của người khác trỗi dậy. Cô không thích thế à?”

“Chỉ cần anh vui là được...”

Anh đi vào từ phía sau, không dùng quá nhiều sức nhưng đi ra đi vào lại cực đau đớn.

Tôi dán người lên tấm kính, thở dốc nặng nề, trong hơi thở có mùi ngai ngái làm người ta chán ngấy.

“Ngưng Tịch, Ngưng Tịch...” Bộ ngực ướt mồ hôi của người đàn ông dán chặt vào lưng tôi, tiếng gọi thâm tình như một luồng gió đêm mát lành, bay ra từ trong cơ thể anh rồi chìm xuống dưới đáy lòng tôi.

Tôi ngẩng lên nhìn bầu trời đầy sao, nghĩ đến buổi đêm đứng trên đèn đuốc của vạn nhà, trên trời dưới đất đều lộng lẫy huy hoàng rất tuyệt vời.

Truyền Chi, em đang ở trong lòng anh ta mà lại nghĩ đến anh thế này, anh có vui không?

Anh nói với em, muốn em được hạnh phúc.

Nhưng, hạnh phúc là thứ còn khó nắm bắt hơn cả thời gian

Khoảnh khắc khi nó rời khỏi chúng ta, từ khóe mắt chúng ta, đầu ngón tay chúng ta, tựa như một trận gió mát lành nghịch ngợm, lặng lẽ lướt qua, lén lút đi mất.

Mặc kệ em khóc lóc khản tiếng, đau khổ cầu xin, nó vẫn không chịu quay về.

Đúng, là không thể quay về, chúng ta đều không thể quay về...

“A...” Đột nhiên đau đớn ngăn dòng suy nghĩ của tôi lại, cái đau đó xuất phát từ vành tai, anh đang cắn mạnh vành tai tôi, máu chảy cả vào miệng anh. Nó giống như một thứ ma lực mềm mại nào đó chạm vào ý nghĩ muốn giết người của anh.

Anh nhẹ nhàng rút ra, tay vuốt ve cơ thể tôi rồi đặt nó lên tấm kính, nâng hai chân tôi lên lại đâm vào từ phía trước.

Thay đổi quá bất ngờ khiến tôi còn chưa kịp phản ứng đã rơi vào một vòng ôm vững chãi và ấm áp.

Trọng lượng cả cơ thể đều tập trung ở thân dưới, anh vẫn chưa thềm cử động, tôi đã đau đến mức cả người run rẩy

Đầu dựa lên vai anh, thở dốc, tìm một chút thời gian để thích ứng với sự xâm phạm dùng lực quá mạnh này.

“Đau không?” Giọng nói của anh thật nhẹ nhàng, căn bản không thể tin được người này và người vừa cắn vành tai tôi ban nãy là cùng một người

Mồ hôi đã rơi khắp người tôi, tôi bắt lực dựa sát vào cơ thể dã thú khỏe đẹp của anh, không nói thành lời.

“Tôi muốn cô bị đau, bị đau thì cô sẽ mãi mãi nhớ tới nỗi đau này. Hãy nhớ rằng, cô vĩnh viễn không thể rời khỏi tôi, được không?”

Anh nâng cằm tôi lên, như một đứa bé, có một chút khoái lạc tàn nhẫn nhưng lời nói lại rất chân thật.

Tôi bắt lực cười khổ, hoảng sợ nhìn anh, dưới lông mi cũng có mồ hôi, tất cả trước mắt như đang ngâm trong nước biển lạnh lẽo, mờ mịt hư ảo như một hoạt cảnh trong giấc mơ

Anh hơi nheo mắt lại, như một con sư tử đã lấp đầy dạ dày, lưỡi biếng liếm vết máu trên khóe môi, ánh trắng màu trắng bạc chiếu xuống khuôn mặt rất đẹp và tà ác của anh, tạo thành một cái bóng mờ mờ.

Đôi mắt sâu thẳm, đáy mắt rực sáng, rực rỡ đến mức làm đám sao lộng lẫy trên trời ảm đạm đi nhiều.

Tôi dường như nghe được tiếng sóng tràn vào bờ cát, gió biển mát lạnh vuốt ve mặt tôi

Ký ức lặng lẽ mở ra tôi nhớ đến buổi đêm đẹp để làm khuấy động lòng người vào nhiều năm trước, một buổi đêm như mộng ảo.

Đêm hôm đó sao trời rất đẹp, so với ánh mắt thâm tình quyến rũ của anh, ánh trăng hôm đó lại thật hiền hòa nhưng không thể bì với lồng ngực ấm áp của anh.

Mười năm rất dài, chúng ta đã dây dưa lâu như vậy, cảnh sắc thì vẫn như thế, nhưng con người thì đã thay đổi

Tôi nâng đôi tay đang run rẩy lên, xoa đôi mắt mê người của anh, bao nhiêu đêm thức dậy trong giấc mơ, em đều khóc đến đau lòng vì chúng

“Đôi mắt của anh thật đẹp...”

Ngẩng mặt lên, tự dâng hiến đôi môi lạnh băng của mình, tìm kiếm sự ấm áp của anh.

Anh đặt tôi lên giường, như có được bảo vật vuốt ve mặt tôi, ánh mắt cũng đau đớn như vậy

“Rốt cuộc em có ma lực gì? Chỉ một giọt nước mắt, một nụ cười mỉm thoáng qua, một cái hôn lướt hờ, không cần một binh một tốt đã giết chết sự lạnh lùng anh gộp nhặt từng chút từng chút ba năm trời, ngay cả một mảnh giáp cũng không để lại.”

“Anh muốn hành hạ em, muốn bắt em cũng ném thử mùi vị gân cốt đứt đoạn, sống không bằng chết. Thế mà, trừ việc mỗi ngày như một con dã thú động tình quẩn lầy em, bắt ép em làm tình cùng anh, ta cái gì đều không làm được bất cứ việc gì anh cũng không làm được.”

Anh chán nản hôn tôi, có chút nôn nóng, có chút phẫn hận, nhưng thứ nhiều hơn là hỗn loạn không miêu tả thành lời được.

Ngay cả chính anh cũng không thể phân rõ, đây là sự vẩn vít giữa yêu và hận.

“Ba năm qua, vào mỗi đêm trái gió trở trời đoạn xương nổi như một con rắn độc gặm nhấm xương cốt anh. Cứ những lúc này anh sẽ nghĩ đến em. Tưởng tượng em ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, tưởng tượng bản thân đang ở trong cơ thể em, tưởng tượng vẻ đáng thương nước mắt rùng rùng khi em ở dưới thân anh, đau khổ cầu xin. Tưởng tượng em không chịu nổi sự hành hạ của anh, sẽ nói với anh rằng, em cũng rất muốn anh. Thế mà...”

Anh cười khổ một tiếng “Em thà là chịu sự dày dạn của anh chứ nhất quyết không chịu nói, mỗi chữ cũng không...”

Anh ôm tôi thật chặt như một cốc rượu cay đắng và nóng bỏng, không thể chế ngự được bản thân.

“Anh hủy Xích Vũ, hủy gia tộc của em, hủy anh trai em, kể cả những nơi em đã từng sống cũng hủy hết. Anh biết, em nhất định sẽ rất hận anh. Nhưng anh càng hận những thứ đã trói buộc em khiến em hết lần đến lần khác vứt bỏ anh. Cho nên, anh hủy bọn chúng, hủy hết tất cả!”

“Em không hận anh...” Phòng ngủ tối tối, giọng nói của tôi như một dòng nước đang du trôi trong bóng đêm, nhồn nhơ mà rõ ràng...

Anh không thể tin nổi nâng cằm tôi lên, trong mắt lóe lên một tia bất ngờ, tia bất ngờ ấy khiến đôi mắt anh càng mê hoặc hơn.

Sau đó như bị đói khát lâu ngày hôn cơ thể tôi, rất vui vẻ hỏi

“Thật sao? Thật à? Em không hận anh sao? Không lừa anh chứ?”

Tôi khó chịu chuyển động cơ thể, bị niềm vui của anh lan truyền, hi hi cười, “Đúng, chính là như thế, em không hận anh, một chút cũng không...”

“Ngưng Tịch, ” Anh thâm tình gọi tôi, mặt đầy hạnh phúc nói

“Chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi, không bao giờ rời khỏi nhau nữa. sau này, mỗi ngày anh đều nắm tay em, cùng em đi xem hoàng hôn tuyệt nhất. nếu em không thích nơi này chúng ta có thể đến nơi khác. Tóm lại, về sau, em đi đâu anh sẽ đi đó, em đừng nghĩ đến chuyện bỏ anh lại lần nữa.”

Câu nói cuối cùng khiến nụ cười của tôi đông cứng trên mặt...

“Em đi đâu anh sẽ đi đó...”

“em đi đâu anh sẽ đi đó...”

“Em đi đâu anh sẽ đi đó...”

“Không!” Tôi đột nhiên phản kháng, “Không đâu, em không muốn...”

“Ngưng Tịch, em sao vậy?” Anh đè chặt đôi tay tôi, kinh hoàng mờ mịt nhìn tôi

Tôi chỉ biết liềm mạng lắc đầu “em không muốn anh, em không muốn anh...”

Em không muốn anh chết cùng em...

Em sai rồi, đúng là sai rồi.

Tôi không ngờ, chỉ một câu đơn giản “em không hận anh” đã bị anh biến thành lời hứa hẹn có thể bên nhau suốt đời.

Nhưng, Tư Dạ à, em chẳng đi được đâu hết, trừ địa ngục ra, em không đi được tới đâu cả...

Anh nói rất đúng, anh bị hủy trong tay em, không chỉ là một lần.

Chẳng lẽ trước khi chết, em còn phải dùng bộ mặt đáng ghét này hoàn toàn hủy đi cuộc sống tương lai của anh sao?

“Haha...” Anh nhìn tôi, cười rất lạnh, tiếng cười lạ lùng vang vọng trong phòng, dọa cả trăng cũng không dám sáng nữa

Chậm rãi nheo mắt lại, đầy nguy hiểm

“Lại là thế này, quả nhiên lại như thế này. Hiên Viên Ngưng Tịch, cái cô am hiểu nhất chính là đưa người ta lên tận mây xanh rồi chọn đúng lúc người ta vui vẻ nhất đẩy mạnh người ta xuống dưới, rơi xuống tan xương nát thịt.”

Một tay anh nắm lấy tóc tôi, dùng sức giật mạnh, “Hành hạ tôi có phải rất có cảm giác thành công không? Cô sẽ vì thế mà vui vẻ ư? Sẽ vui vẻ hơn lúc cùng tôi làm tình sao?”

Đúng lúc tôi tưởng mái tóc và da đầu tôi sắp lìa khỏi nhau, anh cũng buông lỏng được bàn tay ra

Dùng drap giường bọc người tôi lại, bế lên.

“Tư Dạ...”

Anh cười lạnh một tiếng, cúi đầu hôn nhẹ lên trán tôi, “Yên tâm, không ném cô ra ngoài đâu mà sợ. Trừ tôi ra, không ai được phép đụng đến cô hết. Đây là một loại vui vẻ, tôi không thích chung chạ với người khác.”

Trừ lạnh ra, tôi không cảm nhận được gì khác...

Đây là lần đầu tiên tôi rời khỏi căn phòng này để ngắm nhìn thế giới bên ngoài, đúng như suy nghĩ của tôi, tòa nhà này cực kì lớn, và cũng cực giống tòa thành. Thực tế là, tòa nhà do anh thiết kế là một bản sao hoàn chỉnh của tòa thành trăm tuổi của Hiên Viên gia.

Nhưng trang trí bên trong thì không giống, không có sự tang thương nặng nề của tòa thành, càng ngày nó càng có nhiều những thiết bị đẹp tuyệt.

Bốn phía sáng ngời vì hoàn toàn được dựng bằng kính, thỉnh thoảng còn có điểm xuyên những đường vân màu hồng nhạt, thậm chí sàn màu trắng sữa còn có thêu những đóa hồng đậm sum suê.

Bộ sofa đẹp đẽ vượt trội, có hình những bông hoa bách hợp thuần khiết.

Đèn chùm cổ ý được kéo xuống thấp, trên trần nhà có hàng nghìn những ông sao phát sáng , tạo nên sáu bảy màu sắc rực rỡ.

Dưới đèn chùm là một bàn trà được chế tạo từ thủy tinh tinh khiết. Trên mặt bàn có bày những dụng cụ pha trà được làm rất thủ công.

Bên cạnh lò sưởi với màu sắc cổ kính là một thứ vô cùng long lanh, đó là một chiếc đàn hạc bằng thủy tinh rất huyền ảo.

Nếu tôi không nhìn nhầm, hẳn chiếc đàn đó là được lấy về từ Tòa thành.

Màu xanh vàng rực rỡ không thấy một chút tục tằn nào, nhưng cảm giác xa hoa cũng rất kín đáo.

Tư Dạ từng nói, anh không thích những thứ gì đó quá chói mắt

“Đẹp không? Những căn phòng khác còn đẹp hơn nữa, tôi cứ tưởng rằng bắt đầu từ hôm nay nó sẽ trở thành nhà của chúng ta...” Anh thâm mật dán môi vào vành tai tôi nhưng hơi thở cũng rất lạnh.

Đám thủ vệ và người hầu yên lặng đứng một bên, đúng như anh đã nói, không có ai dám ngẩng đầu liếc nhìn chúng tôi dù chỉ một lần.

Anh ôm tôi đi ra đại sảnh sang trọng rộng rãi, đi tới bờ biển yên tĩnh.

“Nhớ không? Trước kia tôi từng nói với cô, nếu cô không nghe lời, tôi sẽ ném cô xuống dưới biển cho cá mập làm thịt.”

Sau đó, anh cứ như vậy mà ném thẳng tôi xuống biển.

Nước không sâu nhưng cực kì lạnh, những nơi bị anh cắn, ngâm trong nước biển mặn mòi và giá lạnh, đau như bị muối xát.

Tôi ngẩng đầu lên từ mặt nước, trong buổi đêm với sương mù mờ ảo lập lờ, mặt biển có những lần dao động kì quái giống như bàn tay của ác ma.

Bị một đôi tay từ phía sau bóp chặt vào cổ, thân dưới ngâm trong nước biển bị một thứ gì đó như con trăn quấn lấy thật chặt, ấy là bắp đùi trắng kiện của người đàn ông.

“Chúng mình vẫn chưa có lần nào làm dưới biển nhỉ, có muốn thử cảm giác du tẩu giữa băng và lửa không? Rất đau đớn nhưng cũng rất kích thích. Có thể hình dung về cảm giác đó thế này, một nửa là thiên đường, một nửa là địa ngục, ấy là vừa yêu vừa hận, cô hiểu không?”

“Tư Dạ, đừng mà, nước rất lạnh, chỗ nổi xương của anh sẽ không đau sao?” Tôi hoảng hốt muốn thoát ra khỏi vòng tay anh, muốn tránh xa anh một chút.

“Haha, cô thật là đáng yêu...” Anh tóm lấy cơ thể tôi, ôm tôi ngồi trên người mình, “Có cô tôi sẽ không đau nữa.”

Anh kéo chiếc drap giường đã bị ướt đẫm từ lâu ra, dục vọng lập tức tiến vào, tôi phát ra một tiếng gào hét nho nhỏ, giống như tiếng thở dài của gió đêm.

“Đừng sợ, sẽ không để em đau đâu, tôi không chịu nổi nữa. Thả lỏng một chút...”

Anh ôm eo tôi, để tôi chuyển động theo lực đẩy của nước.

Làn môi ẩm nóng rơi lên đỉnh ngực thẳng đứng, ngâm cả đầu tròn vào trong miệng, hàm răng nhẹ nhàng cắn xé đỉnh núi mẫn cảm đó, không nặng cũng không nhẹ, cách dùng lực vừa đủ khơi mào dục vọng của tôi.

Nước biển lạnh lẽo khiến máu khắp người tôi đông lại, thân dưới lại như có lửa nóng. Khoái cảm rất lạ lùng, từ thân dưới, từ trên đầu ngực, từ nơi được anh quan tâm chăm sóc không chịu nổi kìm nén mà lan ra khắp cơ thể.

Tôi ngẩng mặt lên, lùa ngón tay vào mái tóc mềm mại của anh, rất muốn tóm lấy thứ gì đó, trong hoảng loạn tôi đã mò được lưng anh, làn da trơn nhẵn của anh rất lạnh, ngâm trong nước biển, tôi và anh đều lạnh như nhau.

“Thoải mái không?”

Anh ngửa mặt lên nhìn tôi, tôi cúi đầu xuống muốn hôn anh, nhưng anh lại kéo tay tôi xuống, nắm trong tay mình.

Sau đó, tiếp tục quỳn quýt trên đỉnh ngực của tôi.

Tôi còn đang nghĩ vì sao anh lại không để tôi hôn anh, một cơn đau buốt từ ngực truyền thẳng lên đầu.

Anh cắn mạnh vào đỉnh cao yếu ớt đó của tôi, tận đến khi chảy máu vẫn không chịu nhả ra

“Au...” Muốn đẩy anh ra, nhưng tay lại bị anh khóa chéo phía sau.

Cầm bắt lực tựa lên trán anh, tôi không biết loại hành hạ không dành cho con người này đến lúc nào mới kết thúc.

Nhưng tôi lại có cảm giác như anh đang uống máu tôi, tham lam như một đứa bé mút sữa mẹ

“Mùi vị bị người ta đẩy từ đám mây hạnh phúc xuống vực sâu đau khổ thế nào? Vui không? Thích không?”

Cánh tay anh siết chặt từ phía sau, giữ lấy cơ thể run rẩy của tôi, lồng ngực cứng rắn ép chặt tôi, vuốt ve rất mạnh.

Máu đã lan sang ngực anh, tạo thành một màu mơ hồ nhưng anh vẫn không thèm quan tâm, mãi miết hưởng thụ hương vị tanh nồng của máu.

Đôi tay bị anh khóa chéo sau lưng giãy dụa mà không thể thoát ra được, bàn tay nắm chặt, móng tay đều chọc cả vào thịt. Trước mặt là mơ màng, bên tai vang lên những tiếng ong ong

“Một nửa là thiên đường, một nửa là địa ngục. hiện tại em đang ở trong thiên đường hay địa ngục vậy? Ngưng Tịch...”

Giọng nói của anh thoảng tới từ viễn phương, tôi mơ mơ màng màng nhìn vào mắt anh, tựa lên trán anh, cười khẽ.

Tiếng cười phát ra từ trong cơ thể hết như một cơn gió nhẹ, rất nhanh bị bóng đêm u tối cắn nuốt sạch sẽ không dấu vết.

“Nói đi, anh có hạnh phúc không?”

Tôi khẽ hôn lên đôi mắt sâu thẳm như bóng đêm, sáng rực mê người đó, dịu dàng hỏi, “Nói đi, Tư Dạ, anh có hạnh phúc không?”

Chỉ cần anh hạnh phúc em nguyện dùng bản thân hiến tế cho anh...

Thế mà anh lại chẳng nói gì, chỉ nắm lấy eo tôi, điên cuồng chuyển động, phần hận, báo thù, thống khổ, tuyệt vọng tạo nên chuyển động cuồng điên này.

Tôi ôm đầu anh, để mặt anh chạm vào ngực mình. Tư chưa quán quanh người anh, giống như cây lau sậy khó khăn vượt qua sóng to gió lớn.

Anh rút ra đâm vào càng lúc càng mãnh liệt, tôi ôm càng lúc càng chặt.

Dục vong của anh như một lưỡi dao sắc nhọn, chọc thủng cơ thể tôi

Da thịt bên dưới bắt đầu nóng rực, tiếng cười của tôi lại khẽ bay lên, quỳn vào nhau trong gió biển, giống như tiếng khóc của nàng tiên cá.

Tư Dạ, hóa ra cơ thể em và máu thịt em vẫn có thể sưởi ấm anh.

Máu đỏ thẫm như một vòi nước lớn, không ngừng phun ra từ miệng tôi.

Tôi bịt miệng, máu liền từ khe hở chảy ra ngoài.

Người ôm tôi đã chìm trong khoái lạc của nhục thể, anh không thấy gì hết

Tôi cảm ơn anh đã chìm trong nó, cảm ơn những dòng nước biển đã vô tình hòa tan dòng máu mê mẩn của tôi.

Thế nào là thiên đường? thế nào là địa ngục?

Tư Dạ, rất muốn nói với anh rằng cái ôm của anh chính là thiên đường vĩnh cửu của em, một ngày không có anh bên cạnh, ngày đó chính là địa ngục.

Người bên cạnh ngủ say, anh đã mệt.

Tôi cũng mệt, chỉ là tôi không ngủ được.

Ngón tay lưu luyến trên hình dáng tuyệt đẹp của anh, hết lần này đến lần khác

“Tư Dạ, anh đã từng nghe một truyền thuyết như thế này chưa? Người ta kể là có một con chim nhỏ, cả cuộc đời nó chỉ hát duy nhất một lần, tiếng hát đó êm tai và đẹp đẽ hơn tất cả tiếng ca của muôn loại trên đời. Bắt đầu từ giây phút nó rời khỏi tổ, nó chỉ mãi miết đi tìm một loại cây có gai, mãi tận đến khi nguyện ước được đền đáp mới nghỉ ngơi. Sau đó...”

Tôi nhìn dung nhan trầm tĩnh khi ngủ của anh, mỉm cười mê mẩn, chạm vào trán anh rồi nói tiếp

“Nó bị cái gai to nhất và nhọn nhất đâm phải, khi ở trên cành cây ở nơi hoang vu đó nó mới buông giọng hát của nó ra. Đây là một khúc ca đẹp hơn hết thảy mọi thứ, cả thế giới đều đang lắng nghe, đến thượng đế trên trời cao cũng phải mỉm cười. Lúc kết thúc bài hát cũng là lúc sinh mệnh nó cạn kiệt... Bởi vì thứ tốt đẹp nhất chỉ có thể dùng nỗi đau đớn nhất để đánh đổi.”

Tôi lại mỉm cười, lau vết máu đã khô trên mặt anh.

“Dù sao truyền thuyết cũng nói như vậy...”

“Tư Dạ” Tôi dán vào mặt anh, tiếng gọi rất nhẹ nhàng và yếu ớt

“Nếu như, anh là bụi gai của em, em nguyện dâng cho anh cuộc đời duy nhất của mình...”

Trước khi con chim tìm ra bụi gai, nó đã sống theo một định luật không thể thay đổi

Nó không biết tên của thứ đã đâm thủng cơ thể nó, nói chết biết vội vã ca lên khúc ca đó trước khi chết

Khoảnh khắc bị cái gai đó đâm phải, nó không ý thức được cái chết sắp giáng xuống. Nó chỉ biết hát, hát đến tận khi sức tàn lực kiệt.

Nhưng khi chúng ta đâm cái gai đó vào ngực, chúng ta biết rõ, biết rất rõ

Tuy nhiên, chúng ta vẫn muốn làm như vậy, vẫn muốn đâm gai vào ngực mình

Chỉ vì muốn dâng lên cho tình yêu cuối đời của chúng ta mạng sống độc nhất của bản thân

(Lời tác giả: Lần đầu tiên xem truyền thuyết “Bụi gai”, tôi đã khóc đúng 10 phút đồng hồ, nước mắt không ngừng rơi xuống. Cũng vì truyền thuyết mà xem tiểu thuyết. Thế là, tôi nghĩ đến Ngưng Tịch. Đối với cô ấy, tôi không thể dùng từ nào để hình dung nỗi đau, quá nặng nề, tôi chỉ cảm thấy đau lòng, cứ nghĩ tới là thấy đau lòng.

Có một người nói với tôi, thực ra, trong suy nghĩ của mỗi người đàn bà đều có tồn tại một Ngưng Tịch. Câu nói này đã khiến tôi có rất nhiều cảm xúc.

Cuộc đời rồi ren, bình thường chúng ta đều mong muốn được thoát khỏi gông xiềng của số mệnh. Chúng ta cũng có thể vì mong muốn của người khác mà từ bỏ lý tưởng của bản thân. Chúng ta khi đối mặt với tình yêu, cũng sẽ mở mắt, cũng sẽ trốn tránh, cũng sẽ hoang mang lo sợ, không biết phải làm sao, cũng sẽ muốn yêu mà không được, muốn ngừng mà không thể.

Dạo này tôi thường nghĩ, câu chuyện tôi viết rốt cuộc là tiểu thuyết hay là cổ sự, đa số mọi người thích cách hành văn của tôi hay là tình tiết trong truyện của tôi.

Có điều, nếu như đại đa số mọi người đọc truyện tìm thấy bóng dáng của bản thân trên người Ngưng Tịch hoặc là bóng dáng của người bên cạnh cho dù chỉ là một chút. Như vậy, tất thấy những điều kia đều không còn quan trọng nữa.)

Lời của năm: có ai tìm được bóng dáng của mình bên trong chị Tịch không? Chị tác giả cũng là một người đa sầu đa cảm, mình cứ cảm giác cuộc đời chị ấy có thể viết thành một cuốn tiểu thuyết được í, có bạn nào còn nhớ cái mở đầu ở chương phiên ngoại của Truyền chi không? Mình cứ cảm giác chị ấy có thể trở thành một nữ chính tuyệt vời. còn nữa, mấy chap sau này chính là tiếp nối của mấy chap đầu đấy)

66. Chương 66: Khúc Nhạc Buồn

Đêm nhạt đi, ánh sáng dần tới

Anh đã thức, nằm đè lên trên ngực tôi, đưa lưỡi liếm miệng vết thương mới có đêm qua

“Anh mệt quá...” Anh nhàn nhạt nói, trong tiếng nói trầm thấp chứa đầy mệt mỏi

“Em biết...” Tôi vò vò tóc anh, ngữ khí câu trả lời cũng nhàn nhạt

Chúng tôi đều mệt mỏi...

Không có sức lực mà hành hạ nhau tiếp nữa, không có sức lực hận thêm nữa, có lẽ, ngay cả yêu cũng chẳng còn sức đâu mà làm nữa...

Yêu và hận khiến cả thể xác và tinh thần chúng tôi đều mệt mỏi, lá khô sẽ hóa cánh bướm, trái tim thành tro bụi, không tìm thấy ánh sáng cũng không tìm thấy đường ra.

Anh từ dưới gối lấy thanh Lưu quang ra, để vào lòng bàn tay không thể nắm nổi hạnh phúc của tôi, “Cùng anh hoặc là giết chết anh...”

Tôi khóc, nước mắt rơi xuống ngón tay anh, một giọt lại một giọt, không ngừng rơi.

Nước mắt lóe sáng dưới nắng sớm mờ ảo, anh nhìn một lúc rồi hôn khô chúng.

“Tư Dạ, hận em không?”

“Hận! Chỉ là, không có em, anh sống không nổi...”

Tôi khóc lớn, khóc đến không thành tiếng, “Tư Dạ, là em hại anh...”

Anh hôn tôi “Anh hủy chính mình...”

Ánh nắng chiếu vào, chúng tôi theo thói quen liền nhắm mắt lại, chúng tôi đều không thích những thứ gì đó quá chói mắt

Nếu như mở mắt mà vẫn không thể trông thấy ánh sáng, chúng tôi nguyện tin rằng trên thế giới này vốn không có ánh sáng...

Chúng tôi đem nhốt chính mình trong thế giới tối tăm, thương tiếc cho tình yêu đã thành bông hoa héo rũ của chúng tôi.

Ngay lúc ấy, anh ôm tôi ra khỏi căn phòng đơn giản tĩnh mịch ấy, đem tôi tiến vào thế giới của anh

Anh là chúa tể thế giới này còn tôi đã trở thành con chim sơn ca bị anh nhốt trong lồng.

Gắng sức cho tôi những thứ tốt nhất, phòng khổ đẹp đẽ, thức ăn ngon lành, giường lớn ngạt ngào mùi đinh hương, pháo hoa sáng thâu đêm, những vòng ôm dịu dàng...

Dùng cách anh không quen, vẻ mặt anh không hiểu, trăm phương ngàn kế phác thảo niềm vui cho tôi.

Anh cứ luôn hỏi tôi, Ngưng Tịch, em muốn gì?

Còn tôi, trừ khóc ra thì chỉ biết im lặng...

Sau khi im lặng lại chỉ có thể khóc...

Anh ngồi im nhìn tôi khóc, sau khi khóc xong, anh lại ngây ngô nhìn tôi, hỏi tiếp, Ngưng Tịch, em muốn gì?

“Đủ rồi, Tư Dạ, đủ rồi...” Tôi che mặt, không muốn nhìn thêm vẻ mặt của anh lúc này nữa, trong mắt chỉ có đau khổ và tuyệt vọng hòa quyện với nhau, khóe miệng lại nở nụ cười đầy chờ mong, nụ cười mỉm này như một lưỡi dao sắc nhọn, có thể đâm thủng trái tim tôi.

Anh đi tới, ôm tôi, khẽ vỗ lưng tôi, “Chỉ cần anh đối xử tốt với em, sẽ có một ngày em cảm động phải không? Cảm động rồi, em sẽ không rời khỏi anh nữa, đúng không?”

Tôi bất lực, chỉ biết xụi lơ ngồi bệt trên mặt đất, ngay cả sức lực để khóc cũng biến mất. Nước mắt đúng là một thứ vô dụng, nó không cứu được em, cũng không cứu được anh...

“Không sao, em cứ từ từ nghĩ, anh có thể đợi, mười năm, hai mươi năm... Người Em phải nghĩ cả đời, anh sẽ đợi em cả đời.”

Anh đột nhiên cười vui vẻ, “Đúng, cứ như vậy, cả đời này...”

Tôi vui mặt trên vai anh, nước mắt chảy vào cổ anh, “Tư Dạ, ôm em...”

“sao cơ?” Anh hỏi lại, dường như không thể tin nổi

“Ôm em, chỉ cần anh ôm em...”

Tôi như một con điên, hôn anh, cắn anh, điên cuồng xé rách quần áo anh. Tình nguyện để anh xé rách tôi cũng không muốn anh tiếp tục chờ đợi trong vô vọng thế này nữa.

Anh hôn lại tôi, càng thêm điên cuồng...

Ngoài cửa sổ, sóng lớn dần ngừng lại, bóng đêm trở nên yên tĩnh

Chúng tôi yên lặng nhìn nhau thật kỹ, khuôn mặt tiêu tụy hủ bại hiện lên rõ ràng trong con ngươi mắt của đối phương.

Anh nằm trên người tôi, đã không còn ham muốn nữa

Tôi buông hai chân đang quấn trên người, không khiêu khích nữa.

Tình yêu và ngôn ngữ đều là dư thừa...

“Chúng ta tại sao lại thành ra như vậy?”

Tiếng thở dài nặng nề tan biến trong sương mù của màn đêm

Chúng tôi nằm trên chiếc giường lớn cực rộng, trong vô thức, cùng im lặng như hai pho tượng đang rơi lệ.

Phía bên kia bờ biển là gì? Đằng sau đám mây trắng có gì?

Khi tôi còn là một đứa trẻ ngây thơ đã nằm trên tảng đá bên bờ biển, tự vấn hết lần này đến lần khác.

Phía bên kia bờ biển là ngôi nhà ẩm cúng, sau đám mây trắng có cất giấu một thiên đường đầy hoa tươi.

Tôi vẫn cố chấp tin như thế, tin vào Vũ...

Đó đã từng là thứ cất giấu sâu trong trái tim, là cố chấp hay là niềm tin vững chắc?

Không phân biệt nổi, tôi chỉ biết, nó tạo cho tôi dũng khí sinh tồn, lại thay đổi vận mệnh cuộc đời tôi.

“Có thoải mái hơn một chút không?” Người phía sau ôm eo tôi, cơ thể ấm áp dán chặt vào lưng tôi.

“Cảm giác được hít thở thật tốt...” Tôi cười khanh khách, ôm lấy cánh tay anh.

Anh và tôi vành tai chạm tóc mai, dòng khí nóng rót thẳng vào tai tôi, bất mãn nói “Anh khiến em không hít thở được sao?”

Tôi cười đẩy anh ra, hai tay giang rộng tạo thành một vòng tròn hoàn hảo, mái tóc đen bay bay trong gió như bó hoa cúc tím

Lớn tiếng cười “Đã lâu lắm rồi em chưa thấy ánh mặt trời ngoài kia, đẹp thật...”

Anh đuổi tới, giữ chặt tay tôi, hai tay nắm lấy mớ tóc rơi xuống cổ tôi, đối diện với mặt trời, thanh Lưu quang sáng lên màu xanh trầm lặng của nó.

“Tóc em ngày càng đẹp, còn đẹp hơn cả trước đây.”

Phải, chúng càng ngày càng đẹp.

Bởi vì, loại độc xinh đẹp nhất thế giới bị tôi gieo vào cơ thể mình, nó sẽ dần dần biến tôi thành một cái huyễn ảo màu lam, đẹp như nó, cho đến khi tôi chết đi.

Tôi không nói gì, dứt một sợi tóc, nhìn thấy vẻ tịch liêu của anh lại cảm thấy rất vui, kéo tay anh cùng chạy, tiếng cười lạnh lạnh như tiếng chuông gió vui tai, biến mất trong gió biển lạnh thấu xương.

“Tư Dạ, anh còn nhớ không? Trước kia em thích nhất là nằm trên một tảng đá, cả đêm nằm ngắm sao. Ngắm chán rồi thì nằm luôn trên đó ngủ một giấc, bắt anh mang em về rất nhiều lần.”

“Kìa, nơi đó, là nơi trước kia anh vẫn dạy em kỹ năng đánh giáp lá cà, mỗi lần đều bị anh đánh đến gần chết, haha... có lúc em nghĩ, có phải là anh ghét em lắm không, ghét đến mức muốn giết chết em.”

“Còn nữa, sau tảng đá này, em bị tên súc sinh Jason đó tính kế, là anh cứu em...”

Tôi quay sang, ý cười ngập tràn nhìn anh, “Những điều này, anh còn nhớ không?”

Tay anh hơi dùng lực, kéo tôi lại rồi ôm lấy, “Nhớ, tất nhiên là nhớ, còn nhớ rõ hơn cả em nữa. Anh nhớ, chúng ta đã từng làm tình trên bờ cát bên kia, em đêm đó thật là dịu dàng...”

Anh cúi đầu hôn nhẹ tôi, nụ hôn rất thuần khiết không hề mang ham muốn nhục dục.

Tôi cười hi hi, “Đêm đó anh thật thô bạo, khiến em đau mấy ngày liền...”

“Anh nguyện dùng cả đời để chuộc lỗi...” Khí nóng phả trên cổ tôi, anh dùng môi gãi lên da tôi

“haha...” Tôi cười hi hi lẫn trốn “Tư Dạ, anh nói xem, có phải con người sau khi chết sẽ không còn gì không?”

“Ký ức vẫn còn, nhưng nó sẽ chết đi, theo năm tháng nó sẽ phai màu thành tro tàn của thời gian.”

“Vậy ký ức của chúng ta thì sao, cũng sẽ thành tro tàn ư?”

“Không đâu, ký ức cầu chúng ta...mãi mãi ấm áp.”

Anh cúi đầu, cho tôi một nụ hôn ẩm ướt thâm tình.

Tư Dạ, em nguyện ký ức của chúng ta cùng với bản thân em, phân hủy thành tro, thổi nát thành bùn.

Anh ôm tôi, chúng tôi cùng nhau nhìn ngắm phía xa, mặt trời chiếu xuống nhân gian, tiết trời rất đẹp, biển khơi bao la lẫn lẫn gợn sóng.

“Ngưng Tịch em từng nghe câu chuyện này chưa? Một tên thợ săn yêu một con sơn ca, để con chim sơn ca đó được hót, người thợ săn đã giương cung bắn mặt trời.”

Tôi cười, nói tiếp “Sau đó thần tiên tức giận, trừng phạt người thợ săn, biến anh ta thành một pho tượng, con chim sơn ca đó khóc lóc cả đêm, nước mắt cạn, khóc ra máu. Ông trời không chịu nổi cảnh đó, bảo thần tiên kết thúc hình phạt. Thần tiên bị cảm động bởi sự nhân từ của ông trời, thả người thợ săn đó vào nơi rừng sâu nước độc, vào một nơi không có ánh sáng.”

“Em nghe rồi sao?” Anh ôm tôi, cằm đặt trên vai tôi, hơi đung đưa

“Anh từng kể với em rồi ở trên tảng đá kia kìa. Lúc đó em bị Lồng thú dọa đến mất ngủ, rất nhiều đêm, anh đem em đến bờ biển bắt em ngủ. Một đêm, anh đột nhiên hưng phấn, kể cho em câu chuyện này.”

“Anh tưởng em đã ngủ...”

“Không, vẫn nghe, nghe đến rơi lệ.”

“Sao anh không nhìn thấy?”

“Em giữ nước mắt tại một nơi mà anh không thấy.”

“Kết thúc câu chuyện đó em còn nhớ không?”

“Nhớ, con chim sơn ca bay vào nơi không có ban ngày đó, không phân biệt ngày đêm chỉ biết hót cho người thợ săn đó nghe.”

Tôi quay sang nhìn anh, cười hỏi “Anh muốn em làm chim sơn ca của riêng anh không?”

“nếu có thể anh nguyện giết chết cả thế giới vì em.”

Tôi ngẩng mặt lên hôn anh, nụ hôn rất mạnh, Tư Dạ, nếu em là một con chim, em cũng không thể làm chim sơn ca của anh được.

Em đã bị cái gai của anh đâm thẳng vào cơ thể. Cả một đời, chỉ có thể hót cho anh một lần duy nhất thôi.

Đó sẽ là thứ âm thanh đẹp nhất trên trời

Bài hát kết thúc sinh mệnh cũng cạn kiệt, em dùng sinh mệnh của mình đổi lấy bài hát duy nhất, anh có đồng ý lắng nghe không?

“Ngưng Tịch, em xem, đó là gì?” Anh chỉ lên bầu trời.

Tôi ngẩng đầu, nó đứng ngược sáng, là một thứ gì đó rất đẹp, phe phẩy đôi cánh sắc sảo của mình, đón gió biển lạnh thấu xương, bay về phía mặt trời...

“Là con bướm...”

“Nó muốn đi đâu thế?”

“Bay về phía mặt trời...”

“Cách cả một cái biển rộng như này, nó có thể bay qua không?”

Tôi nhắm mắt lại, vùi mặt trong lòng anh, “Không bay được... Bướm không thể bay qua biển, đây là một quy luật của số mệnh.”

Chúng tôi về đến nhà

Anh muốn tôi vì anh hót thâu đêm

Cho nên chúng tôi không phân sáng chiều, làm tình thâu đêm.

Mồ hôi anh rơi xuống trước ngực tôi, trong suốt như thủy tinh.

“Chúng mình có phải không bao giờ tách ra nữa không?”

“haiz...”

Tôi thở thật dài, môi dán lên tai anh “Ôm chặt em...”

Tư Dạ rất dịu dàng, chưa từng dịu dàng như thế

Tôi ở dưới anh, yên lặng thừa nhận, cứng ngắc như một con rối.

“Không thoải mái à?” Anh cảm thấy khó hiểu

Tôi vòng tay qua cổ anh, “Không phải...”

“Không thích được anh ôm?”

“Cũng không phải...”

“vậy vì sao...”

Tôi che miệng anh lại, “Anh phiền quá...”

Tôi dùng hết sức lực cả người hôn anh, như vậy có phải sẽ vui vẻ một chút, có phải sẽ dễ chịu một chút không?

Anh mệt mỗi nằm bò trên lưng tôi, tôi phải chịu đựng sức nặng của cả cơ thể anh, nhưng lại thấy ấm áp và an toàn.

“Tư Dạ, anh chôn Na La ở đâu?” Tôi cắn ngón tay anh, người đàn ông này, ngay cả ngón tay cũng đẹp như vậy.

Anh bị đau cắn lưng tôi, “Không biết, bảo thuộc hạ xử lý hết mà, chắc là đưa về Nhật Bản rồi”

“Anh thật là vô tình.”

“Vì sao anh phải có tình với cô ta?” Anh ngờ vực, vỗ vỗ mặt tôi

“Từng chạm vào người ta ít nhất cũng phải xây cho người ta một cái mộ ra dáng chứ.”

Anh dường như không chịu nổi lườm tôi một cái, “Anh chưa từng chạm vào cô ấy...”

“Cái gì?” Tôi ngạc nhiên, “vậy những người phụ nữ khác...”

“Cái gì mà những người phụ nữ khác?”

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của anh, tôi bất đắc dĩ cười, không ngờ lại bị cô ta đùa giỡn...

“Tóm lại là em đang nói gì?” Anh nắm lấy cằm tôi, không kiên nhẫn nói

Tôi hôn nhẹ anh, “Không có gì, bị người ta lừa...”

“vẫn có người có thể lừa em sao?” Anh như trở thành một con thú nhỏ, liếm đôi môi khô nứt nẻ của tôi

“Có chứ, còn có người khinh thường em cơ mà...” Tôi cắn môi dưới của anh, cắn đến mức nó đỏ hồng như sắp rỉ máu.

“Có anh ở đây, ai dám khinh thường em?”

“Anh khinh thường em, vẫn luôn như thế...” Tôi đè lên người anh, cắn xương bả vai anh giống như đôi cánh bướm

“Anh có khinh thường em sao? Anh lại nghĩ em đang khinh thường anh thì có.” Anh nằm trên giường, hít một hơi thật sâu, buồn rầu nói

“Em chẳng thèm đáp lại anh, là bởi vì vài ngày trước anh đối xử tệ với em sao? Em đang trả thù anh hử?”

Tôi mỉm cười, vỗ bờ lưng rộng lớn của anh, “Phải, em đang trả thù anh, ai kêu anh đối xử tệ với em...”

“Vậy từ nay về sau anh đối tốt với em, có thể không trừng phạt anh nữa, được không?”

“Còn xem biểu hiện của anh...”

Tôi cười như một con hồ ly, anh duỗi tay ra, lật người tôi xuống dưới...

Tư Dạ, không phải anh không đủ dịu dàng, cũng không phải em không thèm đáp lại anh

Cơ thể em, đã hoàn toàn mất cảm giác rồi.

Loại thuốc độc xinh đẹp đó đã khiến em mất đi cảm giác.

Linh hồn em vẫn chưa chết nhưng cơ thể lại đã như người chết vùi dưới lớp đất rồi.

Ngày tháng vẫn cứ lần lượt trôi qua...

Cơ thể tôi, có lúc có cảm giác, có lúc lại không.

Thị lực và thính giác cũng vậy, lúc có lúc không.

Điều đáng ghét là, cảm giác thì mất đi nhưng nỗi đau đớn vẫn cứ hiện hữu.

Vẫn thường xuyên nôn ra máu, khi anh không nhìn thấy tôi nôn đến mức ruột gan đứt đoạn

Thế giới này dường như càng ngày càng cách xa tôi.

Anh vẫn đối xử với tôi rất tốt, tốt đến mức không còn nguyên tắc gì nữa. Chỉ vì một câu em không thích của tôi, anh đã đốt cháy trụ sở sản xuất ma túy trên đảo.

Tôi cười càng lúc càng nhiều, ánh mắt anh cũng càng lúc càng sáng.

Anh không biết rằng tôi đã đem nước mắt giấu trong lòng, tôi đang đợi chờ một kết thúc không hề tốt đẹp

Hai tháng, 60 ngày, bất tri bất giác chỉ còn lại một ngày duy nhất,

Có lẽ không đến bảy ngày.

Thượng đế cần bảy ngày để tạo nên một thế giới.

Còn tôi muốn dùng một ngày tìm cho anh một lối thoát.

“Ngưng Tịch, em muốn gì?”

Câu hỏi này lặp lại hàng ngày

Rất nhiều ngày qua, tôi hoặc cười, hoặc khóc, hoặc im lặng,...

Hôm nay, tôi nói với anh, “Em muốn Bắc Nguyệt...”

Ánh mắt anh tối sầm đi, không nói năng gì bước thẳng ra ngoài.

Lúc hoàng hôn, một chiếc canô cập bờ, Bắc Nguyệt tới nhanh như một tia chớp

Để tìm tôi, anh dường như đã đi khắp thế giới.

Tôi ngồi trên giường, đôi tay ôm chặt đầu gối mình, lặng lẽ chờ đợi.

Dường như là rất lâu mà cũng dường như chỉ một vài phút, cửa mở ra, tôi không nhìn anh, không dám nhìn, tôi nghĩ anh đã biết hết mọi chuyện.

Anh đi tới, kéo mạnh tôi từ trên giường đến trước mặt mình rồi rất chân thực tát tôi một cái thật mạnh

“Em là đồ ngốc hay sao? Anh hỏi em có phải là đồ ngốc không? Đưa loại độc ấy vào cơ thể, chuyện thế này mà em cũng có thể làm được sao?”

Từng cơ bắp trên mặt anh đều run rẩy, cực kỳ run rẩy nhìn tôi

“Em sẽ chết! Anh ta nói em sẽ chết, là lừa anh phải không? Em bảo anh ta tới đây chính là để lừa anh phải không?”

Tôi ôm chặt lấy cơ thể đang run cực độ của anh, ầm ỨC không nói thành lời, trái tim khô cứng như tảng đá

“Lừa anh phải không? Ngưng Tịch, anh ta lừa anh, phải không?” cơ thể anh vô lực trượt xuống dưới, ngẩng mặt lên, ánh mắt đầy khẩn cầu nhìn tôi,

Thấy vẻ tuyệt vọng như tận thế trong mắt anh, tôi mềm lòng.

Tôi muốn tiếp tục giấu diếm, tôi muốn mỉm cười với anh sau đó nói với anh rằng tôi đang gạt anh, thế nhưng...

Tôi nâng anh với khuôn mặt vì sợ hãi và bất ngờ mà trở nên trắng bệnh lên, “Tư Dạ, nghe cho rõ đây, em sắp chết rồi, có lẽ không sống được bảy ngày nữa, hoặc là còn ngắn hơn.”

Hai mắt anh trống rỗng nhìn ra cửa sổ, tà dương như máu, ánh mắt vào trong mắt chỉ có duy nhất nỗi bi thương tuyệt vọng

“Anh ta nói em dùng chính máu mình nuôi dưỡng anh, kéo dài mạng sống cho anh.”

“Anh ta nói, em vì cứu anh mà quỳ xuống cầu xin anh ta.”

“Anh ta nói, anh phá hủy em từng chút từng chút một!”

Anh dùng giọng nói mất hồn, đơn điệu cứng nhắc nói rất chậm rãi, mỗi khi nói ra một chữ cả người lại run lên một lần, giống như thứ nói ra không phải là con chữ mà là cây kim thép từ trong cơ thể đâm ra ngoài

“Không phải đâu, không phải đâu, từng tin lời anh ấy. Tư Dạ, nhìn em, chỉ nhìn em, nghe em, chỉ nghe em nói thôi nhé. Là thương tận, không phải anh, là em hạ độc, hết thấy chẳng hề liên quan đến anh.”

“Chẳng hề liên quan đến anh sao?” Anh nhìn đôi tay của chính mình, dùng ánh mắt vô cùng dửng dưng, nhìn chằm chằm vào nó

“Anh dùng đôi tay đáng chết này, dùng cơ thể mình, dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất giày vò em, phá hủy em, mỗi ngày mỗi đêm bắt em sống trong đau khổ, sống không bằng chết, ấy cũng là chẳng liên quan đến anh ư?”

“Anh không biết mà, anh không biết gì hết, anh đừng như vậy, Tư Dạ, anh làm em sợ...”

Anh cố gắng nặn ra một nụ cười, từng bước lùi về sau, tôi tiến lên, anh lại lùi, đến mãi khi không còn đường lui nữa

Anh dựa lưng trên tường, mất hoàn toàn sức lực, trượt xuống sàn nhà lạnh cứng

Đôi mắt đờ đẫn nhìn đầu gối mình, bỗng nhiên đôi mắt trống rỗng, dường như chỉ trong phút chốc đã đánh mất nó.

Tôi ngồi xổm xuống đất, ngơ ngơ nhìn anh, đã vô số lần tưởng tượng ra vẻ mặt anh khi nghe được tin tức này, nhưng khi phải thực sự đối mặt, nó còn đáng sợ hơn tất cả mọi lần tưởng tượng.

Tôi run rẩy đứng lên, anh không nhìn tôi, vẫn không động đậy gì, giống như hoàn toàn mất đi cảm giác với những thứ xung quanh

Hệt như một đứa bé làm sai phong tỏa chính mình trong một không gian u ám.

Tôi hít một hơi, đi ra ngoài.

Ở đại sảnh, trông thấy Bắc Nguyệt

Anh đi tới, ôm lấy cơ thể không ngừng run lên của tôi, “Chúng ta đi thôi...”

Tôi lắc đầu “Em không đi...”

“Ngưng Tịch?”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, khóe môi hơi mấp máy, “Bắc Nguyệt, tiễn chúng em một đoạn đường nhé...”

Anh bắt giác rung mình, không nói gì chỉ ôm chặt tôi, rất lâu, rất lâu...

“Bắc Nguyệt, Joey có biết không?”

“Không biết, anh không nói với cậu ta.”

Tôi gật đầu, “Tốt lắm, em không muốn cậu ta biết.”

Tôi quay lại phòng ngủ, trong căn phòng không hề bật đèn, anh ngồi bó gối, cô độc ngồi trong một góc phòng tối tăm, im lặng như màn đêm

Tôi đi qua đó, khẽ ôm lấy anh, như đang an ủi một đứa trẻ đáng thương.

Cuối cùng anh cũng có phản ứng, đầu vùi lên cổ tôi, không ngừng run như bị lạnh

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, màn đêm đã biến mất, trời sáng nhanh quá...

“Tư Dạ, chúng ta... đi ngắm mặt trời mọc nhé?”

Một giây trước bình minh bầu trời vẫn tăm tối như vậy

Sau tám tối rồi cuộc có ánh sáng không?

Vì sao ngay cả khi đã mở to mắt mà chúng tôi vẫn không trông thấy hy vọng?

Sau lưng là Tòa thành rộng lớn, trước mặt là đại dương sóng cuộn trào dữ dội, chúng tôi đứng bên cạnh vách núi rất cao, chờ đợi bình minh sáng sớm...

Tôi mơ hồ nhìn thấy đường chân trời phía xa, ông mặt trời sắp xuất hiện rồi, nhưng thế giới của tôi càng ngày càng mờ

Có chút hoảng sợ, nắm lấy tay Tư Dạ, “Tư Dạ, lạnh quá, ôm em đi...”

Anh ôm tôi thật chặt từ phía sau, căng thẳng hỏi “Còn lạnh không?”

“Tốt hơn rồi. Tư Dạ, bao lâu nữa mặt trời mới mọc?”

“Nhanh, nhanh thôi... Em mệt à?”

“Em không mệt...” Là đôi mắt tôi mệt

Tôi như một con chim nhỏ, rúc vào lòng anh, vẽ mặt đầy hạnh phúc nói

“Tư Dạ, nếu như chúng ta có thể cùng nhau nhìn thấy ánh sáng mặt trời có phải ngụ ý rằng cuối cùng chúng ta đã có thể cùng đón ánh sáng không?”

“Ừ...”

“Tư Dạ, trời vẫn chưa sáng à?” Lâu quá rồi nhưng vì sao trước mắt tôi vẫn chỉ có một màu tối đen vậy

“Nhanh lắm, ngay bây giờ...” Con chữ cuối cùng nghe có vẻ nghẹn ngào, anh nghẹn ngào đến mức không nói nổi nữa

Tôi run lên, nhỏ giọng hỏi “Tư Dạ, mặt trời... có phải đã xuất hiện rồi không?”

Anh khóc thật, nước mắt nóng bỏng không tiếng động rơi xuống cổ tôi.

Tôi ngửa mặt lên, làn da có cảm nhận được độ ấm của ánh nắng, nhưng cuối cùng tôi vẫn không nhìn thấy nó

Tại sao chứ? Chỉ là cùng nhau đón mặt trời mọc thôi, thế mà đối với chúng tôi lại khó khăn đến vậy

Ôm lấy cánh tay anh, vẫn mỉm cười, giọng nói mờ ảo như tiếng thở dài của gió biển

“Tư Dạ, đừng nghĩ nhiều quá, tất cả đây chỉ là báo ứng của em thôi. Có một chuyện em vẫn chưa nói cho anh biết. Chúng ta từng có một đứa bé.”

“Đứa bé?” cơ thể anh run mạnh một cái

“Phải, chúng ta từng có một đứa con. Năm đó em phát hiện khi rời khỏi nơi này, đã được hai tháng rồi. Đáng tiếc là nó đã bị em bỏ rồi. Sau đó...em cắt luôn cả tử cung của mình.”

Nhớ đến sinh mệnh nhỏ đáng thương bị bỏ đi đó, nghĩ đến lúc nó bị biến thành một cục máu nhầy chảy ra từ thân dưới của tôi, trái tim tôi như bị giằng xé, cay đắng từ đáy lòng dâng lên cơ hồ như sắp trào ra cổ họng tôi.

“Xin lỗi... Nếu không phải em đã hiểu lầm anh, nếu không phải vì em quá cố chấp thì tất cả những chuyện sau đó đã không xảy ra, cũng sẽ không còn gì có thể để lại cho anh thế này. Cho nên, đừng nghĩ cho em nhiều quá, em đáng bị trừng phạt.”

Tôi khóc, tôi rất hận bản thân mình.

Tôi đã hiểu lầm, tôi tự mình là đúng, khiến hạnh phúc của chúng tôi bị bỏ qua hết lần này đến lần khác cho nên mới rơi vào kết quả ngày hôm nay.

Cánh tay anh siết càng chặt hơn, chặt đến mức dường như tôi không thở nổi, cơ thể run lên, giọng nói cùng run hơn thế

“Đáng bị trừng phạt không phải là em mà là anh. Chuyện đó là anh làm...”

“chuyện gì?”

“chuyện của Trình Chân thực sự là anh làm. Anh nói với cô rằng anh muốn có em. Cô ấy liền bảo Jason thiết kế cái bẫy đó, để anh có thể... Nhưng anh không ngờ được, Jason... lại dám bán đứng anh.” Giọng nói của anh ngập ngừng, âm điệu thay đổi hoàn toàn

Cả người tôi ngây ra, tay rơi xuống đất, cứng ngắc như một tảng đá.

“Xin lỗi, là anh sai, tất cả là lỗi của anh. Anh quá muốn có em, muốn có em như phát điên, anh chỉ muốn có em mà thôi...”

Anh nói năng lộn xộn, lặp lại rất nhiều lần câu nói kia, nói xong về cuối cùng đã khóc đến không ra hơi.

Sau một khoảng im lặng, tôi bất đắc dĩ mỉm cười, giơ bàn tay lòng vào bàn tay anh, để gió biển lạnh lẽo thổi qua đầu ngón tay và biến mất trong lòng bàn tay chúng tôi...

“Thì ra chúng ta đều là như vậy, bỏ qua hạnh phúc quá nhiều lần...”

Bên tai vang lên tiếng cười tuyệt vọng bi thương của anh, tiếng cười đó gần như muốn xé rách trái tim, nó đâm thẳng vào màng nhĩ tôi.

Thì ra, trên thế giới này sẽ có một số người như vậy, đã định trước là không có được hạnh phúc

67. Chương 67: Nếu Như Có Kiếp Sau

Tư Dạ nói, em không thích nơi này, anh đưa em đi nhé...

Tôi nói với anh, em muốn ở lại đây, câu chuyện của chúng ta bắt đầu từ đâu thì hãy kết thúc ở đó...

Anh ôm chặt tôi, không nói gì nữa

Bình minh có đẹp không?

Đẹp...

Tư Dạ, em nhớ mình từng nói với anh, nếu có một ngày em rời khỏi anh, anh đừng buồn cũng đừng tuyệt vọng. Linh hồn em sẽ xuyên qua ánh hào quang trắng lộng kia nhìn xuống anh dưới nhân gian.

Anh khóc, khóc nức lên như một đứa trẻ.

Anh xin em, đừng bỏ lại một mình anh, xin em đấy...

Haiz...

Tiếng cầu xin đau khổ của anh và tiếng thở dài thườn thượt của tôi phiêu du trong làn gió biển lạnh buốt, nghiền nát bờ cát, nương theo gió mà bay lượn, biến thành một đám tro tàn màu xám bay lên tận bầu trời...

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời, thật ảm áp.

Thượng đế từ bi ngồi trên những đám mây trắng cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh bên dưới, nếu ngài nghe được những âm thanh vụn nát này ngài sẽ khóc chứ?

Tư Dạ, anh có thể làm cho em một chuyện không?

Em nói đi...

Em muốn gặp Vũ, anh ấy đã mất tích quá lâu rồi, trước khi đi em muốn gặp anh ấy, anh giúp em tìm anh ấy nhé?

Anh ta... ở ngay tại đây

Thì ra Vũ vẫn luôn ở trên đảo Tái Sinh, trước khi quyết chiến Tư Dạ đã bí mật bắt cóc anh, sau đó giam anh trên đảo này.

Tư Dạ nói anh rất kì quặc, lúc bắt được anh ta rõ ràng anh ta có cơ hội chạy trốn. Thế mà anh ta lại không chạy, thậm chí còn chẳng thêm phản ứng lại. Trên vẻ mặt anh ta có một loại mong đợi kì lạ, dường như anh ta đã đợi ngày này rất rất lâu.

Sau khi bị bắt cóc tới đây anh ta chưa từng nói một câu, ngày nào cũng ngồi ngẩn mặt đến ngày ngó.

Tư Dạ không giết anh ta, anh biết rõ ý nghĩa của Vũ đối với tôi, cho nên anh sẽ không giết anh ta...

Tất nhiên, chuyện xảy ra giữa tôi và Vũ trước khi chúng tôi gặp nhau, anh không thể biết được...

Vũ vì sao lại không chạy trốn, tôi nghĩ, tôi có thể lý giải hành động này của anh ta

Anh ta đang chờ tôi, anh ta biết rằng, bất kể là sống hay chết tôi đều sẽ quay lại bên cạnh Tư Dạ

Cho nên, ngày nào anh ta cũng nhìn ra bờ biển bao la mờ mịt đó, chờ đợi tôi cũng như chờ đợi một kết thúc

Nếu như người ngoài biết được lão đại trước kia của Xích Vũ đã bị người ta giam trên một hoang đảo không một bóng người, rất cô đơn, nhất định đều sẽ cảm thấy bị ai thay anh ta

Nhưng tôi biết rằng, Vũ sẽ không cảm thấy bị ai ỉn.

Thời điểm anh bị ai nhất đã qua rồi, cho nên không còn thứ gì có thể khiến anh ta bị ai hơn được nữa

Có lẽ, những ngày ở trên đảo này mới là khoảng thời gian an ổn thanh bình nhất trong cuộc đời anh ta

Không cần nghĩ ngợi gì nữa, không cần làm thêm chuyện gì nữa, không cần nguy trang, không cần làm hại ai, càng không cần bị ai làm hại nữa.

Tất nhiên, cũng không cần phải sợ hãi

Mỗi ngày trừ chờ đợi ra thì lại là đợi chờ...

Tư Dạ đã lấy đi của anh ta tất cả, tất nhiên anh ta cũng sẽ oán hận nhưng lại chẳng thể làm gì để thay đổi kết cục ấy

Trong ba năm này, mỗi lần nghĩ đến Vũ tôi luôn có một cảm giác mơ hồ là Vũ lúc nào cũng oán hận Hiên Viên gia, giống y như cảm giác của anh ta với tôi.

Oán hận khó hiểu, mong muốn phá hủy, ý muốn độc chiếm bị giấu đi. Anh ta bị tất cả những điều này giày vò...

Gặp lại nhau sau ba năm xa cách, tôi đã không còn nhìn thấy anh ta nữa, cho nên tôi không biết giờ phút này trên mặt anh ta có biểu hiện gì

“Anh sẽ không xin lỗi, cũng sẽ không hối hận...”

Giọng nói của anh ta vẫn êm tai và dễ nghe như vậy giống như một mặt hồ phẳng lặng, một đầm nước không hề có sinh khí.

“Em biết...” Tôi cười nhạt

Đây mới đúng là Vũ, dù là biết tôi đã bị mù, sắp chết rồi, anh ta vẫn có thể bình thản nói với tôi rằng anh ta không xin lỗi cũng sẽ không hối hận.

Bướng bỉnh ngoan cố đến mức khiến người ta kinh ngạc, vì sao trước đây tôi không phát hiện ra.

Vì tôi vẫn luôn coi thường anh sao?

Con người đã từng khiến tôi nhiệt tình như một con thiêu thân lao vào lửa, con người khiến tôi không màng đến sống chết chỉ biết che chở cho anh ta, thì ra là tôi chưa từng thực sự hiểu rõ anh ta.

Điều này thật là buồn cười, cũng thật bi ai.

Tôi tự giữ cho bản thân thẳng bằng, cổ chấp mở to đôi mắt đã không còn tiêu cự nhìn về phía trước, Vũ đang đứng ở đó, tôi muốn để anh ta cảm nhận được rằng tôi đang nhìn anh ra

“Vũ, anh có khỏe không? Nơi này hình như rất lạnh...”

“Chúng ta đã ba năm không gặp nhau rồi, có phải anh gầy đi rất nhiều không?”

“Anh còn nhớ chiếc đàn hạc anh tặng em không? Nó ở ngay bên ngoài kia, Tư Dạ đem nó từ Tòa thành về đây. Nhưng nhà chúng ta đã bị anh ấy thiêu rụi rồi...”

“Mấy ngày nữa chính là ngày giỗ của cha và bác Sóc Tuyết, nhưng có lẽ em không đi được...”

Tôi như một bà lão hơn năm mươi tuổi cần nhằn cùng anh ta rất nhiều, nhưng anh ta lại chẳng nói năng gì.

Cảm thấy bản thân thật là kì lạ, lúc sắp đến giây phút sinh ly tử biệt thế này thứ tôi nghĩ đến lại là những điều vớ vẩn linh tinh này, những chuyện tầm phào chẳng liên quan tí nào.

Tuy nhiên, giây phút này, những lời tôi muốn nói chỉ có những ấy mà thôi.

Tôi nói với anh rất nhiều nhưng anh không đáp lại, vẫn cứ im lặng từ đầu đến cuối, điều này khiến tôi rất thất vọng

Có lẽ anh còn thất vọng hơn cả tôi.

Không thấy tôi phần nộ, oán hận gì hết, thậm chí cả một câu trách móc cũng không hề có

Chắc là, anh đã đặt ra rất nhiều giả thiết khi tôi đến gặp anh, riêng chỉ có một kiểu bình thản thế này là anh không nghĩ tới

Sau cùng khi tôi không còn gì có thể nói nữa liền ngừng lại, chúng tôi lập tức rơi vào im lặng.

Rất lâu sau, tôi mới thở một hơi thật dài, nói với người đang lặng lẽ như không khí kia, “Em sẽ bảo anh ấy thả anh ra khỏi đây, sau đó, anh hãy sống cho tốt...”

Không có bất kì tiếng động nào, vẫn là im lặng. Không khí trong phòng chậm rãi chảy xuôi, không hề có một chút động tĩnh nào.

Tôi lại thở dài một hơi nữa, chậm chậm đứng lên, thậm chí có chút mệt mỏi

Dùng tay vịn vào tường, dựa vào cảm giác để sờ soạn cửa ra vào.

“Ngưng Tịch...” Anh đột nhiên gọi tôi lại,

Tôi quay đầu, tìm hướng vừa phát ra âm thanh

“Em từng yêu anh không?” Lần đầu tiên hỏi tôi có yêu anh hay không.

Tôi cười, nhẹ nhàng nói “tất nhiên, anh trai, anh là người thân duy nhất của em. Tôi vẫn tin rằng anh đối xử tốt với em như vậy không phải là giả. Khoảng thời gian chúng mình đã dựa vào nhau mà sống ấy cũng không phải là giả. Thực ra anh rất yêu thương em...”

Vừa dứt lời lập tức bị anh ôm vào lòng, mùi hương của Vũ vẫn vút ở chóp mũi tôi, vẫn luôn nhẹ nhàng thoảng mái và trong lành như thế.

“Anh đã hủy diệt em rồi, Ngưng Tịch, anh đã hủy diệt em hoàn toàn. Nhưng anh không hối hận. Nếu phải mất em, anh thà là hủy diệt em.”

Tôi khẽ thở dài, vùi mặt vào ngực Vũ, lỗ tai dán chặt vào lồng ngực hơi nhấp nhô của anh, chậm rãi nhắm hai mắt lại

“Anh trai, để em nghe tiếng tim đập của anh một chút. Có nó làm bạn trên đường xuống suối vàng em sẽ không còn cô đơn nữa.”

Vũ đưa tay xoa mặt tôi, tay anh lạnh như tay người chết

“hận anh không?”

“Không hận, nhưng em không thể nào tha thứ cho anh.”

“Ngưng Tịch, anh không từ bỏ được em...”

Tôi mỉm cười trong lòng anh, Vũ, em cũng không từ bỏ được em

Cho dù anh lừa gạt em, tổn thương em, thậm chí hủy diệt em, nhưng tình thân máu mủ ruột già này vẫn là niềm an ủi mà kiếp này em không thể nào vứt bỏ...

Đi ra khỏi cửa, Tư Dạ đã ở bên ngoài đợi tôi rất lâu

Tôi dán mặt lên bờ vai anh, thở phào nhẹ nhõm một cái “Thả anh ấy ra nhé “

Cơ thể anh hơi cứng lại một chút, bàn tay nắm cánh tay tôi cũng hơi mạnh, giống như có chút giận dữ.

“Anh ta không nên bị trừng phạt sao?”

“Anh có thể trừng phạt anh ấy nhưng điều này chẳng thể thay đổi kết cục của chúng ta. Thực ra, cả đời anh ấy đều sống trong trừng phạt, người khác, chính mình, nên chịu đựng, không nên chịu đựng... Nhưng anh ấy đủ rồi.

Cơ thể anh vẫn rất lạnh, tôi xoa mặt anh, khẽ nói, “Anh không phải muốn đi cùng em sao? Vậy hãy để chúng ta ra đi không có oán hận, sạch sẽ mà rời khỏi. Được không?”

Anh khẽ run lên rồi hôn lên mặt tôi “Được, anh đồng ý với em hết.”

Tư Dạ đã đồng ý với tôi, sáng mai sẽ đưa Vũ đi cũng đuổi hết lính trên đảo đi.

Anh nói những ngày này muốn yên ổn cùng tôi sống những ngày cuối đời

Nhưng, đêm hôm đó, lúc ăn tối, Tư Dạ nói với tôi, Vũ đã chết rồi

Anh ta dùng đĩa đâm vào cổ họng mình, đâm xuyên qua cổ họng.

Lúc tôi đến bên anh ta, cơ thể anh ta đã lạnh như băng,

Tôi không nhìn thấy gì cả, tôi không biết Vũ có chảy nhiều máu không cũng không biết máu anh đỏ như thế nào.

Chỉ là, trong căn phòng tràn đầy mùi máu tanh còn lẫn cả với mùi tanh của nước biển, nồng nặc khiến người ta buồn nôn.

“Anh sẽ không xin lỗi, cũng sẽ không hối hận...”

“Em có từng yêu anh không?”

“Anh không từ bỏ được em...”

Tại sao?

Anh nói anh không từ bỏ được em mà lại rời khỏi thế giới này trước em, anh đi nhanh như vậy...

Giỏ biển lạnh băng thổi qua không hề có một chút lưu luyến.

Hơi thở tôi đông cứng lại, cơ thể cứ thế rơi xuống đất, có thứ gì đó từ một nơi không nhìn thấy trong cổ họng, từng chút từng chút mạnh mẽ trào ra

“Anh trai...” Tiếng vẫn chưa phát ra, máu đã chảy ra trước.

Một đôi tay hoảng sợ kéo tôi lại “Ngưng Tịch, Ngưng Tịch...”

Tình huống này nhất định rất đáng sợ, tôi rất muốn nói vài lời gì đó với Tư Dạ. Nhưng máu lại giống như một dòng nham thạch nóng chảy không ngừng cuộn cuộn chảy ra từ miệng tôi.

Giọng nói của anh cũng càng lúc càng bay xa, rất nhanh ý thức đã biến mất.

Lúc tôi tỉnh lại đã là đêm hôm sau, tôi nằm trong lòng Tư Dạ, cơ thể mềm chút, khóc suốt không hề muốn ngừng lại.

“Anh ấy đâu rồi?”

“Vẫn ở tầng hầm, anh định đưa anh ta về nghĩa trang của Hiên Viên gia ở Hà Lan, được không?”

Tôi lắc đầu, “Chôn ở đây đi, anh ấy sẽ không muốn về đó đâu.”

“Được, anh sẽ cho người đi xử lý...”

Anh ôm vai tôi, khẽ nói

“Vì sao anh ta lại làm thế? Anh ta sợ em báo thù sao?”

Tôi xoay người ngã lên giường, mệt mỏi nói “Anh ấy chưa từng sợ, anh ấy là vì không muốn để em cô đơn dưới kia, cho nên... đi xuống đó trước chờ em.”

Tư Dạ hôn nhẹ tôi “Có anh ở đây, làm sao em cô đơn được?”

Tim tôi siết chặt, xoay người dựa sát anh, môi dán vào tai anh “Tư Dạ, em rất khó chịu, ôm em đi...”

“Ngưng Tịch, không được, cơ thể em...” Anh thò tay vào trong áo tôi, ấn chặt vào lồng ngực tôi

Tôi chạm trán vào môi anh, “Tư Dạ, ôm e,. Để em biết em còn sống.”

Cả người tôi run lên như bị lạnh, dán chặt vào ngực anh, khẽ vuốt ve

Người anh rất nóng, nóng như một đám lửa.

“Ngưng Tịch, em sẽ không chịu nổi đâu...” Hơi thở anh đã dần dập nhưng vẫn cố chấp đẩy tôi ra bằng được

“Em không còn sống được mấy ngày nữa, hãy thiêu em đi nhé, để em chết đi trong giây phút rực sáng nhất của cuộc đời, không phải rất tốt sao?”

Anh không nói chuyện nữa, vì không còn thời gian nói chuyện,

Chúng tôi ôm lấy nhau như đang ở trong ngày cuối cùng của cuộc đời, hấp thụ độ ấm của nhau

Lúc ban đầu, chúng tôi để vết thương đối diện vết thương, cô đơn đối diện cô đơn, hai linh hồn cô quạnh như nhau dùng vọng để đo chiều sâu của tình yêu.

Sau cùng, cơ thể toàn vết thương của chúng tôi, chỉ còn lại cô đơn, tình yêu đã tan thành mây khói ở trong khe hở của thời gian.

Cơ thể tôi, cơ thể anh, cơ thể chúng tôi đều đang cử động, chúng tôi đều còn sống.

Cảm giác còn sống thật tốt, tại sao trước đây chúng tôi không phát hiện ra?

Thực ra hạnh phúc rất đơn giản, hai người ôm nhau, đó là một thế giới, vì sao chưa từng trân trọng nó?

Tôi chảy rất nhiều nước mắt, môi anh có nước mắt tôi, có vị tanh của máu

“sao lại khóc? Anh làm em đau à?” tay anh run lên, vung về lau nước mắt cho tôi, không để nước mắt tràn vào miệng tôi, không để tôi nếm được vị của máu tươi

Tôi khóc lắc đầu, Tư Dạ rất dịu dàng, tuy rằng tôi không cảm nhận được, nhưng tôi biết rằng anh nhất định yêu tôi rất dịu dàng.

Tôi khóc là bởi vì, Tư Dạ, em lại sắp mất anh rồi...

Cánh tay của tử thần có thể làm ngừng sinh mệnh của em, nhưng ông ta không thể làm cuộc sống của anh ngừng lại được

Cả đời chúng tôi đều sống trong bóng tối vô phương cứu chữa, bây giờ tôi muốn chúng ta cùng tìm ra một lối thoát, tóm lấy ánh sáng, ra khỏi bóng tối.

Tôi lại mỉm cười, vừa khóc vừa cười, không biết là muốn khóc, hay là muốn cười nữa.

“Tư Dạ, anh biết em mong nhất điều gì không?”

Anh hôn lên môi tôi “Bất luận em mong điều gì, anh đều sẽ cho em, anh thuộc về em, luôn là của em.”

Tôi cười rất vui, thực sự rất muốn nghe anh nói như vậy, so với những lời yêu đương ngọt ngào, thứ này còn làm tôi say hơn.

“Em mong anh sống.” Tôi dùng cây kim bạc giấu trong bàn tay chọc vào gáy anh

Anh nhanh chóng bắt lấy tay tôi, nếu tôi có thể nhìn thấy nhất định sẽ thấy được đôi mắt anh tràn đầy cầu khẩn và sợ hãi

Anh nhéo tôi khiến xương cốt nhộn nhạo vang lên, đau đớn nói ra hai chữ “Không thể...”

Sau đó ngay lập tức ngã lên người tôi.

Tôi lật người, dán sát vào mặt anh, “Xin lỗi, em đang lừa anh. Em không thể mang anh đi được, cuộc đời em đã đi đến điểm cuối cùng rồi nhưng cuộc đời anh vẫn chưa tận.”

“Em thực sự muốn làm vậy sao?” Bắc Nguyệt đi tới, đem chiếc áo ngủ không biết lấy từ đâu khoác lên người tôi

Tôi mặc áo thật nhanh, gật gật đầu “Vâng, lại phải làm phiền anh rồi.”

“sao không để anh ta bên em thêm vài ngày nữa, cứ kết thúc như vậy, emỡ sao?”

Tôi cười khổ “Em sợ bản thân không chịu được sẽ đưa anh ấy cùng đi.”

“Từ lúc mới bắt đầu em đã lên kế hoạch cho tất cả, gọi anh tới chính là để thôi miên anh ta, thay đổi ký ức của anh ta, phải không?”

Tôi giang cánh tay ôm lấy chính mình, “Lúc đầu em không nghĩ sẽ làm như vậy. EM nghĩ là anh ấy phần nộ đủ rồi, phát tiết đủ rồi, báo thù đủ rồi thì có thể không thêm để tâm mà buông ta, hoặc là sẽ nhanh chóng thả em ra. Anh ấy là một người có lòng báo thù rất mạnh, em không nghĩ rằng anh ấy còn muốn em nữa. Thế mà anh ấy lại nói, hoặc là cùng anh ấy, hoặc là giết chết anh ấy. Em không thể giết anh ấy cũng chẳng cách nào cùng anh ấy, em chỉ có thể để anh ấy quên em đi.”

Bắc Nguyệt ôm lấy bờ vai run rẩy của tôi, bắt lực hỏi

“Nhưng em cam lòng biến mất trong cuộc đời anh ta như vậy sao? Từ nay về sau, trong tim Hoàn Tư Dạ sẽ không còn cái tên Hiên Viên Ngưng Tịch nữa.”

Anh ngừng lại một chút, nâng mặt tôi lên, từng câu từng chữ, rõ ràng
rành mạch

“Anh ta sẽ không còn biết em là ai, sẽ không thương nhớ em, sẽ không còn yêu em nữa. Anh ta thậm chí còn không biết là em từng tồn tại trên thế giới này, chết một cách cô độc như vậy, em chịu đựng sao?”

Tôi cười thê lương, “Không chịu nổi cũng phải chịu, nhưng không lâu nữa em sẽ chết, cho nên em sẽ được giải thoát nhanh thôi. Có điều...”

Tôi giữ chặt tay anh, “Bắc Nguyệt, anh thì phải làm thế nào?”

“Thì ra, em vẫn còn nhớ đến anh.” Anh ôm tôi cười khổ “Đáng tiếc, anh không thể tự thôi miên chính mình. Bằng không, anh cũng muốn quên em đi.”

Tôi run lên, “Bắc Nguyệt, em...”

“Đừng nói xin lỗi với anh nữa.” Anh ngắt lời tôi, lạnh lùng mà kiên định nói

“Từ đầu đến cuối người em có lỗi nhất chính là bản thân em. Anh sẽ không chết, nếu em không muốn sống trong lòng anh ta, vậy hãy sống trong lòng anh đi. Cho dù em vứt bỏ thế giới này thì anh cũng không nỡ để cả thế giới vứt bỏ em, khiến em cô đơn lẻ loi chết trong cô độc.”

Tôi vùi mặt vào ngực anh, “Cám ơn, có anh tiễn em, em có thể yên tâm đi rồi.”

Quá trình thôi miên rất phức tạp, phải mất đến mấy ngày mấy đêm không ngừng cấy ký ức giả vào người bị thôi miên.

Bắc Nguyệt đã chết tạo cho anh một ký ức giả, hơn nữa còn khiến anh tin rằng ký ức giả đó chính là ký ức nửa đời trước của anh.

Ký ức giả kia hầu như giống với cuộc đời đã qua của anh, chỉ khác là không có tôi, Bắc Nguyệt gật tôi ra khỏi ký ức của anh.

Một khi thôi miên thành công, phần ký ức hư cấu kia sẽ mọc rễ trong đầu, sẽ không có hỗn loạn, không có hạn sử dụng, không ảnh hưởng đến tác dụng của bộ não.

Trên thế giới này, không có thuật thôi miên nào hoàn mỹ thế này nữa, hoàn mỹ đến tàn khốc

Anh sẽ mãi mãi quên tôi, cả đời cả kiếp sẽ không bao giờ nghĩ đến tôi nữa.

Mỗi lần nghĩ đến điều đó, trái tim tôi rất đau, đau đến mức phải cắn lên mu bàn tay mình, thậm chí cắn đến chảy máu.

Mất đi cảm giác thì cơ thể không đau nhưng trái tim vẫn đau như vậy.

Sức khỏe tôi càng lúc càng tệ, sinh mạng tôi đang dần dần trôi đi, từng chút khô héo dần

Thế nhưng tôi vẫn chưa muốn chết, chưa nhìn thấy kết quả tôi mong muốn, tôi không nhắm mắt được

Tròn bốn ngày, tôi vẫn ngồi bên cạnh họ, nghe thấy Tư Dạ lặp lại từng câu từng chữ mà Bắc Nguyệt nói với anh trong khi thôi miên, giống như một chiếc máy ghi âm có tính năng cực tốt, anh đang đặt bản thân mình trong một giấc mộng.

Phần ký ức đó đang chậm chạp mọc rễ trong đầu anh, nảy mầm, nở ra từng bông hoa xinh đẹp, chỉ là không có tôi.

Cuối cùng, Bắc Nguyệt nói, “Xong rồi, cuối cùng trong ký ức của anh ta cũng không còn ký ức nào thuộc về em nữa. Điều đó đối với em có phải là một kết thúc hoàn hảo hay không?”

Có phải là hoàn hảo hay không, cần phải dùng thời gian để chứng minh.

Tôi chỉ biết cười cay đắng, “Đến lúc nào anh ấy sẽ tỉnh lại?”

“Tối mai...”

“Vậy ngày mai chúng ta hãy rời khỏi đây đi, sau đó thông báo cho người của Thiên Nhất Minh tới nơi này đón anh ấy.”

Anh đi tới, ôm lấy tôi “Được, chúng ta về Nhật đi. Cô vẫn đang ở Nhật chờ em...”

“Anh nghĩ sẽ chôn em cùng với mẹ sao?”

“Em không muốn vậy à?” Bắc Nguyệt đặt tôi lên giường, giúp tôi đắp kín chăn

Tôi lắc đầu, “Bắc Nguyệt, đừng lập mộ cho em. Sau khi em chết hãy đem cơ thể em và tất cả những gì có thể chứng minh sự tồn tại của em đốt hết đi, sau đó rải lên mặt biển nhé.”

Tay anh siết chặt, “Em sợ anh ta sẽ nhớ đến em sao? Đừng! Như thế này đã là quá tàn nhẫn và khắc nghiệt rồi.”

“Em biết nhưng cho dù chỉ có một phần trăm nguy cơ, em cũng không thể mạo hiểm.”

Anh im lặng một giây, thở dài một tiếng, “Được rồi, có lẽ chỉ có làm như vậy em mới không còn vương vấn nữa, mới có được tự do hoàn toàn.”

Tôi cười, hài lòng chui vào chăn, thẳng thắn ngay ngắn nằm xuống,

“Bắc Nguyệt, sáng mai chúng ta sẽ về Hoàng gia luôn nhé. Anh đào trong nhà đã nở hoa chưa, lâu rồi không được ngắm hoa anh đào.”

“Ngưng Tịch...”

“Quên mất, em đã không còn nhìn thấy được nữa.” Tôi nhắm mắt lại, có chút xót xa nói

Bắc Nguyệt vuốt vuốt tóc tôi, “Ngày mai chúng ta sẽ về, ngủ sớm đi em.”

Nói xong anh đi luôn, tôi nghe thấy tiếng khóc nức nện ngoài cửa. Tôi biết anh lại đi tới một nơi tôi không thể chạm tới một mình bị thương.

Một mình tôi cô đơn nằm đó, gió đêm thổi tới, mùi hoa bao quanh bốn phía, hoa đình hương trong bình bay tới mặt tôi theo làn gió mềm mại, ngửi được mùi hoa mát lạnh thuần khiết này có lẽ tối nay tôi sẽ mơ một giấc thật đẹp.

Thế giới rất yên tĩnh, thời gian cũng rất yên tĩnh, tôi có thể nghe thấy tiếng tim mình đập, từng tiếng từng tiếng giống như một chiếc đồng hồ quả lắc kiểu cũ, càng ngày càng chậm, càng lúc càng mỏng manh...

Ý thức chậm rãi rơi xuống, rơi vào bóng tối dày đặc.

Trong mơ màng có người khẽ nâng cơ thể tôi lên, vòng ôm rất thân thuộc

“Bác Nguyệt, là anh sao? Anh...tối tiến em sao?”

Reng reng reng!

Là tiếng của đồng hồ báo thức, tôi mở mắt thấy chiếc đồng hồ báo thức màu hồng nhạt đang cố gắng kêu ầm lên.

Tôi hơi bất ngờ, tay quơ quơ trước mắt, tôi nhìn thấy!

Đèn bàn màu vỏ quýt, tủ quần áo màu hồng, bàn đọc sách màu trắng, rèm che màu xanh nước biển

Không gian nhỏ ấm áp lịch sự tao nhã này là phòng ngủ của tôi?

Không đợi tôi định thần lại, ngoài cửa đã vang lên tiếng trách móc ầm ĩ, “con bé chết tiệt, đồng hồ báo thức của em điếc tai quá, sao không tắt đi?”

Giọng nói này... là Vũ

Tôi hoàn toàn mơ hồ, tắt đồng hồ báo thức đi, chạy vội xuống dưới.

Cha tôi nhàn nhã ngồi trên sofa ngoài phòng khách, đọc báo.

Nghe thấy tiếng bước chân xuống lầu nhanh như chạy của tôi, ông ngẩng đầu lên từ tờ báo, hơi nhíu mày

“Nói với con bao nhiêu lần rồi, con gái phải dịu dàng một chút, đoan trang một chút. Con nhìn con xem, chỗ nào có dáng dấp của một đứa con gái hả?”

Cha tôi, không phải ông...

“Được rồi, đừng nói nó nữa, Tiểu Tịch từ nhỏ đã ngốc nghếch như vậy rồi, anh cũng không phải không biết mà.”

Mẹ bê phần bữa sáng còn đang bốc khói ngun ngút, đi ra từ nhà bếp.

Mẹ...

“Mẹ, làm cơm xong chưa ạ? Con bị muộn làm rồi...”

Một bóng dáng cao ngất đẹp tuyệt đi xuống từ trên lầu, đích thực là Vũ!

“Ngưng Tịch, em lại lấy áo sơ mi của anh làm áo ngủ kìa!”

Anh hung dữ cốc lên đầu tôi một cái, tôi hơi giật mình nhìn anh.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Cha, mẹ, Vũ, họ lại đang sống, tôi đang mơ sao?

Vũ giơ tay quơ quơ trước mắt tôi, sau đó kêu ầm lên, “Mẹ, mau đến xem này, Tiểu Tịch ngủ nhiều đến ngu ngốc rồi.”

Mẹ đi tới, vỗ vỗ vai Vũ

“Đừng trêu em nữa, ăn cơm đi! Tiểu Tịch, đứng ngây người ở đó làm gì, con cũng đến ăn đi. Hôm nay không phải nói muốn đi đến nhà thầy giáo để thầy giáo chỉ dẫn cho con làm luận văn tốt nghiệp sao? Lát nữa Tư Dạ sẽ tới đón con, đừng có bắt người ta chờ nữa.”

“Tư Dạ?” Tôi kêu lên

“Ngủ kiểu gì mà quên cả bạn trai mình là ai vậy?” Vũ bắt mẫn than thở

Tôi qua đó, ngồi xuống bên bàn ăn, dè dặt hỏi, “con ngủ rất lâu rồi à?”

Mẹ đổ sữa lên cốc trước mặt tôi, cười nói

“Hôm trước con đi leo núi cùng Tư Dạ, than thở kêu mệt quá, kết quả ngủ tròn một ngày hôm qua, như một con heo con ấy.”

Tôi vui vẻ cười, thì ra cuộc đời đầy đau khổ ấy chỉ là một giấc mộng thê mỹ của tôi mà thôi.

Đúng, hết thấy chỉ là mộng...

Chuông cửa vang lên, mẹ tôi ra mở cửa.

“Dạ, con tới rồi...”

Tôi ngẩng đầu lên từ bữa sáng nghi ngút khói, thấy một bóng dáng coa lớn thoát ẩn thoát hiện đắm chìm trong ánh nắng xán lạn, mái tóc đen mượt, đôi mắt thâm thúy, nụ cười như ánh sáng mặt trời

Giờ khắc này, tim rất đau, khoe mắt cũng đau, đau đến muốn khóc.

Vì sao nhìn thấy anh lại cảm thấy chua xót như vậy?

Rõ ràng là rất hạnh phúc, vì sao lại muốn khóc?

Tôi bỏ bữa ăn xuống, chạy vội tới trước bóng dáng như mộng ấy, ôm chặt.

Có phải tôi đã quỳ trước vận mệnh một trăm năm cho nên mới có được vòng ôm ấm áp này?

Hạnh phúc lại chua xót như vậy...

“Con bé ngốc, có tiền đồ một chút được không, cha mẹ đều đang nhìn các em đấy?”

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy cả nhà tôi rất hòa thuận, tràn đầy tiếng cười.

Tôi làm một cái mặt quỷ với anh, kéo người bên cạnh chạy biến đi.

Ngẩng đầu nhìn ánh nắng vàng rực rỡ chất đầy trong mắt, trời hôm nay không có mây, thời tiết nắng ráo, thế giới này lại đẹp như vậy.

Tôi như một con chim nhỏ kéo kéo cánh tay anh, nhàn nhã bước chậm trên con đường đầy nắng

“Tư Dạ, anh có biết không? Hôm qua em đã mơ, một giấc mơ thật dài. Em mơ thấy một cô bé, cô ấy có một cuộc đời rất đau khổ, không thể nào từ bỏ nhưng lại chết rất cô đơn, rốt cuộc đến cuối đời cũng không được hưởng hạnh phúc thực sự...”

“Anh đừng cười nhé, em buồn đến chết ý. Khóc nhiều đến mức vỏ gối ướt đầm cơ...”

Anh cúi đầu, ánh mắt sáng như làn nước mùa xuân, khuôn mặt tôi rõ ràng phản chiếu trong làn nước xuân ấy.

Yêu chiều xoa xoa mặt tôi, dịu dàng an ủi “Đừng buồn, chỉ là một giấc mơ thôi mà. Yên tâm, anh sẽ không để em giống cô ấy đâu.”

Anh hôn lên môi tôi, dịu dàng mà mạnh mẽ, tôi trốn trong lòng anh, cười hạnh phúc.

Bây giờ đã yên ổn rồi, năm tháng êm ả trôi đi, cảm giác đau đớn đến không muốn sống trước đây chỉ là một giấc mộng thê mỹ hoa lệ kéo dài mà thôi...

Phải, chỉ là một giấc mộng thôi, hạnh phúc là được rồi. Như vậy, cứ như vậy đi...

Anh lặng lẽ ôm lấy cô, ánh nắng sớm lờ mờ chiếu lên người họ, phủ lên một tầng vàng óng xung quanh họ, yên tĩnh đến mức tất cả chỉ như một bức tranh thánh khiết mà thôi.

Anh ngẩng đầu, nhìn về phía mặt trời, bình thản mỉm cười “Ngưng Tịch, em nhìn xem, ánh mặt trời đẹp chưa kia...”

Người trong lòng anh không hề phản ứng, như đang ngủ, khóe môi nhếch lên cười ngọt ngào, giống như bản thân cô đang ở trong một giấc mộng tuyệt đẹp.

Anh biết, vĩnh viễn cô sẽ không còn đáp lại anh được nữa, cô đã đi rồi.

Đêm tối đã mang cô đi, mang đi một linh hồn khô cạn yếu đuối, hoàn toàn kết thúc chuỗi ngày đau khổ của cô.

“Cô ấy đi rất bình thản, giống như chưa từng chịu một nỗi đau khổ nào.” Một người con trai thanh tao đẹp đẽ như hoa anh đào, nhìn anh không chớp mắt, hoặc nên nói là nhìn cô.

Người đàn ông cười, tay nhẹ nhàng xoa khóe môi hơi rướn lên của cô, lại không dám chạm vào, sợ sẽ phá hủy nụ cười đẹp tuyệt đó, cho dù nụ cười rạng rỡ đó đã vĩnh viễn đọng lại trên khuôn mặt trong suốt của cô.

“Cười đến như vậy, em đang mơ một giấc mơ rất đẹp à? Anh có trong giấc mơ của em không?”

Bắc Nguyệt nhìn thấy nụ cười của người đàn ông đó, rõ ràng là trong sáng như vậy, ấm áp như vậy lại khiến anh thấy thật lạnh lẽo.

Không biết là vì đau khổ hay là vì vẻ mặt của người đàn ông phía trước.

Anh đã chẳng còn sức mà nghĩ nữa, buổi sáng thức dậy thấy một màn trước mắt, anh đã biết, lần thôi miên này của mình hoàn toàn thất bại.

Còn em gái nhỏ anh trân quý nhất đời này kiếp này đã nằm trong lòng người đàn ông này, vĩnh viễn không còn thở nữa.

Cả thế giới của anh như một ngọn núi cao hoàn toàn sụp đổ, sụp đổ thành rất nhiều mảnh vụn, từng mảnh từng mảnh đâm vào lòng anh, máu tươi chảy đầm đìa.

Quá đau đớn ngược lại sẽ biến thành một loại chết lặng, anh đã không còn khóc nổi nữa

Thế mà người đàn ông trước mặt còn bình tĩnh hơn anh, bình tĩnh đến đáng sợ,

Anh ta chỉ ôm cô như vậy, cười ấm áp, cười hạnh phúc, trong đôi mắt thâm sâu chỉ có hoang vu, vẻ mặt quái dị ấy khiến người ta không rét mà run.

Bắc Nguyệt nhìn thấy dáng vẻ đó của anh ta, vô thức háng giọng “Tôi thật không ngờ được, thuật thôi miên của tôi lại thất bại với anh.”

Người đàn ông đó không nhìn anh, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn người trong lòng

“Tôi cũng không ngờ. Tôi đang du dương trong cái giấc mơ mà anh chế tạo nên, đột nhiên cảm thấy trái tim rất đau, đau giống như bị người ta khoét đi ấy. Tôi không thể thở được, tôi nói với bản thân nhất định phải tỉnh lại. Bằng không, tôi sẽ mất đi một thứ còn quan trọng hơn cả mạng sống của mình. Thế là tôi tỉnh lại. Anh có tin những thứ này là cảm ứng tâm linh không? Tôi rất tin.”

Bắc Nguyệt nhìn anh ta với vẻ không tin nổi, người đàn ông trước mặt đã vượt qua phạm trù mà anh có khả năng, anh ta giống như đang tuân thủ một thứ phép tắc thần bí. Một thứ phép tắc siêu việt siêu việt hơn tất cả những phép tắc hữu hình tồn tại trên đời.

“Kể cả anh có tỉnh lại trước cũng không thể dễ dàng thoát khỏi thôi miên của tôi như vậy.”

Anh ta ngẩng đầu, đôi mắt đen lầy nhìn chằm chằm vào anh,

“Anh có biết Ngưng Tịch là gì đối với tôi không? Cô ấy là xương cốt tôi, máu thịt tôi. Mỗi dây thần kinh, mỗi mảnh da, mỗi tế bào trên người tôi đều khắc ký ức chúng tôi đã từng có. Loại cảm giác, anh có hiểu không?”

Bắc Nguyệt hít một luồng khí lạnh, đột nhiên cười,

“Ngưng Tịch thật ngốc, cô ấy muốn tôi thiêu cô ấy, đốt hết tất cả những thứ có liên quan đến sự tồn tại của cô ấy, cô ấy tưởng rằng làm vậy thì anh có thể mãi mãi quên cô ấy. Con bé ngốc thật...”

Bắc Nguyệt bị ai nhìn con người nhỏ bé và yếu đuối kia, khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, cô ấy vẫn cố chấp, cố chấp nghĩ một lối thoát cho người mình yêu, ai ngờ, đó là một lối thoát không có đường ra.

Tư Dạ cũng cười, gõ nhẹ lên trán cô, yêu chiều nói, “Em đúng là ngốc quá, làm sao anh có thể quên mất em được? Với anh mà nói, nhớ em chỉ đơn giản như hít thở thôi. Em muốn anh ngừng thở sao?”

Cô nằm trong lòng anh ta vẫn là cười hạnh phúc như vậy, đó là một nụ cười chân thực, tràn trề vui vẻ, dường như cả thế giới này đều sinh động hơn trong nụ cười ấy.

Anh ta đột nhiên ngừng đầu, nhìn Bắc Nguyệt như cầu cứu.

“Anh nói xem, lúc cuối cùng cô ấy đã thấy gì? Nụ cười cô ấy đẹp quá, tôi chưa từng thấy cô ấy cười vui như vậy.”

Bắc Nguyệt bắt lực thở dài một hơi, “cô ấy thấy gì ư? Chắc là thấy thứ mà cô ấy đang hướng tới, cô ấy đang hướng tới cái gì anh không biết sao?”

Tư Dạ cười khổ, “có lúc tôi cảm thấy tôi chẳng hề hiểu cô ấy. Tôi vẫn cảm thấy cô ấy không yêu tôi, điều này khiến tôi rất đau lòng. Tôi vẫn tự hỏi, tại sao cô ấy không yêu tôi, tại sao cô ấy hết lần này đến lần khác vứt bỏ tôi. Tôi yêu cô ấy như vậy, đối xử với cô ấy tốt như vậy, cô ấy phải yêu tôi mới đúng. Sau này tôi mới hiểu được, không có nguyên nhân gì hết. Thực ra cô ấy rất yêu tôi, yêu tôi như tôi yêu cô ấy, anh hiểu không?”

Bắc Nguyệt im lặng nhìn anh ta, người đàn ông trước mắt này nói năng đã hơi lộn xộn rồi...

“Anh rất hiểu phải không? Thế mà tôi vẫn không hiểu. Cô ấy đã yêu tôi như vậy vì có gì lại không thể cùng tôi? Tôi đã yêu cô ấy nhường đấy, vì sao lại luôn khiến cô ấy đau khổ chứ? Là anh traic ô ấy, gia tộc cô ấy khiến cô ấy không thể yêu tôi? Nhưng sự thực có phải là như vậy không? Tôi thật không biết rõ...”

Bắc Nguyệt lắc đầu, “Đó không phải là tất cả, là một lời hứa, thứ trói chặt cô ấy là một lời hứa. Ngưng Tịch đã đồng ý với dì tôi, sẽ khiến Vũ được hạnh phúc.”

Tư Dạ thất thần, hoang mang lắc đầu, “Lời hứa? Tôi không hiểu lắm. Lời hứa này quan trọng như vậy sao? Quan trọng hơn cả tôi? Quan trọng hơn cả hạnh phúc? Còn quan trọng hơn cả mạng sống của chúng tôi ư?”

Bắc Nguyệt buồn bã nhìn anh ta, “Không hẳn là rất quan trọng nhưng lại siết chặt bủa vây lấy cô ấy.”

Anh đi tới, vuốt lên gò má đã không còn sắc hồng của cô, trong con mắt đẹp tràn đầy những điều bất đắc dĩ với vận mệnh.

“Ngưng Tịch là một đứa trẻ không được chúc phúc. Từ lúc vừa mới ra đời hạnh phúc dường như đã bỏ rơi cô ấy. Cho nên, cô ấy cũng bỏ rơi nó luôn. Cố chấp thực hiện lời hứa, cố chấp sống. Bởi vì không làm như vậy cô ấy căn bản là không tìm được lý do để sống tiếp.”

Bắc Nguyệt nhắm hai mắt lại, thở dài một hơi thật sâu, “Cô ấy không ngờ anh lại kiên cường như vậy.”

Tư Dạ cả người run lên, ngây ngơ nhìn khuôn mặt cô, đôi mắt hơi cúp, lông mày cong dày, khóe miệng hơi nhếch lên, bướng bỉnh như một bé gái, thời khắc hạnh phúc như thế này cô lại chỉ có thể thấy được trong mộng.

Bắc Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt đờ đẫn của anh ta, có chút không nhẫn tâm nhưng anh vẫn cứ tiếp tục nói

“Đó là chất dinh dưỡng trong sinh mệnh của cô ấy, cô ấy dựa vào nó để sống tiếp. Sau chất dinh dưỡng biến thành mũi nhọn (mũi nhọn như kia những thanh sắt có một đầu nhọn quay tròn thành một cái lồng để giam giữ ấy) vây khốn lấy cả người cô ấy. Đến lúc cô ấy ý thức được điều này thì đã không còn kịp nữa. Mũi nhọn ấy xuyên qua cánh chim của cô ấy, khiến máu tươi chảy đầm.”

“Thế mà anh...” Bắc Nguyệt liếc nhìn anh ta, ánh mắt có chút trách móc

“Lại đem cô ấy từ trên mũi nhọn kia kéo xuống. Anh đã giải cứu cô ấy, nhưng cô ấy đã không còn trọn vẹn nữa. cô ấy vẫn mang cơ thể không còn toàn vẹn, máu thịt mơ hồ của mình để yêu anh..”

Dùng máu tới làm dịu tình yêu, làm sao có thể hạnh phúc?

Tư Dạ lại cười, tiếng cười rất lớn, cười ra nước mắt. Ôm cơ thể bị thương tận dày đoan đến gầy xơ xác của cô, nhẹ quá, cô ấy chỉ nhẹ như một đứa trẻ sơ sinh còn quần tã mà thôi.

“Bây giờ em đã không còn phải đau khổ nữa, sẽ không còn phải thương tâm nữa. Không có ai bắt ép em lựa chọn, không có ai bắt ép em vứt bỏ nữa. Không có ai, không có ai...”

Anh ta vừa khóc vừa cười, “Anh là một tên khốn nạn, là một tên khốn nạn. Vì sao lại không nghĩ đến sớm hơn, vì sao lại vẫn ép uống em. Rõ ràng biết là em đã có quá nhiều thứ ràng buộc, quá nhiều đau khổ, đáng lẽ anh phải thành toàn cho em chứ. Vì sao? Vì sao?”

Vì sao hai con người yêu nhau nhiều như thế lại rơi vào kết cục của ngày hôm nay? Bắc Nguyệt cũng muốn biết.

Chỉ là do vận mệnh, chỉ là do hiểu lầm, chỉ là do cố chấp, cho nên hai người lỗi lạc như thế mới bị thua hoàn toàn...

“Anh có ý định gì?” Bắc Nguyệt cuối cùng cũng hỏi ra, Ngưng Tịch đã đi rồi, hay là đang chờ đợi kết cục cuối cùng của anh ta, một cái kết cục Ngưng Tịch không mong đợi

Anh ta nhìn nét mặt đầy lo lắng của Bắc Nguyệt, giấu cợt cong khóe môi,

“Anh tưởng tôi sẽ yếu đuối đi tìm đường chết sao? Không, tôi sẽ không chết. Bởi vì, Ngưng Tịch muốn tôi sống, cho nên tôi phải sống. Ở trên hòn đảo nhỏ chúng tôi đã gặp nhau từ nhỏ này, chiếu theo hy vọng của cô ấy, sống cho thật tốt.”

Bắc Nguyệt khó chịu đến mức không nói thành lời, nét mặt của người đàn ông này khiến anh cảm thấy, tình yêu rất tàn nhẫn, thời gian rất tàn nhẫn, tương lai rất tàn nhẫn, quyết định của Ngưng Tịch... cũng rất tàn nhẫn.

Anh thở dài một hơi thật sâu, “Chúng ta hãy chôn cô ấy đi, nếu anh vẫn tiếp tục sống ở đây vậy chúng ta hãy chôn cô ấy ngay trên đảo này “

Tư Dạ nhìn anh, lắc lắc đầu “Không, chúng ta hãy xử lý theo ước nguyện của cô ấy, hoá táng, sau đó rắc tro cốt ra biển...”

“Sao!” Bắc Nguyệt kêu lên sợ hãi anh quả thực không dám tin vào tai mình nữa

“Anh thực sự muốn làm vậy sao? Nếu làm vậy, sẽ không giữ lại bất cứ thứ gì. Anh sẽ mất đi cô ấy mãi mãi, ngay cả những di vật để tiếp tục nỗi nhớ cũng không còn nữa.”

Tư Dạ khẽ ôm cô, thoải mái nói

“Nhưng ký ức của chúng tôi vẫn còn lưu lại ở đây. Mỗi góc ở trên đảo này đều là ký ức của chúng tôi, tôi có thể dựa vào ký ức để sống tiếp.”

Anh dịu dàng hôn lên làn môi đã trắng bệch của cô, thì thào nói

“Anh sẽ không chiếm hữu em nữa, anh muốn cho em được tự do. Để em giống như một chú chim hạnh phúc giương cánh bay lượn trên bầu trời cao rộng. em từng nói, em sẽ xuyên qua luồng sáng rực rỡ đó, nhìn xuống anh ở dưới này.”

Đôi mắt Bắc Nguyệt ẩm ướt, anh vốn nghĩ rằng mình sẽ không khóc.

Anh đã đồng ý với Ngưng Tịch, anh sẽ dùng nụ cười tinh khiết và đẹp nhất của mình để tiễn cô rời khỏi thế giới rối bời và náo nhiệt này.

Nhưng lúc này, đột nhiên anh rất muốn khóc

Lúc nước mắt chảy ra ngoài anh lại quên khuấy mất nguyên nhân mình rơi lệ.

Anh vì sao lại khóc? Vì thi thể lạnh băng trước mắt, hay là vì người đàn ông đang cực kỳ đau thương này.

Ngọn lửa hừng hực đã vô tình thiêu đốt tất cả. Tro tàn như một cánh bướm màu đen, đem theo linh hồn đáng thương ấy bay ra xa vô tận.

Tư Dạ ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời đêm đầy sao, tìm kiếm một ngôi sao sáng nhất

Không lâu trước đây anh có nghe một ông lão nói, một người sau khi chết sẽ biến thành một ngôi sao trên trời

Anh không biết rõ ngôi sao nào thuộc về Ngưng Tịch, có lẽ, tất cả đều không phải.

Ngưng Tịch hẳn là một ngôi sao băng, khoảnh khắc đẹp đẽ, khoảnh khắc huy hoàng, tỏa sáng chiếu sáng cả thế giới, sau đó, dần dần cháy thành những hạt bụi lạnh lẽo, biến mất không còn bóng dáng

Anh duỗi tay ra với cánh bướm màu đen ấy, có vẻ như muốn lấy được thứ gì đó. Nhưng cuối cùng lại chẳng lấy được gì.

Đối mặt với thế giới này, lần đầu tiên anh thấy mình thật nhỏ bé.

Tro cốt của Ngưng Tịch trắng mịn giống như làn da của cô ấy. Lạnh lẽo, mềm mại, giống như cảm giác khi sờ lên tơ lụa.

Anh bốc một ít tro, vung vào biển khơi với những cơn sóng đang cuộn trào. Gió biển thổi thẳng tới, có một vài hạt tro bay vào miệng anh. Vị đắng, mặn hơi nước mắt, còn mặn hơn cả nước biển nữa

Anh biết, sau khi cô đi rồi anh sẽ biến thành một người đàn ông trầm lặng như màn đêm, trông coi ký ức của họ, sống cuộc sống bình thản đạm mạc.

Nhìn ra biển khơi mênh mông, anh đột nhiên nghĩ đến lời Ngưng Tịch từng nói với mình

“Muốn khiến em vui vẻ không cần cả thế giới này, chỉ cần yên ổn là được.”

Thì ra, thứ em muốn lại đơn giản như thế.

Anh bắt lực quỳ xuống tảng đá bên bờ biển, góc nhọn cứng của nó rạch lên đầu gối anh, nhưng anh lại không cảm thấy đau.

Tim đã đau đến chết đi, cơ thể có là gì đâu

Anh từ trong túi ngực lấy ra một quả cầu thủy tinh trong suốt lung linh, bên trong quả cầu thủy tinh ấy rỗng tuếch, có khảm một giọt nước mắt, một giọt nước mắt màu đỏ

Nước mắt đỏ như máu, đẹp như son, giống như sương mai trên bông hoa hồng.

Anh không thích Ngưng Tịch khóc, anh từng nói với cô, người biết khóc là người vô dụng.

Cho nên, Ngưng Tịch không khóc, cô không bao giờ khóc vì mình, cô luôn rơi lệ vì người khác

Vậy mà bây giờ anh lại muốn khóc, khóc vì chính mình, khóc vì tình yêu mãi mãi không trở về, khóc vì mất đi Ngưng Tịch.

Trong những tháng ngày rất dài sau này, anh sẽ cùng cơ thể đầy ký ức, đầy vết thương, đầy hối hận, và một giọt nước mắt đẹp đẽ này sống đến cuối đời.

Bắc Nguyệt đi rồi, anh ấy cũng mang thanh Lưu quang đi luôn, bởi vì Ngưng Tịch từng nói muốn tặng nó cho Joey làm kỷ niệm.

Coi như đó là bồi thường, bồi thường cho việc cậu ta không được tiễn cô lần cuối

Nghĩ đến đôi mắt màu lam sắc lạnh đó, không biết nó phải kinh ngạc, tuyệt vọng và phần nộ nhường nào nữa

Bắc Nguyệt cảm thấy bản thân mình bỗng nhiên hoàn toàn mất đi dũng khí.

Gió biển đưa tới tiếng cười bi thương đau khổ của một người đàn ông không cần quay đầu lại anh cũng biết, đó là Hoàn Tư Dạ đang tiếc thương cho hạnh phúc đã mất đi của anh ta.

Nhưng, Joey cậu ta sẽ dùng loại nét mặt nào, loại thủ đoạn nào để ca cho cô ấy nghe một bài điệu văn đây?

Thực ra, cậu ta còn đáng thương hơn cả Hoàn Tư Dạ. Những người đàn ông yêu cô đều rất đáng thương...

Anh cười tự giễu...

Lúc rời khỏi, anh đã pha vào trong chén trà của Hoàn Tư Dạ một loại độc, một loại độc phát tác rất nhanh, làm cổ họng không ngừng chảy máu.

Anh không biết, Hoàn Tư Dạ có nhìn thấy anh hạ độc không.

Anh cũng không biết, cuối cùng anh ta có uống chén trà kia không.

Anh chỉ biết, Ngưng Tịch nếu biết anh ta sẽ sống như một cái xác không hồn như vậy, cô sẽ không vui.

Cho nên, anh cũng tìm cho anh ta một lối thoát, một lối thoát không có đường ra

Gió biển thổi tới, anh khẽ khép đôi mắt lại, bình tĩnh hồi tưởng lại đoạn tình yêu khiến anh đau triệt tâm, lại nghìn hồi trăm chuyển, đau khổ triền miên này.

Tình yêu bị giết chết sẽ có màu lam lạnh lẽo, cực giống với màu của Lưu quang, thê mỹ mà tuyệt vọng.

Hoàn Tư Dạ đối với anh, Ngưng Tịch đến từ một chân trời xa xôi nào đó, vào một ngày không đoán trước được sẽ rơi xuống bờ vai anh.

Đó không phải ngẫu nhiên mà là ước định.

Thế sự đổi thay nếu họ gặp được nhau chưa chắc đã tránh khỏi được một kết thúc biệt ly...

Mở mắt, cuối cùng mặt trời cũng lên rồi, ánh sáng vạn trượng, áng mây bao quanh xé rách bầu trời, lưu lại một vết tích rất lớn.

Anh nhìn luồng hào quang cực lớn ấy nhẹ giọng hỏi: Ngưng Tịch, em ở trên trời có nhìn thấy bọn anh không?

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-ngung-tich>